

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRANDON SANDERSON

OATHBRINGER

FIRTINAIŞIĞI ARŞİVİ ÜÇÜNCÜ ROMAN

2. CİLT

2. BASKI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OATHBRINGER

BRANDON SANDERSON

OATHBRINGER

İKİNCİ CİLT

FIRTINAİŞİĞİ ARŞİVİ

Üçüncü Roman

Çeviri Editörü
Can Sevinç

AKILÇELEN
kitaplar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 49675

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: OATHBRINGER, Brandon Sanderson

© 2017, Dragonsteel Entertainment LLC

İç görseller: Dan dos Santos, Ben McSweeney, Isaác Steward, Miranda Meeks, Kelley Harris, Howard Lyon

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları AnatoliaT Telif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

Akılçelen Kitaplar, Arkadaş Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ISBN: 978-605-2382-95-0

Ankara, 2021

2. Baskı

Çeviri Editörü : Can Sevinç

Çeviri : Can Sevinç, Ece Yılmaz, Görkem Güvenir, Alican Develioğlu,
Utku Tönel, M. Eralp Ersoy, Aybars Yurdun

Redaktör : Selcan Yıldız, Koray Sel

Yayına Hazırlık: Boğaç Erkan

Sayfa Düzeni : Emine Özyurt

Baskı : Milimetrik Grup Matbaacılık Organizasyon
İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Serhat Mah. 2271 Cad. No: 17
Yenimahalle-Ankara

Kapak ve Genel Tasarım:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİNDEKİLER

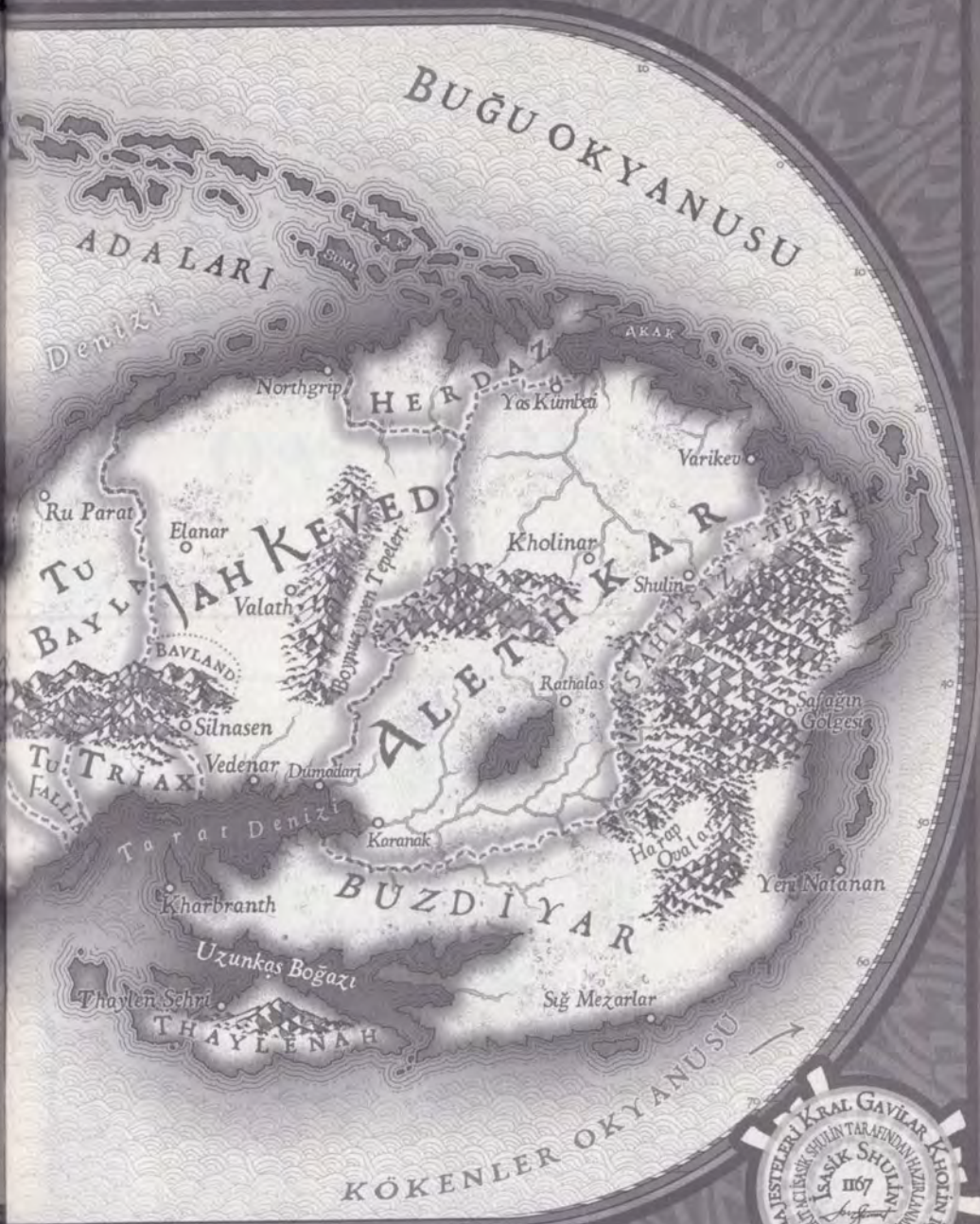
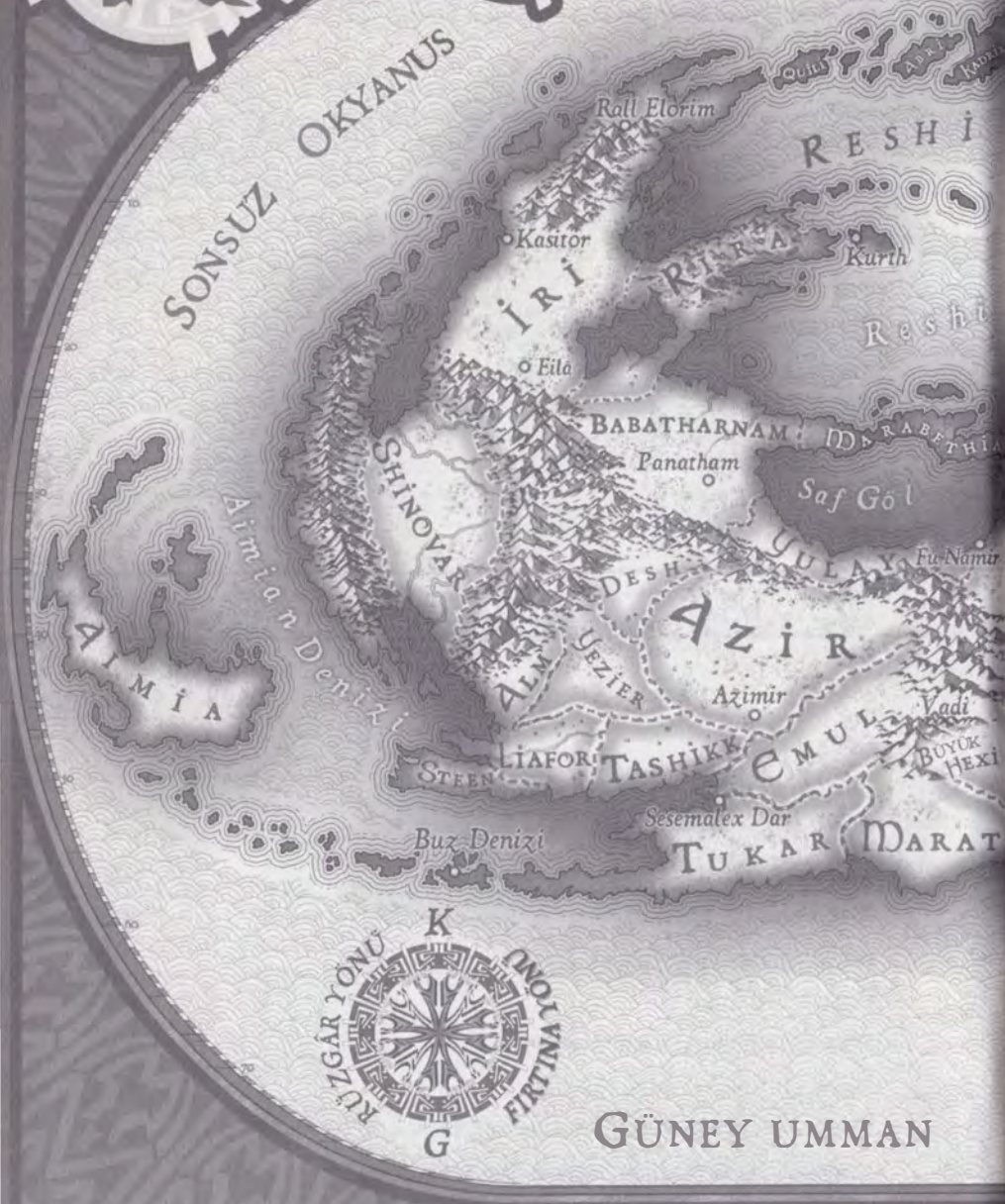
Üçüncü Kısım: Meydan Okur Gerçek Sevgi	11
Ara Söz	293
Dördüncü Kısım: Gerçeğe Meydan Oku!	
Söyle Şarkısını Başlangıçların!	315
Ara Söz	555
Beşinci Kısım: Yeni Birlik	575
Son Söz: Yüce Sanat	750
Son Not	757
Ars Arcanum	758

ÇİZİMLER

Not: Başlıklar da dâhil olmak üzere, çizimlerin çoğu hikâyenin ilerleyen kısımlarına dair ipuçları içermektedir. Bu yüzden, başlıkları okumak ya da çizimlere göz gezdirmek okuma deneyiminizi kötü anlamda etkileyebilir.

Roshar Haritası	8-9
Klasör: Thaylen Kadın Modası	12
Kholinar Haritası	42
Shallan'ın Eskiz Defteri: Kholinar Sprenleri	107
Mitika'dan Bir Sayfa: Sırların Toplayıcısı	206
Kayıp Işıklar Denizi'nin Bir Kısım	323
Roshar Şarapları	362
Shallan'ın Eskiz Defteri: Mandralar	404
Navani'nin Not Defteri: Kolçak	455
Shallan'ın Eskiz Defteri: Shadesmar Spreni	496
Shallan'ın Eskiz Defteri: Yemin Kapısı Spreni	599
Thaylen Şehri'nin Haritası	653

Roshar

ÜÇÜNCÜ KISIM

Meydan Okur Gerçek Sevgi

DALİNAR ♦ SHALLAN ♦ KALADİN ♦ ADOLİN

Kraliçe Fen Rhamdi'nin maiyetindeki soyluların

kiyafetlerinin ciddi anlamda etkisinde kalan, tiller

bu klâsör Taylenli tüccar sınıfını hedef alıyor.

Bir Taşmuhafaza olarak bütün hayatımı kendimi feda etmeye çalışarak geçirdim. İçten içe bunun korkaklık olduğundan endişeleniyorum. Kolay kaçış yolu olduğundan.

—Çekmece 29-5, topaz

G enelde Urithiru platosunun aşağısında toplanan bulutlar bugün yoktu, bu da Dalinar'ın kulenin üzerinde durduğu ve kıynın altındaki bitmek bilmeyen uçurumları görmesine izin veriyordu. Dağların bittiği yerleri göremiyordu, o uçurumlar sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordlardı.

Bu yüzden ne kadar yüksekte olduklarını kestirmekte güçlük çekiyordu. Navani'nin kâtipleri bir şekilde havayı kullanarak bulundukları yüksekliği ölçmüşlerdi ama sayılar Dalinar'ı tatmin etmemişti. O görmek istiyordu. Harap Ovalar'ın üzerindeki bulutlardan daha mı yüksektelerdi? Yoksa bu dağlarda bulutlar alçaktan mı uçuyorlardı?

Yaşlandıkça ne kadar da düşünceli oldun, diye düşündü kendi kendine Yeminkapısı platformlarından birinin üzerine adım atarken. Navani koluna girmişti, Taravangian ve Adrotagia ise yukarı çıkan rampada arkalarında kalmışlardı.

Beklerlerken Navani gözlerinin içine baktı. “Son görü hâlâ rahatsız mı ediyor?”

Şu anda dikkatini dağıtan şey bu değildi ama yine de başıyla onayladı. Kesinlikle endişeliydi. Garaz. Fırtınababa kendinden emin

eski hâline geri dönmüş olsa da Dalinar, kudretli sprenin korkuyla inlemesinin hatırasını kafasından atamıyordu.

Navani ve Jasnah Dalinar'ın karanlık tanrıyla karşılaşmasının kaydını hevesle yalayıp yutmuş olsalar da, bu görüşü yayınlamamayı tercih etmişlerdi.

“Belki bir şekilde bu da Şeref tarafından senin görmene için önceden hazırlanmış bir olaydı,” dedi Navani.

Dalinar başını sallayarak reddetti. “Garaz *gerçek* gibi geldi. Onunla gerçekten iletişim kurdum.”

“Görülerdeki insanlarla da iletişim kurabiliyorsun. Sadece Yaradan'ın kendisiyle değil ki.”

“Çünkü Yaradan'ın bir tanrının dört dörtlük bir imgesini yaratabileceği şeklinde akıl yürütüyorsun. Hayır. Ben sonsuzluğu gördüm, Navani... ilahi bir enginliği.”

Ürperdi. Şimdilik görüşleri askıya almaya karar vermişlerdi. İnsanların zihinlerini görüşlere çekmenin ve onları Garaz'a maruz bırakmanın risklerinin ne olacağını kim bilebilirdi?

Elbette onun gerçek dünyada neye dokunup, neye dokunamayacağını kim bilir, diye düşündü Dalinar. Tekrar yukarı baktı; güneş yakan bir beyaz, gökyüzü solgun bir maviydi. Bulutların üzerinde olmanın ona daha geniş bir bakış açısı sağlayacağını düşünürdü.

Taravangian ve Adrotagia sonunda vardılar. Taravangian'ı garip Dalgabağlayıcı, kısa saçlı kadın Malata, takip ediyordu. En arkadan da Dalinar'ın muhafızları geliyordu. Rial selam verdi. Yine.

“Sana her baktığımda selam vermene gerek yok çavuş,” dedi Dalinar kuru kuru.

“Sadece dikkatli olmaya çalışıyorum komutanım,” Koyu kösele gibi derisi olan adam bir kere daha selam verdi. “Saygısızlık yapıyor diye rapor edilmek istemem.”

“Senden isminle bahsetmedim Rial.”

“Herkes yine de anladı Berrakbey.”

“Neden acaba?”

Rial sırttı ve Dalinar eliyle adama matarasını açmasını işaret etti, sonra alkol var mı diye kokladı. “Bu sefer temiz mi?”

“Kesinlikle! Geçen beni azarladınız, bu yetti. Sadece su var.”

“O yüzden sen de alkolü...”

“Şişemde saklıyorum komutanım,” dedi Rial. “Üniformamın sağ pantolon cebinde. Ama merak etmeyin. Düğmesi sıkı sıkı kapalı ve orada olduğunu bile tamamen unuttum. Görev bittiği zaman keşfedeceğim.”

“Ondan eminim.” Dalinar Navani’nin koluna girdi ve Adrotagia ile Taravangian’ı takip ettiler.

“Seni koruması için başka birini görevlendirebilirsin,” diye fısıldadı Navani. “Bu yapışkan adam... uygun değil.”

“Ama ben onu seviyorum,” diye itiraf etti Dalinar. “Bana bazı eski arkadaşlarımı hatırlatıyor.”

Bu platformun merkezindeki kontrol binası da diğerleri gibiydi, yerlerde mozaikler, eğimli duvarda kilit mekanizması. Ancak yerdeki desenler Şafak dilinde rünlerdi. Bu bina Thaylen Şehri’ndekiyle aynı olacaktı ve çalıştırıldığı zaman oradaki bina ile yer değiştireceklerdi.

On platform burada, on tane de dünyaya dağılmıştı. Yerdeki rünler ilk önce Urithiru’ya gelmeden bir şehirden başka bir şehre gitmenin mümkün olduğuna işaret ediyorlardı. Bunun nasıl olduğunu keşfedememişlerdi ve şimdilik her kapı sadece ikiziyle yer değiştirebiliyordu, o da ancak her iki taraftan da kilitleri açıldıktan sonra mümkündü.

Navani doğruca kontrol mekanizmasına gitti. O metal bir plakanın üzerindeki on uçlu bir yıldızın ortasında duran anahtar deliğiyle uğraşırken Malata da ona katılarak omzunun üzerinden yaptıklarını izledi. “Evet,” dedi Navani bazı notlara bakarak. “Mekanizma Harap Ovalar’dakiyle aynı. Şunu şöyle döndürmek gerekiyor...”

Uzakalemler Thaylen Şehri’ne bir şeyler yazdı, sonra herkesi aceleyle dışarıya çıkardı. Bir an sonra bütün binanın etrafında Fırtınasığ’ından bir halka parladı, karanlıkta sallanan bir meşalenin arkasında bıraktığı iz gibiydi. Sonra Kaladin ve Shallan kapının ağzından dışarıya çıktılar.

“İşe yaradı!” dedi Shallan sıçrayarak dışarıya çıkarken, hevesle dolup taşıyordu. Onun aksine Kaladin sağlam adımlarla yürüyerek çıkmıştı. “Bütün platform yerine sadece kontrol binalarını göndermek Fırtınasığ’ından tasarruf yapmamızı sağlamalı.”

“Şimdiye kadar Yeminkapılarını her sefer için tam güçle çalıştırdık,” dedi Navani. “Bu yer ve cihazları konusunda yaptığımız tek hatanın bu olmadığından şüpheleniyorum. Her neyse, şimdi Thaylen kapısını açtığınıza göre artık istediğimiz gibi kullanabiliriz sanırım, bir Parlayan’ın yardımıyla elbette.”

“Komutanım,” dedi Kaladin Dalinar’a. “Kraliçe sizinle görüşmek için hazır.”

Taravangian, Navani, Adrotagia ve Malata binaya girdi, gerçi Shallan Urithiru’ya inen rampadan ilerlemeye başlamıştı bile. Dalinar onu takip etmek için harekete geçen Kaladin’i kolundan tuttu.

“Yücefırtına önünden yapılan uçuşlar iyi gitti mi?” diye sordu Dalinar.

“Sorun yok komutanım. İşe yarayacağından eminim.”

“O zaman bir sonraki fırtınada Kholinar’a gidin. Elhokar’ın çılgınca bir şeyler yapmasına engel olmanız için sana ve Adolin’e güveniyorum. Dikkatli olun. Şehrin içinde garip şeyler oluyor ve sizi kaybetmeyi göze alamam.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Uçarken Ecel Sapağı Nehri’nin güney kolu boyunca uzanan arazilere de bir göz at. Parshmenler şimdiye kadar oraları fethetmiş olabilirler ama oralar aslında sana ait.”

Komutanım?”

“Sen bir Paredarsın Kaladin. Bu seni en az dördüncü Dan yapar, bu da arazi sahibi olması gereken bir mevki. Elhokar sana geçen yıl varisi olmayan berrakbeyinin ölümü yüzünden bize kalan güzel bir arazi buldu. O kadar da büyük olmayabilir ama artık senin.”

Kaladin afallamış gibi görünüyordu. “Bu arazide hiç köy var mı komutanım?”

“Altı ya da yedi tane, kayda değer bir de kasaba. Nehir Alethkar’ın en verimli nehirlerinden biri. Ortasükun’da bile kuramaz. Ve iyi bir kervan rotası üzerinde. Halkının durumu iyi olacaktır.”

“Komutanım. Bu sorumluluğu istemediğimi biliyorsunuz.”

“Eğer sorumluluk olmayan bir hayat istiyorsan yeminleri etmemeliydin,” dedi Dalinar. “Böyle şeylerde seçim hakkımız olmaz evlat. Sen sadece iyi bir vekilharcın, bilgili kâtiplerin ve kasabaları idare etmeleri için beşinci veya altıncı Dan’dan düzgün adamların olduğundan emin ol. Şahsen bütün bunlar bittiği zaman geride hâlâ bize, buna sen de dâhilsin, yük olacak bir krallık *kalmışsa* şanslı sayılırız diye düşünüyorum.”

Kaladin yavaş yavaş başıyla onayladı. “Ailem Kuzey Alethkar’da. Artık fırtınalarda uçmayı da öğrendiğime göre Kholinar’dan geri döndükten sonra gidip onları almak isterim.”

“O Yeminkapısı’nı kullanabilir, istediğin kadar izin yapabilirsin. Seni temin ederim, şu anda ailen için yapabileceğin en iyi şey Alethkar’ın düşmesini engellemek.”

Uzakalem raporlarına göre Yokelçiler yavaş yavaş kuzeye ilerliyorlardı ve Alethkar’ın çoğunu ele geçirmişlerdi. Relis Ruthar, ülkede geriye kalan Alethi kuvvetlerini toplamaya çalışmış ama Kaynaşıkların saldırıları altında Herdaz’a kadar gerilemeye zorlanmıştı. Fakat Yokel-

çiler sivilleri öldürmüyorlardı, Kaladin'in ailesinin yeteri kadar güven-
de olması gerekirdi.

Yüzbaşı rampadan aşağı gitti ve Dalinar da kendi yüklerini düşü-
nerek izledi. Elhokar ve Adolin Kholinar'ı kurtarma görevinden dön-
dükten sonra, Elhokar'ın yücekrallık düzenlemesini halletmeleri gere-
kecekti. Bunu hâlâ ilan etmemiştii, yüceprenslere bile.

Dalinar'ın bir yanı bunu hemen uygulamaya koyması, Adolin'i yü-
ceprens ilan ederek tahttan inmesi gerektiğini biliyordu ama yine de
oyalanıyordu. Bu kendisiyle anavatanı arasındaki bağı kopması an-
lamına gelecekti. En azından başkentini geri alınmasına yardım et-
mek istiyordu.

Dalinar kontrol binasındaki diğerlerine katıldı, sonra Malata'ya doğ-
ru başını salladı. Malata Parekılıcı'nı çağırdı ve deliğin içine soktu. Pla-
kanın metali Kılıç'ın şekline uymak için kaydı ve değişti. Daha önce de-
nemişlerdi, binaların duvarları ince olmasına rağmen Parekılıcı'nın diğer
ucu öbür taraftan çıkmıyordu. Kılıç mekanizmanın içine karışıyordu.

Malata Kılıç'ın kabzasını yandan itti. Kontrol binasının iç duvarı
döndü. Mozaiklerin altındaki zemin parlamaya başlayarak mozaikle-
ri vitraylı pencere gibi ışıldattı. Kılıç'ını doğru konuma getirdiğinde bı-
raktı, bir ışık parlamasından sonra varmışlardı. Dalinar küçük binadan
dışarıya adım atarak uzak Thaylen Şehri'ndeki bir platformun üzerine
çıktı, Buzdiyarların güneyindeki büyük bir adanın batı kıyısında olan
bir limandı.

Burada Yeminkapısı'nı çevreleyen platform bir heykel bahçesi-
ne dönüştürülmüştü, ama heykellerin çoğu kırılmış ve parçalanmış
olarak yatıyordu. Kraliçe Fen maiyetiyle beraber rampada bekliyor-
du. Büyük ihtimalle Shallan onlara sadece binaların yerlerini değış-
tirme deneylerinin işe yaramaması ihtimaline karşı orada beklemele-
rini söylemişti.

Platform şehrin yukarılarındaydı ve Dalinar kenara doğru yakla-
şırken muhteşem bir manzara sunduğunu gördü. Görüntü Dalinar'ın
nefesini kesmişti.

Thaylen Şehri de Kharbranth gibi bir dağın yamacına kurulmuştu,
yücefırtınalara karşı korunak sağlaması için sırtını dağa yaslıyordu.
Her ne kadar şehre daha önce gelmemiş olsa da, Dalinar haritala-
rı incelemişti ve Thaylen Şehri'nin bir zamanlar sadece merkezinde-
ki Eski Semt dedikleri bölgeden oluştuğunu biliyordu. Sonradan ya-
pılan bu yükseltilmiş kısımda, kayalıkların binlerce yıl önceki şekilleri
muhafaza edilmişti.

Şehrin, yayılmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Aşağı Semt denilen daha alçak bölge artık, şehrin bir tarafındaki uçurumlardan diğer tarafındaki dağ yamaçlarına kadar uzanan geniş ve bodur bir tahkimat olan batı duvarının dibi boyunca yığılmıştı.

Eski Semt'in yukarısında ve arkasında şehir basamaklara benzer bir dizi katmanlar hâlinde genişlemişti. Çatı Semtler, şehrin en yükseklerinde saraylar, köşkler ve tapınakların olduğu Kraliyet Semti'yle bitiyordu. Yeminkapısı platformu bu seviyedeydi, şehrin kuzey kıyısında okyanusa inen uçurumların yakınındaydı.

Bir zamanlar bu yer olağanüstü mimarisi yüzünden nefes kesici olabilirdi. Bugün ise Dalinar farklı bir sebepten duraklamıştı. Onlarca... yüzlerce bina yıkılmıştı. Dinmez fırtına tarafından yıkılan yüksekteki binaların alt katmanların üzerine devrilmesi sonucu şehrin bazı kısımları tamamen enkaza dönmüştü. Bir zamanlar sanatı, ticareti ve ihtişamlı mermer yapılarıyla bütün Roshar'daki en güzel şehirlerinden biri olarak bilinen Thaylen Şehri, dikkatsiz bir hizmetçinin elinden düşürdüğü bir tabak gibi kırılmış ve paramparçaydı.

İronik bir şekilde şehrin dibinde, duvarın gölgesinde kalan daha gösterişsiz binaların pek çoğu fırtınadan sağ çıkmayı başarmıştı. Ama ünlü Thaylen Limanı bu tahkimatların ötesinde, şehrin batısında kalan küçük burnun üzerinde kuruluydu. Bu bölge bir zamanlar büyük ihtimalle depolar, meyhaneler ve dükkânlarıyla oldukça kalabalık bir nüfusu barındırıyordu. Her şey ahşaptı.

Hepsi yok olup gitmişti. Geriye sadece parçalanmış harabeler kalmıştı.

Fırtınababa. Fen'in, Dalinar'ın dikkatini dağıtan taleplerine direnmesinde şaşırılacak bir şey yoktu. Bu yıkımın büyük bir kısmına o ilk Dinmez fırtına neden olmuştu; Thaylen fırtınaya karşı savunmasızdı, fırtına okyanus boyunca ilerlerken karşısında hızını kesecek hiçbir kara parçası yoktu. Bunun da ötesinde, özellikle Çatı Semtler'deki binaların çoğu ahşaptan yapılmıştı. Bu sadece bugüne kadar fırtına rüzgârlarının en sakinlerine maruz kalan Thaylen gibi bir yerde elde edilebilecek bir lükstü.

Dinmez fırtına şimdiye kadar beş kere geçmişti, neyse ki sonraki seferler ilki kadar şiddetli olmamıştı. Dalinar grubuna, Kraliçe Fen'in kâtipler, açıkgozler ve muhafızlardan oluşan maiyetiyle beraber durduğu rampaya kadar önderlik etmeden önce oyalandı ve durumu inceledi. Aralarında, yarlardan aşağıya uzanarak yüzünü çerçeveleyen kaşları ve sarkık bıyıklarıyla, yaşı ilerlemiş bir Thaylenli olan kraliçenin

eşı Prens Kmakl da vardı. Yelek ve kep giymişti ve ona kâtıp olarak iki ardent eşlik ediyordu.

“Fen...” dedi Dalinar alçak bir sesle. “Üzgünüm.”

“Görünüşe göre lüks içerisinde fazla uzun süre yaşamışız,” dedi Fen, Dalinar bir an için şivesi yüzünden şaşırdı. Görülerinde bu yoktu. “Çocukken diğer ülkelerde yaşayan insanların sakın boğaz iklimi ve engellenmiş fırtınalar sayesinde işlerin burada ne kadar güzel olduğunu keşfedeceklerinden korktuğumu hatırlıyorum. Bir gün göçmen işgaline uğrayacağımızı sanardım.”

Şehrine doğru döndü ve alçak sesle içini çekti.

Burada yaşamak nasıl bir şey olurdu? Dalinar kale gibi olmayan evlerde yaşamayı hayal etmeye çalıştı. Ahşaptan yapılmış geniş pencereli evleri. Tavanlara sadece yağmuru engellemek için ihtiyaç duyulmasını. Kharbranth’da insanların şaka yollu dışarıya bir çan asmazsan yücefırtınanın geldiğini fark bile etmeyeceğini söylediklerini duymuştu. Taravangian’ın şansına şehrin hafifçe güneye bakıyor olması, bu düzeyde bir yıkımın oluşmasına engel olmuştu.

“Eh, haydi bir geziye çıkalım,” dedi Fen. “Sanırım görmeye değer olan yerlerden birkaç tanesi hâlâ ayakta.”

Eğer bu kalıcı olacaksa, o zaman kocamın ve çocuklarımdan da bahsetmek istiyorum. Wzmal bir kadının hayal edebileceği en iyi erkek. Kmakra ve Molinar ise hayatımın gerçek mücevherleri.

—Çekmece 12-15, yakut

“**S** halash tapınağı,” dedi Fen girerlerken işaret ederek. Dalinar’a şimdiye kadar gösterdiği diğerlerinden farksız gelmişti; yüksek kubbeli tavanı olan geniş bir alan ve devasa maltızlar. Burada ardentler Yaradan’dan yardım ve merhamet dileyen halk için binlerce ründuası yakıyordu. Duman tavandaki deliklerden dışarıya çıkmadan önce süzgeçten akan su gibi kubbede birikiyordu.

Artık burada olmayan bir tanrıya kaç tane dua yaktık, diye düşündü Dalinar rahatsız bir şekilde. Yoksa bunlar başka birisine mi gidiyor?

Fen binanın antik kökenini anlatır ve burada taç giyen bazı kral ile kraliçelerin isimlerini sayarken Dalinar kibarca başını salladı. Arka duvardaki ayrıntılı deseninin önemini açıkladı ve işlemleri görmeleri için grubu kenarlardan dolaştırdı. Heykellerin birkaçının yüzü kırılmıştı, bu üzücüydü. Fırtına içeriye nasıl ulaşabilmişti ki?

Turları bittiğinde kraliçe grubu dışarıda tahtirevanların beklediği Kraliyet Sementi’ne götürdü. Navani Dalinar’ı dirseğiyle dürttü.

“Ne oldu?” diye sordu Dalinar alçak sesle.

“Surat asmayı bırak.”

“Surat asmıyorum.”

“Sıkıldın.”

Surat asmıyorum.”

Navani bir kaşını kaldırdı.

“Altı tapınak mı?” diye sordu Dalinar. “Şehir harabaya dönmüş ama biz kalkmış, tapınakları geziyoruz.”

İleride Fen ve eşi tahtirevanlarına bindiler. Şu ana kadar Kmakl’ın tek işi, Fen’in arkasında durmak ve Fen önemli bir şeyler söylediği zaman resmî tarihçelere kaydetmeleri için başını sallamak olmuştı.

Kmakl kılıç taşıymıyordu. Alethkar’da bu, adamın ya da onun mevkisindeki birinin bir Paredar olduğuna işaret ederdi ama burada durum böyle değildi. Thaylenah’ın sadece beş Kılıç’ı ve üç takım Zırh’ı vardı, her biri tahtı korumaya yeminli köklü ailelerin elindeydi. Fen onları bu Pareleri görecekleri bir geziye çıkaramaz mıydı?

“Surat asıyorsun...” dedi Navani.

“Benden bekledikleri şey bu,” dedi Dalinar, Thaylen subayları ve kâtipleri başıyla göstererek. Grubun önlerindeki bir asker grubu Dalinar’ı büyük bir dikkatle izliyorlardı. Belki de bu gezinin gerçek amacı o açıkgozlere Dalinar’ı inceleme fırsatı sağlamaktı.

Navani’yle paylaştığı tahtirevan, kayafilizi tomurcuğu kokusuyla yıkanmıştı. “Tapınaktan tapınağa gitmek Thaylen Şehri’nde bir gelenektir,” dedi Navani alçak sesle taşıyıcıları tahtirevanı kaldırırken. “On tapınağın hepsini ziyaret etmek Kraliyet Sementi’ni dolaşmayı sağlar ve tahtın Vorin dinine saygısının bir göstergesidir. Geçmişte kiliseyle sıkıntı yaşamışlardı.”

“Onu ben de biliyorum. Sence kâfir olduğumu açıklarsam Fen bütün bu tantanayı keser mi?”

Navani küçük tahtirevanda öne doğru eğildi ve hürelini Dalinar’ın dizine koydu. “Canım, eğer böyle şeyler seni bu kadar rahatsız ediyorsa, bir diplomat yollayabiliriz.”

“Ben zaten bir diplomatım.”

“Dalinar...”

“Artık görevim bu Navani. Görevimi yerine getirmek zorundayım. Geçmişte bunu görmezden geldiğim her seferinde korkunç şeyler oldu.” Navani’nin ellerini kendi elleriyle tuttu. “Şikâyet ediyorum çünkü seninle birlikteyken tedbirli olmak zorunda değilim. Surat asmayı en aza indireceğim. Söz.”

Hamalları becerikli bir şekilde merdivenlerden yukarıya çıkarken Dalinar tahtirevanın penceresinden dışarıyı izledi. Binaların büyük bö-

lümü kalın taşlardan inşa edildiği için şehrin bu kesimi fırtınaya iyi dayanmıştı. Yine de bazılarında çatlaklar vardı ve birkaç çatı da göçmüştü. Araba, bileklerinden kırılarak Çatı Semtler'in üzerine düşmüş bir heykelin yanından geçti.

Burası, hakkında rapor aldığım tüm şehirlerden daha ağır hasar almış, diye düşündü. Bu seviyede bir yıkımın eşi yok. Bunun sebebi bütün o ahşap yapılar ve fırtınayı kesecek bir yer olmaması mı? Yoksa başka sebepler de mi var? Dinmez fırtına raporlarının bazılarında hiç rüzgâr olmadığı, sadece yıldırımlar görüldüğü yazıyordu. Diğerleriyse kafa karıştırıcı bir şekilde yağmur yerine yanan korların yağdığını. Aynı Dinmez fırtına'nın etkileri farklı yerlerde çok farklı oluyordu.

"Tanıdık bir şeyler yapmak büyük ihtimalle Fen için rahatlatıcıdır," dedi Navani sessizce hamalları onları bir sonraki duraklarında yere koyarken. "Bu gezi şehrin eski günlerini hatırlatıyordur belki de."

Dalinar başıyla onayladı. Bir tapınağı daha gezme düşüncesine katlanmak bunu aklında tuttuğu zaman daha kolay olabilirdi.

Dışarıda Fen'i tahtirevanından çıkarken buldular. "Battah Tapınağı, şehirdeki en eskilerden biri. Ama burada görebileceğiniz en muhteşem manzara Paralet'in Sureti'dir, büyük heykel..." Fen'in sesi azalarak kesildi ve Dalinar onun bakışlarını takip ederek yakınlardaki heykelin taştan ayaklarına baktı. "Ha. Doğru."

"Hadi tapınağı gezelim," dedi Dalinar. "Bu tapınağın en eskilerden biri olduğunu söylediniz. Hangileri daha eski?"

"Sadece İshi Tapınağı daha eski," dedi kraliçe. "Ama orayı gezmeyeceğiz, burayı da."

"Gezmeyecek miyiz?" diye sordu Dalinar bu çatıdan yükselen dua dumanlarının olmadığını fark ederek. "Bina hasar mı gördü?"

"Bina mı? Hayır, bina değil."

Cübbeleri kırmızıyla lekelenmiş bir çift yorgun ardent dışarıya çıktı ve basamaklardan inmeye başladı. Dalinar Fen'e baktı. "Yine de bir baksam olur mu?"

"Eğer istiyorsan, tabii."

Dalinar Navani'yle birlikte basamakları çıkarken bir koku aldı. Ona savaşı hatırlatan kan kokusuydu. Yukarıda, tapınak kapılarının içerisinde görüntü tanıdıktı. Basit minderlerin üzerinde yatan yüzlerce yaralı mermer zemini kaplamıştı, aralarından turuncu kırıntıya benzer eller gibi acıspremleri çıkıyordu.

"Hastanelerimiz dolduktan sonra yeni bir çare bulmak zorunda kaldık," dedi Fen arkasındaki kapı ağzından.

“Bu kadar çok mu?” diye sordu Navani eminelini ağzına götürerek. “Bir kısmı iyileşmeleri için evlerine, ailelerinin yanına yollanamaz mı?”

Dalinar cevabı insanların acısından okuyabiliyordu. Bazıları ölmeyi bekliyordu, iç kanama geçirmişler ya da derilerinin üzerindeki kırmızı çürüksprenlerinin işaret ettiği şekilde ağır iltihap kapmışlardı. Yaralı bir anne, baba ya da çocuğun başında toplanmış duran ailelerin çokluğundan anlaşılabileceği üzere gidecek bir evleri kalmamıştı.

Fırtınalar adına... Dalinar neredeyse halkı fırtınayı iyi atlattığı için utanacaktı. En sonunda çıkmak için arkasını döndüğü zaman neredeyse kapı ağzında bir hayalet gibi duran Taravangian’a çarpıyordu. Yumuşak cübbeleri içindeki yaşlanmış, kırılğan hükümdar tapınakta yatan insanlara bakarken ağlıyordu.

“Lütfen,” dedi. “*Lütfen*. Hekimlerim Vedenar’da, Yeminkapısı’yla kısa bir mesafe uzaktalar. Onları getirmeme izin verin. Bu ızdırabı azaltmama izin verin.”

Fen dudaklarını büzdü. Görüşmeyi kabul etmişti ama bu onu Dalinar’ın ittifakının bir parçası yapmıyordu. Yine de böyle bir yalvarmanın karşısında ne diyebilirdi?

“Teklifiniz için teşekkür ederiz,” dedi.

Dalinar bir gülümsemeyi bastırdı. Yeminkapısı’nı açmalarına izin vermesi bir adımdı. Bu da bir diğeri. *Taravangian, sen bir mücevher-sin.*

“Bana bir kâtip ve uzakalem verin,” dedi Taravangian. “Parlayan’ımın derhâl yardım getirmesini sağlayacağım.”

Fen gerekli emirleri verdi, eşi de kâtiplere sözleri kaydetmeleri için başını salladı. Tahtirevanlara doğru geri yürürken Taravangian şehre doğru bakarak basamaklarda durdu.

“Majesteleri?” diye sordu Dalinar duraklayarak.

“Burada kendi evimi görebiliyorum Berrakbey.” Titreyen elini destek almak için tapınağın duvarına dayadı. “Yorgun gözlerimi kapıyorum ve savaşta yok edilmiş Kharbranth’ı görüyorum. Ve soruyorum, ‘Onları korumak için ne yapmam gerekiyor?’ ”

“Onları koruyacağız Taravangian. *Yemin* ediyorum.”

“Evet... Evet, sana inanıyorum Karadiken.” Uzun, zorlu bir nefes aldı ve rengi daha da solarmış gibi göründü. “Ben... ben burada kâtip hekimlerimi bekleyeceğim. Lütfen siz devam edin.”

Geri kalanları yürüyerek uzaklaşırken Taravangian basamaklara oturdu. Dalinar tahtirevanında geriye dönüp ellerini önünde kavuştur-

muş oturan yaşlı adama baktı, yaşlılıktan derisi lekenmiş başı eğikti, üzerinde yanan bir rünuasının önünde diz çökmüş duran birisinin havası vardı.

Fen, Dalinar'ın yanına geldi. Kaşlarının beyaz lüleleri rüzgârla sallanıyordu, "O insanların düşündüğünden çok daha büyük bir adam, kazasından sonra bile. Bunu sık sık söylemişimdir."

Dalinar başıyla onayladı.

"Ancak bu şehir sanki bir mezarlıkmiş gibi davranıyor," diye devam etti Fen. "*Değil*. Taşlarla şehrimizi yeniden inşa edeceğiz. Mühendislerim her semtin önüne duvarlar örmeyi planlıyor. Tekrar ayaklarımızın üzerinde duracağız. Sadece fırtınayı arkamıza almamız gerekiyor. Bizi gerçekten etkileyen şey ani iş gücü kaybı. Parshmenlerimiz..."

"Ordularım enkaz kaldırmak, taş taşımak ve inşaatlara yardım etmek için çok şey yapabilir," dedi Dalinar. "Tek bir sözünüzle yardım etmeye hazır binlerce el bulacaksınız."

Fen hiçbir şey demedi ama Dalinar tahtirevanın yanında bekleyen askerlerin ve görevlilerin mırıldandıklarını duydu. Dikkatini onlara doğru yönelterek bir tanesini gözüne kestirdi. Bir Thaylenli için uzun boylu olan genç adamın mavi gözleri vardı, kaşları kafasının arkasına doğru taranmış ve kolalanarak dümdüz uzatılmıştı. Şık üniforması doğal olarak Thaylen tarzında kesimliydi, kısa ceketinin göğsünün yukarisından sıkıca iliklenen düğmeleri vardı.

Bu onun oğlu olmalı, diye düşündü Dalinar genç adamın yüz hatlarını incelerken. Thaylen geleneklerine göre varis değil, sadece bir diğer subaydı. Thaylenah hükümdarlığı babadan oğula geçmiyordu.

Varis ya da değil, bu genç adam önemliydi. Alaycı bir şeyler fısıldadı ve diğerleri başlarını sallayarak onayladı, mırıldandılar ve Dalinar'a ters ters baktılar.

Navani Dalinar'ı dürttü ve sorgulayan bir bakış attı.

Sonra, diyerek ağzını oynattı Dalinar, sonra Kraliçe Fen'e döndü. "O zaman İshi Tapınağı da mı yaralılarla dolu?"

"Evet. Belki orayı atlayabiliriz."

"Şehrin daha aşağı semtlerini de görmeyi isterdim," dedi Dalinar. "Belki hakkında o kadar çok şey duyduğum büyük pazarı?"

Navani yüzünü buruşturdu ve Fen'in bakışları sertleşti.

"Orası... limanın yanındaydı, değil mi?" dedi Dalinar şehrin önündeki enkazla dolu ovaya bakarak. Pazarın şehrin merkezinde, Eski Semt'in içerisinde olacağını varsaymıştı. Belli ki o haritalara daha çok dikkat etmiş olması gerekirdi.

“Talenelat’ın avlusunda içecekler hazırlattım,” dedi Fen. “O gezimizin son durağı olacaktı. Şimdi doğrudan oraya gidelim mi?”

Dalinar başını salladı ve tekrar tahtirevanlara bindiler. İçeride Navani’ye doğru eğildi ve alçak sesle konuştu. “Kraliçe Fen’in mutlak otoritesi yok.”

“Kardeşinin bile *mutlak* gücü yoktu.”

“Ama Thaylen hükümdarı daha da kötü. Ne de olsa yeni hükümdarı tüccar ve donanma subayı meclisleri seçiyor. Onların şehirde çok büyük nüfuzu var.”

“Evet. Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Bunun anlamı onun teklifimi kendi başına kabul edemeyeceği,” diye cevapladı Dalinar. “Şehirdeki diğer unsurlar benim niyetimin fetih olduğunu düşündükleri sürece, Fen hiçbir zaman askerî destek vermeyi kabul edemez.” Koltuğundaki bir göze konulmuş çerezler buldu ve atıştırmaya başladı.

“Uzun uzun politik buzları çözmek için harcayacak vaktimiz yok,” dedi Navani ona da biraz vermesi için elini sallarken. “Belki Teshav’ın şehirde sıkıştırılabileceği akrabaları olabilir.”

“Bunu deneyebiliriz. Ya da... benim bir fikrim var.”

“Birilerine yumruk atmayı içeriyor mu?”

Dalinar başıyla onayladı. Navani buna içini çekti.

“Onlar bir gösteri bekliyor,” dedi Dalinar. “Karadiken’in ne yapacağını görmek istiyorlar. Kraliçe Fen... görülerde o da öyleydi. Ona gerçek yüzümü gösterene kadar bana güvenmedi.”

“Gerçek yüzün bir katilinki olmak *zorunda* değil Dalinar.”

“Kimseyi öldürmemeye çalışacağım,” dedi Dalinar. “Sadece onlara bir ders vermem gerekiyor. Bir gösteri.”

Bir ders. Bir gösteri.

Bu kelimeler zihnine yapıştı ve kendini hatıralarındaki hâlâ bulanık, belirsiz olan bir şeylere doğru uzanırken buldu. Bunlar... Yark’la ilgili bir şeyler miydi... ya da Sadeas?

Hatıra kaçıp gitti, farkındalığının hemen ötesindeydi. Bilinçaltı bundan ürktü ve sanki tokatlanmış gibi irkildi.

O yönde... o yönde *acı* vardı.

“Dalinar?” dedi Navani. “Sanırım haklı olman *mümkün*. Belki de insanların seni sakın ve kibar görmeleri aslında vermek istediğimiz mesaj için kötüdür.”

“O zaman daha mı *çok* surat asayım?”

Navani içini çekti. “Daha çok surat as.”

Dalinar sırttı.

“Veya böyle sırt,” diye ekledi Navani. “Bu *daha da* rahatsız edici olabiliyor.”

Talenelat avlusu Askerlerin Elçisi Taşkırış’e adanmış büyük taş bir meydandı. Bir dizi basamağın yukarısında tapınağın kendisi duruyordu ama içeriye bakmak için bir fırsatları olmadı çünkü ana giriş çökmüştü. Bir zamanlar kapının yukarısını kaplayan büyük dikdörtgen kaya parçası şimdi aşağı düşmüş, girişi kapatıyordu.

Tapınağın dış duvarlarını, Yokelçilerden bir dalgaya karşı tek başına duran Elçi Talenelat’ı tasvir eden güzel rölyefler kaplıyordu. Ne yazık ki, rölyefler yüzlerce yerden çatlamıştı. Duvarın tepesindeki büyük siyah yanık garip Dinmez fırtına yıldırımının düştüğü yeri işaret ediyordu.

Diğer tapınakların hiçbirinin durumu bu kadar kötü değildi. Sanki Garaz’ın buraya özel bir düşmanlığı varmış gibiydi.

Talenelat, diye düşündü Dalinar. *Terk ettikleri oydu. Benim kaybettğim de...*

“İlgilenmem gereken bazı işler var,” dedi Fen. “Şehirde ticaret bu kadar ciddi bir seviyede sekteye uğradığı için sunabileceğimiz fazla bir şey yok. Biraz çerez ve meyve, biraz tuzlanmış balık. Sizin için bunları hazırlattık. Daha sonra görüşebilmemiz için tekrar geleceğim. O zamana kadar yardımcılarım sizin ihtiyaçlarınızla ilgilenecekler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Dalinar. İkisi de kraliçenin onu bilerek beklettiğinin farkındaydı. Uzun sürmeyecekti, belki yarım saat. Bir hakaret sayılacak kadar uzun değil ama Dalinar ne kadar güçlü olursa olsun, burada otoritenin hâlâ onda olduğunu gösterecek kadar.

Her ne kadar Dalinar da onun maiyetiyle biraz zaman geçirmek istese de politik oyunlara sinirlendiğini fark etti. Fen ve eşi ayrıldı, geri kalanların çoğunu yemeklerin tadını çıkarmaları için burada bırakmışlardı.

Dalinar bunun yerine kavga çıkarmaya karar verdi.

Fen’in oğlu iyi bir seçenektir. Konuşanlar arasındaki en eleştirel kişi o gibi görünüyordu. *Saldırgan benmişim gibi görünmemeli*, diye düşündü Dalinar genç adamın yakınlarına gelirken. *Ve onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi yapmalıyım.*

“Tapınaklar güzeldi,” dedi Navani yanına gelerek. “Ama senin hoşuna gitmedi, değil mi? Sen daha askerî şeyler görmek istiyordun.”

Mükemmel bir açılıştı. “Haklısın,” dedi Dalinar. “Sen, oradaki. Yüceyüzbaşı. Ben boşa oyalanacak bir adam değilim. Bana şehir duvarlarını göster. O görmeye değer olan bir şey.”

“Sen *ciddi misin?*” diye sordu Fen’in oğlu Thaylen şiveli Alethçey-le, kelimeleri birbirine karıştıyordu.

“Her zaman. Ne var? Yoksa ordularınız bana göstermeye utana-cağınız kadar kötü durumda mı?”

“Bir düşman generalinin savunmalarımızı incelemesine izin ver-meyeceğim.”

“Ben düşmanınız değilim evlat.”

“Ben evladın değilim, despot herif.”

Dalinar büyük bir sabır gösteriyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Bü-tün gün boyunca duymamayı seçtiğim sözler söyleyerek beni takip ettin asker. Eğer aşacak olursan karşılığını *alacağın* bir çizgiye çok yaklaştın.”

Genç adam bir nebze sağduyu göstererek durakladı. Neye bulaş-mak üzere olduğunu tarttı ve ödülün riske değeceğine karar verdi. Karadiken’i burada açıkça utandırırrsa belki şehrini kurtarabilirdi, en azından öyle olacağını düşünüyordu.

“Pişman olduğum tek şey hakaretleri duyabileceğin kadar yüksek sesle etmemiş olmamdır tiran,” diye tersledi adam.

Dalinar yüksek sesle içini çekti, sonra üniforma ceketinin düğme-lerini açmaya başladı, üzerinde dar gömleğiyle kalmıştı.

“Parekılıcı yok,” dedi genç adam. “Sadece sıradan kılıçlar.”

“Nasıl istersen.” Fen’in oğlunun Pareleri yoktu, gerçi Dalinar is-rar etse başkasından ödünç alabilirdi. Ama o zaten böylesini tercih ederdi.

Adam gerginliğini gizlemek için yardımcılarından birine yere taşla bir halka çizmesini emretti. Beklenti sprenleri etraflarında dolaşırken, Rial ve Dalinar’ın muhafızları arkalarında dalgalanan beklentisprenle-riyle yaklaştı. Dalinar elini sallayarak uzaklaşmalarını işaret etti.

“Ona zarar verme,” diye fısıldadı Navani. Tereddüt etti. “Ama kay-betme de.”

“Ona zarar vermeyeceğim,” dedi Dalinar ceketini ona verirken. “Ama kaybetmeme kısmı için söz veremem.” Navani niyetini anlama-mıştı ama tabii ki anlamayacaktı. Bu adamı öylece dövemezdi. O za-man geri kalanlar da Dalinar’ın bir zorba olduğuna ikna olurdu.

Yürüyerek halkaya gitti ve içinden çıkmadan kaç adım atabilece-ğini saydı.

“Kılıçlar dedim,” dedi genç adam silahı elinde. “Kılıcın nerede?”

“Kılıcı dönüşümlü kullanacağız, üçer dakika,” dedi Dalinar. “İlk kan dökülene kadar. Başlayabilirsin.”

Genç adam donakaldı. Dönüşümlü. Gencin kılıcıyla silahsız Dalinar'a karşı üç dakikası olacaktı. Eğer Dalinar kanı dökülmeden ya da halkadan çıkmadan üç dakika dayanırsa, rolleri değişeceklerdi. Dalinar silahlı, genç adam silahsız olacaktı.

Bu saçma derecede büyük bir eşitsizlikti, çoğunlukla sadece dövüş antrenmanlarında, silahlı bir düşman karşısında silahsız kalabileceğin durumlara karşı hazırlık yapmak için görülen bir şeydi. O zaman bile asla gerçek silah kullanılmazdı.

"Ben... ben bir bıçak istiyorum," dedi genç adam sonunda.

"Gerek yok. Kılıç iyi."

Genç adam afallamayla Dalinar'a baktı. Şarkılarda ve hikâyelerde pek çok silahlı düşmanla savaşan silahsız kahramanlardan bahsedilirdi ama işin doğrusu, tek bir silahlı düşmanla savaşmak bile inanılmayacak kadar zordu.

Fen'in oğlu omzunu silkti. "Karadiken'i eşit ve adil bir dövüşte alt eden adam olarak bilinmekten çok memnun olurdum ama adil olmayan dövüşü de kabul edeceğim," dedi. "Ama eğer işler senin için iyi gitmezse, adımın suikastçıya çıkmayacağına dair buradaki adamlarının yemin etmesini istiyorum. Bu şartları sen seçtin."

"Kabul," dedi Dalinar Rial ve diğerlerine bakarak, onlar da selam verdi ve yemin etti.

Bir Thaylenli kâtip karşılaşmaya şahit olmak için geldi. Sayarak dövüşü başlattı ve genç adam anında Dalinar'a saldırdı, kılıcı çekineyerek sallamıyordu. İyi. Eğer böyle bir dövüşü kabul ediyorsan, tereddüt etmemeliydin.

Dalinar saldırıdan kaçındı ve bir güreş duruşuna geçti, gerçi rakibini kavrayabilecek kadar yaklaşmaya niyeti yoktu. Kâtip sayarken Dalinar darbelerden kaçmaya devam etti, halkanın sınırında duruyor, çizgiye basmamaya dikkat ediyordu.

Saldırgan olsa da, Fen'in oğlunda doğal bir çekingenlik görünüyordu. Genç adam büyük ihtimalle Dalinar'ı dışarı çıkmaya zorlayabilirdi ama onun yerine deneme yapmaya devam etti. Tekrar öne atıldı ve Dalinar gelen kılıçtan hızla kaçtı.

Genç adam endişe ve hüsrana kapılmaya başladı. Hava bulutlu olsaydı Dalinar'daki hafif Fırtınasığığı parıltısını görebilirdi.

Geri sayımın sonu yaklaşırken genç adam iyice telaşlandı. Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Karadiken'e karşı halkanın içinde silahsız üç dakika. Saldırıları tereddütlüden kararluya, oradan da çaresizliğe doğru kaydı.

Tamam, diye düşündü Dalinar. Zamanı geldi...

Geri sayım ona geldi. Genç adam son bir saldırı için bütün gücüyle üzerine geldi.

Dalinar doğruldu, gevşedi ve izleyicilerin bilerek kaçmadığını açıkça görmeleri için ellerini iki yana açtı. Sonra genç adamın kılıcının üzerine doğru bir adım attı.

Kılıç tam göğsüne, kalbinin biraz soluna saplandı. Dalinar darbe ve acı yüzünden homurdandı ama kılıcın omurgasını iskalayacağı şekilde durmayı başarmıştı.

Kan akciğerlerinden birini doldurdu ve Fırtınasığı onu iyileştirmek için atıldı. Genç adam dehşete düşmüştü, sanki her şeye rağmen bu kadar öldürücü bir darbe indirmeyi beklememiş ya da istememişti.

Acı geçti. Dalinar öksürdü, yere kan tükürdü, sonra genç adamın elini bileğinden tutup kılıcı daha da derine itti.

Genç adam kılıcın kabzasını bıraktı ve geriye doğru sendeledi, gözleri sonuna kadar açılmıştı.

“Bu iyi bir darbe,” dedi Dalinar, sesi dalgalı ve bozuktu. “Sona doğru ne kadar endişeli olduğumu gördüm, başkası olsa beceriksizleşebilirdi.”

Dalinar adım atarak yanına gelirken kraliçenin oğlu dizlerinin üzerine düştü, başını kaldırıp tepesinde dağ gibi yükselen Dalinar’a gözlerini dikti. Fırtınasığı dış kesiği de iyileştirene kadar yaranın etrafından sızan kan lekesi gömleğinde yayıldı. İçine güneş ışığında bile parlayacak kadar ışık çekti.

Avlu sessizliğe bürünmüştü. Dehşet içindeki kâtipler elleriyle ağızlarını kapatmışlardı. Askerlerin elleri kılıçlarındaydı, sarı üçgenler şeklindeki şoksprenleri etraflarında parçalanıyordu.

Kollarını kavuşturmuş duran Navani ona hafif bir gülümseme gönderdi.

Dalinar kılıcı kabzasından tuttu ve göğsünden dışarı çekti. Fırtınasığı yarayı hızla iyileştirdi.

Genç adam ayağa kalktı ve kekeledi. “Sıra sende Karadiken. Hazırım.” Takdire değerci.

“Hayır, kanımı döktün.”

“Sen izin verdin.”

Dalinar gömleğini çıkardı ve gence attı. “Bana gömleğini ver, berabere sayalım.”

Genç gömleği yakaladı, sonra şaşkınlık içinde Dalinar’a baktı.

“Canını istemiyorum evlat,” dedi Dalinar. “Şehrini ya da krallığı-

nı da istemiyorum. Eğer Thaylenah'ı fethetmek *isteseydin*, size gülen bir yüz ve barış vaatleriyle gelmezdim. Bu kadarını anlamanız gerekirdi.”

İzleyen askerlere, açığözlere ve kâtiplere döndü. Amacına ulaşmıştı. Ona huşuyla, korkuyla bakıyorlardı. Artık hepsi elindeydi.

O yüzden bir anda kendi ani, kuvvetli *tatminsizliğini* hissetmek şok ediciydi. Her nedense bu korku dolu yüzler ona kılıçtan daha sert vuruyordu.

Sinirle, nedenini hâlâ anlayamadığı bir utançla döndü ve uzun adımlarla avludan tapınağa doğru çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Onunla konuşmak için gelen Navani'yi elini sallayarak uzaklaştırdı.

Yalnız. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tapınağa ulaştı, sonra döndü ve sırtını kapının içine yıkılmış taş bloğa vererek basamağa oturdu. Fırtınababa zihninin arka taraflarında gümbürdedi. Ve o sesin arkasında ise...

Hayal kırıklığı. Az önce ne elde etmişti? Bu insanları fethetmek istemediğini söylüyordu ama hareketlerinin anlattığı hikâyeye neydi? *Sizden daha güçlüyüm*, diyorlardı. *Sizinle savaşmama gerek yok. Kendimi zorlamadan sizi ezebilirim.*

Parlayan Şövalyeler'in şehrinize gelmesi böyle bir his mi yaratmalıydı?

Dalinar içinin derinliklerinde bir bulantı hissetti. Gençliğinde Teleb'i ordusuna katmasından, Elhokar'a onu öldürmeye çalışmadığını ikna etmek için dayak atmasına ve daha yakın zamanlarda Kadash'ı antrenman odasında onunla dövüşmeye zorlamasına kadar, hayatı boyunca bunun gibi onlarca gösteri yapmıştı.

Aşağıda insanlar Fen'in oğlunun yanına toplanmış, hevesli bir şekilde konuşuyorlardı. Genç adam sanki kılıcı yiyen oymuş gibi kendi göğsünü ovuşturuyordu.

Dalinar zihninin arkalarında o aynı ısrarcı sesi duydu. Görülerinin başlamasından beri duyduğu sesi.

Onları birleştir.

“Deniyorum,” diye fısıldadı Dalinar.

Neden kimseyi barışçıl bir şekilde ikna edemiyordu? Neden insanlara ya birilerine dayak atmadan ya da kendi yaralarıyla onları şok etmeden kendini dinletmeyi başaramıyordu?

İçini çekerek arkasına yaslandı ve başını hasar görmüş tapınağın taşlarına yasladı.

Bizi birleştir. Lütfen.

Bu... farklı bir sestir. Yüz tane ses üst üste biniyor, aynı ricayı tekrarlıyorlardı, o kadar sessizlerdi ki zar zor duyabiliyordu. O seslerin kaynağını anlamaya çalışarak gözlerini kapattı.

Taşlar mı? Evet, taş parçalarının acı çektiğine dair bir hissi algılıyordu. Dalinar irkildi. *Tapınağın kendisinin* sprenlerini duyuyordu. Bu tapınak duvarları yüzlerce yıl boyunca tek bir şey olarak varlıklarını sürdürmüşlerdi. Şimdi ise çatlamış ve harap olmuş parçaları acıyordu. Hâlâ kendilerini kırıkları etrafa dağılmış harap bir yüzey olarak değil, güzel taş oymalardan bir dizi olarak görüyorlardı. Tekrar lekesiz bir bütün olmayı arzu ediyorlardı.

Tapınağın sprenleri savaş meydanındaki parçalanmış bedenleri için ağlayan askerler gibi pek çok sesle haykırıyordu.

Fırtınalar adına. Hayal ettiğim her şey yıkım hakkında olmak zorunda mı? Ölüm, parçalanmış cesetler, havaya yükselen duman ve taşlara saçılmış kanlar hakkında mı olmalı?

İçindeki sıcaklık öyle olmadığını söylüyordu.

Ayağa kalktı ve döndü, Fırtınasığı ile doluydu, girişi kapatan kaya parçasını kavradı. Asıldı, çömelip altına girebileceğı bir boşluk oluşana kadar bloğu kaldırdı ve omuzlarının üzerine yerleştirdi.

Derin bir nefes aldı, sonra yukarı doğru itti. O kaya bloğu kapının tepesine doğru kaldırırken taşlar gıcırdadı. Yeterince yükseğe çıkardığı zaman ellerini hemen başının üzerine yerleştirdi. Son bir itmeyle, bacakları, sırtı ve kollarıyla bastırarak, bütün gücüyle haykırarak taş bloğu yukarıya itti. Fırtınasığı içinde köpürdü, taşı yavaş yavaş kapının üstündeki eski yerine yaklaştırırken eklemleri yerlerinden çıkıyor ve geri iyileşiyordu.

Tapınağın onu teşvik ettiğini *hissedebiliyordu*. Tekrar bir bütün olmayı o kadar çok istiyordu ki. Dalinar daha da fazla Fırtınasığı çekti, getirdiğı bütün mücevherleri tüketti.

Yüzünden akan terlerle bloğu en *doğru* hissi yaratan yere getirdi. Güç kollarının içinden bloğa aktı, sonra taşlar boyunca yayıldı.

İşlemeler geri birleşti.

Ellerindeki taş pervaz yükseldi ve yerine oturdu. Işık taşlardaki çatlakları doldurdu ve birleştirdi, Dalinar'ın kafasının etrafında şansprenleri patlayarak ortaya çıktılar.

Parıltı söndüğü zaman heybetli tapınağın ön duvarı, giriş kapısı ve çatlak rölyefleriyle beraber tamir olmuştu. Dalinar dönüp baktı, gömleksiz ve terle kaplıydı, kendini yirmi yaş daha genç hissediyordu.

Hayır, yirmi yıl önce olduğu adam bunu asla yapamazdı.

Bağdökümcü.

Bir el koluna dokundu, Navani'nin yumuşak parmaklarıydı. "Dalinar... ne yaptın?"

"Dinledim." Güç yok etmekten çok ama çok daha fazla şey için kullanılabilirdi. *Bunu görmezden geliyorduk. Gözümüzün önündeki cevapları görmezden geliyoruz.*

Omzundan geriye merdivenleri çıkararak etrafına toplanan kalabalığa baktı. "Sen," dedi Dalinar bir katibe. "Urithiru'ya yazan ve Taravangian'ın hekimlerine haber gönderen kâtip sen miydin?"

"E... evet Berrakbey," dedi.

"Tekrar yaz. Oğlum Renarin'i çağır."

Kraliçe Fen onu büyük, yıkık heykelin olduğu Battah Tapınağı'nın avlusunda buldu. Şimdi Dalinar'ın kanlı gömleğini belinin etrafına bir tür kemer gibi bağlamış olan oğlu da halatlı on adamdan oluşan bir ekibi yönetiyordu. Az önce heykelin belini yerine yerleştirmişlerdi, Dalinar ödünç aldığı kürelerden Fırtınasığığı çekerek taşları birbirine geri bağladı.

"Sanırım sol kolu buldum!" diye seslendi bir adam aşağılardan, heykelin büyük bir kısmı bir malikânenin çatısının üzerine yıkılmıştı. Dalinar'ın askerler ve açıkgözlerden oluşan ekibi bağırıştı ve merdivenlerden aşağı doğru koşturdular.

"Karadiken'i üstü çıplak bulmayı beklemiyordum," dedi Kraliçe Fen. "Hem de heykeltıraşlık yaparken?"

"Ben sadece cansız şeyleri tamir edebiliyorum," dedi Dalinar ellerini beline bağladığı bir beze silerken yorgunca. Bu kadar çok Fırtınasığığı kullanmak onun için yeni bir deneyimdi ve oldukça da yorucuydu. "Asıl önemli işi oğlum yapıyor."

Yukarıdaki tapınaktan küçük bir aile çıktı. Oğullarının destek olduğu babanın dikkatli adımlarına bakılırsa, son fırtınada adamın bacakları kırılmıştı. İri adam oğullarına geri çekilmelerini işaret etti, kendi başına birkaç adım attı ve sonra gözleri açılarak hafifçe zıpladı.

Dalinar bu duyguyu, Fırtınasığığı'nın geride bıraktığı etkiyi biliyordu. "Bunu daha önce akıl etmeliydim, o yaralıları gördüğüm anda Renarin'e haber yollamalıydim. Ben bir aptalım." Dalinar başını iki yana salladı. "Onun iyileştirme gücü var. Benim gibi o da yeteneklerinde tecrübesiz, ayrıca yeni yaralanmış olanları daha iyi iyileştirebili-

yor. Benim yaptığım şeye benziyor mu diye merak ediyorum. Bir kere ruh yaraya alıştığı zaman düzeltmesi çok daha zor oluyor.”

Aile yaklaşırken, eğilir ve Thaylence konuşurken bir tane hüşspreni Fen’in etrafında belirdi, babaları sersem gibi sırtıyordu. Bir an için Dalinar söylediklerini *neredeyse* anlayabileceğini hissetti. Sanki bir parçası adamla bağ kurmak için uzanıyormuş gibi gelmişti. Nasıl yorumlayacağını bilemediği acayip bir deneyimdi.

Gittikleri zaman Dalinar kraliçeye döndü. “Renarin daha ne kadar devam edebilir ya da bu yaraların kaçının onun iyileştirebileceği kadar yeni olduklarını bilmiyorum. Ama elimizden geleni yapıyoruz.”

Aşağıda taştan bir kolu malikânenin penceresinden dışarı taşıyan adamlar seslendiler.

“Görüyorum ki Kdralk’ı da tavlamayı başarmışsın,” diye belirtti Fen.

“İyi bir çocuk,” dedi Dalinar.

“Seninle düello yapmak için bir yol bulmakta kararlıydı. Duyduğuma göre sen kaşınmışsın. Bu şehrin tamamını dolaşıp herkesi teker teker ikna edeceksin, değil mi?”

“Umarım öyle olmaz. Kulağa çok uzun sürer gibi geliyor.”

Kucağında giysileri yırtık ve tozlu olsa da geniş bir gülümsemesi olan dağınık saçlı bir çocukla genç bir adam koşarak tapınaktan aşağı indi. Kraliçeye eğildi, sonra bozuk bir Alethçeyle Dalinar’a teşekkür etti. Renarin iyileştirmeler için onu sorumlu gösterip duruyordu.

Fen okunamayan bir yüz ifadesiyle gitmelerini izledi.

“Yardıma ihtiyacım var Fen,” diye fısıldadı Dalinar.

“Bugün yaptıkların düşünüldüğü zaman herhangi bir şeye ihtiyacın olduğuna inanmakta zorlanıyorum.”

“Paredarlar saf tutamaz.”

Kraliçe ona bakarak kaşlarını çattı.

“Pardon. Bu askerî bir deyiş sanırım. Anlamı... neyse. Fen, Parlayanlarım var, evet; ama ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, bu savaş onlar kazanamaz. Daha önemlisi ben kaçırdığım şeylerin ne olduğunu göremiyorum. Sana *bu yüzden* ihtiyacım var.

“Bir Alethi gibi düşünüyorum, danışmanlarımdan çoğu da öyle. Savaşta, çatışmadan anlıyoruz ama önemli gerçekleri geçiriyoruz. Renarin’in güçlerini ilk öğrendiğim zaman savaş meydanında yaralı askerleri savaşmaya devam edebilmeleri için iyileştirmekten başka hiçbir şey aklıma bile gelmemişti. Sana ihtiyacım var, Azishlere ihtiyacım var. Benim görmediğim şeyleri görebilen bir liderler ittifakına

ihtiyacım var, çünkü karşımızdaki düşman şu ana kadar yüzleştiklerimizden hiçbirisi gibi düşünmüyor.” Fen’e başını eğdi, “Lütfen. Bana katıl Fen.”

“O kapıyı zaten açtım ve savaşınıza yapılacak yardım konusunda meclislerle de konuşuyorum. İstedğin şey bu değil miydi?”

“İlgisi bile yok Fen. Ben sizin bana *katılmanızı* istiyorum.”

“Bunun farkı ne?”

“Farkı ‘savaşınız’ demekle ‘savaşımız’ demek kadar.”

“Hiç pes etmiyorsun,” Kraliçe derin bir nefes aldı ve itiraz etmeye hazırlanan Dalinar’ın sözünü kesti. “Sanırım şu an ihtiyacımız olan şey de bu. Pekâlâ Karadiken. Sen, ben, Taravangian. Hiyerokrasi’den beri dünyanın gördüğü ilk gerçek Vorin ittifakı. İki tanemizin harap olmuş krallıkları yönetiyor olması büyük talihsizlik.”

“Üçümüzün,” dedi Dalinar bir homurdanmayla. “Düşman Kholinar’ı kuşattı. Yardım gönderdim ama şimdilik Alethkar işgal altında ki bir krallık.”

“Harika. Eh, sanırım şehirdeki grupları askerlerinizin buraya gelip yardım etmesine izin vermeleri için ikna edebilirim. Eğer o konuda işler iyi giderse Azir’in Birincisine yazacağım. Belki bunun yardımcı olur.”

“Olacağından eminim. Şimdi sen de katıldığına göre, Azir Yemin-kapısı davamız için hayati önem taşıyor.”

“Onları ikna etmesi kolay olmayacak,” dedi Fen. “Azişler benim kadar çaresiz değil, dahası Vorin de değiller. Buradaki insanlar, ben dâhil, kararlı bir hükümdarın cesaretine muhtacdır. Güç ve tutku, Vorin usulü. Ama böyle taktikler Azişlerin sadece daha da inatçılık etmelerine ve daha sert reddetmelerine neden olur.”

Dalinar çenesini kaşıdı. “Bir önerin var mı?”

“Sana pek çekici geleceğini sanmıyorum.”

“Denemeye değer,” dedi Dalinar. “Genelde kullandığım yöntemlerin de pek iyi olmadığını anlamaya başladım.”

Esasgören yoldaşlarım için endişeleniyorum.

—Çekmece 8-21, ikinci zümrüt

F irtına, Kaladin'e ait değildi.

Gökler ve bir yere kadar da rüzgârlar ona aitti. Yücefırtınalar ise başka bir şeydi, mevki sahibi biri olarak ziyarete geldiği başka bir ülke gibiydi. Bir miktar saygı görüyordu ama gerçek bir otoritesi yoktu.

Kaladin, Beyazlı Suikastçı'yla savaşırken dalgaya kapılmış bir yaprak gibi fırtınaduvarının hemen önünden uçarak yücefırtınayla birlikte ilerlemişti. Yücefırtınanın ayaklarının dibinde köpürdüğü bu yöntem başkalarını da götürürken kullanmak için fazlasıyla riskli görünüyordu. Neyse ki Thaylenah'a yaptıkları yolculuk sırasında Shallan'la birlikte başka yöntemler de denemişlerdi. Fırtına bulutlarının yaklaşık otuz metre yakınında kaldığı sürece, üzerinden uçarken bile hâlâ fırtınanın gücünü çekebileceğini keşfetmişti.

Şimdi de Elhokar'ın seçtiği ekibi ve iki köprücüyü birlikte uçuyordu. Güneş yukarıda ısıtılıyordu ve sonsuz fırtına aşağıda her yöne uzaanıyordu. Şimşekler tarafından aydınlatılan gri ve siyah girdaplar sanki bu küçük kaçak yolcu grubuna kızgınmış gibi gürliyordu. Artık fırtınaduvarını göremiyorlardı, bunun için fazla geride kalmışlardı. Alet-hokar'ın kuzeyindeki Kholinar'a doğru gitmek için Sahipsiz Tepeler'i aşarken batıdan çok kuzey yönünde ilerlemeleri gerekiyordu.

Fırtınanın çalkalanan desenlerinde büyüleyici bir güzellik vardı ve Kaladin'in dikkatini uçurduklarının üzerlerinde tutmak için kendini zorlaması gerekiyordu. Altı kişiydiler, kendisi, Skar ve Drehy ile birlikte ekip toplam dokuz kişiydi.

Kral Elhokar öndeydi. Parezirhlarını getirememişlerdi, Çivilemeler onlara işlemiyordu. Bunun yerine kral kalın giysiler ve rüzgârı kesmek için önü camdan tuhaf bir tür maske giyiyordu. Bunları Shallaan önermişti, görünüşe göre bir çeşit denizci teçhizatıydı. Ardından Adolin geliyordu. Sonra da Shallaan'ın yaralı baltatazısı yavruları gibi topladığı işe yaramaz firarilerden ikisi ve bir de hizmetçi vardı. Kaladin bu üçünü neden getirdiklerini bilmiyordu ama kral ısrar etmişti.

Adolin ve diğerleri de kral gibi iyice sarılıp sarmalanmıştı, bu durum Shallaan'ın bile garip görünmesine sebep oluyordu. Uçarken üzerinde sadece rüzgârda çok fazla dalgalanmaması için iğnelerle tutturduğu mavi havahı ile altına giydiği beyaz tozlukları vardı. Fırtınasığışı derisinden fışkırıyor, onu sıcak tutuyor ve güç veriyordu.

Kırmızı renkli saçları arkasında dalgalanıyordu. Kollarını açmış ve gözlerini kapatmış bir hâlde sırtarak uçuyordu. Hürelinin parmaklarının arasındaki rüzgârı hissetmek için uzanmadan ve yanından geçen rüzgârspremlerine el sallamadan edemediğinden, Kaladin'in sürekli onu diğerleriyle hizada tutabilmek için hızını ayarlaması gerekiyordu.

Nasıl böyle gülümsüyor, diye merak etti Kaladin. Birlikte uçurumların içindeki yolculuklarında Kaladin onun sırlarını öğrenmişti. Sakladığı yaralarını. Ama yine de... her nasılsa bunları görmezden gelebiliyordu. Kaladin bunu yapmayı hiç başaramamıştı. Karamsar hissetmediği zamanlarda bile sorumluluklarını ya da ilgilenmesi gereken kişilerin ağırlığını omuzlarında hissederci.

Shallaan'ın umarsız neşesi Kaladin'de ona *gerçekten* nasıl uçulduğunu gösterme isteği uyandırıyor. Onun Çivilemeleri yoktu ama yine de rüzgâra şekil vermek için vücudunu kullanabilir ve havada dans edebilirdi...

Saçma hayalleri bir kenara bırakıp şimdiye döndü. Kaladin kollarını bedenine bastırarak rüzgâra karşı daha dar bir kesit bıraktı. Bu uçuşun sıra boyunca ileri geçmesini sağladı, böylece hepsinin Fırtınasığışı'nı birer birer yenileyebilecekti. Manevra yapmak için Fırtınasığışı'ndan çok rüzgârı kullanıyordu.

Skar ve Drehy grubun beş metre kadar altında kendi kendilerine uçuyor, birileri herhangi bir nedenle düşerse diye gözlüyorlardı. Çivilemeler yenileyen Kaladin kendini Shallaan ile Kral Elhokar'ın arasın-

da sıraya soktu. Kral maskesinin içinden ileriye bakıyordu, sanki altındaki muhteşem fırtınanın farkında değildi. Shalla'nın sırtüstü ilerliyor ve gökyüzüne bakarken gülümsüyordu. İğneyle tutturulmuş eteğinin uçları rüzgârla titriyor ve dalgalanıyordu.

Adolin ise başka bir hikâyeydi. Kaladin'e şöyle bir baktı, sonra gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. En azından rüzgârın şiddetindeki her değişiklikte debelenmeyi bırakmıştı.

Konuşmuyorlardı çünkü sesleri esen rüzgârda kaybolup giderdi. Kaladin'in içgüdüleri büyük ihtimalle uçarken rüzgârın kuvvetini azaltabileceğini söylüyordu, bunu daha önce yapmıştı, ama yaptığı bazı şeyleri bilerek tekrarlamakta zorlanıyordu.

Neden sonra aşağıdaki fırtınanın içinden ışıktan bir çizgi çıktı. Kısa süre sonra ışıktan bir kurdeleye dönüştü ve döne döne Kaladin'e doğru yükseldi. "Rüzgârkoşucu Nehri'ni yeni geçtik," dedi Syl. Sözleri gerçek seslerden çok zihindeki bir izlenimdi.

"Öyleyse Kholinar'a yaklaştık," dedi Kaladin.

"Gökyüzünü sevdiği belli," dedi Syl Shalla'n'a doğru bir bakarak. "Doğuştan yetenekli. Neredeyse bir sprene benziyor, bu arada bu söz büyük bir iltifattır."

Kaladin içini çekti ve Shalla'n'a bakmadı.

"Haydi ama," dedi Syl Kaladin'in diğer yanına fırlayarak. "Mutlu olmak için insanlarla birlikte olman gerek Kaladin. Bunu biliyorum."

"Köprü ekibim var," diye mırıldandı sesi rüzgârda yitip giden Kaladin ama Syl tıpkı Kaladin'in onu duyabiliyor olması gibi duyacaktı.

"Bu aynı şey değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Bir keşif görevine hizmetçisini getiriyor. Saçını yaptıracak birileri olmadan bir hafta dayanamıyor. Sen bununla ilgileneceğimi mi düşünüyorsun?"

"Ne düşünmesi?" dedi Syl. Bir kız elbisesi giymiş minik genç bir kadın şekline girerek Kaladin'in önünden uçtu. "Biliyorum. Gizli gizli bakışlar attığını fark etmiyor muyum sanıyorsun?" Sırttı.

"Durma vakti geldi, yoksa Kholinar'ı geçeceğiz," dedi Kaladin. "Gidip Skar ve Drehy'e haber ver."

Kaladin grubu birer birer alarak ileriye doğru olan Çivilemelerini iptal edip, yerlerine yukarı doğru yarımşar Çivilemelerle değiştirdi. Çivilemede Sigzil'in bilimsel terminoloji oluşturma çabalarını boşa çıkaran bir şeyler vardı. Bütün hesaplarında bir kişi bir kere Çivilendiği zaman hem yerin hem de Çivilemenin etkisi altında olacağını sanmıştı.

Öyle değildi. Birisine Temel Çivileme yapıldığı zaman kişinin vü-

cudu yerin çekimini tamamen unutup ve belirlenen yöne doğru dü-şüyordu. Kısmi Çivilemeler kişinin ağırlığının bir kısmının yeri unut-masını sağlıyordu, geri kalanı ise aşağıya doğru çekilmeye devam ediyordu. O yüzden yukarı doğru yarım bir Çivileme insanı ağırlıksız yapıyordu.

Kaladin grupları kral, Adolin ve Shallan'la konuşabileceği bir şekil-de ayarladı. Köprücüler ve Shallan'ın eşlikçileri ise biraz daha ötede havada asılı duruyordu. Sigzil'in yeni açıklamaları bile Kaladin'in yap-tığı her şeyi açıklamaya yetmiyordu. Bir şekilde grubun etrafında bir tür... kanal oluşturmuştu, tıpkı bir nehir gibi. Onları sürükleyen, birbir-lerine yakın tutan bir akıntı.

"Gerçekten de çok güzel," dedi Shallan çok uzakta sollarında ka-lan bazı zirvelerin uçları dışında her şeyin üstünü örten fırtınaya baka-rak. Büyük ihtimalle Sunmaker Dağları'ydı. "Karıştırılan boyalara ben-zerdi, eğer koyu renkler karıştıkları zaman bir şekilde yeni renkler ve ışıklar çıkarabiliyor olsalardı."

"Güvenli bir uzaklıktan izleyebildiğim sürece sakıncası yok," dedi Adolin. Sürüklenip gitmemek için Kaladin'in koluna tutunuyordu.

"Kholinar'a yakınız," dedi Kaladin. "Bu da iyi çünkü fırtınanın arka sınırına yaklaşıyoruz ve yakında Fırtınaışığı'na erişimimizi kaybede-ceğiz."

"Ben de ayakkabılarımı kaybetmek üzereyim," dedi Shallan aşağıya bakarken.

"Ayakkabılarını mı?" dedi Adolin. "Ben yolda öğle yemeğimi kay-bettim."

"Bir şeylerin kayıp içine düştüğünü hayal etmeden edemiyorum," diye fısıldadı Shallan. "Gözden kayboluşunu. Sonsuza dek yok olu-şunu." Kaladin'e bir bakış attı. "Kayıp çizmelerle ilgili bir şeyler söy-lemiyor musun?"

"Komik bir şey aklıma gelmedi." Durakladı. "Gerçi bu hiçbir za-man seni durdurmuyor."

Shallan sırttı. "Köprücü, hiç kötü sanat eserlerinin dünyada iyi sa-nat eserlerinden daha fazla iyilik yarattığını düşündün mü? Sanatçı-lar hayatlarının daha büyük kısmını şaheserler değil, kötü antrenman eserleri yapmak için harcarlar, özellikle de ilk başladıklarında. Ve bir sanatçı üstat olduğunda bile bazı eserleri pek iyi olmaz. Daha başka-ları ise o son dokunuşa kadar bir şekilde *yanlıştır*."

"Kötü eserlerinden iyi eserlerinden öğreneceğinden çok şey öğ-renirsin, çünkü hataların başarılarından daha önemlidir. Dahası, iyi

sanat eserleri çoğunlukla insanlarda aynı duyguları uyandırır; iyi eserlerin çoğu genelde aynı *türde* iyidir. Ama kötü eserlerin her biri kendilerine özgü bir biçimde kötü olabilir. O yüzden ben kötü sanat eserleri var oldukları için memnunum ve eminim ki Yaradan da aynı fikirdedir.”

“Bütün bunlar espri anlayışını haklı çıkarmak için mi Shallan?” dedi Adolin eğlenerek.

“Benim espri anlayışım mı? Hayır, sadece Yüzbaşı Kaladin’in yaratılışını haklı çıkarmaya çalışıyordum.”

Onu duymazdan gelen Kaladin gözlerini kısarak doğuya baktı. Arkalarındaki bulutlar açılarak karamsar siyah ve grilerden daha genel bir yavanlığa, Kaya’nın sabah lapasının rengine dönüyorlardı. Fırtınanın sonu yaklaşıyordu; gümbürtülü gelişi uzun bir iç çekmeyle gidiyor, şiddetli rüzgârlar yerlerini sakın yağmurlara bırakıyordu.

“Drehy, Skar,” diye seslendi Kaladin. “Herkesi havada tutun. Aşağı inip bir göz atacağım.”

İkisi selam verdiler ve Kaladin kirli bir sis gibi görünen bulutların arasından aşağıya daldı. Diğer taraftan çıktığında üzeri kırılağıyla kaplanmıştı ve yağmur onu ıslatmaya başladı ama yavaşlıyordu. Üstünden hafif gök gürültüleri duyuluyordu.

Bulutların arasından manzarayı görmesine yetecek kadar ışık sızıyordu. Şehir yakındaydı ve müthiş görünüyordu ama hayran kalmadan önce kendini düşman aramaya zorladı. Şehrin önündeki geniş bir ovayı fark etti, işgalci bir orduya saklanacak hiçbir yer bırakmamak için büyük taşlardan ve ağaçlardan arındırılmış bir bölgeydi. Boştu ve bu beklenmedik bir şey değildi.

Soru şehrin kimin elinde olduğuydu; Yokelçilerin mi, insanların mı? Temkinli bir şekilde alçaldı. Şehir yeniden doldurmak için fırtına sırasında dışarıda bırakılmış mücevherlerin kafeslerden yayılan Fırtınası ile ışıldıyordu. Ve... evet, muhafız kulübelerinde şimdi fırtına geçtiği için tekrar yukarı çekilen Alethi sancakları asılıydı.

Kaladin rahat bir nefes aldı. Kholinar düşmemişti, gerçi eğer raporlar doğruysa çevredeki tüm kasabalar işgal edilmişti. Hatta yakından baktığında düşmanın ovada fırtınasıgınakları inşa etmeye başladığını da görebiliyordu, Kholinar’a erzak yardımı yapılmasını engelleyebilecekleri binalar. Şimdilik sadece tuğla ve harçtan temellerden ibaretlerdi. Büyük ihtimalle fırtınaların arasındaki zamanlarda büyük düşman kuvvetleri tarafından korunuyor ve inşa ediliyorlardı.

En sonunda Kholinar’a baktı. Bunun geldiğini biliyordu; yaklaşan

bir esneme kadar durdurulamazdı ve sonsuza kadar tutması mümkün değildi. Öncelikle bölgeyi tehlike açısından değerlendirmeli, çevreyi kolağan etmeliydi.

Ondan sonra keyfini çıkarabilirdi.

Fırtınalar adına, bu şehir ne güzeldi.

Bir keresinde Fırtınababa'yı gördüğü bir yarım rüyada şehrin çok üzerinde uçmuştu. O rüya bile bu etkiyi yaratmamıştı. Gerçek şehirleri daha önce görmüştü, savaş kampları bir araya toplandıkları zaman Kholinar'dan daha büyük oluyordu; o yüzden onu asıl afallatan büyüklük değil, çeşitlilikti. Bu kadar farklı tarzda inşa edilmiş taş binalara ve çatılara değil pratik olmaları için tasarlanmış sığınaklara alışkındı.

Kholinar'ın en belirgin özelliği Rüzgârbıçaklarıydı. Bunlar, yer altındaki bir tür dev yaratığın yüzgeçleri gibi taşlardan yükselen garip kaya oluşumlarıydı. Geniş taş çıkıntıları yağmurdan koyulaşmış kırmızı, beyaz ve turuncu tonları katmanlarla ışıldıyordu. Kaladin şehir duvarlarının kısmen en dıştaki Rüzgârbıçaklarının üzerlerine inşa edildiklerini fark etmemişti. Oralarda duvarların alçak kısımları neredeyse zeminden *yetişmişti*, insanlar da bunların üzerlerine tahkimat kurmuşlar, yükseklikleri eşitlemişler ve çıkıntıların arasındaki boşlukları doldurmuşlardı.

Şehrin kuzey kısmındaki saray yerleşkesi sanki fırtınalara meydan okuyormuş gibi cüretkâr bir şekilde yükseliyordu. Parlak sütunları, kubbeleri ve kuleleriyle saray ayrı küçük bir şehir gibiydi.

Ve çok ama çok yanlış bir şeyler vardı.

Sarayın üzerinde bir bulut asılı duruyordu, ilk bakışta sadece bir göz yanılsamasından ibaretmiş gibiydi. Ama bu yanılsama devam ediyordu ve saray yerleşkesinin doğu kısmında iyice yoğunlaşmış görünüyordu. Bu düz, yükseltilmiş meydan küçük binalarla doluydu. Sarayın manastırıydı.

Yeminkapısı platformu.

Kaladin gözlerini kıstı, ardından kendisini yukarı Çivileyerek bulutların arasına girdi. Şehre bakmakla muhtemelen gereğinden fazla vakit harcamıştı, gökyüzünde parlayan bir adamla ilgili söylentiler başlatmak istemezdi.

Yine de... O şehir. Kaladin'in içinde hâlâ dünyayı görmenin hayalini kuran taşralı bir çocuk yatıyordu.

"Sarayın etrafındaki o karanlığı gördün mü?" diye sordu Syl'e.

"Evet," diye fısıldadı Syl. "Bir sorun var."

Kaladin bulutların arasından çıktı ve grubunun esintiyile batıya doğru sürüklenmiş olduğunu gördü. Kendini onlara doğru Çiviledi ve ilk kez Fırtınaşığı'nın artık fırtına tarafından yenilenmediğini fark etti.

O geldiği zaman Drahy ve Skar gözle görülür bir biçimde rahatladı. "Kal..." diye başladı Skar.

"Biliyorum. Fazla vaktimiz kalmadı. Majesteleri, şehir tam altımızda ve duvarlar hâlâ bizim kuvvetlerimizin hâkimiyetinde. Parshendiler fırtınaşığınakları inşa ediyor ve bölgeyi kuşatıyorlar, gerçi düşman ordusunun çoğu büyük ihtimalle yaklaşan fırtına yüzünden çevre kasabalara çekilmiştir."

"Şehir sağlam!" dedi Elhokar. "Harika! Yüzbaşı, bizi aşağı indir."

"Majesteleri," dedi Kaladin. "Eğer böylece gökyüzünden inerek düşman gözcüleri gelişimizi *görecektir*."

"Ee?" dedi Elhokar. "İçeriye görünmeden sızmak zorunda kalmamız gerekir diye gizlice yaklaşacaktık. Eğer şehre hâlâ bizim kuvvetlerimiz hâkimse saraya inebilir, komutayı devralabilir ve Yeminkapısı'nı çalıştırabiliriz."

Kaladin tereddüt etti. "Majesteleri, sarayda... bir sorun var. *Karanlık* görünüyor ve bunu Syl de gördü. Temkinli olmayı öneriyorum."

"Karım ve çocuğum orada," dedi Elhokar. "Tehlikede olabilirler."

Savaşta geçirdiğin altı yıl boyunca onlar için pek de endişeleniyormuş gibi görünmüyordun, diye düşündü Kaladin.

"Haydi inelim," dedi kral. "Bir an önce Yeminkapısı'na gitmek istiyoruz..." Sesi azalarak Kaladin'den Shalla'n'a, ondan da Adolin'e baktı. "İstemiyor muyuz?"

"Temkinli olmayı öneriyorum," diye tekrarladı Kaladin.

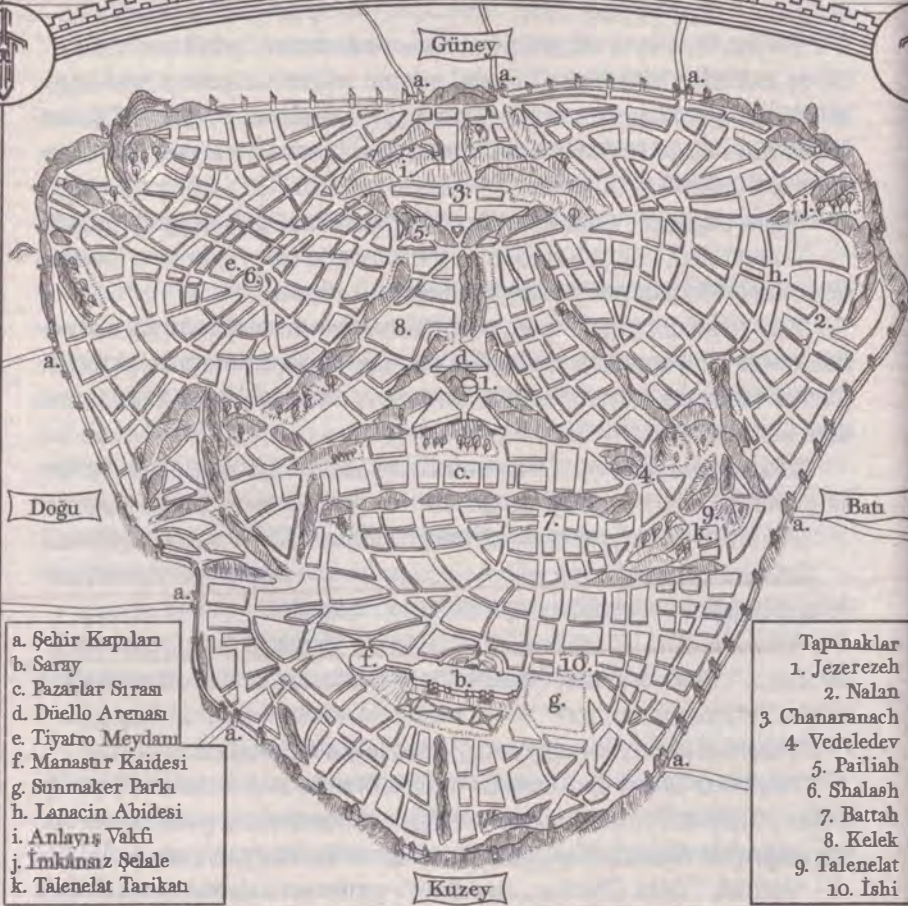
"Köprücü ürkek biri değildir Majesteleri," dedi Adolin. "Şehirde neler olduğunu ya da kargaşa ve isyan haberlerinden beri neler yaşadığını bilmiyoruz. Temkinli olmak bana da mantıklı geliyor."

"Pekâlâ," dedi Elhokar. "Işıkören'i getirmemin sebebi de *buydu* zaten. Siz ne önerirsiniz Berrakhanım?"

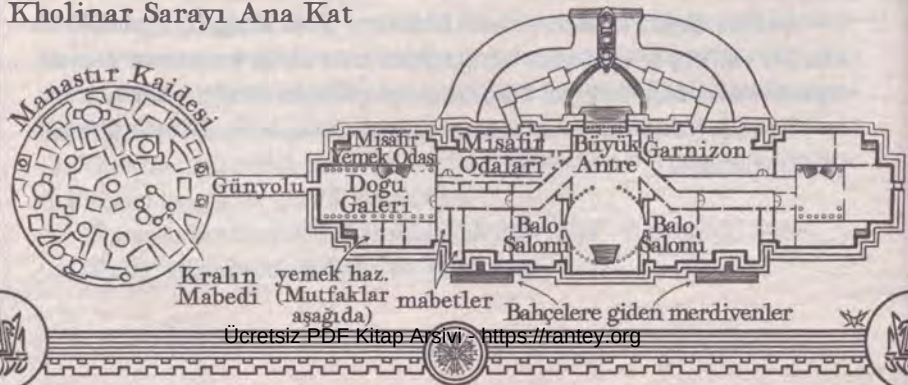
"Şehrin dışına inelim," dedi Shalla. "Fırtınaşığı'nın parıltısının bizi ele vermeyeceği kadar uzağa. İçeri sızmak ve kendimizi belli etmeden neler olup bittiğini öğrenmek için illüzyon kullanabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Elhokar kısaca başını sallayarak. "Söylediği gibi yapın yüzbaşı."

KHOLINAR

Kholinar Sarayı Ana Kat

İstediğimiz her sırrı kaydedip burada bırakabilir miyiz? Keşfedileceklerini nereden biliyoruz? Aman bana ne. Bunu kayda geçirin o zaman.

—Çekmece 2-3, dumantaşı

Düşman ordusu sığınmacıların şehre yaklaşmasına izin veriyordu.

İlk önce bu Kaladin'i şaşırtmıştı. Bir kuşatmanın amacı insanların içeri girmesini önlemek değil miydi? Yine de bir insan selinin sürekli Kholinar'a yaklaşmasına izin veriyorlardı. Kapılar istilacı orduya karşı kapalıydı ama nispeten büyük olan yan girişler tamamen açıktı.

Kaladin dürbünü Adolin'e verdi. Gözden uzak bir yere inmiş, sonra yürüyerek şehre doğru ilerlemişlerdi ama gelene kadar hava kararmıştı. Geceyi Shallan'ın illüzyonlarından biriyle gizlenerek şehrin dışında geçirmeye karar vermişlerdi. Işıkörüsü etkileyici bir biçimde çok az Fırtınasığı ile bütün gece dayanmıştı.

Şimdi sabah olduğundan yaklaşık bir mil kadar uzaktaki şehri gözlüyorlardı. Dışarıdan bakıldığında gizlendikleri yer sadece bir diğer taş çıkıntısı gibi görünüyordu. Shallan sadece bir taraftan saydam olan bir illüzyon yaratamıyordu, bu yüzden eğer birileri yakından geçecek olursa fark edilebilecek bir delikten dışarı bakmak zorunda kalmışlardı.

İllüzyon bir mağara gibi geliyordu ama yağmur ve rüzgâr içinden dümdüz geçiyordu. Kral ve Shallan bütün sabah homurdanmış; yağmurlu, soğuk geceden şikâyet etmişlerdi. Kaladin ve adamları ise kütük gibi uyumuşlardı. Köprü Dört'te çalışmış olmanın avantajları vardı.

“Şehrin kaynaklarını tüketsinler diye sığınmacıların geçmesine izin veriyorlar,” dedi Adolin dürbünden bakarken. “Sağlam bir taktik.”

“Berrakhanım Shallan,” dedi Elhokar. “Hepimize birer illüzyon yaratabilirsiniz, değil mi? Sığınmacıymış gibi yapıp şehre kolaylıkla girebiliriz.”

Shallan akli başka yerde başını sallayarak onayladı. Tavandaki küçük bir delikten sızan bir ışık huzmesinin yanında oturmuş çizim yapıyordu.

Adolin dürbününü tepesi şehre yukarıdan bakan saraya çevirdi. Hava tamamen güneşli, açık ve serindi, sadece önceki günün yüce fırtınası yüzünden biraz nemliydi. Gökyüzünde bir tane bile bulut yoktu.

Ama saray bir şekilde gölgede kalıyordu.

“Bu ne olabilir?” diye sordu Adolin dürbününü indirirken.

“Onlardan biri,” diye fısıldadı Shallan. “Yaradılmamış.”

Kaladin tekrar Shallan’a baktı. Sarayın eskizini çizmişti ama çarpıktı, garip açılar ve yamuk duvarları vardı.

Elhokar sarayı inceledi. “Temkinli olmamızı önermekte haklıydın Rüzgârkoşucu. İçgüdülerim hâlâ aceleyle öne atılmak yönünde. Bu yanlış, değil mi? *Tedbirli* ve *dikkatli* olmalıyım.”

Shallan’a eskizlerini tamamlaması için zaman verdiler, karmaşık illüzyonlar için bunlara ihtiyacının olduğunu iddia ediyordu. Neden sonra eskiz defterinin sayfalarını çevirerek ayağa kalktı. “Pekâlâ. Beni ya da yanımdakileri kimse tanımayacağı için çoğumuzun kılık de iş-tirmeye ihtiyacı olmayacak. Aynısı Kaladin’in adamları için de geçerlidir diye düşünüyorum.”

“Eğer beni tanıyan birisi çıkarsa bile bir sorun olmaz,” dedi Skar. “Burada kimse bana Harap Ovalar’da ne olduğunu bilmiyor.” Drehy de başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi Shallan Kaladin ve Adolin’e dönerek. “İkinize yeni yüzler ve yeni kıyafetler vereceğim, yaşlı adamlar olacaksınız.”

“Benim kılık değiştirmeme gerek yok,” dedi Kaladin. “Beni...”

“Bu ay o parshmenlerle zaman geçirdin,” dedi Shallan. “Riske girmemek en iyisi. Dahası sen herkese yaşlı bir adam gibi kaç çatıyor-sun zaten. Yabancılık çekmezsin.”

Kaladin ona ters ters baktı.

“Harika! Hiç bozma.” Shallaan yanına yaklaşıp nefesini bıraktı ve Fırtınaışığı Kaladin’i sardı. İçine çekip kullanabilmesi gerekirmiş gibi hissetti ama Fırtınaışığı ona direndi. Bu garip bir histi, sanki hiç ısı yaymayan kor bir kömür bulmuş gibiydi.

Fırtınaışığı kayboldu ve bir elini kaldırdığında kırışmış gibi görünüyordu. Üniformasının ceketi, ev yapımı kahverengi bir cekete dönüşmüştü. Yüzüne dokundu ama farklı bir şey hissetmedi.

Adolin eliyle Kaladin’i işaret etti. “Shallaan, bu harika. Etkilendim.”

“Ne?” Kaladin adamlarına baktı. Drehy yüzünü buruşturdu.

Shallaan Adolin’i ışık’la kapladı. Dağıldığında altmışlarındaki kuvvetli, yakışıklı bir adama dönüşmüştü; koyu kahverengi derisi, beyaz saçları ve ince bir bedeni vardı. Giysileri artık süslü değildi ama iyi durumdalar. Meyhanelerde karşına çıkabilecek türden, gençliğinde yaşadığı maceraların hikâyelerini anlatmaya hevesli yaşlı bir çapkına benziyordu. Kadınlara olgun erkeklerden hoşlandıklarını düşündüren türden bir adamdı ama aslında yalnızca *ondan* hoşlanıyorlardı.

“Bak bu hiç adil değil,” dedi Kaladin.

“Eğer bir yalanı fazlasıyla abartırsam insanların şüphelenme olasılığı artar,” dedi Shallaan umursamazca, sonra krala yaklaştı. “Majesteleri, siz de bir kadın olacaksınız.”

“Tamam,” dedi Elhokar.

Kaladin irkildi. İtiraz etmesini beklerdi. Shallaan etmek üzere olduğu zevzekliği bastırmasına bakılırsa, o da bunu bekliyordu.

“Ee, sizin bir kral gibi davranmanıza engel olabileceğimi düşünmüyordum,” dedi onun yerine. “O yüzden düşündüm ki eğer yüksek mevkili açığöz bir kadın gibi görünürseniz, muhafızların aklına çok da fazla takılmadan...”

“Tamam dedim ışıkören,” dedi Elhokar. “Zaman kaybedemeyiz. Şehrim ve ülkem tehlikede.”

Shallaan tekrar nefes verdi ve kral uzun boylu, yüz hatları Jasnah’yı andıran heybetli bir Alethi kadınına dönüştü. Kaladin takdirle başını salladı. Shallaan haklıydı, Elhokar’ın duruşunda yüksek mevkiye işaret eden bir şeyler vardı. Bu onun kim olabileceğini merak edecek kişileri yanıltmak için bu mükemmel bir yoldu.

Eşyalarını toparlarlarken Syl illüzyondan içeriye daldı. Genç bir kadın şekline girdi ve Kaladin’e doğru uçtu, sonra havada korkup şaşırmasına geriye bir adım attı.

“Ah!” dedi. “Vay be!”

Kaladin Shallan'a ters ters baktı. "Bana ne yaptın?"

"Aman yapma öyle," dedi Shallan. "Bu yalnızca mükemmel kişiliğini daha da görünür kılacak."

Sinirini bozmasına izin verme, diye düşündü Kaladin. *Seni sinir etmek istiyor*. Çantasını kaldırdı. Neye benzediğinin bir önemi yoktu, bu sadece bir illüzyonu.

Ne yapmıştı acaba?

Dışarıya ilk önce Kaladin çıktı, diğerleri de bir sıra hâlinde onu takip ettiler. Arkalarındaki kaya illüzyonu eriyip kayboldu. Kaladin'in adamları armasız, ayırt edici bir özelliği olmayan mavi üniformayla gelmişlerdi. Kholin prensliği sınırları içerisindeki herhangi düşük mertebeli bir evin muhafızları olabilirlerdi. Shallan'ın iki adamı da özelliksiz kahverengi üniformalar giyiyordu ve açıkgoz bir kadın elbisesi giyen Elhokar'la birlikte, gerçek bir sığınmacı kafilesi gibi görünüyordular. Elhokar yaklaşan düşmanın önünden bir tahtirevan ya da araba bile olmadan kaçmış bir berrakhanım olarak görülürdü. Yanında getirdiği birkaç muhafız, birkaç hizmetkâr ve himayesindeki genç kız olarak da Shallan vardı. Peki ya Kaladin, o... neydi?

Fırtınalar adına. "Syl," diye homurdandı, "Seni bir kılıç olarak değil de parlak, düz bir metal parçası olarak çağırabilir miyim?"

"Ayna mı?" diye sordu Kaladin'in yanında uçarken. "Hmm..."

"Mümkün olduğundan emin değil misin?"

"Saygıdeğer olduğundan emin değilim."

"Saygıdeğer mi? Ne zamandan beridir saygınlık umurunda ki?"

"Benimle oyun olmaz. Ben sadece *asaletle* kullanılması gereken *asil* bir silahım." Kendi kendine mırıldanarak uçup gitti. Kaladin'in onu geri çağırıp şikâyet edemeden önce Elhokar yanına geldi.

"Yavaşla yüzbaşı," dedi kral. Sesi bile değişip kadınsı bir hâl almıştı. "Bizi geride bırakacaksın."

Kaladin gönülsüzce yavaşladı. Elhokar Kaladin'in yüzü hakkında ne düşündüğünü belli etmiyordu, kralın gözleri doğruca önüne bakıyordu. Gerçi başkalarını hiçbir zaman pek düşünmezdi, o yüzden bu normaldi.

"Buna Rüzgârkoşucu diyorlar, biliyorsun," dedi kral alçak sesle. Kaladin'in Kholinar'ın yanından geçen nehirden bahsettiğini anlaması bir an sürmüştü. Yolları nehrin üstündeki taştan geniş bir köprüden geçiyordu. "Açıkgozlu Alethiler *senin* sayende iktidardalar. Burada, o zamanlar Alethela olan yerde *senin* tarikatın önemliydi."

"Ben..."

“Hayati bir görevdeyiz,” diye devam etti Elhokar. “Bu şehrin kaybedilmesine izin veremeyiz. Hata yapamayız.”

“Sizi temin ederim Majesteleri,” dedi Kaladin. “Hata yapmak gibi bir niyetim yok.”

Elhokar ona bir bakış attı ve Kaladin bir an için gerçek kralı görebildiğini düşündü. İllüzyon bozulduğundan değil, Elhokar’ın dudaklarının bu şekilde gerilmesi, alnının kırışması ve bakışlarının o kadar yoğunlaşması yüzündendi.

“Senden bahsetmiyordum yüzbaşı,” dedi kral alçak sesle. “Kendi sınırlarımdan bahsediyordum. Ben bu şehri yüzüstü bıraktığım zaman, şehri koruyacağından emin olmak istiyorum.”

Kaladin utançla başka bir yöne baktı. Az önce bu adamın ne kadar bencil olduğunu mu düşünüyordu? “Majesteleri...”

“Hayır,” dedi Elhokar sertçe. “Zaman gerçekçi olma zamanı. Bir kral halkının iyiliği için ne gerekiyorsa yapmalıdır ve benim kararımın... kusurlu olduğu kanıtlandı. Hayatımda güya başardığım her şey babam ya da amcam tarafından bana gümüş tepside sunuldu. Sen, yüzbaşı; ben başarısız olduğum zaman başarılı olmak için buradasın. Bunu unutma. Yeminkapısı’nı aç, karımın ve çocuğumun güvenli bir şekilde geçmelerini sağla ve şehri takviye etmek için bir orduyla geri gel.”

“Elimden geleni yapacağım Majesteleri.”

“Hayır,” dedi Elhokar. “Emrettiğim şeyi yapacaksın. Kusursuz olmalısın yüzbaşı. Başka hiçbir şey yeterli olmayacaktır.”

Fırtınalar adına. Elhokar nasıl iltifat ederken aynı anda hakaret de edebiliyordu? Kaladin sözleri duyduğunda üzerinde Amaram’ın ordusundaki günlerini hatırlatan bir *ağırılık* hissetti, ilk kez insanlar onun hakkında konuşmaya ve ondan bir şeyler beklemeye başladıkları zamanları.

O söylentiler bir yüke dönüşmüş, herkesin zihninde Kaladin’e benzeyen fakat aynı zamanda onun hiçbir zaman olamayacağı kadar büyük bir adamın hayali oluşmuştu. Kaladin bu hayali adamı kullanmış, ekibine teçhizat sağlamak ve mangasına asker naklettirmek için ondan faydalanmıştı. O olmasaydı Tarah ile hiçbir zaman tanışamazdı. Ün sahibi olmak faydalıydı; altında ezilmediğin sürece.

Kral sırada daha gerilere geçti. Duvarların üzerindeki okçuların dikkatli bakışları altında ovayı geçtiler. Bunlar Alethi askerleri olsalar da, Kaladin’i rahatsız ediyordu. Bunu görmezden gelmek için gölgesinin altına girerlerken duvarı incelemeye çalıştı.

Şu katmanlar bana Urithiru'daki tünelleri hatırlatıyor, diye düşündü.
Bir bağlantıları olabilir miydi?

Adolin ona yaklaşıırken dönüp omzunun üzerinden geriye baktı. Kılık değiştirmiş prens Kaladin'e bakarken yüzünü buruşturdu.

"Hey," dedi Adolin. "Ee... of. Gerçekten insanın dikkatini dağıtıyor."

Fırtına kapası kadın. "Ne istiyorsun?"

"Düşünüyordum da," dedi Adolin. "Şehirde kalacak bir yere ihtiyacımız olacak, değil mi? Planlarımızın hiçbirini uygulamayız, saraya elimizi kolumuzu sallayarak gidemeyiz ama saldırmak da istemiyoruz. Biraz keşif yapmadan olmaz."

Kaladin başıyla onayladı. Kholinar'da fazla zaman geçirme fikrinden nefret ediyordu. Diğer köprücülerden hiçbiri İkinci İdeal'i söyleyecek kadar ilerleyememişlerdi, bu yüzden o geri dönene dek güçlerini kullanamazlardı. Öte yandan, gölge içinde kalmış saray da rahatsızlık vericiydi. Bilgi toplamak için birkaç gün geçirmeleri gerekiyordu.

"Haklısın," dedi Kaladin. "Nerede kalacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

"Çok uygun bir yer biliyorum. Sahiplerine güvenirim ve saraya keşif yapacak kadar da yakın ayrıca orada... her ne halt oluyorsa ona yakalanmamızı önleyecek kadar uzak. Yani, umarım." Endişeli görünüyordu.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Kaladin. "Shallan'la birlikte kulenin altında savaştığınız o şey?"

"Shallan'da resimleri var. Ona sormalısın."

"Resimleri Dalinar'ın kâtiplerinin bana verdiği raporda gördüm," dedi Kaladin. "Ama *nasıl* bir şeydi?"

Adolin mavi gözlerini tekrar yollarına çevirdi. İllüzyon o kadar gerçekçiydi ki bunun gerçekten o olduğuna inanmak zordu; ama *yürüyüşü* hâlâ aynı şekildeydi, fazladan yalnızca bir açıkgozün doğuştan özgüveni vardı.

"O... doğal değildi," dedi Adolin nihayet. "Ürkütücüydü. Vücut bulmuş bir kâbus gibiydi."

"Benim yüzüm gibi mi?" diye sordu Kaladin.

Adolin ona şöyle bir baktı, sonra sırttı. "Şansına Shallan bu illüzyonla örttü."

Kaladin kendini gülümserken buldu. Adolin'in böyle şeyleri söyleme şekli şaka yaptığını açıkça belli ediyordu, alay etmek için söylemiyordu. Adolin insanda birlikte gülme hissi uyandırıyor.

Girişe yaklaştılar. Ana şehir kapılarının yanında küçük kalsalar da yan girişler bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Ne yazık ki giriş askerler tarafından engellenmişti ve bir kalabalık toplanıyor, etraflarındaki zeminde öfkesprenleri kaynıyordu. Girişleri engellenen sığınmacılar bağırip çağırıyor ve yumruklarını sallıyorlardı.

Daha önce insanları içeri alıyorlardı. Neler olmuştu? Kaladin Adolin'e bir baktı, sonra çenesiyle işaret etti. "Şuna bir bakalım mı?"

"Gidip bir bakacağız," dedi Adolin gruptaki diğerlerine dönerek. "Burada bekleyin."

Skar ve Drehy durdu ama Elhokar ilerlemeyi sürdüren Kaladin ve Adolin'in peşinden devam etti, Shallan da öyle yaptı. Hizmetkârları bir an tereddüt etti, sonra ise Shallan'ı takip ettiler. Fırtınalar adına, bu grupta emir komuta zinciri tam bir kâbustu.

Elhokar buyurgan bir şekilde ilerledi ve insanlara yolundan çekilmelerini emretti. Bunu gönülsüz bir şekilde yaptılar, tavırları böyle bir kadınla tartışılmazdı. Kaladin Adolin'e bıkkın bir bakış attı, sonra ikisi de kralın yanına geçtiler.

"Giriş izni talep ediyorum," dedi Elhokar kalabalığın önüne gelip, elli ya da altmış kişiye ulaşmıştı ve sürekli daha da fazlası geliyordu.

Küçük muhafız grubu Elhokar'ı süzdü ve yüzbaşılırlı konuştu. "Şehrin savunması için savaşacak kaç asker verebilirsiniz?"

"Hiç," diye tersledi Elhokar. "Bunlar benim *kişisel* muhafızlarım."

"Öyleyse onları *kişisel* olarak güneye götürüp başka bir şehri denemelisiniz."

"Nereye?" diye azarladı Elhokar, kalabalıktaki pek çok kişi de buna katılmıştı. "Her yerde canavarlar var yüzbaşı."

"Söylentilere göre güneyde daha azmış," dedi asker eliyle işaret ederken. "Ne olursa olsun, Kholinar ağzına kadar dolu. Burada sığınak bulamayacaksınız. İnanın. Yolunuza devam edin. Şehir..."

"Senin amirin kim?" diyerek sözünü kesti Elhokar.

"Duvar Muhafızları'ndan Yücemareşal Çivit'in emrindeyim."

"Yücemareşal Çivit mi? Böyle bir adamın adını bile duymadım. Bu insanlar daha fazla yürüyebilecek gibi mi görünüyor? Şehre girmemize müsaade etmeni *emrediyorum*."

"Her gün yalnızca belirli sayıda kişiyi içeri almam emredildi," dedi muhafız bir iç çekmeyle. Kaladin o bıkkınlık hissini tanıyordu, Elhokar bunu en sabırlı muhafızlarda bile yaratabilirdi. "Günlük sınırı aştık. Yarına kadar beklemeniz gerekecek."

İnsanlar homurdandı ve etraflarında daha fazla öfkespreni belirdi.

“Vicdansız olduğumuzdan değil,” diye seslendi muhafız yüzbaşısı. “Beni *dinleyecek* misiniz? Şehrin gıda stokları az ve fırtınasığınaklarında da yer tükeniyor. İçeri giren her kişi kaynaklarımızı biraz daha zorluyor! Ama canavarlar buraya odaklanmışlar, eğer güneye giderseniz orada sığınacak bir yer bulabilirsiniz, belki Jah Keved’e bile varırsınız.”

“Kabul edilemez!” dedi Elhokar. “Bu saçma emirleri şu Çivit denen adamdan alıyorsunuz. Onun amiri kim?”

“Yücemareşalin bir amiri yok.”

“Ne? Ya Kraliçe Aesudan?” diye hesap sordu Elhokar.

Muhafız sadece başını iki yana salladı. “Bakın, şu ikisi sizin adamlarınız mı?” Hâlâ kalabalığın arkalarında dikilmekte olan Drehy ve Skar’ı işaret etmişti. “İyi askerlere benziyorlar. Eğer onları Duvar Muhafızlarına verirsiniz, sizi derhâl içeri alırım ve tahıl payı verilmesini de sağlarım.”

“Ama şu olmaz,” dedi başka bir muhafız başıyla Kaladin’i işaret ederken. “Hastalıklı görünüyor.”

“İmkansız!” diye çıkıştı Elhokar. “Muhafızlarımın her zaman benimle olması gerek.”

“Berrakhanım...” dedi yüzbaşı. Fırtınalar adına, ama Kaladin zavallı adamı anlayabiliyordu.

Syl aniden dikkat kesilip bir ışık kurdelesini hâlinde havaya fırladı. Kaladin anında Elhokar ve muhafızlara dikkat etmeyi bıraktı. Duvarlara doğru bir V şeklinde dizilmiş uçan silüetleri görünceye kadar gökyüzünü taradı. En azından yirmi tane Yokelçi vardı, her birinin arkasında karanlık enerjiden bir iz uzanıyordu.

Yukarıda askerler bağışmaya başladı. Arkasından davulların acil çağırısı duyuldu ve muhafızların yüzbaşısı küfretti. Yüzbaşı ve adamları atılarak açık kapılardan içeri daldı, sonra duvara çıkan en yakın merdivene doğru koştular.

“İçeri!” diye bağırdı Adolin diğer sığınmacılar ileri atılırken. Kralı kavradı ve içeri sürükledi.

Kaladin kalabalığın baskısına karşı koyuyor, şehrin içine itilmeyi reddediyordu. Yukarı bakmak için başını kaldırıp Yokelçilerin duvara saldırmalarını izledi. Kaladin’in duvarın dibinde durduğu yerden doğrudan yukarıda olanları seçmek mümkün değildi.

Daha ileride birkaç asker surlardan aşağı fırlatıldı. Kaladin onlara doğru bir adım attı ama bir şey yapmasına fırsat kalmadan şaşırtıcı derecede yüksek bir gürültüyle yere çarptılar. Fırtınalar adına! Ka-

labalık onu şehre doğru daha da itiyordu, Fırtınasığı çekmemek için kendine güçlükle hâkim oldu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Amaç fark edilmeden içeri girmek.  hri savunmak için havaya yükselerek bunu mahvetmek mi istiyorsun?

Ama korumak onun içi değil miydi?

“Kaladin,” diye seslendi Adolin, Kaladin’in duvarın hemen dışarıda durduğu yere doğru kalabalığı yaparak ilerlemeye çalışırken. “Haydi.”

“O duvarı kırıp geçiriyorlar Adolin. Gidip yardım etmeliyiz.”

“Nasıl yardım edeceğiz?” dedi Adolin. Eğilip alçak sesle konuştu. “Parekılıcı çağırıp g kyılanı kovalayan bir ifti gibi havaya mı salla-yacağız? Bu sadece savunmamızı sınamak için yapılan bir akın. Gerçek bir taarruz değil.”

Kaladin bir nefes aldı, sonra Adolin’in onu şehre doğru çekmesi-ne izin verdi. “İki düzine Kaynaşık bu  hri kolayca ele geçirebilir.”

“Yalnız ba larına değil,” dedi Adolin. “Herkes Paredarların saf tu-tamadığını bilir, aynı ı Parlayanlar ve o Kaynaşıklar için de geçerli olsa gerek. Bir  hri ele geçirmek için asker gerekir. Haydi gidelim.”

İçeri girip diğerleriyle bulu tular, sonra duvarlardan ve kapılardan uzakla tılar. Kaladin askerlerin uzaktan gelen iğliklerini duymazdan gelmeye çalıştı. Adolin’in tahmin ettiği gibi baskın aniden bitti, Kayna- ıklar sadece birkaç dakika sava tıktan sonra uçarak duvardan uzak-la tılar. Kaladin içini çekerek gitmelerini izledi, sonra kendini topar-layıp geniş bir cadde boyunca ba ı çeken Adolin’i izleyen diğerlerin arkasından ilerledi.

Kholinar içeriden hem daha etkileyici hem de daha bunaltıcıydı. Ta tan kutulara benzer   katlı yüksek evlerle dolu bitmek bilmeyen yan sokakların yanlarından geçtiler. Ve fırtınalar adına, girişteki mu-hafız abartmıyordu. Tüm sokaklar insanlarla doluydu. Kholinar’da çok fazla ara sokak yoktu, uzun sıralar hâlinde inşa edilmiş ta  bina-lar birbirlerine biti ikti. Ama insanlar battaniyelerine ve mütevazı e -yalarına sıkı sıkı tutunarak yol kenarlarındaki oluklarda oturuyorlar-dı. Çok fazla kapı kapalıydı, savaş kamplarındaki insanlar çoğunlukla böyle güzel günlerde kalın fırtınakapılarını ve kepenkleri açıp içerinin hava almasına izin verirlerdi. Burada farklıydı. Sığınmacıların istilası-na uğramaktan çekindiklerinden kapılar kapatılıp kilitlenmi ti.

Shallan’ın askerleri ona iyice yakla mı lar, ellerini de dikkatle cep-lerinde tutuyorlardı. Şehir hayatının tekinsiz kısımlarına alı kın görü-n yorlardı. Neyse ki Kaladin’in ısrarlı önerisini kabul etmiş ve Gaz’i getirmemi ti.

Devriyeler nerede, diye düşündü Kaladin kıvrılan sokaklar ve inip çıkan yokuşlardan ilerlerken. Sokakları dolduran bunca insan varken mutlaka asayışı sağlamak için bulabildikleri her askere ihtiyaçları oluyordu.

Şehrin kapılara en yakın kısmını geride bırakıp, daha zengin bir bölgeye gelinceye kadar hiçbir şey görmedi. Bu kısımda daha büyük evler yaygındı, zemine sertleşmiş kremle sabitlenmiş demir çitlerle ayrılan bahçeleri vardı. *Bunların* arkalarında muhafızlar vardı ama sokaklarda benzer herhangi bir şey yoktu.

Kaladin sığınmacıların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Meraklarını. Onu soymaya değer miydi? Yemekleri var mıydı? Neyse ki Shal-lan'ın iki adamının sopalarıyla Skar ve Drehy'nin taşıdıkları mızraklar olası hırsızları savuşturmaya yeterli gibi görünüyordu.

Kaladin küçük grubun önündeki Adolin'e yetişmek için adımlarını hızlandırdı. “Şu güvenli dediğin yer yakında mı? Bu sokaklardaki havayı beğenmedim.”

“Daha var,” dedi Adolin. “Ama katılıyorum. Fırtınalar adına, bir kılıç getirmeliydim. Parekılıcı çağırmaktan endişe edeceğim kimin aklına gelirdi?”

“Neden Paredarlar saf tutup bir yeri ele geçiremez?” diye sordu Kaladin.

“Temel ordu teorisi,” dedi Adolin. “Paredarlar öldürmekte çok iyidir ama bütün bir şehrin nüfusuna karşı ne yapacaklar? İtaat etmeyen herkesi mi öldürecekler? Pareleri olsun ya da olmasın, yenilirler. O uçan Yokelçilerin şehri almak için bir ordu getirmeleri gerekecek. Ama önce duvarları sınavacaklar, belki savunmaları yıpratacaklar.”

Kaladin başıyla onayladı. Savaş konusunda pek çok şey bildiğini düşünmeyi severdi ama aslında Adolin gibi bir adamın eğitimine sahip değildi. Savaşlarda yer almıştı ama hiç komuta etmemişti.

Duvarlardan uzaklaştıkça şehirde işler daha yolunda görünüyordu; daha az sayıda sığınmacı, daha oturmuş bir düzen hissi. Açık bir pazar yerinin yanından geçtiler ve Kaladin nihayet içeride bir kolluk kuvveti gördü, tanımadığı renkleri giymiş bir grup asker.

Bu bölge farklı şartlar altında güzel görünebilirdi. Sokak boyunca yetiştirilmiş çeşitli renklerde şistkabuk sıraları vardı. Bazıları tabaklar gibiydi, diğerleri ise yukarı uzanan yumru yumru dallar şeklindeydi. Binaların pek çoğunun önünde yapraklarını nadiren içeri çeken ağaçlar yetişmişti, taşların içine karışan kalın kökleriyle zemini kavriyorlardı.

Sığınmacılar aileler hâlinde toplanmışlardı. Burada binalar geniş kare düzenlerinde inşa edilmişlerdi, içeriye bakan pencereleri ve ortalarında avlular vardı. İnsanlar buralara toplanmış ve derme çatma sığınaklara dönüştürmüşlerdi. Neyse ki Kaladin açlık çektiklerine işaret eden belirgin bir kanıta rastlamadı, bu da şehrin gıda stoğunun henüz tükenmediği anlamına geliyordu.

“Gördün mü?” diye sordu Shallaan yanına gelerek alçak sesle.

“Neyi?” diye cevap verdi Kaladin omzunun üzerinden geriye bakarak.

“Şuradaki pazar yerindeki oyuncular, çok garip giyinmişler.” Shallaan kaşlarını çattı, yanından geçtikleri bir sokağı işaret etti. “Bir tane daha var.”

Tamamen beyazlara bürünmüş bir adamdı, üzerinde hareket ettikçe dalgalanan ve sallanan kumaş şeritleri vardı. Başı önünde bir sokak köşesinde dikilmiş, bir noktadan diğerine ileri geri sıçırıyordu. Başını kaldırıp Kaladin’le göz göze geldiği zaman gözlerini derhâl kaçırmayan ilk kişi o olmuştu.

Kaladin chulların çektiği fırtına atıklarıyla dolu bir araba görüşünü kapatıncaya kadar izledi. Sonra ilerideki insanlar sokağı boşaltmaya başladı.

“Kenara,” dedi Elhokar. “Bunun ne olabileceğini merak ediyorum.”

Binaların duvarlarına yaslanan kalabalıklara katıldılar, Kaladin de siyah bir kesenin içinde sakladığı çok sayıdaki küreyi korumak için ellerini çantasının içine soktu. Kısa süre sonra sokağın ortasından garip bir tören alayı geçmeye başladı. Bu insanlar da oyuncular gibi giyinmişlerdi, kıyafetleri parlak kırmızı, mavi ya da yeşil kumaş şeritleriyle bezeliydi. Anlamsız sözler söyleyerek geçip gittiler. Kaladin sözcükleri anlıyordu ama bir araya geldiklerinde bir şey ifade etmiyordu.

“Ne oluyor ulan bu şehirde?” diye mırıldandı Adolin.

“Bu normal değil mi?” diye fısıldadı Kaladin.

“Sokak çalgıcıları ve oyuncuları olur ama böyle hiçbir şey yok. Fırtınalar adına. Bunlar ne?”

“Spremler,” diye fısıldadı Shallaan. “Spremleri taklit ediyorlar. Bak, şunlar alevspremleri gibi ve uçuşan kurdeleli beyazlı-mavili olanlar da rüzgâspremleri. Duygu spremleri de var. Şu acı, oradaki korku, bek-lenti...”

“Öyleyse bu bir geçit töreni,” dedi Kaladin kaşlarını çatarak. “Ama kimse eğlenmiyor.”

İzleyenler başlarını eğdi ve insanlar mırıldanmaya başladı yoksa... dua mı ediyorlardı? Yakınlarda kollarında ağlayan bir bebekle üstü başı perişan bir Alethi sığınmacı bir binaya yaslanmıştı. Üstünde havaya yükselen toz fiskiyeleleri gibi yorgunluksprenleri belirdi. Ancak *bunlar* normal kahverengi yerine parlak bir kırmızıydı ve *farklı* görünüyordular.

“Bu yanlış, yanlış, çok yanlış,” dedi Syl Kaladin’in omzundan. “Ah... Kaladin bu spren *O’nun*.”

Yorgunlukspreni olmayan şeylerin yükselmelerini izleyen Shallan’ın gözleri iyice açıldı. Adolin’i kolundan kavradı. “Devam edelim,” diye tısladı.

Adolin garip geçit töreninden uzaklaşabilecekleri bir köşeye doğru kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Kaladin kralı kolundan kavarken Drehy, Skar ve Shallan’ın iki muhafızı içgüdüsel olarak etraflarında saf tuttu. Kral Kaladin’in onu uzaklaştırmasına izin verdi, bu da iyi bir şeydi. Elhokar cebini karıştırıyordu, belki yorgun kadına vermek için bir küre arıyordu. Fırtınalar adına! Kalabalığın ortasında!

“Artık pek uzak değil,” dedi Adolin yan sokakta kalabalıktan uzaklaşınca. “Beni izleyin.”

Grubu bir kemerin altından geçirerek ortak bir bahçe avlusunun etrafına inşa edilmiş binaların olduğu bir yere getirdi. Elbette ki sığınmacılar buraya da yerleşmişti, pek çoğu hâlâ dünkü fırtına yüzünden ıslak olan battaniyeden bozma çadırların içine yığılmışlardı. Hayatsprenleri bitkilerin arasında uçuşuyordu.

Adolin istediği kapıya ulaşmak için kalabalığın içinde dikkatle ilerledi, sonra da kapıyı çaldı. Sokağa değil, avluya açılan arka kapıydı. Burası zengin birinin şarap mahzeni miydi? Ama daha çok bir eve benziyordu.

Adolin endişeli görünerek kapıyı tekrar çaldı. Kaladin yanında geçti, sonra donakaldı. Kapıda üzerine sayılar işlenmiş parlak çeliktен bir levha vardı. Levhada yansımaları görebiliyordu.

“Yukarıdaki Yaradan,” dedi Kaladin yüzündeki yara izlerine ve bazılarında açık yaralar olan şişliklere dokunarak. Sahte dişler ağzından dışarıya çıkıyordu ve bir gözü diğerinden daha yukarıdaydı. Saçları parça parça çıkıyordu ve burnu da *minicikti*. “Bana ne yaptın be kadın?”

“Son zamanlarda öğrendim ki, iyi bir kılık akılda kalıcı *olabilir*,” dedi Shallan. “Yanlış sebepler yüzünden akılda kaldığı sürece. Senin insanların aklında kalmaya eğilimin var yüzbaşı ve hangi yüzle dola-

şırsan dolaş bunu yapacağından endişelenmiştim. O yüzden üzerini *daha da* akılda kalacak bir şeyle kapladım.”

“İğrenç bir spren gibi görünüyorum.”

“Hey!” dedi Syl.

Kapı sonunda açılarak kısa boylu ve yaşlıca bir Thaylen kadını ortaya çıkardı, bir önlük ve yelek giyyordu. Arkasında beyaz sakalı Boynuzyiyen tarzında kesilmiş iri bir adam duruyordu.

“Ne var?” dedi kadın. “Siz kimsiniz?”

“Ah!” dedi Adolin. “Shallan bana...”

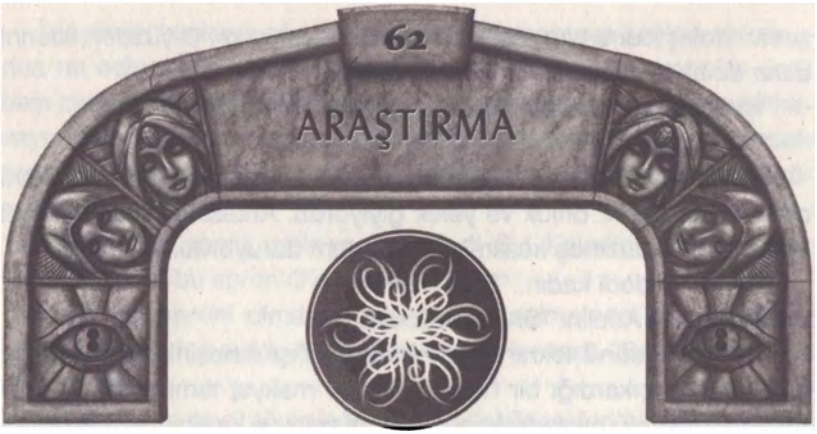
Shallan yüzünü tekrar eski hâline dönüştürmesini gizlemek için çantasından çıkardığı bir havluyla sanki makyaj temizliyormuş gibi Adolin’in yüzünü ovaladı. Adolin kadına sıırttı ve kadının ağzı açık kaldı.

“Prens *Adolin*?” dedi kadın. “Çabuk, çabuk. İçeri girin. Dışarısı güvenli değil!”

Grubu aceleyle içeriye aldı ve kapıyı hızla kapattı. Kaladin gözlerini kırıştırarak kürelerle aydınlatılmış odaya baktı, duvarlar boyunca kumaş tomarları ve üzerlerinde bitirilmemiş ceketler olan mankenler dizilmişti.

“Burası neresi?” diye sordu Kaladin.

“Eh, güvenli bir yer isteyeceğimizi düşündüm,” dedi Adolin. “Hayatımı hatta daha *fazlasını* bile teslim edecek kadar güvendiğim biriyle kalmamız gerekiyordu.” Kaladin’e baktı, sonra kadını işaret etti. “Bu yüzden sizi terzime getirdim.”

Kuleyi terk etme fikrine karşı resmî itirazımı beyan etmek istiyorum. Bu düşüncesizce atılan aşırı bir adım.

—Çekmece 2-22, dumantaşı

S ırlar.

Bu şehir sırlarla dolup taşıyordu. O kadar çok şişmişti ki, dışarı taşmamaları mümkün değildi.

O yüzden Shalan'ın yapabileceği tek şey yüzünü yumruklamaktı.

Bu görüldüğünden daha zor bir şeydi. Her seferinde tereddüt ediyordu. *Haydi ama*, diye düşündü yumruğunu sıkarken. Gözleri sımsıkı kapattı, kendisini hazırladı, sonra emineleyle kafasının yanına bir tane patlattı.

Neredeyse acımamıştı bile, kendi kendine yeterli güçle vuramıyordu. Belki Adolin'i bunu yapmaya ikna edebilirdi. Adolin terzi dükkânının arka atölyesindeydi. Diğerlerinin kasten acıspreni çekme çalışmasına iyi tepki vermeyebileceklerini tahmin ettiği için izin isteyerek ön taraftaki mağaza kısmına geçmişti.

Kibar terziyi sorguya çekerlerken seslerini duyabiliyordu. "Her şey ayaklanmalarla başladı Majesteleri," diye cevapladı kadın Elhokar'ın sorusunu. "Ya da belki daha önce, ardentin... Eee, durum karışık. Ah, burada olduğunuza inanamıyorum. Bir şeylerin olacağına dair Tutkum vardı, doğru, ama sonunda... yani..."

"Derin bir nefes al Yokska," dedi Adolin nazikçe. Sesi bile sevimliydi. "Kendini topladığın zaman devam edebiliriz."

Sırlar, diye düşündü Shallan. Bütün bunlara sırlar sebep oldu.

Shallan diğer odaya bir bakış attı. Kral, Adolin ve Kaladin içeri-
de gerçek yüzleriyle terzi Yokska'yla birlikte oturuyorlardı. Kaladin'in
adamları, Kırmızı, İshnah ve Vathah'yı terzinin hizmetçisiyle birlikte
üst kat odalarını ve tavan arasını misafirler için hazırlamak üzere yol-
lamışlardı.

Yokska ve kocası burada arka odadaki yer yataklarında yatacak-
lardı, onların odası doğal olarak Elhokar'a verilmişti. Şu an için küçük
grup terzinin bir dizi bitmemiş ceketler giyen mankenlerinin umursa-
maz bakışlarının altında tahta sandalyelerden bir dairede oturuyordu.

Benzer ceketlerin bitmiş hâlleri ise mağaza odasında sergileniyor-
du. Hepsi parlak renkliydi, Harap Ovalar'daki Alethilerin giydiklerin-
den bile daha parlaklardı; altın ve gümüş iplikler, ışıldayan düğmeler
ve büyük ceplerin üzerine işlenmiş ayrıntılı nakışlar. Ceketler yakanın
hemen altındaki birkaç düğme dışında önden kapanmıyordu, yan ta-
rafları ise genişleyerek arka tarafta ayrılan kuyruklara dönüşüyordu.

"Ardentin idamı yüzündendi Berrakbey," dedi Yokska. "Kraliçe
asılmasını emretti ve... Ah! Çok korkunçtu. Kutsal Tutkular, Majes-
teleri. Karınız hakkında kötü konuşmak istemem! Belki farkına vara-
madığı..."

"Konuşabilirsin," dedi Elhokar. "Cezalandırılmaktan korkma. Şe-
hirde yaşayan insanların ne düşündüğünü öğrenmem gerek."

Yokska titredi. Uzun Thaylen kaşlarını kıvrarak ikiz bukleler hâline
getirmiş ufak, tombul bir kadındı, bluz ve eteği büyük ihtimalle son
modaya uygundu. Terzinin neler söyleyeceğini merak eden Shallan
kapı eşiğinde oyalandı.

"Ee, ayaklanmalar sırasında kraliçe..." diye devam etti Yokska.
"Kraliçe kısaca ortadan kayboldu. Arada bir ondan gelen duyurular
vardı ama çoğu zaman pek anlamlı değillerdi. Her şey ardentin ölü-
müyle kötüye gitti. Şehirde zaten kargaşa vardı... Ardent o kadar kor-
kunç şeyler yazmıştı ki Majesteleri. Monarşinin durumu hakkında,
kraliçenin inancı hakkında ve..."

"Ve Aesudan onu ölüme mahkûm etti," diye tamamladı Elhokar.
Sadece dairenin ortasındaki birkaç küre tarafından aydınlanan yüzü-
nün yansı gölgedeydi. Son derece ilginç bir etkisi vardı ve Shallan
daha sonra çizmek için bir Hatıra aldı.

"Evet Majesteleri."

"Belli ki asıl emri veren karanlık sprendi," dedi Elhokar. "Sarayı
kontrolü altına alan karanlık spren. Karım asla bu kadar kargaşalı za-

manlarda bir ardenti herkesin gözü önünde idam ettirecek kadar tedbirsiz davranmaz.”

“Ha! Evet, elbette. Karanlık spren. Saraydaki.” Yokska’nın sesi krallığıyı itham etmemek için bir bahane bulmaktan rahatlamış gibiydi.

Shallan düşündü, sonra yakınlardaki bir rafta duran bir kumaş makasını gördü. Bunu kaptı ve tekrar ön odaya döndü. Eteğini bir kenara çekti ve makası bacağına sapladı.

Keskin acı yakarak bacağından bütün vücuduna yayıldı.

“Mmmm,” dedi Desen. “Yıkım. Bu... bu senin için normal değil Shallan. Çok fazla.”

Shallan acıyla titredi. Yaradan kan akıyordu ama yayılmasını engellemek için elini yaraya bastırdı.

İşte! Bu yetmişti. Küçük kesik ellere benzeyen acıspremleri yerden dışarıya çıkar gibi etrafında belirdiler. Derileri yoktu, sadece kirişlerden yapılmış gibi görünüyordular. Normalde parlak turuncu olurlardı ama bunlar hastalıklı bir yeşildi. Ayrıca onlarda bir yanlıklık vardı... bunlar insan eli yerine bir tür canavar eli gibi görünüyordular; fazla yamuklardı, kirişlerden pençeler çıkıyordu.

Shallan havahının eteğini kan bulaşmasını diye hâlâ yukarıda tutarken hevesle bir Hatıra aldı.

“Acımıyor mu?” diye sordu Desen, duvarın üstüne çıktığı yerden.

“Tabii ki acıyor,” dedi Shallan gözleri yaşararak. “Amaç da buydu.”

“Mmmm...” Desen uğuldadı, endişelenmişti ama buna gerek yoktu çünkü Shallan istediğini almıştı. Tatmin olmuş bir şekilde biraz Fırtınasığı çekti ve yarasını iyileştirdi, sonra el çantasından bir kumaş çıkarıp bacağındaki kanı sildi. Ellerini ve kumaşı banyodaki lavaboda yıkadı. Su tesisatının olmasına şaşırmıştı, Kholinar’da böyle şeylerin olması aklına gelmezdi.

Eskiz defterini çıkardı ve arka odanın kapısına geri döndü, pervaza yaslanıp garip ve çarpık acıspreminin hızlı bir çizimini yaptı. Jasnah olsa ona defteri bırakıp, diğerlerinin yanında oturmasını söylerdi ama Shallan çizim yaparken çoğunlukla daha dikkatli oluyordu. Çizim yapmayan insanlar bunu hiçbir zaman anlayamıyor gibiydi.

“Bize saraydan bahset,” dedi Kaladin. “Majesteleri’nin karanlık spren dediği şeyden.”

Yokska başıyla onayladı. “Ah, evet Berrakbey.”

Shallan “Berrakbey” hitabına vereceği tepkiyi yakalamak için Ka-

ladin'e bir bakış attı ama bir şey yoktu. İllüzyon kılığı gitmişti, gerçi Shallan belki ileride işe yarar diye o çizimi bir kenara saklamıştı. Kaladin sabahın erken saatlerinde Kılıç'ını çağırmıştı ve şimdi gözleri Shallan'ın gördüğü en mavilerden biriydi. Daha solmamışlardı.

"O beklenmeyen yücefirtına geldi," diye devam etti Yokska. "Ve ondan sonra hava çılgına döndü. Yağmurların biri bitmeden diğeri başlıyordu. Ama, ah! O yeni fırtına geldikten sonra, kırmızı yıldırımlı olan, o geçtiğinde *sarayın üzerinde bir gölge* kaldı. Ne fena! Karanlık zamanlardı. Sanırım... hâlâ da öyle."

"Kraliyet muhafızları neredeydi?" diye sordu Elhokar. "Şehir nöbetçilerini takviye etmeleri ve ayaklanmalar sırasında asayiş sağlamaları gerekirdi!"

"Saray Muhafızları saraya geri çekildiler Majesteleri," diye cevapladı Yokska. "Ve kraliçe Şehir Nöbetçileri'nin kışlarının etrafına bariyerler kurmasını emretti. En sonunda kraliçenin emirleri üzerine onlar da saraya gitti. Onları... ondan sonra gören olmadı."

Fırtınalar adına, diye düşündü Shallan çizimine devam ederken.

"Ah, konudan konuya atlıyorum, unutmuşum! Ayaklanmanın ortalarında kraliçeden bir bildiri daha geldi. Ah, Majesteleri. Şehirdeki parshmenleri idam etmek istiyordu! Eee, biz, affedersiniz, ama hepimiz kraliçenin delirdiğini düşündük. Zavallı şeyler. Ne suçları vardı ki? Öyle düşünmüştük. Bilmiyorduk.

"Kraliçe şehrin her tarafına tellallar yerleştirdi, parshmenlerin Yokelçi olduklarını ilan etti. Ve kabul etmek gerek, bu konuda haklıydı. Yine de o kadar garipti ki. Sanki şehrin yarısının ayaklandığının farkında bile değilmiş gibiydi!"

"Karanlık spren," dedi Elhokar yumruğunu sıkarak. "Suçlanan olmalı, Aesudan değil."

"Garip cinayet haberleri var mıydı?" diye sordu Adolin. "Çifter çifter cinayetler ya da şiddet olayları; bir kişi öldü ve birkaç gün sonra tam olarak aynı şekilde öldürülen başka birisi daha oldu mu?"

"Hayır Berrakbey. Öyle... hiç öyle bir şey yok, gerçi öldürülen çok fazla kişi oldu."

Shallan başını iki yana salladı. Buradaki başka bir Yaradılmamış'tı, Garaz'ın başka bir antikspreniydi. Efsaneler ve din onlardan en iyi ihtimalle üstü kapalı olarak bahsediyordu, hepsini basitleştirerek tek bir kötü varlığa indirmeye eğilimlilerdi. Son birkaç haftadır Navani ve Jasnah onları araştırmaya başlamışlardı ama hâlâ pek bir şey bilmiyorlardı.

Acıspreninin çizimini bitirdi, sonra daha önce gördükleri yorgunluksprenini çizdi. Gelirken yolda bir sığınmacının etrafında birkaç açlıkspreni de görmeyi başarmıştı. Garip bir şekilde onlar farklı görünmüyordu. Neden?

Daha fazla bilgi gerekli, diye düşündü Shallan. Daha fazla veri. Düşünemediği en utanç verici şey neydi?

“Eh, parshmenlerin idamını değil, sadece sürgününü emretmemiye rağmen, en azından bu emir Aesudan’a ulaşmış gibi görünüyor,” dedi Elhokar. “Karanlık güçlerin kontrolüne uzakalemden gönderdiğimiz sözlerimize riayet ettiği kadar karşı da koyabiliyor olmalı.”

Tabii ki mantıksal problemlerden bahsetmemiştii. Eğer terzi karanlık sprenin Dinmez fırtına sırasında geldiğinde haklıysa, Aesudan’ın ardenti kendisi idam ettirmiş demektii. Aynı şekilde parshmenlerin sürgün emri de Dinmez fırtına’dan önce yollanmıştı. Ayrıca bir Yara dılmamış’ın kraliçe gibi birisini etkileyip etkileyemeyeceğini nereden biliyorlardı? Urithiru’daki spren insanları kontrol değil taklit etmişti.

Yokska’nın olayları anlatış sırası gerçekten biraz karışıkı, bu yüzden belki Elhokar’ın sıralamayı karıştırmassı affedilebilirdi. Ne olursa olsun, Shallan’ın utanç verici bir şeylere ihtiyacı vardı. *Babamın bana ilk şarap verdiği akşam yemeğinde onu yere dökmem... Hayır... Hayır... daha fazlası gerekli...*

“Ah!” dedi Yokska. “Majesteleri, bilmeniz gerekir. Parshmenlerin idamını emreden bildiri... ee, önemli açığı gözlerden bir grup buna uymadı. Sonra, o korkunç fırtınadan sonra kraliçe başka emirler vermeye başladı, o yüzden o açığı gözler de onunla görüşmeye gittiler.”

“Tahmin edeyim,” dedi Kaladin. “Bir daha saraydan dışarı çıkmadılar.”

“Evet Berrakbey. Çıkmadılar.”

Neredeyse öldükten sonra uyanıp Jasnah’yla yüzleştiğim ve ona ihanet ettiğimi anladığı zaman olur mu?

Mutlaka bu olayı hatırlamak yeterli olmalıydı.

Hayır mı?

Nalet.

“Ya parshmenler?” dedi Adolin. “İdam edildiler mi?”

“Hayır,” dedi Yokska. “Dediğim gibi herkesin akli ayaklanmalar daydı, kraliçenin bildirilerini yayan hizmetkârların dışında sanırım. En sonunda Duvar Muhafızları harekete geçti. Şehirde düzeni sağlamayı biraz da olsa başardılar, sonra parshmenleri toplayıp şehrin dışında ki ovaya gönderdiler. Ve sonra...”

“Dinmez fırtına geldi,” dedi Shallaan eminelinin yenisindeki düğmeyi gizlice çözerken.

Yokska oturduğu yerde büzülmüş gibiydi. Diğerleri sessizleşti, bu da Shallaan’a aradığı fırsatı vermişti. Derin bir nefes aldı, sonra ileri doğru yürüdü, elindeki eskiz defterini sanki dikkati başka yerdeymiş gibi tutuyordu. Ayağını yerde duran bir kumaş balyasına taktı, ciyakladı ve sandalyelerden oluşan çemberi ortasına doğru yuvarlandı.

Yere tamamen yayılmıştı, eteği belinin yukarısına kadar çıkmıştı ve bugün tozluklarını da giymiyordu. Emineli kol yenisinin düğmelerinin arasından dışarıya fırlayıp açığa çıkmıştı, hem de sadece kralın değil, Kaladin ve Adolin’in önünde.

Tamamen, kusursuz ve *inanılmaz* derecede küçük düşürücüydü. Koyu bir kızarıklığın yüzüne yükseldiğini hissetti ve utançsprenleri bir dalga hâlinde etrafına döküldü. Normalde dökülen kırmızı ve beyaz çiçek yaprakları şeklinde olurlardı.

Bunlar kırık cam parçaları şeklindeydi.

Elbette ki Shallaan’ın durumu erkeklerin ilgisini daha çok çekmişti. Doğrulup kalktı, utançsprenlerinin bir Hatıra’sını yakalamayı başardı, şiddetle kızarıırken elini kol yenisinin içine geri sokuşturdu.

Bu bütün hayatı boyunca yaptığın en delice şey olabilir, diye düşündü. Ki az deli değilsin.

Eskiz defterini kaptı ve Yokska’nın kapının ağzında elinde bir tepsi çay ve şarapla duran beyaz sakallı kocasının yanından geçerek hızla uzaklaştı, Shallaan hâlâ adamın bir kelime bile konuştuğunu duymamıştı. Shallaan en koyu şarabın olduğu bardağını kaptı ve bir dikişte bitirdi, hâlâ arkasından bakanların bakışlarını sırtında hissediyordu.

“Shallaan?” diye seslendi Adolin bir anda. “İl...”

“Ben iyiyim, bu sadece bir deneydi,” dedi Shallaan mağaza odasına dalar ve kendini müşterilerin oturması için yerleştirilmiş koltuklardan birinin üzerine atarken. *Fırtınalar adına, bu amma utanç vericiydi.*

Hâlâ diğer odanın bir kısmını görebiliyordu. Yokska’nın kocası elindeki gümüş tepsiyle gruba doğru yürüdü. Her ne kadar protokol önce krala ikram etmesini gerekirse de adam Yokska’nın yanında durdu ve bir elini omzuna koydu. Yokska da elini onunkinin üzerine koydu.

Shallaan eskiz defterini açtı ve etrafına daha fazla utançsprenini döküldüğünü görerek memnun oldu. Hâlâ camdanlardı. Az önce yaptığı şeyi düşünmemek için kendini çizim yapmaya gömdü.

“Evet...” dedi Elhokar yan odada. “Duvar Muhafızları hakkında konuşuyorduk. Kraliçenin emirlerine uydular mı?”

“Bu o Yücemareşalin ortaya çıktığı zamana denk geliyor. *Onu* da hiç görmedim. Duvardan aşağıya pek inmiyor. Düzeni sağladı, bu iyi ama Duvar Muhafızları’nın sayısı hem şehirde asayiş sağlamaya *hem de* duvarı tutmaya yeterli değil; o yüzden duvarı korumaya çıktılar ve bizi büyük ölçüde burada... kendi hâlimize yaşamaya bıraktılar.”

“Şu anda yönetim kimin elinde?” diye sordu Kaladin.

“Kimsenin,” dedi Yokska. “Çeşitli yücebeyler... ee, aşağı yukarı şehrin belli bölümlerine el koydular. Bazıları monarşinin yıkıldığını ve kralın, affınıza sığınarak Majesteleri, bizi terk ettiğini iddia ediyor. Ama şehirdeki gerçek güç Anlar Mezhebi.”

Shallan kafasını çiziminden kaldırdı.

“O sokaklarda gördüğümüz sprenler gibi giyinmiş insanlar mı?” diye sordu Adolin.

“Evet Ekselansları,” diye cevapladı Yokska. “Size... size ne söyleyebilirim bilmiyorum. Şehirde sprenler bazen farklı görünmeye başladılar ve insanlar bunun kraliçeyle, garip fırtınayla ya da parshmenlerle ilgili olduğuna inanıyorlar... Korkuyorlar. Bazıları yeni bir dünyanın geldiğini gördüklerini iddia ediyorlar, gerçekten garip bir dünyanın. Sprenler tarafından yönetilen bir dünya.

“Vorin kilisesi Anlar Mezhebi’ni kâfirlik olarak ilan etti ama ardentlerin çoğu karanlığa gömüldüğünde saraydaydı. Geriye kalanların pek çoğu da Kholinar’ın küçük kısımlarına el koyan yücebeylere sığındılar. Bunlar kendilerini gittikçe daha fazla tecrit ediyor, bölgelerini kendi kendilerine yönetiyorlar. Ve sonra... sonra bir de fabrialları var...”

Fabriallar. Shallan ayağa fırlayıp kafasını diğer odadan içeri uzattı. “Fabriallara ne oldu?”

“Eğer bir fabriallı kullanırsanız; uzakalem, ısıtıcı, acıriall, herhangi bir tür, *onları* üstünüze çekiyorsunuz,” dedi Yokska. “Korkunç bir ışıktan çizgiler gibi rüzgârlara binen sarı sprenler. Çığlıklar atarak etrafınızda dönüyorlar. Bu da genellikle gökyüzündeki yaratıkları getiriyor, bol kıyafetli ve uzun mızraklı olanları. Fabrialla el koyuyorlar ve bazen kullanmaya çalışanı da öldürüyorlar.”

Fırtınalar adına... diye düşündü Shallan.

“Sen bunları gördün mü?” diye sordu Kaladin. “Bu sprenler neye benziyorlardı? Onları konuşurken duydun mu?”

Shallan oturduğu yerde iyice büzülen Yokska’ya bir bakış attı. “Sanırım... belki de terzi hanıma biraz müsaade etmeliyiz,” diye be-

lirtti. “Birden bire kapısında belirdik, yatak odasına el koyduk, şimdi de sorguya çekiyoruz. Eminim ki ona çayını içip dinlenmesi için birkaç dakika verirse dünyanın sonu gelmez.”

Kadın Shallan’a minnettarlıkla baktı.

“Fırtınalar adına!” dedi Adolin ayağa fırlayarak. “Elbette haklısın Shallan. Yokska, lütfen bizi bağışla ve her şey için de teşekkür...”

“Teşekkür etmeyi gerektirecek bir şey yok Ekselansları,” dedi Yokska. “Ah, yardım geleceğine dair Tutku’m *vardı*. Ve işte geldiniz! Ama eğer kral uygun görürse, biraz ara... Evet biraz ara *çok* iyi olurdu.”

Kaladin homurdanarak başıyla onayladı ve Elhokar da *çok* kibirli olmayan bir şekilde elini salladı. Daha çok... kendi içine kapanıktı. Üç adam Yokska’yı dinlenmesi için yalnız bıraktılar ve batan güneşin ön pencereleri kaplayan perdelerin arasından süzülerek içeriği aydınlattığı ön odadaki Shallan’ın yanına geldiler. Normalde bu perdeler terzinin tasarımlarını sergilemek için açık olurdu ama son zamanlarda çoğunlukla kapalı tutulduklarına şüphe yoktu.

Dörtlü öğrendiklerini hazmetmek için bir araya toplandılar. “Ee?” dedi Elhokar alçak bir sesle, bir kez olsun yumuşak ve düşünceli bir tonda konuşuyordu.

“Ben Duvar Muhafızları’na neler olduğunu bilmek istiyorum,” dedi Kaladin. “Liderleri... onu duyanınız mı?”

“Yücemareşal Çivit mi?” diye sordu Adolin, “Hayır. Ama ben yıllardır uzaktaydım. Biz savaştayken şehirde terfi etmiş bir sürü subay olmalı.”

“Şehri besleyen kişi Çivit olabilir,” dedi Kaladin. “Tahılı birileri veriyor. Bir tür besin kaynağı olmasaydı şehir şimdiye kadar açlıktan kendi kendini yedi.”

“En azından bir şeyler öğrendik,” dedi Shallan. “Uzakalemlerin neden kesildiğini biliyoruz.”

“Yokelçiler şehri tecrit etmeye çalışıyor,” dedi Elhokar. “Kimse Yeminkapısı’nı kullanamasın diye sarayı kilit altına aldılar, sonra uzakalem iletişimini kestiler. Yeterince büyük bir orduyu toplayana kadar oyalanıyorlar.”

Shallan titredi. Eskiz defterini kaldırarak onlara yaptığı çizimleri gösterdi. “Şehrin sprenlerinde bir sorun var.”

Çizimleri gördükleri zaman başlarını sallayarak onayladılar, gerçi ne yaptığını sadece Kaladin anlamış gibi görünüyordu. Utançspreni resminden Shallan’ın eline baktı, sonra bir kaşını kaldırdı.

Shallan omuz silkti. *Eh, işe yaradı, değil mi?*

“Temkin,” dedi kral alçak sesle. “Koşa koşu gidip sarayı ele geçiren karanlık her ne ise bizi de yakalamasına izin veremeyiz ama boş durmayı da kaldıramayız.”

Daha dik durdu. Shallan Elhokar’ı önemsiz bir ayrıntı olarak görmeye çok alışmıştı, Dalinar’ın ona karşı gittikçe artan tutumu yüzündendi. Ama onda içten bir azim vardı ve evet, krallara yaraşır bir tavır.

Evet, diye düşündü Shallan Elhokar’ın bir Hatıra’sını daha alırken. Evet, sen kralısın. Ve babanın mirasına layık olabilirsin.

“Bir plan yapmalıyız,” dedi Elhokar. “Senin bu konudaki görüşlerini duymayı çok isterim Rüzgârkoşucu. Bu duruma nasıl yaklaşmalıyız?”

“Dürüst olmak gerekirse, yaklaşmalı mıyız bilmiyorum. Majesteleri, bir sonraki yücefırtınayı yakalayıp, kuleye geri dönmek ve Dalinar’a rapor vermek en iyisi olabilir. Görüşleriyle bize burada ulaşamaz ve Yaradılmamışlardan biri de görevimizin sınırlarını aşıyor olabilir.”

“Hareket etmek için Dalinar’ın iznine ihtiyacımız yok,” dedi Elhokar.

“Demek istediğim...”

“Amcam ne yapacak yüzbaşı? Dalinar bizim bildiğimizden daha fazla şey bilmiyor. Ya Kholinar için şimdi bir şeyler yapacağız ya da şehri, Yeminkapısı’nı ve ailemi düşmana teslim edeceğiz.”

Shallan ona katılıyordu ve Kaladin bile başını sallayarak onayladı.

“En azından şehirde keşfe çıkıp durum hakkında daha fazla bilgi toplamalıyız,” dedi Adolin.

“Evet,” dedi Elhokar. “Bir kralın doğru hareketi yapmak için isabetli bilgilere ihtiyacı vardır. Işıkören, haberci bir kadın kılığına girebilir misiniz?”

“Elbette,” dedi Shallan, “Neden?”

“Diyelim ki ben Aesudan’a bir mektup yazdırdım,” dedi kral. “Ve kraliyet mührüyle de mühürledim. Siz büyük zorluklar yaşayarak benim sözlerimi kraliçeye getirmek için Harap Ovalar’dan gelmiş haberci rolünü oynayabilirsiniz. Kendinizi saraya takdim edebilir ve oradaki muhafızların nasıl tepki verdiğini görebilirsiniz.”

“Bu... hiç de kötü bir fikir değil,” dedi Kaladin. Sesi şaşırılmış gibiydi.

“Tehlikeli olabilir,” dedi Adolin. “Muhafızlar onu sarayın içine götürebilirler.”

“Aramızda bir Yaradılmamış’ın kendisiyle yüzleşen tek kişi be-

nim,” dedi Shallan. “Onların etkilerini fark etmesi en olası olan benim, üstelik kaçabilecek becerim de var. Majesteleri ile aynı fikirdeyim, eninde sonunda birilerinin saraya gitmesi ve orada neler olduğunu görmesi gerekecek. Eğer içimden bir his işlerin ters gittiğini söylerse hızla geri çekileceğime söz veriyorum.”

“Mmmm...” dedi Desen beklenmedik bir şekilde eteklerinden. Genelde başkaları etraftayken sessiz kalmayı tercih ederdi. “Ben de izleyeceğim ve uyaracağım. Dikkatli olacağız.”

“Yeminkapısı’nın durumunu değerlendirebilecek misiniz, bir bakın,” dedi kral. “Platform saray yerleşkesinin bir parçası ama saraydan geçmeden oraya çıkmayı sağlayan yollar da var. Şehir için yapılabilecek en iyi şey sessizce oraya gidip, cihazı çalıştırmak ve destek kuvvetleri getirmek ve *ondan sonra* ailemi nasıl kurtaracağımızı düşünmek olabilir. Şimdilik sadece keşif yapın.”

“Geri kalanlarımız bu gece boş mu oturacak?” diye şikâyet etti Kaladin.

“Beklemek ve yetki verdiklerine güvenmek krallığın özüdür Rüzgârkoşucu,” dedi Elhokar. “Ama Berrakhanım Shallan’ın senin eşlik etmene itiraz edeceğini düşünmüyorum, acil bir durumda onun saraydan çıkmasına yardımcı olacak birisinin olmasını ben de isterim.”

Tam olarak haklı değildi, Shallan Kaladin’in varlığına itiraz ederdi. Peçe onun omzunun üzerinden bakan birinin olmasını istemezdi ve Shallan da Kaladin’in o kişilik hakkında sorular sormasını istemezdi.

Ancak makul bir itiraz bulamamıştı. “Şehri bir yoklamak istiyorum,” dedi Kaladin’e bakarak. “Kralın mektubunu Yokska’ya yazdırın, sonra benimle buluş. Adolin, iyi bir buluşma noktası var mı?”

“Saray yerleşkesine çıkan büyük merdivenler olabilir,” dedi Adolin. “Gözden kaçırması imkânsız ve önlerinde küçük bir meydan var.”

“Harika,” dedi Shallan. “Siyah bir şapka giyiyor olacağım Kaladin. Artık Duvar Muhafızları’nı geçtiğimize göre sanırım kendi yüzünle dolaşabilirsin. Ama o köle damgası...” Alında duran damgayı silecek bir illüzyon yaratmak için elini uzattı.

Kaladin elini yakaladı. “Gerek yok. Saçımla üstünü kapatırım.”

“Yine de görünür,” dedi Shallan.

“O zaman görünsün. Sığınmacılarla dolu bir şehirde kimsenin umurunda olmaz.”

Shallan gözlerini devirdi ama zorlamadı. Muhtemelen haklıydı. Bu üniformayla büyük ihtimalle birinin satın alıp ev koruması yaptığı bir köle olduğu düşünlürdü. Yine de *shash* damgası *garip* duruyordu.

Kral mektubu hazırlamaya gitti, Kaladin'le Adolin sessizce Duvar Muhafızları hakkında konuşmak için ön odada kaldı. Shallan yukarı kata çıktı. Odası ikinci kattaki küçük oldu.

İçeride Kırmızı, Vathah ve yardımcı casus İshnah sessizce muhabbet ediyorlardı.

"Ne kadarını dinlediniz?" diye sordu Shallan.

"Çok değil," dedi Vathah başparmağıyla omzundan geriye doğru işaret ederek. "İshnah'nın bir şeyler gizliyor mu diye terzinin yatak odasını yağmalamasını izlemekle fazla meşguldük."

"Bana ortalığı dağıtmadığını söyle."

"Dağınıklık yok," diye söz verdi İshnah. "Rapor edecek bir şey de yok. Kadın gerçekten görüldüğü kadar sıkıcı. Çocuklar birkaç güzel arama yöntemi öğrendi ama."

Shallan küçük misafir yatağının yanından geçti ve pencereden dışarıdaki yıldırıcı şehir manzarasına baktı. Çok fazla ev, çok fazla insan vardı. Göz korkutucuydu.

Neyse ki Peçe öyle düşünmüyordu. Sadece tek bir sorun vardı.

Bu ekiple çalışacaksam eninde sonunda soru soracaklar, diye düşündü. Peçe onlarla birlikte uçmadığı için bu Kholinar görevi her şeyi açığa çıkaracaktı.

Shallan bugünün korkusuyla yaşamıştı. Ve... belki biraz... hevesiyle mi? "Onlara söylemem gerek," diye fısıldadı.

"Mmm," dedi Desen. "Bu iyi. Gelişme."

Daha doğrusu köşeye sıkışmıştı. Yine de eninde sonunda yapılması gerekiyordu. Çantasına doğru yürüdü ve beyaz bir ceketle kenarları katlanmış bir şapka çıkardı. "Biraz müsaade edin çocuklar," dedi Vathah ve Kırmızı'ya. "Peçe'nin giyinmesi gerekiyor."

Bir cekete, bir Shallan'a, bir daha cekete baktılar. Kırmızı kafasının yanına vurdu ve güldü. "*Cidden mi.* Şimdi kendimi salak gibi hissettim."

Vathah'nın ihanete uğramış gibi hissetmesini beklerdi. Onun yerine sanki bu çok mantıklı gelmiş gibi başını sallayarak onaylıyordu. Tek parmağıyla selam verdi, sonra iki adam dışarı çıktılar.

İshnah oyalandı. Shallan biraz düşündükten sonra kadını yanında getirmeye karar vermişti. Mraize onu kontrol etmişti ve ne de olsa Peçe'nin eğitime ihtiyacı vardı.

"Sen buna şaşırmış gibi görünmüyorsun," dedi Shallan üstünü değiştirmeye başlarken.

"İlk şüphelendiğim Peçe'nin... sizin bana bu göreve gitmemi söy-

lediğiniz zamandı,” dedi İshnah. “Sonra illüzyonları gördüm ve tahmin ettim.” Durakladı. “Ters düşünmüşüm. Ben sahte olanın Berrakhanım Shallan olduğunu tahmin etmişim. Ama casus, *asıl* sahte olan kimlik o.”

“Yanlış,” dedi Shallan. “İkisi de eşit derecede sahte.” Giyindiği zaman eskiz defterini karıştırdı ve gözcü üniformasını giymiş Lyn’in bir çizimini buldu. Mükemmel. “Git Berrakbey Kaladin’e benim çıkıp keşfe başladığımı söyle. Benimle bir saat kadar sonra buluşsun.”

Pencereden dışarıya çıktı ve Fırtınasığı’nın bacaklarının kırılmasını engelleyeceğine güvenerek aşağıya atladı. Sonra sokağın aşağısına doğru ilerlemeye başladı.

*Kuleye döndüğümde gururlu şövalyeler yerine dalaşan çocuklar buldum. İşte bu yüzden buradan nefret ediyorum. Gidip Aimia'nın gizli deniz altı mağaralarının haritasını çıkara-
cağım, haritalarımı Akinah'da bulun.*

—Çekmece 16-16, ametist

Peçe yeniden gerçek bir şehirde olmanın tadını çıkarıyordu, yarı yarıya vahşileşmiş olmasına rağmen.

Şehirlerin çoğu medeniyetin tam kıyısında yaşırdı. Herkes taşradaki köy ve kasabalardan sanki medeniyet yokmuş gibi bahse-
derdi ama o her zaman böyle yerlerdeki insanların kibar, sabırlı ve daha sakin hayatlarından memnun olduklarını görmüştü.

Şehirlerdekilere değil. Şehirler hayatta kalmanın sınırında, denge-
de dururlardı, her zaman açıktan tek bir adım uzaktalardı. Bu kadar çok insan bir araya sıkıştırıldığı zaman kültürleri, fikirleri ve kokuları birbirinin üstüne siniyordu. Sonuç medeniyet değildi. Sonuç paket-
lenmiş kargaşaydı, kaçmasın diye şişelenip hapsedilmişti.

Şehirlerde bir *gerilim* olurdu. Bunu içine çekebilir, her adımda his-
sedebilirdin. Peçe bunu çok seviyordu.

Terzinin dükkânından birkaç sokak uzaklaştıktan sonra şapkası-
nın siperliğini aşağı çekti ve sanki bir haritayı inceliyormuş gibi eskiz
defterinden bir sayfayı yüzünün önünde tuttu. Bu nefesini vererek Fır-
tınaışığı'nı bırakır ve yüz hatlarını ve saçını Shallan yerine Peçe'ninki-
lere dönüştürürken onu gizledi.

Ne yaptığının haberini vermek için çığlıklar atan sprenler gelmedi. Demek ki ışıkörmek fabrial kullanmaktan farklıydı. Şehre girerken kılık değiştirdikleri için bunun güvenli olduğundan zaten emindi ama her ihtimale karşı terzinin dükkânından uzakta olmak istemişti.

Peçe cadde boyunca uzun adımlarla ilerledi, uzun ceketi baldırlarının etrafında dalgalanıyordu. Anında Kholinar'dan hoşlandığına karar verdi. Şehrin tepelerinin üzerine binalardan bir battaniyeye gibi serilmiş olmasından hoşlanmıştı. Bir rüzgârda Boynuzyiyan baharatlarının, bir diğerindeyse Alethi usulü buğulanmış yengeç kokusunu alabilmesinden hoşlanmıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bugün pişirilenler büyük ihtimalle yengeç değil, kremcikti.

Bu kısımdan hoşlanmamıştı. Bu zavallı insanlar. Bu daha varlıklı bölgede bile gruplar hâlinde toplanmış insanların etrafından dolaşmak zorunda kalmadan ilerleyemiyordu. Blokların ortalarındaki avlular çok uzun olmayan bir zaman önce sıradan köylüler olan ama şimdi zavallı hâle gelmiş insanlarla doluydu.

Sokaklarda çok fazla tekerlekli araç yoktu. Muhafızlar tarafından taşınan birkaç tane tahtirevan. Ancak hayat bir savaş yüzünden durmazdı, hatta ikinci bir Aharietiam için bile. Çekilecek sular, yıkanacak çamaşırlar vardı. Büyük ölçüde kadınların işleriydi, etrafta boş boş duran adam grupları da bunu gösteriyordu. Şehirde hüküm süren kimse yokken adamlara demirhanelerde çalışmaları için, sokakları temizlemeleri ya da krem kazımaları için kim para ödeyecekti? Daha da kötüsü, bu büyüklükte bir şehirde ayak işlerinin çoğu parshmenler tarafından yapılırdı. Kimse onların yerini almak için hevesli olmayacaktı.

Köprücü çocuk haklı ama, diye düşündü Peçe bir yol ayrımında oyalanırken. *Şehir hâlâ besleniyor.* Yemek ya da su bittiği zaman Kholinar gibi bir şehir hızla kendini yok edebilirdi.

Hayır, şehirler medeni yerler değildi. Sırf boynunda bir tasma var diye bir aksırtın evcilleşmiş olmaması gibiydi.

Çürükspren kılığına girmiş küçük bir grup mezhep üyesi topalayarak sokaktan aşağıya iniyordu, kıyafetlerindeki ıslak kırmızı boyalar kanı hatırlatıyordu. Shallan bu insanların aşırı ve rahatsız edici, muhtemelen de deli olduklarını düşünmüştü ama Peçe o kadar emin değildi. Hepsinin birden gerçekten dengesiz olması için fazlasıyla dramatiklerdi ve sayıları da fazlasıyla çoktu. Bu bir modaydı. Beklenmeyen olaylarla başa çıkmanın ve altüst olmuş hayatlara bir anlam vermeye çalışmanın yoluydu.

Bu tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu. Hepsi birbirleri-

ni etkilemeye çalışan bir grup insan her zaman yalnız bir psikopat-tan daha tehlikeli olurdu. O yüzden mezhepçilerin epeyce uzağın-dan geçti.

Sonraki saat boyunca Peçe genel olarak saraya doğru ilerleyece-ği şekilde dolaştı ve şehri gözlemledi. Terzi dükkânının olduğu böl-ge en normal olanıydı. Zamanının kısıtlı olmadığı bir ara daha fazla incelemeye niyetli olduğu, işleyen düzgün bir pazar yeri vardı. Park-ları vardı ve her kadar kalabalıklar tarafından doldurulmuş olsalar da, oralardaki insanlar canlı görünüyordu. Aileler ve hatta dış köylerin topluca gelmiş halkları ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışı-yorlardı.

Zenginlerin sığınak benzeri malikânelerinin yanından geçti. Bazıla-rı yağmalanmış, kapıları kırılmış, pencere kepenkleri çatlamış, bahçe-leri battaniyeler ya da barakalarla dolmuştu. Görünüşe göre bazı açık-göz ailelerin ayaklanmalara direnmeye yetecek kadar muhafızı yoktu.

Ne zaman Peçe'nin yolu şehir duvarlarına yaklaşırsa, şehrin en ka-labalık ve en ümitsiz kısımlarına giriyordu. Sokakta öylece oturan sı-ğınmacılar. Boş gözler, perişan kıyafetler. Evi ya da ailesi olmayan in-sanlar.

Saraya yaklaştıkça şehir de tenhalaşıyordu. Yokelçilerin akınlar düzenlediği şehir duvarlarının yakınındaki sokaklarda oturan şans-sızlar bile bu bölgeden uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı.

Bu da sarayın yakınlarındaki zenginlerin konaklarının burada... uygunsuz gibi görünmesine sebep oluyordu. Normal zamanlarda sa-raya yakın oturmak bir ayrıcalık olurdu ve buradaki bütün büyük bi-naların narin bahçelerini ve süslü pencerelerini koruyacak kendi du-varları vardı. Ama şimdi Peçe bu bölgedeki yanlışlığı derisindeki bir karıncalanma şeklinde hissedebiliyordu. Burada yaşayan aileler de bunu hissetmiş olmalıydı ama inatla malikânelerinde kalmaya devam ediyorlardı.

Böyle bir malikânenin demir kapısından içeriye baktı ve nöbet tu-tan askerler gördü, renklerini ve armalarını seçemediği koyu renk-li üniformalar giyiyorlardı. Hatta bir tanesi ona bir bakış attığı zaman gözlerinin rengini de seçememişti. Bu büyük ihtimalle sadece bir göz yanılmasıydı ama... fırtınalar adına. Bu askerlerde yanlış olan bir şey-ler vardı, avlanan vahşi hayvanlar gibi ani fırlamalardan oluşan garip bir hareket etme tarzları vardı. Birbirlerinin yanından geçerken konuş-mak için de durmuyorlardı.

Geriye çekildi ve sokaktan aşağıya inmeye devam etti. Saray tam

karşısındaydı. Hemen önünde Kaladin’le buluşacağı merdivenler vardı ama biraz zamanı kalmıştı. Yakınlardaki bir parka daldı, şimdiye kadar şehirde gördüğü sığınmacılarla dolup taşmayan ilk parktı. Yüksek ve geniş dallı olmaları için yetiştirilmiş kuleler gibi ağırkütük ağaçları gölgeleyen bir çatı oluştuyordu.

İzleyebilecek gözlerden uzakta Peçe yüzü ve kıyafetinin üzerine Lyn’inkileri yerleştirmek için Fırtınaışığı kullandı. Mavi gözcü üniforması, daha güçlü ve sağlam bir vücut. Şapka çoğunlukla Gözyaşları sırasında giyilen türden siyah bir yağmur şapkasına dönüştü.

Parktan bir rolü oynayan Peçe olarak çıktı. Bu ayrımı zihnine keskin tutmaya çalışıyordu. *O hâlâ Peçe’ydi.* Sadece kılık değiştirmişti.

Şimdi Yeminkapısı hakkında neler öğrenebileceğine bakacaktı. Saray şehre yukarıdan bakan bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve sokaklardan tepenin doğu tarafına doğru ilerlediği zaman Yeminkapısı platformunu buldu. Üzeri binalarla kaplıydı ve saray kadar yüksekledi, altı metre vardı. Küçük bir duvarın üzerinde duran çatılı bir yürüyüş yoluyla saraya bağlanıyordu.

O yürüyüş yolunu tam rampanın üzerine inşa etmişler, diye düşündü hoşnutsuzlukla. Platformun üzerine çıkan diğer yollar sadece taşlara oyulmuş merdivenlerdi ve bunları spren kostümlü insanlar koruyordu.

Peçe güvenli bir mesafeden izledi. O zaman mezhep de bir şekilde bu işin içinde miydi? Yukarıdaki platformda büyük bir ateşten du-man çıkıyordu ve Peçe o yönden gelen sesler duyuyordu. Bunlar... çılgık sesleri miydi?

Bu yerin tamamı rahatsız ediciydi ve titredi, sonra uzaklaştı. Kaladin’i saray merdivenlerinin önündeki meydana bir heykelin kaidesine yaslanmış dururken buldu. Tunca Ruhdökülmüş heykel, Parezirhi’yla dalgaların arasından yükselen bir silüeti tasvir ediyordu.

“Hey,” dedi Peçe alçak sesle. “Benim. Çizmeler bu kıyafete yakışmış mı?” Bir ayağını kaldırdı.

“Şunu sürekli hatırlamak zorunda mıyız?”

“Sana şifreyi veriyordum köprücü çocuk,” dedi Peçe. “Kim olduğumu kanıtlamak için.”

“Lyn’in yüzü onu zaten belli ediyor,” dedi Kaladin mühürlü bir zarfın içindeki kralın mektubunu ona verirken.

Ondan hoşlanıyorum, diye düşündü Peçe. Bu... garip bir düşünceydi, özellikle Peçe’nin Shallan’dan daha kuvvetli hissettiği düşünülürse. *O karamsar havasından, o tehlikeli gözlerinden hoşlanıyorum.*

Shallan neden Adolin'e odaklanıyordu ki? İyi biriydi ama sıkıcıydı. Kendini kötü hissetmeden onunla alay edemiyordun ama Kaladin, o en tatmin edici şekillerde ters ters bakıyordu.

Çok derinlerdeki hâlâ Shallan olan parçası bu düşüncelerin gittiği yerden rahatsız olmuştu. O yüzden Peçe de dikkatini saraya çevirdi. Kocaman bir binaydı ama bir kaleye hayal ettiğinden çok daha fazla benziyordu. Tam Alethi işiydi. Zemin kat, kısa kenarı fırtınaya bakan devasa bir dikdörtgendi. Üst katlar gittikçe inceliyordu ve binanın merkezinden bir kubbe yükseliyordu.

Yakından bakınca güneş ışığının tam olarak nerede bitip, karanlığın nerede başladığını seçemiyordu. Karanlığın içindeki hava... karanlık spren orada olduğu zaman Urithiru'daki histen farklı geliyordu. Her şeyi göremediğini hissedip duruyordu. Başka bir tarafa bakıp geri döndüğü zaman bir şeylerin değişmiş olduğuna *yemin edebilirdi*. Büyük giriş merdivenlerinin yanındaki saksı yerinden mi oynamıştı? Ya da... şu kapının rengi daha önce de mavi miydi?

Bir Hatıra aldı, sonra başka bir tarafa bakıp geri döndü ve ikinci bir Hatıra aldı. Bunun ne işe yarayacağından pek emin değildi çünkü daha önce de sarayı çizmekte sorun yaşamıştı.

"Şunları görüyor musun?" diye fısıldadı Kaladin. "Sütunların aralarında duran askerleri?"

Görmemişti. Uzun merdivenlerin tepesindeki sarayın önü sütunlarla döşenmişti. Gölgelere daha dikkatli bakınca sütunların desteklediği çatının altında toplanmış askerler olduğunu gördü. Heykel gibi duruyorlardı, mızrakları dik duruyor ve hiç hareket etmiyorlardı.

Peçe'nin etrafında beklentispremleri yükseldi ve irkildi. Spremlerden iki tanesi düz sancaklar gibi normal görünürken diğerleri yanlıştı. Hizmetkâr kamçılar için olan kırbaçlar gibi uzun ince çıkıntılar vardı.

Kaladin ile bakiştılar, sonra spremlerin bir Hatıra'sını aldı.

"Gidelim mi?" diye sordu Kaladin.

"Ben gideceğim. Sen burada kal."

Kaladin ona baktı.

"Bir şeyler ters giderse, senin yardıma gelebilmek için dışarıda olmanı tercih ederim. İkimizin de Yaradılmamışlardan birinin eline düşmesi riskine girmeyelim. Sana ihtiyacım olursa bağırırım."

"Peki ya bağıramazsan? Ya da seni duymazsam?"

"Desen'i yollarım."

Kaladin kollarını kavuşturdu ama başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ama dikkatli ol."

“Ben hep dikkatliyim.”

Kaladin bir kaşını kaldırdı ama o Shallan’ı düşünüyordu. Peçe, Shallan kadar deli değildi.

O merdivenleri çıkmak fazla uzun sürüyormuş gibi geldi. Bir an için merdivenlerin gökyüzündeki sonsuz yokluğa kadar uzandığına yemin edebilirdi. Ve sonra bir anda tepedeydi, o sütunların hemen önünde duruyordu.

Bir grup muhafız ona doğru yaklaştı.

“Kraldan bir mektubum var!” dedi mektubu kaldırarak. “Majestelerine bizzat iletilmesi için. Harap Ovalar’dan geliyorum!”

Muhafızların yürüyüşleri teklemedi. Bir tanesi saraya giren bir kapıyı açtı, diğerleri de Peçe’nin arkasında saf tutarak onu ilerlemesi için dürtüklediler. Yutkundu, alnında ter birikiyordu ve onu kapıya doğru itmelerine izin verdi. O açık çeneye...

Yürüyerek mermerler ve ışıltılı bir küre avizesiyle süslenmiş müthiş bir antreye girdi. Yaradılmamış yoktu. Onu yutmayı bekleyen bir karanlık da. Nefesini bıraktı, gerçi yine de *bir şeyler* hissedebiliyordu. O hayalet gibi tekinsizlik duygusu burada kesinlikle daha güçlüydü. *Yanlışlık*. Askerlerden biri elini omzuna koyduğunda sıçradı.

Büyük antrenin yanındaki küçük bir odadan yüceyüzbaşı düğümleri olan bir adam çıktı. “Ne oluyor?”

“Haberci,” dedi bir asker. “Harap Ovalar’dan.” Bir diğeri mektubu Peçe’nin elinden çekip aldı ve yüceyüzbaşıya doğru uzattı. Şimdi adamların gözlerini görebiliyordu ve normal görünüyorlardı, açıkgoz-lü subay ve koyugözlü erler.

“Orada komutanının kimdi?” diye sordu yüzbaşı mektuba göz atıp, sonra gözlerini kısarak mührü incelerken. “Ee? Ovalar’da birkaç yıl hizmet ettim.”

“Yüzbaşı Colot,” dedi Peçe, Rüzgârkoşuculara katılan yüzbaşının adını vererek. Lyn’in komutanı o değildi ama onun emrinde de göz-cüler vardı.

Yüceyüzbaşı başını sallayarak onayladı, sonra mektubu askerle-rinden birine verdi. “Kraliçe Aesudan’a götürün.”

“Bizzat benim teslim etmem gerekiyordu,” dedi Peçe buradan çık-mayı iple çekmesine rağmen. Dürüst olmak gerekirse koşa koşa kaç-mayı. Kalması gerekiyordu. Burada öğrenebileceği her şeyin büyük...

Askerlerden biri onu deşti.

O kadar hızlı olmuştu ki, göğsünden çıkan kılıca bakakalmaktan başka bir şey yapamamıştı. Kanıyla ıslanmıştı. Asker kılıcını çekip çı-

kardı ve Peçe bir inlemeyle yere düştü. İçgüdüsel olarak Fırtınaışığı'na uzandı.

Hayır... hayır, Jasnah'nın... yaptığı gibi yap...

Rol yap. Taklit et. Dehşet içindeki ihanete uğramış bakışlarını askerlere dikti, etrafında acısprenleri yükseldi. Askerlerden biri mektupla birlikte uzaklaşıyordu ama yüzbaşı sadece odasına geri döndü. Geri kalanları Peçe'nin kanı zeminde her tarafa yayılır ve görüşü karanırken tek bir kelime bile etmediler...

Gözlerini kapattı, sonra kısa ve keskin bir nefes Fırtınaışığı çekti. Nefesini tutarak içinde beklettiği çok küçük bir miktardı. Onu hayatta tutmaya, iç yaralarını kapatmaya yetecek kadar...

Desen. Lütfen gitme. Hiçbir şey yapma. Uğuldama, konuşma. Sessiz. Sessiz kal.

Askerlerden biri onu kaldırıp omzunun üzerine attı, sonra sarayın içine doğru taşımaya başladı. Shalla bir gözünü yarım aralama cesaretini gösterdi ve buradaki geniş koridora dizilmiş onlarca asker olduğunu gördü. Askerler... öylece duruyorlardı. Canlılardı, öksürüyor ya da kımıldıyorlardı. Bazıları duvara yaslanmıştı ama hepsi oldukları yerde bekliyorlardı. Bunlar insandı ama bir *yanlıklık* vardı.

Onu taşıyan muhafız süslü bronz bir çerçevesi olan zeminden tavana kadar bir aynanın yanından geçti. Aynanın içinde Lyn'i omzunun üzerine atmış muhafızı gördü. Ve onun ötesinde, aynanın derinliklerindeki bir şey dönerek ani ve şaşırmış bir hareketle Shalla'ya baktığında normal görüntü soldu. Bir insanın gölgesine benziyordu, sadece gözlerin olacağı yerde beyaz noktalar vardı.

Peçe gözünü hemen kapattı. Fırtınalar adına, o neydi öyle?

Kımıldama. Tamamen hareketsiz kal. Nefes bile alma. Fırtınaışığı nefes almadan hayatta kalmasını sağlardı.

Muhafız onu bir merdivenden aşağıya taşıdı, sonra bir kapı açtı ve birkaç basamak daha indi. Peçe'yi pek de nazik olmayan bir şekilde taş zemine bıraktı ve şapkasını da üzerine attı, sonra döndü ve arkasından kapıyı kapatarak gitti.

Peçe gözlerini açıp kendini karanlıkta bulmadan önce dayanabildiği kadar bekledi. Bir nefes aldı; çürük, küflü koku yüzünden neredeyse öksürüyordu. Ne bulacağından korkarak ve tahmin ederek Fırtınaışığı çekti ve parladı.

Kısa bir ceset sırasının sonuna atılmıştı. Yedi taneydi, kaliteli giysiler giyen üç erkek ve dört kadın; üzerileri çürüksprenlerle kaplıydı, kremcikler etlerini kemiriyordu.

Çığılığını bastırarak ayağa fırladı. Bunlar... bunlar saraya kraliçeyle konuşmaya gelen o açık gözlerden bazıları olabilir miydi?

Şapkasını kaptı ve hızla basamaklardan yukarıya çıktı. Burası şarap mahzeniydi, doğrudan kayalara oyulmuş taş bir oda. Kapıya geldiğinde sonunda Desen'i duydu, konuşuyordu ama sesi uzaktan gelirmiş gibiydi.

"Shallan? Bana söylediklerini hissettim. Gitmedim. Shallan, iyi misin? Ah! Yıkım. Bazı şeyleri yok ediyorsunuz ama başka şeylerin yok edildiklerini görmek sizi mutsuz ediyor. Hmmmm..." Bunu anladığı için memnun olmuş gibiydi.

Shallan sesine odaklandı, tanıdık bir şeydi. Göğsünden dışarıya çıkan kılıcın hatırasından farklı bir şeydi, umursamazlıkla burada çürümeye terk edilmesinden, kemikleri görünen cesetler sırasından, dehşet içindeki yüzlerinden ve kremciklerin çiğnediği gözlerinden...

Düşünme. Görme.

Hepsini bir kenara itti ve alnını kapıya dayadı. Sonra dikkatlice kapıyı araladı ve arkasında yukarıya çıkan daha fazla basamağın olduğu taştan boş bir koridor buldu.

O tarafta çok fazla asker vardı. Üzerine yeni bir illüzyon yerleştirdi, eskiz defterindeki hizmetçi bir kadının görüntüsüydü. Belki bu daha az dikkat çekerti. En azından kanın üstünü kapatıyordu.

Üst kata gitmek yerine tünellerin daha da derinliklerine inen başka bir yoldan gitti. Burasının Kholin mozolesi olduğu ortaya çıkmıştı, başka bir tür cesetler sırasıydı: heykellere dönüştürülmüş eski kralar. En sonunda altından sızan güneş ışığına bakılırsa şehre açılan bir kapıya gelene kadar boş koridorlar boyunca heykellerin taş gözleri onu takip etti.

"Desen," diye fısıldadı. "Dışarıda muhafız var mı, kontrol et."

Desen uğuldadı ve kapının altından dışarı kaydı, bir an sonra geri döndü, "Mmm... İki tane."

"Geri dön, sonra duvarın dibinden yavaşça sağa doğru git." dedi Desen'e Fırtınasığı doldururken.

Desen kapının altından kayarak dediğini yaptı. Uzaklaşırken Shallan'ın yarattığı bir ses Desen'den yükseldi, yukarıdaki yüceyüzbaşının sesinin bir taklidiydi ve muhafızlara sesleniyordu. Adamı çizmediği için mükemmel olmamıştı ama işe yaramış gibi görünüyordu, uzaklaşan çizmelerin sesini duydu.

Dışarıya çıktı ve kendisini sarayın üzerine kurulduğu tepenin dibinde buldu, üzerinde altı metrelik yüksek bir yamaç vardı. Sağına

doğru yürümekte olan muhafızların dikkati dağınıktı, Peçe de en yakın sokağa daldı ve kısa bir süre boyunca koştu, nihayet biriken enerjisinin bir kısmını harcayacak bir fırsat bulduğu için minnettardı.

Kapısı olmayan ve pencereleri kırık boş bir binanın gölgesinde çöktü. Desen de yerde kayarak gelip ona katıldı. Muhafızlar onu fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Git Kaladin’i bul,” dedi Peçe Desen’e. “Onu buraya getir. Saraydan izleyen askerler olabileceği ve üzerine gelebilecekleri için onu uyar.”

“Mmmm.” Desen kayarak ondan uzaklaştı. Peçe kollarını kendine dolayarak sırtını taş bir duvara yasladı, ceketini hâlâ kanla kaplıydı. Sinirleri zorlayan bir bekleyişten sonra Kaladin sokağa girdi, sonra aceleyle Peçe’ye doğru geldi. “Fırtınalar adına!” dedi yanında diz çökerken. Desen mutlulukla mırıldayarak Kaladin’in ceketinden aşağıya indi. “Shallan, ne oldu sana?”

“Eh, beni öldüren şeyler konusunda bir uzman olarak diyebilirim ki bir *kılıç*,” dedi.

“Shallan...”

“Sarayı egemenliği altına alan karanlık güç kraldan mektup getiren birine iyi gözle bakmadı.” Kaladin’e gülümsedi. “Bunu açık seçik bir şekilde ortaya koydu denilebilir.”

Gülümsen. Gülümsemen gerek.

Bir şey olmamış olması gerek. Basitçe omuz silkip geçebilmem gerek.

Lütfen.

“Ee...” dedi Kaladin. “İyi ki böyle yapmışız.” Gülümsedi.

Bir şey yoktu. Her zamanki işe yarardı. Kaladin ayağa kalkmasına yardımcı oldu, sonra yarasını kontrol etmek için uzandı ve Shallan eline vurdu. Yara münasip bir yerde *değildi*.

“Pardon,” dedi Kaladin. “Hekim refleksi. Terzi dükkânına geri mi dönüyoruz?”

“Evet lütfen,” dedi Shallan. “Bugün bir daha öldürülmemeyi tercih ederim. Epey yorucu bir iş...”

Semadeşenler ve Rüzgârkoşucular arasındaki anlaşmazlıklar trajik seviyelere ulaştı. Bunu dinleyen herkese yalvarıyorum; düşündüğünüz kadar farklı olmadığının farkına varın.

—Çekmece 27-19, topaz

Dalinar suikastçının Şerefkılıcı'nı sakladığı karanlık taş girintiye uzandı. Hâlâ oradaydı, taştan girintinin altındaki kabzayı hissetti.

Buna dokunduğu zaman bir şeyler hissetmeyi beklerdi. Güç. Bir kaşıntı. Bu silah Elçiler'e aitti, o kadar antik bir şeydi ki sıradan Parekılıçları yanında yeni kalırdı. Ama durduğu yerden kurtarıp ayağa kalkarken hissettiği tek şey kendi öfkesi oldu. Bu kardeşini öldüren suikastçının silahıydı. Roshar'da terör estirmek, Jah Keved ve Azir'in hükümdarlarını katletmek için kullanılan silahtı.

Böyle antik bir silahı sadece Beyazlı Suikastçı'nın kılıcı olarak görmek onun aptallığıydı. Yan taraftaki daha büyük odaya çıktı, sonra oradaki taş bir bloğun üzerine yerleştirdiği kürelerin ışığında kılıcı inceledi. Kıvrımlı ve zarif, bu bir kralın silahıydı. Jezerezeh'Elin.

"Senin Elçi'lerden biri olduğunu düşünenler var," diye belirtti Dalinar zihninin arka tarafında gümbürdeyen Fırtınababa'ya. "Jezerezeh, Kralların Elçisi, Fırtınaların Babası."

İnsanoğlu pek çok aptalca şey söyler, diye cevapladı Fırtınababa. Bazıları Kelek'in, bazıları da Jezrien'in Fırtınababa olduğunu söyler. İkisi de değilim.

“Ama Jezerezeh bir Rüzgârkoşucu’ydu.”

O, Rüzgârkoşuculardan önceydi. O Jezrien’di, güçlerinin bir ismi olmayan bir adam. Sadece onun güçleriydi. Rüzgârkoşucular Ishar, tarikatları kurduktan sonra isimlendirildi.

“İshi’Elin,” dedi Dalinar. “Şansın Elçisi.”

Ya da gizemlerin, dedi Fırtınababa. Ya da rahiplerin. Ya da insanoğlunun ona taktığı isimlerle bir düzine başka şeyin. O da artık en az diğerleri kadar deli. Belki daha bile fazla.

Dalinar Şerefkılıcı’nı indirerek doğuya, Köken’e doğru baktı. Taş duvarların arkasından bile Fırtınababa’nın o tarafta olduğunu biliyordu. “Nerede olduklarını biliyor musun?”

Sana söyledim. Her şeyi görmüyorum. Sadece fırtına geçişlerini.

“Nerede olduklarını biliyor musun?”

Sadece birini, dedi Fırtınababa bir gümbürdemeye. Ben... Ishar’ı gördüm. Geceleri bana lanetler okuyor, hatta kendisini bir tanrı ilan etmesine rağmen, ölmek istiyor. Kendi ölümünü. Belki de bütün insanoğlunkini.

Birden her şey yerine oturdu. “Fırtınababa!”

Evet?

“Ha. Ee, o sadece bir lanetti... Boş ver. Tutar’ın tanrı rahibi Tezim mi? Bu o mu? Emul’a karşı savaş açan adam Şansın Elçisi İshi mi?”

Evet.

“Ne amaçla?”

O deli. Hareketlerinde mantık arama.

“Ne zaman... bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Sorduğun zaman. Başka ne zaman bahsedecektim?

“Aklına geldiği zaman!” dedi Dalinar. “Sen önemli şeyler biliyorsun Fırtınababa!”

Tek cevap gümbürdeme oldu.

Dalinar kendisini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Spremler insan gibi düşünmezdi. Kızmak Fırtınababa’nın ona söyleyeceği şeyleri değiştirmeyecekti. Ama ne değiştirirdi?

“Güçlerimi biliyor muydun?” diye sordu Dalinar. “Taşları iyileştirebileceğimi biliyor muydun?”

Yaptığın zaman anladım, dedi Fırtınababa. Evet, bir kere yaptığın zaman öğrenmiş oldum.

“Başka neler yapabileceğimi biliyor musun?”

Elbette. Sen keşfettiğin zaman öğreneceğim.

“Ama...”

Güçlerin onlar için hazır olduğun zaman gelecek, daha önce değil, dedi Fırtınababa. Hızlandırılmaz ya da zorlanamazlar.

Ancak başkalarının güçleriyle kendi güçlerini kıyaslama, hatta seninle aynı Dalgaları paylaşanlarla bile. Onların hâlleri seninkiyle bir değil ve onların güçleri küçük, aciz. O heykelleri tamir etmekle yaptığın şey önemsiz bir iş, ucuz bir numaraydı.

Seninki bir zamanlar Ishar'ın sahip olduğu güç. Şansın Elçisi olmasından önce ona 'Tanrıların Bağlayıcısı' derlerdi. Yemin Sözleşmesi'ni oluşturan oydu. Hiçbir Parlayan senden daha kabiliyetli değil. Senin gücün Bağların gücü; insanları ve dünyaları, zihinleri ve ruhları bir araya getirmenin gücü. Senin Dalgaların bütün Dalgaların en büyükleri, ama onları sadece savaş için kullanmaya çalışırsan güçsüz kalacaklar.

Kelimeler Dalinar'ın üzerinde yüklendi, sanki kuvvetleriyle Dalinar'ı geriye doğru itiyorlardı. Fırtınababa konuşmayı bıraktığı zaman Dalinar nefes nefese kaldığını fark etti, bir baş ağrısının geldiğini hissetti. Bunu iyileştirmek için refleks olarak Fırtınaışı'ğı'nı çekti ve küçük oda karardı. Bu ağrıyı durdurmuştu ama soğuk terleri için bir şey yapamamıştı.

"Benim gibi başkaları da var mı?"

Şu anda yok ve sadece üç tane olabilir. Her birimiz için bir tane.

"Üç mü?" dedi Dalinar. "Bağdökümcü yaratabilen üç spren var. Bunların ikisi sen... ve Terbiye mi?"

Fırtınababa açıkça güldü. O'nu sprenin yapman zor olurdu. Dene de göreyim.

"O zaman kim?"

Kardeşlerim seni ilgilendirmiyor.

Bilakis ilgilendirirmiş gibi görünüyordu ama Dalinar bir konuyu üstelemekten ne zaman kaçınması gerektiğini öğrenmişti. Bu sadece sprenin uzaklaşmasına sebep oluyordu.

Dalinar Şereflikıcı'nı sıkı bir şekilde kavradı, sonra bir tanesi solmuş olan kürelerini topladı. "Bunları nasıl doldurduğunu hiç sordum mu?" Dalinar küreyi yukarı kaldırıp merkezindeki yakutu inceledi. Bunları camsız da görmüştü ve her seferinde aslında ne kadar küçük olduklarına şaşırmıştı. Cam çok daha büyük görünmelerine neden oluyordu.

Bir fırtına sırasında Şeref'in gücü bir yerde yoğunlaşır, dedi Fırtınababa. Üç âlemi birden geçer ve bir an için Fiziksel, Bilinçsel ve Ruhsal'ı bir araya getirir. Ruhsal Âlem'in muhteşemliğine maruz kalan mücevherler oradaki sonsuz güç tarafından tutuşturulur.

“Bu küreyi şimdi tekrar doldurabilir misin?”

... *Bilmiyorum*. Fırtınababa'nın sesi meraklanmış gibiydi. *Öne uzat.*

Dalinar denileni yaptı ve bir şeylerin olduğunu hissetti, içinde Fırtınababa bağlarını zorluyormuş gibi gelen bir çekiştirme hissetti. Küre sönük kalmaya devam etti.

Mümkün değil, dedi Fırtınababa. *Ben sana yakınım ama güç değil. O hâlâ fırtınayı sürüyor.*

Bu Fırtınababa'nın genelde anlattığından fazlasıydı. Navani'ye tekrar etmek için sözlerini tam olarak hatırlamayı umdu, elbette ki eğer Fırtınababa dinliyorsa Dalinar'ın hatalarını düzeltirdi. Sözlerinin yanlış aktarılmasından nefret ediyordu.

Dalinar koridora çıkarak Köprü Dört'le buluştu. Şerefkılıcı elindeydi; güçlü, dünyayı değiştirebilen bir silahtı. Ama onu örnek olarak yapılan Parekılıçları gibi gizli tutulursa o da bir işe yaramazdı.

“Bu yüzbaşının ele geçirdiği Şerefkılıcı,” dedi Köprü Dört'ün askerlerine.

Yirmiden fazla adam daha da yaklaştı, meraklı yüzleri metalden yansıyordu.

“Bunu elinde tutan kişi anında bir Rüzgârkoşucunun güçlerine sahip oluyor,” dedi Dalinar. “Yüzbaşının yokluğu eğitiminizi bölüyor. Belki bu, her ne kadar bir anda sadece bir kişi kullanabilecek olsa da, bunu telafi edebilir.”

Silaha aval aval bakıyorlardı, o yüzden Dalinar kılıcı Kaladin'in üstteğmeni olan Teft adındaki sakallı ve yaşlı köprücüyeye uzattı.

Teft uzandı, sonra elini geri çekti. “Leyten,” diye haykırdı. “Sen bizim fırtına kapası zırhçımızsın. Al şunu.”

“Ben mi?” dedi bodur bir köprücü. “Bu zırh değil ki.”

“Yeterince yakın.”

“Ama...”

“Hava hastası ovalılar,” dedi Boynuzyiyenli Kaya diğerlerini itip geçerek silahı alırken. “Çorbanız soğuk. ‘Salaksınız hepiniz’ demek o deyim.” Boynuzyiyenli meraklı bir şekilde silahı elinde tarttı ve gözleri cam mavisine dönuştü.

“Kaya?” diye sordu Teft. “Sen kılıç mı kullanacaksın?”

“Sallamayacağım bu şeyi,” dedi Kaya gözlerini devirerek. “Güvende tutacağım onu. O kadar.”

“Bu bir Parekılıcı,” diye uyardı Dalinar. “Onların üzerinde eğitim almanız, değil mi?”

“Evet komutanım,” dedi Teft. “Ama bu sersemlerden birinin kendi

fırtına kapası ayağını kesmeyeceğı anlamına gelmiyor. Ama... sanırım keserlerse bunu iyileştirmek için kullanabiliriz. Sigzil, antrenman yapmamız için bir nöbet planı çıkar.”

İyileştirmek... Dalinar kendini aptal gibi hissetti. Yine gözden kaçmıştı. Bu Kılıç'ı elinde tutan birisi bir Parlayan'ın güçlerine sahip oluyordu. Bu Fırtınaışığı'yla kendilerini iyileştirebilecekleri anlamına geliyor muydu? Eğer öyleyse, silahın değerli başka bir kullanım alanı daha var demekti.

“Bunun sizde olduğunu kimse bilmesin,” dedi Dalinar köprücülere. “Sıradan bir Parekılıcı gibi bunu da yollayıp geri çağırabilmeyi öğrenebileceğinizi sanıyorum. Neler keşfedebileceğinize bir bakın, sonra bana tekmil verin.”

“Boşa harcamayacağız komutanım,” diye söz verdi Teft.

“Güzel.” Kolundaki fabrial saat bir ses çıkardı ve Dalinar iç çekişini bastırdı. Bir de ses çıkartmayı mı öğrenmişti? “Eğer izin verirseniz, bin beş yüz kilometre uzaktaki bir imparatorla olan randevum için hazırlanmam gerekiyor.”

Kısa bir süre sonra Dalinar balkonunda duruyordu. Elleri arkasında birleştirilmiş, Yeminkapısı platformlarına doğru bakıyordu.

“Gençken Azişlerle epey iş yapmıştım,” dedi Fen arkasından. “Bu işe yaramayabilir ama geleneksel Alethi usullerinden *çok daha* iyi bir plan olduğu kesin.”

“Tek başına gitmesinden hoşlanmıyorum,” diye cevapladı Navani.

“Raporlarda yazana göre göğsüne kılıç saplandıktan sonra yaklaşık on adam ağırlığında bir taşı havaya kaldırmış, sonra da şehrimi tuğla tuğla geri inşa etmeye başlamış,” dedi Fen kuru kuru. “Bence bir şey olmaz.”

“Onu hapse atarlarsa dünyadaki bütün Fırtınaışığı'nın bile faydası olmaz,” dedi Navani. “Bir rehineye dönüşmesi için yolluyor olabiliriz.”

Dalinar'ın yararı için tartışıyorlardı. Riskleri anlamalıydı. Ve anlıyordu da. Yürüyerek gidip Navani'ye ufak bir öpücük verdi. Ona gülümsemi, sonra döndü ve elini Fen'e uzatarak verdiği büyük bir zarfa benzeyen kâğıt paketi aldı.

“O zaman hepsi bu mu?” diye sordu. “Üçü de burada mı?”

“Uygun rünlerle işaretliler,” dedi Navani. “Ve uzakalem de içinde. Görüşme sırasında Alethçe konuşacaklarına söz verdiler, tek başına gitmekte ısrar ettiğın için bizden bir tercümanın olmayacak.”

“İsrar ediyorum,” dedi Dalinar kapıya doğru yönelirken. “Fen’in önerisini denemek istiyorum.”

Navani hızla ayağa kalktı ve hûreliyle Dalinar’ın kolunu tuttu.

“Seni temin ederim,” dedi Dalinar. “Güvende olacağım.”

“Hayır, olmayacaksın. Ama bu savaş meydanına çıktığın diğer seferlerden farklı değil. Al.” Kumaşa sarılmış küçük bir kutu uzattı.

“Fabrial mı?”

“Öğle yemeği,” dedi Navani. “O insanların sana ne zaman yemek vereceklerini bilemeyiz.”

Kumaşa bir rüндуası sarmıştı. Dalinar buna bir kaşını kaldırdı ve Navani de omzunu silkti. *Zararı olmaz, değil mi?* diyormuş gibiydi. Dalinar’a sarıldı, başka bir Alethi’nin yapacağından daha uzun bir süre boyunca durdu, sonra geriye çekildi. “Uzakaleme bakıyor olacağız. Haber gelmeden bir saat geçerse sana geleceğiz.”

Dalinar başıyla onayladı. Elbette ki onlara yazamayacaktı ama uzakalemi açıp kapatarak sinyal yollayabilirdi, katibin olmadığı zamanlar için eski bir general numarasıydı.

Kısa bir süre sonra yürüyerek Urithiru’nun batı platosuna çıktı. Yeminkapısı’na doğru ilerlerken formasyonlar hâlinde yürüyen askerlerin yanından geçti; çavuşlar emir veriyor, haberciler mesaj taşıyorlardı. Paredarlarından iki tanesi devasa Pareyaylarıyla talim yapıyor, yüzlerce metre uzaklıkta Kaladin’in onlar için yakınlardaki bir dağın tepesine yerleştirdiği büyük hasır hedefe kalın oklarını atıyorlardı. Rust ve Serugiadis sadece Zırh’ları olan adamlardı.

Dikkate değer sayıdaki sıradan asker ellerinde kürelerle etrafta oturmuş, azimli bir şekilde bunlara bakıyorlardı. Köprü Dört’ün adam aldığı söylentisi yayılmıştı. Dalinar son zamanlarda koridorlarda “şans için” ellerinde küreler tutan çok sayıda asker olduğunu fark etmişti. Hatta burada küreleri *yutmaktan* bahseden bir grubun bile yanından geçti.

Fırtınababa memnuniyetsizlik içinde güşledi. *Bunu yanlış yapıyorlar. Aptal insanlar. Işık’ı içlerine çekip Parlayan olamazlar, ilk önce Parlayanlık’a yaklaşmaları ve yeminleri etmek için Işık’a uzanmaları gerekir.*

Dalinar bağırarak adamlara talimlerine geri dönmelerini ve küreleri *yutmamalarını* emretti. Karadiken’i tepelerinde dikilirken buldukları için şok olan askerler koşturarak itaat ettiler. Dalinar başını iki yana salladı, sonra devam etti. Ne yazık ki yolu onu bir savaş antrenmanına getirmişti. İki mızrakçı sütunu platonun üzerinde itişiyor, baskı al-

tındayken saflarını bozmama eğitimi yapıyorlardı. Kör talim mızrakları taşıyorlardı ama bu daha çok kalkan işiydi.

Dalinar talimin fazla ileriye gitmeye başladığının işaretlerini gördü. Asker gerçek bir hırçınlıkla bağırıyor ve ayaklarının altında öfkesprenleri kaynıyordu. Saflardan birisi bozuldu ve karşılarındakiler geri çekilmek yerine kalkanlarıyla tekrar tekrar vurmaya başladılar.

Bir taraf yeşil ve beyaz, diğeri de siyah ve bordoydu. Sadeas ve Aladar. Dalinar küfretti ve ayrılmalari için bağırarak askerlere doğru yaklaştı. Kısa süre sonra yüzbaşılar ve komutanlar da bağırışına eşlik etti. İki antrenman sütununun arka sıraları geriye çekilerek merkezdeki kavgacıları birbirlerine girmiş olarak ortada bıraktılar.

Dalinar bağırdı ve önündeki kayalar boyunca Fırtınaışığı parladı. Kendilerini kavgaya kaptırmamış olanlar geri kaçıştı. Geri kalanlarıysa onları yere yapıştıran Fırtınaışığı'na yakalanmışlardı. Bu en öfkeli-lerin dışında hepsinin kavgaya etmeyi bırakmasını sağlamıştı.

Dalinar son kalan birkaçını da geriye çekti ve iterek taşlardaki öfkesprenlerinin yanına yapıştırdı. Askerler debelendiler, sonra onu görüp donakaldılar, utanmış görünüyorlardı.

Kendimi savaşa bu kadar kaptırdığımı hatırlıyorum, diye düşündü Dalinar. *Bu Heyecan yüzünden mi oldu?* Onu çok... uzun zamandır hissettiğini hatırlamıyordu. Askerlerin herhangi birinin Heyecan'ı hissedip hissetmediklerini öğrenmek için sorgulatacaktı.

Dalinar Fırtınaışığı'nın ışıldayan bir buhar gibi uçup gitmesine izin verdi. Aladar'ın subayları düzenli bir biçimde gruplarını geri çekti, adamlarına bağırarak 'spor yapmaya başlamalarını emrediyorlardı. Ancak Sadeas'ın ordusunun askerleri ayağa kalktılar ve yere tükürdüler, küfreden ve mırıldanan gruplar hâlinde uzaklaştılar.

Daha da kötüye gidiyor, diye düşündü Dalinar. Torol Sadeas'ın emrindeyken pasaklı ve sadist tiplerdi ama hâlâ askerlerdi. Evet, kavgaya etmeye meyilli oluyorlardı ama savaşta emirlere itaat etmekte hızlı davranırlardı. Yani örnek askerler olmasalar da, becerikliydiler.

Bu askerlerin tepesinde yeni Sadeas sancağı dalgalanıyordu. Meridas Sadeas, yani Amaram, gelenek olduğu gibi rûn çiftinin tasarımını değiştirmişti. Sadeas'ın bodur kulesi uzamış ve çekicinin yerine bir balta gelmişti.

Orduları disipliniyle ünlü olmasına rağmen bu adamları kontrol altında tutmakta sorun yaşadığı belliydi. Komutasında bu kadar büyük bir kuvvet olmamıştı, ayrıca yüceprenslerinin ölümü askerleri Amaram'ın elini kolunu bağlayacak kadar kızdırmış olabilirdi.

Aladar Torol'un cinayeti konusunda elle tutulur bir şey bulmayı başaramamıştı. Soruşturmanın hâlâ yürüyor olması gerekiyordu... ama hiç ipucu yoktu. Suçlu Yaradılmamış değildi ama kim olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Bu askerler hakkında bir şeyler yapmam gerek, diye düşündü Dalinar. Onları yoracak, kavgı çıkarmalarına engel olacak bir şeye ihtiyaçları var...

Belki tam aradığı şey de elindeydi. Nihayet doğru Yeminkapısı platformuna giden rampaya çıkarken bunu düşündü, sonra boş alanı geçerek kontrol binasına geldi. Jasnah içeride bekliyor, kitap okuyor ve not alıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Tören alanında neredeyse isyan çıkıyordu," dedi Dalinar. "Taliim yapan iki birlik birbirlerine girdi."

"Sadeas'ınkiler mi?"

Dalinar başıyla onayladı.

"Bu konuda bir şey yapmamız gerekiyor."

"Ben de bunu düşünüyordum. Belki de katı bir şekilde denetlenecekleri harap bir şehirde ağır inşaat işi yapmak tam ihtiyaçları olan şeydir."

Jasnah gülümsedi. "Şu an Kraliçe Fen'e tam da bu şekilde yardım etmemiz ne kadar isabetli. Askerleri kontrol altında tutabilirsek Sadeas'ın birliklerini yorgun düşene kadar çalıştırabiliriz."

"Fen'in başına daha fazla dert göndermediğimizden emin olmak için küçük gruplar göndererek başlayacağım," dedi Dalinar. "Kralın Kholinar'daki ekibinden hiç haber var mı?" Bekledikleri gibi Fırtınababa ekipten kimseye bir görüye çekmek için ulaşamıyordu, zaten Dalinar da bu riski göze alamazdı ama Elhokar ve Shallan'a birkaç uzak kalem vermişlerdi.

"Hiç yok. Uzakalemleri izlemeye devam edecek ve herhangi bir cevap aldığımız anda sana haber vereceğiz."

Dalinar başıyla onayladı, Elhokar ile oğlu için duyduğu endişeyi bastırdı. Eninde sonunda ya görevlerini tamamlayacaklarına ya da onları engelleyen şeyin ne olduğunu bildirmenin bir yolunu bulacaklarına güvenmesi gerekiyordu.

Jasnah Parekılıcı'nı çağırdı. Jasnah'yı elinde bir kılıçla görmenin bu kadar doğal olması garipti. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Reshi kız, Lift Azış sarayından Yeminkapısı'nı açmak için izin al-

miştı. En sonunda imparator Dalinar'la fiziksel olarak buluşmayı kabul etmişti.

Jasnah cihazı çalıştırarak iç duvarı döndürdü, zemin ısıldadı. Dışarıda bir ışık parlaması oldu ve anında kapı ağzından içeriye boğucu bir sıcaklık doldu. Görünüşe göre Azir'de yaz mevsiminin ortasındalardı.

Buranın *kokusu* bile farklıydı. Egzotik baharatlar ve tanıdık gelmeyen tahtalar gibi seçmesi zor şeylerdi.

"İyi şanslar," dedi Jasnah o odadan dışarıya çıkarken. Jasnah Urithiru'ya geri dönerken arkasında bir ışık parladı, Dalinar Aziş imparatorluk maiyetiyle görüşmek için tek başına kalmıştı.

Artık kuleyi terk ettiğimize göre en sonunda buradan nefret ettiğimi itiraf edebilir miyim? Çok fazla kural var.

—Çekmece 8-1, ametist

A zimir'in muhteşem bir bronz kubbeyle üzeri kapatılmış Yemin-kapısı'nın kontrol binasından çıkarak uzun bir koridor boyunca yürürken Dalinar'ın kafasında anılar çalkalanıyordu. Büyük Pazar devasa bir kapalı çarşıydı. Dalinar'ın Yeminkapısı'nı tam güçle çalıştırması gerektiği zaman bu pek iyi olmayacaktı.

Şu anda çarşığı hiç göremiyordu, pazar yerindeki bir tür anıt olarak kabul edilen kontrol binasının etrafı artık tahta duvarlar ve bir koridorla kapatılarak çevrelenmişti. İnsanlardan arındırılmış olan koridor duvarlara yerleştirilmiş küre lambalarla aydınlatılıyordu. Safirler. Tesadüf müydü, yoksa Kholinli bir ziyaretçi için saygı işareti miydi?

Koridor sonunda Aziş askerlerden bir sıranın dizili olduğu küçük bir odaya açıldı. Takım zırhlar giyiyorlardı; başlarında renkli şapkaları, büyük kalkanları ve küçük başlı ama çok uzun uzun saplı baltaları vardı. Dalinar içeri girince bütün grup irkildi ve sonra silahlarını tehditkâr bir şekilde tutarak geriye çekildiler.

Dalinar kollarını iki yana kaldırdı; bir elinde Fen'in paketi, diğerinde yemek bohçası vardı. "Silahsızım."

Hızla Azişçe konuştular. Birinciye ya da küçük Parlayan'ı görmedi, gerçi desenli cübbe giyen kişiler vezir ve evlatlardı; ikisi de Aziş

ardentleri sayılırdı. Yalnız burada ardentler devlet işlerine gereğinden fazla karışıyordu.

Bir kadın öne çıktı, yürürken uzun ve şaşaalı cübbesi hışırıyordu. Uyumlu bir şapka kıyafetini tamamlıyordu. Önemli birisiydi, Dalinar için tercümanlık yapmayı planlıyordu herhâlde.

İlk saldırının zamanı geldi, diye düşündü Dalinar. Fen'in ona verdiği paketi açtı ve içinden dört sayfa kâğıt çıkardı.

Bunları kadına sundu ve gözlerindeki şoku görerek memnun oldu. Kadın tereddütle kâğıtları aldı, sonra eşlikçilerinden bazılarını yanına çağırdı. Dalinar'ın önünde ona katıldılar, bu durum muhafızları gözle görülür bir şekilde germişti. Birkaç tanesi üçgen kattarilerini çekmişti, burada batıda sevilen türden kısa bir kılıçtı. Dalinar her zaman bir tane istemişti.

Ardentler askerlerin arkasına çekildiler, heyecanla konuşuyorlardı. Plan bu odada ayak üstü konuşmaları, sonra Dalinar'ın derhâl Urithiru'ya geri dönmesiydi; onlar da kendi taraflarından Yeminkapısı'nı kilitleyeceklerdi. Dalinar daha fazlasını istiyordu. Ve daha fazlasını *almaya* kararlıydı. Belki bir çeşit anlaşma ya da en azından imparatorla bir görüşme.

Ardentlerden biri kâğıtları diğerlerine okumaya başladı. Yazı Azişçeydi, kremciklerin ayak izlerine benzeyen işaretlerden oluşan komik bir dildi. Alethçe kadın alfabesinin zarif, geniş dikey sembollerinden yoksundu.

Dalinar gözlerini kapatarak bilmediği dili dinledi. Thaylen Şehri'nde de olduğu gibi bir an için neredeyse anlayacakmış gibi hissetti. Zorlandığında kendisini anlamaya yakın hissediyordu.

"Anlamama yardımcı olabilir misin?" diye fısıldadı Fırtınababa'ya.

Sana bunu yapabileceğimi düşündüren ne?

"Naz yapma," diye fısıldadı Dalinar. "görülerde yeni diller konuşuyordum. Azir dilini konuşmamı sağlayabilirsin."

Fırtınababa hoşnutsuzlukla gümbürdedi. *O ben değilim,* dedi en sonunda. *Kendin yaptın.*

"Şimdi nasıl yapabilirim?"

Birisine dokunmayı dene. Ruhsal Tutunum ile bir Bağ kurabilirsin.

Dalinar düşmancıl muhafız grubunu inceledi, sonra içini çekti, elini salladı ve ağzına su dökme hareketi yaptı. Askerler arasında sert birkaç kelime edildi, sonra en genç olanı elinde bir matarayla ileri itildi. Dalinar teşekkürle başını salladı, sonra su şişesinden bir yudum alırken genç adamı bileğinden yakaladı ve tuttu.

Fırtınasığı, dedi zihnindeki gürleme.

Dalinar adamın içine Fırtınasığı itti ve bir şeyler hissetti, başka bir odadan gelen dost canlısı bir sese benziyordu. Tek yapman gereken içeri girmekti. Dikkatli bir itmeden sonra kapı açıldı ve sesler havada değişerek dalgalandı. Sonra perdesi değişen müzik gibi anlamsız sesler kelimelere dönüştü.

“Yüzbaşı!” diye haykırdı Dalinar’ın tuttuğu genç adam. “Ne yapayım? Beni yakaladı!”

Dalinar bıraktı ve neyse ki dili anlamaya hâlâ devam ediyordu. “Afedersin asker,” dedi matarayı geri verirken. “Seni şaşırtmak istemiştim.”

Genç asker arkadaşlarının yanına döndü. “Savaş beyi Azişçe mi konuşuyor?” Sesi sanki konuşan bir chul görmüş gibi şaşkındı.

Dalinar ellerini arkasında kavuşturdu ve ardentleri izledi. *Kadın erkek okuyabildikleri için onları ardent olarak düşünmekte ısrar ediyorsun*, dedi kendi kendine. Ama artık Alethkar’da değildi. O hantal cübbeler ve büyük şapkalara rağmen Aziş kadınları eminellerini gizlemiyordu.

Dalinar’ın atası Sunmaker Azişlerin medenileştirilmesi gerektiğini iddia etmişti. *Buna o günlerde bile inanan olmuş muydu, yoksa herkes bunun alenen bahane olduğunu biliyor muydu*, diye merak etti.

Vezirler ve evlatlar okumayı bitirdi, sonra Dalinar’ın verdiği kâğıtları indirerek ona döndüler. Kraliçe Fen’in planına uymuş, Azir’de kılıç sallayıp zorbalık yaparak başarılı olamayacağına inanmıştı. Onun yerine başka türden bir silah getirmişti.

Bir kompozisyon.

“Gerçekten de dilimizi konuşuyor musun Alethi?” diye sordu başvezir. Yuvarlak bir yüzü, koyu kahverengi gözleri ve parlak desenlerle süslenmiş bir şapkası vardı. Grileşen saçları sıkı bir örgü hâlinde yan taraftan dışarı çıkıyordu.

“Yakın zamanlarda öğrenme fırsatım oldu,” dedi Dalinar. “Siz Vezir Noura olmalısınız.”

“Bunu gerçekten Kraliçe Fen mi yazdı?”

“Kendi eliyle Ekselansları,” dedi Dalinar. “Onaylamak için Thaylen Şehri’ne yazmaktan çekinmeyin.”

Alçak seslerle konuşmak için tekrar bir araya toplandılar. Kompozisyon Yeminkapıları’nın içinde oldukları şehirler için ekonomik değerleri üzerine uzun ve ikna edici bir argümandı. Fen Dalinar’ın bir ittifak oluşturmak için olan acelesinin, Urithiru’dan geçecek ticaret

anlaşmalarında uzun vadede kârlı çıkacakları şartları dayatmak için mükemmel bir fırsat olduğunu iddia ediyordu. Azir'in ittifaka tam anlamıyla katılmaya niyeti yoksa bile Yeminkapıları'nın kullanımı konusunda müzakerelere katılmalı ve kuleye bir heyet göndermeliydi.

Yani bariz olan şeyleri söylemek için çok fazla kelime kullanıyordu, tam da Dalinar'ın sabrının olmadığı bir şeydi. Bu da, ümit ediyordu ki, Azişler için mükemmel olacaktı. Ve eğer bu yeterli olmazsa... eh, Dalinar yedekte tuttuğu zinde birlikler olmadan hiçbir zaman savaşa gitmemesi gerektiğini biliyordu.

"Ekselansları," dedi Noura. "Dilimizi öğrenme zahmetine girmiş olmanızdan ne kadar etkilenmiş olsak da, hatta burada sunulan ikna edici argümanlara rağmen, bizim düşüncemize göre en iyisi sizin..."

Dalinar elini paketine sokup ikinci bir kâğıt tomarı çıkarırken vezirin sesi kesildi, bu sefer altı sayfaydı. Bunları bir sancak gibi grubun önünde kaldırdıktan sonra ileri uzattı. Yakınlardaki bir muhafız zırhının tıngırdamasına neden olarak geri sıçradı.

Küçük oda sessizleşti. Sonunda bir muhafız kâğıtları aldı ve vezirlerle evlatlara götürdü. İçlerinden kısa bir adam alçak sesle okumaya başladı; bu seferki Navani tarafından yazılmış Urithiru'da keşfettikleri harikalardan bahseden uzun bir kompozisyondu, Aziş âlimlerini resmî olarak ziyaret etmeye ve görmeye davet ediyordu.

Yokelçilerle savaşmakta yeni fabrialllar ve teknolojilerin önemi hakkında mantıklı argümanlar öne sürüyordu. Gözyaşları sırasında savaşmalarına yardımcı olmak için yaptığı çadırların şemalarını eklemişti ve uçan kuleler hakkındaki teorilerini de anlatıyordu. Sonra Dalinar'ın izniyle bir hediye de eklemişti: birkaç Parekılıcı darbesine dayanabilen ve yarım pare diye adlandırılan fabrial kalkanların imalatını açıklayan Taravangian'ın Jah Keved'den getirdiği ayrıntılı planlar.

Düşman bizlere karşı birleşik, diyordu kompozisyonun son kısmında. Odak, uyum ve geçmişin çok derinliklerine kadar uzanan hatıraları eşsiz avantajına sahipler. Onlara karşı koyabilmek için en parlak zihinlerimize ihtiyaç olacak; Alethi, Aziş, Veden ya da Thaylen fark etmez. Devlet sırlarını size karşılıksız veriyorum çünkü bilgiyi saklama günleri geride kaldı. Şimdi ya birlikte öğreniriz ya da birer birer düşeriz.

Vezirler okumayı bitirdiler, sonra şemaları aralarında dolaştırarak uzun uzun incelediler. Tekrar Dalinar'a döndükleri zaman tavırlarının değişmekte olduğunu görebiliyordu. Şaşırtıcı şekilde bu işe yarıyordu.

Eh, kompozisyonlar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama savaşta

içgüdülerine güvenirdi. Düşmanın nefes nefese kaldığı zaman toparlamasına izin vermezdin. Kılıcını boğazının ortasına saplardın.

Dalinar paketin içine uzandı ve son kâğıdı çıkardı: önlü arkalı yazıları olan tek bir kâğıt parçasıydı. Bunu iki parmağı arasında tutarak kaldırdı. Azişler sanki değer biçilemeyecek parlayan bir mücevheri çıkarmış gibi kocaman açılmış gözlerle onu izliyordu.

Bu sefer Vezir Noura'nın kendisi öne çıktı ve aldı. “ ‘Hüküm’ ,” diye okudu vezir. “ ‘Jasnah Kholin’

Diğerleri muhafızların arasından geçip gelerek etrafında toplandılar ve okumaya başladılar. Her ne kadar kompozisyonların en kısası bu olsa da, Dalinar aralarında hayranlık içinde fısıldaştıklarını duyabiliyordu.

“Bakin, Aquu'nun Mantıksal Formları'nın *yedisini* birden içeriyor.”

“Şu *Büyük Yönelim*'e bir atf. Ve... fırtınalar adına... her defasında aynı sözü Üstün Anlayış'ın farklı bir seviyesine taşıyarak Birinci Kasmirix'den üst üste üç kere alıntı yapıyor.”

Kadınlardan biri eliyle ağzını kapattı. “Tamamı aynı vezinde yazılmış.”

“Yüce Yaezir,” dedi Noura. “*Haklısın.*”

“Atflar...”

“Bu kelime ustalığı...”

“*Sürükleyiciliği ve hitabeti...*”

Etraflarında minik fırtına bulutları şeklinde mantıksprenleri belirdi. Sonra hepsi birden aynı anda Dalinar'a döndü.

“Bu bir *sanat* eseri,” dedi Noura.

“Peki... ikna edici mi?” diye sordu Dalinar.

“Daha fazla düşünülmesini gerekli kılıyor,” dedi Noura başlarıyla onaylayan diğerlerine bakarak. “Gerçekten tek başınıza geldiniz. Buna çok şaşırdık, güvenliğinizi için endişe etmiyor musunuz?”

“Parlayanınız o kadar genç birisi için bilge olduğunu kanıtladı,” dedi Dalinar. “Güvenliğim için ona güvenebileceğimden eminim.”

“Ben herhangi bir şey için ona güvenemezdim,” dedi aralarından bir adam kıs kıs gülererek. “Cebimdeki küreleri aşırmanın dışında.”

“Ne olursa olsun,” dedi Dalinar. “Buraya bana güvenmeniz için yalvarmaya geldim. Niyetimin en açık göstergesi bu olur gibi göründü.” Ellerini iki yana açtı. “Beni hemen geri göndermeyin. Savaş meydanının müzakere çadırındaki askerler gibi değil müttefikler gibi konuşalım.”

“Bu kompozisyonları Birinciye ve resmî konseyine sunacağım,”

dedi Vezir Noura en sonunda. “Rüyalarına yaptığınız açıklanamaz istilalara rağmen size karşı sempati duyarmış gibi görüldüğünü kabul etmem gerek. Bizimle gelin.”

Bu onu Yeminkapısı’ndan ve acil bir durumda geri kaçmak için sahip olabileceği herhangi şanstan uzağa götürecekti. Ama zaten umduğu şey de buydu.

“Seve seve, Ekselansları.”

Kubbenin altındaki daha çok hayalet kasabaya benzeyen boşaltılmış pazar yeri boyunca dolambaçlı bir yoldan ilerlediler. Sokakların çoğu askerler tarafından korunan barikatlarla kapatılmıştı.

Azimir Büyük Pazar’ını Yeminkapısı’ndan gelebilecek şeylere karşı ters yüz edilmiş bir kaleye benzeyen bir hâle çevirmişlerdi. Kontrol binasından çıkaracak askerler kendilerini kafa karıştırıcı sokaklardan oluşmuş bir labirentte bulurlardı.

Azişlerin şanssızlığına; kapı, aynı zamanda kontrol binası *değildi*. Bir Parlayan *bütün kubbeyi* ortadan kaldırıp yerine Azimir’in ortasına bir ordu koyabilirdi. Bunu nasıl açıklayacağı konusunda dikkatli olması gerekecekti.

Dalinar Vezir Noura ile beraber yürüyordu, diğer kâtipler de kompozisyonları bir kere daha elden ele dolaştırarak arkalarından takip ediyordu. Noura onunla muhabbet etmiyordu, Dalinar da durum hakkında hayalcilik yapmıyordu. Bu karanlık, binalarla dolu, üzeri kapalı ve dolambaçlı sokaklar içindeki gezinin amacı eğer yolu ezberlemeye çalışırsa kafasını karıştırmaktı.

Neden sonra ikinci bir kata çıktılar ve bir kapıdan geçerek kubbenin dış duvarı boyunca uzanan bir çıkıntıya geldiler. Zekiceydi. Böyle yukarıdan baktığında pazar yerinin zemin kat çıkışlarının kapatılmış ya da engellenmiş olduğunu görebiliyordu. Tek açık çıkış yolu o merdivenleri çıkıp bu büyük bronz kubbenin çevresindeki platforma gelmek ve sonra başka bir merdivenden tekrar aşağıya inmekti.

Dalinar buradan Azimir’in bir kısmını görebiliyordu ve gördüğü yıkımın azlığından dolayı rahatladı. Şehrin batı tarafındaki bazı mahalleler yıkılmış gibi görünüyordu ama genel olarak şehir Dinmezfitina’yı iyi atlatmıştı. Burada binaların çoğu taştan yapılmıştı ve çok sayıda erimiş metalden, kırmızımsı altın renkli, büyük, bronz kubbeden güneş ışığı yansıyor. İnsanlar kâtiplerin bir dil gibi okuyabildikleri renkli desenlerle kaplı kıyafetler giyiyorlardı.

Bu yaz mevsimi Dalinar'ın alışık olduğundan daha sıcaktı. Doğuya doğru döndü. Urithiru o yönde bir yerlerde olan sınır dağlarındaydı, Azir'e Alethkar'dan çok daha yakındı.

"Bu taraftan Karadiken," dedi Noura tahta rampadan aşağı inmeye başlarken. Ahşaptan bir kafesin üzerine inşa edilmişti. O tahta ayaklıkları görmek bir anlığına Dalinar'ın gerçeküstü bir tanıdıklık hissetmesine neden olmuştu. Hayal meyal bir şeyleri hatırlatıyordu, bir şehrin tepesinde durup aşağıdaki tahtadan yollara baktığını...

Rathalas, diye düşündü. *Yarık*. İsyan eden şehir. Doğru. Bir ürper-tiyi ve gizlenmiş bir şeylerin aklına gelmek için baskı yaptığını hissetti. Orası hakkında hatırlanacak daha çok şey vardı.

Rampadan aşağıya yürüdü ve kubbenin etrafının iki tümen tarafından çevirmiş olmasını bir saygı işareti olarak kabul etti. "Bu askerlerin duvarlarda olması gerekmez mi?" diye sordu Dalinar. "Ya Yokelçiler saldırırsa?"

"Onlar Emul'un içinden geçerek geri çekildiler," dedi Noura. "Parshmenlerin ya da Tezim'in orduları yüzünden artık o ülkenin büyük kısmı yıkıldı."

Tezim. Eskiden bir Elçi'ydi. *Düşmanın tarafına geçmiş olamaz, değil mi?* Belki de umut edebilecekleri en iyi şey Yokelçiler ile deli bir Elçi'nin orduları arasında savaş çıkması olurdu.

Aşağıda onları çekçekler bekliyordu. Noura onunla aynı araca bindi. Chul gibi davranan bir adam tarafından çekilmek değişik bir şeydi. Her ne kadar bir tahtırevandan daha hızlı olsa da bu Dalinar'a daha az gösterişli gelmemişti.

Şehir çok düzenli inşa edilmişti. Navani bunu her zaman takdir etmişti. Dalinar etrafta daha fazla yıkım izi aradı ve birkaç tane bulsa da farklı bir gariplik dikkatini çekmişti. Renkli yelekler, bol pantolon ya da etekler ve desenli şapkalar giymiş insan toplulukları bir arada duruyorlardı. Bağırarak haksızlıktan bahsediyorlardı ve sinirli oldukları hâlde etrafları mantıksprenleri tarafından çevrelenmişti.

"Bunlar ne?" diye sordu Dalinar.

"Protestocular." Noura Dalinar'a baktı ve şaşkınlığını fark etti. "Şehirden çıkmaları ve çiftliklerde çalışmaları için verilen emri reddederek şikâyet dilekçeleri verdiler. Bu onlara itaat etmeye zorlanmadan önce itirazlarını açıklamak için bir aylık süre veriyor."

"Bir imparatorluk emrine öylece karşı gelebiliyorlar mı?"

"Sanırım siz hepsini kılıç zoruyla götürürdünüz. Eh, biz burada öyle yapmıyoruz. Burada süreçler var. Bizim halkımız köle değil."

Dalinar kendini sinirlenmiş buldu, eğer bütün Alethi koyugözle-
rin chullar gibi güdüldüğünü düşünüyorsa Noura, Alethkar hakkında
pek bir şey bilmiyor demektir. Alt sınıfların sosyal mertebelerinden ge-
len çok eski ve geleneksel hakları vardı.

“Bu insanlara parshmenlerinizi kaybettiğiniz için tarlalara gitmeleri
emredildi,” dedi bunu fark ederek.

“Tarlalarımız hâlâ ekilmedi,” dedi Noura uzaklara dalarak. “Sanki
yürüyüp gitmekle bize en büyük zararı verebilecekleri zamanı biliyor-
lar gibiydi. Sadece bir kıtlık çıkmasına engel olmak için marangozla-
rın ve tamircilerinin tarlalarda çalışmaya zorlanmaları gerekiyor. Aç
kalmayabiliriz ama ticaretimiz ve altyapımız mahvolacak.”

Alethkar’da krallığı geri almak daha önemli olduğu için bu konu-
ya o kadar takılmamışlardı. Thaylenah’da felaket fizikseldi, şehir yerle
bir olmuştu. İki krallığın da daha yıkıcı türdeki felakete dikkat etmeye
fırsatı olmamıştı, ekonomik olana.

“Nasıl oldu?” diye sordu Dalinar. “Parshmenler nasıl gitti?”

“Fırtına sırasında toplandılar,” dedi Noura. “Evlerden çıkıp fırtına-
nın içine öylece yürüdüler. Bazı raporlar parshmenlerin davul sesleri
duyduklarını iddia ettiklerini söylüyor. Bazıları ise parshmenlere reh-
berlik eden sprenlerden bahsediyor, bunların hepsi çok çelişkili.

“Şehir kapılarına yığıldılar, yağmur sırasında kapıları açtılar ve
şehrin etrafındaki ovaya çıktılar. Sonraki gün ise emeklerine haksız
şekilde el koyulması yüzünden resmî olarak ekonomik tazminat talep
ettiler. Parshmenleri maaştan muaf kılan kanun maddelerinin yasa
dışı olduğunu iddia ediyorlardı ve dava açtılar. Müzakere ediyorduk,
ki itiraf etmeliyim bu garip bir tecrübeydi, sonra liderlerinden bazıları
hepsini toplayıp gitmeye karar verdi.”

İlginç. Alethi parshmenler Alethiler gibi davranmış, derhâl savaş
için toplanmışlardı. Thaylen parshmenleri denize açılmışlardı. Ve Aziş
parshmenleri... eh, onların yaptığı şey ise olabilecek en Azişçe hare-
ketti. Devlete şikâyet dilekçesi vermişlerdi.

Dalinar bunun ona ne kadar komik geldiğini düşünmekle faz-
la oyalanmamalıydı, sadece Navani’nin Azişleri hafife almaması için
onu uyarması yüzünden olsa bile. Alethiler onlarla alay etmeyi sever-
di; Azişlerin bir askerine hakaret edersen, o da sana küfür etme izni
almak için başvuru yapar, diyorlardı. Ama bu bir karikatürdü, büyük
ihtimalle Noura’nın Dalinar’ın halkının her zaman her şeyi kılıç ve mız-
rak zoruyla yaptıkları izlenimi kadar doğrudu.

Saraya geldikleri zaman Dalinar Noura ve diğer kâtipleri ana bina-

ya doğru takip etmeye çalıştı ama askerler onu daha küçük bir dış binaya yönlendirdiler.

“En azından imparatorla bizzat görüşmeyi umuyordum,” diye seslendi Noura’nın arkasından.

“Ne yazık ki bu ricanız yerine getirilemez,” diye cevap aldı. Grup ondan uzaklaştı ve yürüyerek yuvarlak kubbeli müthiş bronz bir bina olan saraya girdiler.

Askerler onu ortasında alçak bir masa ve yanlarında güzel kanepelerin olduğu dar bir odaya kapattılar. Onu küçük odanın içinde yalnız bırakmışlardı ama dışarıda bekliyordlardı. Bu tam olarak bir hapis-hane değildi ama etrafta serbestçe dolaşmaya da izninin olmadığı belliydi.

İçini çekti ve bir kanepeye oturarak öğle yemeğini masadaki kuru-tulmuş meyve ve çerez kâselerinin yanına attı. Uzakalemi çıkardı ve Navani’ye paniğe kapılmadan önce Dalinar’a bir saat daha verecekleri anlamına geleceğini önceden belirledikleri *zaman* anlamına gelen kısa bir sinyal yolladı.

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. İnsanlar buna nasıl katlanı-yordu? Savaşta ordunun gücüne göre kazanır ya da kaybederdin. Günün sonunda, durumunun nasıl olduğunu bilirdin.

Bilmek bitmeyen bu konuşmalar ise Dalinar’ın kendisini fazlasıyla güvensiz hissetmesine neden oluyordu. Vezirler kompozisyonları görmezden gelir miydi? Jasnah’nın şöhreti burada bile güçlü görünüyordu ama anlattığı şeylerden çok, anlatış şeklinden etkilenmişlerdi.

“*Bunun hakkında her zaman endişelenmişsindir, değil mi?*” dedi Fırtınababa zihninde.

“Ne hakkında?”

Bir gün dünyanın kılıçlar ve generaller yerine kalemler ve kâtipler tarafından yönetileceği hakkında.

“Ben...” *Atalarımın kanı.* Bu doğruyd.

Bizzat görüşme yapmakta ısrar etmesinin sebebi bu muydu? Neden diplomatlar yollamıyordu? İçinin derinlerinde bir yerlerde hepsi onun okuyamadığı belgelere doldurulmuş süslü kelimelerine ve karmaşık vaatlerine güvenmediği için miydi? Kâğıt parçalarının bir şekilde en sağlam Parezirhi’ndan bile daha güçlü olabilmesine?

“Krallıkların çatışmalarının bir *erkek* sanatı olması gerekiyor,” dedi Dalinar. “Bunu kendi başıma yapabiliyor olmam gerekir.”

Fırtınababa gümbürdedi, tam olarak itiraz ediyor değil gibiydi. Daha çok... eğleniyor muydu yoksa?

Dalinar en sonunda kanepelerden birine oturdu. Bari bir şeyler yeseydi... yalnız kumaşa sarılı yemeği açıktı, masada kırıntılar vardı ve tahta köri kutusunda birkaç damla dışında boştu. Neler oluyordu?

Yavaşça başını kaldırarak diğer kanepeye baktı. Ufak Reshi kız mindere değil, sırtlığın üzerine tünemişti. Ona büyük gelen bir Aziş cübbesi ve şapkası giyyordu ve Navani'nin körinin içine doğranması için yemeğe koyduğu sosisi kemiriyordu.

"Biraz tatsız," dedi kız.

"Asker karavanası," dedi Dalinar. "Ben öyle tercih ediyorum."

"Sen de tatsız olduğun için mi?"

"Yemeğin dikkat dağıtıcı bir şey hâline gelmemesini tercih ederim. En başından beri burada mıydın?"

Kız omzunu silkerek Dalinar'ın yemeğini yemeye devam etti. "Demin bir şey söyledin. Erkekler filan gibi?"

"Ben... ulusların kaderini kâtiplerin yönlendirmesi fikrinden rahatsız olduğumu fark etmeye başlıyorum. Kadınların yazıları benim ordularımdan daha güçlü."

"Hı hı, doğru. Bi' sürü oğlan, kızlardan korkar."

"Benim demek istediğim..."

"Büyüdüğün zaman değişiyor derler," dedi kız öne doğru eğilerek. "Ben bilmem çünkü ben büyümüycem. Olayı çözdüm. Sadece yemeyi bırakmam lazım. Yemeyenler büyümüyor. Basit."

Bunu söylerken ağzı doluydu.

"Basit," dedi Dalinar. "Eminim öyledir."

"Bugünlerde bi ara başlıycam," dedi Lift. "Şu meyveyi yiyecek misin..."

Dalinar öne uzanıp iki kâse meyveyi ona doğru itti. Kız onlara girdi. Dalinar arkasına yaslandı. Bu kız buraya çok uyumsuz duruyordu. Solgun ve berrak irisleriyle açıkgözlüydü ama bunun batıda bir önemi olmuyordu. Kraliyet giysileri onun için fazla büyüktü ve saçlarını da şapkanın altına sığdırmak için uğraşmamıştı.

Bütün bu oda, aslında bütün bu şehir bir gösteriş timsaliydi. Kubelerin metal kaplamaları, insanların çektiği arabalar ve hatta bu odanın duvarları. Azişlerin sadece birkaç tane Ruhdökümcüsü vardı ve biri bronz yaratabilmesiyle meşhurdu.

Halıda ve kanepelerde parlak turuncu ve kırmızıdan desenler vardı. Alethiler sabit renkleri tercih ederdi, belki biraz da nakış. Azişler dekorasyonlarının hapşırık krizine kapılmış bir ressamın elinden çıkmış gibi görünmesini tercih ediyorlardı.

Bütün bunların ortasında ise o kadar sade görünen bu kız duruyordu. Şatafatın içinde yüzüyordu ama ona hiç yapışmıyordu.

“İçeride neler dediklerini dinledim kaslı kış,” dedi kız. “Buraya gelmeden önce. Galiba seni reddedicekler. Bi’ *parmakları* var.”

“Ben pek çok parmakları olacağını sanmıştım.”

“I ıh, bu *fazladan*. Kurumuş, birilerinin annanesinin annanesine ait gibi görünüyor ama aslında bir *imparatorunmuş*. Adı neydi...”

“Snoxil mi?” diye sordu Dalinar.

“Hah, o.”

“Atam Azimir’i yağmaladığı zaman Birinci oydu,” dedi Dalinar bir iç çekmeyle. “O tarihî bir eser.” Azişler bütün o mantık, kompozisyon ve yasalarına rağmen batıl inançlı bir grup olabiliyordu. Büyük ihtimalle de tartışmaları sırasında parmağı Alethilerin Azir’e en son geldikleri zaman neler olduğunu hatırlatmak için kullanıyorlardı.

“Ee, o *ölmüş*, o yüzden onun endişelenmesi gereken bir şey yok. Onun başına bela olacak... ıı...”

“Garaz.”

Reshi kız gözle görünür şekilde titredi.

“Sen gidip vezirlerle konuşabilir misin?” diye sordu Dalinar. “Onlara benim ittifakıma destek vermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söylersin. Yeminkapısı’nı açmak istediğin zaman seni dinlemişlerdi.”

“Yok, Gawx’ı dinlediler,” dedi kız. “Şehri yöneten moruklar beni pek sevmiyor.”

Dalinar homurdandı. “Adın Lift’ti, değil mi?”

“Doğru.”

“Peki tarikatın?”

“Parlayan Şövalyeler’in hangi tarikatındansın? Hangi güçlerin var?”

“Ha. ıı.. Hudutaşar? Kayıyom filan.”

“Kayıyorsun.”

“Epey eğlenceli. Bir şeylere çarptığım zamanlar hariç. O zamanlar sadece biraz eğlenceli.”

Dalinar öne doğru eğildi, bir kere daha içeriye gidip bütün o aptallarla ve kâtiplerle konuşabilmeyi diledi.

Hayır. Bir kez olsun başkalarına güven Dalinar.

Lift başını bir yana eğdi. “Sen onun gibi kokuyorsun.”

“Kim?”

“Ormanda yaşayan deli spren.”

“Gecegözcüsü ile karşılaştın mı?”

“Evet... Sen?”

Dalinar başını sallayarak onayladı.

Kız kurumuş meyve kâselerinden birini Dalinar’a doğru uzatana kadar orada rahatsız bir şekilde oturdular. Bir parça aldı ve sessizlik içinde çiğnedi, kız da bir tane yedi.

Hiçbir şey demeden kapı açılana kadar bütün kâseyi bitirdiler. Dalinar ayağa fırladı. Diğer vezirlerin çevrelediği Noura kapı ağzında duruyordu. Gözleri Lift’e doğru kaydı ve gülümsedi. Noura’nın Lift hakkındaki görüşü küçük kızın iddia ettiği kadar olumsuz değil gibiydi.

Dalinar bir korku hissederek ayakta durdu. Argümanlarını ve ricalarını hazırladı. Onu dinlemek...

“İmparator ve konseyi Urithiru’yu ziyaret davetinizi kabul ettiler,” dedi Noura.

Dalinar itirazı kesti. *Kabul* mü demişti?

“Emul’un Birincisi Azir’e neredeyse varmak üzere,” dedi Noura. “Yanında Bilge’yi de getirmiş, bize katılmaya gönüllü olacaklardır. Ne yazık ki parshmenlerin saldırısından sonra Emul’dan geriye eski hâlinin küçük bir parçası kaldı. Bu yüzden her türlü yardım teklifini memnuniyetle ve ittifakı hoş karşılayacağınızı tahmin ediyorum.

“Şehirde Tashikk prensinin bir temsilcisi var, kardeşi. O da gelecek, Yezier prensesinin yardım istemek için bizzat geldiği rapor edildi. Geldiğinde niyetini anlayacağız. Sanırım sadece Azimir’in daha güvenli olduğunu düşünüyor. Yılın yarısında zaten burada yaşıyor.

“Alm ve Desh’in de şehirde temsilcileri var, Liafor toplantılarda fırtına kapası yemek servisini yapabildikleri sürece her zaman bize katılmaya heveslidir. Steen adına konuşamam, onların sağı solu belli olmaz. Tukar’ın rahip kralını istediğinizden şüpheliyim, Marat işgal edildi. Ancak görüşmelerinize katılmak için imparatorluğun büyük bir kısmından temsilciler getirebiliriz.”

“Ben...” Dalinar kekeledi. “Teşekkür ederim!” *Gerçekten* oluyordu! Umut ettikleri gibi Azir kilit taşı.

“Eh, karınız iyi kompozisyon yazıyor,” dedi Noura.

Dalinar irkildi. “Sizi ikna eden Navani’nin kompozisyonu mu oldu? Jasnah’nınki değil mi?”

“Argümanların üçü de iyi karşılandı ve Thaylen Şehri’nden gelen raporlar da cesaret verici,” dedi Noura. “Bunun kararımızdaki payı küçük değil. Her ne kadar Jasnah Kholin’in yazısı şöhretini hak ettiği-nin ispatı olsa da, Leydi Navani’nin yazısında daha... samimi bir şeyler vardı.”

“Tanıdığım en samimi insanlardan biridir,” dedi Dalinar sersem gibi gülümserken. “Ve istediğini elde etmekte iyidir.”

“Gelin, sizi Yeminkapısı’na geri götürüyüm. Birincinin şehrinize yapacağı ziyaret konusunda sizinle iletişime geçeceğiz.”

Dalinar uzakalemi topladı ve koltuğun sırtlığında ayağa kalkıp ona el sallayan Lift’e veda etti. Vezirlerle birlikte Yeminkapısı’nın üzerini kaplayan kubbeye doğru giderken gökyüzü daha parlak gözükmişti. Çekçeklere binerlerken vezirlerin aralarında hevesle konuştuklarını duyabiliyordu; karar bir kere verildikten sonra, buna dört elle sarılıyormuş gibi görünüyorlardı.

Dalinar geri dönüş yolunu kabaca bir şeyler söyleyip her şeyi mahvetmekten korkarak sessizlik içinde geçirdi. Gerçi pazar kubbesinin altına girdikleri zaman Noura’ya Yeminkapısı’nın kubbe de dâhil kapalı çarşının tamamını karşı tarafa göndermek için kullanılabileceğinden bahsetmeyi unutmadı.

“Korkarım bu güvenlik açısından sizin düşündüğünüzden daha büyük bir tehlike oluşturuyor,” diyerek bitirdi kontrol binasına yaklaşırlarken.

“Platonun sınırı üzerine bir bina inşa etmiş olsaydık ne yapardı?” dedi Noura. “Binayı ikiye mi keserdi? Peki ya bir insan platformun yarı yarıya üzerinde duruyorsa?”

“Bunu daha bilmiyoruz,” dedi Dalinar Jasnah’ya onu almak için Yeminkapısı’nı diğer taraftan çalıştırması sinyali yollamak için uzakalemi belli bir düzende açıp kapatırken.

“İtiraf etmeliyim ki tartışmayı kaybettiğim için memnun değilim,” dedi Noura diğer vezirler arkalarında kendi aralarında konuşurlarken alçak sesle. “İmparatorun sadık bir hizmetkârıyım ama sizin Parlayanlar kavramınızdan *hoşlanmıyorum* Dalinar Kholin. Bu güçler tehlikeli, hem Parlayanlar en sonunda ihanet ettiler.”

“Sizi ikna edeceğim,” dedi Dalinar. “Kendimizi size kanıtlayacağız. Tek ihtiyacım olan şey bir fırsat.”

Yeminkapısı parladı ve içinde Jasnah belirdi. Dalinar Noura’ya saygıyla eğildi, sonra geri çekilerek binaya girdi.

“Beklediğim gibi değilsiniz Karadiken,” dedi Noura.

“Peki ne bekliyordunuz?”

“Bir hayvan,” dedi Noura açıkça. “Savaş ve kandan oluşmuş yarı insan bir yaratık.”

Bu sözlerde çarpıcı bir şeyler vardı. *Bir hayvan...* Hatıraların yankıları içinde titreşti.

“Eskiden öyle bir adamdım,” dedi Dalinar. “Sadece daha iyi biri olmayı arzu etmeme yetecek kadar iyi örnekle karşılaştım.” Jasnah’ya başıyla işaret etti, o da kılıcının yerini değiştirerek iç duvarı döndürdü ve onları Urithiru’ya geri götürmek için cihazı çalıştırdı.

Navani binanın dışında bekliyordu. Dalinar dışarıya adım attı ve güneş ışığında gözlerini kıptı, dağların soğuğu üşütüyordu. Ona gülümsedi ve yazdıklarının neler yaptığını anlatmak için ağzını açtı.

Bir hayvan... Bir hayvan dürtüklendiği zaman tepki verir...

Hatıralar.

Onu kamçılarsan kudurur.

Dalinar sendeledi.

Navani’nin çılgık atarak yardım istediğini zar zor duydu. Görüşü bulanıklaştı ve dizlerinin üzerine düştü, karşı koyulamaz bir bulantı hissediyordu. İnleyerek taşları pençeledi, tırnakları kırılıyordu. Navani... Navani hekim çağırmak için bağıırıyordu. Dalinar’ın zehirlendiğini düşünmüştü.

Zehir değildi. Hayır, çok ama çok daha kötüsüydü.

Fırtınalar. *Hatırlıyordu.* Hatıralar bin kayanın ağırlığıyla üzerine yıkıldı.

Evi’ye ne olduğunu hatırlamıştı. Soğuk bir kalede başlamıştı, bir zamanlar Jah Keved’e ait olan dağlık bölgelerde.

Yarık’ta bitmişti.

ON BİR YIL ÖNCE

Dalinar pencere eşiğine yaslanırken nefesi buharlaşarak çıkıyordu. Arkasındaki odada askerler bir haritayı masanın üzerine seriyorlardı.

“Bak,” dedi Dalinar pencereden dışarıya işaret ederek. “Şu aşağıdaki çıkıntıyı görüyor musun?”

Şimdi on iki, neredeyse on üç yaşında olan Adolin pencereden dışarıya eğildi. Büyük taş kalenin dışı burada ikinci katta tırmanmayı zorlaştıracak şekilde dışarıya doğru eğim yapıyordu ama pencerenin hemen altındaki çıkıntı tutunmak için uygundu.

“Gördüm,” dedi Adolin.

“Güzel. Şimdi izle.” Dalinar odaya doğru elini salladı. Muhafızlarından bir tanesi bir kolu çekti ve taştan çıkıntı duvarın içine geri çekildi.

“Hareket ettiler!” dedi Adolin. “Bir daha yap!”

Asker itaat ederek kolu çekip çıkıntıyı dışarıya çıkardı, sonra geriye çekti.

“Harika!” dedi Adolin. Her zamanki gibi enerjiyle doluydu. Eğer Dalinar bu enerjiyi savaş meydanında kullanabilseydi fetih yapmak için Parelere ihtiyacı kalmazdı.

“Sence bunu neden inşa etmişler?” diye sordu Dalinar.

“Birileri tırmanmaya çalışırsa diye! Tekrar aşağı düşürebilirsin!”

“Paredarlara karşı bir savunma.” dedi Dalinar başını sallayarak. “Bu yükseklikten düşmek Parezirhi çatlatır ayrıca kalenin içerisindeki koridorlarda Zırh ve Kılıç’la hareket edebilmek için fazla dar kısımlar var.”

Dalinar gülümsedi. Alethkar ile Jah Keved'in arasındaki dağlık bölgede böyle bir mücevherin gizlendiği kimin aklına gelirdi? Bu yalnız kale eğer bir gün Vedenlerle gerçek bir savaş çıkarsa iyi bir engel olacaktı.

Adolin'e geriye çekilmesi için işaret etti, sonra pencere kepenklerini kapattı ve üşümüş ellerini ovuşturdu. Bu oda bir avcı kulübesi gibi dekore edilmişti, duvarlarda asılı eski ve unutulmuş kocakabuklar vardı. Yan tarafta bir asker şöminedeki ateşi canlandırıyordu.

Vedenlerle savaşlar yavaşlamıştı. Her ne kadar son birkaç savaş Dalinar'ı hayal kırıklığına uğratmış olsa da oğlunun yanında olması müthiş bir zevkti. Adolin savaş meydanına elbette çıkmamıştı ama strateji toplantılarında onlara katılıyordu. Dalinar ilk başta generallerin bir çocuğun varlığından rahatsız olacaklarını düşünmüştü ama küçük Adolin'den rahatsız olmak zordu. O kadar hevesli, o kadar ilgiliydi ki.

Dalinar Adolin'le birlikte odadaki harita masasında daha düşük rütbeli birkaç subaya katıldılar. "Şimdi bakalım ne kadar dikkat etmişsin," dedi Dalinar Adolin'e. "Şu an neredeyiz?"

Adolin öne uzanarak haritada bir yeri işaret etti. "Bu bizim yeni kalemiz, onu sen taç için fethettin! Eski sınır burada, daha önce olduğu yer. *Yeni* sınır da bu mavi olan, o hırsız Vedenler'den geri aldık. Onlar *yirmi yıldır* bizim arazilerimizi ellerinde tutuyorlardı."

"Çok güzel," dedi Dalinar. "Ama kazandığımız şey sadece arazi değil."

"Ticaret anlaşmaları!" dedi Adolin. "O resmî kıyafetlerle yapmak zorunda kaldığımız büyük törenin amacı buydu. Seninle o Veden yüceprensi. *Bir sürü* şeyi ucuza satın alma hakkını kazandık."

"Evet ama bu da kazandığımız en önemli şey değil."

Adolin kaşlarını çatı. "İl... atlar mı..."

"Hayır oğlum, kazandığımız *en önemli* şey meşruiyet. Veden kralı bu yeni anlaşmayı imzalamakla Gavilar'ı Alethkar'ın gerçek kralı olarak tanımış oldu. Sadece sınırlarımızı korumakla kalmadık, çıkabilecek daha büyük bir savaşı da engellemiş olduk çünkü Vedenler bizim iktidarımızı kabul ettikleri için artık buraları geri almaya çalışmayacaklar."

Adolin anlayarak başını salladı.

İnsanın hem politikada hem de ticarette karşı tarafın askerlerini özgürce öldürmekle ne kadar başarılı olabildiğini görmek son derece tatmin ediciydi. Bu çatışmalarla dolu son birkaç yıl Dalinar'a neden yaşadığını hatırlatmıştı. Dahası yeni bir şey de getirmişlerdi. Gençliğinde savaşır, sonra akşamı da askerleriyle içerek geçirirdi.

Şimdi ise yaptığı işlerin açıklamasını yapmalı, her şey için soruları olan ve Dalinar'ın da cevapları bilmesini bekleyen hevesli genç bir çocuğa anlatmalıydı.

Fırtınalar adına, zor bir şeydi. Ama iyi hissediyordu. *İnanılmayacak* kadar iyi. Partilere katılarak ve meyhane kavgalarına karışarak Kholinar'da boşa harcandığı işe yaramaz hayata geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Haritayı incelerken gülümsedi ve bir bardak sıcak şarabı kabul etti. Her ne kadar Adolin Vedenlerle savaştıkları bölgeye odaklanmış olsa da, Dalinar'ın gözleri başka bir yere doğru çekilmişti.

Orada istediği sayılar kalemle yazılmıştı: Yarık'taki asker sayılarının tahminleri.

"*Viim cachi eko!*" dedi Evi odaya girerken, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu ve titriyordu. "Ben orta Alethkar'ın soğuk olduğunu düşünmüştüm. Adolin Kholin, ceketin nerede?"

Oğlan sanki bir anda üzerinde olmadığını fark ederek şaşırması gibi aşağı baktı. "Ee..." Sadece gülümseyerek kafasını sallayan Teleb'e doğru baktı.

"Git oğlum," dedi Dalinar. "Bugün coğrafya dersin var."

"Kalabilir miyim? Seni bırakmak istemiyorum."

Sadece bugünden bahsetmiyordu. Adolin'in kılıç ustalarıyla çalışmak ve diplomasi eğitimi almak için yılın bir kısmını geçireceği Kholinar'a dönmesi gereken zaman yaklaşıyordu. Yılın çoğunu Dalinar'ın yanında geçiriyordu ama başkentte *biraz* genel kültür edinmesi önemliydi.

"Haydi," dedi Dalinar. "Eğer dersine dikkat edersen yarın seni at sürmeye götürürüm."

Adolin içini çekti, sonra selam verdi. Taburesinden aşağı atladı ve annesine sarıldı, Alethilere yaraşır bir davranış değildi ama Dalinar buna katlanıyordu. Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Evi ateşin yanına geldi. "Ne kadar da soğuk. Birilerini bu kadar yükseğe bir kale yapmaya kim ikna etmiş olabilir ki?"

"O kadar da kötü değil," dedi Dalinar. "Asıl kış mevsiminde Buzdiyar'ı göreceksin."

"Siz Alethiler soğuğu anlayamıyorsunuz. Kemikleriniz donmuş."

Dalinar cevap olarak homurdandı, sonra haritanın üzerine eğildi. *Güneyden yaklaşmak gerekecek, gölün kıyısından ilerlersek...*

"Kral uzakakemle bir mesaj yolluyor," diye belirtti Evi. "Şimdi yazıyorlar."

Şivesi kayboluyor, diye dalgınca fark etti Dalinar. Ateşin yanın-

da bir sandalyeye otururken kendine sağ eliyle destek oldu, emine-
lini uygun bir şekilde beline dayamıştı. Sarı saçlarını açık bırakarak
omuzlarından aşağı sarkıtmak yerine Alethi tarzında örgü yapmıştı.

Hiçbir zaman iyi bir kâtip olamayacaktı, bir Vorin kadınının gençli-
ğinde aldığı yazım sanatı eğitimine sahip değildi. Dahası kitaplardan
hoşlanmıyor, meditasyon yapmayı tercih ediyordu. Ama bu son yıl-
larda çok çabalıyordu, Dalinar etkilenmişti.

Hâlâ Renarin'i yeteri kadar görmediğinden şikâyet ediyordu. Di-
ğer oğlu savaşa uygun değildi ve zamanının çoğunu Kholinar'da ge-
çiriyordu. Evi de yılın yarısını onunla geçiriyordu.

Hayır, hayır, diye düşündü Dalinar haritaya bir rün çizerken. *Kıyı
bekleyecekleri yol.* Peki ne yapacaktı? Gölden karşıya geçerek çıkart-
ma yapabilir miydi? Bunun için gemi bulabilir mi diye bakması gere-
kecekti.

Neden sonra bir kâtip, kralın mektubuyla geldi ve Dalinar'la Evi'nin
dışında herkes çıktı. Evi mektubu aldı ve tereddüt etti. "Oturmak is-
ter misin ya da..."

"Hayır, devam et."

Evi boşazını temizledi. " 'Kardeşim,' " diye başlıyordu mektup.
'Anlaşma mühürlendi. Jah Keved'deki mücadelelerin takdire şayan
ve şimdi kutlama yapmanın zamanıdır. Duyduğum gururu sana biz-
zat ifade etmem gerekiyor. En iyi generallerimizden duyduğum ka-
darıyla taktiksel içgüdülerin olgunlaşmış ve seni bir strateji dâhisine
dönüştürmüş. Kendimi hiçbir zaman onlardan birisi olarak görmedim
ama hepsi seni kendilerine denk gördüklerini belirtiyorlar.

" 'Ben bir kral olarak konumuma uyum sağlarken, sen de gene-
ralimiz olarak yerini bulmuşsun gibi görünüyor. Kullandığın küçük
ve hareketli birlik taktikleri hakkında bizzat senin söyleyeceklerini de
duymak isterim. Bütün bunlar hakkında seninle uzun uzun konuşmak
istiyorum, benim de seninle paylaşmak istediğim önemli bilgiler var.
Yüz yüze görüşmemiz en iyi seçenek olacaktır. Bir zamanlar arkadaş-
lığının zevkini her gün yaşayabiliyordum. Şimdiyse en son yüz yüze
görüşmemiz üzerinden üç yıl geçti.' "

"Ama Yarık'la ilgilenmek gerekiyor," dedi Dalinar lafını keserek.

Evi susarak ona baktı, sonra tekrar mektuba baktı. Okumaya de-
vam etti. " 'Ne yazık ki buluşmamızın birkaç fırtına daha beklemesi
gerekecek. Her ne kadar senin sınırdaki başarıların iktidarımızı sağ-
lamlaştırmak için kesinlikle faydalı olsa da ben Rathalas'a ve isyancı
liderine politik yollarla boyun eğdirmede başarısız oldum.

“ ‘Seni tekrar Yarik’a göndermek zorundayım. Bu hizbi bastıracağını. İç savaş Alethkar’ı paramparça edebilir ve ben harekete geçmek için daha fazla beklemeye cesaret edemem. Keşke seninle ilk konuştuğumuz zaman seni dinleseydim ve seni Yarik’a göndermem için ısrar etseydin.

“ ‘Sadeas destek birliklerini toplayıp sana katılacak. Lütfen sorunla ilgili stratejik değerlendirmeni yolla. Haberin olsun, kim olduğunu bilmiyoruz ama yüceprenslerden birinin Tanalan ve isyanına destek verdiğinden artık eminiz. Pareleri de olabilir. Yeni görevinde amacına ulaşacak gücü bulmanı ve bizzat Elçiler’in seni kutsamasını dilerim. Sevgi ve saygıyla, Gavilar.’ ”

Evi başını kaldırdı. “Nasıl bildin Dalinar? Haftalardır bu haritalardan kafanı kaldırmıyorsun, Taçdiyarlar ve Alethkar haritaları. Sana bu görevi vereceğini biliyordun.”

“Eğer bir sonraki savaş önceden tahmin edemeseydim nasıl bir stratejist olurum?”

“Rahatlayacağımızı düşünmüştüm,” dedi Evi. “Öldürmeyi bırakacaktık.”

“Bu kadar ilerlemiş ve güçlenmişken mi? Bu çok büyük israf olurdu! Eğer Rathalas’daki bu sorun olmasaydı Gavilar beni savaşmaya gönderecek başka bir yere bulurdu. Belki yine Herdaz’a. En iyi generalinin oturup kremle kaplanmasını istememesi çok doğal.”

Dahası. Gavilar’ın danışmanları arasında Dalinar hakkında endişe eden insanlar olacaktı. Eğer taht için tehdit oluşturabilecek bir kişi varsa bu Karadiken olurdu; özellikle krallığın generallerinden kazandığı saygı nedeniyle. Dalinar böyle bir şeyi yapmayacağına yıllar önce karar vermiş olsa da, kralın maiyetinde onun uzak tutulmasının krallık için daha güvenli olacağını düşünen pek çok kişi olacaktı.

“Hayır Evi,” dedi Dalinar başka bir rün daha çizerken. “Bir daha asla Kholinar’a yerleşeceğimizi sanmıyorum.”

Kendi kendine başını salladı. Yarik’a girmenin yolu buydu. Hareketli birliklerinden bir tanesi gölün etrafından dolaşıp kıyıyı kontrol altına alabilirdi. Sonra bütün orduyu gölden karşıya geçirip Yarik’ın bekleyeceğinden çok daha büyük bir hızla saldırabilirdi.

Tatmin olmuş bir şekilde kafasını kaldırdı. Ve Evi’yi ağlarken buldu.

Bu görüntü onu afallatmıştı, kalemını düşürdü. Evi kollarını vücuduna dolayarak ateşe doğru dönmüş, ağlamasını bastırmaya çalışıyordu ama burun çekme sesleri belirgin ve rahatsız ediciydi.

Kelek’in nefesi... Askerlerle ve fırtınalarla, yağın kayalarla ve ölen

arkadaşlarla yüzleşebilirdi ama eğitimindeki hiçbir şey onu bu yumuşak gözyaşlarıyla başa çıkmaya hazırlamamıştı.

“Yedi yıl,” diye fısıldadı Evi. “Yedi yıldır yabancıdayız, arabalarda ve duraklarda yaşıyoruz. Cinayetle, kargaşayla ve ağlayan yaralı askerlerle dolu yedi yıl.”

“Bir askerle evlenen...”

“Evet, bir askerle evlenen *bendim*. Bunun sonuçlarına katlanabilecek kadar güçlü olmamak da benim suçum. Teşekkür ederim Dalinar. Bunu çok net gösterdin.”

Çaresiz hissetmek böyle bir şey olmalıydı. “Ben... senin alışmaya başladığını düşünmüştüm. Artık diğer kadınlarla anlaşabiliyorsun.”

“Diğer kadınlar mı? Dalinar onların arasında *kendimi* aptal gibi hissediyorum.”

“Ama...”

“Konuşmak onlar için bir *yarış*,” dedi Evi ellerini havaya savurarak. “Siz Alethilere göre her şey bir *yarışma* olmak zorunda, her zaman herkesi ezmeye çalışıyorsunuz. Kadınlarda bu durum, ne kadar zeki olduklarını kanıtlamak için adı konulmamış aptal bir oyun şeklinde. Düşündüm ki... belki tek cevap, seni memnun etmenin tek yolu Gecegözcüsü'ne gidip ondan zekâ bahşetmesini istemek. Eski Büyü insanı değiştirebilir. İnsanı daha büyük bir şeylere...”

“Evi,” dedi Dalinar sözünü keserek. “Lütfen o yerden ya da o yaratıktan bahsetme. Bu kâfirlik.”

“Öyle diyorsunuz Dalinar,” dedi Evi. “Ama burada din kimsenin umurunda değil. Ha, kendi dinlerinin benimkinden ne kadar üstün olduğuna işaret etmeyi unutmuyorlar. Ama isimleriyle küfür etmenin dışında Elçiler'i düşünen kimse var mı? Ardentleri savaşa sadece kayalar tahıla Ruhdöksünler diye getiriyorsunuz. Böylece yiyecek bir şeyler aramak için birbirinizi *öldürmeye* ara vermek zorunda kalmıyorsunuz.”

Dalinar yaklaştı ve ateşin yanındaki diğer sandalyeye oturdu. “Senin... vatanın daha mı farklı?”

Evi gözlerini ovaladı ve Dalinar konuyu değiştirmeye çalıştığını fark edip etmeyeceğini merak etti. Halkı hakkında konuşmak Evi'yi genelde yumuşatırdı.

“Evet,” dedi Evi. “Doğru, Bir'e ya da Elçiler'e inanmayanlar var. İriali ya da Vorin dinlerini kabul etmememiz gerektiğini söylüyorlar. Ama Dalinar pek çok kişi dinini *önemsiyor*. Burada... burada siz sadece ardentin birine rüduası yakması için para ödüyor ve işi bitmiş kabul ediyorsunuz.”

Dalinar derin bir nefes aldı ve yeniden denedi. “Belki isyancıları hallettikten sonra Gavılar’ı bana başka bir görev vermemesi için ikna edebilirim. Seyahate çıkabiliriz. Batıya gideriz, senin vatanına.”

“Benim halkımı da öldür diye mi?”

“Hayır! Böyle bir şey...”

“Sana saldırırlar Dalinar. Eğer unutmadıysan, kardeşim ve ben kaçacağız.”

Dalinar Toh’u görmeyeli on yıl oluyordu, Herdaz’a gittiğinden beri görmemişti. Raporlara göre Alethi muhafızlarının koruması altında deniz kenarında yaşamaktan oldukça memnundu.

Evi içini çekti. “Batık ormanları bir daha asla göremeyeceğim. Bunu kabullendim. Hayatımı rüzgâr ve soğuğun böylesine içine işlediği bu diyarlarda geçireceğim.”

“Ee, daha sıcak yerlere gidebiliriz. Buğu’ya doğru. Sadece sen ve ben. Birlikte zaman geçiririz. Belki Adolin’i de götürürüz.”

“Ya Renarin?” diye sordu Evi. “Dalinar, eğer unuttuysan senin *iki* oğlun var. Çocuğun hastalığı umurunda mı? Yoksa artık asker olamayacağı kesinleştiği için senin gözünde bir değeri yok mu?”

Dalinar homurdandı, kafasına balyoz yemiş gibiydi. Ayağa kalktı, sonra masaya doğru yürüdü.

“Ne oldu?” diye hesap sordu Evi.

“Kazanamayacağım bir savaşı gördüğümde tanıyacak kadar sa-
vaş gördüm.”

“O yüzden kaçıyor musun yani?” dedi Evi. “Bir korkak gibi.”

“Korkak alay edilme korkusuyla gerekli olan bir geri çekilmeyi erteleyen adamdır,” dedi Dalinar haritalarını toplarken. “Yarık’taki isyanı bastırdıktan sonra Kholinar’a geri döneceğiz. Sana orada en azından bir yıl geçireceğimize söz veriyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Evi ayağa kalkarken.

“Evet. Bu savaşı sen kazandın.”

“Ben... kazanmış gibi hissetmiyorum...”

“Savaşa hoş geldin Evi,” dedi Dalinar kapıya doğru yönelirken. “Kusursuz kazanç yoktur. Sadece sonunda daha az sayıda arkadaşının öldüğü zaferler vardır.”

Çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Evi’nin ağladığını merdivenden inerken duyabiliyordu, utançsprenleri çiçek yaprakları gibi etrafına döküldü. *Fırtınalar adına, ben bu kadını hak etmiyorum, değil mi?*

Eh, öyle olsun. Tartışma onun suçuydu, sonuçları da öyle. Generallerini bulmak ve Yarık’a yapacağı saldırı planına devam etmek için merdivenleri sert adımlarla indi.

Normal Acişpreni

Değişmiş Acişpreni

Kholinar'daki acişprenlerinin sağlıklı yeşil bir rengi, uzun pençeleri ve garip bir derecede çarpılmış iradıları var (her zamandan daha fazla).

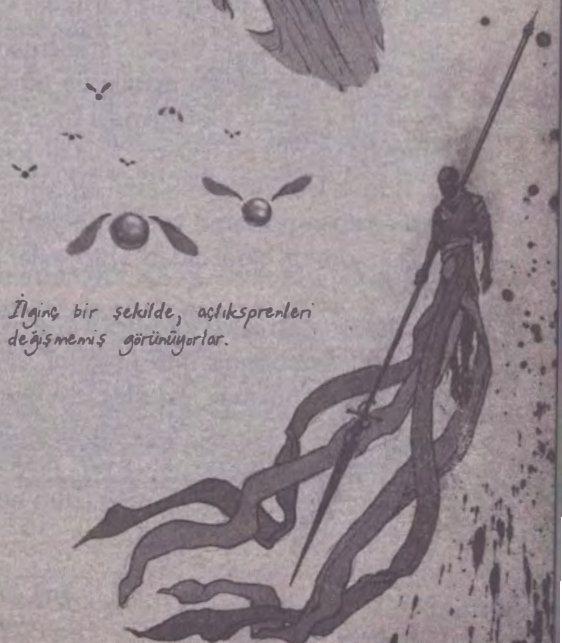
Acıya her zaman olduğu kadar hevesle tepki veriyorlar.

Uttaşprenleri her zamanki tecellileri olan dökülen taş yapıklarından kırık cam parçalarına dönmüşler.

Uttaş duygusunun kendisinde bir değişiklik görünmüyor.

İlginç bir şekilde, açlıksprenleri değişmiş görünüyorlar.

Bu nesilde sadece bir tane Bağıdökümcü oldu, bazıları bu gerçek için aramızdaki bölünmeleri sebep gösteriyor. Gerçek sorun çok daha derin. Ben Şeref'in değiştiğine inanıyorum.

—Çekmece 24-18, dumantaşı

Vahşi bir şekilde öldürülmesinin ertesi günü Shallan kendini çok daha iyi hissediyordu. Baskı duygusu neredeyse kaybolmuştu, hatta dehşeti bile geride kalmış gibi görünüyordu. Geride kalan sadece aynanın içinde bir an için gördüğü şeydi: yansıma düzleminin ötesinde duran Yaradılmamış'ın varlığı.

Terzi dükkânındaki aynalarda böyle bir eğilim yoktu, hepsini tek tek kontrol etmişti. Her ihtimale karşı gördüğü şeyin bir çizimini diğerlerine de vermiş ve dikkatli olmaları için uyarmıştı.

Bugün ise yürüyerek arka atölyenin yanında olan küçük mutfağa girdi. Adolin gözleme ve köri yerken Kral Elhokar da odanın masasında oturmuş ciddi ciddi... bir şeyler mi yazıyordu? Hayır, *çizim yapıyordu*.

Shallan parmaklarını Adolin'in omzuna koydu ve Adolin'in karşılık olarak sırtmasının tadını çıkardı. Sonra kralın omzunun üzerinden ne çizdiğine bakmak için masanın etrafını dolaştı. Şehrin bir haritasını çiziyordu, saray ve Yeminkapısı platformuyla birlikte. Fena değildi.

"Köprücüyü gören oldu mu?" diye sordu Elhokar.

"Buradayım," dedi Kaladin uzun adımlarla atölyeden mutfağa gi-

rerken. Yokska, kocası ve hizmetçisiyle beraber Elhokar'ın verdiği küreleri kullanarak yiyecek almaya çıkmışlardı. Görünüşe göre ödeyecek küren varsa şehirde hâlâ yiyecek satılıyordu.

"Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda bir plan yaptım," dedi Elhokar.

Shallan omzunu silken Adolin'le baktı. "Öneriniz nedir Majesteleri?"

"Işıkören'in müthiş keşifleri sayesinde karımın kendi muhafızları tarafından esir alındığı açık," dedi kral.

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz Majesteleri," dedi Kaladin. "Daha çok kraliçe de muhafızları etkisi altına alan şey neyse onun etkisinden deymiş gibi görünüyor."

"Her iki durumda da kurtarılması gerekiyor," dedi Elhokar. "Kraliçe ve küçük Gavinor'u kurtarmak için saraya gizlice sızmamız ya da sarayı savaşıarak ele geçirmek için asker toplamamız lazım." Kalemle haritaya vurdu. "Ancak Yeminkapısı önceliğimiz olarak kalmaya devam ediyor. Berrakhanım Davar, sizin bu Anlar Mezhebi'ni araştırmanızı istiyorum. Yeminkapısı platformunu ne için kullandıklarını keşfedin."

Yokska her gece bazı mezhep üyelerinin platformun üstünde kocaman bir ateş yaktıklarını doğrulamıştı. Sürekli olarak nöbet tutuyorlardı.

"Eğer yaptıkları tören ya da ayine, her neyse, katılabilirseniz Yeminkapısı'ndan sadece birkaç adım uzakta olursunuz," dedi kral. "Bütün platoyu Urithiru'ya gönderebilir ve oradaki ordularımızın bu mezheple ilgilenmesini sağlayabilirsiniz."

"Eğer bu mümkün olmazsa, Adolin ve ben Harap Ovalar'dan gelmiş önemli açığı gözler kılığında, şehirde kişisel muhafız kuvvetleri olan açığı göz evleriyle iletişime geçeceğiz. Onların desteklerini alıp, belki gerçek kimliklerimizi de açıklayacak ve eğer gerekli olursa saraya saldırmak için bir ordu toplayacağız."

"Ya ben?" diye sordu Kaladin.

"Bu Çivit denilen adam canımı sıkıyor. O ve emrindeki Duvar Muhafızları hakkında neler öğrenebileceğine bir bak."

Kaladin başıyla onayladı, sonra homurdandı.

"Bu güzel bir plan Elhokar," dedi Adolin. "İyi iş çıkarmışsın."

Büyük ihtimalle böylesine basit bir övgünün bir kralı bu kadar gururlandırmaması gerekirdi. Hatta Elhokar bir şanspreni bile çekmişti ve dikkate değer bir şekilde bu normal olanlardan daha farklı görünmüyordu.

“Ama hâlâ yüzleşmemiz gereken bir şey var,” diye devam etti Adolin. “O idam edilen ardentin kraliçeye karşı öne sürdüğü suçlar listesini gördün mü?”

“Ben... Evet.”

“Aesudan’ın aşırılıklarını kınayan on rün,” dedi Adolin. “Halk açlıktan ölüirken yiyecekleri israf etmek. Vergileri arttırıp sonra ardentleri için partiler düzenlemek. Elhokar, bunlar Dinmez fırtına’dan çok önce başlamış.”

“Bunu... ona sorabiliriz,” dedi kral. “Kurtardığımız zaman. Bir şeyler mutlaka yanlış olmalı. Aesudan her zaman gururluydu ve her zaman hırslıydı ama hiçbir zaman böyle biri olmamıştır.” Adolin’e dik dik baktı. “Jasnah’nın onunla evlenmemem gerektiğini, Aesudan’ın fazla güç meraklısı olduğunu söylediğini biliyorum. Jasnah hiç anlamadı. Benim Aesudan’a *ihtiyacım vardı*. Güçlü olan birisine...” Derin bir nefes aldı, sonra ayağa kalktı. “Zaman kaybetmemeliyiz. Plan. İtirazınız var mı?”

“Ben beğendim,” dedi Shalla.

Kaladin de başını sallayarak onayladı. “Fazla genel ama en azından açık bir strateji. Dahası şehirdeki tahılın izini sürmeliyiz. Yokska açığözlerin dağıttığını söyledi ama saray stoklarının kapalı olduğunu da söyledi.”

“Birilerinin Ruhdökümcüsü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Adolin.

“Bence bu şehirde çok fazla sır var,” dedi Kaladin.

“Adolin ve ben açığözlere sorar, ne bildiklerini öğreniriz,” dedi Elhokar, sonra Shalla’a baktı. “Anlar Mezhebi?”

“Hemen başlayacağım,” dedi Shalla. “Zaten yeni bir cekete ihtiyacım vardı.”

Peçe olarak binadan tekrar çıktı. Pantolon ve ceketini giyiyordu ama şimdi sırtında bir delik vardı. İshnah kan lekelerini çıkarmayı başarmıştı ama Peçe yine de yenisi istiyordu. Şimdilik deliği bir ışıkörüyle kapatmıştı.

Peçe sokak boyunca sallana sallana ilerledi ve kendine güveninin gittikçe arttığını fark etti. Urithiru’dayken deyim yerindeyse hâlâ “cekete sığmaya” çalışıyordu. Meyhaneleri dolaşırken yaptığı aptallıkları düşündüğü zaman yüzünü buruşturdu. Kuvvetli görünmek için ne kadar çok içebildiğini *kanıtlamanın* gereği yoktu ama bu ceketi giymeden, içinde yaşamadan öğrenebileceğin türden bir şey değildi.

Kholinar halkını biraz anlamak umuduyla pazar yerine doğru döndü. Anlar Mezhebi'ni nasıl ortaya çıktığını ve dolayısıyla içlerine nasıl sızacağını anlamak için önce insanların ne düşündüğünü öğrenmesi gerekiyordu.

Bu pazar yeri Urithiru'dakilerden ya da Kharbranth'ın gece pazarlarından çok farklıydı. Öncelikle çok eski olduğu belliydi. Bu eski ve aşınmış dükkânlar sanki ilk Issızlık'tan beri buradaymış gibilerdi. Bu taşlar milyonlarca parmağın dokunuşuyla aşınmış ya da geçen binlerce ayağın altında düzleşmişlerdi. Tenteler günlerin tekrar tekrar geçişleriyle ağarmıştı.

Sokaklar geniş ve tenhaydı. Bazı tezgâhlar boştu ve geride kalmış tüccarlar birileri geçerken bağırıyordu. Bunlar herkesin hissettiği kuşatma altındaki bir şehrin boğucu etkileriydi.

Yokska sadece erkek terziydi, Peçe'nin de sırlarını kadına açmaya niyeti yoktu. O yüzden bir kumaş mağazasında durdu ve birkaç yeni ceket denedi. Hesaplarla ilgilenen kadınla muhabbet etti, asıl terzi kocasıydı ve kendi ceketinin benzerlerini nerede bulabileceği konusunda birkaç tavsiye aldı, sonra tekrar dışarı çıktı.

Burada açık mavili askerler devriye geziyordu, üniformalarındaki rünler Velalant Evi'nden olduklarını gösteriyordu. Yokska o kadar çok açığı gözün saraya girip ortadan kaybolmasına kadar bu berrakbeyin şehirde önemsiz bir tip olduğunu söylemişti.

Peçe ceset sıralarını hatırlayarak ürperdi. Adolin ve Elhokar bunların uzak bir Kholin akrabaları ve onun hizmetkârlarına ait olduğundan oldukça eminlerdi, şehirde sık sık güç kazanmaya çalışmış olan Kaves adında bir adam. İkisi de onun ölümüne üzülmüş değillerdi ama bu daha büyük bir gizeme işaret ediyordu. Pek çoğu Kaves'ten daha güçlü olan otuzdan fazla kişi de kraliçeyle görüşmeye gitmişti. Onlara ne olmuştu?

Seramiklerden yemek takımlarına ve kaliteli bıçaklara kadar çeşitli sıradan kullanım eşyaları ve lüks malzemeler satan bir dizi dükkânın önünden geçti. Askerlerin burada düzeni biraz da olsa sağlamış olduklarını görmek güzeldi. Belki Peçe kapalı dükkânları kafasına takmak yerine, açık olanların bu kadar fazla olmasını takdir etmeliydi.

Girdiği üçüncü elbise dükkânında sonunda istediği gibi bir ceket bulmuştu, eskisiyle aynı tarz kesimli, beyaz ve dizlerinin altına kadar uzundu. Terzi kadına parasını ödedi, sonra havadan sudan konuşarak lafı şehirdeki yiyecek stoklarına getirdi.

Cevaplar onu yan sokaktaki bir tahıl deposuna götürdü. Burası

eskiden bir Thaylen bankasıydı, girişinde Thaylence ve Alethçe kadın yazısıyla *Güvenli Kasalar* yazıyordu. Sahipleri kaçalı çok uzun zaman olmuştu; tefecilerin, bazı hayvanların fırtınanın gelişini saatler önceden hissetmeleri gibi, yaklaşan tehlikeye karşı altıncı hisleri varmış gibi görünüyordu.

Açık mavili askerler buraya el koymuştu ve kasalarda artık paradan daha değerli olan tahıllar tutuluyordu. İnsanlar dışarıda sırada bekliyor ve kapıda duran askerler bir günlük gözleme ve lapa yapmaya yetecek kadarını dağıtıyorlardı.

Bu iyi bir işaretti, şehrin bariz ve korkunç durumunu hatırlatıyor olsa bile. Askerlerinin açık beceriksizlikleri olmasaydı, Velalant'ın cömertliğini alkışlayabilirdi. Herkese sırada durmaları için bağıryorlar ama düzeni sağlamak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Kimsenin sıraya ikinci bir kere girmediğinden emin olmak için liste tutan bir kâtipleri vardı ama muhtaç olmadıkları çok bariz bir şekilde belli olan insanları geri çevirmiyorlardı.

Peçe pazar yerini inceledi ve terk edilmiş tezgâhların aralarında ki aralık ve boşluklardan izleyen insanları fark etti. Fakirler ve istenmeyenler, sığınmacılardan bile daha fazla muhtaç olanlar. Parçalanmış kıyafetler, kirli suratlar. Güçlü bir duyguya çekilen sprenler gibi izliyorlardı.

Bir lağım kanalının yanındaki alçak bir duvarın üzerine yerleşti. Yakkınlarda çömelmiş, sırayı aç gözlerle izleyen bir oğlan vardı. Kollarından biri sakatlanmış, kullanılamaz bir elle sonlanıyordu: parmakların üçü sadece çıkıntılardan ibaret, diğer ikisi de yamuktu.

Pantolonunun cebini karıştırdı. Shalla'nın yanında yiyecek bir şey taşımazdı ama Peçe yanında atıştırarak bir şeyler olmasının önemini biliyordu. Hazırlanırken cebine bir şey attığından emindi... İşte buradaydı. Bir et çubuğu, Ruhdökülmüş ama şekerle tatlandırılmıştı. Sosis denilemeyecek kadar küçüktü. Bir ucunu ısırdı, sonra geri kalanını sokak çocuğuna doğru salladı.

Oğlan büyük ihtimalle ne istediğini anlamaya çalışarak Peçe'yi baştan aşağıya süzdü. Sonunda yaklaştı ve eti kaptı, hızla hepsini birden ağzına tıkmıştı. Daha fazlası gelecek mi görmek için gözlerini Peçe'ye dikti ve bekledi.

“Sen neden sıraya girmedin?” diye sordu Peçe.

“Kuralları var. Belli bi' yaşta olmalısın. Ayrıca fazla fakirsen sıradan atıyorlar.”

“Ne sebeple?”

Oğlan omzunu silkti. “Sebepe lazım değil herhâlde. Zaten aldın diyorlar ama almadın.”

“Bu insanların pek çoğu... zengin evlerin hizmetkârları, değil mi?” Sokak çocuğu başıyla onayladı.

Fırtına kapası a ıkg zler, diye düşündü Peçe izlerken. Sokak çocuğunun da dediği gibi, fakirlerin bazılarını sudan sebeplerle sıradan atılıyordu. Başkaları sanki i leri buymu  gibi sabırla bekliyordu. Zengin evleri tarafından yemek almaları için gönderilmişlerdi. Gerçi üniforma giymemi lerdi ama çoğunda ev muhafızlarının güçlü ve sağlam görüntüsü vardı.

Fırtınalar adına. Velalant’ın adamlarının bu i i nasıl yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. *Ya da ne yaptıklarını* tam olarak *biliyorlar*, diye düşündü. *Velalant sadece yerel a ıkg zlerin gönlünü hoş tutuyor ve olur da rüzgâr ondan yöne dönerse iktidarını desteklemeye hazırlıyor olabilir.*

Bu Peçe’nin midesini bulandırıyor. Sokak çocuğu için ikinci bir et çubuğu çıkardı ve ona Velalant’ın nüfuzunun nereye kadar uzandığını sormaya ba layacaktı ki, oğlan bir an içinde ortadan kayboldu.

Tahıl dağıtımı bitmişti, birçok mutsuz kişi söylenmeye ba ladı. Askerler ak am bir dağıtım daha olacağını söylediler ve insanlara sıraya girip beklemelerini tavsiye ettiler. Sonra banka kapılarını kapattı.

Ama Velalant yiyeceği *nere*den buluyordu? Peçe ayağa kalktı ve pazarda dolaşmaya devam etti, öfkesprenlerinin yanından geçti. Bazıları normal kan havuzları gibi görünüyordu, diğerleri ise simsiyah, katran gibiydi. Bunlardaki baloncuklar patladığı zaman içlerinde kor gibi kırmızı bir ışık görünüyordu. İnsanlar beklemek için oturmaya ba larken bunlar kayboldu ve yerlerinde yorgunluksprenleri belirdi.

Pazar yeri hakkındaki iyimserliği uçup gitmişti. Boş boş duran, kaybolmuş gibi görünerek dolaşan kalabalıkların arasından geçti ve insanların gözlerindeki bunalımı okudu. Neden hayat devam edebilir mi  gibi davranacaklardı ki? Sonları gelmişti. Yokelçiler bu şehri paramparça edeceklerdi, eğer herkesin açlıktan ölmesini beklemezlerse tabii.

Birilerinin bir şeyler yapması gerekiyordu. *Peçe’nin* bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir anda Anlar Mezhebi’nin içine sızmak fazla anlamsız göründü. Bu zavallı insanlar için daha doğrudan bir şeyler yapamaz mıydı? Ama... daha kendi ailesini bile kurtarmayı ba aramamı tı. Mraize’in abileriyle ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve bunu düşünmeyi de reddediyordu. Bütün bir şehri nasıl kurtaracaktı ki?

Aniden kendini kapana kısılmış hissetti, kaçmaya çalışarak kalabalığı omuzlayıp geçti. Buradan çıkması gerekiyordu. Onun...

O ses neydi?

Shallan birden durdu, döndü, *duydu*. Fırtınalar adına. Olamazdı, olabilir miydi? O sese doğru ilerledi, o ses.

“Öyle diyorsun canım kardeşim,” diye iddia etti ses. “Ama *herkes* ayları bildiğini düşünür. Nasıl bilmezler? Her gece onların bakışlarının altında yaşıyoruz. Onları arkadaşlarımızdan, eşlerimizden, çocuklarımızdan daha uzun süredir tanıyoruz. Ama yine de... Ama yine de...”

Shallan onu bir fırtına sarnıcının etrafındaki alçak bir duvarın üzerinde otururken bulana kadar boş boş gezinen kalabalığı ite kaka geçti. Önünde metal bir maltız yanıyor, rüzgârda kıvrılan ince duman sıraları çıkıyordu. Garip bir şekilde asker üniforması giyiyordu; Sadeas’ın renklerindeydi, ceketin düğmeleri iliklenmemiş ve boynuna renkli bir atkı dolamıştı.

Gezgin. *Kral’ın Akıl* dedikleri kişi. Açılı yüz hatları, sivri bir burun, çarpıcı siyahlıkta saçlar.

O *buradaydı*.

“Hâlâ anlatılacak hikâyeler var.” Akıl ayağa fırladı. Çok az kişi ona dikkat ediyordu. Onlar için o sadece bir diğer sokak sanatçısıydı. “Üç ayın en akıllısının Mishim olduğunu herkes bilir. Her ne kadar kız kardeşi ve erkek kardeşi gökyüzünde hüküm sürmekten, aşağıdaki diyarlara ışıklarını bahşetmekten memnun olsalar da Mishim her zaman görevinden kaçmak için fırsat kollar.”

Akıl önündeki maltızın içine bir şey atarak parlak yeşil renkli bir duman huzmesi çıkardı, ayların üçüncü ve en yavaş olanı Mishim’in rengiydi.

“Bu hikâye Tsa’nın zamanında geçiyor,” diye devam etti Akıl. “Natanatan’ın en yüce kraliçesinin, o krallık düşmeden önce. Müthiş bir letafet ve güzelliğe kutsanmış olan Natan halkı bütün Roshar’a ün salmışlardı. O zamanlarda yaşıyor olsaydınız doğuyu boş bir çöl değil, büyük bir kültürün yuvası olarak görürdünüz!

“Kraliçe Tsa, sizin de şüphesiz duymuş olduğunuz gibi, bir mimardı. Şehri için gittikçe daha da yukarıya yükselen, gökyüzüne doğru uzanan kuleler tasarladı. Bir gece Tsa en müthiş kulesinde durmuş, manzaranın tadını çıkarıyordu. O sırada Mishim, o akıllı ay gökyüzünde yakınlarından geçiyordu. Bu ayların büyük olduğu bir geceydi ve herkesin de bildiği gibi, bunlar ayların ölümlülerin hareketlerine özellikle dikkat ettikleri gecelerdir.

“ ‘Yüce Kraliçe!’ diye seslendi Mishim. ‘Müthiş şehrinizde ne kadar güzel kuleler inşa ettiniz. Her gece geçerken onları görmekten keyif alıyorum.’ ”

Akıl maltıza toz döktü, bu sefer biri beyaz, biri yeşil iki tane duman çizgisinin yükselmesine neden olmuştu. Shallan daha da yaklaşarak dumanın kıvrılmasını izledi. Pazardan geçenler de yavaşladı ve toplanmaya başladılar.

“Şimdi,” dedi Akıl ellerini duman çizgilerinin içine sokarak, dumanların çalkalanması ve bükülmesine neden olarak merkezde dönen yeşil bir ay varmış gibi bir izlenim yarattı. “Kraliçe Tsa, Mishim’in kurnazlıklarından habersiz değildi. Natanlar Mishim’i hiçbir zaman fazla sevmemişlerdi, onun yerine Yüce Nomon’a saygı duyardı.

“Yine de insan bir ayı görmezden gelemezdi. ‘Teşekkür ederim Yüce Göksel Varlık,’ diye seslendi Tsa. ‘Mühendislerimiz ölümlülerin en muazzam başarılarını yaratmak için durmaksızın çalışıyorlar.’

“ ‘Neredeyse benim yerime kadar yetişiyorlar,’ diye seslendi Mishim. ‘Acaba onu elde etmeye mi çalışıyorsunuz diye merak etmiyor değilim.’

“ ‘Asla Yüce Göksel Varlık. Benim yerim bu dünyada ve gökler size ait.’ ”

Akıl dumanın içindeki elini yukarı kaldırarak beyaz çizgiyi düz bir sütun şekline getirdi. Diğer eli bunun yukarısında yeşil dumanı döndürerek bir girdap oluşturmuştu. Bir kule ve bir ay.

Bu doğal bir şey olamaz, değil mi? diye düşündü Shallan. *Işıkörümü yapıyor? Ama Shallan hiç Fırtınaışığı görmüyordu. Akıl’ın yaptığı şeyde daha... organik bir hava vardı. Doğaüstü bir şey olduğundan emin olamıyordu.*

“Her zaman olduğu gibi Mishim bir iş çeviriyordu. Her gece gökyüzünde asılı durmaktan, aşağıdaki dünyanın sadece ölümlülerin tadabileceği zevklerinden ve heyecanlarından çok uzakta olmaktan nefret ediyordu. Sonraki gece Mishim tekrar kulesindeki Kraliçe Tsa’nın üzerinden geçti. ‘Takım yıldızları yakından görememen çok yazık,’ dedi Mishim. ‘Çünkü onlar mücevher ustalarının en iyileri tarafından kesilmiş gerçekten muhteşem mücevherler gibi.’

“ ‘Bu gerçekten de yazık,’ dedi Tsa. ‘Ama öyle yüce bir manzaranın karşısında bir ölümünün gözlerinin yanacağını herkes bilir.’

“Sonraki gece Mishim yine denedi. ‘Yıldızsprenleriyle konuşamaman çok yazık,’ dedi. ‘Çünkü onlar harika hikâyeler anlatıyorlar.’

“ ‘Bu gerçekten de yazık,’ diye katıldı Tsa. ‘Ama göklerin dilini duymanın bir ölümlüyü deli edeceğini herkes bilir.’

“Sonraki gece Mishim üçüncü kez denedi. ‘Krallığının güzelliğini yukarıdan göremiyor olman çok yazık. Çünkü şehrinin kuleleri ve kubbeleri parlıyor.’

“ ‘Gerçekten çok yazık,’ diye katıldı Tsa. ‘Ama o görüntüler gökyüzünün yüceleri için ve onları benim görmem günah olurdu.’ ”

Akıl maltızın içine başka bir toz serpererek altın sarısı bir duman çıkardı. Şimdi onlarca kişi izlemek için toplanmıştı. Ellerini iki yanına doğru açarak dumanı düz bir tepsi gibi yaydı. Sonra duman yine çizgiler hâlinde yükselerek kuleler oluşturdu. Bir şehir miydi?

Bir elini döndürmeye devam ediyordu, yeşil dumanı bir halka şeklinde toplamıştı ve elini öne doğru uzatarak bunu döne döne altın sarısı şehrin yukarısına yolladı. Bu *inanılmazdı* ve Shallan ağzının açık kaldığını fark etti. Bu *canlı* bir görüntüydü.

Akıl, çantasını koyduğu yan tarafa doğru bir bakış attı. Sanki şaşırılmış gibi irkildi. Shallan başını bir yana eğerken Akıl hemen kendini topladı ve hikâyesine o kadar hızla geri döndü ki, durakladığını fark etmemek çok kolay olurdu. Ama şimdi konuşurken seyircileri dikkatli gözlerle inceliyordu.

“Mishim’in işi daha bitmemiştir,” dedi. “Kraliçe dindardı ama ay kurnazdı. Hangisinin daha güçlü olduğuna karar vermeyi size bırakıyorum. Dördüncü gece Mishim tekrar Kraliçe’nin üzerinden geçerken farklı bir numara denedi.

“ ‘Evet şehrin sadece yukarıdan bakan bir tanrının görebileceği kadar muhteşem,’ dedi Mishim. ‘İşte bu yüzden kulelerden bir tanesinin çatısında hata olması bu kadar üzücü.’ ”

Akıl elini bir yana savurarak şehri oluşturan duman sıralarını dağıttı. Dumanlar azaldı, döktüğü tozlar bitiyordu, sadece yeşil çizgi kalmıştı.

“ ‘Ne?’ dedi Tsa. ‘Hatalı bir kule mi? *Hangisi?*’

“ ‘Bu sadece önemsiz bir kusur,’ dedi Mishim. ‘Bunun için endişe etme. Zanaatkârlarının işleri için harcadıkları çabaları takdir ediyorum, ne kadar beceriksiz olsalar da.’ Yoluna devam etti ama kraliçeyi yakaladığını biliyordu.

“Gerçekten de, sonraki gece güzel kraliçe balkonunda durmuş bekliyordu. ‘Göklerin Yüce Sakini!’ diye seslendi Tsa. ‘Bütün çatıları inceledik ve kusuru bulamadık! Lütfen, *lütfe*n bana hangi kule olduğunu söyleyin ki yıkabileyim.’ ”

“ ‘Söyleyemem,’ dedi Mishim. ‘Ölümlü olmak kusurlu olmak demektir, sizlerden kusursuzluk beklemek doğru olmaz.’ ”

“Bu kraliçeyi sadece daha da endişelendirmişti. Sonraki gece sor-du. ‘Gökyüzünün Yücesi, benim orayı ziyaret etmemin bir yolu var mı? Kulaklarımı yıldızsprenlerinin hikâyelerine kapatacağım ve gözle-rimi takım yıldızlardan uzağa çevireceğim. Sizler için olan manzarala-ra değil, sadece insanlarımin kusurlu işlerine bakacağım ki, düzeltil-mesi gereken şeyi kendi gözlerimle görebileyim.’ ”

“ ‘İstediğin şey yasaklanmıştır,’ dedi Mishim. ‘Çünkü yer değiştir-memiz ve Nomon’un fark etmeyeceğini umut etmemiz gerekir.’ Bunu gizleyerek de olsa büyük zevkle söylemişti, çünkü bu en başından beri Mishim’in istediği şeydi.

“ ‘Sizmişim gibi davranacağım,’ diye söz verdi Tsa. ‘Ve sizin yap-tığınız şeylerin hepsini de yapacağım. Ondan sonra tekrar yer değişt-tireceğiz ve Nomon farkına bile varmayacak.’ ”

Akıl genişçe sırttı. “Ve böylece ay ve kadın yer değiştirdi.” Hikâ-ye için saf heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki, Shalla kendini gülümser-ken buldu.

Savaştaydılar, şehir düşmek üzereydi ama Shalla’nın yapmak istediği tek şey bu hikâyenin sonunu dinlemektir.

Akıl dört tane duman çizgisi daha oluşturmak için tozlar kullandı; mavi, sarı, yeşil ve turuncu. Dumanları birbirine karıştırarak büyüleyici bir girdap oluşturdu. Bunu yaparken mavi gözleri Shalla’a takıldı. Gözleri kısıldı ve gülümsemesi sinsi bir hâl aldı.

Beni tanıdı, diye fark etti Shalla. *Hâlâ Peçe’nin yüzünü giyiyorum. Nasıl... nasıl tanıdı?*

Renkleri karıştırmayı bıraktığında ay beyaza dönmüştü ve duma-nı yukarı çekerek oluşturduğu tek yüksek kule ise soluk bir yeşildi.

“Mishim aşağıdaki ölümlülerin arasına geldi,” dedi Akıl sesini yük-selterek. “Ve Tsa da ayın tahtına oturmak için gökyüzüne tırmandı! Mishim gecenin geri kalanını içki içerek ve kur yaparak ve dans ede-rek ve şarkı söyleyerek ve uzaktan izlediği bütün şeyleri yaparak ge-çirdi. Birkaç saatlik özgürlüğü boyunca hummalı bir şekilde yaşadı.

“Hatta kendini o kadar kaptırmıştı ki, geri dönmesi gerektiğini unuttu ve güneşin doğuşunu gördüğünde şok oldu! Aceleyle kraliçe-nin yüksek kulesine tırmandı ama gece bitmiş ve Tsa batmıştı.

“Mishim artık ölümlülüğün sadece zevklerini değil, endişesini de tatmıştı. Gününü büyük bir sessizlik içinde geçirdi, Tsa’nın gününü ayların gündüz gittikleri yerde bilge kız kardeşi ve ağırbaşlı erkek kar-

deşiyle kapana kısılmış olarak geçirdiğini biliyordu. Gece tekrar geldiği zaman Mishim kulenin içinde saklandı, Salas'ın ona seslenmesi ve yaptıkları için azarlamasını bekliyordu. Ama Salas bir şey demeden geçti.

"Mutlaka Nomon yükseldiği zaman aptallığından dolayı onu kızacaktı. Ama Nomon bir şey demeden geçti. En sonunda Tsa gökyüzünde belirdi ve Mishim ona seslendi. 'Kraliçe Tsa, lml, ne oldu? Kardeşlerim bana seslenmedi. Bir şekilde fark edilmemeyi başardın mı?'

" 'Hayır,' diye cevap verdi Tsa. 'Kardeşlerin benim bir taklitçi olduğu mu anında anladılar.'

" 'O zaman gel, hemen yer değiştirelim!' dedi Mishim. 'Böylece onlara yalanlar söyleyip onları yatıştırayım.'

" 'Yatıştırmama gerek yok,' dedi Tsa. 'Benim harika olduğu mu düşünüyorlar. Gündüz saatlerini ziyafet çekerek geçirdik.' "

" 'Ziyafet mi?' Kardeşleri ona hiç ziyafet vermemişti.

" 'Beraber tatlı şarkılar söyledik.'

" 'şarkılar mı?' Kardeşleri onunla hiç şarkı söylememişti.

" 'Burası gerçekten muhteşem,' dedi Tsa. 'Söz verdiğin gibi yıldızsprenleri inanılmaz hikâyeleri anlatıyorlar ve mücevherden yapılmış takımyıldızlar yakından müthiş görünüyor.'

" 'Evet. O hikâyeleri ve manzaraları ben de çok severim.'

" 'Sanırım,' dedi Tsa. 'Ben burada kalacağım.' "

Akıl dumanları sadece tek bir yeşil çizgi dışında hiç kalmayana kadar azalttı. O da küçüldü, inceldi, neredeyse kayboldu. Konuştuğu zaman sesi çok alaktı.

"Mishim," dedi. "şimdi başka bir ölümlü duygusunu daha öğrenmişti. Kayıp.

"Ay paniklemeye başladı! O kadar yukarıda sahip olduğu, bütün diyarları görüp sanatlarının, binalarının ve şarkılarının tadını uzaktan da olsa çıkarabildiği muhteşem manzarayı düşündü! Nomon'un nezaketini ve Salas'ın ne kadar düşünceli olduğuunu hatırladı!"

Akıl beyaz dumandan bir girdap yarattı ve yavaş yavaş soluna doğru itti, yeni ay Tsa batmaya yakındı.

" 'Bekle!' dedi Mishim. 'Bekle Tsa! Sözünü tutmadın! Yıldızsprenleriyle konuştun ve takımyıldızlara baktın!' "

Akıl duman halkasını bir eliyle yakaladı ve bir şekilde kımıldamadan durduğu yerde dönmesini sağladı.

" 'Nomon yapabileceğimi söyledi,' diye açıkladı Tsa. 'Hem zarar da görmedim.'

‘Yine de sözünü tutmadın!’ diye haykırdı Mishim. ‘Yeryüzüne geri gelmen gerek ölümlü, çünkü anlaşmamız sona erdi!’ ”

Akıl halkayı orada tuttu.

Sonra yok etti.

“Mishim’i sonsuza kadar rahatlatan bir şekilde Tsa merhamet etti. Kraliçe kulesine geri indi ve Mishim de hızla gökyüzüne tırmadı. Büyükle ufka doğru battı. Gerçi batmadan hemen önce bir şarkı duymuştu.”

Garip bir şekilde Akıl maltıza mavi küçük bir duman çizgisi ekledi.

“Bu bir kahkaha ve güzellik şarkısıydı. Bu Mishim’in daha önce hiç duymadığı bir şarkıydı! O şarkıyı anlaması çok uzun sürdü, ta ki aylar sonra bir gece yukarıdan geçerken kraliçeyi kulesinde tekrar görene kadar. Kucağında derisi hafif mavi renkli bir çocuk tutuyordu.

“Konuşmadılar ama Mishim anladı. Kraliçe onu oyuna getirmişti. Tsa bir günü gökyüzünde geçirmek *istemişti*, asıl istediği bir geceliğine Nomon’u tanımaktı. Açık mavi derili bir oğul doğurmuştu, Nomon’un rengi. Halkına şan getirecek tanrılardan doğmuş bir oğul. Gökyüzünün pelerini giyen bir oğul.

“Ve işte bu yüzden bugün bile Natanatan halkının hafif mavi renkli bir derisi vardır. Ve bu yüzden hâlâ kurnaz olduğu hâlde Mishim bir daha asla yerini terk etmemiştir. En önemlisi, bu ayın daha önce sadece ölümlülerin bildiği bir şeyi tatmasının hikâyesidir. Kaybın.”

Son mavi duman çizgisi de inceldi, sonra kayboldu.

Akıl, alkış için eğilmedi ya da para istemedi. Sahne olarak kullandığı sarnıç duvarının üzerine geri oturdu, tükenmiş gibi görünüyordu. İnsanlar afallamış hâlde beklediler, sonunda bazıları daha fazla anlatması için bağırmaya başladı. Akıl sessiz kaldı. İsteklerini, yalvarmaları, sonra küfürleri dinledi.

Yavaş yavaş kalabalık dağıldı.

En sonunda önünde sadece Shalla kalmıştı.

Akıl ona gülümsedi.

“Neden bu hikâye?” diye sordu Shalla. “Ve neden şimdi?”

“Anlamları ben söylemem çocuğum,” dedi. “Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olman gerekirdi. Ben sadece hikâyeyi anlatırım.”

“Çok güzeldi.”

“Evet,” dedi Akıl. Sonra ekledi. “Flütümü özledim.”

“Neyi?”

Akıl ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı. Shalla öne doğru yaklaştı ve çantasının içine bir bakış atarak küçük, kapağı kapa-

lı bir kavanoz gördü. Shalla'n'a bakan tarafının beyaz olması dışında siyahtı.

Akıl çantanın ağzını hızla kapattı. "Gel. Bana yiyecek bir şeyler ısmarlama fırsatını değerlendirebilecek gibi duruyorsun."

Kuledeki sprenlerin bilinçsel yansımaları üzerindeki araştırmalarım son derece açıklayıcı oldu. Bazıları Kardeş'in insanoğlundan isteyerek uzaklaştığını düşünüyordu, ancak ben bu teorinin aksine işaretler buldum.

—Çekmece 1-1, birinci zirkon

Akıl'ın Shalla'nı götürdüğü meyhane kremle o kadar kaplanmıştı ki tamamen kilden yapılmış izlenimini uyandırıyor. İçeride fabrial bir tavan pervanesi hareketsizce asılı duruyordu, çalıştırmak çığlık atan garip sprenlerin dikkatini çekti.

Dışarıdaki chouta satıldığını belirten büyük tabelalara rağmen içerisi boştu. Fiyatlar Shalla'nın kaşlarını çatmasına neden oldu ama mutfaktan gelen kokular davetkârdı. Hancı kısa boylu ve şişman Alet-hi bir adamdı, göbeği o kadar iriydi ki büyük bir chul yumurtasına benziyordu. Akıl içeri girdiğinde yüzü karardı.

"Sen!" dedi parmağını uzatarak. "Hikâyeci! Buraya müşteri çekmen gerekiyordu! Mekân dolu olacak demiştin!"

"Gaddar efendim, inanıyorum ki yanlış anlamışsınız." Akıl süslü bir selamla eğildi. "Ben sizin dolu olacağınızı söyledim. Ve öylesiniz de. Neyle olacağınızı söylemedim zira ağızımı bozmak istemiyordum."

"Müşterilerim nerede aptal herif!"

Akıl kenara bir adım atıp elleriyle Shalla'nı gösterdi. "Bakın güçlü ve korkunç kralım, sizin için bir tebaa getirdim."

Hancı gözlerini kısarak Shallan'a baktı. "Parası var mı?"

"Evet," dedi Akıl elindeki Shallan'ın cüzdanını kaldırarak içini karıştırırken. "Büyük ihtimalle bahşış de bırakır."

Shallan irkilerek cebini yokladı. Fırtınalar, hem de günün büyük bir kısmı boyunca elini o cüzdanın üzerinde tutmuştu.

"Özel odayı alın o zaman," dedi hancı. "Zaten başkasının kullandığı da yok. Aptal ozan. Bu gece senden iyi bir performans bekliyorum!"

Akıl içini çekerek Shallan'a cüzdanını attı. Çantasını ve maltızını kapıp Shallan'ı ana yemek odasının yanındaki bir odaya götürdü. Onu içeriye sokarken bir yumruğunu hancıya doğru kaldırdı. "Baskılarından sıkıldım despot! Bu akşam şarabını iyi koru, zira devrim hızlı, öfkeli ve sarhoş olacak!"

Arkasından kapıyı kapatırken Akıl kafasını salladı. "Bu adamın şimdiye kadar aklının başına gelmesi gerekirdi. Neden bana hâlâ katlanmaya devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok." Çantasını ve maltızını duvarın yanına bıraktı, sonra odadaki yemek masana oturarak geriye yasladı ve çizmelerini yanındaki sandalyenin üzerine uzattı.

Shallan masaya daha edepli bir şekilde oturdu, Desen ceketinden aşağı kayd ve masanın üzerini kabartarak yanında durdu. Akıl sprene tepki vermedi.

Duvarlardaki boyalı tahta kaplamalar ve küçük pencerenin pervazına dizilmiş kayafilizleriyle oda gerçekten güzeldi. Masasının sarı ipekten bir örtüsü bile vardı. Odanın istenmeyen koyugözler ana odada otururken mahremiyet içinde yemek isteyen açıkgozler için olduğu belliydi.

"Güzel illüzyon," dedi Akıl. "Kafanın arkasını doğru yapmışsın. İnsanlar arkayı hep yanlış yapıyor. Ama karakteri bozdun. Terbiyeli bir açıkgoz gibi yürüyorsun, bu kıyafetin içinde komik duruyor. Ceket ve şapkayı giyecekse, buna uygun davranman gerek."

"Biliyorum," dedi Shallan yüzünü buruşturarak. "Kişilik... sen beni tanıdığın zaman kayboldu."

"Keşke siyah saçlı olmasaydın. Doğal kızılın beyaz ceketle çok çekici dururdu."

"Bu kılığın daha az dikkat çekici olması gerekiyordu."

Akıl Shallan'ın masaya bıraktığı şapkaya bir bakış attı. Shallan kızardı. İlk çizimlerini hocasına gösteren endişeli küçük bir kız gibi hissetti.

Hancı içkilerle girdi, saat daha erken olduğu için hafif bir turuncuydu. "Çok teşekkür ederim efendim," dedi Akıl. "Sizin hakkınızda

bir şarkı daha yazmaya yemin veriyorum. Genç bayanlarla karıştırdığınız şeylerden bahsetmeyen bir şarkı...”

“Fırtına kapası aptal,” dedi hancı. İçecekleri masaya koydu ve Desen’in altından dalgalanarak çıkmasını fark etmedi. Kapıyı kapatarak odadan çıktı.

“Onlardan biri misin?” diye sordu Shallan kendini tutamayarak. “Sen Elçi misin, Akıl?”

Desen hafifçe uğuldadı.

“Yok, asla,” dedi Akıl. “Bir daha din işine bulaşmayacağım. Denediğim son yedi sefer felaketle bitti. Sanırım hâlâ yanlışlıkla bana tapınan en az bir tanrı var.”

Shallan dik dik baktı. Akıl’ın garip laflarının hangilerinin kafa karıştırmak için olan saçmalıklar, hangilerinin anlamlı bir şeyler olduğunu anlamak her zaman zordu. “Nesin o zaman?”

“Bazı insanlar yaşlandıkça nazikleşir. Ben onlardan biri değilim çünkü kozmerin masumlara nasıl davranabildiğini gördüm ve bu beni nazik olmamaya itiyor. Bazı insanlar yaşlandıkça bilgeleşir. Ben onlardan biri değilim çünkü bilgelik ve hedeflerim her zaman ters düşmüştür ve hâlâ onun konuştuğu dili öğrenemedim. Bazı insanlar yaşlandıkça kötümserleşir. Ben neyse ki onlardan biri değilim. Eğer öyle olsaydım etrafımdaki hava çarpılır, geride küçümsemeden başka hiçbir duyguyu bırakmayarak her şeyi yutardı.”

Parmağıyla masaya vurdu. “Başka insanlar... Başka insanlar yaşlandıkça sadece acayıpleşir. Korkarım ben *onlardan* biriyim. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce bir deniz olan ovada kalıp kurumuş yabancı bir yaratığın kemikleriyim. Bir gariplik, belki bir zamanlar her şeyin şimdiki gibi olmamasının bir hatırasıym.”

“Sen... yaşlısın, değil mi? Bir Elçi değilsin ama onlar kadar yaşlısın.”

Akıl çizmelerini sandalyeden aşağı indirdi ve öne eğildi, Shallan’ın gözlerinin içine bakıyordu. Müşvik bir şekilde gülümsedi. “Çocuğum, onlar daha bebekken ben onlarca hayat yaşamıştım. ‘Yaşlı’ eskimiş ayakkabılar için kullandığınız bir kelime. Ben bambaşka bir şeyim.”

Shallan o mavi gözlerin içine bakarken titredi. İçlerinde oynayan gölgeler vardı. Silüetler hareket etti ve zamanla aşındı. Kayalar toz oldu. Dağlar tepelere dönüştü. Nehirlerin yolları değişti. Denizler çöl oldu.

“Fırtınalar adına,” diye fısıldadı Shallan.

“Ben gençken...” dedi Akıl.

“Evet?”

“Bir yemin ettim.”

Shallan başını sallayarak onayladı, gözleri kocaman açıldı.

“Bana ihtiyaç duyulduğunda her zaman orada olacağım, dedim.”

“Oldun mu?”

“Evet.”

Shallan nefesini bıraktı.

“Sonra daha net olmam gerektiği ortaya çıktı çünkü ‘orada’ herhangi bir yer anlamına gelebiliyordu.”

“Sen... Ne?”

“Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar ‘orada’ hep kimsenin hiçbir işine yaramayan rastgele bir konum oldu.”

Shallan tereddüt etti. Bir an içinde Akıl’da hissettiği şey her ne ise gitmişti. Sandalyesinde arkasına yaslandı. “*Seninle* niye konuşuyorum ki zaten.”

“Shallan!” dedi Akıl şok içinde. “Başkasıyla konuşuyor olsaydın, bu ben olmazdım.”

“Sen olmayan bir sürü kişi tanıyorum Akıl. Hatta bazılarından *hoşlanıyorum* bile.”

“Dikkatli ol. Ben olmayan insanlar anlık samimiyet patlamaları yaşayabilirler.”

“Bu kötü mü?”

“Elbette! ‘Samimiyet’ insanların kronik sıkıcılıklarını haklı çıkarmak için uydurdukları bir bahane.”

“Eh, *ben* samimi insanları seviyorum,” dedi Shallan bardağını kaldırarak. “Onları merdivenden aşağıya ittiğin zaman yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi harika olur.”

“Bak bu kabalık işte. İnsanları merdivenden aşağı samimi oldukları için itmezsin. İnsanları merdivenden aşağı *aptal* oldukları için itersin.”

“Peki ya hem samimi *hem de* aptallarsa?”

“O zaman kaçacaksın.”

“Ben onlarla tartışmaktan epey hoşlanıyorum. Zeki görünmemi sağlıyorlar ve Vev biliyor ki buna ihtiyacım var...”

“Hayır, hayır. Bir aptalla *hiçbir zaman* tartışmamalısın Shallan. Ekmeğe yağ sürmek için en iyi kılıcını kullanmak olur.”

“Ama ben bir âlimim. İlginç özelliklere sahip şeylerden hoşlanıyorum ve aptallık da *çok ilginç*. Ne kadar incelersen o kadar uzağa kaçıyor, ama ne kadar elde edersen o kadar azını anlıyorsun!”

Akıl içkisinden bir yudum aldı. “Bir yere kadar doğru. Ama fark et-

mesi zordur çünkü aynı vücut kokusu gibidir, kendininkini hiçbir zaman fark etmezsin. Öte yandan... iki zeki kişiyi yan yana koyarsan eninde sonunda ortak aptallıklarını *bulacak* ve böylece aptallara dönüşeceklerdir.”

“Bir çocuk gibi, ne kadar beslersen o kadar büyür.”

“Şık bir elbise gibi, gençken çekici durabilir ama yaşlıları özellikle kötü gösterir. Ve özellikleri her ne kadar eşsiz olursa olsun, aptallık korkutucu derecede yaygındır. Aptal insanların toplam sayısı gezegen nüfusuna eşit sayılır. Artı bir.”

“Artı bir mi?” diye sordu Shallan.

“Sadeas iki sayılır.”

“İl... o öldü Akıl.”

“Ne?” Akıl olduğu yerde doğruldu.

“Birileri onu öldürdü. Ee... kim olduğunu bilmiyoruz.” Aladar’ın araştırmacıları suçluyu aramaya devam etmişti ama Shallan Urithiru’dan ayrıldığında soruşturma hâlâ bir yere varmamıştı.

“Birileri Sadeas’ı öldürdü ve ben bunu *kaçırdım mı?*”

“Orada olsan ne yapardın? Yardım mı ederdin?”

“Tabii ki hayır. *Alkışlardım.*”

Shallan sırttı ve derin bir iç çekti. Saçları kırmızıya dönmüştü, illüzyonu dağılmıştı. “Akıl,” dedi. “Neden buradasın? Bu şehirde?”

“Tam olarak emin değilim.”

“Lütfen. Sadece cevap veremez misin?”

“Verdim ve dürüst bir cevaptı. Nerede olmam gerektiğini bilebiliyorum Shallan ama her zaman ne yapacağımı bilemiyorum.” Parmaklarıyla masada tempo tuttu. “*Sen neden buradasın?*”

“Yeminkapısı’nı açmak için,” dedi Shallan. “Şehri kurtarmak için.”

Desen uğuldadı.

“Yüce amaçlar,” dedi Akıl.

“Eğer seni yüce bir hedefe götürmeyecekse amaçların anlamı nedir ki?”

“Evet, evet. Güneşi hedefle. Böylece eğer ıskalarsan en azından attığın ok çok uzağa düşecek ve öldürdüğün kişi de büyük ihtimalle tanımadığın birisi olacak.”

Hancı yemek getirmek için tam bu anı seçmişti. Shallan pek aç hissetmiyordu, dışarıdaki bütün o aç insanları görmek iştahını kapatmıştı.

Küçük tabaklarda Ruhdökülmüş tahıldan yapılmış ve üzerleri birer buğulama kremcikle süslenmiş gevrek kekler vardı; düz bir kuy-

ruğu, iki büyük pençesi ve uzun antenleri olan skrip denilen bir türdü. Kremcik yemek alışılmadık bir şey değildi ama pek sosyete yemeği sayılmazdı.

Yemeklerinin arasındaki tek fark soslardı. Shallan'ınki tatlı, Akıl'ınkiyse baharatlıydı, gerçi onun sosu ayrı bir kapta gelmişti. Yemek stokları sınırlıydı ve mutfak ayrı kadın ve erkek yemekleri hazırlamıyordu.

Hancı Shallan'ın saçlarına bakıp kaşlarını çattı, sonra kafasını salladı ve gitti. Shallan Akıl'ın etrafında garipliklerin olmasına alışkın olduğu izlenimine kapıldı.

Başını eğip yemeğine baktı. Bunu başka birine verebilir miydi? Ondan daha fazla hak eden birisine?

“Ye,” dedi Akıl ayağa kalkar ve küçük pencereye doğru yürürken. “Verileni ziyan etme.”

Gönülsüzce dediğini yapmaya başladı. Özellikle iyi sayılmazdı ama berbat da değildi. “Sen yemeyecek misin?” diye sordu Shallan.

“Sağ ol, kendi tavsiyelerimi dinlemeyecek kadar zekiyim.” Dikkati başka yerdeymiş gibiydi. Pencerenin dışında Anlar Mezhebi'nden bir kalabalık geçiyordu.

“Senin gibi olmak istiyorum,” dedi Shallan bunu söylerken kendini aptal hissederek.

“Hayır, istemiyorsun.”

“Sen komiksin, etkileyicisin ve...”

“Evet, evet. O kadar fazla fırtına kapası zekâm var ki, *ben* bile dediklerimin yarısını anlamıyorum.”

“...ve bir şeyleri değiştirebiliyorsun Akıl. Jah Keved'de geldiğin zaman her şeyi değiştirdin. Bunu yapabilmeyi istiyorum. Dünyayı değiştirebilmeyi istiyorum.”

Yemeği hiç umurunda değilmiş gibiydi. *Yemek yiyor mu?* diye merak etti Shallan. *Ya da o... bir tür spren gibi mi?*

“Seninle birlikte şehre kim geldi?” diye sordu Akıl.

“Kaladin. Adolin. Elhokar. Bazı hizmetkârlar.”

“Kral Elhokar? Burada mı?”

“Şehri kurtarmaya kararlı.”

“Şehirleri bırak, çoğu zaman Elhokar paçasını kurtarmakta sorun yaşıyor.”

“Ben onu seviyorum,” dedi Shallan. “Kendisine ve yaptıklarına rağmen.”

“İnsanı kendine alıştırıyor aslında. Kötü bir alışkanlık gibi.”

“Gerçekten doğru olan şeyi yapmaya çalışıyor. Son zamanlardaki konuşmalarını duymalıydın. İyi bir kral olarak hatırlanmak istiyor.”

“Kibir.”

“Sen nasıl hatırlanacağını umursamıyor musun?”

“Ben kendi kendimi hatırlayacağım, bu da yeterli. Ama Elhokar, o yanlış şeyler için endişe ediyor. Babası basit bir taç takardı çünkü otoritesini hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duymuyordu. Elhokar basit bir taç takıyor çünkü daha gösterişli bir şeylerin insanların onu fark etmemesine neden olacağından endişe ediyor. Rekabet istemiyor.”

Akıl şömineyi ve bacayı incelemeyi bıraktı. “Dünyayı değiştirmek istiyorsun Shallan. Bu iyi, güzel. Ama dikkatli ol. Dünya senden daha eski. Kıdemli olan o.”

“Ben bir Parlayan’ım,” dedi Shallan bir çatal dolusu tatlı, gevrek ekmek parçasını daha ağzına tıkarken. “Dünyayı kurtarmak iş tanımında var.”

“O zaman bunu akılcıca yap. İki çeşit önemli insan vardır Shallan. Zamanın kayası üstüne doğru yuvarlanırken onun karşısında duran ve ellerini uzatanlar. Bütün hayatları boyunca onlara ne kadar büyük oldukları söylenmiştir. Dünyanın, dadılarının onlara bir bardak süt getirirken yaptığı gibi, önlerinde eğileceğini sanarlar.

“Bunların sonu ezilmek olur.

“Öbürleri zamanın kayası yuvarlanıp geçerken kenarda dururlar ama, ‘Bak ne yaptım! Kayayı oraya ben yuvarladım. Bir daha yaptırmanın ha!’ demekte hızlı davranırlar.

“Bunlar da diğer herkesin ezilmesine neden olurlar.”

“Üçüncü bir tür insan yok mu?”

“Var ama onlar çok ender çıkar. Bunlar kayayı durduramayacaklarını bilirler. O yüzden yanında yürürler, incelerler ve fırsat kollarlar. Sonra azıcık itip yolunda bir değişiklik yaratırlar.

“Bunlar... Eh, dünyayı gerçekten değiştiren insanlar işte bunlardır. Ve bunlar beni dehşete düşürüyor. Çünkü insanlar hiçbir zaman zannettikleri kadar ileri görüşlü olmazlar.”

Shallan kaşlarını çatı, sonra boş tabağına baktı. Aç olduğunu düşünmüyordu ama bir kere yemeye başladıktan sonra...

Akıl yürüyerek yanından geçti ve ustalıkla boş tabağını kaptı, sonra dolu olan kendininkiyle değiştirdi.

“Akıl... Bunu yiyemem.”

“Mızımızlanma,” dedi Akıl. “Açlıktan ölürsen dünyayı nasıl kurtaracaksın?”

“Açlıktan *ölmüyorum*.” Ama onu memnun etmek için ufak bir ısırik aldı. “Dünyayı değiştirebilecek bir güce sahip olmak kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

“Kötü mü? Hayır. Tiksindirici, iç karartıcı, korkunç. Güce sahip olmak berbat bir yükür, hayal edilebilecek en kötü şeydir.” Döndü ve Shallan’ı inceledi. “Sana göre *güç* nedir Shallan?”

“Güç...” dedi Shallan kremciğı keserek kabuğunu ayırırken. “Demim de söylediğim şey; bir şeyleri değiştirebilme becerisi.”

“Bir şeyleri derken?”

“Diğer insanların yaşamlarını. Güç, hayatı çevrendeki kişiler için daha iyi veya daha kötü hâle getirebilme becerisidir.”

“Ve kendi hayatını da elbette.”

“Benim önemim yok.”

“Olmalı.”

“Özveri bir Vorin erdemidir Akıl.”

“Bırak onu. Hayatı yaşamam gerek Shallan, hayatın *tadını çıkarmam* gerek. Diğerlerine ikram etmeyi istediğın şeyi sen de iç! Benim yaptığım şey bu.”

“Sen... gerçekten eğleniyor gibi görünüyorsun.”

“Her günü son günümmüş gibi yaşamayı seviyorum.”

Shallan başıyla onayladı.

“Bununla da kendi sidiğimden oluşan bir havuzun içinde yatıp bıkıcıya daha fazla tatlı getirmesi için bağırmaıy kastediyorum tabii.”

Kremcik lokması neredeyse Shallan’ın boğazına kaçıyordu. Bardağı boştu ama Akıl yanından geçiyordu ve eline kendi bardağını tutuşturdu. Shallan başına dikerek yutabildi.

“Güç bir bıçaktır,” dedi Akıl sandalyesine otururken. “Kendini kesmeden kullanamayacağın korkunç ve tehlikeli bir bıçak. Aptallık hakkında atıp tuttuk ama gerçekte çoğu insan aptal değildir. Pek çoğu sadece kendi hayatları üzerindeki kontrollerinin o kadar az olması yüzünden *sinirlidir*. Dışarı vururlar. Bazen hayret verici şekillerde...”

“Anlar Mezhebi. Farklı bir dünyanın geldiğini görebildiklerini iddia ediyorlarmış.”

“Geleceğı görebildiğini iddia eden herkese karşı dikkatli ol Shallan.”

“Senin dışında elbette. Sana nerede ihtiyaç olacağını bildiğini söylememiş miydin?”

“Geleceğı görebildiğini iddia eden *herkese* karşı dikkatli ol Shallan.” diye tekrar etti.

Desen masanın üzerinde dalgalandı, uğuldamıyordu, sadece daha hızlı değişmeye, süratli bir dizi yeni şekil oluşturmaya başladı. Shallaan yutkundu. Şaşırtıcı bir şekilde tabağı yine boştu. “Yeminkapısı platformunu mezhep kontrol ediyor,” dedi. “Orada her gece ne yaptıklarını biliyor musun?”

“Ziyafet çekiyorlar,” dedi Akıl alçak sesle. “Ve eğleniyorlar. Aralarında iki grup var. Sıradan üyeler sokaklarda geziyor, inleyip spren taklidi yapıyorlar. Ama platformun üzerinde olan diğerleri sprenleri yakından *tanıyorlar*; net konuşmak gerekirse bir tanesini. Cümbüşün Kalbi diye bilinen yarattığı.”

“Yaradılmamışlardan biri.”

Akıl başıyla onayladı. “Tehlikeli bir düşman Shallaan. Mezhep bana uzun zaman önce gördüğüm bir grubu anımsatıyor. Eşit derecede tehlikeli, eşit derecede aptallardı.”

“Elhokar onların içine sızmamı istiyor. Platformun üstüne çıkıp Yeminkapısı’nı çalıştırmamı. Bu mümkün mü?”

“Olabilir.” Akıl arkasına yaslandı. “Belki. Ben kapıyı çalıştıramam, fabrialın sprenleri bana itaat etmez. Sende doğru anahtar var ve mezhep de yeni üyeleri hevesle kabul ediyor. Tüketiyor, yeni odunlara ihtiyaç duyan bir ateş gibi.”

“Nasıl? Ne yapmam lazım?”

“Yemek,” dedi Akıl. “Kalp’e olan yakınlıkları onları ziyafet ve kutlama yapmaya itiyor.”

“Hayatın tadını mı çıkarıyorlar?” dedi Shallaan Akıl’ın biraz önceki sözünden alıntı yaparak.

“Hayır. Hedonizm hiçbir zaman zevk değildir Shallaan, tam tersidir. Hayattaki güzel şeyleri alır ve tadını kaçırana kadar abartırlar. Güzel müziği hiçbir şeyin anlaşılamayacağı kadar yüksek sesle çalmak, güzel şeyleri alıp bayağı hâle getirmek yaptıkları. Ama onların ziyafetleri sana bir fırsat veriyor. Liderleriyle temasım oldu. Onlara cümbüş için yemek getirirsen seni aralarına sokabilirim. Ama haberin olsun, basit Ruhdökülmüş tahıllar onları tatmin etmeyecektir.”

Zorlu bir görev olacaktı. “Diğerlerine geri dönmeliyim.” Shallaan Akıl’a baktı. “Sen de... benimle gelir misin? Bize katılır mısın?”

Akıl ayağa kalktı, sonra kapıya doğru gitti ve kulağını dayadı. “Ne yazık ki Shallaan,” dedi ona bir bakış atarak. “Burada olmamın sebebi sen değilsin.”

Shallaan derin bir nefes aldı. “Dünyayı nasıl değiştireceğimi *öğreneceğim* Akıl.”

“Nasıl yapacağını zaten biliyorsun. *Neden değiştirmen gerektiğini öğren.*” Kapıdan geriye çekildi ve duvara yaslandı. “Ayrıca hancıya dumana dönüşüp kaybolduğumu söyle. Onu deli edecektir.”

“Hanc...”

Kapı bir anda içeriye doğru açıldı. Hancı içeriye girdi ve Shallan’ı masada tek başına otururken görünce durakladı. Akıl sessizce kapının etrafından dolaştı ve fark etmeyen adamın arkasındaki kapıdan çıktı.

“Hay Cehennem,” dedi hancı etrafa bakarken. “Bu akşam da çalıışmayacak herhâlde.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bana kralmışım gibi davranacağını söylemişti.”

“Eh, sözünü tutuyor.”

Hancı tabakları aldı, sonra çıktı. Akıl’la konuşmalar garip bir şekilde bitmeye meyilliydi. Ve evet, garip şekillerde başlamaya da. Genel olarak garip oluyorlardı.

“Akıl hakkında bir şeyler biliyor musun?” diye sordu Desen’e.

“Hayır,” dedi Desen. “O da... mmm... bizden biri gibi geliyor.”

Shallan zavallı hancıya bahşış bırakmak için küre almak üzere kesesini karıştırırken Akıl’ın birkaç tanesini çaldığını fark etti. Sonra terzi dükkânına geri dönmeye başladı, gereken yemekleri bulmak için ekibini nasıl kullanacağını planlıyordu.

Bitkilerin solması ve havanın genel olarak soğuması hoş değil, evet ama kulenin işlevlerinden bazıları hâlâ faal. Örneğin yükseltilmiş basınç devam ediyor.

—Çekmece 1-1, ikinci zirkon

Kaladin az bir miktar Fırtınaışığı çekti ve içindeki fırtınayı körükledi. O minik fırtına içinde köpürüyor, derisinden yükseliyor, gözlerinin arkasındaki boşluğu dolduruyor ve parlamalarına neden oluyordu. Neyse ki kalabalık bir pazar meydanında duruyor olsa da bu kadar az bir Fırtınaışığı insanların parlak güneş ışığında görmele-rine yetmezdi.

Fırtına ilkel bir dans, kadim bir şarkı, Roshar'ın ilk günlerinden beri devam eden ezeli bir savaştı. Kullanılmak istiyordu. Kaladin ona itaat ederek küçük bir taşı doldurmak için eğildi. Taşı sadece titreşmesini sağlayacak kadar yukarıya doğru Çiviledi, havaya fırlamasına sebep olacak kadar değildi.

Tüyer ürpten çılgınlık kısa süre sonra geldi. İnsanlar telaş içinde bağırışmaya başladı. Kaladin uzaklaşarak Fırtınaışığı'nı bıraktı ve sadece kalabalıktaki bir diğer kişiye dönüşeceğini umdu. Bir saksının arkasına Shalla ve Adolin'le birlikte gizlendi. Dört kenarı da sütunlu kemerlerle destekli ve bir zamanlar pek çok çeşitli dükkâna ev sahipliği yapan bu meydan terzinin dükkânından birkaç sokak uzaktaydı.

İnsanlar binaların içlerine doluştu ya da diğer sokaklara kaçıştı.

Yavaş kalanlar ise elleriyle başlarını koruyarak duvarların yanlarına çökmüşlerdi. Spremler birbirlerinin etrafında dönen iki parlak sarı-be-yaz çizgi hâlinde meydanın yukarısına geldi. İnsanlık dışı feryatları korkunçtu. Sanki yabanlarda tek başına ölmekte olan yaralı bir hayvanın sesi gibiydi.

Bunlar Kaladin'in Sah ve diğer parshmenlerle yolculuk yaparken gördüğü spren türünden değildi. O, daha çok bir rüzgârspreni benzi-yordu, bunlar ise üzerlerinde enerji yıldırımları dolaşan parlak sarı kü-reler gibi görünüyordu. Taşın yerini tam olarak tespit edebiliyormuş gibi görünmüyorlardı ve sanki şaşırmış gibi avlunun üzerinde dönüp duruyor, hâlâ çığlıklar atıyorlardı.

Kısa bir süre sonra bir silüet gökyüzünden aşağı indi. Rüzgâr-la dalgalanan siyah ve kırmızı bol giysiler içindeki bir Yokelçiydi. Bir mızrağı ve üçgen şekilli uzun bir kalkanı vardı.

Şu mızrak, diye düşündü Kaladin. Uzundu, zırh delmek için ince bir ucu vardı, bir süvari kargısını andırıyordu. Onaylamayla başını sal-ladığını fark etti. Uçarken yerde olan ya da hatta etrafında uçuşan düşmanlara saldırmak için fazladan menzile ihtiyaç olduğundan bu mükemmel bir silah olurdu.

Spremler çığlık atmaya kesti. Giysileri dalgalanan Yokelçi havadan etrafa bakındı, sonra sprenlere ters ters baktı ve bir şeyler söyledi. Spremler yine şaşırmış görünüyordu. Kaladin'in Fırtınasığı kullandığı-nı hissetmişler, büyük ihtimalle bunu bir fabrialın kullanılması olarak yorumlamışlardı ama yerini tespit edemiyorlardı. Kaladin taş a o ka-dar az miktarda Fırtınasığı doldurmuştu ki neredeyse anında bitmişti.

Spremler dağılarak duygu sprenlerinin sık sık yaptığı gibi gözden kayboldu. Yakınlardaki borular çalarak Duvar Muhafızları'nın yaklaştı-ğını ilan edene kadar etrafı karanlık bir enerjiyle çevrili olan Yokelçi bir süre daha oyalandı. Yaratık en sonunda hızla yükselerek gitti. Sak-lanmakta olan insanlar hayatları kurtulduğu için rahatlamış gibi görü-nerek aceleyle uzaklaştılar.

"Hım," dedi Adolin ayağa kalkarken. Üzerinde Elhokar'ın talima-tıyla Teshav'ın en genç oğlu Yüceyüzbaşı Meleran Khal'ı taklit eden bir illüzyon vardı, saçları dökülmekte olan otuzlarındaki güçlü yapı-lı bir adamdı.

"Dikkat çekmeden Fırtınasığı'nı istediğim kadar tutabiliyorum," dedi Kaladin. "Bir şeyleri Çivilediğim anda ise çığlık çığılğa geliyorlar."

"Ama kılık değiştirmemiz hiç dikkatlerini çekmiyor," dedi Adolin Shalla'n'a bir bakış atarak.

“Desen bizim ondan daha sessiz olduğumuzu söylüyor,” dedi Shallan başparmağıyla Kaladin’i işaret ederek. “Haydi, geri dönelim. Sizin bu gece bir randevunuz yok muydu?”

“Bir parti,” dedi Kaladin terzi dükkânının mağaza odasında ileri geri volta atarken. Skar ve Drehy kapının ağzına yaslanmışlardı, ikisinin de ellerinde birer mızrak vardı.

“Onlar işte *böyle*ler,” dedi Kaladin. “Şehriniz neredeyse yanıyor. Ne yapman gerekir? *Parti* vereceksin elbette.”

Elhokar şehrin açıkgöz aileleriyle iletişim kurmak için partilere gitmeyi önermişti. Kaladin böyle bir şeyin olmayacağını düşünerek bu fikre gülüp geçmişti. Ama Adolin sadece biraz aradığı zaman *yarım düzine* davetiye bulmuştu.

“Koyugözlü iyi insanlar köle gibi çalışıp yiyecek yetiştiriyor ve hazzırılıyor,” dedi Kaladin. “Ama açıkgözler? O kadar çok fırtına kapası zamanı var ki yapacak bir şeyler *uydurmak* zorunda kalıyorlar.”

“Hey Skar,” dedi Drehy. “Sen savaştayken hiç içmeye çıkıyor musun?”

“Tabii,” dedi Skar. “Köydeyken ayda iki kere fırtına sığınağında dans düzenlerdik, erkekler sınır çatışmalarında savaşılmaya gittiği zaman bile.”

“Bu aynı şey değil,” dedi Kaladin. “Onların tarafını mı tutuyorsunuz?”

“Taraf mı var?” diye sordu Drehy.

Birkaç dakika sonra Adolin yüzünde aptal bir sırtışla merdivenlerden gümbür gümbür aşağı indi. Toz mavi bir takım elbisenin içinde fırfırlı bir gömlek giyiyordu, ceketin önü tamamen kapanmıyordu ve arkasında kuyrukları vardı. Altın işlemleri, terzi dükkânında olanların en iyisiydi.

“Lütfen bizi yeni kıyafetler istediğin için terziye getirmediğini söyle,” dedi Kaladin.

“Haydi ama Kal,” dedi Adolin kendisini mağazanın aynasında incelerken. “Role uygun görünmem gerek.” Kol düğmelerini yokladı ve tekrar sırttı.

Yokska geldi ve onu süzdü, sonra omuzlarındaki tozu silkeledi. “Bence göğüs kısmı biraz sıkıyor gibi Berrakbey.”

“Harika olmuş Yokska.”

“Derin bir nefes alın.”

Kendi kendine mırıldanarak Adolin'in kolunu kaldırmasına ve belini yoklamasına bakılırsa sanki fırtına kapası bir hekimdi. Kaladin, babasının hastayı bu kadar ellemeden de muayeneler yaptığını görmüştü.

"Bu düz ceketlerin hâlâ moda olduğunu sanıyordum," dedi Adolin. "Liafor'dan bir broşürüm var."

"Onlar güncel değil," dedi Yokska. "Geçen Ortasükun'da Liafor'daydım ve askerî tarzları bırakmaya başlıyorlardı. O broşürleri Harap Ovalar'da üniforma satmak için yapıyorlar."

"Fırtınalar adına! Ne kadar demode olduğumdan hiç haberim yokmuş."

Kaladin gözlerini devirdi. Adolin bunu aynadan gördü ama sadece dönüp eğilerek selam verdi. "Endişelenme köprücü. Sen somurtkanlığınla uyumlu kıyafetler giymeye devam edebilirsin."

"Ayağın takılıp bir kova mavi boyanın içine düşmüş gibi görünüyorsun," dedi Kaladin. "Sonra da bir tutam kurumuş otlar üzerine silmeye çalışmış gibisin."

"Sen de fırtınadan sonra geride kalan şeyler gibi görünüyorsun," dedi Adolin yanından geçer ve Kaladin'in omzunu sıvazlarken. "Seni yine de seviyoruz. Her çocuğun yağmurdan sonra bahçede bulduğu bir sopası vardır."

Adolin Skar ve Drehy'e yaklaşıp sırayla ellerini sıktı. "Bu geceyi iple çekiyor musunuz?"

"Koyugöz çadırında yemeklerin nasıl olduğuna bağlı komutanım," dedi Skar.

"Bana partiden bir şeyler araklayın," dedi Drehy. "O süslü açığöz partilerinde pastalar çok iyi oluyormuş diye duydum."

"Tamam. Sana bir şey getireyim mi Skar?"

"Düşmanımın kellesinden yapılmış bir şarap kadehi," dedi Skar. "O olmazsa pasta da olur."

"Elimden geleni yaparım. Hâlâ açık olan iyi meyhaneler için gözlerinizi açık tutun. Yarın dışarı çıkabiliriz." Kaladin'in yanından geniş adımlarla geçti ve beline bir kılıç bağladı.

Kaladin kaşlarını çatarak önce ona, sonra köprücülerine, sonra tekrar Adolin'e baktı. "Ne?"

"Ne ne?" diye sordu Adolin.

"Köprücülerle içmeye mi gideceksin?" diye sordu Kaladin.

"Tabii," dedi Adolin. "Skar, Drehy ve ben çok eski dostuz."

"Biz Ekselanslarını uçurumlara düşmekten kurtarmak için zama-

nında epey zaman harcadık,” dedi Skar. “O da bize şarap ve muhabbetle ödeme yapmıştı.”

Kral üzerinde aynı türden bir üniformanın daha sade bir hâliyle içeri girdi. Adolin’in yanından geçip merdivenlere doğru ilerledi. “Hazır mıyız? Harika. Yeni yüzlerimizi kuşanalım.”

Üçü kendi kendine mırıldanan ve çizim yapan Shallan’ın odasına uğradı, etrafı yaratımsprenleriyle çevrilmişti. Adolin’e daha önce Kaladin’in aralarında hiç görmediği kadar samimi bir öpücük verdi, sonra onu tekrar Meleran Khal’a dönüştürdü. Elhokar daha yaşlı, solgun sarı gözlü bir adama dönüştü, o da keldi. General Khal, Dalinar’ın en yüksek rütbeli subaylarındandı.

“Ben böyle iyiyim,” dedi Kaladin Shallan ona bakarken. “Kimse beni tanımaz.”

Neden olduğundan emin değildi ama böyle başka bir yüzle dolaşmak... ona yalan söylemek gibi geliyordu.

“Yara izleri,” dedi Elhokar. “Dikkat çekmemen gerekiyor yüzbaşı.”

Kaladin gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı ve Shallan’ın köle damgalarını saklamak için yüzüne ışıkörmesine izin verdi. Sonra Shallan hepsine birer küre verdi. İllüzyonlar bunların içlerindeki kürelerde olan Fırtınaışığı’na bağlıydı, eğer küreler tükenecek olursa sahte yüzleri de kaybolacaktı.

Grup yola koyuldu, mızrakları ellerinde hazır bekleyen Skar ve Drehy de onlara katıldı. Syl dükkânın üst pencerelerinin birinden fırlayarak sokak boyunca önlerinden uçtu. Kaladin daha önce onu Kılıç olarak çağırmayı denemişti ve bu çılgılık atan sprenleri çekmemişti, bu yüzden kendisini iyi silahlanmış hissediyordu.

Adolin hemen Skar ve Drehy ile şakalaşmaya başladı. Dalinar onların içmeye gittiklerini duymaktan hoşlanmazdı. Bu konuda ön yargılı olmasa da ordunun emir komuta zinciri vardı. Generallerin sıradan askerlerle arkadaşlık etmesi uygun düşmezdi, ordunun işleyişinde sorun yaratırdı.

Adolin böyle şeyler yaptığı zaman yanına kalabiliyordu. Dinlerken Kaladin biraz önceki tavrı yüzünden utandı. İşin doğrusu, bugünlerde kendini epey iyi hissediyordu. Evet, savaş vardı ve şehir büyük bir baskı altındaydı ama ailesini sağ salim bulduğundan beri kendini daha iyi hissediyordu.

Onun için alışılmadık bir his değildi. Pek çok gün iyi hissediyordu. Sorun kötü günlerde bunu hatırlamanın zor olmasıydı. O zamanlarda nedense *her zaman* karanlığın içindeymiş ve her zaman karanlığın içinde *kalacaktı* gibi hissediyordu.

Hatırlamak neden o kadar zor oluyordu? Sürekli kayıp düşmek zorunda mıydı? Neden o da diğer herkes gibi aydınlıkta kalamıyordu?

Akşam olmak üzereydi, güneşin batmasına iki saat vardı. Dalga-bağlama denedikleri meydana benzeyen birkaç diğerinin yanından geçtiler. Pek çoğu yığılan insanlar tarafından kalacak yerlere dönüş-türülmüştü. Boş boş oturup bundan sonra olacakları bekliyordardı.

Kaladin diğerlerinin biraz arkasında kalmıştı ve Adolin bunu fark ettiği zaman konuşmadan ayrılıp yavaşladı. “Hey,” dedi. “İyi misin?”

“Bir Parekılıcı çağırmanın fazla dikkat çekeceğinden endişe ediyorum,” dedi Kaladin. “Bu gece bir mızrak getirmeliydim.”

“Sana nasıl kılıç kullanıldığını öğretmeme izin vermelisin. Bu gece muhafızlarımızın başı rolündesin ve açıkgozlusun. Belinde bir kılıç olmadan dolaşman tuhaf görünüyor.”

“Belki de o yumrukçu adamlardan biriyimdir.”

Adolin olduğu yerde durdu ve Kaladin’e sırtıttı. “Demin ‘yumrukçu adamlar’ mı dedin sen?”

“Silahsız dövüşmek için eğitilen ardentleri sen de biliyorsun.”

“Yakın dövüş mü?”

“Yakın dövüş.”

“Evet,” dedi Adolin. “Ya da herkesin deyimiyle ‘yumrukçu adamlar.’”

Kaladin onunla göz göze geldi, sonra kendisini sırtarak karşılık verirken buldu. “Akademik bir terim bu.”

“Tabii canım. Kılıççı elemanlar gibi. Ya da mızrağımsı askerler.”

“Bir keresinde *baltasa* bir delikanlıyla tanışmıştım,” dedi Kaladin. “Psikolojik savaşta çok iyiydi.”

“Psikolojik savaş derken?”

“Adamın aklını başından alabiliyordu.”

Yürürlerken Adolin kaşlarını çattı. “Aklını... Ha!” Adolin kıs kıs gü-lerek Kaladin’in sırtına vurdu. “Bazen bir kız gibi konuşuyorsun. İl... bunu iltifat olarak söyledim.”

“Sağ ol mu demeliyim?”

“Şaka bir yana, daha fazla kılıç antrenmanı yapman gerek,” dedi Adolin heyecanla. “Mızrağı sevdiğini biliyorum, iyi de kullanıyorsun. Harika! Ama artık sadece bir mızrakçı değilsin, saf dışında olacaksın. Arkadaşlarını korumak için elinde bir kalkanla saf tutarak savaşmaya-caksın. Karşına neler çıkacağını kim bilir?”

“Zahel’le biraz çalışmıştım,” dedi Kaladin. “Kılıçla *tamamen* işe ya-ramaz değilim. Ama... bir parçam bunda bir anlam görmüyor.”

“Kılıçla antrenman yaparsan daha iyi olacaksın, bana güven. İyi bir düelloocu olmak için bir silahı çok iyi bilmek gerekir ve iyi bir piyade olmak da *herhangi* bir silahta iyi olmaktan çok, talim yapmakla olur. Ama büyük bir savaşı mı olmak istiyorsun? Bunun için duruma en uygun aracı kullanabiliyor olman gerek. Hiçbir zaman kılıç kullanmayacak olsan bile, kullanan kişilerle dövüşeceksin. Bir silahı kullanan birini yenmeyi öğrenmenin en iyi yolu, o silahla antrenman yapmaktır.”

Kaladin başını sallayarak onayladı. Haklıydı. Adolin’in o parlak, altın işlemeleri ışıldayan süslü kıyafet içinde olduğu hâlde savaş konusunda gerçekten mantıklı şeyler söylediğini duymak garip geliyordu.

Amaram’ı suçlamaya cüret ettiğim için hapse atıldığım zaman bana destek olan tek açık göz oydu.

Adolin Kholin kısaca iyi bir insandı. Toz mavi takım elbisesi olsa da. Onun gibi bir adamdan nefret edemezdin; fırtınalar adına ne nefreti, ondan hoşlanmak *zorunda* sayılırdın.

Hedefleri açık göz standartlarına göre mütevazı bir evdi. Dört katlı uzun ve dar bina bir düzine koyu göz ailesini barındırabilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Elhokar yaklaştıklarında. “Adolin ve ben potansiyel müttefikler arayarak açık gözleri yoklayacağız. Köprücüler, siz koyu gözlü muhafız çadırındakilerle konuşun ve Anlar Mezhebi ya da şehirdeki diğer gariplikler hakkında bir şeyler öğrenebilir misiniz, bir bakın.”

“Anlaşıldı Majesteleri,” dedi Drehy.

“Yüzbaşı,” dedi Kaladin’e. “Sen açık gözlü muhafız çadırına gideceksin. Orada...”

“...bu Duvar Muhafızları’ndan Yücemareşal Çivit denilen kişi hakkında bir şeyler öğrenebilecek miyim, bakacağım,” dedi Kaladin.

“Evet. Geç saatlere kadar kalmayı planlıyoruz çünkü sarhoş konukların ayık olanlara kıyasla dilleri daha rahat çözülür.”

Ayrıldılar. Adolin ve Elhokar davetiyelerini kapıcıya sundular, o da onları içeriye aldı, sonra eliyle Drehy ve Skar’a bahçeye kurulmuş bir çadırdaki koyu gözlü muhafızların yemeğine işaret etti.

Açık gözlü ama arazi sahibi olmayanlar insanlar için ayrı bir çadır vardı. Ayrıcalıklıydılar ama gerçek partiye açılan kapıdan içeri girecek kadar değil. Açık gözlü bir koruma rolündeki Kaladin’in yeri burası olacaktı ama her nedense oraya girme düşüncesi midesini bulandırıyordu.

Bunun yerine Skar ve Drehy’e fısıldayarak kısa süre sonra geri ge-

leceğine söz verdi ve her ihtimale karşı Skar'ın mızrağını ödünç aldı. Sonra gitti, blok boyunca yürüdü. Elhokar'ın dediklerini yapmak için geri dönecekti. Ama daha yeterince ışık varken belki duvarları inceleyip Duvar Muhafızları'nın sayısı hakkında bir fikir edinebileceğini düşündü.

Dahası biraz daha yürümek istiyordu. Yakınlardaki şehir duvarının dibini boyunca ağır adımlarla ilerlerken yukarıdaki muhafız noktalarını sayıyor ve buradaki kayaların doğal hâli olan büyük kule şeklindeki alt kısma bakıyordu. Elini katmanlarla kaplı pürüzsüz kaya oluşumuna dayadı.

“Hey,” dedi bir ses. “Hey sen!”

Kaladin içini çekti. Duvar Muhafızları'ndan bir manga asker burada devriye geziyordu. Bu duvarın hemen dibinden geçerek şehrin etrafını dolaşan yolu kendi mıntıkları olarak görüyorlardı ama daha içeriye girmiyorlardı.

Ne istiyorlardı? Kaladin yanlış bir şey yapmıyordu. Eh, kaçmak sadece olayı büyüttü, o yüzden mızrağını bıraktı ve kollarını iki yana açarak arkasını döndü. Sığınmacılarla dolu bir şehirde tek bir adamla mutlaka çok fazla uğraşmayacaklardı.

Koyu renkli ince bir sakalı ve parlak açık mavi gözleri olan bir adamın önderliğindeki beş kişilik bir manga yürüyerek yanına geldi. Adam Kaladin'in arması olmayan üniformasını gördü ve yerdeki mızrağa bir bakış attı. Sonra Kaladin'in alnına baktı ve kaşlarını çatı.

Kaladin uzanarak oradaki hâlâ hissedebildiği damgalara dokundu. Ama Shalla'nın bunların üzerini bir illüzyonla örtmüştü. Değil mi?

Hay Cehennem. Firari olduğumu düşünecek.

“Firarisin galiba?” diye sordu asker sertçe.

Fırtına kapası partiye gitmem gerekirdi.

“Bakın,” dedi Kaladin. “Sorun istemiyorum. Sadece...”

“Yemek ister misin?”

Yemek mi?”

“Firarilere bedava yemek var.”

Bunu beklemiyordum.

Gönülsüzce damgaların hâlâ görünür olup olmadığını kontrol etmek için alnındaki saçlarını kaldırdı. Saçlar ayrıntıların görünmesini büyük ölçüde önliyordu.

Askerler gözle görülür bir biçimde irkildi. Evet, damgaları görebiliyorlardı. Shalla'nın illüzyonu bir sebepten bozulmuş muydu? Diğerlerinin illüzyonlarının daha iyi olmasını umut etti.

“*Shash* damgalı bir açıkgöz mü?” diye sordu teğmen. “Fırtınalar adına arkadaş. Anlatacak *sağlam* bir hikâyen olmalı.” Kaladin’ın sırtına vurdu ve ilerideki kışlalarını işaret etti. “Duymayı çok isterim. Bedava yemek, şartsız. Seni zorla askere almayacağız. Yemin ediyorum.”

Eh, Duvar Muhafızları’nın komutanı hakkında bilgi isteyen oydu, değil mi? Bunu bu askerlerden daha iyi nereden öğrenecekti?

Kaladin mızrağını aldı ve onlarla gitti.

Kardeş'e bir şey oluyor. Bunun doğru olduğuna katılıyorum ama suçlusu Parlayan Şövalyeler arasındaki ayrılıklar değil. Değerimiz konusundaki tartışmalar ayrı bir mesele.

—Çekmece 1-1, üçüncü zirkon

Duvar Muhafızları'nın kışlasındaki koku, Kaladin'in kendini evindeymiş gibi hissetmesine neden oldu. Antiseptik ve anesinin kokuları bastırmak için ezdiği çiçeklerin koktuğu baba evinde değil. Gerçek yuvasında. Deri. Kaynayan güveç. Kalabalık. Silah yağı kokan evinde.

Duvarlarda mavi ve beyaz küreler asılıydı. Bu yer iki müfrezeyi barındıracak kadar büyüktü, gördüğü omuz armaları da bunu kanıtlıyordu. Büyük ortak oda masalarla doluydu, köşede birkaç zırhçı çalışıyor, deri yelek ve üniformaları dikiyorlardı. Bazıları ritmik, rahatlatıcı bir ses çıkararak silahları biliyordu. Bunlar iyi idare edilen bir ordunun ses ve kokularıydı.

Güvecin kokusu Kaya'nının yanından bile geçemiyordu, Boynuzyiyenlinin aşçılığı Kaladin'i şımartmıştı. Yine de askerlerden biri ona bir kâse getirmeye gittiğinde kendini gülümserken buldu. Askerler için kumaş parçalarına ründuaları yazmakta olan huzursuz, ufak tefek bir ardentin yanında uzun tahta bir banka oturdu.

Kaladin burayı anında sevmişti ve adamların durumu da Yücemareşal Çivit hakkında çok iyi bir izlenim uyandırıyor. Büyük ihtimalle ayaklanmaların kargaşası sırasında komutayı devralmak zorunda

kalmış olan orta seviyeli bir subay olacaktı, bu ise onu daha da etkileyici kılıyordu. Çivit duvarların güvenliğini sağlamış, parshmenleri şehirden çıkarmış ve Kholinar'ın savunmasıyla ilgilenmişti.

Askerler seslenerek yeni gelen hakkında sorular sorarken Syl kışların etrafında uçuşuyordu. Kaladin'i bulan teğmen de –adı Noromin'di ama adamları ona Noro diyordu– hevesle yanıtladı. Kaladin bir firariydi. *Shash* damgası vardı, epey de çirkindi. Görmeliydiniz. Sadeas'ın işaretiydi. Hem de bir *açıkgözde*.

Kışladaki diğerleri bunu ilginç bulmuşlardı ama endişe etmediler. Bazıları tezahürat bile yaptı. Fırtınalar adına. Kaladin Dalinar'ın herhangi bir kuvvetindeki askerlerin bir firariyi bu kadar iyi karşıladığını hayal edemiyordu, hem de tehlikeli bir tanesini.

Bunu düşünürken Kaladin odadaki başka bir hissi daha sezindi. Adamlar üzerlerinde çentikler olan silahları biliyordu. Zırhçılar derilerdeki kesikleri onarıyordu, savaşta kargılar tarafından açılmış kesiklerdi. Masaların çoğunda belirgin bir şekilde boş olan yerler vardı, bunların önlerine kupalar koyulmuştu.

Bu askerler zayıf vermişlerdi. Çok büyük kayıplar değildi. Hâlâ gülebiliyorlardı. Ama fırtınalar adına, bu odada bir gerginlik vardı.

“Ee,” dedi Noro. “*Shash* damgası ne iş?”

Manganın geri kalanı yerlerine oturmuştu ve kısa boylu, ellerinin arkası kılı bir adam Kaladin'in önüne koyu bir güveç ve gözleme koydu. Küçük doğranmış et ve buğulama tallew ile standart karavanaydı. Elbette ki Ruhdökülerek yapılmıştı ve tatsızdı ama doyurucu ve besleyiciydi.

“Yücebey Amaram'la bir anlaşmazlık yaşadım,” dedi Kaladin. “Ben adamlarımdan bazılarını boş yere öldürttüğünü düşünüyordum. Benimle aynı fikirde olmadı.”

“Amaram,” dedi adamlardan biri. “Gözün yükseklerde dostum.”

“Amaram'ı tanırım,” dedi elleri kılı adam. “Eskiden ajan olduğum günlerde onun için gizli görevlere giderdim.”

Kaladin şaşkınlıkla adama baktı.

“Sakal'ı duymazdan gelmek en iyisidir,” dedi Teğmen Noro. “Biz öyle yapıyoruz.”

Sakal'ın sakalı yoktu. Belki kılı elleri yeterli olmuştu. Kaladin'i dürttü. “Güzel bir hikâye. Sana bir ara anlatırım.”

“Açıkgöz bir adama laf olsun diye köle damgası vuramazlar,” dedi Teğmen Noro. “Bir yüceprensten izin gerekir. Bu hikâyenin devamı da olmalı.”

“Var,” dedi Kaladin. Sonra güvecini yemeye devam etti.

“Ooo,” dedi manganın uzun boylu bir üyesi. “Gizemli!”

Noro kıs kıs güldü, sonra eliyle odayı işaret etti. “Peki ne düşünüyorsun?”

“Beni zorlamayacağınızı söylemiştin,” dedi Kaladin iki lokmanın arasında.

“Zorlamıyorum ama şehirde buradaki kadar iyi yemek yiyebileceğin bir yer bulamazsın.”

“Nereden geliyor?” diye sordu Kaladin güveci kaşıkla ağzına atarken. “Ruhdökümcü kullanamazsınız. Çılgılık atanlar başınıza üşüşür. Stoğunuz mu var? Şehirdeki yücebeylerden birinin el koymaya çalışmamış olmasına şaşırdım.”

“Uyanık da,” dedi Teğmen Noro gülümseyerek. Adamda sevimli bir taraf vardı. “Bu bir Muhafız sırrı. Ama burada her zaman kaynayan bir güveç ve pişen bir ekmek olur.”

“Tarifi bana ait,” diye ekledi Sakal.

“E hadi ama,” dedi uzun boylu adam. “Şimdi de aşçı mı oldun Sakal?”

“Sen şef diye hitap edeceksin. O gözleme tarifini bir dağın tepesinde yaşayan Boynuzyiyenli bir ermiştten öğrendim. Asıl hikâye ise oraya nasıl gittiğim...”

“Düşüğün yer orasıymış belli ki,” dedi uzun asker. “Önceki mandakiler kışına *tekmeyi* vurduktan sonra.”

Adamlar gülüştü. Burası, bu uzun bankın üzeri köşede düzenli olarak yanan kuvvetli bir ateşin sayesinde sıcaktı. Sıcak ve cana yakın. Kaladin yemeğini yerken ona biraz izin verdiler, kendi aralarında muhabbet ettiler. Noro... bir askerden çok küpe satmaya çalışan arkadaş canlısı bir tüccar gibi görünüyordu. Kaladin’e bariz yemler atıyordu. Ne kadar iyi beslendiklerini, bir ekibin parçası olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Sıcak yataklardan, devriyeye *o kadar da* çok çıkmak zorunda kalmadıklarından bahsediyordu. Yücefırtına sırasında kâğıt oynadıklarından.

Kaladin bir kap güveç daha aldı ve yerine oturduğu sırada bir şeyi fark ederek şok oldu.

Fırtınalar adına. Bunların hepsi açığöz, değil mi?

Odadaki herkes, aşçıdan zırhçılara, bulaşıkları yıkayan askerlere kadar. Bunun gibi bir grupta herkesin zırhçılık ya da sıhhiyecilik gibi ikinci bir görevi daha olurdu. Kaladin gözlerine dikkat etmemişti. Burası o kadar doğal, o kadar rahat gelmişti ki hepsinin kendisi gibi koyugözlü olduklarını sanmıştı.

Açıkgözlü askerlerin çoğunun yüksek rütbeli subaylar olmadığını zaten biliyordu. Onların da sadece sıradan insanlar oldukları Kaladin'e söylenmişti, hem de tekrar tekrar. Her nasılsa o odada oturmak sonunda bu gerçeği kavramasına neden olmuştu.

"Ee, Kal..." diye sordu Teğmen Noro. "Ne düşünüyorsun? Belki tekrar askere yazılmak ister misin? Bu işi bir daha denemeyi?"

"Fırar edeceğimden çekinmiyor musunuz?" diye sordu Kaladin. "Ya da daha kötüsü sinirime hâkim olamayacağımdan? Tehlikeli olabilirim."

"Asker eksikliği kadar tehlikeli olmazsın," dedi Sakal. "Adam öldürmeyi biliyor musun? Bu bizim için yeterli."

Kaladin başıyla onayladı. "Bana komutanınızdan bahsedin. Bu her grubun önemli bir parçasıdır. Ben şehre daha yeni geldim. *Kim* bu Yücemareşal Çivit?"

"Onunla tanışabilirsin!" dedi Sakal. "Her akşam yemek saatlerinde devriyeye çıkıp bütün kışlaları teftiş eder."

"İl, evet," dedi Noro.

Kaladin gözlerini ona dikti. Teğmen rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Yücemareşal *inanılmaz*," dedi Noro çabucak "Önceki komutanımızı ayaklanmalar sırasında kaybettik ve kargaşa sırasında Anlar Mezhebi şehir kapılarını ele geçirmeye çalıştığı zaman Çivit duvarı savunan gruba liderlik etti."

"Bir Yokelçi gibi savaşıyordu," dedi bir diğer asker. "Oradaydım. Neredeyse yenilmek üzereydik, sonra Çivit bize katıldı, elinde ışıltı veren bir Parekılıcı vardı. Bizi topladı, yaralıları bile savaşmaya devam etmek için yüreklendirdi. Fırtınalar adına. Sanki arkamızda bize destek olan, dövüşmemize yardım eden sprenler var gibiydi."

Kaladin gözlerini kıstı "Demek öyle..."

Kâsesindekileri bitirirken ağızlarını daha fazla yokladı. Çivit'i öve öve bitiremiyorlardı, gerçi Kaladin'in öğrenebildiği kadarıyla adamın başka herhangi... garip becerileri yoktu. Çivit bir Paredardı, belki yabancıydı ve Muhafızlar önceden onu tanııyordu ama komutanlarının ölümü ve ardından hamileri olan yücebeyin sarayda ortadan kayboluşuyla birlikte komuta Çivit'e kalmıştı.

Başka bir şey daha vardı. Söylemedikleri bir şey. Kaladin kâsesini üçüncü kere doldurdu, daha çok yücemareşalin gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek için oyalanıyordu.

Kısa süre sonra kapı ağzındaki bir hareketlilik askerlerin ayağa

kalkmalarına sebep oldu. Kaladin de onlar gibi yaptı ve döndü. Işıl-
dayan bir zincir zırh ve açık renkli bir yelek giymiş yüksek rütbeli
bir subay içeri girdi, yanında yardımcıları vardı ve herkes tarafından
selamlanıyordu. Yücemareşal adına uyan çivit mavisini bir pelerin gi-
yiyordu, geleneksel Kholin mavisinden daha açık bir tonda, başını
açarak geriye ittiği örme zırhtan bir başlığı ve elinde taşıdığı bir miğ-
feri vardı.

Ayrıca bir kadındı.

Kaladin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve yukarıdaki Syl'in şaşkın-
lıkla nefesini tuttuğunu duydu. Yücemareşal bir Alethi kadını için orta
boydaydı, belki biraz kısa olabilirdi ve yanaklarının ortasına kadar an-
cak inen saçları kısa ve düzdü. Gözleri turuncuydu ve belinde parlak
gümüşten kafesli bir kabzası olan bir kılıç asılıydı. Bu Alethi usulü de-
ğildi. Bahsedilen Parekılıcı bu muydu? Silah gerçekten de bu dünya-
ya ait değilmiş gibi görünüyordu ama neden geri göndermek yerine
belinde taşıyordu ki?

Ne olursa olsun, yücemareşal zayıf ve sert görünüyordu ve yü-
zünde ciddi bir çift yara izi vardı. İki eline de eldiven takmıştı.

"Yücemareşal bir *kadın* mı?" diye fısıldadı Kaladin.

"Mareşalin sırrı hakkında konuşmuyoruz," dedi Sakal.

"Sır mı?" dedi Kaladin. "Epey belirgin görünüyor."

"Mareşalin sırrı hakkında konuşmuyoruz," diye tekrarladı Sakal ve
diğerleri de başlarıyla onayladı. "Sessiz ol, tamam mı?"

Sessiz mi olacaktı? Fırtınalar adına. Bu türden bir şey Vorin toplu-
munda *olmazdı*. İşler şarkılarda ve hikâyelerdeki gibi yürümüyordu.
Kaladin üç orduda görev almıştı ve hiçbir zaman silah tutan bir kadın
görmemişti. Alethi gözcüleri bile yalnızca bıçak taşırdı. Lyn ve diğer-
lerine mızrak verdiği zaman neredeyse bir isyan çıkmasını beklemi-
şti. Gerçi Jasnah ve Shallan kuralların Parlayanlar için geçerli olmadığı-
nı zaten kanıtlamıştı.

Çivit askerlere oturma izni verdi. Birisi ona bir kâse güveç ikram
etti ve o da kabul etti. Çivit bir lokma alıp aşçıyı övdüğü zaman adam-
lar tezahürat yaptı.

Kâseyi yardımcılarından birine verdi ve her şey normale döndü,
askerler konuşuyor, çalışıyor, yemek yiyorlardı. Çivit bazı subaylarla
konuşmak üzere ilerledi. İlk önce müfreze lideri, bu bir yüzbaşı ola-
caktı. Sonra diğer teğmenler gelecekti.

Masalarında durduğu zaman Kaladin'i alıcı gözle bir inceledi.

"Yeni asker kim Teğmen Noro?" diye sordu.

“Bu Kal, komutanım!” dedi Noro. “Onu dışarıdaki sokakta dolaşırken bulduk. Firari, *shash* damgası var.”

“Bir açıkgözde mi? Fırtınalar adına be adam. Kimi öldürdün?”

“Damgalarım öldürdüğüm adamın yüzünden değil komutanım. Öldürmediğim yüzünden.”

“Bu kulağa daha önce çalışılmış bir cevap gibi geliyor asker.”

“Öyle.”

Kaladin en azından onun daha fazla bilgi vermesi için ısrar etmesini beklerdi. Çivit ise sadece homurdandı. Kaladin onun yaşını seçmiyordu, gerçi büyük ihtimalle yara izleri onu gerçekte olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

“Katılacak mısın?” dedi Çivit. “Sana da verecek yemeğimiz var.”

“Açıkgası emin değilim komutanım. Bir yandan kimsenin geçmişimi merak etmemesine inanamıyorum. Öte yandan çaresiz durumda olduğunuz belli, bu da beni tereddüde düşürüyor.”

Kadın, Teğmen Noro’ya döndü. “Göstermedin mi?”

“Hayır komutanım. Daha güvecini yeni yedi.”

“Ben hallederim. Kal, benimle gel.”

Ona göstermek istedikleri şey her neyse duvarın tepesindeydi, Kaladin’i etrafı kapalı taştan bir merdivenden yukarı çıkardılar. Kaladin Çivit’in kadın olmasının “sırrı” hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ama sorduğu zaman Teğmen Noro hızla başını sallayarak reddetti ve eliyle sessiz olmasını işaret etti.

Kısa bir süre sonra duvarın üzerinde toplanmışlardı. Kholinar duvarı güçlü bir savunmaydı, bazı yerlerde yirmi metreye yaklaştığı söylenirdi, tepesinde üç metre genişliğinde bir yürüyüş yolu vardı. Duvar manzara boyunca uzayıp giderek tüm Kholinar’ın etrafını çevreliyordu. Aslında en dıştaki Rüzgârbıçakları’nın *üzerine* inşa edilmiş, ters çevrilmiş bir taç gibi üzerlerine örülmüştü; yüksek kısımları kayalıkla-
rın arasındaki boşlukları kapatıyordu.

Duvar yaklaşık her on kilometrede bir muhafız kuleleriyle bölünüyordu. Bu kocaman binalar nöbetteki çok sayıda mangayı, belki bütün bir müfreze-
yi barındırabilecek kadar büyüktü.

“Alındaki damgaya bakılacak olursa kuzeyde asker toplayan ordulardan birindeymişsin,” dedi Çivit ona. “Harap Ovalar’da savaşmak için katıldın, değil mi? Ama Sadeas kuzeydeki bu orduyu tecrübeli askerlerini kendisine çekmek, arada sırada rakip yüceprenslerden

biraz arazi ele geçirmek için kullandı. Sen de kendini kralın intikamını almaya gönderilmek yerine diğer Alethilerle, korkmuş köylü çocuklarla savaşırken buldun. Böyle bir şeyler mi?”

“Öyle bir şeyler,” diye itiraf etti Kaladin.

“Bundan firar ettiği için bir adamı suçlayacaksam Cehennem’e gideyim,” dedi Çivit. “Bunun için seni geri çevirecek değilim asker.”

“Ya damga?”

Çivit kuzeyi işaret etti. Gece nihayet çökmüştü ve Kaladin uzaklarda bir ışıltı görebiliyordu.

“Her fırtınadan sonra yerlerine dönüyorlar,” dedi Çivit alçak sesle. “Ve ordularının bir kısmı orada kamp kuruyor. Bu şehre destek gelmesini önlemek için iyi bir savaş taktiği ve bu sayede ne zaman saldıracaklarını da bilemiyoruz. Onlar kâbus Kal. Gerçek bir *Yokelçi* ordusu.

“Eğer bu bir Alethi kuvveti olsaydı, bu şehirdeki insanların fazla endişelenmesine gerek olmazdı. Elbette duvarlarda kayıplar olacaktı ama Alethkar’ın krallığına hevesli olan hiç kimse başkenti yakıp yağmalamaz. Ama bunlar Alethi *değil*. Canavar. En iyi ihtimalle bütün halkı köle yapacaklardır. En kötü ihtimalle...” Bunu düşünmesi için bekledi, sonra Kaladin’e baktı. “Senin damgalı olmandan *memnunum*. Tehlikeli olduğun anlamına geliyor ve bizim burada duvarın üzerinde alanımız dar. Eli silah tutabilecek olan her adamı zorla askere alamayız, benim gerçek askerlere, ne yaptığını bilen adamlara ihtiyacım var.”

“O yüzden mi buradayım?” diye sordu Kaladin. “Bunu görmek için mi?”

“Düşünmeni istiyorum,” dedi Çivit. “Adamlara diyorum ki, burası Duvar Muhafızları; burası *kefaret*. Eğer burada savaşırsan daha önce ne yaptığını kimse umursamayacak. Çünkü biliyorlar ki yenilirsek, bu şehir ve bu ülke artık var olmayacak.

“Taarruz başladığı zaman bu duvarı savunmanın dışında *hiçbir şeyin* önemi yok. Gidip şehirde saklanabilir ve sensiz de yeterince güçlü olmamız için dua edebilirsin. Ama yeterince güçlü değilsek bir cesetten başka bir şey olmayacaksın. Burada savaşabilirsin. Burada bir *şansın* olacak.

“Seni zorla almayacağız. Bu gece git. Yat ve nelerin geldiğini düşün, başka bir gecede duvarın üzerinde senin için ölecek, kanları akacak askerleri hayal et. Eğer canavarlar içeri girecek olursa ne kadar çaresiz olacağını bir düşün. Yarın geri geldiğinde teklifimi kabul edersen sana bir Duvar Muhafızı arması vereceğiz.”

Güçlü bir konuşmaydı. Kaladin omzuna konan Syl'e göz ucuyla baktı, sonra ufuktaki ışıklara uzunca bir baktı.

Orada mısın Sah? Seni ve diğerlerini de buraya mı getirdiler? Ya Sah'ın çiçek toplayan ve oyun kartlarına kıymetli oyuncaklarmış gibi sarılan küçük kızına ne olmuştu? Khen de orada mıydı, bütün yolculuk boyunca ona kızgın olduğu hâlde Kaladin'e özgürlüğünün verilmesini talep eden parshmen kadın?

Onların bu kargaşanın içine daha fazla sürüklenmemesini umut etti.

Merdivenlerden aşağı tıngırtılarla inen diğerlerine katıldı. Daha sonra Noro ve manganın geri kalanı sanki döneceğinden eminlermiş gibi mutlu bir biçimde onunla vedalaştılar. Muhtemelen dönecekti, gerçi onların düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Malikâneye geri döndü ve kendini açığöz çadırındaki muhafızlardan bazılarıyla konuşmaya zorladı, ancak hiçbir şey öğrenemedi ve damgaları da dikkatlerini üzerine çekmişti. Nihayet Adolin ve Elhokar dışarı çıktılar, *onların* illüzyonları yerindeydi. O hâlde Kaladin'in illüzyonundaki sorun neydi? Shalla'nın ona verdiği küre hâlâ parlıyordu.

Kaladin Drehy ve Skar'ı alıp, sonra Adolin ile krala katıldı ve yürüyerek eve dönmeye başladılar.

"Neden bu kadar düşüncelisin yüzbaşı?" diye sordu Elhokar.

"Galiba," dedi Kaladin gözlerini kısarak. "Başka bir Parlayan bulmuş olabilirim."

ON BİR YIL ÖNCE

Rathalas'a suyun üzerinden çıkartma yapmak için yeteri kadar kayık yoktu, bu yüzden Dalinar daha alışılmış bir saldırı yapmak zorunda kalmıştı. Adolin'i Kholinar'a geri gönderdikten sonra ordusunu yürütmüş, Sadeas ile kuvvetlerini de doğudan gelmeleri için görevlendirmişti. Yarik'ta birleşeceklerdi.

Dalinar yolculuğun çoğunu Evi'nin arabasının yanına astığı küçük bir tütsü kabında yanan tütsüden gelen keskin kokulu bulutlarının içinden geçmekle geçirdi. Elçiler'den evliliğini kutsamaları için bir ricaydı.

Sık sık onun arabanın içinde ağladığını duyuyordu, gerçi arabadan ne zaman çıksa kendisine tamamen hâkim oluyordu. Dalinar'ın mektuplarını okuyor, cevapları için kâtiplik yapıyor ve generalleriyle olan toplantılarında not alıyordu. Her açıdan mükemmel bir Alethi kadınlığı yapıyordu ve onun mutsuzluğu Dalinar'ın ruhunu boğuyordu.

En sonunda gölü çevreleyen ovalara vardılar, fırtınalar dışında kuru olan dere yatağını geçtiler. Kayafilizleri buralardaki su kaynaklarından o kadar çok beslenmişlerdi ki devasa büyüklüklere ulaşmışlardı. Bazılarının uzunluğu bir adamın belini geçiyordu ve sarmaşıkları da Dalinar'ın bileği kalınlığındaydı.

Arabanın yanında atını sürüyordu, atının toynakları zemindeki taşların üzerinde tanıdık bir ritimdi ve tütsünün kokusunu aldı. Evi'nin eli arabasının yan penceresinden dışarı uzandı ve tütsü kabına bir rünuası daha attı. Dalinar yüzünü görmedi ve eli içeriye hızla çekilmişti.

Fırtına kapası kadın. Bir Alethi bunu Dalinar'a suçluluk hissettirip

istediğini yaptırabilmek için bir numara olarak kullanırdı. Ama taklit etmek için samimiyetle uğraşıyor olsa da Evi Alethi değildi. O son derece fazla dürüsttü ve gözyaşları da gerçektir. Veden kalesindeki o atışmalarının ilişkileri için kötü bir işaret olduğunu düşünüyordu.

Bu Dalinar'ın canını sıkıyordu. İtiraf etmek istediğinden daha fazla.

Genç bir izci son durum raporunu vermek için yanına geldi. Öncü birlik şehrin yakınlarındaki kamp kurmak için istediği alanı ele geçirilmişti. Daha herhangi bir çatışma olmamıştı ve olmasını da beklemiyordu. Tanalan ok menzilinın dışındaki bölgeleri savunmak için Yarik'ı çevreleyen duvarları terk etmezdi.

Bu iyi bir haberdi ama Dalinar yine de haberciyi azarlamak istiyordu. *Birilerini* azarlamak istiyordu. Fırtınababa, bu savaş daha erken başlayamaz mıydı? Kendine hâkim oldu ve haberci kadına teşekkür ederek gönderdi.

Evi'nin huysuzluğunu neden bu kadar umursuyordu ki? Gavilar'la olan tartışmaları canını hiç sıkınamıştı. Fırtınalar adına, *Evi* ile olan tartışmaları da daha önce hiç bu kadar rahatsız etmemişti. Garipti. Askerlerinin övgüsüne, bir kıta boyunca yayılmış şöhrete sahip olabilirdi ama eğer Evi ona hayran olmuyorsa, bir şekilde başarısızlığa uğramış gibi hissediyordu. Gerçekten de böyle hissederken atını savaşa sürebilir miydi?

Hayır. Süremezdi.

O zaman bir çözüm bul. Kayafilezleriyle dolu ova boyunca ilerlerken Evi'nin arabasının sürücüsüne seslendi ve arabayı durdurdu. Sonra atının dizginlerini bir yavere verip arabaya bindi.

Dalinar karşıındaki koltuğa otururken Evi dudağını ısırıldı. İçerisi güzel kokuyordu, tütüsü kokusu burada daha hafifti, yolun krem tozu kokusu da ahşap ve kumaşlar tarafından engelleniyordu. Minderler konforluydu ve Evi'nin bir tabakta biraz kurutulmuş meyvesi ve hatta soğutulmuş suyu bile vardı.

"Sorun ne?" diye hesap sordu Evi.

"Eyerde oturmaktan her tarafım ağrıdı."

Evi başını yana yatırdı. "Belki yardımcılardan sana bir merhem getirmelerini..."

"Konuşmak istiyorum Evi," dedi Dalinar iç çekerek. "Gerçekten ağrım yok."

"Ha." Evi dizlerini yukarı çekip göğsüne dayadı. Burada eminel yeninin düğmelerini çözmüş ve kolunu sıvamıştı, uzun, zarif parmakları açığaydı.

“Senin istediğin bu değil miydi?” dedi Dalinar emineline bakmayarak. “Hiç durmadan dua yakıyorsun.”

“Elçiler’in kalbini yumuşatmaları için.”

“Evet. Eh, bunu yaptılar. İşte buradayım. Konuşalım.”

“Hayır Dalinar,” dedi Evi Dalinar’ın dizine dokunmak için öne uzanırken. “Kendim için değil, öldürmeyi planladığın vatandaşların için dua ediyordum.”

“İsyancılar için mi?”

“Senden farklı olmayan, sadece başka bir şehirde doğmuş insanlar için. Eğer bir ordu, evini fethetmeye gelseydi *sen* ne yapardın?”

“Savaşırdım,” dedi Dalinar. “Onlar da öyle yapacak. İyi olan üstün gelecek.”

“Sana bu hakkı ne veriyor?”

“Kılıcım.” Dalinar omzunu silkeli. “Eğer Yaradan bizim iktidarda olmamızı isterse kazanırız. İstemezse kaybederiz. Ben O’nun hangimizin daha güçlü olduğunu görmek istediğini düşünmeyi tercih ediyorum.”

“Peki merhamet için hiç yer yok mu?”

“Bizi buraya getiren şey merhametti zaten. Eğer savaşmak istemiyorlarsa iktidarımıza boyun eğmeleri gerekir.”

“Ama...” Evi başını eğerek kucağındaki ellerine baktı. “Affedersin. Başka bir tartışma istemiyorum.”

“Ben istiyorum,” dedi Dalinar. “Kendini savunduğun zaman hoşuma gidiyor. *Savaşman* hoşuma gidiyor.”

Evi gözlerindeki yaşları kırıştırdı ve başka yöne baktı.

“Evi...” dedi Dalinar.

“Bunun sana yaptıklarından nefret ediyorum,” dedi alçak sesle. “Senin içinde güzellik görüyorum Dalinar Kholin. Korkunç bir adama karşı mücadele eden büyük bir adamı görüyorum. Ve bazen gözlerinde o bakış belirliyor. Korkunç, dehşet verici bir hiçlik. Sanki kalbi olmayan bir yaratığa dönüşmüş, o boşluğu doldurmak için ruhlarla besleniyorsun, acıspremlerini peşinden sürüklüyormuşsun gibi. Bu benim aklımdan çıkmıyor.”

Dalinar araba koltuğunun üzerinde kımıldandı. Bu ne demekti ki? Gözlerinde bir “bakış”? Bu Evi’nin insanların kötü anıları derilerinde biriktirdiğini ve ayda bir kere taşla ovalayarak çıkarmaları gerektiğini iddia etmesi gibi bir şey miydi? Batılların bazı çok garip batıl inançları vardı.

“Sen ne yapmamı isterdin Evi?” diye sordu Dalinar alçak sesle.

“Yine mi kazandım?” dedi Evi, sesi acıydı. “Seni yaralamayı başardığım başka bir savaş mıydı?”

“Ben sadece... Ne istediğini bilmem gerekiyor. Seni anlayabilmem için.”

“Bugün kimseyi öldürme. Canavarı dizginle.”

“Peki ya isyancılar? Berrakbeyleri?”

“O çocuğun hayatını bir kere bağışladın.”

“Bariz bir hata.”

“Bir *insanlık* işareti Dalinar. Benim ne istediğimi sordun. Aptalca ve burada sorun olduğunu, senin de bir görevin olduğunu biliyorum. Ama... Seni öldürürken görmek istemiyorum. *Onu* besleme.”

Dalinar elini onunkinin üzerine koydu. Neden sonra araba tekrar yavaşladı ve Dalinar kayafilizleriyle tıklım tıklım dolu olmayan açık bir alanı incelemek için aşağı indi. Öncü birlik burada bekliyordu, beş bin kişilik bir kuvveti ve kusursuz saflar oluşturmuşlardı. Teleb gösteriş yapmayı severdi.

Ovanın karşısında, ok menzilinün ötesinde manzarayı bölen tek şey sanki koruyacak bir şeyi yokmuş gibi görünen bir duvardı. Şehir zemindeki yarığın içine gizlenmişti. Güneybatıdaki gölden gelen bir meltem otlarının ve kremin bereketli kokusunu getiriyordu.

Teleb yaklaştı, Parezirhı'nı giyyordu. Yani Adolin'in Zırh'ını.

Evi'nin Zırh'ını.

“Berrakbey,” dedi Teleb. “Kısa bir süre önce korumaları olan büyük bir kervan Yarik'ı terk etti. Şehrin etrafını kuşatacak kadar adamımız yoktu ve siz de çatışmaya girmememizi emretmişsiniz. O yüzden onları takip etmeleri için bölgeyi iyi bilen adamlarımızdan bir gözcü ekibi yolladım ama onun dışında kervanın kaçmasına izin verdim.”

“İyi yapmışsın,” dedi Dalinar bir seyisten atını alırken. “Her ne kadar Yarik'a kimin malzeme getirdiğini bilmek istesem de sizi uzaktaki bir çatışmaya çekmek için de olabilirdi. Şimdi öncü birliği topla ve arkandan getir. Askerlerin geri kalanına da haber gönder. Her ihtimale karşı düzene girsinler.”

“Komutanım?” diye sordu Teleb şok olarak. “Saldırıdan önce ordunun dinlenmesine izin vermeyecek misiniz?”

Dalinar eyerine çıktı ve bir tırısla Teleb'in yanından geçerek Yarik'a doğru ilerledi. Çoğu zaman o kadar soğukkanlı olan Teleb küfretti ve bağırarak emirler verdi, sonra aceleyle öncü birliğe doğru gidip onları topladı ve çabucak Dalinar'ın arkasından ilerletmeye başladı.

Dalinar fazla ileri çıkmamaya dikkat etti. Kısa süre sonra isyancı-

ların toplandığı Rathalas Duvarları'na yaklaştı, büyük çoğunluğu ok-çuydu. Bu kadar kısa süre içinde bir saldırı beklemiyorlardı ama Dalinar uzun süre dışarıda kamp kurarak fırtınalara yakalanmayacaktı.

Onu besleme.

Evi, Dalinar'ın içindeki bu açlığı, bu kana susamışlığı garip bir şekilde kendisinden ayrı bir şey olarak düşündüğünü biliyor muydu? Bir yoldaş olarak. Subaylarının pek çoğu da öyle hissediyordu. Bu doğal bir şeydi. Savaşa gidiyordun ve ödülün de Heyecan oluyordu.

Dalinar'ın zırhçıları geldi, atından indi ve getirdikleri çizmelerin içine ayaklarını soktu, sonra kollarını yanlara kaldırdı ve hızla göğüs plakasını ve diğer zırh parçalarını üzerine giydirdiler.

"Burada bekleyin," dedi adamlarına, sonra atına bindi ve miğferini eyerine astı. Atını ok menziline içine doğru ilerletti, Parekilici'nı çağırdı ve omzuna yasladı, dizginler diğer elindeydi.

Yarik'a yaptığı önceki saldırının üzerinden yıllar geçmişti. Gavilar'ı önünde dörtlüyle giderken hayal etti, Sadeas arkalarından küfrediyor ve "dikkatli olmaktan" bahsediyordu. Yarı yola gelene kadar kapılara doğru ilerledi. Daha da yaklaşırsa o okçular muhtemelen ateş etmeye başladı, zaten menzillerinin çok içerisindeydi. Atını durdurdu ve bekledi.

Duvarın üzerinde biraz tartışma oldu, Dalinar askerlerin arasındaki gerginliği görebiliyordu. Atı sakince zemini yalar ve dışarı çıkan otları kemirirken orada öylece oturup beklediği yaklaşık yarım saatten sonra kapılar nihayet gıcırdayarak açıldı. At üstündeki iki adama eşlik eden bir bölük piyade dışarı çıktı. Dalinar yüzünün yarısını kaplayan mor doğum lekesi olan kel adamı görmezden geldi; sağ bıraktığı çocuk olamazdı, çok yaşlıydı.

Oğlan beyaz ata binmiş, pelerini arkasından dalgalanan genç adam olmalıydı. Evet, son derece hevesliydi, atını sürüp muhafızlarından önce gelmeyi istiyordu. Ve Dalinar'a attığı nefret dolu bakışları... Berrakbey Tanalan buydu, Dalinar'ın Yarik'ın içine düştükten sonra yendiği eski Tanalan'ın oğlu. O tahta köprülerin ve sonra uçurum duvarında asılı duran bahçenin üzerindeki hummalı savaş.

Grup Dalinar'ın on beş metre kadar ilerisinde durdu.

"Müzakere yapmaya mı geldin?" diye seslendi yüzünde doğum lekesi olan adam.

Dalinar bağırarak zorunda kalmamak için atını daha ileriye sürdü. Askerler kalkanlarını ve mızraklarını kaldırdı.

Dalinar önce onları, sonra da tahkimatları inceledi. "Burada iyi iş

çıkarmışsınız. Eğer tek başıma gelirsem beni itmek için duvarlarda sırkırlı askerler. Tepeye serilmiş, kesip beni bağlamak için düşürebileceğiniz ağırlar.”

“Ne istiyorsun despot herif?” diye parladı Tanalan. Sesinde Yarıklılının tipik genizden şivesi vardı.

Dalinar Kılıç’ını geri yolladı ve atından aşağıya indi, yere düşerken Zırh’ı taşlarda gıcırdadı. “Biraz yürüyelim Berrakbey. Saldırıya uğramadığım sürece size bir zarar vermeyeceğime söz veriyorum.”

“Sözüne inanmalı mıyım?”

“En son karşılaştığımız zaman ne yaptım?” diye sordu Dalinar. “Elimde olduğun zaman nasıl davrandım?”

“Benden çaldın.”

“Başka?” diye sordu Dalinar genç adamın eflatun gözlerine bakarken.

Talanan bir parmağıyla dizginlerine vurarak onu tarttı. Sonunda atından indi. Doğum lekeli adam bir elini Tanalan’ın omzuna koydu ama genç berrakbey kendini ondan kurtardı.

“Burada ne elde etmeye çalıştığını anlayamıyorum Karadiken,” dedi Tanalan Dalinar’a katılırken. “Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok.”

“Ne elde etmeye çalışıyorum?” dedi Dalinar düşünerek. “Emin değilim. Genelde konuşan kardeşimdir.” İki düşman ordunun arasındaki alanda yürümeye başladı. Tanalan biraz durakladı, sonra yetişmek için aceleyle geldi.

“Birlikleriniz iyi görünüyor,” dedi Dalinar. “Cesur. Daha güçlü bir kuvvetin karşısındalar ama kararlılar.”

“Motivasyonları güçlü Karadiken. Çoğunun babalarını sen öldürdün.”

“Şimdi onları da öldürmek çok yazık olacak.”

“Gücün yeterse.”

Dalinar durdu ve daha kısa boylu adama döndü. Fazla sessiz bir tarlada duruyorlardı, kayafilizleri ve çimenlerin bile deliklerine çekecek kadar akıllı vardı. “Ben hiç savaş kaybettim mi Tanalan?” diye sordu Dalinar alçak sesle. “Ünümü biliyorsun. Sence abartılmış mı?”

Genç adam kımıldanarak omzunun üzerinden geride bıraktığı korumalarına ve danışmanlarına baktı. Geri döndüğü zaman daha kararlı konuştu. “Seni yenmeye çalışırken ölmek, teslim olmaktan iyidir.”

“Bundan emin olsan iyi olur,” dedi Dalinar. “Çünkü burada ben

kazanırsam sizi ibretiâlem yapacağım. Sizi *mahvedeceğim* Tanalan. Senin zavallı, ağlayan şehrin kardeşime kafa tutmak isteyen herkes için örnek gösterilecek. Benimle savaşmak istediğinden *mutlak* bir şekilde emin ol, çünkü bu iş bittiği zaman Yarik'ı sadece dullar ve cesetlerle dolmuş hâlde bırakmak zorunda kalacağım."

Genç adamın ağzı açık kaldı. "Ben..."

"Kardeşim sizi hizaya getirmek için kelimeleri ve politikayı denedi," dedi Dalinar. "Eh, benim iyi olduğum tek bir şey var. O inşa eder. Ben yok ederim. Ama bana mantıklı gelmese de iyi bir kadının göz yaşları hatırına sana başka bir seçenek sunmak için geldim. Gel, şehri bağışlayacak bir uzlaşmaya varalım."

"Uzlaşma mı? *Babamı öldürdün.*"

"Bir gün bir adam da beni öldürecek," dedi Dalinar. "Benim oğullarım da o adamın adına lanet okuyacak, senin bana yaptığın gibi. Umarım *onlar* bu kin yüzünden binlerce hayatı umutsuz bir savaşta boşa harcamazlar. İntikam istiyorsun. Tamam. Haydi düello yapalım. Sen ve ben. Sana bir Kılıç ve Zırh ödünç vereceğim ve eşit şartlarda yüzleşeceğiz. Kazandığım zaman halkın teslim olacak."

"Peki ben seni yenersem orduların burayı terk edecek mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Dalinar. "Daha da sert savaşırılar diye tahmin ediyorum. Ama ben yanlarında olmayacağım ve sen de babanın Kılıç'ını geri almış olacaksın. Kim bilir? Belki de yenersiniz. En azından şansınız artmış olur."

Talanan, Dalinar'a kaşlarını çattı. "Anlattıkları gibi değilmişsin."

"Ben her zaman olduğum adamım. Ama bugün... Bugün o adam kimseyi öldürmek istemiyor."

Bu kelimelerin karşısında içinde ani bir ateş kükreyerek yandı. O kadar çok hevesle beklediği savaştan *kaçınmak* için bu kadar zahmete mi girecekti?

"İçinizden biri aleyhinize çalışıyor," dedi Tanalan bir anda. "O sadık yüceprensler var ya? İçlerinde bir hain var."

"Birkaç tane olmazsa şaşardım," dedi Dalinar. "Ama evet, bir tanesinin size destek verdiğini biliyoruz."

"Yazık," dedi Tanalan. "Adamları daha bir saat önce buradaydı. Biraz daha erken gelseydiniz yakalayabilirdiniz. Belki bana katılmak zorunda kalırlardı ve liderleri de savaşa girerdi." Kafasını salladı ve arkasını dönüp danışmanlarına doğru yürümeye başladı.

Dalinar hüsrarla içini çekti. Reddedilmişti. Eh, zaten bunun işe yarama şansı hiç yüksek olmamıştı. Atına geri döndü ve eyerine çıktı.

Tanalan da atına bindi. Şehrine geri dönmeden önce genç adam Dalinar'a bir selam verdi. "Büyük talihsizlik," dedi. "Ama başka bir yol göremiyorum. Seni düelloda yenemem Karadiken. Denemek bile aptalca olurdu. Ama teklifini... takdir ediyoruz."

Dalinar homurdandı, miğferini taktı ve atını geri çevirdi.

"Eğer..." dedi Tanalan.

"Eğer?"

"Eğer bunlar en başından beri bir numara değilse; yani kardeşin, senin ve benim tarafından yapılmış bir plan," dedi Tanalan. "Sadık olmayan yüceprensleri kendilerini açık etmeleri için kandırmayı amaçlayan bir... sahte isyan."

Dalinar yüz plakasını kaldırdı ve arkaya döndü.

"Belki benim öfkem sahteydi," dedi Tanalan. "Belki o kadar yıl önce buraya yaptığın ilk saldırıdan beri iletişim hâlindeydik. Ne de olsa sen benim canımı *bağışlamıştın*."

"Evet," dedi Dalinar ani bir heves hissederek. "Bu, Gavilar'ın ordularımızı neden hemen üzerinize göndermediğini açıklar. En başından beri gizli bir anlaşmamız vardı."

"Seninle yaptığımız savaş meydanındaki bu garip konuşmadan daha iyi ne kanıt olabilir?" Tanalan omzunun üzerinden duvarda bekleyen askerlerinin çoğunluğuna baktı. "Askerlerim bunun çok garip olduğunu düşünüyor olmalı. Gizli düşmanlarınızdan bize silah ve erzak getiren haberciyi, sana anlattığımı duydukları zaman mantıklı gelecektir."

"Ödülün krallık tarafından tanınan bir yücebeylik olacak," dedi Dalinar. "Belki hain yüceprensin yerini alırsın."

"Ayrıca bugün savaş olmayacak," dedi Tanalan. "Ölüm olmayacak."

"Ölüm olmayacak. Belki gerçek hainler dışında."

Tanalan danışmanlarına baktı. Doğum lekeli adam başıyla yavaşça onayladı.

"Doğuya gittiler, Sahipsiz Tepeler'e doğru," dedi Tanalan işaret ederek. "Yüz asker ve kervancı. Sanırım gece Vedelliar adındaki bir kasabada kalmayı planlıyorlardı."

"Kim o?" diye sordu Dalinar. "Hangi yüceprens?"

"Bunu kendin görsen en iyisi olur çünkü..."

"*Kim?*" diye sordu Dalinar.

"Berrakbey Torol Sadeas."

Sadeas mı? "İmkansız!"

“Dediğim gibi,” dedi Tanalan. “Kendin görsen daha iyi. Ama ben kralın önünde şahitlik yapacağım, senin... anlaşmamızın kendine düşen tarafını yaptığını düşünerek.”

“Kapılarınızı adamlarıma açın,” dedi Dalinar işaret ederek. “Askerlerin silahlarını indirsin. Güvenliğiniz konusunda şerefim üstüne yemin ediyorum.”

Geri döndü ve atını kendi kuvvetlerine doğru sürerek askerlerden bir koridorun içinden geçti. Bunu yaparken Teleb koşarak yanına geldi. “Berrakbey!” dedi. “O kervanı izleyen gözcülerim geri döndü. Komutanım kervan...”

“Bir yüceprende mi aitmiş?”

“Şüphesiz,” dedi Teleb. “Kimin olduğunu anlayamamışlar ama aralarında *Parezırhı* giyen birisini gördüklerini iddia ediyorlar.”

Parezırhı mı? Bu hiç mantıklı değildi.

Eğer kaybedeceğimizi garantilemeyi böyle planlamıyorsa, diye düşündü Dalinar. O basit bir ikmal kervanı olmayabilir, kılık değiştirmiş bir saldırı kuvveti olabilir.

Dikkatleri başka yerdeyken ordusuna arkadan saldıran tek bir Paredar inanılmaz zarar verebilirdi. Dalinar Tanalan’a inanmıyordu, tamamen değil. Ama... hay Cehennem, eğer Sadeas gizlice Paredarlarından birini savaşa gönderdiyse, Dalinar onunla başa çıkmaları için sıradan bir takım asker gönderemezdi.

“Komuta sende,” dedi Teleb’e. “Tanalan silah bırakacak, öncü birlik tahkimatlardaki askerlere katılsın ama onların yerine geçmesinler. Ordunun geri kalanına ovada kamp kurdur ve subaylarımızı Rathalas’ın dışında tut. Teslim olmuyorlar. İtibarını ve mevkisini koruyabilsin diye Tanalan en baştan beri bizim tarafımızdaymış gibi yapacağız. Horinar, elitlerden yüz kişilik bir birlik istiyorum, en hızlılarımızı, derhâl benimle gelmeye hazır olsunlar.”

Soru sormadan itaat ettiler. Haberciler mesaj taşıyarak gitti ve her taraf hareketlilikle doldu, her yönde koşuşturan kadınlar ve adamlar vardı.

Hepsinin ortasında bir kişi ellerini umutla göğsünde birleşmiş duruyordu. “Ne oldu?” diye sordu Evi Dalinar atını ona doğru sürerken.

“Kampımıza geri dön ve kardeşime Yarik’ı kan dökmeden yanıma çekmiş olabileceğimi söyleyen bir mesaj yolla.” Durdu. “Kimseye güvenmemesini de söyle,” diye ekledi. “En yakın müttefiklerimizden biri bize ihanet etmiş olabilir. Ben gidip öğreneceğim.”

Hudutaşarlar kulenin hizmetkârları ve çiftçilerine yer aramakla, düşüncelerini bu mücevherlere kayıt etmek için bir temsilci gönderemeyecek kadar kadar meşguller.

O zaman ben de onlar için yaparım. Bu karar yüzünden en kötü etkilenecek olanlar onlar. Ülkeler Parlayanlar'ı kabul edecekler ama ya şimdi evsiz kalan bunca insan?

—Çekmece 4-17, ikinci topaz

Bu şehrin bir kalp atışı vardı ve Peçe gözlerini kapattığı zaman bunu duyabildiğini hissediyordu.

Loş bir odanın içinde çömelmişti, elleri üzerlerinden geçmiş binlerce ve binlerce adımın aşındırdığı pürüzsüz zemin taşlarına dokunuyordu. Taş bir adam karşısında galip gelebilirdi insanoğluya karşılaştığında, yenik düşmeye mahkûmdu.

Şehrin kalp atışları bu taşların derinliklerindeydi, yaşlı ve yavaş. Karanlık bir şeylerin gelip yerleştiğini daha fark etmemişlerdi. Kendileri kadar antik bir spren. Şehirsel bir hastalık. İnsanlar bundan bahsetmiyordu; saraydan kaçınıyorlar, kraliçenin adını da sadece öldürülen ardent konusunda şikâyet etmek için anıyorlardı. Bu bir yücefirtınaya yakalanmışken ayakkabılarının dar geldiğinden sızlanmaya benziyordu.

Hafif bir ısılk Peçe'nin dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve gözleriyle sadece kendisi, Vathah ve yük arabalarının olduğu etrafındaki küçük yükleme sahasını taradı. "Gidelim."

Peçe kapıyı yavaşça açtı ve malikânenin içine girdi. O ve Vathah yeni yüzlere bürünmüşlerdi. Peçe'ninki kendi yüzünün fazla büyük burunlu ve yanakları gamzeli olan bir hâliydi.

Vathah'nın yüzüye Shalla'nın pazar yerinde gördüğü iri kıyım bir adaminkiydi. Kırmızı'nın ıslığı yolun açık olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden onlar da tereddüt etmeden koridor boyunca yürüdüler.

Bu gösterişli taş malikânenin ortasında hayatsprenlerinin uçtuğu, şistkabuk ve kayafilizlerinin yetiştirildiği kare şeklinde ve gökyüzüne açık bir avlu inşa edilmişti. Dört kat yukarıya kadar çıkıyordu, her katta da yürüyüş yolları vardı. Kırmızı ikinci kattaydı; parmaklığa yaslanmış, ılık çalıyordu.

Ancak malikânenin asıl süsü avlusu değil, şelaleleriydi. Çünkü tek bir tanesinden bile su akmıyordu.

Gerçi *bir zamanlar* akıyormuş. Ama uzun bir süre önce birileri çok fazla zenginliği çok fazla hayal gücüyle birleştirmişti. Dört kat yukarıdaki büyük fıskiyelelerden aşağıya dökülen suları dönüştürmek için Ruhdökümcüler kiralamışlardı. Sular tam yere çarpıp etrafa saçıldıkları anda başka maddelere Ruhdökülmüşlerdi.

Peçe'nin yolu onu sol tarafında kalan odaların yanından geçirdi, avlunun birinci kat balkon çıkıntısının altındaydı. Eski bir şelale sağ tarafında duruyordu, şimdi kristalden oluşuyordu. Akan suyun şekli sonsuza kadar taş zeminin üzerine çarpıyor, oradan da ısıltılı ve parlak bir dalga hâlinde dışarıya doğru yayılıyordu. Malikâne onlarca kere el değiştirmişti ve son sahibinin on yıldır adını Hadinal Köşkü olarak değiştirme çabalarına rağmen, insanlar oraya Heyelan diyorlardı.

Peçe ve Vathah Kırmızı'nın güven verici ıslığının eşliğinde ilerlediler. Bir sonraki şelalenin şekli de benzerdi ama bu cilalanmış koyu bir ağırkütük ahşabına dönüştürülmüştü. Acayip bir şekilde neredeyse doğalmış gibi görünüyordu, sanki neredeyse bir ağacın böyle yukarıdan dalgalanarak inerek dibinde dışarıya doğru saçılan bir sütun şeklinde yetişmesi *mümkünmüş* gibiydi.

Kısa süre sonra sollarında İshnah'nın Heyelan'ın şimdiki sahibiy-le konuştuğu odanın önünden geçtiler. Dinmez fırtına her geçişinde arkasında yıkım bırakıyordu ama bir yücefırtınadan çok belirgin bir şekilde farklıydı. Dinmez fırtına'nın en büyük tehlikesinin yıldırımları olduğu ortaya çıkmıştı. Garip kırmızı yıldırımlar sadece yangın çıkarmak ya da düştüğü yeri kavurmakla kalmıyor, kayaları kırarak etrafa taş parçalarının saçılmasına da sebep oluyordu.

Böyle bir yıldırım bu ünlü ve antik malikânenin yan tarafında koca bir delik bırakmıştı. Hoş görünmeyen tahta bir duvarla kapatılmış olan delik ileride kremle kaplanacak, ancak ondan sonra tuğlalarla geri örülecekti. Saçlarını neredeyse kendi boyu kadar bir topuzla başının üzerinde toplamış orta yaşlı bir Alethi kadını olan Berrakhanım Nananav tahtayla kaplanmış deliğe, sonra da yere işaret etti.

“Diğerleriyle uyumlu olmalarını sağlayacaksın,” dedi Nananav halı tüccarı kılığına girmiş olan İshnah’ya. “Tek bir ton farkını bile kabul etmem. Geri döndüğün zaman karşılaştırmak için diğer odalardakilerin yanına koyacağım!”

“Emredersiniz Berrakhanım,” dedi İshnah. “Ama hasar düşündüğümünden çok daha...”

“Bu halılar *Shinovar*’da dokundu. Kendi halısını dokumasına izin verilmeden önce otuz yıl boyunca usta bir dokumacının yanında eğitim almış kör bir adam tarafından yapıldılar! Benim siparişimi bitirdikten sonra da öldü, o yüzden bunların eşi benzeri yok.”

“Bunun gayet farkındayım, ne de olsa şimdiye kadar üç kere söylediniz...”

Peçe kadının bir Hatıra’sını aldı, sonra o ve Vathah odanın yanından geçip avludan devam ettiler. İshnah’nın çalışanları kılığındaydılar ve etrafta rahat rahat dolaşmalarına izin verilmezdi. Kırmızı doğru yolda olduklarını gördükten sonra İshnah’ya katılmak için geri dönmeye başladı. Tuvalet gitmek için izin almıştı ama geri dönmesi uzun sürerse şüphe uyandırabilirdi.

Islığı birden kesildi.

Peçe bir kapıyı açıp Vathah’yı içeriye itti, bir çift muhafız dışarıdaki ikinci kat merdiveninden aşağıya inerken kalbi küt küt atıyordu.

“Ben hâlâ bu işi gece yapmamız gerekirdi diyorum,” diye fısıldadı Vathah.

“Gece burayı kale gibi koruyorlar.”

Muhafız değişimi sabahın ortasındaydı, o yüzden Peçe ve diğerleri bundan hemen önce gelmişlerdi. Teorik olarak, bu muhafızların olaysız bir geceden sonra yorulmuş ve sıkılmış olacakları anlamına gelirdi.

Peçe ve Vathah bir masanın üzerindeki bir kadehin içinde duran birkaç küre tarafından aydınlatılan küçük bir kütüphaneye gelmişlerdi. Vathah gözlerini kürelere dikti ama hareket etmedi, buraya birkaç çentikten çok daha fazlası için sızmışlardı. Peçe çantasına yere koydu ve bir defterle kömür kalem çıkarana kadar karıştırdı.

Peçe derin bir nefes aldı ve Shallan'ın tekrar geri gelmesine izin verdi. Hızlıca demin attığı bakıştan Nananav'ın eskizini çizdi.

“Hâlâ en baştan beri ikisinin de siz olduğunuza inanamıyorum,” dedi Vathah. “İkisi de diğeri gibi davranmıyor.”

“Amaç da bu Vathah.”

“Keşke kendim fark edebilseydim.” Vathah homurdandı, başını kaşıdı. “Peçe’yi seviyordum.”

“Beni sevmiyor musun?”

“Siz patronumsunuz. Sizi sevmemem gerekir.”

Kaba da olsa açık sözlüydü. En azından Vathah ile durumun nasıl olduğunu her zaman bilebiliyordun. Vathah kapıyı dinledi, sonra aralayarak muhafızları izledi. “Tamam. Merdivenlerden çıkıyoruz, sonra ikinci kattaki yoldan ilerleyip geri iniyoruz. Malları alıyoruz, servis asansörüne yüklüyoruz ve çıkışa gidiyoruz. Fırtınalar adına. Keşke bu işi herkes uyurken yapsaydık.”

“O zaman ne eğlencesi kalırdı?” Shallan çizimini bitirdi, sonra ayağa kalktı, Vathah’yı dürttü. “İtiraf et, sen de eğleniyorsun.”

“Savaşta ilk gününde olan bir acemi kadar gerginim,” dedi Vathah. “Ellerim titriyor ve çıkan her seste birilerinin bizi fark ettiğini zannediyorum. Midem çok fena bulaniyor.”

“Bak.” dedi Shallan. “Eğlence.” Onu kenara itti ve aralık kapıdan dışarıya baktı. Fırtına kapası muhafızlar. Yakındaki avluya yerleşmişlerdi. Oradan gerçek Nananav'ın sesini duyabildiklerine şüphe yoktu, o yüzden eğer Shallan, Nananav kılığında dışarıya çıkarsa kesinlikle alarm verirlerdi.

Yaratıcı olma zamanı gelmişti. O düşünürken Desen uğulduadı. Şelaleler tekrar mı aksaydı? Garip spren illüzyonları? Hayır... hayır, bu kadar abartılı şeyler olmazdı. Shallan teatral içgüdülerinin kontrolü ele geçirmesine izin veriyordu.

Basit kalacaktı, daha önce de yaptığı gibi. Peçe'nin yöntemleri. Gözlerini kapattı ve nefesini bırakarak Desen'e ışık doldurdu; sadece ses ışıkörmüştü, Nananav'ın muhafızları İshnah'ya nutuk attığı odaya çağırın sesiydi. Eski numaralar işe yarıyorsa neden yeni bir tane icat edecekti ki? Peçe aynı şeyi tekrarlamamak için doğaçlama yapma ihtiyacı hissetmiyordu.

Desen illüzyonu götürdü ve ses muhafızları koridordan uzaklaştırdı. Shallan Vathah'yı kütüphaneden dışarıya çıkardı, sonra köşeyi döndüler ve merdivenlerden yukarı çıktılar. Nefesini vererek bıraktığı Fırtınaişığı üzerini kapladı ve tamamen Peçe oldu. Sonra Peçe tama-

men Peçe *olmayan* gamzeli kadına dönüştü. Ve sonra onun da üzerine Nananav'ı yerleştirdi.

Kibirli. Geveze. Etrafındaki herkesin işlerini düzgün yapmamak için bahane *aradığından* emin. Diğer kata varırlarken sakın ve ölçülü bir yürüyüş takındı, merdiven parmaklığına dik dik baktı. Bu en son ne zaman parlatılmıştı?

“Bunu eğlenceli bulmuyorum,” dedi Vathah yanında yürürken. “Ama hoşuma gidiyor.”

“O zaman eğlenceli.”

“Eğlence kart oyununda kazanmaktır. Bu başka bir şey.”

Vathah rolüne hevesle sarılmıştı ama daha kültürlü hizmetkârlar bulması gerekirdi. Vathah insan kıyafetleri giymiş bir domuz gibiydi, her zaman homurdanıyor ve boş boş bakıyordu.

Neden hizmetkârların en iyilerine sahip olmayacaktı ki? O bir *Parlayan Şövalye*'ydi. Shallan'ın iyice kafayı çektiği bir geceden sonra çizeceği bir şeye benzer, insan müsveddesi firarilere katlanmak zorunda kalmamalıydı, özellikle de kalemi dişleriyle tutmuşsa.

Rol içine işliyor, diye fısıldadı içinden bir parçası. *Dikkatli ol*. Desen'e bakındı ama o hâlâ alt kattaydı.

İkinci kattaki bir odada durdular, sıkıca kilitlenmmişti. Plan kapıyı Desen'in açmasıydı ama Nananav'ın bekleyecek kadar sabrı yoktu. Dahası bir başhizmetkâr yürüyerek geliyordu.

Nananav'ı gördüğü zaman eğildi.

“Selamın *bu* mu?” dedi Nananav. “Hızla bir eğilip kalkmak mı? Bunu sana nerede öğretiler?”

“Özür dilerim Berrakhanım,” dedi adam daha da eğilerek.

“Bacaklarını dizlerinden kesebilirim,” dedi Nananav. “Belki o zaman en azından uygun miktarda pişmanlık duyarmış gibi görünürsün.” Eliyle kapıya vurdu. “Aç şunu.”

“Neden...” Adam Nananav'ın şikâyet dinleyecek bir ruh hâlinde olmadığını fark ederek sustu. Fırladı ve kapıdaki şifreli kilidi açtı, sonra kapıyı onun için açarak içerideki baharat kokulu havayı dışarıya yaydı.

“Şimdi gidip bana ettiğin hakaretin cezasını çekebilirsin,” dedi Nananav. “Çatıya çık ve tam bir saat boyunca orada otur.”

“Berrakhanım eğer sizi gücendirdiysem...”

“Eğer mi?” Parmağını yukarı uzattı. “Yıkıl karşımdan!”

Adam bir daha eğildi, selamı idare ederdi, koşarak gitti.

“Biraz fazla abartıyor olabilirsiniz Berrakhanım,” dedi Vathah çenesini kaşıyarak. “Gıcık birisi olmasıyla ünlü, *deli* değil.”

“Kes sesini,” dedi Nananav uzun adımlarla odaya girerken.

Malikânenin kileriydi.

Bir duvarı kurutulmuş sosis rafları kaplıyordu. Tahıl çuvalları arkaya yığılmıştı ve uzunkökler ve diğer sebzelerle dolu kasalar vardı. Baharat çuvalları. Küçük yağ kavanozları.

Vathah kapıyı kapattı, sonra aceleyle sosisleri bir çuvala doldurmaya başladı. Nananav o kadar aceleci değildi. Burası bütün bunları güvenle kilit altında tutmak için güzel bir yerdi. Bunları başka bir yere taşımak daha çok bir... suç gibi görünüyordu.

Belki de Heyelan’a yerleşebilir, malikâneyi devralabilirdi. Evin eski sahibesi ne olacaktı? Eh, onun düşük kalitede bir kopya olduğu çok açıktı. Onun icabına bak, yerine geç. *Doğrusu* bu olurdu, değil mi?

Peçe bir ürpertiyle bir katman illüzyonun dağılmasına izin verdi. Fırtınalar... Fırtınalar adına, o neydi öyle?

“*Güçendirmek* için değil Berrakhanım,” dedi Vathah sosis çuvalını asansöre yüklerken. “Ama orada durup denetleyebilirsiniz ya da yardım ederek yemeğin ikiye katlanmasını ve egonun da yarıya inmesini sağlayabilirsiniz.”

“Pardon,” dedi Peçe bir çuvalı kaparken. “O kadının kafasının içi korkutucu bir yer.”

“Eh, Nananav’ın gıcıklığıyla meşhur olduğunu söylemiştim.”

Evet, diye düşündü Peçe. *Ama ben Shallan’dan bahsediyordum.*

Hızla çalışarak yüklemeye sahasına gelen büyük sevkıyatları yukarı çıkarmak için gerekli olan büyük yük asansörünü doldurdular. Sosislerin hepsini, uzunköklerin çoğunu ve birkaç tane de tahıl çuvalını almışlardı. Dolduğu zaman asansörü zemin kata indirdiler. Kapının yanında beklediler ve neyse ki Kırmızı ısıklık çalmaya başladı. Zemin kat yine boştu. Nananav’ın yüzüyle kendine güvenmeyerek Peçe olarak kaldı ve ikisi aceleyle çıktılar. Desen dışarıda bekliyordu ve pantolonuna çıkarken uğuldadı.

Aşağı inerlerken tamamen mermerden oluşan bir şelalenin yanından geçtiler. Shallan olsa durup hayran hayran Ruhdökümün sanatçılığını izlemeyi isterdi. Neyse ki şimdi kontrol Peçe’deydi. Shallan... Shallan bir şeylerin içinde kaybolup giderdi. Ayrıntılara takılıp kalır ya da büyük manzarayı hayal etmeye çalışarak kafası bulutlarda gezinirdi. O rahat orta yer, o güvenli denge noktası Shallan için yabancı bir ülkeydi.

Merdivenden indiler ve hasar görmüş odadaki Kırmızı’yla buluşup, onun yuvarlanmış bir halıyı yüklemeye sahasına taşınmasına yar-

dım ettiler. Desen'e sessizce oradaki asansörün kilidini açtırdı, sonra sahaya odun getiren birkaç hizmetkârı uzaklaştırması için gönderdi. Hizmetkârlar ağzında bir anahtarla koşturan yabani bir vizonun görüntüsünü kovalayarak gitti.

Peçe, Kırmızı ve Vathah birlikte halıyı açtılar, içini asansörden yemek çuvallarıyla doldurdular, sonra tekrar yuvarlayarak bekleyen arabalarının içine koydular. Kapıdaki muhafızların birkaç tane fazla yumrulu halıyı fark etmemesi gerekirdi.

İkinci bir halıyı getirdiler, aynı işlemi tekrarladılar, sonra geri dönmeye başladılar. Ama Peçe yükleme sahasının tam kapı eşiğinde durdu. Tavandaki o şey neydi? Aşağıya damlayan garip sıvı havuzları görüntüsüne bakarken başını bir yana yatırdı.

Öfkesprenleri, diye fark etti. *Orada toplanmışlar ve kaynadıkları zeminin içinden görünüyor.* Kiler tam üzerlerindeydi.

"Koşun!" dedi Peçe hızla geri döner ve vagona doğru atılırken. Bir saniye sonra üst katta birileri bağırmağa başladı.

Peçe kendini sürücü koltuğuna attı, sonra yönlendirme sopasıyla chula vurdu. İshnah'nın da katıldığı ekibi koşarak geldiler ve hareket etmeye başlayan arabaya atladılar. Adım. Adım. Hareket. Ediyordu.

Peçe... Shallan hızlandırmak için büyük yengecin kabuğuna vurdu. Ama chullar chul hızında giderdi. Araba yavaş yavaş avluya çıktı ve ilerideki kapılar kapanmaya başlamıştı bile.

"Fırtınalar adına!" dedi Vathah. Omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu da 'eğlencenin' bir parçası mı?"

Arkalarında saçı sallanan Nananav binadan dışarıya fırladı. "Dururun onları! Hırsızlar!"

"Shallan?" diye sordu Vathah. "Peçe? Her kimsen artık. Hay Cehennem, *arbaletleri* var!"

Shallan nefesini bıraktı.

Önlerindeki kapılar gümlemeyle kapandı. Silahlı muhafızlar küçük avluya girdi, silahları hazırды.

"Shallan!" diye bağırdı Vathah.

Etrafında girdaplanan Fırtınaişiği'yla arabada ayağa kalktı. Chul durdu ve Shallan muhafızlarla yüzleşti. Adamlar tökezleyerek durdular, ağızları açık kalmıştı.

Sessizliği arkalarındaki Nananav bozdu. "Aptal herifler, ne yapıyorsunuz? Neden..."

Sesi kesildi, sonra Shallan ona bakmak için döndüğü zaman yerinde durdu. Kadının yüzüne bürünmüştü.

Aynı saç. Aynı yüz hatları. Aynı kıyafet. Burnu havada tavrına kadar aynen taklit ediyordu. Shallan/Nananav ellerini yana doğru açtı ve arabanın etrafındaki zeminde sprenler belirdi. Yanlış renkle ışılda-yan ve normalden çok daha şiddetle kaynayan kan havuzları. Yağan cam parçaları. İnce vantuzlar gibi beklentispremleri.

Shallan/Nananav görüntüsünü çarpıttı, yüz hatları yüzünden kayarak bir duvardan aşağı akan boyalar gibi eridi. Gerçek Nananav çılgılık attı ve binaya doğru geri kaçtı. Muhafızlardan biri arbaletin te-tiğini çekti ve ok Shallan/Nananav'ı tam kafasından vurdu.

Nalet.

Bir an için görüşü karardı ve sarayda deşilmesini hatırlayarak ani bir panik hissetti. Ama etrafındaki illüzyon olanların arasına gerçek acıspremlerinin karışmasını neden umursayacaktı ki? Doğrudu ve tekrar askerlere baktı, yüzü eriyor, arbalet oku alnından dışarı çıkı-yordu.

Muhafızlar kaçtı.

"Vaşa," dedi. "Lüşfen kapıları aş," Ağzı düzgün çalışmıyordu. Ne kadar garip.

Vathah hareket etmedi, o yüzden Shallan da ona dik dik baktı.

"Gah!" diye bağırdı Vathah geriye doğru tökezleyerek arabanın kasasındaki halılardan birine takılırken. Çamur topaklarına benzer korkuspremleri tarafından etrafı sarılmış Kırmızı'nın yanına düştü. İsh-nah bile bir Yokelçi görmüş gibi görünüyordu.

Shallan illüzyonları dağıttı, hepsini birden, ta Peçe'ye kadar. Her zamanki, sıradan Peçe'ye. "Şorun yok," dedi Peçe. "Şadece illüsyon. Git, kapıyı aş."

Vathah kendini vagondan aşağı attı ve kapılara doğru koştu.

"İl, Peçe?" dedi Kırmızı. "O arbalet oku... Kan kıyafetini lekeliyor."

"Şaten bunları ataşaktım," dedi Peçe geri otururken, Desen de arabaya çıkar ve koltuk boyunca kayarak yanına gelirken daha da rahatlamaya başlamıştı. "Yeni kıyafetim neredeyse haşır."

Bu gidişle giysileri toptancıdan alması gerekecekti.

Arabayı kapılardan dışarı sürdüler, sonra Vathah'yı aldılar. Hiçbir muhafız onları kovalamıyordu ve uzaklaşırlarken Peçe'nin zihni... bulanıklaştı.

Şu... şu arbalet oku gittikçe sinirini *bozuyordu*. Eminelini hissetmi-yordu. Nalet. Eliyle oku dürttü, görünüşe göre Fırtınaışığı okun *etra-fını* iyileştirmiş gibi duruyordu. Dişlerini sıkı ve oku çıkarmaya çalıştı ama fena sıkışmıştı. Görüşü yine bulanıklaştı.

“Biraş yardıma ihşiyaşım olacak şoşuklar,” dedi eliyle oku gösterirken ve içine daha fazla Fırtınaşığı çekti.

Vatnah oku çıkardığı zaman bayıldı. Kısa süre sonra kendine geldiğinde arabanın ön koltuğuna yığılmış duruyordu. Parmaklarıyla başının yanını yokladığında herhangi bir delik bulamadı.

“Bazen beni endişelendiriyorsun,” dedi chulu kamışla idare eden Vathah.

“Gereken neyse onu yapıyorum,” dedi Peçe arkasına yaslanarak ve ayaklarını arabanın önüne uzattı. Sadece hayal gücü müydü yoksa bugün sokakları dolduran insanlar önceki günlerde olduklarından daha mı aç görünüyorlardı? Kahverengi noktalara ya da bazen çürüyen meyvelerin üzerinde görebileceğin türden küçük sineklere benzeyen açlıksprenleri insanların başlarının üzerinde dolanıyordu. Çocuklar annelerin kucağında ağlıyorlardı.

Peçe başını çevirdi, arabanın içinde sakladığı yiyecekleri düşünerek utanmıştı. Bütün hepsiyle ne kadar iyilik yapabiliirdi? Kaç gözyaşını kurutabilir, açlıktan ağlayan kaç çocuğu susturabiliirdi?

Sakin ol...

Anlar Mezhebi'nin içine sızmak şu anda birkaç karnı doyurmaktan daha büyük bir iyilik olacaktı. Bu yiyeceğe onların güvenini satın almak için ihtiyacı vardı. Akıl'ın bu... Cümbüşün Kalbi dediği şeyi araştırmak için.

Peçe Yaradılmamışlar hakkında pek bir şey bilmezdi. Ardentlere eski halk masalları ve Yokelçi hikâyelerinden bahsettikleri zamanları bırak, önemli şeyler anlatırlarken bile hiç dikkat etmemişti. Shallan bilgisi biraz daha fazlaydı ve bu konu hakkında bir kitap bulmayı istiyordu.

Dün gece Peçe, Shallan'ın Kralın Akli'yla görüştüğü meyhaneye geri dönmüştü ve her ne kadar orada olmasa da, onun için bir mesaj bırakmıştı.

Hâlâ sana mezhebin üst kadrosundan birileriyle bağlantı ayarlamaya çalışıyorum. Konuştuğum herkes sadece, “Dikkatlerini çekecek bir şey yap,” diyor. Yapardım ama eminim ki şehir nöbetçileri diye pek bir şey kalmamış olsa bile müstehcenlik yasalarını çiğnemek pek de akıllıca olmaz.

Dikkatlerini çekecek bir şey yap. Şehirdeki her şeyde parmakları var gibiydi. Biraz Hayaletkanları andırıyorlardı. Gizlice izliyorlardı.

Belki de Akıl'ı beklemesine gerek yoktu. Ve belki de aynı anda iki sorunu birden çözebilirdi.

"Bizi Ringinton Pazarı'na götür," dedi Vathah'ya terzi dükkânına en yakın pazar yerinin adını vererek.

"Arabayı o tüccara geri götürmeden önce yiyecekleri boşaltmayacak mıyız?"

"Tabii ki boşaltacağız," dedi Peçe.

Vathah ona gözlerini dikti ama daha fazla açıklama yapmadığı zaman arabayı söylediği yöne sürmeye başladı. Peçe yük arabasının arkasından şapkasını ve ceketini aldı ve giydi, sonra da gömleğinde ki kan lekelerini bir ışıkörü'yle kapattı.

Vathah'ya arabayı belli bir binanın yanında durdurttu. Durdukları zaman sığınmacılar arabanın kasasından içeri bakışlar atıldılar ama sadece halıları görüyorlardı ve Vathah onlara ters ters baktığı zaman dağıldılar.

"Arabayı koru," dedi Peçe küçük bir torba yiyecek çıkarırken. Aşağı atladı ve sallana sallana yürüyerek binaya doğru ilerledi. Dinmezfire tına çatıyı mahvetmiş, binayı kimsesizler için ideal bir yere çevirmişti. Grund'u çoğu zaman olduğu gibi ana odanın içinde buldu.

Şehre geldiğinden beri birkaç kere ilk gün pazar yerinde rüşvet yiyecek verdiği küçük sokak çocuğu Grund'dan bilgi almak için buraya dönmüştü. Grund her zaman buralarda oluyor gibiydi ve Peçe bilgi almak için sokak çocuklarının değerinin gayet farkındaydı.

Bugün oğlan odada yalnızdı. Diğer dilenciler yemek aramaya gitmişlerdi. Grund, sağlam elini kullanarak küçük bir tahtaya kömürle bir şeyler çiziyordu, sakat olan elini cebine sokarak saklamıştı. Peçe'yi görür görmez kulakları dikildi. Artık kaçmayı bırakmıştı, görünüşe göre sokak çocukları birileri onları özellikle aradığı zaman endişeleniyorlardı.

Yiyecek getirdiğini bilirlerse iş değişirdi ama.

Peçe torbayı önüne atana kadar Grund ilgisiz görünmeye çalıştı. Bir sosisin ucu çuvalın ağzından çıktı. Sonra çocuğun koyu gözleri neredeyse yerlerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bütün bir torba mı?" diye sordu Grund.

"Güzel bir gün oldu," dedi Peçe çömelirken. "Benim için o kitaplardan haber var mı?"

"Yok," dedi Grund sosisi dürterken, sanki birden geri kapacak mı diye onu deniyordu. "Hiçbir şey duymadım."

"Duyarsan haberim olsun. Bu arada biraz fazladan yemeğe ihtiya-

cı olan birilerini tanıyor musun? Özellikle iyi ya da muhtaç olan ama tahıl dağıtımında gözden kaçırılan insanlar?”

Çocuk amacını anlamaya çalışarak Peçe'ye dik dik baktı.

“Dağıtacak yemeğim var,” diye açıklama yaptı Peçe.

“Onlara *yemek mi vereceksin?*” Bunu sanki gökten kremcik yağdıracağını iddia etmek kadar makul bir şeymiş gibi söylemişti.

“Ben ilk değilim herhâlde. Eskiden saray da fakirlere yemek veriyordu, değil mi?”

“Bu kralların yapacağı bir şey, normal insanların değil.” Peçe'yi baştan aşağıya süzdü. “Ama sen normal insan değilsin.”

“Değilim.”

“Ee... Dikişçi Muri bana hep iyi davranmıştır. Bir sürü çocuğu var. Doyurmakta zorlanıyor. O ilk Dinmezgece'de yanan eski fırının yanında bir barakası var. Ayışığı Yolu'nun oradaki parkta yaşayan sığınmacı çocuklar var. Onlar çok küçük, anladın mı? Bakacak kimseleri yok. Ve ayakkabıcı Jom. Kolunu kırdı... Bunları yazacak mısın?”

“Unutmam, merak etme.”

Çocuk omzunu silkti ve uzun bir liste verdi. Peçe teşekkür etti ve sorduğu kitabı aramaya devam etmesini hatırlattı. İshnah Shallah'ın emriyle bazı kitapçıları dolaşmıştı ve bir tanesi ismi *Mitika* olan bir eserden bahsetmişti, Yaradılmamışlar hakkında yeni bir kitaptı. Kitapçının elinde bir zamanlar bir tane vardı ama dükkânı ayaklanmalar sırasında soyulmuştu. Birilerinin bu kitapçının mallarının nereye gittiğini bileceğini umut ediyordu.

Peçe arabaya geri dönerken yürüyüşünde bir enerji vardı. Mezhep dikkat çekecek şeyler yapmasını mı istiyordu? Eh, dikkatlerini çekecekti. Grund'un listesinin tarafsız olduğundan şüpheliydi ama pazar yerinin ortasında durup çuvaları dağıtmanın bir ayaklanma başlatma ihtimali yüksek görünüyordu. En azından yiyecek dağıtmanın daha iyi bir yolu olacaktı.

Dikişçi Muri'nin çok fazla çocuğu ve onları beslemek için pek fazla seçeneği olmayan bir kadın olduğu ortaya çıktı. Parktaki çocuklar tam Grund'un anlattığı yerdeydiler. Peçe onlar için bir yiyecek yığını bıraktı ve çocuklar hayretler içinde toplanırlarken yürüyerek uzaklaştı.

Dördüncü durakta Vathah işi kavradı. “Hepsini dağıtacaksın, değil mi?”

“Hepsini değil,” dedi Peçe bir sonraki hedeflerine doğru giderlerken koltuğunda yayılarak.

“Ya Anlar Mezhebi'ne ödeme ne olacak?”

“Her zaman daha fazlasını alabiliriz. Öncelikle dikkatlerini çekmemiz söylendi. Pazar yerinde etrafa yemek çuvalları fırlatarak dolaşan beyazlı deli bir kadın işimize yarar diye düşünüyorum.”

“Deli kısmı tamam en azından.”

Peçe elini yuvarlanmış bir halının içine soktu ve onun için bir sosıs çıkardı. “Bir şeyler ye. Daha iyi hissedersin.”

Vathah homurdandı ama sonra aldı ve ucunu ısırdı.

Akşam olduğunda araba boştu. Peçe bu şekilde mezhebin dikkatini çekip ekmeyeceğinden emin değildi ama fırtınalar adına, bir şeyler *yapmak* iyi hissettirmişti. Shalla’n gidip kitaplarını okuyabilir, konuşup planlar yapabiliirdi. Peçe şu anda açlıktan ölmekte olan insanlar hakkında endişe edecekti.

Her şeyi dağıtmamıştı gerçi. Vathah’nın sosisini yemesine izin vermişti.

Kulenin savunma hatlarının bozulacağından endişeliyim. Yaradılmamışlara karşı burada güvende olmayacaksak, neredede olacağız?

—Çekmece 3-11, lal taşı

“**Y**a Sakal sus,” dedi Ved. “Sen Karadiken’le tanışmadın.”
“Tanıştım!” dedi diğer asker. “Üniformama iltifat etti ve bana kendi bıçağını verdi. Kahramanlığım için.”

“Yalancı.”

“Dikkat et,” dedi Sakal. “Güzel bir hikâyeyi böyle bölmeye devam edersen Kal seni şişleyebilir.”

“Ben mi?” dedi mangadaki diğerleriyle birlikte devriye gezmekte olan Kaladin. “Beni işe karıştırma Sakal.”

“Baksana şuna,” dedi Sakal. “Gözlerinde açlık var Ved. Hikâyenin sonunu duymak istiyor.”

Kaladin de diğerleriyle birlikte gülümsedi. Elhokar’ın talimatıyla Duvar Muhafızları’na resmen katılmış ve anında Teğmen Noro’nun mangasına eklenmişti. Köprü Dört’ü yaratmak için harcadığı o kadar çabadan sonra bu grubun bu kadar hızla bir parçası olmak... fazla kolay görünüyordu.

Yine de Kaladin bu adamlardan hoşlanmıştı ve duvarın dibi boyunca giden devriye sırasında onların muhabbetinden keyif alıyordu. Sıradan bir devriye için altı kişi çok fazlaydı ama Çivit onların gruplar

hâlinde kalmalarını istiyordu. Mangada Sakal, Ved ve Noro'nun yanında Alaward adında iri bir adam ile Vaceslv adında dost canlısı biri vardı, Alethi'ydi ama Thaylen kökenli olduğu belliydi. İkisi Kaladin'i kart oynamaya ikna etmek için çalışıp duruyordu.

Bu rahatsız edici bir şekilde Sah ve parshmenleri hatırlatıyordu.

"Sonra ne olduğuna inanmayacaksınız," diye devam etti Sakal. "Karadiken bana dedi ki... Ah, hay fırtına kapası. Dinlemiyorsunuz, değil mi?"

"İh," dedi Ved. "Şuna bakmakla fazla meşgulüm." Başıyla az önce yanından geçtikleri bir şeyi işaret etti.

Sakal kıs kıs güldü. "Hah! Şu kabarmış tavuğa bir bakın! Kime hava attığını sanıyor?"

"Fırtına kapası deri israfı," diyerek katıldı Ved.

Kal sırtıttı, Sakal ve Ved'in gördüğü şey neyse bakmak için omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. Bu kadar güçlü bir tepki yaratmak için çok salak görünen biri olması...

Adolin'di.

Prens üzerinde sahte bir yüz ve en yeni moda tarzda sarı bir takım elbiseyle köşede duruyordu. Ondan birkaç parmak daha uzun olan Drehy de memnurlukla bir chouta yiyerek korumalığını yapıyordu.

"Bir yerlerde sancaksız kalmış bir krallık var," dedi Sakal ciddiyetle "Çünkü o herif hepsini satın almış ve ceket diktirmiş."

"Bu şeyleri nerede tasarlıyorlar ki?" diye sordu Vaceslv. "Yani... Fırtınalar adına! 'Dünyanın sonu gelmiş, bana ne lazım biliyor musun? Şimdi ne olsa çok iyi giderdi? Yeni bir ceket. Pulunu da bol koy,' mu diyorlar?"

Kaladin'e başını eğen, sonra da başka bir yöne bakan Adolin'in yanından geçtiler. Bu her şeyin yolunda olduğu ve Kaladin'in muhafızlarla birlikte kalmaya devam edebileceği anlamına geliyordu. Başını iki yana sallasaydı terzi dükkânına geri dönmesi gerektiği anlamına gelecekti.

Sakal kıkırdamaya devam etti. "Steenli tüccar beylerin hizmetindeyken bir keresinde prensin kızını kurtarmak için bütün bir boya havuzunun içinden yüzmek zorunda kalmıştım," diye belirtti. "Çıktığım zaman bile *hâlâ* şu süslü kremcik kadar renkli değildim."

Alaward homurdandı. "Fırtına kapası yücedoğumlular. Kötü emirler verip, bir adamın iki katı yemekten başka bir işe yaramazlar."

"Ama neden öyle diyorsun?" dedi Kaladin. "Yani o da açıkgözlü. Bizim gibi." Yüzünü buruşturdu. Kulağa fazla sahte mi geliyordu?

Açıkgözlü olmak ne güzel çünkü benim de açık gözlerim var, sizin gibi benim gözlerim de koyugözlerin gözlerinden daha açık. Gözlerinin renginin değişmesini önlemek için Syl'i gün içinde birkaç kere çağırarak zorunda kalıyordu.

“Bizim gibi mi?” dedi Sakal. “Kal sen hangi taşın altında yaşıyorsun? Geldiğin yerde ortancalar işe yarıyor mu?”

“Bazıları,” dedi Kaladin.

Sakal ve Ved, aslında Noro dışında manganın tamamı oncuysa; açıkgözlü sınıf sistemindeki en düşük seviye olan onuncu Dan'dan adamlardı. Kaladin hiçbir zaman fazla dikkat etmemişti, ona göre açıkgözlerin hepsi açıkgözdü.

Bu adamlar ise dünyayı çok farklı görüyorlardı. Sekizinci Dan'dan yüksek olan ama tam olarak yücebey sayılmayacak herkes ortancaydı. Mangadakilerin onlara bakış açılarına bakılırsa insan bile sayılmayabilirlerdi, özellikle de orduda görev almayan beşinci ve altıncı Dan'dakiler.

Bu adamlar nasıl oluyordu da kendilerini aynı seviyedeki diğerleriyle çevrelemeyi doğal olarak başarıyorlardı? Oncularla evleniyorlardı, oncularla içmeye gidiyorlardı, oncularla şakalaşıyorlardı. Kendi argoları ve gelenekleri vardı. Burada Kaladin'in bir adım ötesinde olduğu hâlde daha önce hiç görmediği koca bir dünya vardı.

“Bazı ortancalar işe yarıyor,” dedi Kaladin. “Bazıları iyi düello yapıyor. Belki geri dönüp o adamı askere alabiliriz. Belinde kılıç vardı.”

Diğerleri ona delirmiş gibi baktı.

“Kal, kipim,” dedi Sakal. “Kip” Kaladin'in daha tam çözemediği argo bir kelimeydi. “Sen iyi birisin. İnsanların en iyi yanlarını görmek güzel. Daha beni görmezden gelmeyi bile öğrenemedin, çoğu insan birlikte yediğimiz ilk yemekten sonra bunu yapmaya karar veriyor.”

“Ama dünyayı olduğu gibi görmeyi öğrenmen gerek. Yücemareşal gibi iyi subaylar olmadıkları sürece ortancalara güven olmaz. Şu arkadaki gibi adamlar kasıla kasıla dolanırlar ve senin yapman gereken her şeyi sayarlar ama bir saldırı sırasında bunları duvara koyarsan, o takımdan bile daha sarıya döner ve altılarını ıslatırlar.”

“Partileri var,” diyerek onayladı Ved. “Aslında yapacaklarının en iyisi de o. Onları ayağımızın altından çekiyor.”

Ne kadar garip bir duygular karışımıydı. Bir yandan Kaladin onlara Amaram'ı anlatmak ve sevdiklerine tekrar ve tekrar yapılan haksızlıklar konusunda nutuk atmak istiyordu. Öte yandan onlar... Alethkar'ın tamamındaki en iyi düello olmaları mümkün olan *Adolin Kholin*'le

dalga geçiyorlardı. Evet, takım elbisesi biraz parlaktı ama onunla konuşarak beş dakika geçirecek olsalar, o kadar kötü biri olmadığını görürlerdi.

Kaladin ağır ağır yürümeye devam etti. Elinde bir mızrak olmadan devriye gezmek ona yanlış geliyordu, içgüdüsel olarak rüzgârda uçuşan Syl'i aradı. Sağ tarafında taşması için bir kılıç, sol tarafında taşması için bir cop ve küçük yuvarlak bir kalkan verilmişti. Duvar Muhafızları'nın ona öğrettiği ilk şey nasıl kalkanını indirmeden sağ eliyle aşağı uzanıp kılıcını çekeceği ve kınından çıkaracağı olmuştu.

Yokelçiler en sonunda saldırıya geçtiği zaman kılıç ya da cop kullanmayacaklardı, bunun için yukarıda sağlam kargılar vardı. Aşağıda ise durum farklıydı. Şehrin etrafında duvar boyunca dolanan geniş yol açık ve temizdi, Muhafızlar tarafından korunuyordu. Ama içeriye doğru giden sokakların çoğu insanlarla doluydu. En fakirler ve en zavallılardan başka kimse duvarlara bu kadar yakın olmak istemiyordu.

“Nasıl oluyor da dışarıdaki orduyla aralarındaki tek şeyin biz olduğumuz bu sığınmacıların kafasına bir türlü basmıyor?” dedi Ved.

Gerçekten de geçtikleri yan sokaklardakilerin çoğu devriyeye açık bir düşmanlıkla bakıyordu. En azından bugün kimse onlara bir şey fırlatmamıştı.

“Karnımızın tok olduğunu görüyorlar,” diye cevap verdi Noro. “Kışlarımızdan gelen yemek kokusunu alıyorlar. Kafalarıyla değil, mideleriyle düşünüyorlar.”

“Bunların yarısı mezhepten zaten,” diye belirtti Sakal. “Bugünlerde bir ara onların içine sızmam gerekecek. Başrahibeleriyle evlenmek zorunda kalabilirim ama haberiniz olsun, çok *fenayımdır*. Son seferinde, rahibenin tüm ilgisini üzerime toplayınca diğer erkekler çok kıskanmıştı.”

“Senin durumunu görünce gülmekten bayılmıştı, di mi?” diye sordu Ved.

“Aslında onun da bir hikâyesi...”

“Tamam Sakal,” dedi teğmen. “Haydi teslimat için hazırlanalım.” Kalkanını diğer eline geçirdi, sonra copunu çekti. “Tehditkâr görünün millet. Sadece coplar.”

Ekip tahta sopalarını çekti. Kendilerini kendi halklarından korumak zorunda kalmak yanlış geliyordu, aklına Amaram'ın ordusunda kasabaların yakınlarında ordugâh kurdukları zamanlar geliyordu. Herkes her zaman ordunun ve Harap Ovalar'daki savaşın şanı hakkında *konusurdu*. Ama öte yandan kasabalılar aval aval bakmayı bi-

tirdikleri zaman dikkat çekici bir hızla düşmanca tavırlar göstermeye başladılar. Bir ordu herkesin sahip olmayı istediği türden bir şeydi, başka bir yerlerde önemli işler yapıyor olduğu sürece.

Noro'nun mangası kendi müfrezelerinden başka bir mangayla buluştu; iki manga duvar nöbetinde, ikisi izinli ve iki tanesi de aşağıda devriye geziyordu. Yaklaşık kırk kişilik bir kuvvet ediyordu. Bir düzine asker birlikte büyük kışla depolarının birinden çıkan yavaş, chulların çektiği bir arabayı korumak üzere konum aldılar. Bağlı çuvallardan oluşan bir yığın taşıyordu.

Sığınmacılar etraflarına toplandı ve Kaladin copunu kaldırdı. Fazla yaklaşan bir adamı geri itmek için kalkanını kullanmak zorunda kaldı. Neyse ki bu diğerlerinin arabaya saldırmalarına değil, geri çekilmelerine neden oldu.

Bir meydanda durmadan önce şehrin içine doğru sadece bir sokak ilerlemişlerdi. Syl aşağı indi ve Kaladin'in omzuna kondu. "Onlar... senden *nefret* eder gibi görünüyorlar."

"Benden değil," diye fısıldadı Kaladin. "Üniformadan."

"Eğer... eğer gerçekten saldıracak olurlarsa ne yapacaksın?"

Bilmiyordu. Bu şehre halkıyla savaşmak için gelmemişti ama mangayı savunmayı reddedecek olursa...

"Fırtına kapası Velalant geç kaldı," diye homurdandı Ved.

"Biraz daha zaman ver," dedi Noro. "İyi insanlar eninde sonunda bu yiyeceğin kendilerine gideceğini biliyorlar."

Evet, Velalant'ın dağıtım noktalarında saatlerce sıra bekledikten sonra.

Şehrin içlerinde kalabalığın arasında seçilemeyen bir grup insan yaklaşıyordu, yüzlerini örten maskeleri ve parlak mor elbiseleri vardı. Kaladin rahatsız bir şekilde izlerken kendi kollarını kırbaçlamaya başladılar. Etraflarındaki zeminden dışarı çıkan derisi yüzülmüş eller gibi acıspremleri çekiyorlardı. Ancak bu eller fazla büyüktü ve yanlış renkliydi ve... ve insan eline de benzemiyorlardı.

"Gecenin sprenlerine dua ettim ve onlar bana geldiler!" diye bağırdı en önlerindeki bir adam ellerini yukarı kaldırarak. "Beni acımdan kurtardılar!"

"Ah hayır..." diye fısıldadı Syl.

"Onlara kucak açın! Değişimin sprenlerine! Yeni bir fırtınanın sprenlerine, yeni bir dünyanın! Yeni bir halkın!"

Kaladin, Noro'yu kolundan tuttu. "Komutanım, geri çekilmemiz gerek. Bu tahılı depoya geri götürmeliyiz."

“Emirlerimiz...” derken giderek daha da düşmanlaşan kalabalığa bir bakış atan Noro’nun sesi azalarak sustu.

Neyse ki mavi ve kırmızı üniformalı elli kadar adamdan oluşan bir grup köşeyi dönerek geldi ve sığınmacıları kenara itmeye başladı. Noro’nun iç çekmesi neredeyse komik derecede yüksek sesliydi. Velalant’ın askerleri tahıl sevkiyatının etrafını sararlarken öfkeli kalabalık dağıldı.

“Neden bu işi gündüz yapıyoruz?” diye sordu Kaladin subaylarından birine. “Neden depomuza gelip oradan almıyorsunuz? Bu gösteri neden?”

Bir asker nazik ancak kesin bir şekilde Kaladin’i arabadan uzaklaştırdı. Askerler arabanın etrafını sardılar ve götürdüler, kalabalık da peşlerinden takip etti.

Duvara geri döndükleri zaman Kaladin kendini Thaylenah’ya kadar bütün yolu yüzerek gittikten sonra karayı gören bir adam gibi hissediyordu. Avcunu taşa dayayıp serin, pürüzlü yüzeyine dokundu. Fırtınasıgı çeker gibi duvardan bir güvenlik hissi çekiyordu. O kalabalıkla savaşmak kolay olurdu, neredeyse silahsız sayılırlardı. Ama antrenman kişiyi savaşın hareketlerine hazırlasa da duygular başka bir şeydi. Syl Kaladin’in omzunda büzülmüş, arkalarındaki sokağa gözlerini dikmişti.

“Bunların hepsi kraliçenin suçu,” diye mırıldandı Sakal alçak sesle. “Eğer o ardenti öldürmeseydi...”

“Kes,” dedi Noro sertçe. Derin bir nefes aldı. “Manga, duvar nöbeti sırası bizde. Bir şeyler içmek ya da kestirmek için yarım saatiniz var, yukarıdaki yerimizde toplanın.”

“Fırtınalara şükür!” dedi Sakal doğruca merdivenlere ilerleyerek, yukarıdaki karakola çıkıp dinlenmeye niyetli olduğu açıktı. “Düşmanı izleyerek zaman geçirmeyi çok isterim, teşekkürler.”

Kaladin merdivenleri çıkan Sakal’a katıldı. Adamın bu lakabının nereden geldiğini hâlâ bilmiyordu. Mangada sakalı olan tek kişi Noro’ydu, gerçi matah bir sakalı yoktu. Kaya görse güler ve biraz sabun ve bir usturayla ızdırabına son verirdi.

“Neden yücebeylere haraç veriyoruz Sakal?” diye sordu Kaladin merdivenleri çıkarırken. “Velalant ve onun gibiler gördüğüm kadarıyla pek işe yaramaz tipler.”

“Evet. Gerçek yücebeyleri ayaklanmalarda ya da sarayda kaybettik. Ama yücemareşal ne yapacağını biliyor. Bence tahılları Velalant gibileriyle paylaşmasaydık, el koymalarını önlemek için savaşmak

zorunda kalırdık. Bu şekilde en azından halk besleniyor ve biz de duvarı tutabiliyoruz.”

Çoğu zaman bu şekilde konuşuyorlardı. Onların görevi şehir duvarını korumaktı ve eğer fazla uzağa bakarlarsa, şehirde düzen sağlamak ya da mezhebi çökertmek için fazla çabalayacak olurlarsa dikkatleri dağılırdı. Şehir ayakta kalmak zorundaydı. İçten içe yanıyor olsa bile ayakta kalmak zorundaydı. Kaladin bir dereceye kadar buna katılıyordu. Her şeyi ordu yapamazdı.

Yine de acı vericiydi.

“Bütün o yiyeceği nereden bulduğumuzu bana ne zaman söyleyeceksiniz?” diye fısıldadı Kaladin.

“Ee...” Sakal merdivenlerde etrafa bakındı. Öne eğildi. “Bilmiyorum Kal. Ama Çivit’in komutayı aldığı zaman yaptığı ilk şeyi biliyor musun? Doğu kapılarının oradaki aşağı manastıra saldırmamızı emretti, saraydan uzaktakine. Diğer bölüklerden o saldırıya katılan adamlar tanıyorum. Orayı ayaklanmacılar ele geçirmişti.”

“Bir Ruhdökümcüleri vardı değil mi?”

Sakal başıyla onayladı. “Şey olduğunda... biliyorsun ya işte, şehirde sarayda olmayan sadece o vardı.”

“Ama çılgık atan sprenleri çekmeden bunu nasıl kullanıyoruz?” diye sordu Kaladin.

“Şöyle,” dedi Sakal ve ses tonu değişti. “Sana bütün sırları söyleyemem ama...” Kendisinin Herdaz’ın kralından nasıl Ruhdökümcü kullanmayı öğrendiğini anlatan bir hikâyeye girişti. Sakal en güvenilir bilgi kaynağı olmayabilirdi.

“Yücemareşal,” diye lafını kesti Kaladin. “Kadının Parekılıcı’ndaki garipliği fark ettin mi? Kabzasının ne topuzunda ne de koruyucusunda mücevher yok.”

Merdivenlerin pencere aralıklarından sızan ışığın aydınlattığı Sakal Kaladin’e dik dik baktı. Yücemareşalin “kadın” olduğunu söylemek her zaman tepki vermelerine neden oluyordu. “Belki de *yücemareşalin* kılıcı hiç ortadan kaybetmemesinin nedeni budur,” dedi Sakal. “Belki bir şekilde bozulmuştur.”

“Olabilir,” dedi Kaladin. Parlayan akranlarının Kılıçları dışında, mücevheri olmayan bir Parekılıcı daha görmüştü. Beyazlı Suikastçı’nın Kılıcı. Elinde olduğu kişiye Parlayan güçleri bahşeden bir Şerefkılıcı. Eğer Çivit’in ona Ruhdöküm gücü veren bir silahı varsa, belki bu sprenlerin onu neden bulamadığını açıklardı.

Sonunda duvarın tepesine çıkarak gün ışığına ulaştılar. İkisi bura-

da durdu, delici Rüzgâr bıçakları ve yükselen tepeleri ile dalga dalga yayılan şehre baktılar. Daima bir kasvet içinde olan saray şehrin uzak kıyısına hâkimdi. Duvar Muhafızları duvarın sarayın arkasından geçen kısmında neredeyse devriye bile gezmiyorlardı.

“Saray Muhafızları’ndan kimseyi tanıyor muydun?” diye sordu Kaladin. “Giden askerlerden hâlâ aileleri ya da herhangi birileriyle iletişimde olan kimse var mı?”

Sakal başını olumsuzca salladı. “Bir süre önce yaklaştım. Sesler duydum Kal. Onlara katılmamı söyleyen fısıltılar. Yücemareşal bunlara kulaklarımızı tıkamamız gerektiğini söylüyor. Onları dinlemezsek bizi ele geçiremezlermiş.” Elini Kaladin’in omzuna koydu. “Soruların dü-rüstçe Kal. Ama çok fazla endişe ediyorsun. Bizim duvara odaklanma-mız gerek. Kraliçeden ya da saraydan fazla bahsetmemek en iyisi.”

“Tıpkı Çivit’in bir kadın olduğundan bahsetmediğimiz gibi.”

“Onun kadınlığı...” Sakal yüzünü buruşturdu. “Yani yücemareşal-in sırrını korumak bizim görevimiz.”

“O zaman çok beceriksiz demektir. Umarım duvarları savunma-da daha iyiyizdir.”

Sakal omuz silkti, eli hâlâ Kaladin’in omzundaydı. Kaladin ilk kez bir şeyi fark etti. “Ründuası yok.”

Sakal kolunda normalde bir ründuasının bağlanması için olan beyaz kol bandını taktığı yere baktı. Onunki boştu. “Evet,” dedi elini ceketinin cebine sokarken.

“Neden?” diye sordu Kaladin.

Sakal omuz silkti. “Hangi hikâyelerin uydurma olduğunu anlama konusunda tecrübeliyim diyelim. Yukarıda bizi izleyen kimse yok Kal.”

Duvar boyunca dizili kule benzeri yapılardan biri olan toplanma karakoluna doğru yürüyerek gitti. Syl Kaladin’in omzunda ayağa kalktı, sonra görünmez merdivenlere çıkar gibi havada yürüdü ve gözleriyle aynı hizaya gelip durdu. Sakal’ın arkasından baktı, elbisesi Kaladin’in hissedemediği bir rüzgârla dalgalanıyordu. “Dalınar Tanrı’nın öldüğünü düşünmüyor,” dedi. “Yalnızca Yaradan’ın, Şeref’in hiçbir zaman Tanrı olmadığını görüşünde.”

“Sen Şeref’in bir parçasısın. Bu seni gücendirmiyor mu?”

“Her çocuk eninde sonunda babasının Tanrı olmadığını öğrenir.” Kaladin’e baktı. “Sen yukarıdan bizi izleyen biri olduğunu düşünüyor musun? Sence gerçekten bir yerlerde bir şeyler yok mu?”

Bir tanrının küçük bir parçası için garip bir soru.

Kaladin muhafız kulesinin kapı ağzında oyalandı. İçeride kendi mangasının askerleri eşyalarını toparlarken gülüşüyor ve gürültü yapıyorlardı: Müfreze Yedi, Manga İki; kulağa Köprü Dört kadar güzel gelmiyordu.

“Eskiden başıma gelen korkunç şeyleri tanrının olmadığına kanıtı olarak kabul ederdim,” dedi. “Sonra en karanlık anlarımdan bazılarını yukarıda bir şeylerin olması *gerektiğinin* bir kanıtı olarak düşündüm, çünkü tek açıklama bu zalimliğe birinin izin vermesi olabilirdi.”

Derin bir nefes aldı, sonra bulutlara doğru baktı. Gökyüzüne çıkarılmış ve orada muhteşemlik bulmuştu. Ona koruma ve savunma gücü verilmişti.

“Şimdi,” dedi. “Şimdi ise bilmiyorum. Kusura bakmasın ama, Dalar’in inançları kulağa fazlasıyla elverişli geliyor. Şimdi kusurlu olduğu kanıtlandığına göre, Yaradan hiçbir zaman Tanrı değilmiş yani, *öyle mi?* Başka bir şeylerin mi Tanrı olması *gerekiyor?* Bunu beğenmedim. Belki de bu bizim hiçbir zaman cevap bulamayacağımız bir sorudur.”

İçeri girdi. İki yönde de duvarın üzerine açılan geniş kapılar vardı, dış cephede ve çatıdaki delikler de okçular için mevzi sağlıyordu. Sağında kalkanlar ve silahların durduğu raflar ve yemek için bir masa vardı. Bunun üzerinde ise içeridekilerin işaret bayraklarıyla aşağıdan verilecek emirleri alabilecekleri şehre açılan büyük bir pencere vardı.

Davullar çalarak alarm vermeye başladığında kalkanını raflardan birine yerleştiriyordu. Syl aniden çekilerek gerilmiş bir ip gibi arkasından yukarı fırladı.

“Duvara saldırıyorlar!” diye bağırdı Kaladin davulların çalışmasını okuyarak. “Silah kuşanın!” fırlayarak odayı geçti ve duvardaki sırada asılı olan bir kargıyı kaptı. Bunu gelen ilk adama verdi, sonra askerler sinyale itaat etmek için hareketlenirken onlara silah dağıtmayı sürdürdü. Teğmen Noro ve Sakal kalkanları dağıtıyordu, bunlar aşağıda devriye gezerken taşıdıkları küçük, yuvarlak olanlar değil, tam boydaki dikdörtgen kalkanlardı.

“Hizaya girin!” diye bağırdı Kaladin Noro’dan hemen önce.

Fırtınalar adına. Komutan ben değilim. Kendisini bir aptal gibi hissederek Kaladin kendi kargısını aldı ve uzun silahı dengeleyerek yalnızca bir kalkan taşıyan Sakal’ın yanında dışarı çıktı. Duvarın üzerinde dört manga kargılar ve üst üste bindirilmiş kalkanlardan oluşan bir düzene girdi. Kaladin ve Noro gibi merkezdeki bazı askerlerin yalnızca iki elle tuttukları kargıları vardı.

Kaladin'in şakaklarından ter damlaları aktı. Amaram'ın ordusun-dayken kısa bir süre kargı düzeni eğitimi almıştı. Bu Alethi savaş stratejisinde yeni bir gelişme olan ağır süvari birliklerine karşı kullanılırdı. Bir duvarın üzerinde çok fazla etkili olabileceğini düşünemiyordu. Düşman askerlerinden oluşan blokların üzerine yürümek için harikaydı ama Kaladin'in kargıyı yukarıya doğru tutması zordu. Bu şekilde iyi dengelenemiyordu ama Kaynaşıklarla başka nasıl savaşacaklardı ki?

Karakolu paylaştıkları diğer müfreze de ellerinde yaylarla kulenin üzerinde yerlerini almışlardı. Okçu desteğinin savunmacı kargı düzeniyle birleştiğinde etkili olacağını umuyorlardı. Kaladin sonunda havada uçarak gelen Kaynaşıkları gördü, duvarın başka bir kısmına yaklaşıyorlardı.

Mangasındaki askerler, ründualarını düzelterek ya da kalkanlarını ayarlayarak gerginlik içinde bekledi. Uzaklarda Kaynaşıklar diğer Duvar Muhafızları'yla çarpıştı, Kaladin bağırışları zar zor duyabiliyordu. Davulcu istasyonundan gelen davul sesleri herkese kendi yerlerinde kalmalarını söylüyordu.

Syl uçuşarak geri geldi, tedirgin bir şekilde hareket ediyor, bir o yana, bir bu yana fırlıyordu. Saflardaki birkaç kişi sanki konumlarını bırakıp silah arkadaşlarının savaştığı yere doğru gitmek isterlermiş gibi öne eğildi.

Safları bozmayın, diye düşündü Kaladin ama yüksek sesle söylemeden önce kendini tuttu. Burada komutan o değildi. Müfreze lideri Yüzbaşı Deedanor daha gelmemişti, bu da yetkili subayın Noro olduğu anlamına geliyordu, o diğer manga komutanları teğmenlerden daha kıdemliydi. Kaladin dişlerini sıktı ve Noro nihayet konuşuncaya kadar herhangi bir emir vermemek için kendisini zor tuttu.

"Yerinden ayrılmaya kalkma şimdi Hid," diye seslendi teğmen. "Kalkanlarınızı bir arada tutun. Eğer şimdi koşturup gidersek kolay av oluruz."

Askerler gönülsüz bir şekilde tekrar sırayı düzelttiler. Neden sonra Kaynaşıklar uçarak gitti. Saldırıları asla uzun sürmüyordu, sertçe saldırıyor, duvar boyunca çeşitli noktadaki tepki sürelerini deniyorlardı ve sık sık yakınlardaki kulelere girip içeriği arıyorlardı. Gerçek bir taarruz için hazırlanıyorlardı ve Kaladin'in tahminine göre Duvar Muhafızları'nın nasıl beslendiğini de öğrenmeye çalışıyorlardı.

Davullar mangalara dağılma işareti verdi ve Kaladin'in müfreze-sindeki askerler uyusuk bir şekilde yürüyerek kulelerine geri döndü-

ler. Üzerlerine bir hüsrân duygusu çökmüştü. Bastırılmış saldırganlık bu duygu. Bütün o gerginlik, o savaş telaşı, sonra sadece diğer askerler ölürken öylece bekleyip ter dökmekten başka bir şey yapmamışlardı.

Kaladin silahların raflara yerleştirilmesine yardım etti, sonra bir tas güveç alıp kulenin hemen dışında duvarın üzerinde bekleyen Teğmen Noro'ya katıldı. Bir haberci aşağıdaki şehirde olanlara Noro'nun mangasının düşmanla çarpışmaya girmediğini anlatmak için işaret bayrakları kullanıyordu.

“Özür dilerim komutanım,” dedi Kaladin alçak sesle. “Bir daha olmayacağına söz veririm.”

“Ee... ne olmayacağına?”

“Sizin yerinize konuştum,” dedi Kaladin. “Komuta sizde olduğu hâlde emir verdim.”

“Ha! Eh, sen tez canlısın Kal! Savaşmaya heveslisin diyelim.”

“Olabilir komutanım.”

“Kendini ekibe kanıtlamak istiyorsun,” dedi Noro cılız sakalını ovuşturarak. “Eh, ben hevesli askeri severim. Tahminimce eğer hâyatta kalırsan çok geçmeden bir manga komutanı olursun.” Bunu gururlu bir ebeveyn gibi söylemişti.

“İzin isteyebilir miyim komutanım? Duvarın ilerisinde yardımına ihtiyacı olan yaralılar olabilir.”

“Yaralılar mı? Kal biraz sıhhiye eğitimi aldığını söylediğini biliyorum ama ordunun hekimleri zaten orada olacaklardır.”

Doğru ya, ordunun gerçek hekimleri vardı.

Noro Kaladin'in omzuna vurdu. “İçeri gir ve güvecini bitir. Daha sonra yeteri kadar hareketlilik olacak. Tehlikeye doğru hızla koşma, tamam mı?”

“Bunu... hatırlamaya çalışırım komutanım.”

Yine de omzuna konan Syl'le birlikte kuleye dönmek ve oturup güvecini yemek dışında yapılacak bir şey yoktu.

Bugün son kez kuleden atladım. Doğu duvarının tamamı boyunca düşer, kuleyi geride bırakır ve aşağıdaki dağ eteklerine kadar inerken rüzgârın etrafımda dans ettiğini hissettim. Bunu özleyeceğim.

—Çekmece 10-1, safir

Peçe başını pazar yerindeki eski, yıkık dükkânın penceresinden içeri uzattı. Sokak çocuğu Grund her zamanki yerinde oturmuş, eski bir çift ayakkabıyı domuz derisini sökmek için dikkatlice kesiyordu. Peçe'yi duyduğunda elindeki aleti bıraktı ve sağlam eliyle bir bıçağa uzandı.

Peçe'yi gördü, sonra ona fırlattığı yemek torbasını yakaladı. Bu sefer daha küçüktü ama içinde meyve vardı. Bugünlerde şehirde çok enderdi. Oğlan yemek torbasını kendine doğru çekip koyu yeşil gözlerini kapattı... sessiz görünüyordu. Ne kadar garip bir yüz ifadesiydi.

Hâlâ benden şüpheliyor, diye düşündü Peçe. Bir gün bütün bunların karşılığında ondan ne isteyeceğimi merak ediyor.

"Ma ve Seland nerede?" diye sordu Peçe. Burada Grund'la beraber yaşayan iki kadın için de torbalar hazırlamıştı.

"Bu tamircinin yerine taşındılar," dedi Grund. Baş parmağıyla yukarıdaki göçük tavana doğru işaret etti. "Buranın fazla tehlikeli olmaya başladığını düşündüler."

"Sen de aynısını yapmak istemediğine emin misin?"

“İ ih,” dedi Grund. “Sonunda ayağım birilerine çarpmadan dolaşabiliyorum.”

Peçe onu geride bıraktı ve ellerini ceplerine soktu, soğuk havaya karşı yeni şapkası ve ceketini giyyordu. Harap Ovalar ve Urithiru’da bu kadar çok zaman geçirdikten sonra Kholinar’ın daha sıcak olacağını umut etmişti. Ama burası da soğuktu, bir kış mevsimi çökmüştü. Belki de Dinmezfirtına’nın gelişi yüzünden böyleydi.

Ondan sonra üç kızı olan eski dikişçi Muri’ye uğradı. O ikinci Nan’dandı, koyugözler için yüksek bir mevkiydi ve Revolar yakınlarındaki bir kasabada başarılı bir dükkânı olmuştı. Şimdi ise fırtınalardan sonra su oluklarında ölü fare ve kremcik arıyordu.

Muri’de her zaman eğlendirici ama genellikle anlamsız olan dedikodular olurdu. Yaklaşık bir saat sonra Peçe onun yanından ayrıldı ve pazar yerinden çıkmaya başladı, son torbasını da rastgele bir dilencinin kucağına bıraktı.

Yaşlı dilenci torbayı kokladı, sonra heyecanla haykırdı. “Çeviks-pren!” dedi diğer dilencilerden birini dürterek. “Bak, Çeviks-pren!” Kahkaha attı ve torbayı karıştırmaya başladı, arkadaşı da uykusundan uyanıp bir parça gözleme kaptı.

“Çeviks-pren mi?” diye sordu Peçe.

“Sensin!” dedi dilenci. “Evet, evet! Seni *duydum*. Şehirdeki zenginleri soyuyorsun, evet sen! Hem kimse seni durduramıyor çünkü sen *sprens*. Duvarların içinden geçiyorsun, evet. Beyaz şapka, beyaz ceket. Her zaman aynı görünmüyorsun, di mi?”

Dilenci tekrar yemeğe gömüldü. Peçe gülümsedi, namı yayılıyordu. İshnah ve Vathah’yı da üzerlerinde Peçe’ye benzeyen illüzyonlarla gönderip yiyecek dağıttırarak ününü güçlendirmişti. Mezhep daha uzun süre onu görmezden gelemezdi. O gerinirken Desen uğuldadı, etrafındaki havada küçük kırmızı hortumlar dönmeye başladı, hepsi de bozulmuş türdendi. Bugün soyduğu tüccar Peçe’yi kendi kovalamıştı, yaşına göre de çevik çıkmıştı.

“Neden?” diye sordu Desen.

“Ne neden?” diye sordu Peçe. “Gökyüzü neden mavi, güneş neden parlak? Fırtınalar neden eser ya da yağmur neden yağar?”

“Mmmm... Bu kadar az kişiyi beslemek seni neden bu kadar mutlu ediyor?”

“Bu kadar az kişiyi beslemek bizim yapabileceğimiz bir şey.”

“Çatıdan atlamak da öyle,” dedi dürüstçe, sanki iğneleme yaptı-

ğını fark etmemiş gibiydi. “Ama bunu yapmıyoruz. Yalan söylüyor-sun Shallan.”

“Peçe.”

“Yalanlarının altında başka yalanlar var. Mmm...” Sesi uykulu gibiydi. Sprenlerin uykusu geliyor muydu? “İdeal’ini hatırla, verdiğin sözü, söylediğin gerçeği.”

Peçe ellerini tekrar ceplerine soktu. Akşam geliyor, güneş batı ufkuna doğru kayıyordu. Sanki Köken’den ve fırtınalardan kaçıyordu.

Asıl olan kişisel dokunuş, onu gerçekten heyecanlandıran şey yapmak verdiği insanların gözlerindeki ışıktı. Onları beslemek, mezhebin içine sızma ve Yeminkapısı’nı inceleme planının geri kalan kısmından çok daha gerçek gibi geliyordu.

Fazla küçük, diye düşündü. Jasnah olsa öyle derdi. Çok küçük düşünüyorum.

Sokak boyunca ağlayan ve acı çeken insanların yanından geçiyordu. Havada çok fazla açlıkspreni vardı, neredeyse her köşe başında da korkusprenleri. Yardım etmek için *bir şeyler* yapması gerekiyordu.

Yangına bir bardak su dökmek gibi.

Gölgeler uzar, gece yaklaşırken bir yol ayrımında durup başını eğerek bekledi. Duyduğu ilahi seslerle kendine geldi. Ne kadardır orada dikiliyordu?

Dalgalanan turuncu ve ilkel bir ışık, solundaki sokağı kaplamıştı. Hiçbir küre o renkte parlamazdı. Şapkasını çıkardı ve içine Fırtınasığı çekerek sokağa doğru yürüdü. Bir nefesle bıraktı, sonra içinden yürüdü, Işık’tan sarmaşıklar etrafını sarmaladı ve şeklini değiştirdi.

Anlar Mezhebi yürüyüş yaparken, insanlar çoğu zaman yaptıkları gibi toplanmışlardı. Çevikspren kalabalığı yararak ilerledi, notlarındaki bir sprenin kıyafetini giyiyordu; denizde kaybolan notlarındaki. Gökyılanlarının etrafında dönerek gökyüzünde uçan, parlayan bir ok başı şeklinde bir sprendi.

Sırtından altın sarısı uzun püsküller dökülüyordu, uçları ok başları şeklindeydi. Ön kısmı tamamen kumaşla kaplıydı, arkasından uzayarak sürükleniyordu. Kolları, bacakları ve yüzü örtülüydü. Çevikspren mezhep üyelerinin arasından akıp gidiyor ve onlardan bile garip bakışlar çekiyordu.

Daha çok şey yapmalıyım, diye düşündü. Daha büyük planlar düşünmeliyim.

Shallan’ın yalanları onun Jah Keved’in taşrasından gelmiş çatlak

bir kızıdan fazla bir şeyler olmasına yardımcı olur muydu? İçten içe ne yaptığı hakkında *en ufak* bir fikri bile olmadığından korkan bir kız.

Mezhepçiler alçak sesle ilahi söylüyor, öndeki liderlerinin sözlerini tekrar ediyorlardı.

“Bizim zamanımız geçti.”

“Bizim zamanımız geçti.”

“Sprenler geldi.”

“Sprenler geldi.”

“Günahlarımızı onlara verin.”

“Günahlarımızı onlara verin...”

Evet... Hissedebiliyordu. Bu insanların hissettiği özgürlüğü hissetti. Bu teslim olmanın verdiği huzurdu. Spren kıyafetleri giymiş, ellerindeki meşaleleri ve fenerleri gökyüzüne uzatıyor, sokak boyunca ilerliyorlardı. Neden endişe edeceklerdi ki? Huzuru kucakla, dönüşümü kucakla, fırtına ile sprenlerin gelişini kucakla.

Sonunu kucakla.

Çevikspren onların ilahilerini içine çekti ve içini onların fikirleriyle doldurdu. Onlara dönüştü ve zihninin derinliklerindeki fısıltıyı *duyabiliyordu*.

Teslim ol.

Tutkunu bana ver. Acını. Sevgini.

Suçluluk duygusundan vazgeç.

Sonunu kucakla.

Shallan, ben senin düşmanın değilim.

Bu en sonuncusu uymuyordu, yakışıklı bir adamın yüzündeki bir yara izi gibiydi. Kulağı tırmalıyordu.

Kendine geldi. Fırtınalar adına. İlk başta bu grubun onu Yemin-kapısı platformundaki cümbüşe götürebileceğini düşünmüştü ama... onun yerine karanlığa kapılan kendisi olmuştu. Titreyerek olduğu yerde durdu.

Etrafındakiler de durdu. İllüzyon, arkasındaki sprenlere benzeyen püsküller yürümediği hâlde dalgalanmaya devam ediyordu. Hiç rüzgâr yoktu.

Mezhepçilerin ilahileri kesildi ve birkaç tanesinin başlarının etrafında bozulmuş huşusprenleri patladı. Kurum karası toplardı. Bazıları dizlerinin üzerine çöktü. Onlar için rüzgâr ve yer çekiminden etkilenmeden dalgalanan kumaşlar ile sarmalanmış, gizlenmiş yüzüyle gerçek bir spren gibi görünüyor olmalıydı.

“Karşınızda bir spren var,” dedi Shallan toplanmış kalabalığa, ışık-

körü kullanarak sesini çarpıtıyor ve değıştiriyordu. “Evet, bir *spre*. Ama siz karanlık olanları takip ettiniz. Size kendinizden vazgeçmenizi fısıldıyorlar. *Yalan söylüyorlar.*”

Mezhep üyeleri nefeslerini tuttular.

“Sizin ibadetinizi istemiyoruz. Sprenler ne zaman sizden *ibadet* talep etti? Sokaklarda dans etmeyi bırakın ve tekrar *insan* olun. O aptal kıyafetlerinizi üzerinizden çıkarın ve ailelerinize geri dönün!”

Yeterince hızlı hareket etmediler, o da püsküllerini havaya yükseltti, birbirlerine dolanarak uzadılar. Güçlü bir ışık etrafına yayıldı.

“Gidin!” diye bağırdı.

Kaçtılar, bazıları giderken kıyafetlerini de atıyordu. Shalla yalnız kalana kadar titreyerek bekledi. Işığı yok etti ve kendisini siyahlıkla sardı, sonra sokaktan çıktı.

Siyahlıktan dışarı çıktığında tekrar Peçe gibi görünüyordu. Fırtınalar adına... Onlardan birine... dönüşmesi ne kadar *kolay* olmuştu. Zihni bu kadar hızlı mı etkileniyordu?

Kollarını etrafına sararak sokaklardan ve pazarlardan geçti. Jasnah olsa platforma ulaşana kadar onlarla birlikte yürüyecek kadar güçlü olurdu. Ve eğer onların yukarı çıkmalarına izin verilmezse, ki sokaklarda yürüyenlerin pek çoğı ziyafete katılacak kadar ayrıcalıklı değildi, o zaman başka bir yol bulurdu. Belki ziyafet muhafızlarından birinin yerini alırdı.

İşin aslı, onun hırsızlıktan ve insanlara yiyecek dağıtmaktan *zevk* alıyor olmasıydı. Peçe sokakların kahramanı olmak istiyordu, eski hikâyelerdeki gibi. Bu Shalla’nı yoldan çıkarmış, daha mantıklı bir plan uygulamasına engel olmuştu.

Ama mantıklı olan hiçbir zaman Shalla olmamıştı ki. O Jasnah’ydı ve Shalla, Jasnah değildi. Belki... bir Parlayan’a dönüşebilirdi ve o zaman...

Bir duvara yaslanarak büzüldü, kollarını etrafına sarmıştı. Terliyor, titriyordu, bir ışık aramaya gitti. Bunu bir sokağın içinde buldu; sakin, sabit bir ışık. Kürelerin dost canlısı ışığıydı ve yanında da imkânsız gibi gelen bir ses. Kahkaha mı?

Açlıkla takip etti, Nomon’un çivit mavisini bakışlarının altında toplanmış şarkı söyleyen bir insan grubu bulana kadar. Boş kasaları ters çevirip bir halka şekilde toplanmışlardı ve bir adam şarkılarda başı çekiyordu.

Shalla eli bir binanın duvarında izledi, Peçe’nin şapkasını gevşekçe eldivenli eminelinde tutuyordu. O kahkahanın kulağına daha ça-

resiz gelmesi gerekmez miydi? Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorlardı? Nasıl şarkı söyleyebilirlerdi? O anda bu insanlar Shallan'ın anlayışının ötesindeki garip yaratıklar gibi göründü.

Bazen kendini insan derisi giymiş bir şey gibi hissediyordu. O da Urithiru'daki o şey gibiydi, insanlığın taklidini yapmaları için kuklalar gönderen bir Yaradılmamış'tı.

Bu o, diye fark etti dalgınlıkla. Şarkılarda başı çeken Akıl'dan başkası değildi.

Handa ona başka mesaj bırakmamıştı. En son gittiği sefer hancı Akıl'ın gittiğinden şikâyet etmiş ve hesabı da Peçe'ye ödetmişti.

Peçe şapkasını taktı, sonra döndü ve ufak pazar sokağı boyunca uzaklaştı.

Terzi dükkânına gelmeden hemen önce kendini Shallan'a dönüştürdü. Peçe kontrolü gönülsüzce bırakıyordu, çünkü gidip Duvar Muhafızları'ndaki Kaladin'i aramak istiyordu. Kaladin Peçe'yi tanımazdı, o yüzden ona yaklaşabilir, yeni tanışıyormuş numarası yapabilirdi. Belki biraz asılırdı da...

Bu düşünce Parlayan'ı dehşete düşürmüştü. Adolin'e ettiği yeminler tamamlanmış değildi ama önemlilerdi. Adolin'e saygı duyuyordu ve kılıç antrenmanı yaparak beraber geçirdikleri zamanlardan keyif alıyordu.

Shallan ise... Shallan ne istiyordu bu arada? Önemi var mıydı? Shallan kimin umurundaydı ki zaten?

Peçe sonunda gitti. Shallan onun şapkası ve ceketini katladı, sonra bir illüzyon kullanarak el çantası şeklinde gizledi. Pantolon ve gömleğinin üzerine Shallan ve havahının bir illüzyonunu yerleştirdi, sonra uzun adımlarla içeriye girdiğinde kart oynayan ve hangi chouta türünün en iyisi olduğunu tartışan Drehy ve Skar'ı buldu. Farklı türleri mi vardı?

Shallan onlara başıyla selam verdi, sonra bitkin bir hâlde merdivenleri çıkmaya başladı. Ancak birkaç açıklıspreni bugünün soygunundan kendisine hiçbir şey ayırmadığını hatırlattı. Giysilerini odasına koydu, sonra mutfığa indi.

Burada içine bir küre attığı kadehinden şarap içen Elhokar'ı buldu. Bu kırmızı-mor ışık odanın tek ışığıydı. Önündeki masada rünlerle dolu bir kâğıt sayfası duruyordu, partiler sırasında yaklaştığı evlerin isimleriydi. Bazı isimlerin üzerini çizmiş, diğerlerini ise daire içine al-

miş, yanlarına da sağlayabilecekleri asker sayılarını yazmıştı. Elli asker şuradan, otuz tane buradan.

Shallan biraz gözleme ve şeker hazırlarken Elhokar parlayan kadehini ona doğru kaldırdı. “Eteğinizdeki o işleme nedir? Bana... tanıdık görünüyor.”

Aşağıya baktı. Genelde ceketine tutunan Desen’in bu illüzyon havahının yan tarafında işleme şeklinde bir kopyası çıkmıştı. “Tanıdık mı?”

Elhokar başıyla onayladı. Sarhoş görünmüyordu, sadece düşünceiydi. “Eskiden kendimi bir kahraman olarak görürdüm, sizin gibi. Harap Ovalar’ı babamın adına fethettiğimi hayal ederdim. Dökülen kanı için intikam aldığımı. Artık kazanmamızın bir anlamı bile yok, değil mi?”

“Tabii ki anlamı var,” dedi Shallan. “Urithiru’yu aldık ve büyük bir Yokelçi ordusunu yendik.”

Elhokar homurdandı. “Bazen eğer sadece yeteri kadar uzun süre ısrar edersem dünyanın dönüşeceğini düşünüyorum. Ama dilemek ve beklemek Tutkular’dandır. Kâfirlik. İyi bir Vorin kendi kendini dönüştürmek için endişe eder.”

Bana tutkunu ver...

“Yeminkapısı ya da Anlar Mezhebi’ne dair yeni haber var mı?” diye sordu Elhokar.

“Hayır. Ama platformun üzerine çıkmak için birkaç fikrim var. Yeni fikirler.”

“Güzel. Yakında bize bir miktar asker bulabileceğim, gerçi sayıları umduğumdan daha az olacak. Ancak sizin raporlarınız hayati önem taşıyor. Askerleri oraya sürmeden önce o platformun üzerinde neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bana birkaç gün daha verin. Platforma çıkacağım, söz veririm.”

Elhokar şarabından bir yudum aldı. “Hâlâ kahramanı olabileceğim birkaç kişi var. Bu şehrin ya da oğlumun kahramanı olabilirim. Belki bir Parlayan. Onu son gördüğümde daha bebektir. Şimdi üç yaşında olmalı. Sarayda hapis...”

Shallan yemeğini masaya koydu. “Burada bekleyin.” Mağaza odasındaki bir raftan kalemlerini ve eskiz defterini aldı, sonra Elhokar’a geri döndü ve masaya oturdu. Işık için birkaç tane daha küre çıkarıp çizmeye başladı.

Şarap kadehi tarafından aydınlatılan Elhokar masada karşısında oturuyordu. “Ne yapıyorsunuz?”

“Sizin düzgün bir çiziminiz yok,” dedi Shallan. “Bir tane istiyorum.”

Anında etrafında yaratımsprenleri belirmeye başladı. Bunlar normal görünüyorlardı ama zaten o kadar gariplerdi ki bozulmuş olup olmadıklarını anlaması zor olabiliyordu.

Elhokar *iyi* bir adamdı. En azından iyi olmak istiyordu. En önemli olanın da bu olması gerekmez miydi? Shallan’ın omzunun üzerinden bakmak için geldi ama zaten çizmek için bakmasına gerek yoktu.

“Onları kurtaracağız,” diye fısıldadı Shallan. “Siz kurtaracaksınız. Her şey yoluna girecek.”

Shallan gölgeleri doldurana ve resmi bitirene kadar Elhokar sessizce bekledi. Kalemını geri çektiği zaman Elhokar uzandı ve parmaklarını kâğıdın üzerine koydu. Elhokar’ı yere diz çökmüş olarak gösteriyordu, hırpalanmış ve kıyafetleri parçalanmıştı. Ama gözleri yukarıya, ileriye bakıyordu, çenesini kaldırmıştı. Yenilmemişti. Hayır, bu adam asildi, *kraldı*.

“Ben böyle mi görünüyorum?” diye fısıldadı Elhokar.

“Evet.” *Bu en azından dönüşebileceğin şey.*

“Bu... bu bende kalabilir mi?”

Shallan sayfayı vernikledi, sonra ona verdi.

“Teşekkür ederim.” Fırtınalar adına! Elhokar neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.

Shallan utanmış hissederek eşyalarını ve yemeğini toplayıp aceleyle mutfaktan çıktı. Odasında geri döndüğünde sırtan İshnah’yla karşılaştı. Koyugözlü kısa kadın bugün üzerinde Peçe’nin yüzü ve kıyafetleriyle dışarı çıkmıştı.

Elindeki bir kâğıt parçasını kaldırdı. “Bugün yemek dağıtırken birileri elime bunu tutuşturdu Berrakhanım.”

Shallan kaşlarını çatarak notu aldı.

İki gece sonra, Dinmez fırtına gününde cümbüşün sınırında bizimle buluş, yazıyordu. Yalnız gel. Yemek getir. Ziyafete katıl.

ON BİR YIL ÖNCE

Dalinar atı bıraktı.

Atlar çok yavaştı.

Gölden sisli bir rüzgâr esiyor, Gavilar ve Sadeas'la birlikte Yarik'a ilk saldırdıkları uzun zaman önceki o günü hatırlatıyordu.

Dalinar'a eşlik eden elitler yılların plan ve eğitiminin ürünleriydi. Uzmanlık alanları okçuluk olan bu adamlar zırh giymiyordu ve uzun mesafe koşusu için eğitilmişlerdi. Atlar muhteşem yaratıklardı, Sunmaker'ın bütün bir atlı birliği kullanması çok ünlüydü. Kısa mesafelerde hızları ve manevra kabiliyetleri efsaneviydi.

Bu ihtimaller Dalinar'ın ilgisini çekiyordu. Askerler at sırtından ok atmak için eğitilebilir miydi? Bu ne kadar mükemmel bir şey olurdu? Ya da Shin istilasını anlatan efsanelerde olduğu gibi mızraklı askerler taşıyan atların yapacağı bir saldırı?

Ancak bugün atlara ihtiyacı yoktu. Uzun mesafe koşusu için insanlar daha uygundu, bozuk tepelerin ve düzensiz kayaların üzerinden geçme konusundaki üstünlüklerinden bahsetmeye gerek yoktu. Dalinar bu elit bölüğün yetişemeyeceği herhangi bir kuvveti daha görmemişti. Okçu olsalar da kılıçta da iyilerdi. Eğitimlerinin eşi benzeri yoktu ve dayanıklılıkları inanılmazdı.

Dalinar onlarla birlikte eğitim yapmamıştı, her gün kırk beş kilometre koşu antrenmanı yapacak vakti yoktu. Neyse ki aradaki farkı kapatacak Zırh'ı vardı. Zırh'ının içinde koşan bölüğüne önderlik ediyor, kayaların ve çalılıkların, o yaklaşıma kadar meltemde titreyen,

saçlara benzer iç tüylerini uzatmış kamışların yanından geçiyordu. Çimenler, ağaçlar ve otlar onun yaklaşmasıyla geri çekiliyordu.

İçinde iki ateş yanıyordu. Biri her adımına güç veren Zırh'ın enerjisiydi. İkinci ateş de Heyecan. Sadeas hain miydi? İmkânsız. En başından beri Gavilar'ı desteklemişti. Dalinar ona güveniyordu.

Yine de...

Kendimi de güvenilir zannedirdim, diye düşündü Dalinar arkasından gelen yüz adamla beraber koşarak bir tepeden inerken. Neredeyse Gavilar'a ihanet ediyordum.

Kendisi görmeliydi. Yarık'a ikmal malzemesi getiren bu "kervanın" içinde gerçekten bir Paredar olup olmadığını öğrenecekti. İhanete uğrama ihtimali, Sadeas'ın bunca zamandır onlara karşı çalışıyor olması olasılığı, Dalinar'ı iyice çileden çıkarıyordu. Sadece Heyecan'la açıklanabilecek bir durumdaydı.

Her şey kendinden, kılıcından ve dökeceği kandan ibaretti.

Heyecan, koştukça dönüşüm geçiriyormuş gibiydi, yorulan kaslarına nüfuz ediyor, içine işliyordu. Kendi başına ayrı bir güce dönüşüyordu. O yüzden Yarık'ın epey güneyindeki bir tepenin üstüne ulaştığında bir şekilde yola çıktığı zaman olduğundan daha enerji dolu hissediyordu.

Elit birliği koşarak ona yetişirken Dalinar durdu, zırlı ayakları taşlarda gıcırdaydı. İleride, tepenin aşağısındaki kanyonun ağzında telaşlı bir grup silahlanıyordu. Kervan. Gözcüleri Dalinar'ın kuvvetini gelirken görmüş olmalıydı.

Kamp kuracaklardı ama çadırlarını terk etmiş, etraflarının çevrilmesini engelleyecek olan kanyona doğru kaçıyorlardı. Dalinar kükredi, Kılıç'ını çağırarak tepeden aşağıya doğru koşturmayla başlarken adamlarının yorgunluğunu görmezden geldi.

Askerler orman yeşili ve beyaz giyiyordu. Sadeas'ın renkleri.

Dalinar tepenin dibine ulaştı ve şimdi terk edilmiş olan kampın içinden fırtına gibi esti. Geride kalmış adamları yanlarından geçerken Oathbringer'ı savurarak devirdi, gözleri yanarak yere düştüler.

Bekle.

Momentumu şimdi durmasına *izin vermezdi*. Düşman Paredar neredeydi?

Bir şeyler yanlış.

Dalinar kanyona kaçan askerlerin peşinden adamlarına önderlik etti, yandaki geniş bir patikadan düşmanı takip ediyordu. Koşarken Oathbringer'ı havaya kaldırdı.

Eğer ikmal malzemesi getiren gizli bir kervansa neden Sadeas'ın renklerini giyiyorlar?

Dalinar yerinde durdu, askerleri de etrafında mevzi aldılar. Yol onları kanyonun dibinden yaklaşık on beş metre yukarı çıkarmıştı, dik bir eğimin güney tarafındalardı. Düşmanları yukarıda toplanırken Pa-redardan bir iz görünmüyordu. Ve... o üniformalar...

Gözlerini kırıştırdı. Bu işte bir iş vardı.

Geri çekilme emri vermek için bağırdı ama ani bir kükremeyle sesi bastırılmıştı. Gök gürültüsü gibi bir sese kayaların kayalara çarpmasının korkunç sesi eşlik ediyordu. Zemin titredi ve döndüğü zaman dehşet içinde sağındaki yamacın dik tarafından aşağı gelen bir heyelan gördü, adamlarını getirdiği yerin hemen üzerindeydi.

Kayalar korkunç bir çatırtıyla üzerine yıkılmadan önce ne olduğunu anlamak için bir saniyesi bile olmadı.

Her şey döndü, sonra karardı. Yine de darbeler yemeye, yuvarlanmaya, *ezilmeye* devam ediyordu. Bir an için erimiş kıvılcımlardan bir patlama gördü ve sert bir şey kafasına çarptı.

Sonunda bitmişti. Kendini karanlıkta yatarken buldu, başı zonk-luyor, yoğun ılık bir kan yüzünü boyunca akıyor ve çenesinden aşağı damlıyordu. Kanı hissedebiliyordu ama göremiyordu. Kör mü olmuştu?

Çenesi bir kayaya yaslanmıştı. Hayır. Kör olmamıştı, gömülmüştü. Ve miğferi parçalanmıştı. Bir inlemeyle kımıldandı ve bir şeyler başının etrafındaki taşları aydınlattı. Göğüs zırhından sızan Fırtınasığı'ydı.

Bir şekilde heyelandan canlı çıkmıştı. Yüzüstü gömülmüş şekilde yatıyordu. Tekrar kımıldandı ve gözünün ucuyla bir kaya parçasının alçaldığını, kafatasının yan tarafına düşüp ezmekle tehdit ettiğini gördü. Başı acıyla zonklarken hareket etmeden yattı. Sol elini gerdi ve zırh eldiveninin kırık olduğunu buldu, sol ön kolunun plakası da gitmişti. Ama sağ el zırhı hâlâ sağlamdı.

Bu... bu bir tuzaktı...

Sadeas hain değildi. Bu Yank ve yücebeyleri tarafından Dalinar'ı tuzağın içine çekip, sonra kayalarla ezmek için tasarlanmıştı. Korkaklar. Uzun zaman önce Rathâlâs'ta da böyle bir şeyi denemişlerdi. Hafifçe inleyerek rahatladı.

Hayır. Burada yatamam.

Belki ölü numarası yapabilirdi. Bu kulağa o kadar çekici geliyordu ki gözlerini kapattı ve dalmaya başladı.

İçinde bir ateş alevlendi.

İhanete uğradın Dalinar. Dinle. Sesler duyuyordu, heyelanın kayaları kazan adamlar. Genizden şivelerini seçebiliyordu. Yarıklılar.

Tanalan seni buraya ölmeye yolladı!

Dalinar dudaklarını bükerek gözlerini açtı. O adamlar bu kayalardan oluşan mezarında ölü numarası yaparak saklanmasına izin vermezdi. Pareleri vardı. Ödüllerini almak için onu çıkaracaklardı.

Zırhlı omzunu kullanarak savunmasız kafasını ezecek kayaya engel olarak kendisini hazırladı ama başka bir hareket etmedi. Neden sonra yukarıdaki adamlar hevesle konuşmaya başladı, Dalinar sözlerinden kayaların arasından çıkan zırhının pelerinini gördüklerini anladı, mavi arka plan üzerindeki *khokh* ve *linil* rünleri çok belirgindi.

Taşlar gıcırdadı ve üzerindeki ağırlık hafifledi. Heyecan bir kreşendo ile yükseldi. Başının yanındaki taş geriye çekildi.

Haydi.

Dalinar Zırhlı ayaklarına yüklendi ve hâlâ zırhlı olan eliyle bir kayayı hareket ettirerek ayağa kalkmasına yetecek kadar bir alan yarattı. Mezarından kurtuldu ve tökezleyerek açık havaya fırladı, taşlar taktırdıyordu.

Dalinar çizmeleri taşların üzerinde öterek delikten dışarı atlarken Yarıklılar küfretti ve geri çekildi. Dalinar hırladı, Kılıç'ını çağırırdı.

Zırh tahmin ettiğinden daha kötü durumdaydı. Yavaştı. Dört ayrı yeri kırılmıştı.

Etrafı sarılıydı, Tanalan'ın adamlarının gözleri *parlıyor* gibiydi. Toplandılar ve Dalinar'a sırtttılar, yüz ifadelerinde yoğun Heyecan'ı görebiliyordu. Kılıç'ı ve Işık sızdıran Zırh'ı adamların karanlık gözlerinden yansıyordu.

Yüzünün yanından akan kanla Dalinar onların sırtışlarına karşılık verdi.

Saldırdılar.

Dalinar sadece kırmızı görüyordu.

Kendini bir adamın kafasını tekrar tekrar taşlara vururken bulduğu zaman kısmen kendine geldi. Arkasında yanmış gözlerle yatan cesetlerden bir yığın vardı, Dalinar'ın çıktığı deliğin etrafında dağılmışlardı.

Elindeki cesedin kafasını bıraktı ve nefesini verdi, hissettiği... Hissettiği şey neydi? Aniden donukluk. Acı uzak bir şeydi. Öfke bile belirsizdi. Ellerine baktı. Neden Parekılıcı'nı değil de bunları kullanıyordu?

Yana dönerek sapladığı bir kayadan çıkan Oathbringer'a baktı.

Kabzadaki... Kabzadaki mücevher çatlamıştı. Doğru. Kılıcı geri yollamıyordu, çatlak bir nedenle engel oluyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktı, başka düşmanlar arayarak etrafına bakındı ama kimse ona meydan okumaya gelmedi. Zırhı... Savaşırken birileri göğüs zırhını kırmıştı ve göğsünü yokladığında bir bıçak yarası buldu. Hayal meyal hatırlıyordu.

Güneş ufukta alçalmıştı, kanyonu gölgelere boğuyordu. Etrafında kumaş parçaları meltemle dalgalanıyor ve cesetler hareketsizce yatıyordu. Çıt çıkmıyordu, leş yiyici kremcikler bile yoktu.

Tükenmiş bir şekilde yaralarının en kötü olanlarını sardı, sonra Oathbringer'ı kavradı ve omzuna yerleştirdi. Hiçbir Parekılıcı bu kadar ağır gelmemişti.

Yürümeye başladı.

Yol boyunca fazla ağırlaşan Parezırhı parçalarını birer birer attı. Kan kaybetmişti. Çok fazla.

Adımlarına odaklandı. Birinin ardından diğeri.

Momentum. Bir savaşın temeli *momentumdur*.

Daha çok Yarıklı ile karşılaşabileceği için bariz yoldan gitmeye cesaret edemezdi. Yaban arazileri geçti, sarmaşıklar ayaklarının altında kıvrıyor ve kayafilizleri o geçtikten sonra açılıyordu.

Heyecan onu cesaretlendirmek için geri geldi. Çünkü bu yürüyüş de bir savaştı. Bir muharebe. Gece çöktü ve Parezırhı'nın son parçasını da yere attı, sadece boyun koruması kalmıştı. Eğer gerekirse zırhın geri kalanını ondan büyütebilirlerdi.

Yürümeye. Devam. Et.

O karanlıkta gölgeli silüetler ona eşlik ediyor gibiydi. Gözünün uçlarında kırmızı sisten oluşmuş ordular toza dönüşerek yıkılan ve sonra gölgelerden tekrar çıkan kuvvetlere saldırıyor, bitmek bilmeyen okyanus gibi sürekli bir yok olma ve yeniden doğma döngüsünde dalgalanıyorlardı. Sadece insanlar değil, gözleri olmayan atlar da vardı. Hayvanlar da savaşta kilitlenmiş, birbirlerinin canlarını alıyorlardı. Bu gece ona destek vermek için ölümün ve savaşın gölgeleleri gelmişti.

Sonsuza kadar yürüdü. Zamanın bir anlamı kalmadığı zaman sonsuzluk bir şey değildi. Duvarlardaki ellerinde meşaleler tutan askerlerden gelen Yarık ışıklarını gördüğünde gerçekten de şaşırmıştı. Ayılara ve yıldızlara bakarak yaptığı yön tahminleri doğru çıkmıştı.

Karanlığın içinde yürüyerek ovadaki kendi kampına doğru ilerledi. Burada başka bir ordu vardı. Sadeas'ın gerçek askerleri planlanan-

dan önce gelmişlerdi. Birkaç saat daha bekleseydi Tanalan'ın numarası işe yaramazdı.

Dalinar Oathbringer'ı arkasından sürüklüyordu, taşları bir çizgi şeklinde keserken hafif bir kazınma sesi çıkarıyordu. İlerideki kamp ateşinin etrafında konuşan askerleri duydu, bir tanesi seslendi. Dalinar ışıklarına girerken onları görmezden geldi, her adımı amansızdı. Bir çift mavili genç asker sesleri kesilmeden önce bağırdılar ve mızraklarını indirerek bön bön baktılar.

"Fırtınababa," dedi bir tanesi geriye tökezlerken. "Kelek ve Yaran adına!"

Dalinar kampın içinden devam etti. Geçişiyile gürültü yükseliyordu, askerler ölülerin hayaletleri ve Yokelçiler diye bağırdıyordu. Komuta çadırına doğru ilerledi. Oraya varmak için geçen sonsuzluk da diğerleri kadar uzun sürmüştü. Basit bir çadıra ulaşmak için attığı birkaç adım nasıl kilometrelerce yürümek için harcadığı zamanla aynı olabilirdi? Dalinar kafasını salladı, göz ucuyla kırmızı görüyordu.

Çadır bezinin içinden sesler geçiyordu. "İmkânsız. Askerler korku içinde. Onlar... Hayır, bu kesinlikle *mümkün* değil."

Kumaşlar yana ayrıldı ve dalgalı saçlarıyla iyi giyimli bir adam ortaya çıktı. Sadeas afallayarak baktı, sonra tökezleyerek kenara çekildi ve yürüyüşünü bozmayan Dalinar için kumaş kapıyı açık tuttu. Dümdüz içeriye yürüdü, Oathbringer bir çizgi hâlinde yeri kesiyordu.

İçeride generaller ve subaylar birkaç küre fenerin yaydığı haşin ışıktaki toplanmışlardı. Berrakhanım Kalamî'nin teselli etmeye çalıştığı Evi ağlıyordu, İalai ise haritalarla dolu masayı inceliyordu. Bütün gözler Dalinar'a döndü.

"Nasıl?" diye sordu Teleb. "Karadiken? Tanalan bize ihanet edip adamlarımızı duvarlardan kovar kovmaz sana haber vermeleri için bir gözcü ekibi yolladık. Bütün kuvvetin bir pusuda yok edildiği raporunu verdiler..."

Dalinar Oathbringer'ı kaldırdı ve yanındaki taş zemine sapladı, sonra nihayet yükünü indirmenin verdiği rahatlıkla içini çekti. Avuçlarını savaş masasının yanlarına koydu, elleri kurumuş kanla kaplıydı. Kolları da öyleydi.

"Kervanı gözlemeye ilk giden ve başında bir Paredar gördükleri raporunu veren gözcüleri mi yolladınız?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi Teleb.

"Hainler," dedi Dalinar. "Tanalan için çalışıyorlar." Dalinar'ın onunla müzakere yapacağını bilemezdi. O yüzden bir şekilde ordudan bi-

rilerine rüşvet vermiş ve onların raporlarını Dalinar'ı aceleyle güneye çekmek için kullanmayı planlamıştı. Bir tuzağa.

Bunların hepsi Dalinar'ın Tanalan'la konuşmasından önce hazırlanmıştı. Çok önceden planlanmıştı.

Teleb gözcülerin hapsedilmesi için emirler verdi. Dalinar masadaki haritaların üzerine doğru eğildi. "Bu bir kuşatma haritası," diye fısıldadı.

"Biz..." Teleb Sadeas'a baktı. "Biz kralın buraya gelmek için zaman isteyebileceğini düşündük. Sizin, ıı, intikamınızı almak için Berrakbey."

"Çok yavaş," dedi Dalinar, sesi çatallıydı.

"Yüceprens Sadeas başka... bir öneride bulundu," dedi Teleb. "Ama kral..."

Dalinar Sadeas'a baktı.

"Sana ihanet etmek için benim adımı kullandılar," dedi Sadeas sonra kenara doğru tükürdü. "Eğer bizden *korkmazlarsa* bunun gibi isyanlarla tekrar ve tekrar uğraşmak zorunda kalacağız Dalinar."

Dalinar yavaş yavaş başını sallayarak onayladı. "Cezalandırılmalılar," diye fısıldadı. "Bunun için acı çekmelerini istiyorum. Erkek, kadın, çocuk. Yemin bozmanın cezasını öğrenmeliler. *Derhâl*."

"Dalinar?" Evi ayağa kalktı. "Kocam?" Masaya doğru bir adım attı.

Sonra Dalinar ona doğru döndü ve Evi durdu. Alışılmadık solgun Batılı derisi daha da fazla beyazladı. Geriye adım atarak ellerini göğsünde kavuşturdu ve dehşetle ona bakakaldı, etrafındaki zeminden korkusprenleri çıktı.

Dalinar cılganmış metal yüzeyi olan küre fenerlerden birine baktı. Bakışına karşılık veren adam insandan çok Yokelçi gibi görünüyordu, kararmış kanla kaplanmış bir yüz, kanla katlaşmış saçlar, mavi gözler geniş, çene sıkılmış. Yüzlerce yara almış gibi duruyordu, üniforması paramparçaydı.

"Bunu yapmamalısın," dedi Evi. "Dinlen. Uyu Dalinar. Bunu düşün. Birkaç gün ver."

Çok yorgundu...

"Bütün krallık bizi zayıf görüyor Dalinar," diye fısıldadı Sadeas. "Bu isyanı bastırmak için çok bekledik. Daha önce beni hiç dinlemedin ama şimdi dinle. Böyle bir şeyin bir daha olmasını engellemek mi istiyorsun? Onları *cezalandırmalısın*. Her birini."

"Ceza..." dedi Dalinar, Heyecan tekrar yükseliyordu. Acı. Öfke. Aşağılanma. Kendini desteklemek için ellerini masaya bastırdı. "Kardeşimin gönderdiği Ruhdökümcü. İki şey mi yapabiliyordu?"

“Tahıl ve yağ,” dedi Teleb.

“Güzel. Çalışmaya başlasın.”

“Gıda mı depolayacağız?”

“Hayır, yağ. Ne kadar mücevherimiz varsa kullansın. Ha, birileri de gereksiz yere tuttuğu yastan sonra toparlanması için karımı çadırıma götürsün. Diğer herkes, toplanın. Sabah Rathalas herkese ibret olacak. Tanalan’a burada işim bittiğinde dullarının ağlayacağını söylemiştim ama bu bana yaptıklarından sonra fazla merhametli.

“Bu şehri öyle bir mahvedeceğim ki on nesil boyunca kimse hayatlerinin korkusuyla buraya bir şey inşa etme *cüretinde* bulunamayacak. Bu şehri bir *cenaze ateşi* yapacağız ve kimse ölümüne ağlamayacak *çünkü ağlayacak kimse kalmayacak.*”

ON BİR YIL ÖNCE

Dalinar üstünü değiştirmeyi kabul etti. Yüzünü ve kollarını yıka-
dı ve bir hekimin yaralarına bakmasına izin verdi.

Kırmızı sis hâlâ oradaydı, görüşünü renklendiriyordu. *Uyu-
mayacaktı.* Uyumasına izin vermezdi.

Kampa gelmesinden yaklaşık bir saat sonra ağır adımlarla komu-
ta çadırına geri döndü, temizlenmiş ama o kadar da ferahlamamıştı.

Sadeas'ın emirleriyle generaller şehir duvarlarını almak için yeni
bir dizi savaş planı hazırlamıştı. Dalinar planları inceledi ve birkaç
ufak değişiklik yaptı ama onlara orduyu şehrin içine sürmek ve ele
geçirmek için olanları askıya almalarını söyledi. Dalinar'ın aklında
başka bir şey vardı.

"Berrakbey!" dedi bir haberci kadın çadıra ulaşarak. İçeri girdi.
"Bir haberci grubu şehirden çıkıyor. Ateşkes bayrağı taşıyorlar."

"Vurup öldürün," dedi Dalinar sakince.

"Komutanım?"

"Ok be kadın," dedi Dalinar. "Şehirden çıkan herkesi öldürün ve
cesetlerini çürümeye bırakın."

"Ee, emredersiniz Berrakbey." Haberci çıkıp gitti.

Dalinar hâlâ küre ışığında parlayan Parezirhî üzerinde olan Sade-
as'a baktı. Sadeas onaylamayla başını salladı, sonra yan tarafı işaret
etti. Özel konuşmak istiyordu.

Dalinar masadan ayrıldı. Canı daha fazla yanıyor olmalıydı. Değil
mi? Fırtınalar adına... O kadar hissizdi ki içinin derinliklerinde kayna-

yan o ateşten başka hiçbir şey hissetmiyordu. Sadeas'la birlikte çadırdan dışarı çıktı.

“Emrettiğin gibi kâtipleri oyalamayı başardım,” diye fısıldadı Sadeas. “Gavilar yaşadığını bilmiyor. Son emirleri beklemek ve şehri kuşatmaya almak.”

“Benim dönüşüm onun uzaktan verdiği emirleri geçersiz kılıyor,” dedi Dalinar. “Askerler bunu anlayacaktır. Hatta Gavilar bile itiraz etmezdi.”

“Evet ama neden hayatta olduğunu ondan saklıyoruz?”

Son ay batmaya yakındı. Sabaha çok kalmamıştı. “Kardeşim hakkında ne düşünüyorsun Sadeas?”

“Tam ihtiyacımız olan kişi,” dedi Sadeas. “Savaşta önderlik edecek kadar sert, barışta sevicecek kadar yumuşak. İleri görüşlü ve bilge.”

“Sence burada yapılması gereken şeyi yapabilir mi?”

Sadeas sessizleşti. “Hayır,” dedi sonunda. “Hayır, şimdi değil. Senin de yapabileceğinden emin değilim. Bu öldürmekten fazlası olacak. Toplu imha.”

“Bir ders,” diye fısıldadı Dalinar.

“Bir gösteri. Tanalan'ın planı riskli ama zekiceydi. Burada kazanma şansının senin ve Parelerinin savaşa girmesine engel olmaya bağlı olduğunu biliyordu.” Gözlerini kıstı. “Sen o askerlerin benim olduğunu düşündün. Gerçekten de Gavilar'a ihanet edebileceğime inandın.”

“Endişelenmişim.”

“O zaman şunu bil Dalinar,” dedi Sadeas, sesi sürtünen taşlar gibiydi. “Gavilar'a ihanet edeceğime kendi kalbimi sökerim. Kral olmayı hiç istemiyorum, minnet duyan yok ve eğlencesi ise hiç yok. Niyetim bu krallığın yüzyıllarca ayakta kalması.”

“Güzel,” dedi Dalinar.

“Dürüst olmak gerekirse, *senin* ona ihanet edeceğinden endişe ediyordum.”

“Neredeyse ediyordum, bir keresinde. Kendimi tuttum.”

“Neden?”

“Çünkü bu krallıkta yapılması gerekeni yapabilecek birilerinin olması gerekiyor,” dedi Dalinar. “Ve bu tahtta oturan adam olamaz. Kâtipleri engellemeye devam et, kardeşimin yapmak üzere olduğumuz şeyi ileride kınayabilecek durumda olması daha iyi olur.”

“Kısa süre içinde bir şey sızır,” dedi Sadeas. “İki ordumuzda çok fazla sayıda uzakalem var. Fırtına kapası şeyler o kadar ucuzladı ki

subayların çoğunun kendi evlerini uzaktan idare etmek için birer çift almaya paraları yetiyor.”

Dalinar uzun adımlarla çadıra geri döndü, Sadeas da peşindeydi. Oathbringer hâlâ taşlara sapladığı yerde duruyordu, gerçi bir zırhçı yeni bir mücevher takmıştı.

Kılıç'ı zeminden söktü. “Saldırı zamanı.”

Amaram diğer generallerle birlikte durduğu yerden döndü. “Şimdi mi Dalinar? Gece vakti?”

“Duvarlardaki ateşler yeterli olacaktır.”

“Tahkimatları almak için evet,” dedi Amaram. “Ama Berrakbey, karanlıkta o dikey sokakları savaşıarak inmeye hevesli değilim.”

Dalinar Sadeas'la bakıştı. “Neyse ki bunu yapman gerekmeyecek. Adamlara yağları ve meşaleleri hazırlamaları için emir gönderin. Saldırıyoruz.”

Yücemareşal Perethom emirleri aldı ve ayrıntılara çalışmaya başladı. Dalinar, Oathbringer'ı omzuna dayadı. *Seni evine götürme zamanı.*

Yarım saatten kısa bir süre sonra askerler duvara saldırdı. Bu sefer saldırıda başı çekecek Paredarlar yoktu; Dalinar fazla zayıftı ve Zırh'ı paramparçaydı. Sadeas hiçbir zaman kendini bu kadar erken riske atmaktan hoşlanmamıştı ve Teleb de kendi başına gidemezdi.

Sıradan yolla yapıp, askerleri merdiven taşırken kayalarla ezilmeleri ya da oklarla delik deşik olmaları için gönderdiler. Eninde sonunda, şiddetli ve kanlı bir savaşın ardından askerler duvarın bir kısmını kontrolleri altına aldılar.

Heyecan Dalinar'ın içinde tatmin olmamış bir yumruydu ama yorgundu, yıpranmıştı. O yüzden Sadeas ve Teleb sonunda savaşa katılır ve kalan son düşmanları da bozguna uğratıp duvardan şehrin uçurumuna püskürtene kadar bekledi.

“Elitlerden bir mangaya ihtiyacım var,” dedi Dalinar alçak sesle yakınlardaki bir haberciye. “Ve kendi yağ fıçıma. Duvarların içerisinden benimle buluşsunlar.”

“Emredersiniz Berrakbey,” dedi genç oğlan, sonra koşarak gitti.

Dalinar ova boyunca yürüdü, kanlar içindeki ölü adamların yanından geçti. Ok dalgaları geldiği zaman neredeyse sıralar hâlinde ölmüşlerdi. Daha önce gelen habercilerin katledildiği yerdeki beyaz giymiş bir ceset grubunun da yanından geçti. Yükselen güneş tarafından ısıtılarak duvarın artık açık olan kapılarından içeri girdi ve Yarık'ı çevreleyen taştan halkaya vardı.

Sadeas burada onunla buluştu, yüz plakasını kaldırmış, zorlanmaktan yanakları her zamankinden fazla kızarmıştı. “Yokelçiler gibi savaşıyorlar. Bence son seferden daha vahşiler.”

“Neyin geldiğini biliyorlar,” dedi Dalinar uçurumun kenarına doğru yürürken. Yarı yolda durdu.

“Bu sefer tuzak var mı diye kontrol ettik,” diye belirtti Sadeas.

Dalinar ilerlemeye devam etti. Yarıklılar şimdi onu iki kere oyuna getirmişti. İlk seferinde dersini almış olması gerekirdi. Uçurumun kenarında durup taştan yarığın genişleyen duvarları boyunca yükselen platformların üzerine inşa edilmiş şehre baktı. Ayaklanabilmek için kendilerinden bu kadar emin olmalarında şaşırılacak bir şey yoktu. Şehirleri muhteşemdi, insan dehasının ve iradesinin bir abidesiydi.

“Yakın,” dedi Dalinar.

Okçular tutuşturmaya hazır oklarıyla toplandılar, diğer askerler de fazladan yakıt için yağ ve zift fiçilerini yuvarlayarak getiriyordu.

“Aşağıda binlerce insan var komutanım,” dedi Teleb yan tarafından alçak sesle. “On binlerce.”

“Bu krallık isyanın bedelini öğrenmeli. Bugün burada bir ders vereceğiz.”

“İtaat et ya da öl mü?” diye sordu Teleb.

“Sana önerdiğim anlaşmanın aynısı Teleb. Sen kabul edecek kadar zekiysin.”

“Peki aşağıdaki sıradan halk, bir taraf seçme şansını hiç bulamamış olanlar?”

Yakınlardaki Sadeas burun kıvrıdı. “İtaatsizliğin bedelini bu krallıktaki bütün berrakbeylere öğretmekle gelecekteki daha fazla ölüme engel olacağız.” Bir yardımcıdan rapor aldı, sonra Dalinar’a yaklaştı. “Hain gözcüler konusunda haklıydın. Bir tanesine diğerlerini satması için rüşvet verdik ve diğerlerini idam edeceğiz. Görünüşe göre plan seni ordudan ayırmakmış, sonra da öldürmeyi umut ediyorlarmış. Sadece geç bile kalsan ordumuzu sen olmadan pervasız bir saldırıya geçirmeyi umuyorlarmış.”

“Senin hızlı geleceğini hesaba katmamışlardı,” dedi Dalinar.

“Ya da senin azmini.”

Askerler yağ fiçilerini açtı, sonra aşağıya atarak şehrin üst katlarını yağa bulamaya başladılar. Yanan meşaleler onları takip etti, yürüyüş yollarını ve payandaları tutuşturdular. Bu şehrin neredeyse tamamı, yanabilen malzemeye inşa edilmişti.

Tananan’ın askerleri savaşarak Yarık’tan dışarıya çıkmak için top-

lanmayı denediler ama Dalinar'ın daha önce yaptığı gibi fethederek ve kontrol altına alarak ilerlemesini beklediklerinden yükseklik avantajını terk etmişlerdi.

Yangınlar yayılırken izledi, alevspremleri içlerinde yükseliyordu, normalden daha büyük ve... öfkeli görünüyorlardı. Sonra Dalinar yürüyerek geri döndü, geri kalan elitlerini toplaması için Teleb'i bıraktı. Yüceyüzbaşı Kadash ona elli kişi ayarlamıştı, iki tane de yağ fıçısı.

"Takip edin," dedi Dalinar ve uçuşunun kısa bir köprüyle karşıya geçilebilecek kadar dar olduğu Yarı'ın doğu tarafı boyunca yürüdü.

Aşağıdan çığlıklar geliyordu. Sonra acı dolu haykırımlar. Merhamet için yalvarışlar. Dehşet içinde bağırان insanlar binalardan dışarı akıyor, merdivenler ve yürüyüş yollarından aşağıdaki havzaya doğru kaçıyor. Pek çok bina yanıyor, kaçamayanlar kapana kısılıyordu.

Dalinar belli bir yere gelene kadar mangasını Yarı'ın kuzey kenarı boyunca yürüttü. Orduları burada savaşarak çıkmaya çalışacak askerleri öldürmek için bekliyordu ama düşmanın saldırısı diğer tarafta odaklanmış, sonra büyük ölçüde yenilgiye uğratılmıştı. Ateşler daha buraya ulaşmamıştı, gerçi Sadeas'ın okçuları şimdiden bu tarafa doğru kaçmaya çalışan birkaç düzine sivil öldürmüştü.

Şu an için şehrin içine doğru inen ahşap rampa açıktı. Dalinar adamlarını bir kat aşağıdaki gayet iyi hatırladığı bir yere götürdü: duvardaki gizli kapı. Artık metaldi ve bir çift endişeli Yarı askeri tarafından korunuyordu.

Kadash'ın adamları kısa yaylarla bunları öldürdü. Bu Dalinar'ın sinirini bozmuştu, bu kadar savaş vardı ve onun Heyecan'ını doyuracak hiçbir şey olmuyordu. Cesetlerin birinin üzerinden adım attı ve artık gizli olmayan kapıya dendi. Hâlâ sıkıca kitliydi. Tanalan bu sefer gizlilik yerine güvenliği tercih etmişti.

Onların şanssızlığına, Oathbringer eve geri dönüyordu. Dalinar çelik menteşeleri kolaylıkla kesti. Kapı gümlenmeyle öne düşüp ahşap yolu sallarken Dalinar bir adım geriye çekildi.

"Şunları ateşe verin," dedi fıçıları göstererek. "İçeri yuvarlayın ve burada saklanan kim varsa yakın."

Askerler hızla itaat ettiler ve kısa süre sonra taştan tünelden dışarı siyah bir duman fışkırdı. Kimse kaçmaya çalışmasa da içeriden acı dolu çığlıklar duyuldu. Dalinar dumana ve ısıya dayanabildiği kadar izledi.

Arkasında Yarı karanlık ve ateşten bir çukura dönüşüyordu. Dalinar rampadan çıkarak taşlık alana geri döndü. Okçular arkasında-

ki son yolları ve rampayı da ateşe verdi. İnsanlar buraya tekrar yerleşmeyi düşünmeden önce uzun zaman geçecekti. Yücefırtınalar bir şeydi ama bu diyarda daha korkunç bir kuvvet vardı. Ve bu kuvvet bir Parekılıcı taşıyordu.

O çığlıklar... Dalinar kuzey kıyısında sessiz bir dehşet içerisinde bekleyen asker sıralarının yanından geçti, pek çoğu şehirlerin yakılmasına ve yağmalanmasına izin verdikleri erken fetih yıllarında Gavilar ve Dalinar'ın yanında savaşmamışlardı. Savaşmış olanlar ise... o zamanlar Dalinar'ın böyle şeyleri durdurmak için çoğu zaman bir bahane bulduğunu hatırlayacaklardı.

Dudaklarını sıkı ve Heyecan'ı bastırdı. Kendisine bundan keyif alma izni *vermeyecekti*. Bu minicik ahlak kırıntısına tutunabilirdi.

"Berrakbey!" dedi bir asker ona elini sallayarak. "Berrakbey, bunu görmelisiniz!"

Burada uçurumun hemen aşağısında, bir kat altta güzel, beyaz bir bina vardı. Bir saray. Yürüyüş yolunun biraz ilerisinde de binaya ulaşmak için mücadele eden bir grup insan vardı. Tahta yollar alev almıştı ve onların geçmesini engelliyordu. Dalinar şaşkınlık içerisinde genç Tanalan'ı tanıdı.

Evine mi gitmeye çalışıyor, diye düşündü. Binanın üst pencerelerinde silüetler vardı, bir kadın ve çocuklar. *Hayır. Ailesine ulaşmaya çalışıyor.*

Demek ki Tanalan gizli odanın içinde saklanmıyordu.

"İp atın," dedi Dalinar. "Talan'ı buraya çıkarın ama korumalarını vurun."

Ateşlerin kırmızıya boyadığı Yarık'tan yükselen dumanlar giderek şiddetleniyordu. Dalinar öksürdü, sonra adamları aşağıdaki platformun yanmayan bir kısmına ip atarken geri çekildi. Tanalan tereddüt etti, sonra ipi kavradı ve Dalinar'ın adamları onu yukarı çekti. Yakınlarıdaki yanan bir rampadan yukarı çıkmaya çalışan korumalar oklandı.

"Lütfen," dedi Tanalan taş kenardan yukarıya çekilirken, kıyafeti dumandan kül rengine dönmüştü, "Ailem. Lütfen."

Dalinar onların aşağıdaki çığlıklarını duyabiliyordu. Bir emir fısıldadı ve elitleri sıradan Kholin askerlerini uzaklaştırarak yanan yarığa bakan geniş bir yarım çember oluşturdular, esiri sadece Dalinar ve en yakın adamları görebilirdi.

Talanan yere yığıldı. "Lütfen..."

"Ben bir hayvanım," dedi Dalinar alçak sesle.

"Ne..."

“Bir hayvan dürtüldüğü şekilde tepki verir,” diye devam etti Dalinar. “Kamçılarsan vahşileşir. Ancak bir kere kudurduğu zaman ısıklık çalarak geri çağırıramazsın.”

“Karadiken!” diye çığlık attı Tanalan. “Lütfen! *Çocuklarım.*”

“Yıllar önce bir hata yaptım,” dedi Dalinar. “Bir daha o kadar aptal olmayacağım.”

Ama öte yandan... o çığlıklar.

Dalinar, Tanalan’a arkasını döner ve ateş çukuruna doğru yürürken askerleri adamı sıkı sıkı tuttu. Sadeas da kendi askerlerinden bir bölükle beraber gelmişti ama Dalinar onları görmezden geldi, Oathb-ringer hâlâ omzuna dayalı duruyordu. Duman Dalinar’ın burnunu yakıyordu, gözleri sulandı. Yank’ın karşı tarafındaki ordusunun geri kalanını göremiyordu, hava kırmızıya boyanmış, ısıdan çarpılmıştı.

Cehenneme bakmak gibiydi.

Dalinar uzun bir nefesi bıraktı, bir anda yorgunluğunu daha derinden hissetti. “Bu yeterli,” dedi Sadeas’a dönerek. “Şehir halkının geri kalanının aşağıdaki kanyonun ağzından kaçmasına izin verin. Mesajımızı verdik.”

“Ne?” dedi Sadeas yürüyerek yaklaşırken. “Dalinar...”

Gürültülü bir dizi çatırtı sesi lafını kesti. Şehrin yakınlarındaki büyük bir bölümü alevlerin içine yıkıldı. Saray –ve içindekiler– kırılan ahşaplar ve kıvılcımlardan bir fırtınayla birlikte yok olup gitti.

“Hayır,” diye bağırdı Tanalan. “*HAYIR!*”

“Dalinar...” dedi Sadeas. “Aşağıda bir tabur hazırlamıştım, okçularla beraber. Senin emirlerin üzerine.”

“Benim emirlerim mi?”

“Sen ‘Şehirden çıkan herkesi öldürün ve cesetlerini çürümeye bırakın’ demiştin. Ben de aşağıya asker yerleştirmiştim, şehrin payandalarına ok atarak aşağıya inen yolları yaktılar. Bu şehir iki yönden birden yanıyor, hem aşağıdan hem de yukarıdan. Artık bunu durduramayız.”

Şehrin başka kısımları da çökerken tahta kırılma sesleri geldi. Heyecan kabardı ama Dalinar geri bastırdı. “Fazla ileri gittik.”

“Saçmalık! Eğer insanlar ellerini kollarını sallayarak gidebilseydi pek bir anlamı olmazdı.” Sadeas Tanalan’a doğru bir bakış attı. “Yarım kalmış son iş de bu. Onun tekrar kaçmasını istemiyoruz.” Kılıcına doğru uzandı.

“Ben yaparım,” dedi Dalinar. Her ne kadar daha fazla ölüm fikri mi-desini bulandırıyor olsa da kendini sıktı. Bu ona ihanet eden adamdı.

Dalinar yaklaştı. Tanalan ayağa fırlayıp dövüşmeye çalıştı, hakkını vermek gerekirdi. Elitlerin birkaçı haini tekrar yere bastırdı, gerçi Yüceyüzbaşı Kadash'ın kendisi şehrin kenarında dikilmiş, aşağıdaki yıkıma bakıyordu. Dalinar o ısyı buradan hissedebiliyordu, çok korkunçtu. İçindeki bir hissin aynasıydı. Heyecan... inanılmaz bir şekilde... henüz *doymamıştı*. Hâlâ açtı. Ve... *doyabilirmiş* gibi de görünmüyordu.

Tanalan yere yığıldı, hüngür hüngür ağlıyordu.

“Bana ihanet etmeyecektin,” diye fısıldadı Dalinar Oathbringer'ı havaya kaldırırken. “En azından bu sefer deliğinde saklanmadın. Orada kimi saklıyordun bilmiyorum ama bil ki onlar da öldü. Onları da yanan fiçılarla hallettim.”

Tanalan gözlerini kırıştırdı, sonra çılgın, delirmiş bir şekilde gümeye başladı. “Bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin? Ama habercilerimizi öldürdün. Seni zavallı aptal. Seni acınası, *salak aptal*.”

Dalinar askerleri tarafından tutulmaya devam ettiği hâlde adamı çenesinden yakaladı. “Ne?”

“Bize kendi geldi,” dedi Tanalan. “Yalvarmak için. Yokluğunu nasıl fark etmezsin? Kendi ailene hiç mi dikkat etmiyorsun? Yaktığın yer... artık orada saklanmıyoruz. Orası artık bir hapishane.”

Dalinar'ın içinden buzlar aktı ve Tanalan'ı boğazından yakalayıp kaldırdı, Oathbringer parmaklarından kayıp gitti. Söylediklerini geri almasını talep ederek adamı boğdu.

Tanalan dudaklarında bir gülümsemeyle öldü. Dalinar geriye adım attı, bir anda kendisini ayakta duramayacak kadar zayıf hissetmişti. Ona destek olacak Heyecan neredeydi? “Geri gidin,” diye bağırdı elitlerine. “O deliği arayın. Gidin...” Sesi azalarak kesildi.

Kadash dizlerinin üzerine çökmüştü, önündeki kayalarda bir kustumuk havuzu vardı. Bazı elitler Dalinar'ın dediğini yapmak için koştu ama şehirden yükselen ısı inanılmazdı, Yarık'a yaklaşamadılar.

Dalinar kükreyerek ayağa kalktı, alevlere doğru ilerledi. Ancak ateş çok yoğundu. Bir zamanlar kendini durdurulamayan bir kuvvet olarak gördüğü yerde şimdi tam olarak ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyordu. Önemsiz. Anlamsız.

Bir kere kudurduğu zaman ısılık çalarak geri çağıramazsın.

Dizlerinin üzerine çöktü ve askerleri hareketsiz bedenini ısıdan uzaklaştırıp onu kampa taşıyana kadar orada kaldı.

Altı saat sonra Dalinar –kısmen ne kadar fena titrediklerini gizlemek için– ellerini arkasında kavuşturmuş dikiliyor ve masada yatan beyaz bir çarşafı örtülü bir cesede bakıyordu.

Arkasında çadırın içerisinde bazı kâtipleri fısıldaşıyordu. Talim alanında birbirine çarpan kılıçların sesi gibiydi. Tartışmada başı Teleb'in karısı Kalami çekiyordu, Evi'nin taraf değiştirdiğini düşünüyordu. Bir yüceprensin karısının yanmış cesedinin bir düşman sığınağından çıkmasının başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi?

Hikâyesine uyuyordu. Karakterine uymayan bir kararlılıkla Evi onu koruyan muhafızı ilaçla uyutmuştu. Gecenin karanlığında sıvışmıştı. Kâtipler Evi'nin ne zamandır hain olduğunu ya da Dalinar'a tuzak kurulmasına yardım eden gözcüleri onun mu ayarladığını merak ediyorlardı.

Öne bir adım attı, parmaklarını fazla pürüzsüz beyaz çarşafın üzerinde gezdirdi. *Aptal kadın*. Kâtipler Evi'yi tanııyordu. O hain değildi, Yarik'a teslim olmaları için yalvarmaya gitmişti. Dalinar'ın gözlerinde onları sağ bırakmayacağını görmüştü. O yüzden de, Yaradan yardımcısı olsun, elinden gelen yardımı yapmak için gitmişti.

Dalinar ayakta duracak gücü zor buluyordu. Heyecan onu terk etmişti ve bu onu acı içinde bırakmıştı.

Çarşafın köşesini kaldırdı. Evi'nin yüzünün sol kısmı yanmıştı, mide bulandırıcıydı ama sağ tarafı zemine dayalı durmuştu. Garip bir şekilde bir çizik bile yoktu.

Bu senin suçun, diye düşündü ona. *Bunu yapmaya nasıl cüret edersin? Aptal, sinir bozucu kadın*.

Bu Dalinar'ın suçu *değildi*, sorumluluğu da *değildi*.

“Dalinar,” dedi Kalami yanına gelerek. “Dinlenmelisin.”

“O bize ihanet etmedi,” dedi Dalinar kesin bir şekilde.

“Eminim eninde sonunda neler olduğunu...”

“O bize ihanet *etmedi*,” diye patladı Dalinar. “Ölü bulunduğunu duyurma Kalami. İnsanlara... insanlara karımın dün gece bir suikastçı tarafından öldürüldüğünü söyle. Gerçeği bilen elitlere de sır tutmaları için yemin ettireceğim. Herkes onun bir kahraman gibi öldüğünü ve şehrin yok edilmesinin bunun karşılığı olduğunu düşünsün.”

Dalinar çenesini sıkı. Ordusunun yıllar boyunca yağma yapmaları ve sivilleri katletmemeleri için o kadar dikkatlice eğitilen askerleri bugün erken saatlerde bir şehri yakarak imha etmişlerdi. İlk önce yücehanımın öldürüldüğünü düşünmek bir nebze teselli sağlayabilirdi.

Kalami ona gülümsedi; anlamlı, hatta kendini beğenmiş bir gülümsemeydi. Yalanı ikinci bir amaca da hizmet edecekti. Kalami ve başkâtipleri bir sır bildiklerini *zannettikleri* sürece gerçek cevabı araştırmaları pek olası olmayacaktı.

Benim suçum değil.

“Dinlen Dalinar,” dedi Kalami. “Şimdi acı içindesin ama yücefırtına gibi bütün acılar geçip gider.”

Dalinar cesedi diğerlerinin ellerinde bıraktı. Giderken garip bir şekilde Yark’taki o insanların çığlıklarını duydu. Durarak bunun ne olduğunu merak etti. Başka kimse duymuş gibi görünmüyordu.

Evet, uzaktan çığlık sesleri geliyordu. Yoksa kafasının içinden mi geliyordu? Kulağına hepsi çocuk sesleri gibi geliyordu. Alevlerin içinde terk ettiği çocukların. Masumların yardım için, merhamet için yalvaran bir korusu.

Evi’nin sesi de onlara katıldı.

Sırların Toplayıcısı

Sja-anat, yaratıcı ve çarpıtıcı; Yaradılmamışlar arasında essiz.

Yaratıcı

Çarpık
yaratımları
onun
sevgili
çocukları.

Dünyamızın
sprenlerine
duydugu
hayranlıktan
ilham
alıyor.

Çarpıtıcı

Seref'in
Çocukları'nı
ve
Terbiye'nin
Çocukları'nı
avlıyor.

Bir
dokunuşla
çarpıtıyor.

Sja-anat

Garaz'ın kuvvetlerinden geriye kalanlar için bir şey yapılması gerekiyor. Yeni adlarıyla parşlar savaşmaya şevkle devam ediyorlar, Cehennem'den gelen efendileri olmadan bile.

—Çekmece 30-20, birinci zümrüt

Kaladin sokak boyunca koştu. “Bekle!” diye bağırdı. “Bir kişi daha var!”

İleride ince bıyıklı bir adam kalın ahşap bir kapıyı kapatmaya çalışıyordu. Ancak kapı yarı yolda takılmış ve tam Kaladin'in içeri girmesine yetecek kadar geciktirmişti.

Adam ona küfretti, sonra kapıyı çekip kapattı. Koyu ağırkütükten yapılmış kapı tok bir *güm* sesi çıkardı. Adam kilitleri kapattı, sonra geri çekildi ve üç genç adamla kalın bir kalası sürgü yerine yerleştirdi.

“Kıl payı yetiştin muhafız,” dedi bıyıklı adam Kaladin'in omzundaki Duvar Muhafızı armasını fark ederek.

“Pardon,” dedi Kaladin adama birkaç küre vererek sığınak ücretini öderken. “Ama fırtınaya hâlâ birkaç dakika var.”

“Bu yeni fırtınaya karşı ne kadar tedbirli olsan az,” dedi adam. “Kapının sıkıştığına dua et.”

Syl ayaklarını yan tarafından sarkıtarak kapının menteşesinde otuyordu. Kaladin şans eseri olduğunu hiç sanmıyordu, insanların ayakkabılarını taşlara yapıştırmak klasik bir rüzgârspreni numarasıydı. Yine de kapıcının tereddüdünü anlıyordu. Dinmez fırtınalar âlimle-

rin beklentileriyle *tam olarak* uyuşmuyordu. Bir önceki herkesin tahmin ettiğinden saatler önce gelmişti. Neyse ki yücefırtınalara kıyasla daha yavaş esmeye meyilli oluyorlardı. Gökyüzünü izlemen gerektiğini bildiğin sürece sığınacak bir yer bulmaya zamanın oluyordu.

Kaladin eliyle saçlarını düzeltti ve şarap evinin içlerine doğru ilerledi. Burası teknik olarak bir fırtına sığınağı olsa da sadece zenginlerin fırtına sırasında eğlenmek için geldikleri o süslü yerlerden bir tanesiydi. Büyük bir ortak odası ve kalın taş bloklardan yapılmış duvarları vardı. Elbette ki hiç pencere yoktu. Arka tarafta bir barmen insanlara içki veriyordu ve duvarlar boyunca sıralanmış birkaç kabin vardı.

Shallan ve Adolin'i yan taraftaki bir kabinde otururken gördü. Shallan gerçek yüzüyle duruyordu ama Adolin, Meleran Khal gibi görünüyordu, yaklaşık onun boylarındaki uzun ve kel bir adamdı. Kaladin oyalanarak Shallan'ın Adolin'in söylediği bir şeye gülmesini ve sonra eminelile omzunu dürtüklemesini izledi. Kendini ona tamamen kaptırmış gibi görünüyordu. Bu iyi bir şeydi. Bugünlerde herkes onlara ışık verecek bir şeyleri hak ediyordu. Ama... ya arada sırada Kaladin'e attığı kaçamak bakışlar, tam olarak aynı kişi değilmiş gibi görüldüğü zamanlar? Farklı bir gülümsemesinin, gözlerinde neredeyse kötücül bir bakışın belirdiği zamanlar...

Hayal görüyorsun, diye düşündü kendi kendine. Uzun adımlarla yürüdü ve dikkatlerini çekti, kabinlerine girip oturarak içini çekti. Görevde değildi ve şehri gezmekte özgürdü. Diğerlerine fırtına için kendi sığınağını bulacağını söylemişti ve sadece fırtınadan sonraki akşam devriyesi için geri dönmesi gerekiyordu.

"Epey geç kaldın köprücü," dedi Adolin.

"Zamanın ucunu kaçırmışım," dedi Kaladin masaya parmaklarıyla vururken. Fırtına sığınaklarında olmaktan nefret ediyordu. Fazlasıyla hapishaneyi andırıyorlardı.

Dışarıda gök gürültüsü Dinmez fırtına'nın geldiğini haber verdi. Şehirdeki insanların çoğu evlerinde, sığınmacılar da halka açık fırtına sığınaklarında olacaktı.

Bu ücretli sığınak pek kalabalık değildi, masaların ya da kabinlerin çok azı doluydu. Neyse ki bu onlara konuşmak için mahremiyet sağlayacaktı, gerçi işletmeci için anlamı pek iyi değildi. İnsanların boşa harcayacak küreleri yoktu.

"Elhokar nerede?" diye sordu Kaladin.

"Elhokar fırtına sırasında son dakika planları üzerinde çalışıyor," dedi Adolin. "Bu gece kendini seçtiği açığözlere göstermeye karar

verdi. Ve... iyi bir iş çıkardı Kal. Bu sayede en azından bir miktar askerimiz olacak. Beni memnun edecek kadar çok değil ama bu da *bir şeydir*.”

“Bir başka Parlayan Şövalye olabilir mi?” diye sordu Shalla Kaladin’e bir bakış atarak. “Neler buldun?”

Kaladin öğrendiklerini onlara hızlıca aktardı: Duvar Muhafızları’nın bir Ruhdökümcüsü olabilirdi ve *kesinlikle* bir şekilde yemek üretiliyorlardı. Şehirdeki zümrüt stoklarına da el koymuşlardı, bu yakın zamanda keşfettiği bir bilgiydi.

“Çivit’i... okuması zor,” diye bitirdi Kaladin. “Her gece kışlaları ziyaret ediyor ama asla kendinden bahsetmiyor. Askerler onun kılıcının taşları kestiğini gördüklerini söyledi ama mücevheri yok. Ben bunun Beyazlı Suikastçı’nın silahı gibi bir Şerefkılıcı olabileceğini düşünüyorum.”

“Hmm,” dedi Adolin arkasına yaslanırken. “Biliyor musun, bu pek çok şeyi açıklar.”

“Bölüğüm bu gece akşam devriyesinden sonra onunla yemek yiyecek,” dedi Kaladin. “Neler öğrenebilirim bir bakacağım.”

Bir garson kız siparişleri almak için geldi, Adolin şarap söyledi. Açıkgöz içkilerinden anlıyordu ve bir şey söylemesine gerek kalmadan Kaladin için tamamen alkolsüz bir içecek söyledi. Çünkü buradan ayrılınca görev başında olacaktı. Kaladin’in beklemediği bir şekilde Shalla’a bir bardak eflatun söylemişti.

Garson kız siparişi alıp giderken Adolin elini Kaladin’e doğru uzattı. “Kılıcına bir bakayım.”

“Kılıcıma mı?” dedi Kaladin kabinin arka tarafında büzülmüş kendi kendine bir şeyler mırıldanan Syl’e doğru bakarak. Taş duvarların ötesinde dışarıda güröldeyen Dinmez fırtına’nın seslerini duymazdan gelmenin bir yoluydu.

“O kılıcına değil,” dedi Adolin. “Belindekine.”

Kaladin aşağıda sandalyesinin yanında çıkıntı yapan kılıca baktı. Neredeyse belinde olduğunu bile unutmuştu. İlk birkaç gün kını her yere çarpmıştı. Tokalarını çözdü ve Adolin’in görmesi için masanın üzerine koydu.

“Bıçağı iyi,” dedi prens. “İyi bakılmış. Sana verdiklerinde de bu hâlde miydi?”

Kaladin başıyla onayladı. Adolin kılıcı kınından çekti ve yukarı kaldırdı.

“Biraz ufak,” diye belirtti Shalla.

“Bu tek elle kullanılan bir kılıç Shallan. Yakın mesafe piyade silahı. Daha uzun bir kılıç kullanışlı olmaz.”

“Uzun derken... Parekılıcı gibi mi?” diye sordu Kaladin.

“Eh, evet, onlar her türlü kuralı çiğniyor.” Adolin kılıcı birkaç hamleyle savurdu, sonra kınına soktu. “Sizin bu yücemareşalden hoşlandım.”

“Bu *onun* kılıcı değil ki,” dedi Kaladin geri alırken.

“Kılıçlarınızın boylarını kıyaslamayı bitirdiniz mi?” diye sordu Shallan. “Çünkü ben bir şey buldum.” Büyük bir kitabı gümlenmeyle masaya koydu. “Kaynaklarımdan birisi nihayet Hessi’nin Mitikası’nın bir nüshasını bulmayı başardı. Yeni bir kitap ve çıktığında iyi karşılanmamıştı. Yaradılmamışların belirgin kişilikleri olduğundan bahsediyor.”

Adolin kitabın kapağını kaldırıp içine göz attı. “Peki... kılıçlarla ilgili bir şey diyor mu?”

“Aman sus,” dedi Shallan ve koluna oyuncu –ve biraz da mide bulandırıcı– bir şekilde vurarak uzaklaştırdı.

Evet, ikisini izlemek rahatsız ediciydi. Kaladin ikisini de seviyordu... sadece bir arada değil. Kendini fırtınanın gürültüsünü içki içerek bastırmaya çalışan açığözlerle dolu odada etrafına bakmaya zorlandı. Halka açık sığınaklarda tıklım tıklım, sahip oldukları üç beş eşyaya sarılmış duran ve dışarıda bırakmak zorunda kaldıkları şeylerin bir kısmının fırtınayı atlatmasını umut ederek bekleyen sığınmacıları düşünmemeye çalıştı.

“Kitap dokuz Yaradılmamış olduğunu iddia ediyor,” dedi Shallan. “Bu Dalinar’ın görüşüne de uyuyor, gerçi başka raporlar on Yaradılmamıştan bahsediyor. Büyük ihtimalle insan toplumları ve medeniyetin öncesindeki günlerden kalmış kadim, ilkel sprenler.

“Kitap bu dokuzunun Issızlıklar sırasında saldırdığını iddia ediyor ancak hepsinin Aharietiam’da yok edilmediğini söylüyor. Yazar bazılarının bugün bile etkili olduğunda ısrar ediyor, ben tecrübelerimize bakarak onun haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Bunlardan bir tanesi de şehirde mi?” dedi Adolin.

“Sanırım...” dedi Shallan. “Sanırım *iki* tane olabilir Adolin. Bir tanesi Sırların Toplayıcısı Sja-anat. Dalinar’ın görüşlerinde yine onun da adı geçiyor. Sja-anat’ın dokunuşu diğer sprenleri de bozuyor, burada bunun etkilerini görüyoruz.”

“Peki ya diğeri?” diye sordu Adolin.

“Ashertmarn,” dedi Shallan alçak sesle. El çantasından ufak bir

bıçak çıkardı ve düşünmeden masanın üzerini kazımaya koyuldu. “Cümbüşün Kalbi. Kitabın onun hakkında söyleyecek daha az şeyi var, gerçi nasıl insanları aşırılığa sürüklediğinden bahsediyor.”

“İki Yaradılmamış,” dedi Kaladin. “Emin misin?”

“Olabileceğim kadar eminim. Akıl da ikincisini teyit etti ve krallığın ayaklanmalardan önceki davranışları da bunun bariz bir işareti gibi görünüyor. Sırların Toplayıcısı’na gelince, yozlaşmış sprenleri kendimiz de görebiliyoruz.”

“İki tanesiyle nasıl savaşıcağız?” diye sordu Kaladin.

“Bir tanesiyle nasıl savaşıcağız?” diye sordu Adolin. “Kulede o şeyle savaşmaktan çok korkutup kaçırdık. Shalla bunu nasıl yaptığını bilmiyor bile. Onlarla savaşmak konusunda kitap ne diyor?”

“Hiçbir şey.” Shalla omzunu silkip masanın üzerindeki minik resmine üfledi. Bu başka bir müşterinin çektiği bir küp şeklindeki yozlaşmış bir şanspreniydi. “Kitap eğer yanlış renkte bir spren görürsen derhâl başka bir şehre taşınman gerektiğini söylüyor.”

“Yolun üstünde koca bir ordu var,” dedi Kaladin.

“Evet, ne tuhaf ki kokun onları henüz uzaklaştıramadı.” Shalla kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Kaladin kaşlarını çatı. Böyle laflar konu Shalla olunca kafasını karıştıran şeylerden bir diğeri. Bir an tamamen arkadaş canlısı görünüyordu, sonra ise Kaladin’e hakaret edip sanki bu sadece normal bir konuşmanın parçasıymış gibi davranıyordu. Ama başkalarıyla şaka yollu bile olsa bu şekilde konuşmuyordu.

Derdin ne be kadın, diye düşündü. Harap Ovalar’da uçurumların içinde özel bir şeyleri paylaşmışlardı. Bir yücefirtına sırasında birbirlerine sokulmuş, konuşmuşlardı. Bu yüzden utanıyor muydu? Arada bir onu terslemesinin nedeni bu muydu?

Eğer öyleyse Kaladin’e baktığı ve sırttığı diğer zamanların açıklaması neydi? Muzip bir şekilde göz kırptığı zamanların?

“Hessi Yaradılmamışların yalnızca sprenleri değil, *insanları* da yozlaştırdığının hikâyelerinden bahsediyor,” diyordu Shalla. “Belki sarayda olan şey de budur. Bu gece mezhebin içine sızdığım zaman daha fazlasını öğreneceğiz.”

“Yalnız gitmen hoşuma gitmiyor,” dedi Adolin.

“Yalnız olmayacağım. Ekibim var.”

“Bir çamaşırcı kadın ve iki firari,” dedi Kaladin. “Eğer Gaz’dan bahsediyorsan o adamlara fazla güvenmesen iyi olur.”

Shalla çenesini kaldırdı. “En azından *benim* askerlerim öylece

orada durup üzerlerine ok atılmasını beklemek yerine savaş kamplarından ne zaman uzaklaşmaları gerektiğini biliyorlar.”

“Sana güveniyoruz Shallan,” dedi Adolin sanki, *Karıştırma*, demek istemiş gibi Kaladin’e gözlerini dikerek. “O Yeminkapısı’na gerçekten bir bakmamız gerekiyor.”

“Ya açamazsam?” diye sordu Shallan. “O zaman ne olacak?”

“Harap Ovalar’a geri çekilmek zorunda kalacağız,” dedi Kaladin.

“Elhokar ailesini geride bırakmayacaktır.”

“O zaman Drehy, Skar ve ben sarayı basarız,” dedi Kaladin. “Gece uçarak üst balkondan içeri girer, kraliçeyi ve genç prensi alırız. Bunu tam yücefırtınanın gelmesinden önce yapar, sonra da hep birlikte Urithiru’ya geri uçarız.”

“Şehri de bir başına bırakmış oluruz,” dedi Adolin dudaklarını sıkarak.

“Şehir dayanamaz mı?” diye sordu Shallan. “En azından destek kuvvetle gelene kadar?”

“Bu aylar sürer,” dedi Adolin. “Ve Duvar Muhafızları da... kaç kişi? Dört tabur mu?”

“Toplamda beş,” dedi Kaladin.

“Beş bin asker mi?” diye sordu Shallan. “O kadar az mı?”

“Bu bir şehir garnizonu için fazla aslında,” dedi Adolin. “Tahkimatların amacı az sayıda askerin çok daha büyük bir kuvvete direnebilmesini sağlamak. Ama düşmanın beklenmedik bir avantajı var. Uçabilen Yokelçiler ve şehre dolmuş müttefikleri.”

“Evet,” dedi Kaladin. “Duvar Muhafızları azimli ama güçlü bir saldırıya karşı koyamazlar. Orada on binlerce parshmen var ve saldırımları yakın. Fazla zamanımız kalmadı. Kaynaşıklar gelip duvarı parça parça ele geçirecekler ve peşlerinden de orduları gelecek. Eğer bu şehri savunacaksak Parlayanlar’a ve Paredarlara ihtiyacımız olacak.”

Kaladin ve Shallan bakiştılar. Parlayanlar’ı daha savaşa hazır bir grup değildi. Fırtınalar adına. Adamları uçmaya yeni yeni başlıyordu. Rüzgârda kolayca uçabilen bu yaratıklarla savaşmaları nasıl beklenebilirdi? Kaladin hem bu şehri *hem de* adamlarını nasıl koruyabilirdi?

Sessizleştiler, dışarıdaki gök gürlemesiyle odanın titremesini dinlediler. Kaladin bunun Kaya’nın karışımlarından biri olmasını dileyerek içeceğini bitirdi ve sandalyenin yan tarafında durduğunu fark ettiği garip bir kremciğe parmağıyla vurup düşürdü. Çok sayıda bacağı ve sırtında garip bronz renkli bir deseni olan bombeli bir bedeni vardı.

İğrenç. Şehirdeki bütün sıkıntılara rağmen mekânın sahibinin en azından burayı temiz tutabilmesi gerekirdi.

Sonunda fırtına tamamen dindiğinde Shallan Adolin'in kolunda şarap evinden dışarı çıktı. Kaladin'in akşam devriyesi için kışlasına doğru hızla uzaklaşmasını izledi.

Büyük ihtimalle kendisinin de aynı hevesle yola koyulması gerekirdi. Bugün hâlâ biraz yiyecek çalması gerekiyordu, akşam Anlar Mezhebi'ne yaklaştığı zaman onları tatmin etmeye yetecek kadarını. Bunun zor olmaması gerekirdi. Vathah planlama işlerini İshnah'nın gözetimi altında üstlenmişti ve oldukça yetenekli çıkmıştı.

Yine de oyalanarak Adolin'in yanında olmanın tadını çıkarıyordu. Shallan burada olmak istiyordu, onun yanında, Peçe'ye dönüşmesinin zamanı gelmeden önce. *Peçe... eh, o Adolin'i pek de umursamıyordu. Fazla efendiydi, fazla bihaber, fazlasıyla görüldüğü gibiydi.* Bir müttefik olarak Adolin'e itirazı yoktu ama romantik açıdan biraz bile ilgilenmiyordu.

Shallan koluna girerek Adolin'le birlikte yürüdü. İnsanlar şimdiden ortaya çıkmış ortalığı toparlıyorlardı, gerçi yurttaşlık görevinden çok mal bulma umuduyla. Fırtınadan sonra bitkileri kemirmek için ortaya çıkan krencikleri hatırlatıyorlardı. Yakınlardaki kapı eşiklerinde duran süs kayafilizleri kümeler hâlinde sarmaşıklarını uzatıyordu. Yeşil asmalar ve açılan yapraklar şehrin kahverengi tuvali üzerinde filizleniyordu gibiydi.

Yakınlardaki bir öbeğe Dinmez fırtına'nın kırmızı yıldırımını düşmüş ve yakmıştı.

"Sana bir ara İmkânsız Şelale'yi göstermeliyim," dedi Adolin. "Eğer doğru açılardan bakarsan su sanki katmanlar boyunca aşağı akıyor ve sonra bir şekilde tekrar yukarıya dönüyor gibi görünüyor..."

Yürürlerken Shallan kırılmış bir ağaç gövdesinden yarı yarıya dışarı sarkan ölü bir vizonun üzerinden atlamak zorunda kalmıştı. Çok romantik bir gezi sayılmazdı ama sahte bir yüzle de olsa Adolin'in koluna girmek *güzeldi*.

"Hey!" dedi Adolin. "Eskiz defterine hâlâ bakamadım. Bana göstereceğini söylemiştin."

"Yanlış defteri getirmişim ya, hatırladın mı? Masayı kazımak zorunda kaldım." Sırttı. "Benim bakmadığım sırada gidip masadaki hasarın parasını ödediğini görmedim sanma."

Adolin homurdandı.

“İnsanlar meyhane masalarını kazır. Bu *her zaman* olan şey.”

“Evet, evet. Güzel bir kazımaydı da.”

“Tabii bunu yapmamış olmam gerektiğini düşünüyorsun.” Adolin’in kolunu sıktı. “Ah, Adolin Kholin. *Aynı* babana benziyorsun. Bir daha yapmam, tamam mı?”

Adolin kızarıyordu. “Bana eskiz göreceğim sözü verilmişti,” dedi. “Yanlış eskiz defteri olması umurumda değil. Sanki yıllardır resimlerini hiç görmemiş gibi hissediyorum.”

“Bu defterde iyi bir şey yok,” dedi Shallan el çantasını karıştırırken. “Son zamanlarda dikkatim dağınık.”

Adolin yine de defteri aldı, Shallan gizliden gizliye memnundu. Sayfaları çevirerek en son çizimlere bakmaya başladı ve her ne kadar garip sprenlerinkileri fark etse de en çok Shallan’ın koleksiyonu için yaptığı sığınmacı eskizlerine bakıyordu. Kızıyla birlikte gölgelerin içinde oturan bir anne, ama yüzü ufka ve doğmak üzere olan güneşin izlerine bakıyor. Kalın elli bir adam sokaktaki yatağının etrafını süpürüyor. Açıkgoz genç bir kadın eli bağlı bir kesenin içinde ve üzerinde sadece bir gecelik pencereden dışarı sarkmış, saçları özgürce dalgalanıyor.

“Shallan,” dedi Adolin. “Bunlar inanılmaz! Neredeyse en iyi resimlerin!”

“Çalakalem eskizler Adolin.”

“Çok güzeller,” dedi bir diğerine bakarken, orada durdu. Bu onun yeni takım elbiselerinden birini giymiş bir resmiydi.

Shallan kızardı. “Orada olduğunu unutmuşum,” dedi eskiz defterini geri almaya çalışarak. Adolin resme biraz daha baktı, sonra nihayet Shallan’ın çekiştirmelerine yenik düşerek defteri geri verdi. Shallan rahatlamayla iç çekti. Adolin diğer sayfadaki Kaladin eskizini görürse *utanacak* filan değildi, Shallan her türlü insanı çiziyordu. Ama son gördüğü resmin kendisine aitti ve en iyi resmi gibi duruyordu. Diğerinde Peçe biraz fazla belliydi.

“Zaten çok iyisin ve daha da iyiye gidiyorsun.”

“Olabilir. Ama bu gelişimde kendime ne kadar pay verebilirim bilmiyorum. *Parlayan Sözler* Işıkörenler’in pek çoğunun sanatçı olduğunu söylüyor.”

“O zaman tarikat senin gibi kişileri alıyordu.”

“Ya da Dalgabağlama onları daha yetenekli yaparak diğer sanatçılara karşı adil olmayan bir avantaj sağlıyordu.”

“Benim diğ er d  elloclulara karş ı adil olmayan bir avantajım var.  ocukluğ ımdan beri en iyi eğ itimleri aldım. G   l   ve sağlıkl   olarak doėđdum ve babamın zenginliėđi bana d  nyanın en iyi idman arkadaş larıyla çalışma imk  n   verdi. Uzun boyum   st  nl  k sağlıyor. Peki bu durum kazandıėđım zaman  vğ  y   hak etmediėđim anlamına mı gelir?”

“Sen *doėđ  st  * bir yardım almıyorsun ama.”

“Ama senin de çok çalışman gerekti. Bunu biliyorum.” Kolunu Shallan’a sararak y  r  meye devam ederlerken onu kendisine doėđru çekti. Diğ er Alethi çiftleri toplum içinde aralarındaki mesafeyi korurlardı ama Adolin sarılmayı seven bir anne tarafından b  y  t  lm  ş  . “Biliyor musun, babamın ş  k  yet ettiėđi bir ş  y var. Parekılıcı’nın kullanım alanı neydi diye soruyor.”

“İı... Ben insanları kesip biçmek için olduklarını d  ş  n  yorum. Hatta kesmeye gerek bile kalmıyor. Bu y  zden...”

“Ama neden sadece kılıç? Babam antik Parlayanlar’ın halk için neden baş ka aletler yapmadıėđını soruyor.” Shallan’ın omzunu sıktı. “G   lerinin seni daha iyi bir sanat  ı yapması hoş uma gidiyor Shallan. Babam yanılıyor. Parlayanlar sadece asker *deėđillerdi*! Evet, inanılmaz silahlar yarattılar ama aynı zamanda inanılmaz sanat eserleri de yaratmış  olmalılar! Savaşı bittiėđi zaman bu eserler için baş ka kullanım yerleri de bulabiliriz.”

F rtinalar adına, bazen hevesi sarhoş  edici olabiliyordu. Terzi d  kk  nına doėđru y  r  rlerken Shallan ondan ayrılmayı hiç istemiyordu, ger  i Peçe’nin iş ine koyulması gerekiyordu.

Herkes olabilirim, diye d  ş  nd   Shallan mavi yapraklardan bir girdaba benzeyen birkaç neş espreninin esip ge tiėđini fark ederek. *Her ş  y olabilirim*. Adolin ondan çok daha iyi birini hak ediyordu. Hak ettiėđi kiş iye d  n  ş ebilir miydi? Kusursuz eş i, Adolin Kholin’e g  r  n  ş   ve davranış larıyla layık olacak bir kadını yaratabilir miydi?

Yapamazdı. Aslında o yaralı ve zavallıydı, dış ı g  zel g  zel boyanmış tı ama içerisi korkun   bir rezaletti. Zaten Adolin için onun üzerini bir y  zle   rt  yordu. Neden birkaç adım daha ileri gitmeyecekti ki? Parlayan... Parlayan onun kusursuz eş i olabilirdi ve Adolin’den *hoş lanıyordu* da.

Bu d  ş  nce Shallan’ın içini ürperti.

Terzi d  kk  nına Adolin’in kendi baş ına y  r  yerek d  nerken g  venliėđi için endiş e etmeyeceėđi kadar yaklaş tıkları zaman Shallan elini bırakmak için kendini zorladı. Bir an için h  reliyle Adolin’in elini tuttu. “Gitmem gerekiyor.”

“Mezheple güneş batana kadar buluşmayacaktın.”

“İlk önce onlara ödeme yapmak için biraz yiyecek çalmam gerek.”

Adolin yine de elini bırakmadı. “Orada neler yapıyorsun Shallan? Kime dönüşüyorsun?”

“Kime ihtiyaç varsa,” dedi Shallan. Sonra uzandı ve Adolin’i yanığından öptü. “Kendin olduğun için teşekkür ederim Adolin.”

“Dönüşebileceğim kimse kalmamıştı,” diye mırıldandı Adolin.

Beni asla durdurmuyor.

Shallan bir köşeyi dönünceye kadar Adolin izlemişti, kalbi hızla çarpıyordu. Adolin Kholin hayatında ılık bir gün doğuşu gibiydi.

Peçe dışarı sızmaya başladı ve bazen güneştense fırtına ve yağmurunu tercih ettiğini kabul etmek zorunda kaldı.

Artık harabe olan bir binanın iç köşesindeki zulayı kontrol etti. Kırmızı buraya içinde Peçe’nin kıyafetinin olduğu bir torba bırakmıştı. Aldı ve üzerini değiştirmek için uygun bir yer aramaya koyuldu.

Dünyanın sonu gelmişti ama bu en çok bir fırtınadan sonra gerçek görünüyordu. Etrafa saçılmış çöpler, sokakların yanlarında ya da yıkıntıların altında inleyen sığınaklara gidememiş insanlar.

Sanki her fırtına onları Roshar’dan silmeye çalışıyordu da sadece irade ve şans eseri var olmaya devam ediyorlardı. Şimdi iki tane fırtınayla durum daha beterdi. Eğer Yokelçileri yenerlerse Dinmez fırtına devam edecek miydi? Savaşı kazansalar da, kaybetseler de eninde sonunda hepsini denize dökecek bir şekilde toplumlarını aşındırma-ya başlamış mıydı?

Yürürken yüzünün değiştiğini hissetti, el çantasından Fırtınaışığı çekiyordu. Solarak bir kora dönüşmeden önce içinde alevlenen bir ateş gibi yükseldi, Adolin’in baktığı eskizlerdeki insanlara dönüştü.

Küçük yatağının etrafındaki alanı çıldırmış bir dünyada bir parça kontrolü elinde tutmaya çalışır gibi inatla temiz tutmaya çalışan zavallı adam.

Ergenliğin neşesine ne olduğunu merak eden açıkgozlü kız. Bir baloya giderken ilk defa havahını giymek yerine ailesi evlerini komşu kasabalardan düzinelerce akrabalarına açmak zorunda kalmış ve sokaklar güvenli olmadığı için günlerini kilit altında geçiriyordu.

Karanlıkta çocuğuyla oturmuş ufka ve gizli güneşe bakan anne.

Yüz üzerine yüz. Yaşam üzerine yaşam. Ezici, baş döndürücü, canlı. Nefes alan ve ağlayan ve gülen ve var olan. O kadar çok umut, o kadar çok yaşam, o kadar çok rüya.

Havahının yanındaki düğmelerini açtı ve düşmeye bıraktı. İçindeki ağır kitap yüzünden gümleyen çantasını attı. Üzerinde sadece içiğiyle yürüdü, eminele açıktaydı, rüzgârı derisinde hissediyordu. Hâlâ bir illüzyon giyiyordu ve illüzyon soyunmamıştı, o yüzden kimse onu göremezdi.

Kimse onu göremezdi. Bu zamana kadar onu gerçekten gören olmuş muydu? Sokağın köşesinde durdu, değişen yüzleri ve kıyafetleri giyiyor, özgürlük hissinin tadını çıkarıyordu, çıplak olduğu hâlde giyinik olan derisi rüzgârın dokunuşuyla ürperiyordu.

Etrafında insanlar binalara kaçıştı, korkmuşlardı.

Sadece bir diğer spren, diye düşündü Shalla/Peçe/Parlayan. *Ben işte buyum. Vücut bulmuş duygu.*

Ellerini iki yana kaldırdı, açıktaydı ama yine de görünmezdi. Şehrin sakinlerinin nefeslerini içine çekti.

“Mmm...” dedi Desen kendisini geride bıraktığı elbiseden ayırırken. “Shalla?”

“Olabilir,” dedi oyalanarak.

En sonunda kendisini tamamen Peçe kişiliğine bıraktı. Anında başını iki yana salladı ve elbiselerle çantayı aldı. Çalınmadıkları için şanslıydı. Aptal kız. Etrafta şiirden şiire gezinecek zamanları yoktu.

Peçe kökleri duvar boyunca iki yöne birden uzanmış büyük bir ağacın yanında kuytu bir yer buldu. Hızla iç çamaşırlarını düzeltti, sonra pantolonunu giydi ve gömleğinin düğmelerini ilikledi. Şapkasını taktı, bir el aynasında kendisine baktı, sonra başıyla onayladı.

Tamam o zaman. Vathah'ya buluşma zamanıydı.

Akıl'ın eskiden kaldığı handa bekliyordu. Parlayan'ın onunla daha kapsamlı bir sorgulama için orada yeniden karşılaşma umudu vardı. Meraklı hancının bakışlarından uzakta özel odada, Vathah satın aldığı haritaları aydınlatmak için birkaç küre dizmişti. Peçe'nin bugün soymayı düşündüğü malikânenin ayrıntılarını gösteriyorlardı.

“Buna Mozole diyorlar,” diye açıkladı Vathah Peçe otururken. Satın aldığı binanın büyük holünün bir eskizi gösterdi. “O heykellerin hepsi Ruhdöküm bu arada. Evin sevilen hizmetkârları fırtına kapası taşla dönüştürülmüşler.”

“Açıkgözler arasında şeref ve saygı işaretidir.”

“Korkunç,” dedi Vathah. “Ben öldüğüm zaman cesedimi yakın. Torunlarınız çaylarını yudumlarlarken sonsuza kadar bana bakmak zorunda kalmassınlar.”

Peçe başıyla onaylarken Shalla'nın eskiz defterini masanın üzeri-

ne koydu. “Buradan bir yüz seç. Bu harita kilerin dış duvarın yanında olduğunu söylüyor. Zaman kısıtlı, bu yüzden bu sefer kolay yoldan yapsak iyi olur. Kırmızı’ya dikkatleri dağıtacak bir şey yaptır, sonra Shalla’nın Kılıç’ıyla doğrudan yiyeceklerle bir yol açalım.”

“Mozole’de bir servet olduğunu söylüyorlar. Tenet ailesinin serveti varmış...” Peçe’nin yüzündeki ifadeyi görünce sözünü tamamlamadı. “Serveti boş veriyoruz o zaman.”

“Yiyeceği alıp çıkıyoruz.”

“Tamam.” Yatağının etrafını süpüren adamın resminde durarak baktı. “Beni haydutluktan kurtardığınız zaman artık hırsızlıkla işim kalmadığını düşünmüştüm.”

“Bu farklı.”

“Nasıl farklı? O zaman da çoğunlukla yiyecek çaldık Berrakhanım. Sadece hayatta kalmak ve unutmak istiyorduk.”

“Hâlâ unutmak istiyor musun?”

Vathah homurdandı. “Hayır, sanırım istemiyorum. Sanırım artık geceleri biraz daha rahat uyuyorum.”

Kapı açıldı ve hancı elinde içkilerle içeri daldı. Vathah haykırdı ama Peçe yüzünde komik bir ifadeyle döndü. “Rahatsız edilmek istemediğimi söylediğimi sanıyorum,” dedi.

“İçecek bir şeyler getirdim!”

“Bu da rahatsız edici,” dedi Peçe kapıdan dışarıyı göstererek. “Susarsak söyleriz.”

Hancı homurdandı, sonra elinde tepsisiyle geri geri kapıdan çıktı. *Şüpheleniyor, diye düşündü Peçe. Akıl ile birlikte bir şeyler çevirdiğimizi düşünüyor ve ne olduğunu öğrenmek istiyor.*

“Bu buluşmaları başka bir yere taşımanın zamanı geldi, ne dersin Vathah?” Dönüp masaya baktı.

Ama oturan başka birini buldu.

Vathah gitmişti, yerinde kalın elleri ve iyi bakılmış bir önlüğü olan kel bir adam vardı. Shalla masanın üzerindeki resme bir bakış attı, sonra yanındaki sönmüş küreye, sonra tekrar Vathah’ya.

“Güzel,” dedi. “Ama kafanın arkasını unutmuşsun, resimde olmayan kısmı.”

“Ne?” diye sordu Vathah kaşlarını çatarak.

Peçe ona el aynasını gösterdi.

“Niye bu yüzü üzerime koydun?”

“Koymadım,” dedi Peçe ayağa kalkarak. “Paniğe kapıldın ve bu oldu.”

Vathah hâlâ aynaya bakarak yüzünü yokladı, şaşkındı.

“Eminim ilk birkaç sefer her zaman kazara oluyordur,” dedi Peçe. Aynayı çantasına koydu. “Şunları toparla. Bugün planı uygulayacağız ama yarın soygun görevinde izinlisin. Fırtınaişığı’yla antrenman yapmanı istiyorum.”

“Antrenman...” Sonunda anlamış gibi göründü, kahverengi gözleri sonuna kadar açıldı. “Berrakhanım! Ben fırtına kapası bir *Parlayan* değilim.”

“Elbette değilsin. Muhtemelen silahtarsındır. Galiba tarikatların pek çoğunda varlardı. Daha fazlasına da dönüşebilirsin. Sanırım Shalla’nın yeminini etmeden öncesinde yıllarca ara ara illüzyon yapıyordun. Ama öte yandan onun kafası fazlasıyla bulanık. Benim çok küçükken kılıcım vardı ve...”

Derin bir nefes aldı. Neyse ki o günleri Peçe yaşamamıştı.

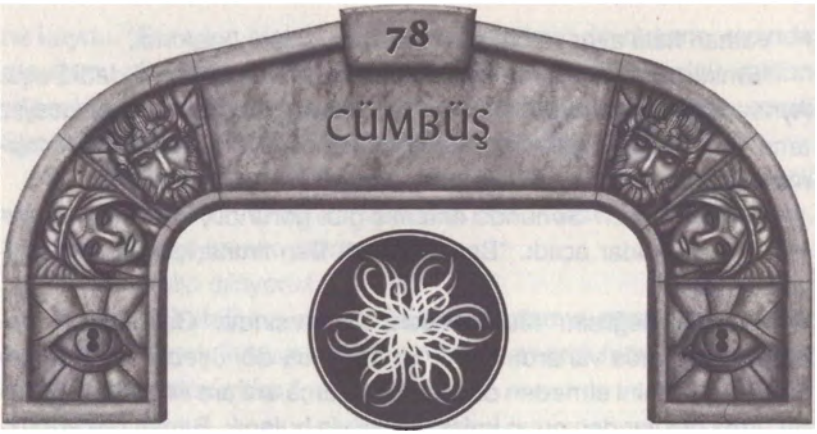
Desen uyarıyla uğuldadı.

“Berrakhanım...” dedi Vathah. “Peçe, sen gerçekten de benim...”

Fırtınalar adına, *ağlayacakmış* gibi görünüyordu.

Peçe omzunu sıvazladı. “Boşa harcayacak zamanımız yok. Mezhep beni dört saat sonra bekliyor ve yüklü bir miktarda yiyecek getirmemi umuyorlar. Başının çaresine bakabilir misin?”

“Tabii, tabii,” dedi Vathah. İllüzyon en sonunda kayboldu ve Vathah’ın kendi yüzünü bu kadar duygulu görmek daha bile çarpıcıydı. “Bunu yapabilirim. Haydi zenginlerden alıp delilere verelim.”

Âlim Parlayanlar arasında bir ittifak kuruldu. Hedefimiz düşmanı Yokışığı kaynaklarından mahrum bırakmak, bu onların dönüşmeye devam etmelerine engel olacak ve bize savaşta üstünlük sağlayacak.

—Çekmece 30-20, ikinci zümrüt

Peçe kendisini açık etmişti.

Soygundan elde ettikleri ganimetle dolu arabası mezheple buluşma noktasına doğru ilerlerken içi içini yiyordu. Sırtını bir tahıl çuvalına dayayarak yayılmış, ayaklarını da tuzlanmış ve kâğıda sarılmış bir domuz budunun üzerine uzatmıştı.

“Çevikspren” Peçe’ydi çünkü yiyecek dağıtırken görülen kişi oydu. O yüzden bu cümbüşe katılmak için kılık değiştirmeden gitmek zorundaydı.

Düşman onun neye benzediğini biliyordu. Peçe’yi açık etmemek için yeni bir kişilik, yeni bir sahte yüz yaratsaydı daha mı iyi olacaktı?

Peçe zaten sahte bir yüz, dedi bir parçası. Onu her zaman terk edebilirsin.

Bu parçasını boğdu ve iyice derinlere gömdü. Peçe terk etmek için fazla gerçek, fazla canlıydı. Shalla daha kolay terk edilirdi.

Yeminkapısı platformuna çıkan merdivenlere ulaştıklarında ilk ay yükselmişti. Vathah arabayı durdurdu ve Peçe ceketi etrafında dalgalanarak aşağı atladı. Buradaki iki muhafız kırmızı ve altın sarısı saçak-

larıyla alevspreni şeklinde giyinmişlerdi. Kaslı yapıları ve merdivenlerin yanına dayadıkları o iki mızrak bu adamların mezhebe katılmadan önce asker olabileceklerine işaret ediyordu.

Bir kadın nöbetçilerin arasından geçerek geldi, göz delikleri olan ama başka herhangi bir deseni olmayan düz beyaz bir maske takıyordu. Peçe gözlerini kısıtı, maske ona Mraize'in Hayaletkanlardaki ustası İyatil'i hatırlatmıştı. Gerçi bunun şekli çok farklıydı.

"Sana yalnız gelmen söylenmişti Çevikspren," dedi kadın.

"Bütün bunları kendi başıma mı indirmemi bekliyordunuz?" Peçe elini arabanın arka tarafına doğru salladı.

"Biz hallederiz," dedi kadın tereddüt etmeden, muhafızlardan biri arabanın arka kapağını indirirdi ve diğeri tuttuğu bir meşaleyi yukarı kaldırdı. Küre lambası değil, meşale. "Mmmm..."

Peçe hızla döndü. O uğuldama...

Muhafızlar yiyecekleri indirmeye başladı.

"Kırmızıyla işaretlenmiş iki torba dışındaki her şeyi alabilirsiniz," dedi Peçe eliyle işaret ederek. "Fakirleri ziyaret ederken onlara ihtiyacım var."

"Bunun pazarlık konusu olduğunun farkında değildim," dedi mezhepçi. "Bunu sen istedin. Şehrin her tarafında cümbüşe katılmak istediğinin söylentilerini yayıyormuşsun."

Akıl'ın işi gibi görünüyordu. Ona teşekkür etmesi gerekecekti.

"Neden buradasın?" diye sordu karşılamaya gelen mezhep üyesi, sesi meraklı gibiydi. "İstediğin nedir Çevikspren, pazar yerinin kahramanı olmak mı?"

"Ben sadece... bu sesi duyup duruyorum. Sonun geldiğini ve teslim olmam gerektiğini, sprenlerin zamanını kucaklamamı söylüyor." Peçe Yeminkapısı platformuna doğru döndü, yukarıda turuncu bir ışık parlıyordu. "Cevaplar yukarıda, değil mi?"

Gözünün ucuyla üçlünün birbirlerine başlarını salladıklarını gördü. Bir çeşit sınavı geçmişti.

"Aydınlanmaya giden basamaklardan çıkabilirsin," dedi beyazlı mezhep üyesi. "Rehberin yukarıda seninle buluşacak."

Peçe şapkasını Vathah'ya fırlattı ve gözlerinin içine baktı. Arabanın boşaltılması bittikten sonra uzaklaşacak ve birkaç sokak ötede Yeminkapısı platformunu izleyebileceği bir yerde duracaktı. Eğer başı derde girerse Fırtınasığ'ının iyileştireceğine güvenerek kendini aşağıya atacaktı.

Merdivenleri çıkmaya başladı.

Kaladin normalde şehirlerde fırtınadan sonraki hissi severdi. Temiz ve tazeydi, çöpler ve pislik yıkanıp giderdi.

Akşam devriyesini bitirmiş, fırtınadan sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için devriye bölgelerini kontrol etmişti. Şimdi duvarın üzerinde durmuş, hâlâ ekipmanlarını yerleştiren mangasının geri kalanını bekliyordu. Güneş daha yeni batmıştı, yemek zamanıydı.

Aşağıda düşen yıldırımların yeni kararttığı binaları seçebiliyordu. Bir buket bozulmuş rüzgârspreni arkalarında yoğun kırmızı çizgiler bırakarak geçti. Hatta bir şekilde havanın kokusu bile yanılttı. Küflü ve yaş.

Sakal ve diğerleri merdivenlere doluşana kadar Syl omzunda sessizce oturdu. Kaladin de sonunda onlara katılarak aşağıda iki müfrezenin akşam yemeği için toplandığı kışlaya indi, kendi müfrezesi bu rayı bir diğeriyle paylaşıyordu. Bu gece diğer müfrezeden yirmi kadar adam duvarda nöbet tutuyordu ama diğer herkes buradaydı.

Kaladin'in gelmesinden kısa bir süre sonra iki müfrezenin yüzbaşlıları adamlarına sıraya girmelerini emretti. Kaladin sırada Sakal ile Ved'in arasında durdu ve birlikte Çivit kapıdan girerken selam verdiler. Her zaman olduğu gibi göğüs plakası, zincir zırhı ve peleriniyle savaşa hazırды.

Bu gece resmî bir inceleme yapmaya karar vermişti. Çivit sıraları boyunca yürür ve iki yüzbaşıya sessizce bir şeyler söylerken Kaladin ve diğerleri hazır ol vaziyetinde bekledi. Birkaç kılıca baktı ve askerlerin bazılarına bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Kaladin ter dökerek ve generalin her şeyin düzgün olduğuna karar vermesini umut ederek böyle sıralarda sayısız defa beklemiş gibi hissetti.

Her zaman öyle yaparlardı. Bu gerçekten sorunları bulmak için yapılan bir denetleme değildi, bu askerlerin yücemareşalleri için gaz verme fırsatıydı. Yücemareşal onlara "Komuta etme ayrıcalığına sahip olduğum en iyi müfreze olmanız mümkün," derken iftiharla göğüsleri kabardı. Kaladin bu kelimeleri Amaram'dan da duyduğuna emindi.

Klişe olsun olmasın, kelimeler askerleri cesaretlendiriyordu. Sırayı bozma izni verildiği zaman bağırsarak yücemareşali övdüler. Herkesin moral desteğine aç olduğu savaş zamanlarında ordudaki "en iyi müfrezeler" in sayısı epey artıyor olmalıydı.

Kaladin subayların masasına doğru yürüdü. Kendini yücemareşalin masasında yemeğe davet ettirmek için fazla uğraşması gerekmemişti. Noro, Kaladin'in teğmenliğe terfi ettirilmesini istiyordu, askerlerin çoğu da Çivit'ten aynı masaya oturamayacak kadar çekiniyordu.

Yücemareşal pelerinini ve garip kılıcını bir askılığa asmıştı. Eldivenlerini çıkarmıyordu ve her ne kadar göğüs zırhından dolayı göğüsleri belli olmasa da, o yüz ve bedeninin bir kadına ait olduğu anlaşıyordu. Ayrıca derisinin ve saçının renkleriyle açık turuncu gözleri gayet Alethi'ydi.

Batıda paralı asker olarak çalışmış olmalı, diye düşündü Kaladin. Bir keresinde Sigzil ona batıda kadınların da savaştıklarından bahsetmişti, özellikle de paralı asker olarak.

Yemekleri basit bir körili tahıldır: Kaladin bir lokma aldı, şimdiye kadar Ruhdökülmüş tahılın ağızda bıraktığı tadı iyice öğrenmişti. Kalıcı bir bayatlık. Körinin faydası oluyordu ama aşçılar koyulaştırmak için kaynatarak tahıldan elde ettikleri nişastayı kullanmışlardı, o yüzden o aynı tat köriye de sinmişti.

Kaladin Çivit'in iki yüzbaşıyla konuşarak oturduğu yerden nispeten uzaktı. Neden sonra bir tanesi tualete gitmek için izin istedi.

Kaladin bir an düşündü, sonra tabağını aldı ve boşalan yere oturmak için ilerledi.

Peçe platformun üzerine ulaştığında küçük bir köy gibi görünen bir yere girdi. Buradaki manastır binaları Harap Ovalar'dakilerden çok daha küçük ama çok daha güzellerdi. Kaliteli taşlardan inşa edilmiş, eğimli üçgen şekilli çatıları olan binalardan bir kümeydi, uçları Köken'e doğru bakıyordu.

Binaların çoğunun kenarlarında dönen desenler hâlinde yetiştirilmiş ve yontulmuş süs şistkabuklar vardı. Peçe Shallan için bir Hatıra aldı ama asıl dikkati çeken içerilerden gelen ışıktaydı. Kontrol binasını göremiyordu. Diğer binalar önünü kapatıyordu. Solunda duran sarayı ise *görebiliyordu*, gecenin karanlığında pencerelerinde yanan ışıklarla parlıyordu. Günyolu denilen üzeri kapalı bir yürüyüş yoluyla Yeminkapısı platformuna bağlanıyordu. Karanlıkta sadece gölgeler gibi görünen küçük bir grup asker yolu koruyordu.

Daha yakınında, basamakların tepesinde bir şistkabuk çıkıntısının üstünde şişman bir adam oturuyordu. Kısa saç ve açık yeşil gözleri vardı, Peçe'ye dost canlısı bir şekilde sırttı. "Hoş geldin! Bu gece

rehberin benim çünkü cümbüşte ilk gecen! Biraz... ee, dikkat dağıtıcı olabiliyor.”

Bu ardent cübbesi, diye fark etti Peçe. Paralanmış ve pek çok yemek lekesine benzer şeyle kirlenmişti.

“Buraya gelen herkes yeniden doğar,” dedi adam oturduğu yerden ayaklarının üzerine atlarken. “Senin adın artık... ıı...” Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. “Nereye yazmıştım onu? Neyse sanırım pek de önemli değil. Senin adın Kishi. Hoşuna gitti mi? Buraya çıkmakla iyi iş başardın. Burası şehirde gerçek eğlenceyi bulacağın yer.”

Ellerini ceplerine geri soktu ve yollardan birine doğru baktı, sonra omuzları çöktü. “Her neyse,” dedi. “Haydi gidelim. Bu gece yapılacak çok cümbüş var. Her zaman yapılması gereken çok cümbüş oluyor...”

“Peki ya sen?”

“Ben mi? Ah, ee, bana verdikleri isim Kharat. Değil mi? Unutmuşum.” Peçe’nin onu takip edip etmediğine bakmadan sallana sallana yürümeye başladı.

Peçe takip etti, merkeze ulaşmayı istiyordu. Ancak hemen ilk binayı geçtikleri zaman cümbüşe vardılar; gördüklerini idrak etmek için durup bakması gerekti. Zeminin üstünde büyük bir kamp ateşi yanıyordu, alevler rüzgârda savruluyor ve çıtırdıyor, Peçe’yi ısıyla kaplıyordu. Parlak mavi renkli ve bir şekilde daha bile çıkıntılı görünen bozulmuş alevsprenleri içinde dans ediyordu. Burada yürüyüş yoluna dizilmiş, yemekle dolup taşan masalar vardı. Şekerlenmiş etler, tatlıyla kaplanmış gözleme yığınları, meyveler ve pastalar.

Çok çeşitli insanlar yanlarından geçiyor, arada bir masaların üzerinden yemeklerden avuçlarıyla alıyorlardı. Gülüyor ve bağırıyorlardı. Pek çoğu kahverengi cübbelerinin işaret ettiği kadarıyla ardentti. Diğerleri açıkgozlüydü ama kıyafetleri... çürümüş müydü? Bu ceketleri eksik takım elbiseler, etekleri yere sürtünmekten parçalanmış havahlar için bu uygun bir kelime gibi görünüyordu. Eminellerini örten kol yenleri omuzdan yırtılmış ve bir yerlere atılmıştı.

Akvaryumdaki balıklar gibi hareket ediyor, sağdan sola akıyorlardı. Üniformalarından geri kalan paçavraların içinde askerleri seçti; hem açık hem koyugözlülerdi. Kenarda duran Kharat’ı ya da Peçe’yi fark etmiş gibi görünmüyorlardı.

Yeminkapısı kontrol binasına ulaşmak için bu insan nehrini yarıp geçmesi gerekecekti. Başlayacak oldu ama Kharat onu kolundan yakalayarak insan nehrine katılması için yönlendirdi.

“Bizim dışı halkada kalmamız gerekiyor,” dedi. “Bize içeriye gitmek yok, evet yok. Mutlu ol. Sen... sen dünyanın sonunun tadını çıkarma şansını buldun...”

Peçe gönülsüzce onu çekiştirmesine izin verdi. Zaten platformun etrafında bir tur atmak en iyisi olacaktı. Ama başladıktan kısa bir süre sonra sesi duymaya başladı.

Teslim ol.

Acını bırak.

Ye. Eğlen.

Sonu kucakla.

Desen ceketinde uğuldadı, sesi gülen ve içen insanların sesleri içinde kayboluyordu. Kharat parmaklarını bir çeşit kremalı tatlıya daldırdı ve bir avuç dolusu tatlı aldı. Gözleri ifadesizleşti ve yemeği ağzından içeri tıkarken kendi kendine mırıldandı. Başkaları gülüyor ve hatta dans ediyor olsalar da, pek çoğunun gözlerinde o aynı boş ifade vardı.

Desen’in ceketinin üzerinde titreştiğini hissedebiliyordu. Sesleri zayıflatıyor, zihnini açıyor gibiydi. Kharat bir masadan aldığı bir bardak şarabı ona verdi. Bunların hepsini kim düzenlemişti? Hizmetkârlar neredeydi?

Ortada o kadar çok yemek vardı ki. Masalar ve masalar dolusu. Yanından geçtikleri binaların içlerinde insanlar hareket ediyor, başka dünyevi zevklerin tadını çıkarıyorlardı. Peçe kalabalığının arasından geçip gitmeye çalıştı ama Kharat onu tutmaya devam ediyordu.

“Herkes ilk seferinde içeriye gitmek istiyor,” dedi. “İznin yok. Buranın tadını çıkar. Duyguyu yaşa. Bizim suçumuz değil, değil mi? Onu o hâle biz getirmedi. Sadece bize dediklerini yapıyorduk. Fırtına koparma kızım. Bunu kimse istemiyor...”

Peçe’nin kolunu tutmaya devam etti. O yüzden o da başka bir binanın yanına gelmelerine kadar bekledi ve adamı o tarafa doğru çekti.

“Eş mi arıyorsun?” diye sordu Kharat duygusuzca. “Olur. Buna izin var. Tabii hâlâ umursayacak kadar ayık birini bulabilirsen...”

Bir zamanlar meditasyon için kullanılan binaya girdiler, bireysel odalarla doluydu. Havada keskin bir tütsü kokusu vardı ve her hücrede dua yakmak için bir maltız vardı. Bunlar şu anda başka türden bir tecrübe için kullanılmaktaydı.

“Sadece bir dakika dinlenmek istiyorum,” dedi Kharat’a boş bir odadan içeriye göz atarken. Bir penceresi vardı. Buradan kaçabilirdi, belki. “Her şey çok fazla geldi.”

“Ha.” Kharat omzunun üzerinden dışarıdan geçen cümbüşe doğru baktı. Sol eli hâlâ pasta kremasıyla kaplıydı.

Peçe odaya girdi. Kharat onu takip etmeye çalıştığı zaman da, “Biraz yalnız kalmak istiyorum,” dedi.

“Gözümü üzerinde tutmam gerekiyor,” dedi Kharat Peçe’nin kapıyı kapatmasına engel olarak.

“O zaman izle,” dedi Peçe ve odadaki bankın üzerine oturdu. “Uzaktan.”

Kharat içini çekti ve koridorun zemininde yere oturdu.

Şimdi ne olacaktı? *Yeni bir yüz*, diye düşündü. *Bana ne isim vermişti?* Kishi. “Gizem” anlamına geliyordu. Günün erken saatlerinde pazar yerindeki bir kadını çizmek için bir Hatıra almıştı. Shallan zihninde kıyafetlerde bazı değişiklikler yaptı. Diğerleri gibi paralanmış bir havah, açıkta duran eminel.

İdare ederdi. Çizebilmeyi isterdi ama çizmeden de olurdu. Şimdi, muhafızı konusunda ne yapacaktı.

Büyük ihtimalle o da sesleri duyuyordur, diye düşündü. *Bunu kullanabilirim.* Elini Desen’e bastırdı ve ses ördü.

“Git,” diye fısıldadı. “Dışarıdaki koridorun duvarında bekle, adamın yanında.”

Desen alçak sesle uğuldayarak cevap verdi. Shallan gözlerini kapattı ve Kharat’ın yanında fısıldaması için ördüğü kelimeleri hafifçe duyabildi.

Eğlen.

İçecek bir şeyler al.

Cümbüşe katıl.

“Orada öyle oturacak mısın?” diye seslendi Kharat.

“Evet.”

“Gidip içecek bir şeyler alacağım. Bir yere ayrılma.”

“Tamam.”

Ayağa kalktı, sonra aceleyle dışarı çıktı. O geri gelene kadar Shallan Peçe’nin bir illüzyonunu bir yakut markaya bağlayıp içeride bırakmıştı. Peçe’yi bankın üzerinde dinlenirken gösteriyordu, gözleri kapalıydı ve hafifçe horluyordu.

Kishi koridorda Kharat’ın yanından geçti, cam gibi gözlerle yürüyordu. Adam ona ikinci bir kere bakmaya zahmet etmedi ve Peçe’yi izlemek için büyük bir şarap kadehiyle koridorda yere oturdu.

Kishi dışarıdaki cümbüşe katıldı. Orada bir adam güldü ve sanki onu odalardan birine çekmek ister gibi eminelinden tutmaya çalıştı.

Kishi onu atlattı ve insan nehrinin içinden daha da iç kısımlara doğru ilerledi. Bu “dış halka” bütün Yeminkapısı platformunu çevreliyormuş gibi görünüyordu.

Sırlar merkezin yakınındaydı. Dış halkadaki kalabalıktan ayrılarak iki binanın arasına girip merkeze doğru giderken kimse onu durdurmadı.

Kaladin Çivit’in karşısına otururken subaylar masası fazlasıyla sessizleşti ve diğerleri konuşmayı kesti.

Yücemareşal eldivenli ellerini önünde birleştirdi. “Kal idi, değil mi?” dedi. “Köle damgası olan açığözlü adam. Duvar Muhafızları’nı nasıl buldun?”

“İyi idare edilen bir ordu komutanım ve benim gibi birine bile garip bir şekilde kucak açıyor.” Sonra başıyla yücemareşalin omzunu işaret etti. “Bir Parekılıcı’yla bu kadar rahat davranan kimseyi görmemiştim. Bir kancaya mı asıyorsunuz?”

Masadaki diğerleri nefeslerini tutmuş izliyorlardı.

“Birilerinin onu almaya çalışacağı konusunda pek endişeli değilim,” dedi Çivit. “Bu adamlara güvenirim.”

“Yine de dikkate değer bir hareket,” dedi Kaladin. “Hatta gözükara.”

Masanın karşı tarafında Çivit’in iki sandalye yanında oturan Teğmen Noro elini yalvarır gibi sessizce Kaladin’e doğru kaldırdı. *İşin içine etme Kal!*

Ama Çivit gülümsedi. “O *shash* damgasının açıklamasını hâlâ duyamadım asker.”

“Açıklamadım da ondan komutanım,” dedi Kaladin. “Bu yara izini bırakan hatıraları sevmiyorum.”

“Bu şehre nasıl geldin?” diye sordu Çivit. “Sadeas’ın prensliği çok kuzeyde. Raporlara göre arada birkaç tane Yokelçi ordusu var.”

“Rüzgâr attı. Peki ya siz komutanım? Kuşatma başlamadan önce şehirde olamazsınız, o dönem sizin hakkınızda kimse bir şey söylemiyor. Tam da Muhafızların ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıktığınızı söylüyorlar.”

“Belki de hep buradaydım ama göze batmıyordum.”

“O yara izleriyle mi? Benimkiler kadar dikkat çekici değiller ama akılda kalıcı izler.”

Masanın geri kalanında oturan teğmenler ve müfreze yüzbaşısı

ağızları açık Kaladin'e bakakalmışlardı. Belki fazla zorluyor, kendi konumunda olan birinin cesaret edemeyeceği şekilde davranıyordu.

Gerçi kendi konumuna uygun davranmayı hiçbir zaman becerememişti.

"Belki insan benim gelişimi sorgulamamalıdır," dedi Çivit. "Şehrin ihtiyacı olduğu zaman birileri burada olduğu için minnettar olmalıdır."

"Minnettarım," dedi Kaladin. "Bu askerlerin gözündeki ününüz takdire şayan General Çivit ve aşırı durumlar pek çok şeyi mazur gösterebilir. Ama eninde sonunda doğruyu söylemeniz gerekecek. Bu adamlar onları kimin komuta ettiğini bilmeyi hak ediyor."

"Peki ya sen Kal?" Bir kaşık dolusu köri ve pirinç aldı, erkek yemişti ama büyük zevkle yedi. "Senin geçmişini de bilmeyi hak ediyorlar mı? Senin de doğruyu söylemen gerekmez mi?"

"Belki."

"Fark etmediysen ben senin komutanınım. Sana soru sorduğum zaman cevap vermen *gerekir*."

"Cevap verdim," dedi Kaladin. "İstediğiniz cevapları alamadıysanız doğru soruları sormuyorsunuz demektir."

Noro duyulabilir bir sesle nefesini tuttu.

"Ya sen Kal? Üzerlerinden imalar akan yorumlar yapıyorsun. Cevap mı istiyorsun? Açıkça sorsana."

Fırtınalar adına. Kadın haklıydı. Kaladin ciddi soruların etrafında dönüp duruyordu. Kadının gözlerinin içine baktı. "Neden kimsenin kadın olduğun gerçeğinden bahsetmesine izin vermiyorsun Çivit? Noro, sakın bayılma. Hepimizi utandıracaksın."

Teğmen alçak sesle inleyerek alnını küt diye masaya vurdu. Kaladin'in çok fazla tanımadığı yüceyüzbaşının yüzü kızarmıştı.

"Bu oyunu kendi kendilerine uydurdular," dedi Çivit. "Onlar Alet-hi, o yüzden emir veren bir kadını neden dinledikleri konusunda bir bahaneye ihtiyaçları vardı. Ortada bir tür gizem varmış gibi davranmak onların erkeklik gururlarına değil, buna odaklanmalarına yardım ediyor. Ben bütün bu işi saçma buluyorum." Öne doğru eğildi. "Bana dürüstçe söyle. Buraya benim izimi sürerek mi geldin?"

Senin izini sürmek mi? Kaladin başını bir yana yatırdı.

Yakınlardan davul sesleri geldi.

Bunun ne anlama geldiğini anlamaları bir an sürdü, Kaladin'in bile. Sonra Kaladin ve Çivit neredeyse aynı anda ayağa fırladılar. "Silah başına!" diye bağırdı Kaladin. "Duvara saldırı var!"

Yeminkapısı platformunun daha içindeki halka emekleyen insanlarla doluydu.

Kishi kenarında durdu ve çok sayıda harap olmuş pahalı kıyafetler içindeki kadın ve adamın emekleyerek yanından geçmesini izledi, kıkırdıyorlar, inliyorlar ya da soluyorlardı. Her birisi kendisini farklı bir duyguya kaptırmış gibi görünüyordu ve her birisinin yüzünde açıkça aklını yitirmiş ifadeler vardı. Birkaç tanesini saraya gidip bir daha görülmeyen açığözlerin tariflerinden tanıyabildiğini düşündü, gerçi şu hâllerıyla emin olmak zordu.

Uzun saçları yeri süpürerek emekleyen bir kadın Kishi'ye doğru baktı, birbirine kenetlenmiş dişler ve kanayan diş etleriyle sırtıyordu. Emeklemeye devam etti, bir elinin ardından diğerini atıyordu, havahı parçalanmış, rengi solmuştu. Arkasından yırtık giysilerine tezat oluşturan bir şekilde Fırtınaişığı'yla parlayan yüzükler takmış bir adam geliyordu. Hiç durmadan kıkırdıyordu.

Buradaki masaların üzerindeki yemekler çürümüştü ve bozumspremleriyle kaplıydı. Kishi halkanın kıyısında tereddüt etti. Dış halkada kalmış olması gerekirdi, o buraya ait değildi. Arkasında bol bol yemek vardı. Kahkaha ve cümbüş. Onu geriye çağırıyorlar, sonsuz ve güzel yürüyüşe davet ediliyordu.

O halkada zamanın önemi olmayacaktı. Shallan'ı ve yaptığı şeyleri unutabilirdi. Sadece... teslim olmalıydı...

Desen uğuldadı. Peçe'nin nefesi kesilerek Kishi'nin akıp gitmesine neden oldu, Işıkörüsü dağıldı. Hay Cehennem. Buradan uzaklaşması gerekiyordu. Burası beynine bir şeyler yapıyordu. Garip şeyler, onun için bile.

Daha değil. Ceketini sıkı sıkı çekip kapattı ve emekleyen insanlarla dolu sokak boyunca yürüdü. Yolunu aydınlatan herhangi bir ateş yoktu, sadece yukarıdaki ay ve insanların taktığı mücevherlerin ışıkları.

Fırtınalar adına. Fırtına geldiği zaman hepsi nereye gidiyorlardı? İlemeleri, fısıltıları ve gevelemeleri sokaktan karşıya geçer, sonra iki manastır binası arasındaki karanlık yola dalarken Peçe'yi takip etti. Merkeze, kontrol binasına doğru ilerliyordu, tam karşısında olmalıydı.

Kafasındaki sesler fısıltılardan bir tür dalgalanan ritimlere dönüştü. İzlenimlerden oluşan bir gümlleme, arkasından bir duraklama, arkasından bir diğer dalga. Sanki bir...

Binaların arasından çıktı ve ay ışığıyla aydınlanan bir meydana ulaştı, yukarıdaki Salas'ın mor rengine bürünmüştü. Kontrol binası-

nın yerinde aşırı büyümüş bir kütle buldu. Bir şey bütün binayı kaplamıştı, Geceyarısı Anası'nın Urithiru'nun altındaki mücevher sütunu sarmalamasına benziyordu.

Karanlık kütle içine çöküyor ve kabarıyordu. Bir adamın bacağı kalınlığında siyah damarlar kütleden dışarıya çıkıyor ve zeminin içine giriyorlardı. Bir kalp. Düzensiz bir ritimle atıyordu, kendi kalp atışının normal *ba-bum* ritmi yerine *bum-ba-ba-bum* şeklindeydi.

Teslim ol.

Cümbüşe katıl.

Shallan, beni dinle.

Kendini silkeledi. O son ses farklıydı. Bu sesi daha önce de duymuştu, değil mi?

Yan tarafına baktı ve yerdeki kendi gölgesinin yanlış yöne uzandığını gördü, ay ışığından uzağa gitmesi gerekirken ışığa doğru gidiyordu. Gölge hafifçe parlayan beyaz delikler olan gözleriyle birlikte uzayarak duvardan yukarı çıktı.

Ben senin düşmanın değilim. Ama kalp bir tuzak. Dikkatli ol.

Uzaklardan duvarların üstündeki davullar çalmaya başladı. Yokelçiler saldırıyordu.

Her şey onu ezmek üzereymiş gibi geldi. Atan kalp, etrafındaki halkalarda dolaşan acayip insanlar, davullar ve *görüldüğü* için ona doğru gelen Kaynaşıkların paniği.

Peçe kontrolü ele geçirdi. Görevini başarmıştı, bölgeyi gözlemişti ve Yeminkapısı hakkında bilgi edinmişti. Gitme zamanıydı.

Döndü ve Kishi'nin yüzüne bürünmek için kendini zorladı. Yerde sürünen, inleyen insanlar sokağını geçti. Dış halkadaki insanların arasına karıştı, sonra onları da geride bıraktı.

Kharat nerede diye bakmadı. Yeminkapısı platformunun kenarına yürüdü ve arkasına bile bakmadan aşağı atladı.

Teorimizin temelinde Yaradılmamışların da belki sıradan sprenler gibi hapsedilebilecekleri düşüncesi bulunuyor. Özel bir hapishaneye ihtiyaç duyabiliriz. Ve Melishi'ye.

—Çekmece 30-20, üçüncü zümrüt

Kaladin Yücemareşal Çivit'in yanında merdivenlerden koşarak çıktı, davullar geçmiş fırtınanın gök gürültülerinin yankıları gibi havayı sarsıyordu. Vuruşları saydı.

Fırtınalar adına. Saldırıya uğrayan benim kısımım.

“Cehennem olası yaratıklar!” diye mırıldandı Çivit. “Bir şeyleri kaçırıyorum. Siyah üstünde beyaz gibi...” Kaladin'e bir bakış attı. “Söyle işte. Kimsin sen?”

“Asıl sen kimsin?”

İkili merdivenlerden duvarın üzerine çıkarak bir kargaşa resminin içine daldılar. Görevli askerler kulelerin üzerlerinde devasa yağ lambaları yakarak karanlık duvarları aydınlatmışlardı. Kaynaşıklar arkalarında koyu mor bir ışık bırakarak lambaların aralarından uçuyor, uzun ve kanlı kargılarla saldırıyorlardı.

Askerler çığlıklar atarak yerde yatıyor ya da sanki yukarıdaki kâbuslardan saklanmak istermiş gibi kaldırdıkları kalkanlarının altında çiftler hâlinde sinik duruyordu.

Kaladin ve Çivit birbirlerine baktılar, sonra birbirlerine başlarını salladılar. *Sonra.*

Çivit sola atıldı ve Kaladin de sağa doğru koştu, adamlara sıra olmaları için bağırdı. Syl başının etrafında endişe ve gerginlikle hızlı hızlı dönüyordu. Kaladin yerden bir kalkan kaptı ve bir askeri kolundan yakalayıp çekerek döndürdü ve kalkanlarını birbirine kenetledi. Yükarıdan inen bir kargı bir çınlamayla metale çarparak Kaladin'i sarstı. Yokelçiler üzerlerinden uçup geçti.

Kaladin acıyla üzerlerinde yozlaşmış acıspremlerinin dolaştığı yaralı askerleri görmezden geldi. O Sekizinci Müfreze'den geriye kalan askerleri tekrar bir araya toplarken, kendi mangası da merdivenden dışarı çıkarak duraklamıştı. Bunlar onların arkadaşlarıydı, kışlayı paylaşmışlardı.

"Sağ üstte!" diye bağırdı Syl.

Kaladin kendini hazırladı ve üzerinden geçen Yokelçinin kargısını kenara itmek için kalkanını kullandı. Onu ikinci bir Yokelçi takip etti, dalgalanan kıvrık bir kumaştan uzun bir etek giyiyordu. Uçuş yöntemi neredeyse büyüleyiciydi... Ta ki kargısı Yüzbaşı Deedanor'u duvarın siperliğine mıhlayıp, sonra kaldırıp aşağı atana kadar.

Zemine doğru düşerken bir çığlık attı. Kaladin neredeyse sırayı bozup ona doğru koşacaktı ama kendisine hâkim olup yerinde kaldı. İçgüdüsel olarak kesesindeki Fırtınaşığı'na uzandı ama kendisine yine hâkim oldu. Çivileme yapacak olursa çığlık atan spremler başına toplanırdı ve bu karanlıkta çok az Fırtınaşığı çekmek bile ne olduğunu belli ederdi. Kaynaşıkların hepsi birden ona saldırırdı, şehri kurtarma görevini tehlikeye atardı.

Bugün Kaladin'in koruyuculuk yapmasının en iyi yolu disiplin, düzen ve sakin bir kafadan geçiyordu. "Manga Bir ve İki, benimle gelin!" diye bağırdı. "Vardınar, Beş ve Altı sende; adamlarına kargıları dağıttır, sonra yayları alıp kulenin tepesine çıkın. Noro, sen Manga Üç ve Dördü al ve kulenin hemen ilerisinde pozisyon alın. Benim adamlarım burada bu tarafı tutacaklar. Haydi, haydi!"

Kaladin'in dediklerini yapmak için koştururlarken kimseden şikâyet gelmedi. Kaladin duvarın daha da ilerisinden yücemareşalin bağırdığını duydu ama onun ne durumda olduğunu görme fırsatı bulamadı. İki mangası nihayet bir kalkan duvarı oluşturmayı başardığı sırada yakınlarına bir yerde duvarın üzerine bir insan cesedi çakıldı. Çok yüksekten atılmış ya da belki gökyüzüne doğru Çivilenmişti ve daha yeni geri düşüyordu. Yaralı askerlerin çoğu Müfreze Sekiz'den okçulardı, kulenin üzerinden süpürülüp atılmışlar gibi görünüyordu.

Bu şeylerle savaşamayız, diye düşündü Kaladin. Yokelçiler hava-

dan dalış yaparak saldırıyor, her yönden aynı anda geliyorlardı. Bu saldırının karşısında normal bir saf tutmak imkânsızdı.

Syl bir kız şekline büründü ve ona sorgular gibi baktı. Kaladin başını olumsuzca salladı. Fırtınasığı olmadan da *savaşabilirdi*. Uçmaya başlamadan önce de insanları korurdu.

Emir vermeye başladı ama bir Kaynaşık yanlarından geçerek büyük bir kalkanla kargılarına vurdu. Askerler silahlarını düzeltemeden önce bir diğeri tam ortalarına inerek adamları dağıttı. Aşırı büyük bir sopa gibi kullandığı kargısını etrafında savururken yarattığın bedeninden mor bir parlıltı tütüyordu.

Kaladin kargısını düzeltmeye çalışırken içgüdüsel olarak eğildi. Sıra bozulurken Kaynaşık sırtıttı. Erkekti, alnını kapatan ve yanaklarından aşağı inen siyah ve kırmızı mermer desenli katmanlı kabuktan zırhıyla bir Parshendi'yi andırıyordu.

Kaladin kargısını ona doğru doğrulttu ama yaratık silahın yanından ileri atıldı ve elini Kaladin'in göğsüne bastırdı. Hafiflediğini hissetti ama bir anda geriye doğru düşmeye de başladı.

Yaratık onu Çivilemişti.

Kaladin bir uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi duvar boyunca geri geri uçarak adamlarından oluşan bir gruba doğru düştü. Kaynaşık Kaladin'in gruba çarpmasını istiyordu ama bir hata yapmıştı.

Gökyüzü ona aitti.

Kaladin Çivilemeye anında tepki verdi ve göz açıp kapayıncaya kadar duruşunu ayarladı. Düştüğü yön aşağı oldu, duvarın üzerindeki yol boyunca yüksek muhafız kulesine doğru gidiyordu. Bir uçurumun duvarına yapışmış gibi görünen adamları dehşet içinde ona doğru döndü.

Kaladin kargısının ucuyla taşları itmeyi başardı ve böylece kenara kayarak adamlarına bindirmek yerine üzerlerinden aşır geçti. Syl bir kurdele şeklinde ona katıldı ve Kaladin de dönüp ayaklarını altına alarak yol boyunca aşağısındaki muhafız kulesine doğru düştü.

Kendini doğrudan açık kapıdan içeri düşecek şekilde ayarlamıştı. Kargısını bıraktı, sonra içinden düşerken kapının ağızını yakaladı. Sert bir yalpalamayla durdu, kolları acıyla itiraz etti ama bu hareket onu yeterince yavaşlatmıştı. Ellerini bıraktığı zaman düşerek odayı ve duvara yapıştırılmış gibi görünen yemek masasını geçti ve binanın içinde karşı duvara kondu. Noro'nun mangasına konuşlanmalarının söylediği yere bakan diğer kapı ağızına yürüdü. Gergin görünen Sakal ve Ved kargılarını gökyüzüne doğru kaldırmışlardı.

"Kaladin!" dedi Syl. "Yukarıda!"

Başını kaldırıp içinden düştüğü kapıdan dışarıya baktı. Onu Çivileyen Yokelçi elinde bir kargıyla uçarak geliyordu. Kulenin yanından geçmek için yön değiştirdi, etrafından dolaşp diğer taraftaki Sakal ve diğer askerlere saldırmaya hazırlanıyordu.

Kaladin hırladı ve kulenin iç duvarı boyunca koştu, kendini yukarı çekerek masayı geçti, sonra kendini pencereden dışarıya fırlattı.

Havada Yokelçiye bindirdi, yaratığın kargısını kenara itti.

“Adamlarımdan. Uzak. Dur!”

Kaladin canavarın giysilerini kavrayarak pencerelerindeki kürelerin ve fenerlerin ışıkları dışında karanlık olan şehrin onlarca metre yukarısında havada döndü. Yokelçi ne kadar yükseğe çıkarsa Kaladin’e karşı o kadar üstünlüğü olacağını zannettiğinden onları daha da yükseğe Çiviledi.

Rüzgâr etraflarında uğuldarken sol eliyle sıkı sıkı tutunan Kaladin sağ elini uzattı ve Syl’i uzun bir bıçak şeklinde çağırdı. Syl anında belirdi ve Kaladin de minik Parekılıcı’nı yaratığın karnına sapladı.

Yokelçi homurdandı ve Kaladin’e koyu kırmızı parlayan gözleriyle baktı. Kargısını düşürdü ve Kaladin’i üzerinden atmaya çalışarak kendini havada hızla döndürürken bir yandan da tırmalamaya başladı.

Yaraları iyileşiyor, diye düşündü Kaladin yaratık boynunu kavrayan dişlerini sıkarak. Parlayanlar gibi. O Yokışığı onları koruyor.

Kaladin hâlâ kendi Fırtınasığ’ını çekmiyordu. Kaynaşık anlamadığı bir dilde bağırarak onları havada hızla döndürürken Kaladin Çivilemelerine dayandı. Parebıçağını kaydırarak yaratığın omurgasını kesmeyi denedi. Silah inanılmaz derece keskindi ama şu an için konum ve dengesizlik daha önemli etmenlerdi.

Yokelçi homurdandı, sonra kendisini ve tutunan Kaladin’i tekrar aşağıdaki duvara doğru Çiviledi. Hızlı düştüler, iki ya da üç kere Çivilemişti, duvarın üzerindeki yola düşerken dönüyor ve bağırıyorlardı.

Kaladin! dedi Syl’in sesi kafasının içinde. Bir şeyler hissediyorum... gücündeki bir şeyler. Yukarıya, kalbine doğru kes.

Şehir, savaş, gökyüzü; hepsi bir bulanıklığa dönüştü. Kaladin bıçağı zorlayarak yaratığın göğsünün derinlerine itti, yukarı doğru bastırıyor, arıyordu...

Parebıçağı sert ve kırılğan bir şeye çarptı.

Kaynaşık’ın kırmızı gözleri söndü.

Kaladin cesedi kendisiyle duvarın arasına gelecek şekilde döndürdü. Yere sert çakıldılar ve cesedin üzerinden sekti, sonra bir çatırtıyla taşlara düştü. İnledi, gözleri acıyla yanıyordu ve içgüdüsel olarak

düşüşün zararını iyileştirmek için bir nefes Fırtınasığı çekmek zorunda kaldı.

O Işık vücudunun içinden aktı, kemikleri kaynattı, organları onardı. Bir an içinde tükenmişti ve biraz daha çekmemek için kendini tuttu, onun yerine doğrulup oturdu ve başını salladı.

Yanında yolun üzerindeki Yokelçi görmeyen boş gözlerle bakıyordu. Ölmüştü.

İleride diğer Kaynaşıklar uçarak geri çekilmeye başladı, arkalarında dağınık ve yenik muhafızlardan bir grup bırakıyorlardı. Kaladin tökezleyerek ayağa kalktı, duvarın bu kısmı ölüler ile ölmekte olanların dışında boştu. Hiçbirini tanıımıyordu, duvara kendi müfrezesinin konumundan on beş metre kadar uzakta düşmüştü.

Syl omzuna kondu ve başının yan tarafını okşadı. Duvar derisi olmayan eller şeklinde acısprenleriyle doluydu, her yöne dağılmış sürünüyorlardı.

Bu şehrin kurtuluşu yok, diye düşündü Kaladin yaralılarından birinin yanında diz çökerken ve düşmüş bir pelerini keserek hızla bandaj hazırladı. Fırtınalar adına. Hiçbirimizin kurtuluşu olmayabilir. Bu şeylerle savaşmaya hazır olmanın yanından bile geçemiyoruz.

Görünüşe göre en azından Noro'nun mangası sağ kalmıştı. Duvar da koşarak geldiler ve Kaladin'in öldürdüğü Yokelçinin etrafında toplandılar, kargılarının arkasıyla cesedi dürtüyorlardı. Kaladin bir turnikeyi bağladı, sonra başka bir askere geçerek adamın başını sardı.

Kısa süre sonra ordunun hekimleri duvarın üzerine doluştu. Kaladin geri çekildi, üstü başı kan içindeydi ama yorgundan çok kızgındı. Etrafında toplanmış olan Noro, Sakal ve diğerlerine doğru döndü.

"Bir tane öldürdün," dedi Sakal ründuası olmayan boş kolunu yoklayarak. "Fırtınalar adına. Bir tanesini gerçekten öldürdün Kal."

"Siz kaç tane öldürdünüz?" diye sordu Kaladin bunu hiç sormadığını fark ederek. "Bu son haftalar boyunca akınlar sırasında Duvar Muhafızları kaç tane öldürdü?"

Adamları birbirlerine baktılar.

"Çivit birkaç tanesini kovalamıştı," dedi Noro. "Onun Parekılıcı'ndan korkuyorlar. Ama öldürülen Yokelçiler... bu ilk oluyor Kal."

Fırtınalar adına. Daha da kötüsü, bu öldürdüğü yeniden doğacaktı. Elçiler hapisanelerini yeniden oluşturmadığı sürece Kaladin asla bir Kaynaşık'ı gerçekten öldüremezdi.

"Çivit'le konuşmam gerek," dedi Kaladin duvar yolu boyunca yürürken. "Noro, rapor ver."

“Ölen yok komutanım, gerçi Vaceslv göğsüne bir yara aldı. He-
kimlerin yanında ve atlatacaktır.”

“Güzel. Manga, benimle gelin.”

Çivit'i muhafız kulelerinin yakınlarında Sekizinci Müfreze'nin ka-
yıplarını gözden geçirirken buldu. Pelerinini çıkarmış ve garip bir bi-
çimde tek eliyle tutuyordu, ön kolunun etrafına sarmıştı, ucu biraz
aşağı sarkıyordu. Kınından çıkardığı uzun ve gümüş renkli Parekılı-
cı ışıldıyordu.

Kaladin kadına yaklaştı, üniformasının kol yenleri yaralıların kan-
larıyla lekelenmiş hâlde. Çivit yorgun görünüyordu ve kılıcıyla dışarı-
yı işaret etti. “Bir bak.”

Işıklar ufku aydınlatmıştı. Küre ışıkları. Hem de binlercesi, önceki
gecelerde gördüklerinden çok daha fazlaydı. Tüm manzarayı kaplı-
yorlardı.

“Bu düşman ordusunun tamamı,” dedi Çivit. “Kızıl canıma bahse
girerim. Bir şekilde onları bugünkü fırtınanın *içinden* yürütmüşler. Ar-
tık fazla sürmez. Bir sonraki yücefırtınadan önce saldırmak zorunda
kalacaklar. En fazla birkaç gün içinde.”

“Burada neler olduğunu bilmeliyim Çivit,” dedi Kaladin. “Bu ordu-
yu doyuracak yiyeceği nereden buluyorsun?”

Çivit'in dudakları sıkıldı.

“Birini öldürdü Yücemareşal,” diye fısıldadı Sakal Kaladin'in arka-
sından. “Fırtınalar adına... bir tanesini indirdi. Fırtına kapası bir ata bi-
niyormuş gibi yakaladı, sonra da piçi gökyüzünde sürdü.”

Kadın Kaladin'i süzdü ve o da gönülsüzce Syl'i Parekılıcı olarak
çağırdı. Noro'nun gözleri yerinden oynadı, Ved neredeyse bayılacak-
tı; Sakal sırtıyordu.

“Burada Kral Elhokar ve Karadiken'in emriyle bulunuyorum,” dedi
Kaladin Sylkılıcı'nı omzuna yaslarken “İşim Kholinar'ı kurtarmak. Ve
artık benimle konuşmaya başlamanın zamanı geldi.”

Çivit ona gülümsedi. “Benimle gel.”

Ba-Ado-Mishram bir şekilde Parsh halkıyla Bağlantı kurmuş, bir zamanlar Garaz'ın yaptığı gibi. Onlara Yokışığı sağlıyor ve güç formlarına girmelerine olanak tanıyor. Saldırı ekibi-miz onu hapsedecek.

—Çekmece 30-20, dördüncü zümrüt

Grund yıkılmış dükkânın içinde her zamanki yerinde değildi. Dinmez fırtına'yı pek iyi geçirmemişti, çatısı *daha da* göçmüşü ve bir pencereden içeriye ağaç dallarından bir yığın girmiş ve yere dağılmıştı. Peçe kaşlarını çatarak oğlana seslendi. Yeminkapısı platformundan kaçtıktan sonra ona söylediği şekilde bekleyen Vathah'yla buluşmuştu.

Vathah'yı krala rapor vermesi için geri yollamıştı ve büyük ihtimalle kendisinin de gitmesi gerekirdi. Ama cümbüşün içinden geçmenin yarattığı ürkütücü huzursuzluğu üstünden atmaya başaramamıştı. Eve geri dönmek ona olanları düşünmek için çok fazla zaman yaratırdı.

Bunun yerine Peçe dışarıda çalışmayı tercih ederdi. Canavarlar ve Yokelçiler algılayabileceği bir şey değildi ama aç çocuklar... bu konuda yapabileceği bir şey vardı. Geriye kalan iki yemek torbasını almış ve şehrin insanlarına yardım etmek için yola çıkmıştı.

Eğer onları bulabilirse.

"Grund?" diye tekrarlardı Peçe pencereden içeriye iyice eğilirken.

Daha önce bu saatte hep buralarda olurdu. Belki en sonunda o da diğerleri gibi binayı terk etmişti. Ya da belki Dinmez fırtına'dan sonra fırtına sığınağından daha geri dönmemişti.

Geri dönmek için arkasını döndü ama Grund en sonunda tökezleyerek odaya girdi. Küçük sokak çocuğu sakat elini cebine sokmuştu ve ona kaşlarını çatı. Bu garipti. Normalde Peçe geldiği zaman hep mutlu görünürdü.

“Sorun ne?” diye sordu Peçe.

“Hiç,” dedi oğlan. “Başkası olduğunu sandım.” Ona bir sırıttı.

Peçe torbasından birkaç parça gözleme çıkardı. “Bugün çok fazla bir şey yok korkarım. Yine de bir uğramak istedim. O kitap hakkında verdiğin bilgi çok işimize yaradı.”

Çocuk dudaklarını yalayarak ellerini uzattı. Peçe gözlemeyi fırlattı ve o da hevesle bir ısırık aldı. “Başka ne lazım?”

“Şimdilik bir şey yok,” dedi Peçe.

“Hadi ama. Yardım edebileceğim bir şey mutlaka vardır. İstedüğün bir şey yok mu?”

Fazla hevesli, diye düşündü Peçe. Burada görünenin arkasında ne var? Neyi kaçırdım?

“Bir düşünürüm,” dedi. “Grund, her şey yolunda mı?”

“Evet. Tabii, her şey harika!” Oğlan durakladı. “Olmaması mı lazım?”

Desen Peçe'nin ceketinde alçak sesle uğuldadı. Peçe de ona katılıyordu.

“Birkaç gün içerisinde tekrar uğrayacağım. O zaman büyük vurgun olacak.” Peçe sokak çocuğuna şapkasının ucuyla selam verdi, sonra pazar yerine geri döndü. Saat geçti ama insanlar hâlâ oyalanıyordu. Dinmez fırtına'dan sonra birkaç gün kimse yalnız kalmak istemiyordu. Bazıları duvarda Kaynaşıkların saldırdığı yere doğru bakıyordu. Ama böyle şeyler neredeyse her gün oluyordu, o yüzden fazla bir kargaşa yaratmamıştı.

Peçe istediğinden daha çok dikkati üzerine çekmişti. Açığa çıkmış, mezhebe yüzünü göstermişti.

“Grund yalan söylüyor değil mi?” diye fısıldadı Desen.

“Evet. Neden ya da ne hakkında olduğundan emin değilim ama.”

Pazar yerinde yürürken eliyle yüzünü kapatıp parmaklarının bir hareketiyle değiştirdi. Şapkasını çıkardı, katladı ve gizlice ışıkörerek bir su matarasına benzetti. Her birisi kimsenin fark etmeyeceği küçük değişikliklerdi. Saçını ceketinin içine soktu, daha kısaya dönüştürdü,

sonra en sonunda ceketinin önünü kapatarak altındaki kıyafeti değiştirdi. Ceketini çıkarıp katladığı zaman artık Peçe değil, daha önce çizdiği bir pazar muhafızıydı.

Kolunun altında katladığı ceketle bir köşede durakladı ve Peçe'yi arayarak geçen kimse var mı diye görmek için bekledi. Kimseyi fark etmedi ama İshnah'dan aldığı takipçileri fark etme eğitimi daha pek ilerlememişti. Kalabalığın içinden geçerek Grund'un dükkânına doğru geri gitti. Duvarın kenarında durakladı, sonra pencereye doğru eğilerek içeriği dinlemeye başladı.

kitabı ona vermememiz gerektiğini sana söylemiştim," diyor-du içeride bir ses.

"Bu ne be?" dedi başka biri. "Beceriksiz! Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Bir homurdanma ve bir inleme duydu. *Bu Grund*. Peçe alçak sesle küfrederek pencereden içeriği görebilmek için hızla atıldı. Bir grup serseri getirdiği gözlemleri yiyordu. Grund köşede yatmış, midesini tutuyor ve inliyordu.

Peçe bir öfke patlaması hissetti ve anında etrafında kırmızı ve turuncu havuzlar şeklinde öfkesprenleri kaynamaya başladı. Adamlara bağırdı ve kapıya doğru koştu. Anında dağıldılar, gerçi bir tanesi mide bulandırıcı bir *çatırtı* sesiyle Grund'un kafasına sopayla vurdu.

O Grund'a ulaşana kadar adamlar binanın derinliklerine kaçarak kaybolmuştu. Arka kapının çarpılarak kapatıldığını duydu. Desen bir Parekılıcı olarak elinde belirdi ama Fırtınababa! Zavallı çocuğu burada bırakıp onları kovalayamazdı.

Peçe Deşen'i bıraktı ve diz çöktü, Grund'un başındaki kanlı yaranın karşısında dehşet içindeydi. Kötüydü. Kafatası kırılmıştı, kan kaybediyordu.

Çocuk gözlerini kırptı, sersemlemişti. "P... Peçe?"

"Fırtınalar adına, Grund," diye fısıldadı. "Ben..." Ne yapabilirdi? "İmdat! Biri yardım etsin! Burada yaralı bir çocuk var!"

Grund inledi, sonra bir şey fısıldadı. Peçe kendini işe yaramaz hissederek öne eğildi.

"Senden..." diye fısıldadı Grund. "Senden nefret ediyorum."

"Her şey yolunda," dedi Peçe. "Gittiler. Onlar... onlar kaçtı. Ben sana yardım edeceğim." Bandaj. Bıçağıyla gömleğinin eteklerini kesmeye başladı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Grund.

"Benim, Grund. Diğerleri gitti."

“Niye beni yalnız bırakmadın?” diye fısıldadı. “Hepsini öldürdüler. Arkadaşlarımı. Tai...”

Peçe kumaşı kafasındaki yaraya bastırdı ve oğlan irkildi. “Şşt. Kendini zorlama.”

“Senden nefret ediyorum,” diye tekrar etti.

“Sana yemek getiriyordum Grund.”

“Onları getirdin,” diye tısladı oğlan. “Etrafa yemek fırlatarak hava attın. Kimse fark etmeyecek mi sandın?” Gözlerini kapattı. “Bütün gün oturup senin... senin gelmeni bekledim. *Hayatım* seni beklemek oldu. Eğer sen geldiğinde burada olmazsam ya da yemeği saklama-ya çalışırsam dövüyorlardı.”

“Ne zamandır?” diye fısıldadı Peçe kendine güveninin sarsıldığını hissederek.

“İlk günden beri fırtına kapası karı. Senden... nefret ediyorum... Diğerleri de. Hepimiz... senden nefret ediyoruz...”

Oğlanın nefesi yavaşlar, sonra da dururken onun yanında oturdu. Sonunda elinde kana bulanmış kumaş parçasıyla arkasına yaslandı.

Peçe bunu kaldırabilirdi. Ölüm görmüştü. Sokaklarda... hayat her zaman... böyleydi ve...

Çok fazlaydı. Bir gün için çok fazla gelmişti.

Shallan kenarlarında yaşlar olan gözlerini kırıştırdı. Desen uğuldadı. “Shallan,” dedi. “Oğlan diğerlerinden bahsetti. Diğerleri kim?”

Fırtınalar adına! Ayağa fırladı ve acelesinden Peçe'nin ceketi ve şapkasını düşürerek dışarıdaki karanlığın içine fırladı. Koşarak Muri'ye gidiyordu, eskiden dikişçi olan çok çocuklu kadın. Kadının yaşadığı tıklım tıklım apartmana ulaşana kadar ite kaka pazar alanında koşturdu. Ortak odayı geçti ve Muri'yi kendi küçük odasının içinde hâlâ canlı bulunduğu için rahat bir nefes verdi. Kadın aceleyle bir çuvala kumaş dolduruyordu, en büyük kızının elinde de bir tane vardı.

Kafasını kaldırdı, hâlâ Peçe gibi görünen Shallan'ı gördü ve kendi kendine küfür etti. “Sen.” Asık surat ve çatık kaşları tanıdık değildi. Kadın her zaman çok kibar görünmüştü.

“Şimdiden duydun mu?” diye sordu Shallan. “Grund'ı?”

“Grund mı?” diye tersledi Muri. “Benim tek bildiğim Pençelerin bir şeylere kızgın olduğu. İşimi şansa bırakmayacağım.”

“Pençeler?”

“Her şeyden mi bihabersin be kadın? Bu bölgeyi kontrol eden çetenin bir dahaki gelişini gözleyen serserileri vardı. Beni izleyen başka

bir adamla buluştu ve sessizce bir şeyler tartıştılar, sonra gittiler. Adımı duydum. O yüzden gidiyorum.”

“Size verdiğim yemekleri alıyorlardı değil mi? Fırtınalar adına, Grund’u öldürdüler!”

Muri durdu, sonra başını salladı. “Zavallı çocuk. Keşke sen ölseydin.” Küfrederek torbalarını topladı ve çocuklarını ortak odaya doğru itmeye başladı. “Sürekli burada oturup seni ve getireceğin fırtına kapası torbaları beklemek zorunda kaldık.”

“Ben... ben üzgünüm.”

Muri çocuklarıyla beraber çıkıp gitti. Shallaan kendini donuk hissederek onların gitmesini izledi. Boş. Muri’nin terk edilmiş odasının içinde sessizce yere çöktü, elinde hâlâ Grund’un kaniyla kaplı kumaş parçası vardı.

Bunun parshlar üzerinde yaratacağı etkilerden emin değiliz. En azından güç formlarına girmelerine engel olması gerekir. Melishi kendinden emin ama Kuzodo-kızı-Naze istenmeyen yan etkiler olabileceği uyarısında bulunuyor.

—Çekmece 30-20, beşinci zümrüt

“**B**enim adım Kaladin,” dedi Kaladin kışlanın ortak salonunda ayakta durduğu yerden, yücemareşalin emriyle boşaltılmıştı. Kaladin’in isteği üzerine Noro’nun mangası kalmıştı ve Çivit de en yüksek subaylarından biri olan Taburbeyi Hadinar’ı davet etmişti, kalıplı ve sarkık gıdıklı bir tipti. Odadaki tek diğer kişi müfreze için ründualarını yazan huzursuz ardentti.

Çoğunun oturduğu masayı yumuşak mavi küreşiği aydınlatıyordu. Kaladin ise ayakta idi, bir su çanağının başında ıslak bir bezle ellerindeki kanı yıkıyordu.

“Kaladin,” dedi Çivit düşünceli bir şekilde. “Krallara verilecek türden bir isim. Hangi evdensin?”

“Bana sadece Stormblessed derler. Eğer kraldan emir aldığımı dair kanıt istersen onu da ayarlarım.”

“Diyelim ki, sana inandım,” dedi Çivit. “Bizden ne istiyorsun?”

“Çiğlik atan sprenlerin dikkatini çekmeden bir Ruhdökümcüyü nasıl kullandığınızı bilmem gerekiyor. Bu sır, şehri kurtarma görevim için hayati önem taşıyor olabilir.”

Çivit başıyla onayladı, sonra ayağa kalktı ve kışlanın arka kısmına

doğru yürüdü. Arka odayı açmak için bir anahtar kullandı. Gerçi Kaladin daha önce oraya bir bakmıştı. İçeride sadece bir miktar erzak vardı.

Diğerleri de Çivit'in peşinden içeri girdi, içeride iki taşın arasına küçük bir kanca soktu ve gizli bir sürgüyü açtı. Bu bir taşı yerinden sökmelerini ve bir kolu ortaya çıkarmasını sağladı. Kolu çekti, bir kapı açıldı. Elde taşınan birkaç kürenin ışığı şehir duvarının ortasından aşağıya inen küçük bir koridoru aydınlattı.

"Rüzgârbıçaklarının içinden bir tünel mi açtınız komutanım?" diye sordu Sakal şok içinde.

"Bu tünel hepimiz doğmadan önce de buradaydı asker," dedi Taburbeyi Hadinar. "Karakollar arasında hızlı, gizli bir yol. Tepeye açılan birkaç gizli merdiven bile var."

İçeriye tek sıra hâlinde girmek zorunda kaldılar. Sakal Kaladin'in arkasından takip etti, dar alanda çok yakın durmak zorunda kalıyordu. "Ee, o zaman Kal, sen... sen Karadiken'i tanıyor musun?"

"Pek çok kişiden daha iyi."

"Ve... öhö... benim de..."

"İkinizin Safgöl'de yüzmeye gitmediğinizi biliyor muyum?" dedi Kaladin. "Evet, gerçi sanırım manganın geri kalanı da bunu tahmin etmiştir Sakal."

"Evet," dedi Sakal arkasındaki diğerlerine bir bakış atarken. Alçak sesle nefesini verdi. "İşin gerçeğine hiç inanmazsın diye Karadiken demiştim çünkü aslında Azish imparatoruydu..."

Bu taşların içine kesilmiş koridor Kaladin'e Urithiru'nun katmanlarını hatırlatıyordu. Zemindeki bir kapağa geldiler, Çivit bir anahtarla açtı. Yanında ipleri ve makaraları olan bir servis asansörünün yanındaki bir merdivenden aşağı indiklerinde tahıl çuvallarıyla dolu büyük bir odaya ulaştılar. Kaladin bir küreyi yukarı kaldırarak belirgin bir düzensizlikle parçaları oyulmuş kesik bir duvarı aydınlattı.

"Hemen hemen her gece buraya iniyorum," dedi Çivit eldivenli bir eliyle işaret ederek. "Ve Kılıç'ımla bloklar kesip çıkarıyorum. Şehrin üzerimize çökmesi kâbuslarıma giriyor ama yeteri kadar taş elde etmenin başka bir yolunu bilmiyorum, en azından daha fazla dikkat çekmeden."

Odanın diğer tarafında bir tane daha kilitli kapı buldular. Çivit iki kere kapıyı çaldı, sonra açtığında yaşlı bir kadın ardentin olduğu daha küçük bir oda ortaya çıktı. Bir taş bloğunun yanına diz çökmüştü ve elinde üzerindeki zümrütlerin ışığıyla kuvvetle parlayan belirgin bir fabrial vardı.

Kadında insanlık dışı bir görüntü vardı; derisinin altında sarmaşıklar büyüymüş gibiydi ve gözlerinin kenarlarından dışarıya çıkarak, sarmaşıktan gözyaşları gibi yüzünden aşağı iniyorlardı.

Ayağa kalktı ve Çivit'e eğildi. Gerçek bir Ruhdökümcü. O zaman... Çivit kendisi Ruhdökümüyor muydu? "Nasıl?" diye sordu Kaladin. "Neden sprenler üzerineüşüşüyor?"

Çivit odanın yanlarına işaret etti ve Kaladin duvarların yansıtıcı metal levhalarla kaplı olduğunu fark etti. Kaşlarını çatı ve parmaklarıyla bir tanesine dokunduğunda eline serin geldi. Bu çelik değildi, değil mi?

"Saraydaki gariplikler başladıktan kısa bir süre sonra adamın biri kışlamızın önüne bir chul arabası getirdi," dedi Çivit. "Bu metal levhalar arkadaydı. Epey... acayip bir tip. Daha önce de onunla karşılaşmıştım."

"Köşeli yüz hatları mı vardı?" diye tahmin etti Kaladin. "Hakaret etmeye hevesli. Her nasılsa aynı anda hem sersem hem de ciddi biri?"

"Demek sen de onu tanıyorsun," dedi Çivit. "Bizi sadece bu metalle kaplanmış bir odanın içinde Ruhdökümcü kullanmamız için uyardı. Bizim anlayabildiğimiz kadarıyla sprenlerin bizi hissetmesini önüyor. Ne yazık ki uzakalemlerin dışarıyla iletişimine de engel oluyor."

"Zavallı İthi ile kız kardeşine burada hiç durmadan nöbetleşe Ruhdöktürüyoruz. İkisi için bütün şehri doyurmak imkânsız bir iş olabilir ama en azından ordumuzu güçlü tutmayı ve birazını da dağıtmayı başarabiliyoruz."

Hay Cehennem, diye düşündü Kaladin yansıtıcı duvarları incelerken. Bunun onun güçlerini fark edilmeden kullanmasına yardımcı olmayacaktı.

"Pekâlâ Stormblessed," dedi Çivit. "Sırlarımızı sana açtım. Şimdi sen de bana kralın bir Paredar olsa bile *tek bir adamın* bu şehri kurtarmasını nasıl bekleyebildiğini anlatacaksın."

"Kholinar'da kadim bir alet var," dedi Kaladin. "Büyük insan gruplarını anında inanılmaz mesafelere nakledebiliyor." Çivit ve diğerlerine döndü. "Kholin orduları bize burada katılmak için bekliyorlar. Tek yapmamız gereken aleti çalıştırmak, bu sadece çok az sayıda ve belli kişiler tarafından yapılabilecek bir şey."

Askerler afallamış görünüyorlardı, kulakları dikilen Çivit hariç. "Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Kaladin başıyla onayladı.

"Harika! Hadi bu şeyi çalıştıralım! Nerede o?"

Kaladin derin bir nefes aldı. "Eh, sorun da tam olarak bu..."

Muhakkak ki bu, Elçiler'in bize vaat ettiği savaşın sonunu getirecektir.

—Çekmece 30-20, son zümrüt

Bir yerde yatmıştı. Neresi olduğunu unutmuştu.

Bir süre için o... herkes olmuştu. Yüzlerce yüz, birinin ardından diğeri. Huzuru onlarda aramıştı. Mutlaka canı acımayan *birileri* olmalıydı.

Yakınlardaki bütün sığınmacılar spren diyerek ondan kaçmıştı. Onu o yüzlerce yüzle sessizliğin içinde bırakmışlardı, Fırtınaşığı tükenene kadar.

Bu da geride sadece Shalan'ı bırakmıştı. Ne yazık ki.

Karanlık. Bir mum söndü. Bir çığlık yarıda kesildi. Görecek bir şey olmayınca zihni görüntüler yaratmaya başladı.

Babası, ninni söyleyerek onu boğarken yüzü mora dönüyordu.

Annesi, yanmış gözlerle ölmüş, yatıyordu.

Tyn, Desen tarafındandeşiliyordu.

Kabsal, zehirden yerde kıvranıyordu.

Rüzgârın Keyfi'nin uslanmaz denizcisi Yalb, denizin dibinde ölüydü.

İsimsiz bir arabacı, Hayaletkanlar tarafından öldürülüyordu.

Şimdi de Grund, kafası yarılmış.

Peçe bu insanlara yardım etmeye çalışmış ama tek başardığı hayatlarını kötüleştirmek olmuştu. Peçe'nin nasıl bir yalan olduğu bir

anda gözler önüne serildi. O sokaklarda *yaşamamıştı* ve insanlara nasıl yardım edeceğini *bilmiyordu*. Tecrübesi varmış gibi yapmak gerçekten tecrübesi olduğu anlamına gelmiyordu.

Peçe her zaman kendi kendine büyük meselelerle, Yokelçiler ve Yaradılmamışlarla Shalla'nın ilgilenebileceğini söylemişti. Şimdi ise ne yapacağı konusunda *hiçbir fikri olmadığı* gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Yeminkapısı'na ulaşamamıştı. Kapı beyninin içine girebilen antik bir spren tarafından korunuyordu.

Bütün şehir ona bel bağlamıştı ama o daha küçük bir dilenci çocuğu bile korumaktan acizdi. Yerde yatarken Grund'un ölümü diğer her şeyin bir gölgesiymiş gibi göründü; iyi niyetinin kibire dönüşmesinin bir yansıması.

Ölüm, gittiği her yerde yakasına yapışıyordu. Büründüğü her yüz sadece bunu durdurabilirmiş gibi yapan bir yalandı.

Bir kerecik de olsa, canı acımayan biri olamaz mıydı?

Işık önündeki uzun ve ince gölgeleri itti. Gözlerini kırptırdı, bir an donakaldı. Işık görmeyeli kaç gün olmuştu? Odasının dışındaki ortak odaya bir silüet girdi. Hâlâ Muri'nin yaşadığı uzun odanın içindeydi.

Yavaşça burnunu çekti.

Gelen kişi işiğini kapının eşiğine getirdi, sonra dikkatle içeriye girdi ve sırtını duvara yaslayarak karşıya oturdu. Oda bacıklarını öne uzattığı zaman bu yandaki duvara değeceği kadar dardı. Kendisi bacıklarını çekip göğsüne dayamış, başını dizlerine yaslamıştı.

Akıl konuşmadı. Küresini yere koydu ve sessizliğin sürmesine izin verdi.

"Bunu bilmem gerekirdi," diye fısıldadı Shalla en sonunda.

"Olabilir," dedi Akıl.

"Bu kadar fazla yemek dağıtmak sadece avcılarını çekecekti. Aptalca. Yeminkapısı'na odaklanmalıydım."

"Olabilir."

"Çok zor Akıl. Peçe'nin yüzüne büründüğüm zaman... ben... ben onun gibi düşünmek zorundayım. Kontrolü o ele geçirdiği zaman resmin tamamını görmek zorlaşıyor. Ve ben kontrolü onun ele geçirmesini *istiyorum* çünkü o benim gibi değil."

"Çocuğu öldüren hırsızların icabına bakıldı."

Shalla başını kaldırıp Akıl'a baktı.

"Pazar yerindeki adamların bazıları ne olduğunu duydukları zaman hakkında konuşup durdukları milis birliğini kurdular. Pençelerin üssünü bastılar, çocuğun katilini teslim etmeye ve sonra dağıl-

maya zorladılar. Daha önce harekete geçmediğim için özür dilerim, dikkatim başka şeylerin üzerindeydi. Dağıttığın yiyeceklerin bir kısmının hâlâ Pençelerin üssünde olduğunu öğrenmekten memnun olabilirsiniz.”

“O çocuğun hayatına değer miydi?” diye fısıldadı Shallan.

“Bir hayatın değerine ben karar veremem. Buna cüret dahi edemem.”

“Muri, ben ölseydim daha iyi olacağını söyledi.”

“Bir hayatın değerine karar verecek tecrübeye *ben* sahip olmadığımıza göre, bir şekilde onun bu tecrübeyi edinmiş olabileceğinden şüpheliyim. Sen pazar yerindeki halka yardım etmeye çalıştın. Büyük ölçüde başarısız oldun. Hayat bu. Ne kadar uzun yaşarsan o kadar çok başarısız oluyorsun. Başarısızlık iyi yaşanmış bir hayatın işareti. Aynı şekilde, başarısızlık olmadan yaşamamanın tek yolu kimsenin işine yaramamaktır. Bana güvenebilirsin, ben denedim.”

Shallan uzaklara bakarken burnunu çekti. “Hatıralardan kaçmak için Peçe’ye dönüştüm ama onun tecrübelerine sahip değilim. Ben onun hayatını yaşamadım.”

“Hayır,” dedi Akıl alçak sesle. “Sen daha acımasız bir hayat yaşadın, değil mi?”

“Ama yine de daha naif bir hayattı.” Derin, hırıltılı bir nefes aldı. Bunu kesmesi gerekiyordu. Bu krizini aşması ve terzi dükkânına geri gitmesi gerektiğini biliyordu.

Bunu yapacaktı. Bütün bunların hepsini zihninin arka tarafına, görmezden geldiği şeyleri attığı yere, tıkıştırabilirdi. Hep beraber orada iltihaplanabilirlerdi.

Akıl arkasına yaslandı. “Yukarı Bakan Kız’ın hikâyesini hiç duydun mu?”

Shallan cevap vermedi.

“Çok eski zamanlardan bir hikâye,” dedi Akıl. Ellerini yerde duran kürenin etrafına koydu. “O zamanlar işler farklıydı. Bir duvar fırtınaları engellerdi ama herkes onu görmezden gelirdi. Bir gün yukarıya bakan ve onu düşünen bir kızın dışında herkes.”

“Duvar neden var?” diye fısıldadı Shallan.

“Hah, *biliyorsun* demek. Güzel.” Öne eğildi ve yerdeki krem tozunu üfledi. Tozlar girdaplanarak bir kızın silüetine dönüştü. Bir an için bir duvarın önünde duruyormuş gibi bir izlenim yarattı ama sonra tekrar dağılarak toza dönüştü. Akıl tekrar denedi ve bu sefer tozlar dönecek biraz daha yükseğe çıktı ama yine dağıldılar.

“Biraz yardım?” diye sordu Akıl. Yerden Shallan’a doğru bir küre kesesi itti.

Shallan içini çekti, sonra keseyi aldı ve Fırtınasığı çekti. İçinde köpürmeye başladı, kullanılmayı talep ediyordu, o yüzden Shallan ayağa kalktı ve nefesini bırakarak daha önce bir kere yarattığı bir illüzyonu Ördü. Lekesiz bir köy ve başını kaldırmış, uzaklardaki inanılmaz yüksek bir duvara bakan küçük bir kız.

İllüzyon odanın kaybolmasına neden olmuş gibiydi. Shallan bir şekilde duvarları ve tavanı tam olarak doğru şekilde boyamış, onları manzaranın parçalarına dönüştürerek resmin içinde kaybolmalarını sağlamıştı. Görünmez yapmamış, sadece üzerlerini kaplayarak sanki Shallan ve Akıl bambaşka bir yerde ayakta duruyorlarmış gibi görünmelerine neden olmuştu.

Bu... bu daha önce yaptığı her şeyden daha fazlaydı. Ama bunu *Shallan* mı yapıyordu? Başını salladı ve uzun bir eşarp giyen kızın yanına geçti.

Akıl da diğer yanına geldi. “Hmmm,” dedi. “Fena değil. Ama yeterince karanlık değil.”

“Ne?”

“Hikâyeyi bildiğini sanıyordum,” dedi Akıl parmağıyla havaya vurarak. Işık ve renkler solarak Shallan’ın illüzyonundan kayboldu, sadece zayıf bir dizi yıldız tarafından aydınlatılan karanlık bir gecenin içinde bıraktı. Duvar karşılarındaki devasa bir karaltıydı. “O günlerde ışık yoktu.”

“Yok muydu...”

“Elbette ışık olmasa bile insanlar hâlâ yaşamak zorundaydı, değil mi? İnsanların yaptığı şey budur. Benim tahminime göre yapmayı öğrendikleri *ilk* şey bu olmuştur. O yüzden karanlıkta yaşadılar, karanlıkta ektiler, karanlıkta yediler.” Elini arkasına doğru salladı. Köyde insanlar tökezleyerek geziniyor, işlerini yapmaya giderken el yordamıyla ilerliyorlar, yıldızların ışığında zar zor görüyorlardı.

Garip gözükse de, bu açıdan Shallan’ın anlattığı hikâyenin bazı parçaları yerine oturuyordu. Kız insanlara gidip, “Duvar neden var?” diye sorduğu zaman bunu neden bu kadar kolayca görmezden geldikleri açıktı.

Eşarplı kız birkaç kişiye duvarı sorarken illüzyon Akıl’ın sözlerini takip etti. *Arkasına gitme yoksa ölürsün.*

“Ve böylece kız sorularına cevap bulmanın tek yolunun duvara tırmanmak olduğuna karar verdi,” dedi Akıl. Shallan’a bir bakış attı. “Aptal mıydı yoksa cesur mu?”

“Nereden bileyim?”

“Yanlış. Doğru cevap, ikisi birden.”

“Aptal *değildi*. Eğer kimse soru sormasaydı bir şey öğrenemezdik.”

“Peki ya köydeki yaşlıların bilgeliği?”

“Duvarı neden sorgulamaması gerektiğine dair hiçbir açıklama yapmadılar! Hiçbir sebep yok, mantık yok. Büyüklerin sözünü dinlemekle herkes kadar korkmak arasında fark var.”

Akıl gülümsedi, elindeki küre yüzünü aydınlatıyordu. “Çoğu hikâyenin aynı şekilde başlayıp zıt sonlarla bitmesi komik değil mi? Yarı-sında çocuk ailesini dinlemez, ormana girer ve yem olur. Diğer yarı-sında ise harikalar keşfeder. ‘Evet, ben ormana gitmeyeceğim. Ailem bana orada canavarların yaşadığını anlattığı için ne kadar mutluyum,’ diyen çocuklar hakkında pek hikâye yok.”

“Bana öğretmeye çalıştığın şey bu mu o zaman?” diye tersledi Shallan. “İyi tavsiyeleri dinlemekle kendi kararını verebilmenin arasındaki ince çizgi mi?”

“Ben berbat bir öğretmenimdir.” Uzun bir yürüyüşün sonunda küçük kız duvara ulaşırken elini salladı. Kız tırmanmaya başladı. “Neyse ki öğretmen değil, *sanatçığım*.”

“İnsanlar sanattan da bir şeyler öğrenir.”

“Kâfirlik! Eğer bir *işlevi* varsa sanat, sanat değildir.”

Shallan gözlerini devirdi.

“Şu çatalı ele alalım,” dedi Akıl. Elini salladı. Shallan’ın Fırtınası-ğ’ından bir parça çekilerek ondan ayrıldı, Akıl’ın elinin üstünde dönerek havada asılı duran bir çatal görüntüsü yarattı. “Bunun bir işlevi var. Yemek yemek. Şimdi, bu çatal usta bir zanaatkar tarafından süs-lenecek olursa bu çatalın işlevi değişir mi?” Çatalın üzerinde büyüyen yapraklar şeklinde incelikli kabartmalar oluştu. “Hayır, tabii ki değiş-mez. Kullanımı aynı, süslemeli olsa da olmasa da. *Sanat* bir amacı ol-mayan kısımda.”

“Beni mutlu ediyor Akıl. Bu bir amaç.”

Akıl sırttı ve çatal kayboldu.

“Duvara tırmanan bir kız hakkındaki bir hikâyenin ortasında değil miydik?” diye sordu Shallan.

“Evet ama bu kısım *sonsuz* kadar sürüyor,” dedi Akıl. “Ben bizi meşgul edecek şeyler bulmaya çalışıyorum.”

“Sıkıcı kısmı atlayabiliriz.”

“Atlamak mı?” dedi Akıl dehşet içinde. “Bir *hikâyenin* bir kısmını *atlamak* mı?”

Shallan parmaklarını şaklattı ve illüzyon kayarak onları karanlıkta duvarın tepesinde ayakta durur hâlde bıraktı. Eşarplı kız en sonunda, günler süren çabanın ardından kendini yukarıya çekerek yanlarına çıkıyordu.

“Beni üzdün,” dedi Akıl. “Sonra ne oluyor peki?”

“Kız *basamakları* buluyor,” dedi Shallan. “Ve anlıyor ki duvar bir şeyleri içeride tutmak için değil, onu ve halkını dışarıda tutmak için yapılmış.”

“Çünkü?”

“Çünkü asıl canavarlar bizleriz.”

Akıl Shallan’ın yanına geldi, sonra sessizce sarıldı. Shallan titredi, sonra yüzünü Akıl’ın gömleğine gömdü.

“Sen canavar değilsin Shallan,” diye fısıldadı Akıl. “Ah çocuğum. *Dünya* zaman zaman canavarlaşır ve bu dünyanın üzerinde sen olduğun için korkunç bir yer hâline geldiğine inanmanı isteyen birileri çıkar mutlaka.”

“Öyle.”

“Hayır. Bunlar doğru değil. Sen dünyanın üzerinde olduğun için kötü değilsin, dünya *senin* üzerinde olduğun için daha iyi.”

Shallan ona yaslanarak titredi. “Ne yapacağım Akıl?” diye fısıldadı. “Bu kadar çok... bu kadar üzülmemem gerektiğini biliyorum. Zorundaydım...” Derin bir nefes aldı. “Onları öldürmek zorundaydım. *Zorundaydım*. Artık gerçeği söyledim ve görmezden gelemiyorum. Bu yüzden... bu yüzden ben de bu yaptıklarım için ölmeliyim...”

Akıl elini yandaki yeni bir dünyaya bakan eşarplı kızın olduğu yere doğru salladı. Yanında yere koyduğu uzun torbada ne vardı?

“Peki hikâyenin geri kalanını hatırlıyor musun?” dedi Akıl nazikçe.

“Önemli değil. Mesajı anladık. Duvar insanları dışarıda tutuyordu.”

“Neden?”

“Çünkü...” Geçen sefer Desen’e bu hikâyeyi gösterirken ne demişti?

“Çünkü duvarın ötesinde Tanrı’nın ışığı vardı,” dedi Akıl işaret ederek.

Ani bir patlamayla yanan duvarın ötesindeki manzara parlak ve güçlü bir ışıltıyla aydınlandı. Işık üzerlerini kaplarken Shallan’ın nefesi kesildi. Eşarplı kızın da nefesi kesildi ve ilk kez dünyayı bütün renkleriyle gördü.

“Merdivenlerden aşağı indi,” diye fısıldadı Shallan eşarplı arkasından nehirler gibi akarken koşarak merdivenlerden inen kızı izlerken.

“Bu tarafta yaşayan yaratıkların arasında saklandı. Gizlice Işık’a yaklaştı ve yanında götürdü. Öbür tarafa. ... Gölgelemin diyarına...”

“Evet öyle,” dedi Akıl sahneyi izlerken, eşarpı kız muhteşem ışık kaynağının yanına geldi, sonra eliyle ufak bir parçasını kopardı.

İnanılmaz bir kovalamaca.

Aceleyle basamakları tırmanan kız.

Hummalı bir iniş.

Ve sonra... köyde ilk kez ışık, arkasından da duvarın tepesini aşarak gelen fırtınalar.

“İnsanlar acı çekiyordu,” dedi Akıl. “Ama her fırtına yenilenmiş ışığı getirdi, çünkü artık bir kere alınmıştı ve asla geri koyulamazdı. Ve insanlar bütün zorluklara rağmen eskiye geri dönmeyi istemeyeceklerdi. Artık *görüyorlardı*.”

İllüzyon dağıldı, binanın ortak odasının ortasında duruyorlardı, Muri’nin küçük odası yan taraflarındaydı. Shallan geri çekildi, gömleğine ağıladığı için utanmıştı.

“Işıksız günlere dönmeyi arzu ediyor musun?” diye sordu Akıl.

“Hayır,” diye fısıldadı Shallan.

“O zaman yaşa. Ve başarısızlıkları kucakla.”

“Bu... bu kulağa bir ders gibi geliyor Akıl. Sanki *işe yarar* bir şey yapmaya çalışıyormuşsun gibi.”

“Eh, dediğim gibi, hepimiz arada bir başarısız oluruz.” Shallan’ın üzerindeki bir şeyleri silkeler gibi ellerini yanlarından salladı. Fırtınası tüterek Shallan’ın sağından ve solundan dışarı çıktı, girdaplandı, sonra Shallan’ın iki kopyasına dönüştü. Al saçları, lekeli suratları ve başka birisine ait olan uzun beyaz ceketleriyle dikiliyorlardı.

“Akıl...” diye başladı Shallan.

“Şşt.” İllüzyonlardan birinin önüne yürüdü, işaret parmağıyla çenesine vurarak inceledi. “Bu zavallı kızın başına çok şey geldi, değil mi?”

“Pek çok kişi daha fazla acı çekti, gayet iyi idare ediyorlar.”

“Gayet iyi mi?”

Söylediği gerçekleri bir kenara atamayan Shallan omzunu silkeli. Babasını boğarken ona ninni söylemesinin uzak hatırası. Hayal kırıklığına uğrattığı insanlar, sebep olduğu sorunlar. Soldaki Shallan illüzyonunun nefesi kesildi, sonra kafasını sallayarak geri geri gidip odanın duvarına yaslandı. Yere yıkıldı, dertop olarak yüzünü bacaklarına bastırdı.

“Zavallı aptal,” diye fısıldadı Shallan. “Denediği her şey dünyayı daha kötü bir yer hâline getiriyor. Önce babası tarafından mahvedil-

di, sonra kendi kendini mahvetti. O değersiz Akıl.” Dişlerini gıcırdattı, kendisini ona tepeden bakarken buldu. “Aslında onun suçu değil ama yine de değersiz.”

Akıl homurdandı, sonra arkalarında ayakta duran diğer illüzyona işaret etti. “Peki ya bu?”

“Farklı değil,” dedi Shallan, bu oyundan sıkılmıştı. İkinci illüzyona da aynı hatıraları verdi. Babası. Helaran. Jasnah’yı hayal kırıklığına uğratmak. Her şey.

İllüzyon Shallan donakaldı. Sonra çenesini sıktı ve orada durdu.

“Evet, görüyorum,” dedi Akıl yürüyerek ona doğru giderken. “Farklı değil.”

“İllüzyonlarıma ne yapıyorsun?” diye tersledi Shallan.

“Hiçbir şey. Her ayrıntısına kadar aynılar.”

“Elbette değil,” dedi Shallan illüzyona parmağıyla vurarak hissederken. İllüzyondan kalp atışı gibi bir his yayıldı, hatıralar ve acı. Ve... ve onları boğan bir şey...

Affedilme. Kendisi için.

Nefesi kesilerek parmağını sanki ısırılmış gibi geri çekti.

“Zarar görmek korkunç bir şey,” dedi Akıl Shallan’ın yanına dönerken. “Haksız, berbat ve rezil. Ama Shallan... yaşamaya devam etmek yanlış değil.”

Shallan başını sallayarak reddetti.

“Diğer zihinlerin kontrolü ele geçiriyor çünkü çok daha cazip görünüyorlar,” diye fısıldadı Akıl. “Onların doğuran kişiye geri dönmekte sorun yaşadığın sürece onları hiçbir zaman kontrol edemeyeceksin. Sen, sen olmayı kabul edene kadar.”

“O zaman hiçbir zaman kontrol edemeyeceğim.” Gözlerindeki yaşları kırıştırdı.

“Hayır,” dedi Akıl. Hâlâ ayakta duran illüzyon Shallan’a doğru başıyla işaret etti. “Edeceksin Shallan. Eğer kendine güvenmiyorsan, bana güvenebilir misin? Çünkü senin içinde yalanların hepsinden daha muhteşem bir kadın görüyorum. Sana söz veriyorum, o kadını korumaya değer. Seni korumaya değer.”

Shallan hâlâ ayakta duran illüzyonuna doğru başını salladı. “Ben o olamam. O da sadece bir diğer hayal.”

İki illüzyon da kayboldu. “Ben burada sadece bir tane kadın görüyorum,” dedi Akıl. “Ayakta ve karşımda duruyor. Shallan bu her zaman sendin. Sadece bunu kabul etmen gerek. İzin vermen.” Akıl fısıldadı. “Acı çekmek yanlış değil.”

Çantasını aldı ve içinden katlanmış bir şey çıkardı. Peçe'nin şapkası. Şapkayı Shallan'ın avcuna bastırdı.

Şok edici bir şekilde kapı ağzından içeriye sabah ışığı sızıyordu. Bütün geceyi burada, bu delik gibi odada yatarak mı geçirmişti?

"Akıl?" diye sordu Shallan. "Ben... ben bunu yapamam."

Akıl gülümsedi. "Bildiğim belli şeyler var Shallan. Bu da onlardan biri. *Yapabilirsin*. Dengeyi bul. Acıyı kabul et ama *onu hak ettiğini kabul etme*."

Desen bunu takdir ederek uğuldadı. Ama bu Akıl'ın söylediği kadar kolay bir şey değildi. Shallan derin bir nefes aldı ve... içinden bir titremenin geçtiğini hissetti. Akıl eşyalarını topladı, çantasını omzuna attı. Gülümsedi ve yürüyerek ışığa çıktı.

Shallan aptal gibi hissederek nefesini bıraktı. Akıl'ı ışığa doğru takip etti ve henüz uyanmamış pazar yerine çıktılar. Akıl'ı dışarıda göremedi ama bu şaşırtıcı değildi. Olmaması gereken yerde olup olmasını beklediğin yerde olmamak gibi bir huyu vardı.

Elinde Peçe'nin şapkasıyla sokak boyunca yürüdü, ceket ve pantolonun giyerken kendisi olmak garip geliyordu. Kızıl saçlı ama eminelı eldivenli. Saklanmalı mıydı?

Neden? Bu... doğru geliyordu. Terzi dükkânına kadar bütün yolu yürüdü ve içeriye göz attı. Adolin kızarmış gözleriyle içeride bir masada oturuyordu.

Dimdik ayağa fırladı. "Shallan? Endişelendik! Vathah çoktan geri dönmüş olman gerektiğini söyledi!"

"Ben..."

Adolin ona sarıldı, o da kendisini bıraktı. İyi hissediyordu. Ama daha iyi değildi. Tüm sorunlar öylece duruyordu. Ama Akıl'ın söylediklerinde bir şey...

Ben burada sadece bir tane kadın görüyorum, o da ayakta ve karışmda.

Adolin sanki kendisini temin etmeye ihtiyacı varmış gibi bir süre onu tuttu. "İyi olduğunu biliyorum tabii," dedi. "Yani sen neredeyse ölümsüzsün, değil mi?" Sonunda sarılmayı bıraktı, hâlâ Shallan'ın omuzlarından tutuyordu ve başını eğip kıyafetine baktı. Bir açıklama yapması gerekir miydi?

"Hoş," dedi Adolin, "Shallan, bu çok şık. Beyaz üzerine kırmızı." Başını onayla sallayarak geriye doğru bir adım attı. "Bunu sana Yokska mı yaptı? Şapkayı da taksana."

Ah Adolin, diye düşündü şapkayı takarken.

“Ceket bir parça bol,” dedi Adolin. “Ama stili çok iyi uymuş. İddialı. Keskin.” Başını yana yatırdı. “Belinde bir kılıçla daha iyi dururdu. Belki...” Sesi azalarak sustu. “Sen de duyuyor musun?”

Shallan kaşlarını çatarak döndü. Ayak sesleri gibi geliyordu. “Bu kadar erken mi yürüyüş yapıyorlar?”

Dışarıdaki sokağa baktılar ve Kaladin’i Duvar Muhafızları üniforması giymiş beş altı yüz kişilik bir birliğin başında yaklaşırken buldular.

Adolin alçak bir sesle i geçirdi. “Elbette. şimdi kesin liderleri de olmuştur. Fırtına kapası köprücü.”

Kaladin adamlarını tam terzi dükkânının önüne kadar getirdi. Adolin ve Shallan Kaladin’i karşılamak için dışarı çıktı ve Shallan Elhokar’ın da pencereden gördüğü bir şeyler hakkında bağırarak aceleyle alt kata indiğini duydu.

Kaladin miğferini kolunun altına almış zırhlı bir kadınla alçak sesle konuşuyordu, yüzünde bir çift yara izi vardı. Yücemareşal ivit, Shallan’ın beklediğinden daha gençti.

Askerler nce Adolin’i, sonra da kralı gördükleri zaman sessizleştiler.

“Demek *bunu* kastediyordun,” dedi ivit Kaladin’e.

“Stormblessed?” diye sordu Elhokar. “Neler oluyor?”

“Saraya saldırmak için bir ordu istiyordunuz Majesteleri,” dedi Kaladin. “Alın size ordu.”

Kusursuz mücevherlerin seçilmiş koruyucuları olarak, biz Öteyolcular, Şeref Damlası diye adlandırılan yakutu koruma görevini üstlendik. Kayda geçirilsin.

—Çekmece 20-10, zirkon

Adolin Kholin yüzünü soğuk suyla yıkadı, sonra bir bezle kuruladı. Yorgundu, gecenin çoğunu Shallan geri dönmediği için endişe etmekle geçirmişti. Aşağıdan saldırı hazırlığı yapan askerlerin sesleri geliyordu.

Saraya, yıllarca evi olan yere yapılacak saldırının hazırlıkları. Derin bir nefes aldı.

Bir şeyler yanııştı. Etrafında döndü, kemerindeki bıçağı, cebindeki acil durum bandajlarını kontrol etti. İsteği üzerine Shallan'ın onun için yazdığı ön koluna sarılı duran *azim* ründuasını kontrol etti. Sonra nihayet onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etti.

Parekılıcı'nı çağırırdı.

Dibi kalındı, bir adamın avuç içi kadar genişti ve ön tarafı hareket eden bir yılanın kımıldanması gibi dalgalıydı. Arka tarafından dışarıya büyümüş kristalimsi küçük çıkıntılar vardı. Böyle bir silah hiçbir kına sığmazdı ve ölümlülerin hiçbir kılıcı onu taklit edemezdi, en azından kullanılamayacak kadar ağır hâle gelmeden. İnsan bir Parekılıcı gördüğü zaman *tanırdı*. Amaç da buydu zaten.

Adolin banyoda kılıcı önünde kaldırdı, metaldeki yansımasına baktı. “Annemin kolyesi yanımda değil,” dedi. “Totemlerimi de yap-

madım. Zaten bunlara hiçbir zaman ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey sendin.”

Derin bir nefes aldı. “Sanırım... Sanırım eskiden canlıymışsın. Diğerleri sana dokunurlarsa çığlıklarını duyabildiklerini söylüyor. Ölmüşsün ama bir şekilde hâlâ acı çekiyorsun. Özür dilerim. Bunun hakkında bir şey yapamıyorum, ama... Teşekkür ederim. Yıllar boyunca bana destek olduğun için teşekkür ederim. Ve eğer bir faydası olacaksa, bugün seni iyi bir şey yapmak için kullanacağım. Seni her zaman bu şekilde kullanmaya çalışacağım.”

Kılıç'ı geri gönderirken kendisini daha iyi hissetti. Elbette başka bir silah da taşıyordu: kemer bıçağı, uzun ve inceydi. Zırhlı adamlara saptamak için yapılmış bir silah.

Onu Sadeas'ın gözünden içeriye sokmak ne kadar da *tatmin edici* hissettirmişti. Hâlâ utanmalı mı, gurur mu duymalı bilmiyordu. İcini çekti, aynada kendine bir baktı, sonra hızlı bir karar daha verdi.

Kısa bir süre sonra merdivenlerden inerek ana odaya girerken Kholin üniformasını giyiyordu. Teni, terzinin diktiği daha iyi oturan kıyafeti ve yumuşak ipekleri özlüyordu ama içten içe artık babasının rünlerini taşımaya hakkı olmadığından endişe etmesine rağmen bunun içinde daha dik yürüdüğünü keşfetmişti.

Yücemareşal Çivit diye bilinen garip kadınla konuşan Elhokar'a başını salladı. “Gözcülerimi geri püskürttüler,” dedi kadın. “Ama yeteri kadar görmüşler Majesteleri. Yokelçi ordusu bütün gücüyle *burada*. Bugün ya da yarın kesinlikle saldıracaklar.”

“Pekâlâ,” dedi Elhokar. “Muhafızlar'ın komutasını ele geçirmek için yaptıklarınızı anlıyorum. Sizi bir isyancı olarak aştıramayacağım. İyi iş çıkarmışsınız Yücemareşal.”

“İl... Sağ olun mu demeliyim?”

Shallan, Kaladin, Skar ve Drehy bir saray haritasının yanında duruyorlardı. Onların haritayı ezberlemeleri gerekiyordu. Adolin ve Elhokar zaten biliyorlardı. Shallan daha önce giydiği şık beyaz kıyafetini değiştirmemeyi seçmişti. Bir saldırı sırasında etekten daha işlevsel olurdu. Fırtınalar adına, ceket ve pantolon giyen bir kadında bir sorun var demekti.

Elhokar Çivit'i adamlarının bazılarından gelen raporları alması için rahat bıraktı. Odada duran birkaç açığızlü adam ona selam verdi, Elhokar ve Adolin'in önceki gece kendilerini gösterdikleri yücebeylerdi. Tek yapmaları gereken illüzyonlarına güç veren kürelerden uzaklaşmak olmuştu ve gerçek yüzleri ortaya çıkmıştı.

Bu adamların bazıları fırsatçıydı ama pek çoğu gerçekten sadıktı. Yanlarında yüz kadar silahlı adam getirmişlerdi, Kaladin'in Duvar Muhafızları'ndan getirdiği kadar çok değildi ama yine de Elhokar onları topladığı için gurur duyarmış gibi görünüyordu. Duymalıydı da.

Elhokar ve Adolin birlikte dükkânın ön tarafında bekleyen Parlayanlar'a katıldılar. Elhokar onlara katılmaları için elini sallayarak yücebeyleri çağırdı, sonra kararlı bir şekilde konuştu. "Herkes planı anladı mı?" diye sordu.

"Saraya saldırıyoruz," dedi Kaladin. "Günyolu'nu ele geçiriyoruz, karşıdaki Yeminkapısı platformuna geçiyoruz, Shallan Urithiru'da yaptığı gibi Yaradılmamış'ı kovalamaya çalışırken orayı tutuyoruz. Sonra Yeminkapısı'nı çalıştırıyor ve bekleyen orduları Kholinar'a getiriyoruz."

"Kontrol binası o karanlık kalp tarafından kaplanmış durumda, Majesteleri," dedi Shallan. "Geceyarısı Anası'nı nasıl kovaladığımı gerçekten bilmiyorum ve aynısını burada yapmayı başarabileceğimden emin değilim."

"Ama elinden geleni yapacaksın, değil mi?" diye sordu kral.

"Evet." Shallan derin bir nefes aldı. Adolin destek olmak için omzunu sıktı.

"Rüzgârkoşucu," dedi kral. "Sana ve adamlarına verdiğim görev Kraliçe Aesudan'ı ve veliahdı güvenli bir yere ulaştırmanız. Eğer Yeminkapısı çalışırsa onları o taraftan götüreceğiz. Eğer çalışmazsa onları şehirden götürmeniz gerek."

Adolin bütün bu olanları, Parlayan Şövalyeler'in gelişini, kralın kendi sarayına saldırma kararını, pek fazla yadırgamıyormuş gibi görünen yücebeylere bir bakış attı. Nasıl hissettiklerini az da olsa anlayabiliyordu. Yokelçiler, Dinmez fırtına, şehirdeki değişmiş sprenler... Eninde sonunda başına gelenlere şaşırmayı bırakıyordun.

"Bu Günyolu'ndan karşıya geçişin en iyi yol olduğundan emin miyiz?" diye sordu Kaladin Drehy'nin elindeki haritayı göstererek. Parmaklarıyla sarayın doğu galerisinden Günyolu boyunca Yeminkapısı platformuna kadar işaret etti.

Adolin onayladı. "Yeminkapısı'na en iyi yol orası. O platonun dışındaki dar merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışırsak katlediliriz. En iyi şansımız sarayın ön merdivenlerinden çıkıp, Parekiliçlerini kullanarak kapıları kırmak ve savaşarak doğu galerisine varmak. Oradan hem yukarı çıkarak kralın odalarına ulaşabilirsin hem de dümdüz Günyolu'ndan karşıya geçebilirsin."

“Bu koridor boyunca savaşma fikri hoşuma gitmiyor,” dedi Kaladin. “Kaynaşıkların da Saray Muhafızları’nın yanında savaşa katılacağını hesaba katmak zorundayız.”

“Eğer gelirlerse onların dikkatlerini dağıtmam mümkün olabilir,” dedi Shallan.

Kaladin homurdandı ve daha fazla şikâyet etmedi. Adolin gibi o da durumu anlıyordu. Bu kolay bir savaş olmayacaktı, savunmadakilerin kullanabileceğı çok fazla dar nokta vardı. Ama başka ne yapabilirlerdi ki?

Uzakta davullar çalmaya başladı. Duvarlarda. Kaladin o tarafa doğru baktı.

“Bir akın daha mı?” diye sordu yücebeylerden biri.

“Daha kötü,” dedi Kaladin arkalarındaki Çivit alçak sesle küfreden. “Bu şehrin saldırı altında olduğunun işareti.”

Çivit dükkânın ön kapısından dışarıya çıktı ve diğerleri de onu takip etti. Buradaki altı yüz adamın çoğı Duvar Muhafızları’ndandı ve bazıları mızraklarını ve kalkanlarını sıkı sıkı kavrayarak uzaktaki duvarlara doğru adım atmıştı.

“Asker dur!” diye seslendi Çivit. “Majesteleri, askerlerimin çoğı duvarda yok yere ölüyorlar. Ben buradayım çünkü Stormblessed beni onlara yardım etmenin *tek yolunun* o sarayı almak olduğuna ikna etti. Yani eğer bunu yapacaksak hemen *yapacağız*.”

“O zaman yürüyoruz!” dedi Elhokar. “Yücemareşal, Berrakbeyler, emirleri kuvvetlerinize iletin. Sıraları düzenleyin! Emrimle birlikte saraya yürüyoruz!”

Adolin bazı Kaynaşıklar uzak duvarların üstünde gökyüzünde uçarken döndü. Düşman Dalgabağlayanlar. Hay Cehennem. Kafasını salladı ve aceleyle Yokska ile kocasına doğru gitti. Bütün olanları, kapılarına gelen bir orduyu, saldırının hazırlıklarını şaşkınlıkla izlemişlerdi.

“Eğer şehir dayanırsa sorun yok,” dedi Adolin. “Ama eğer düşerse...” Derin bir nefes aldı. “Diğer şehirlerden gelen raporlar toplu bir kıyım olmayacağına işaret ediyor. Yokelçiler ele geçirmeye geliyorlar, soykırım yapmaya değil. Yine de şehirden kaçıp Harap Ovalar’a gitmek için hazırlık yapmanızı öneririm.”

“*Harap Ovalar mı?*” diye sordu Yokska dehşet içinde. “Ama Berrakbey, orası binlerce kilometre uzakta!”

“Biliyorum,” dedi Adolin yüzünü buruşturarak. “Bize ev sahipliğı yaptığınız için çok teşekkür ederiz. Olacakları durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Yakınlarda Elhokar Çivit'le beraber gelen çekingen ardente doğru yaklaşıyordu. Askerler için aceleyle ründuaları çiziyordu ve Elhokar onu omzundan tutup eline bir nesne tutuşturduğu zaman sıçradı.

"Bu nedir?" diye sordu ardent, gergindi.

"Bir uzakalem," dedi Elhokar. "Ordum hareket ettikten yarım saat sonra Urithiru ile iletişime geçecek ve Yeminkapısı'yla buraya aktarılacak kuvvetlerini hazırlamaları için haber vereceksin."

"Bir fabrial kullanamam! Sprenler..."

"Sakin ol adam! Düşman taarruzu sırasında seni fark etmek için fazla meşgul olabilir. Ama fark etseler bile risk almak *zorundasın*. Ordularımız hazır olmak zorunda. Bu şehrin kaderi buna bağlı olabilir."

Ardent başıyla onayladı, rengi solmuştu.

Adolin askerlere katıldı, sinirlerini zorlayarak sakinleştirdi. Bu sadece bir diğer savaştı. Onlarca, hatta belki yüzlerce savaşa katılmıştı. Ama fırtınalar adına, o boş taştan ovalara alıştı, sokaklara değil.

Yakınlarda küçük bir grup muhafız alçak sesle muhabbet ediyordu. "Her şey yolunda," diyordu biri. Kısa boylu, temiz tıraşlı bir adamdı, gerçi kolları dikkat çekici derecede kılıydı. "Söylemedi demeyin, duvarın üstünde öldüğümü görmüştüm. Kargısını doğrudan kalbime hedef almış, uçarak geliyordu. O kırmızı gözlerin içine baktım ve öldüğümü gördüm. Sonra... o oradaydı. Kulenin penceresinden dışarı ok gibi fırladı ve Yokelçi'ye bindirdi. O mızrak benim ölümümdü ama o kaderi değiştirdi, benden söylemesi. Yemin ediyorum, bunu yaparken *parlıyordu...*"

Bir Tanrılar Çağı'na giriyoruz, diye düşündü Adolin.

Elhokar Parekılıcı'nı havaya kaldırdı ve emri verdi. Endişeli sığınmacıların yanlarından geçerek şehrin içinden ilerlediler. Binaların kapıları sanki bir fırtınaya hazırlanıyor gibi sımsıkı kapatılmıştı. Neden sonra saray ordunun önünde obsidiyen bir blok gibi yükseldi. Taşların kendileri bile renk değiştirmiş gibi görünüyordu.

Adolin Parekılıcı'nı çağırdı, görüntüsü askerleri rahatlatmış gibiydi. Şehrin kuzey kısmına gelmişlerdi, şehir duvarına yakındı. Burada askerlere saldıran Kaynaşıklar gözle görülebiliyordu. Garip bir *gümleme* başladı ve Adolin bunun bir diğer davul sesi olduğunu düşündü, ta ki *bir kafa* en yakınlarındaki duvarın tepesinde yükselene kadar.

Fırtınalar adına! Ona bir tür kocakabuklu yaratığı anımsatan taştan, devasa bir kama şeklinde bir yüzü vardı ama gözleri çok derinlerde parlayan kırmızı noktalardan ibaretti.

Canavar bir koluyla kendisini yukarı çekti. Şehir duvarları kadar uzun görünmüyordu ama yine de devasaydı. Canavar duvara darbeler indirerek savunmacıları kremcikler gibi etrafa saçar, sonra bir muhafız kulesini ezerken Kaynaşıklar etrafına uçuşuyordu.

Adolin kendisinin de askerlerinin pek çoğu gibi bu görüntüyü izlemek için durmuş olduğunu fark etti. Kaya parçaları birkaç blok ötede binaların üstüne yıkılırken yer sarsıldı.

“Yürüyün!” diye seslendi Çivit. “Fırtınalar! İçeriye girip saraya bizden önce varmaya çalışıyorlar!”

Canavar muhafız kulesini parçaladı, sonra zorlanmayan bir hareketle bir at büyüklüğünde olan bir kayayı onlara doğru fırlattı. Adolin’in ağız açık kaldı, kaya ona ve askerlere doğru durdurulamaz bir şekilde gelirken kendini güçsüz hissetti.

Kaladin ışıktan bir çizginin üzerinde havaya yükseldi.

Taşa çarptı ve onunla beraber havada yuvarlandı, havada dönüyor ve savruluyordu. Parlaklığı büyük ölçüde soldu.

Kaya yavaşladı. Bir şekilde *momentumu değişti*, masanın üstündeki fiske atılan bir çakıl taşı gibi Kaladin’den uzağa fırladı. Şehir duvarlarının üzerinden aştı ve neredeyse fırlatan canavara vuruyordu. Adolin hafifçe sprenlerin çılgık atmaya başladığını duydu ama düşen kayaların ve sokaklarda bağırان insanların sesleri içinde boğuluyordu.

Kaladin çantasındaki Fırtınasığı’yla tekrar doldurdu. Urithiru’dan getirdikleri mücevherlerin çoğunu o taşıyordu, zümrüt rezervinden alınmış bir servetti, Yeminkapısı’nı çalıştırmak ve görevleri sırasında kullanmak için getirmişlerdi.

Drehy’de yanında havaya yükseldi, sonra Shalla’nı da yukarıya Çivilemiş olan Skar. Adolin onun aşağı yukarı ölümsüz olduğunu biliyordu ama yine de Shalla’nı burada ön saflarda görmek garipti.

“Biz Kaynaşıkların dikkatini dağıtacağız,” diye bağırdı Kaladin Adolin’e havada uçarak onlara doğru gelen bir dizi silüete işaret ederek. “Ve eğer başarabilirsek Günyolu’nu ele geçireceğiz. Saraydan içeri girin ve bizimle doğu galerisinde buluşun!”

Uçup gittiler. Yakınlarında canavar kapıya vurmaya başladı, tahtaları kırıyor ve parçalıyordu.

“İleri!” diye bağırdı Çivit.

Adolin fırladı, Elhokar ve Çivit’in yanında koştu. Saray meydanına vardılar ve basamaklardan yukarı aktılar. Tepede onlarınkilere çok benzeyen, siyah ve daha koyu mavi ama yine de Kholin üniformaları giymiş askerler geri çekilerek sarayın ön kapılarını kapattılar.

“Kralın Muhafızları!” diye bağırdı Adolin Elhokar’ın şeref muhafızları olarak seçilmiş kırmızılı bir grup adamlara işaret ederek. “Kral saldırırken yanlarını korumaya dikkat edin! Kapı düşerken düşmanın krala saldırmasına izin vermeyin!”

Askerler merdivenlerden yukarı yığılarak sarayın verandasının ön tarafını doldurdu. Bazıları açıkgozlu olsa da ellerinde mızraklar vardı. Merdivenlerin sonunda Adolin, Çivit ve Elhokar’ın her biri farklı kapılara yöneldiler. Burada kalın sütunların tuttuğu saray çatısının ön tarafı onları yaratığın attığı kayalara karşı koruyordu.

Adolin dişlerini sıkarak Kılıç’ını kalın saray kapısıyla duvar arasındaki aralığa soktu. Hızla yukarıya doğru keserek iki menteşeyi ve içerdiren kapıyı tutması için yerleştirilen sürgüyü biçti. Diğer taraftaki ikinci kesik kapıyı kurtardıktan sonra geri çekilerek konum aldı. Kapı bir gümlemeyle içeri doğru devrildi.

Anında düşman askerleri Adolin’i yakalamak umuduyla mızraklarını dışarıya doğru sapladılar. Geri kaçtı ve Kılıç’ı savurmaya yeltenmedi. Tek elle Parekılıcı kullanmak kendi adamlarına vurmak için endişe etmek zorunda olmadığı zamanlar bile yeterince zordu.

Yan tarafa sıçradı ve Duvar Muhafızları’nı kapıdan saldırmaya bıraktı. Adolin Yücebey Urimil’le gelen askerlerden bir grubun yanına geçti. Burada duvarın bir kısmını kesti ve askerlerin iterek açtıkları doğaçlama bir kapı yarattı. Uzun veranda boyunca devam etti, bir tane daha açtı, sonra bir üçüncüsünü.

Bu bittiğinde düşen kendi kapısından geçerek saraydan içeri girmiş olan Elhokar’a bir baktı. Tek eliyle tuttuğu Kılıç’ını etrafında savuruyor, diğer elinde de kalkanını tutuyordu. Şimdiden onlarcasını öldürerek düşman askerlerin içerisinde bir boşluk açmıştı.

Dikkat ol Elhokar, diye düşündü Adolin. Zırh’ının olmadığını unutma. Adolin bir müfreze askere el salladı. “Kralın Muhafızları’nı destekleyin ve kalabalığın arasında sıkışmasını engelleyin. Eğer sıkışırsa bana seslenin.”

Askerler selam verdi ve Adolin geri çekildi. Çivit kendi kapısını kesmişti ama onun Parekılıcı diğer ikisi kadar uzun değildi. Daha tedbirli bir saldırı yürütüyor, adamlarına doğru saplanan mızrakların uçlarını kesiyordu. Adolin izlerken Çivit Kılıç’ını aralarına dalmaya çalışan bir askere sapladı. Dikkate değer bir şekilde gözleri yanmadı ama ölürken derisi garip bir kül grisine dönüştü.

Atalarımın kanı, diye düşündü Adolin. Kılıç’ında ne sorun var?

Açılan bütün kapılara rağmen saraya giriş çok yavaş ilerliyordu.

İçerideki askerler kapı ağızlarının etraflarında kalkan duvarlarından halkalar oluşturmıştı ve dövüş büyük ölçüde birbirlerine kısa mızraklarını saplamaya çalışan adamların arasında oluyordu. Duvar Muhafızları'nın bazı müfrezeleri savunmacıların saflarını dağıtmak için daha uzun kargılar getirmişti, içeri dalmak için hazırlanıyorlardı.

“Siz hiç bir Paredara destek oldunuz mu?” diye sordu Adolin en yakındaki asker mangasına.

“Hayır komutanım,” dedi adamlardan biri. “Ama eğitimini almıştık...”

“İdare etmeniz gerekecek,” dedi Adolin Kılıç'ını iki eliyle kavrayarak. “Ben o orta delikten içeri gireceğim. Yakın durun ve mızraklarla yanarımdan saldırmalarını engelleyin. Ben Kılıç savururken size vurmamak için dikkatli olacağım.”

“Emredersiniz komutanım!” dedi manga komutanları.

Adolin derin bir nefes aldı ve açıklığa doğru yaklaştı. İçeriden mızrak fışkıırıyordu. Deyim yerindeyse aksırtın ini gibiydi.

Adolin'in talimatıyla yanındaki adam diğerlerine dönüp eliyle geri sayıma başladı. Son parmak indiğinde kapı ağızındaki askerler geri çekildi. Adolin mermer zemini ve yüksek kirişli tavanı olan sarayın giriş antresinden içeriye atıldı.

Düşman ona doğru bir düzine mızrak sapladı. Yere eğildi ve iki elli bir savuruş yaparak bir grup askeri dizlerinden keserken omzuna bir kesik aldı. Düşmanlar yere yığıldı, Parekılıcı bacaklarındaki sinirleri öldürmüştü.

Dört asker onu takip etti ve kalkanlarını yan tarafında kaldırdılar. Adolin ileri doğru saldırdı, mızrakların uçlarını koparıyor, elleri kesiyordu. Fırtınalar adına... savaştığı adamlar fazla sessizdi. Yaralandıklarında acıyla haykırıyor ya da zorlandıkça homurdanıyorlardı ama onun dışında hiç ses çıkarmıyorlardı, sanki karanlık duygularını da boğmuştu.

Adolin Kılıç'ını kafasının üstüne kaldırarak tuttu ve Taşduruşu'na geçti, dikkatli ve kontrollü bir darbeler dizisiyle aşağı doğru vuruyor, düşman üstüne düşman indiriyordu. Kılıç'ın geniş menzili önünü korurken askerleri de yanlarını koruyordu.

Gözler yandı. Kalkan sırası sarsıldı. “Üç adım geri çekilin!” diye bağırdı Adolin adamlarına, sonra Rüzgârduruşu'na geçip geniş açılı savuruşlarla akıcı darbeler savurdu.

Düello yapmanın tutkusu ve güzelliği yüzünden bazen Parekılıcı'nın ne kadar *korkunç* bir silah olduğunu unutuyordu. Burada bozul-

maya başlayan düşman safına saldırırken bu fazlasıyla belli oluyordu. Bir saniye içinde sekiz adamı öldürdü savunma hattını tamamen yok etti.

“İleri!” diye bağırdı Kılıç’ıyla ileriye işaret ederken. Askerler kapıdan içeriye aktı ve giriş antresinin hemen içini ele geçirdiler. Yakınlarda Elhokar dimdik duruyor, emirler verirken ince Parekılıcı ışıltıyordu. Askerler düşüyor, ölüyor ve küfrediyordu, savaşın gerçek sesleriydi bunlar. Çatışmanın bedeli.

Düşman sonunda bozguna uğradı ve tutmak için fazla geniş olan giriş holü boyunca doğu galerisine giden daha dar koridora doğru geri çekildiler.

“Yaralıları götürün!” diye seslendi Çivit içeriye girerken. “Yedinci Birlik, odanın o uzak tarafını tutun, tekrar saldırmaya çalışmadıklarından emin olun. Üçüncü Birlik, kanatları kontrol edin ve herhangi bir sürpriz olmadığından emin olun.”

Çivit ilginç bir şekilde pelerinini çıkarmış ve sol kolunun etrafına yarı yarıya sarmıştı. Adolin hiç böyle bir şey görmemişti, belki kadın Zırh giyerek savaşmaya alışkındı.

Adolin biraz su aldı, sonra bir hekime aldığı ufak kesiği sardırıldı. Sarayın derinlikleri mağara gibi olsalar da bu antre muhteşemdi. Işıldayan mermer duvarlar. Kocaman merdivenler ve ortada parlak kırmızı bir halı. Çocukken bir keresinde mumla oynarken bunu yakmıştı.

Kesiği bandajlanmış olarak doğu galerisine giden geniş koridoru inceleyen Çivit, Elhokar ve yücebeylerden birkaçına katıldı. Düşman burada mükemmel bir kalkan duvarı oluşturmuştu. İyice yerleşmişlerdi ve ikinci saftaki adamlar arbaletlerini hazırlamış, bekliyorlardı.

“Burası kan gölüne dönecek,” dedi Çivit. “Her adım için savaşmamız gerekecek.”

Dışarıda şehir kapısından gelen çatırtı sesleri en sonunda sustu.

“İçeri girdiler,” diye tahmin etti Adolin. “O kapı buradan çok uzak değil.”

Yücebey Shaday homurdandı. “Belki düşmanlarımız birbirlerine girerler. Yokelçilerle Saray Muhafızları’nın birbirleriyle savaşmaya başlamasını umut edemez miyiz?”

“Hayır,” dedi Elhokar. “Sarayı karanlıkla kaplayan kuvvetler şu anda bize ulaşmak için aceleyle savaşan düşmana ait. Yeminkapısı’nın nasıl bir tehlike oluşturduğunu onlar da biliyor.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Adolin. “Burası yakında parshmen askerleriyle dolacak.”

“Adamlarınızı toplayın,” dedi Elhokar. “Saldırının komutası Çivit’te. Yücemareşal, bu koridoru temizlemek *zorundasınız*.”

Yücebeylerden biri kadına baktı ve boğazını temizledi ama sonra bir şey söylememeye karar verdi.

Çivit memnuniyetsizlikle okçulara düşmanı yumuşatmaya çalışmak için kısa yaylar kullanmalarını emretti. Ama o kalkan duvarı tam olarak oklara karşı dayanmak için kurulmuştu, o yüzden Çivit emri verdi ve askerleri konum almış düşmanın üzerine doğru ilerledi.

Arbalet okları dalgalar hâlinde askerleri vurarak koridoru kıyma makinesine dönüştürürken Adolin başka tarafa baktı. Duvar Muhafızları’nın da kalkanları vardı ama onlar ilerleme riskine girmek zorundalardı ve bir arbalet oku *çok sert* vurabilirdi.

Adolin savaş meydanı muharebelerinin bu kısmında hiçbir zaman iyi olmamıştı. Fırtına kapası, en önden gidip saldırıyı yönetmeyi istiyordu. Mantıklı tarafı bunun aptalca olduğunu biliyordu. Zırh giydikleri sürece Paredarları böyle saldırılarda riske atmazdın.

“Majesteleri,” diye seslendi subaylardan biri antreyi geçerek yaklaşırken Elhokar’a. “Bir gariplik bulduk.”

Elhokar Adolin’e konuyla ilgilenmesi için başıyla işaret etti, Adolin de dikkatini yöneltecek başka bir şeyler olduğu için memnuniyetle adamla konuşmak için hızla ilerledi. “Nedir?”

“Saray garnizonuna giden kapı kapalı,” dedi adam. “*Dışardan* kilitlenmişler.”

İlginç. Adolin adamı takip ederek bir çift hekimin acısprenlerinin arasında çömelmiş, ilk saldırıda yaralanan askerlerle ilgilendikleri doğaçlama bir triyaj bölgesinin yanından geçti. Koridora yapılan saldırı bittiği zaman çok daha meşgul olacaktı.

Antrenin batısında askerlerin kalmaları için çok büyük bir kışla olan saray garnizonunun girişi vardı. Çivit’in adamlarından bir grup kapıyı inceliyordu, gerçekten de dışarıdan metal bir çubukla kilitlenmişti. Tahtalardaki zarara bakılırsa, içeride her ne varsa dışarıya çıkmaya çalışmıştı.

“Açın,” dedi Adolin Kılıç’ını çağırırken.

Askerler dikkatlice çubuğu çıkardı, sonra yavaşça kapıyı açtılar, bir tanesi ışık için birkaç küre uzatmıştı. Canavar değil, Saray Muhafızları üniforması giyen bir grup adam buldular. Dışarıdaki gürültüden toplanmışlardı ve Adolin’i gördükleri zaman birkaç tanesi dizlerinin üstüne çöküp, Yaradan’a dua etmeye başladılar.

“Ekselansları?” dedi omzunda yüzbaşı düğümleri olan genç bir

Alethi. “Ah, Prens Adolin. *Gerçekten* sizsiniz. Yoksa... yoksa bu da gaddar bir yanıltmaca mı?”

“Benim,” dedi Adolin. “Sidin? Fırtınalar adına be adam! O sakalla seni zor tanıdım. Ne oldu?”

“Komutanım! Kraliçede bir sorun var. Önce o ardenti öldürdü, sonra Berrakbey Kaves’i *idam ettirdi*...” Derin bir nefes aldı. “Biz de ihanet ettik komutanım.”

“Muhafızları gönderdi komutanım,” dedi başka bir asker. “Bizi de itaat etmediğimiz için buraya kilitledi. Bizi resmen unuttu.”

Adolin rahat bir nefes aldı. Muhafızlar’ın hepsinin birden basitçe kraliçeyi takip etmemeleri... eh, bu taşıdığını fark etmediği bir yükü omuzlarından indirmişti.

“Sarayı geri alıyoruz,” dedi Adolin. “Sidin, adamlarını topla ve ana kapıdaki hekimlere gidin. Size bir baksınlar, su versinler, onlara rapor verin.”

“Komutanım!” dedi Sidin. “Eğer sarayı geri alıyorsanız biz de katılmak istiyoruz.” Diğerlerinin pek çoğu da başarıyla onayladı.

“Katılmak mı? Haftalardır burada kilittisiniz asker! Savaşabilecek durumda olmanızı beklemiyorum.”

“Haftalar mı?” dedi Sidin. “Daha birkaç gün olmuştur Berrakbey.” Söylediği cümleyle çelişiyormuş gibi görünen sakalını kaşıdı. “Buraya kapatıldığımızdan beri şimdiye kadar... kaç, üç kere mi yemek yedik?”

Birkaç tanesi başarıyla onayladı.

“Onları hekimlere götürün,” dedi Adolin kapıyı açan askerlere. “Ama... mızrak tutabilecek kadar güçlü olduğunu iddia edenlere mızrak verin. Sidin, adamların ihtiyatta bekleyecekler. Kendinizi çok zorlamayın.”

Antrede Adolin hekimlerden birinin Saray Muhafızı üniforması giyen birisini tedavi ettiğini gördü. Hekimler için düşman olman bir fark yaratmıyordu, ihtiyacı olan herkese yardım ediyorlardı. Bu iyi bir şeydi ama bu adam donuk gözlerle havaya bakıyor ve yaralı bir adamın yapması gerektiği gibi bağırıyor ya da inlemiyordu. Sadece kendi kendine fısıldıyordu.

Ben onu da tanıyorum, diye düşündü Adolin adını hatırlamaya çalışarak. *Dod muydu? Hah, evet. En azından biz ona öyle derdik.*

Krala bulduklarının raporunu verdi. İleride Çivit’in adamları koridoru ele geçirmek için son bir saldırı yapıyordu. Arkalarında düzinelercesi yerdeki halıyı daha koyu bir kırmızıyla lekeleyerek ölü yatıyordu.

Adolin bir şeyleri *duyabildiği* duygusuna kapıldı. Savaşın gürültüsü ve askerlerin duvarlardan yankılanan bağışlarının üstünde bir ses. Bir şekilde ruhuna kadar inen alçak bir ses.

Tutku. Tatlı tutku.

Saray Muhafızları sonunda koridoru teslim etti ve öbür taraftaki geniş çifte kapıların arkasına çekildiler. Bunlar doğu galerisine açılıyordu, kapılar pek savunmaya uygun değildi ama düşmanın mümkün olduğu kadar çok zaman kazanmaya çalıştığı belliydi.

Bazı askerler koridordan cesetleri çıkararak kapıyı kesmeye gelen Elhokar ve Adolin için yol açıyorlardı. Ancak onlar vuramadan önce tahta sallanmaya başladı. Adolin geriye çekilerek alışkanlıkla Kılıç'ını Rüzgârduruşu'nda öne uzattı, çıkacak şeye vurmaya hazırdı.

Kapı açılarak parlayan bir silüeti ortaya çıkardı.

"Fırtınababa..." diye fısıldadı Adolin.

Kaladin güçlü bir ışıkla parlıyordu, gözleri mavi işaret ateşleri gibiydi, üzerinden Fırtınaişığı tütüyordu. Elinde en azında dört metre boyunda ışıkla parlayan metal bir mızrak vardı. Arkasında kuvvetle parlayan Skar ve Drehy vardı, Harap Ovalar'da Adolin'e korumalık yapan dost canlısı köprücülere hiç benzemiyorlardı.

"Galeri temiz," dedi Kaladin dudaklarının arasından Fırtınaişığı tüterek. "Geri püskürttüğünüz düşmanlar merdivenlerden yukarı kaçtı. Majesteleri, Çivit'in adamlarını Günyolu'nu tutmaya göndermenizi öneriyorum."

Adolin doğu galerisinden içeri daldı, emirler veren Çivit ve askerlerden bir sel de onu takip etti. Doğrudan önlerinde yanları açık bir yürüyüş yolu olan Günyolu'nun girişi vardı. Adolin orada muhafız cesetlerinin yanında üç tane belirgin mavili ceset görerek şaşırdı. Kaladin, Skar, Drehy. İllüzyon muydu?

"Savaşmaktan daha çok işe yaradı," dedi Shalla'nın yanına gelerek. "Uçanların dikkati şehir duvarındaki savaştaydı, o yüzden köprücülerin düştüğünü düşündükleri anda gittiler."

"Önce başka bir Saray Muhafızı kuvvetini daha manastırın içine püskürttük," dedi Kaladin eliyle işaret ederek. "Onları temizlemek için bir orduya ihtiyacımız olacak."

Çivit başıyla onaylayan Elhokar'a baktı, emirleri vermeye başladı. Shalla'nın dilini şaklatarak Adolin'in bandajlı yarasına baktı ama Adolin ciddi bir şey olmadığına onu temin etti.

Kral galeri boyunca yürüdü, sonra geniş merdivenlerden yukarı baktı.

“Majesteleri?” diye seslendi Kaladin.

“Bir kuvvetle beraber kraliyet odalarına gideceğim,” dedi Elhokar. “Birilerinin Aesudan’a ne olduğunu bulması gerek, bütün bu fırtına kapası şehre ne olduğunu öğrenmeliyiz.”

Kaladin’in gözlerindeki parlaklık soldu, Fırtınaişığı bitiyordu. Giysileri üzerinden normal şekilde sarkmaya başladı ve ayakları yere daha sağlam bastı. Bir anda tekrar bir insan gibi görünmüştü ve Adolin bunu rahatlatıcı buldu.

“Ben onunla gideceğim,” dedi Kaladin alçak sesle parlak olanlardan iki tanesini kendine ayırdıktan sonra zümrüt torbasını Adolin’e teslim ederken. “Skar ve Drehy’i al ve Shallan’ı Yaradılmamış’a götürün.”

“Tamam,” dedi Adolin. Kralla beraber gitmeleri için bazı askerler seçti, Duvar Muhafızları’ndan bir müfreze, yücebeylerin getirdiği adamlardan bir avuç. Ve biraz düşündükten sonra Sidin ve sarayda hapsedilmiş yarım müfreze askeri de ekledi.

“Bu askerler kraliçenin emirlerine uymayı reddetti,” dedi Adolin Elhokar’a başıyla Sidin’i gösterirken. “Burada her ne oluyorsa ona direnmeyi başarmış gibi görünüyorlar ve sarayı da Duvar Muhafızları’ndan daha iyi biliyorlar.”

“Mükemmel,” dedi Elhokar, sonra basamakları çıkmaya başladı. “Bizi beklemeyin. Eğer Berrakhanım Davar başarılı olursa derhâl Urit-hiru’ya gidin ve ordularımızı buraya getirin.”

Adolin başıyla onayladı ve Kaladin’e ellerini yumruk yapıp bileklerini birbirine çarparak hızlı bir selam verdi. Köprü Dört selamı. “İyi şanslar köprücü.”

Kaladin gülümsedi, selamına karşılık verirken gümüşsü mızrağı kayboldu, sonra kralın arkasından koştu. Adolin Günyolu’na çıkmaya başlayan Shallan’a doğru koşturdu. Çivit askerleriyle yolu ele geçirmişti ama karşıdaki Yeminkapısı platformuna daha ilerlememişlerdi.

Adolin elini Shallan’ın omzuna koydu.

“Oradalar,” diye fısıldadı Shallan. “Bu sefer ikisi birden. Adolin dün gece... Kaçmak zorunda kaldım. Cümbüş kafamın içine girmeye başlıyordun.”

“Ben de duydum,” dedi Adolin Kılıç’ını geri çağırırken. “Onlarla beraber yüzleşeceğiz. Geçen seferki gibi.”

Shallan derin bir nefes aldı, sonra Desen’i bir Parekılıcı olarak çağırırdı. Genel bir duruşla Kılıç’ı önünde kaldırdı.

“Duruşun iyi,” dedi Adolin.

“İyi bir öğretmenim var.”

Ölmüş düşman askerlerin ve ölü Kaynaşık'ın yanından geçerek Günyolu boyunca ilerlediler. Shalla cesede geldiklerinde oyalandı ama Adolin manastıra ulaşana kadar onu çekerek götürdü. Çivit'in askerleri emriyle ilerledi, merkeze giden bir yol açmak için Saray Muhafızları'yla savaşıma başladılar.

Beklerlerken Adolin platonun kenarına yaklaştı ve şehre baktı. Evi ne.

Kaybediyorlardı.

En yakın şehir kapısı kırılarak açılmıştı ve parshmenler saraya doğru akıyorlardı. Diğer parshmenler merdiven ekipleri kullanarak duvarları almıştı ve bunlar içinde saray bahçelerine yakın bir yerin de olduğu farklı noktalardan şehrin içinde bastırıyorlardı.

O devasa taş canavar şehrin içinde duvar boyunca yürüyor, yukarı uzanarak muhafız kulelerine vuruyordu. Çeşitli giysiler giymiş insanlardan büyük bir grup Talan Yolu boyunca gelmiş, bir Rüzgâr-bıçağı'nın yanı sıra boyunca ilerliyorlardı. Anlar Mezhebi miydi? Adolin onların ne rol oynadıklarını bilmiyordu ama parshmenler şehrin içine o yönden de doluyordu.

Bunu düzeltebiliriz, diye düşündü Adolin. *Ordularımızı getirebiliriz, saray tepesini tutabilir, duvarlara doğru bastırabiliriz.* Düzinelerce Paredarları vardı. Köprü Dört ve diğer Dalgabağlayanları vardı. Bu şehir *kurtarabilirlerdi.*

Adolin'in sadece onları buraya getirmesi gerekiyordu.

Kısa süre sonra Çivit otuz askerli bir müfrezeyle birlikte yaklaştı. "İçeriye giden yol güvende, gerçi bir düşman birliği tam merkezi hâlâ tutuyor. Yakındaki binalara bakmaları için birkaç adam ayırdım. Görünüşe göre bahsettiğiniz dün gece cümbüş yapan insanlar içeride uyuyorlar. Hareket etmiyorlar, dürtüldüklerinde bile."

Adolin başıyla onayladı, sonra askerleri platonun merkezine doğru götürdü, Shalla ve Çivit de takip ediyordu. Sokakları tutan Çivit'in askerlerinin saflarının yanından geçtiler. Kısa süre içinde düşmanın ana kuvvetini gördü, manastır binalarının arasındaki bir yolda toplanmış, Yeminkapısı'nın kontrol binasına giden yolu kapatıyorlardı.

Kholinar'ın durumunun acil oluşunun zorlamasıyla Adolin öne geçti ve düşmanın arasına dalarak Kılıç'ıyla gözlerini yakmaya başladı. Düşman hattını dağıttı ama bir tanesi neredeyse şanslı bir darbeyle onu yaralayacaktı. Neyse ki Skar bir anda belirivermişti, köprücü saldırıyı kalkarıyla yakaladı, sonra mızrağını muhafızın göğsüne sapladı.

“Bu sana kaçınıcı borcum oldu?” diye sordu Adolin.

“Saymak aklıma gelmemişti Berrakbey,” dedi Skar bir sırtmayla, dudaklarından parlayan ışık tütüyordu.

Drehy de onlara katıldı ve düşmanı Kralın Mabedi’nin ötesine kadar kovalayarak sonunda kontrol binasına ulaştılar. Adolin burayı hep manastırın diğeri bir binası, Anılar Çemberi, olarak bilmişti. Shallan’ın söylediğeri gibi üzerini koyu bir kütle kaplamıştı, zift karası bir kalp gibi atıyor ve titreşiyordu. Kökler gibi karanlık damarlar dışarı çıkıyor ve kalbin atışlarıyla aynı zamanla titriyorlardı.

“Fırtınalar...” diye fısıldadı Drehy.

“Pekâlâ,” dedi Shallan ileri yürürken. “Bu alanı koruyun. Ne yapabileceğime bakacağım.”

Düşman yine Hummataşı Kalesi'ne doğru ilerliyor. Keşke bu bölgenin neden bu kadar ilgilerini çektiğini bilseydik. Rall Elorim'i ele geçirmeye niyetli olabilirler mi acaba?

—Çekmece 19-2, üçüncü topaz

Kaladin peşinde elli askerle birlikte geniş merdivenlerden hızla çıktı.

Fırtınasığrı içinde atıyor, her adımına bir kuvvet ekliyordu. Kaynaşıklar Günyolu'na gelip ona saldırmak için zaman ayırmışlar ve Shalla'nın hilesini yarattıktan hemen sonra gitmişlerdi. Düşmanın bütün dikkatini şehir taarruzuna ayırdığını düşünüyordu, bu da anında bir karşılık görmeden güçlerini kullanabileceği anlamına geliyor olabiliyordu.

Elhokar en öndeydi, ısıldayan Parekılıcı'nı iki eliyle tutuyordu. Bir sahanlıktan döndüler ve koşma koşma bir kat daha çıktılar. Elhokar her adımın onları ordularının asıl kısmından daha da uzaklaştırdığını umursamış gibi görünmüyordu.

"Merdivenlerden yukarı," dedi alçak sesle Syl'e. "Her katta pusu var mı diye kontrol et."

"Emredersiniz Parlakbey," dedi Syl ve uçup gitti. Bir an sonra hızla geri döndü. "Üçüncü katta bir sürü adam var ama merdivenden uzağa çekiliyorlar. Bir pusu gibi görünmüyor."

Kaladin başıyla onayladı, sonra Elhokar'ın koluna bir dokunarak

yavaşlattı. “Bir karşılama grubu bekliyor,” dedi. Bir manga askere işaret etti. “Görünüşe göre kral muhafızlarını bir yerlerde kaybetmiş. Şimdi bu sizsiniz. Eğer çatışma çıkarsa Majesteleri’nin etrafının sarılmasına izin vermeyin.” Diğer bir gruba işaret etti. “Sizler... Sakal?”

“Evet Kal?” dedi tıknaz muhafız. Tereddüt etti, sonra selam verdi. “İl, komutanım?” Arkasında Noro, Ved, Alaward ve Vacesiv vardı... Kaladin’in Duvar Muhafızları’ndaki mangasının tamamı buradaydı.

Noro omuz silkti. “Yüzbaşı olmadan liderimiz yok sayılır. Yanında olmamız gerekir diye düşündük.”

Sakal başıyla onayladı ve sağ koluna sarılı rünuasını ovaladı. *Talil* yazıyordu.

“Yanımda olmanız güzel,” dedi Kaladin. “Etrafımın çevrilmesine izin vermemeye çalışın ama yapabilirseniz bana alan bırakın.”

“Kalabalık etmeyeceğiz,” dedi Teğmen Noro. “Ve başkalarının etmesine de izin vermeyeceğiz. Tamamdır komutanım.”

Kaladin krala baktı ve başıyla onayladı. İki sahanlığa çıkan son birkaç basamağı da tırmandı ve taştan geniş bir koridora çıktılar, ortasında serilmiş bir halı dışında başka bir süsleme yoktu. Kaladin sarayın daha şatafatlı olmasını beklemişti ama görünüşe göre burada, payitahtlarında bile Kholinler binaların sığınaklara benzemesini tercih ediyorlardı. Harap Ovalar’daki kalelerinin rahat olmayışından şikâyet etmelerini dinledikten sonra komikti.

Syl haklıydı. Baltalı kargıları ve arbaletleri olan bir düşman müfrezesi koridorun ilerisinde toplanmıştı ama beklemekten memnun gibi görünüyorlardı. Kaladin Fırtınasığ’nı hazırladı, duvarları arbalet oklarının havada sapmalarını sağlayacak bir güçle kaplayabilirdi ama bu kusursuz bir beceri olmaktan çok uzaktı. Güçlerinin içinde en az anladığı buydu.

“Beni görmüyor musunuz?” diye kükredi Elhokar. “Hükümdarınızı tanımıyor musunuz? *Kendi kralınızı* öldürecek kadar mı sprenin dokunuşuna kendinizi kaptırdınız?”

Fırtınalar adına... o askerler neredeyse nefes bile almıyor gibiydi. İlk önce kımıldamadılar, sonra birkaç tanesi dönüp arkaya, koridorun ilerisine baktı. Uzaktan bir ses mi geliyordu?

Saray askerleri anında saflarını bozup geri çekildiler. Elhokar dişlerini sıktı, sonra peşlerinden ilerledi. Her adım Kaladin’i daha da geriyordu. Geri çekilme yollarını düzgün koruyacak kadar askeri yoktu, tek yapabileceği her kavşakta diğer koridorlardan gelen birilerini görürlerse bağırımları emriyle bir çift adam bırakmaktan ibaretti.

Elçiler'in heykellerinin dizildiği bir koridordan geçtiler. En azından dokuzunun dizildiği. Biri eksikti. Kaladin Syl'i gözcülük etmesi için önden gönderdi ama bu kendisini daha da savunmasız hissetmesine neden oluyordu. Onun dışında herkes yolu biliyormuş gibi görünüyordu, bu da mantıklıydı ama kendini bir tür akıntıyla sürükleniyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Sonunda geniş kapıların belli ettiği kraliyet odalarına ulaştılar, kapılar açık ve davetkârdı. Kaladin adamlarını sola ayrılan bir koridorun yakınında durdurdu, on metre kalmıştı.

Buradan bile kapıların ötesindeki odanın nihayet beklediği müsrif süslemeleri içerdiğini görebiliyordu. Desenli halılar, gereğinden fazla mobilya ve her şeyi kaplayan yaldızlar ve işlemler.

"Soldaki o daha küçük koridorun sonunda askerler var," dedi Syl Kaladin'in yanına dönerek. "İlerideki odada bir tane bile yok ama... Kaladin, *kraliçe* içeride."

"Onu duyabiliyorum," dedi Elhokar. "Bu onun sesi, şarkı söylüyor."

Bu melodiyi biliyorum, diye düşündü Kaladin. Kraliçenin söylediği şarkıda tanıdık bir şeyler vardı. Krala dikkatli olmasını söylemek istedi ama o çoktan hızla ileri atılmıştı, endişeli bir manga asker de onu takip ediyordu.

Kaladin içini çekti geçirdi, sonra geride kalan askerlerini düzene soktu; yarısı geri çekilme yolunu tutmak için geride kalırken, diğer yarısı da Saray Muhafızları'na bakmak için soldaki koridorda saf tuttu. Fırtınalar adına. Eğer işler yolunda gitmezse burada katliam olacak, kral da kapana kısılacaktı.

Yine de üst kata çıkmalarının sebebi *buydu*. Kraliçenin şarkısına doğru ilerledi ve odaya girdi.

Shallan karanlık kalbe doğru yaklaştı. Her ne kadar babası bunu kadınsı bulmadığı için insan anatomisinde istediği kadar çalışmış olmasa da, güneş ışığında şeklinin yanlış olduğunu kolaylıkla görebiliyordu.

Bu bir insan kalbi değil, diye karar verdi. *Belki bir parshmen kalbi*. Ya da daha doğrusu parshmen kalbi şeklinde Yeminkapısı kontrol binasının üzerini kaplamış dev, koyu eflatun bir sprendi.

"Shallan," dedi Adolin. "Zamanımız azalıyor."

Adolin'in sesi çevresindeki şehri fark etmesini sağladı. Sadece bir sokak ötede çatışan askerlerin. Duvarlardaki muhafız karakolları düş-

tükçe uzaklarda çalan davulların birer birer susmalarının. Havadaki dumanın ve fethedilmekte olan bir şehrin karmaşası içindeki on binlerce insanın çığlıklarının yankıları gibi gelen tiz, alçak bir uğultunun.

İlk önce Desen'i denedi, bir Parekılıcı şeklinde kalbin içine saplandı. Kütle sadece Kılıç'ın etrafında açıldı. Kesmeyi denedi ve spren keşildi, sonra tekrar kapandı. Peki o zaman. Urithiru'da yaptığını denemenin zamanı gelmişti.

Titreyerek gözlerini kapattı Shallan ve elini kalbe bastırdı. Gerçek gibi *geliyordu*, ılık bir beden gibiydi. Urithiru'daki gibi bu şeye dokunmak Shallan'ın onu algılamasını sağlamıştı. Hissetmesini. *Tanımasını*.

Shallan'ı sürükleyip götürmeye çalıştı.

Kraliçe duvarın yanındaki bir makyaj masasında oturuyordu.

Epey Kaladin'in beklediği gibiydi. Elhokar'dan gençti, uzun koyu Alethi saçlarını tarıyordu. Şarkısı azalarak bir mırıldanmaya dönüşmüştü.

"Aesudan?" diye seslendi Elhokar.

Kraliçe başını aynadan çevirdi, sonra genişçe gülümsedi. Dar bir yüzü ile koyu bir kırmızıya boyanmış biçimli dudakları vardı. Oturduğu yerden kalktı ve ona doğru süzüldü. "Kocacığım! Demek duyduğum *gerçekten* sendin. Sonunda geri döndün mü? Düşmanlarımızı alt ettin, babanın intikamını aldın mı?"

"Evet," dedi Elhokar kaşlarını çatarak. Ona doğru adım atacak oldu ama Kaladin Elhokar'ı omzundan kavradı ve tuttu.

Kraliçe Kaladin'e odaklandı. "Yeni koruma mı hayatım? Fazlasıyla pasaklı, bana danışman gerekirdi. Koruman gereken bir imajın var."

"Gav nerede Aesudan? Oğlum nerede?"

"Arkadaşlarıyla oynuyor."

Elhokar Kaladin'e baktı, sonra çenesiyle yan tarafı işaret etti. *Git, bir bak*, diyormuş gibiydi.

"Dikkatli olun," diye fısıldadı Kaladin, sonra odada ilerlemeye başladı. Sadece kısmen yenilmiş zengin yemeklerden geriye kalanların yanından geçti. Her birinden sadece birer ısırık alınıp bırakılmış meyveler. Pastalar ve çörekler. Şişlerde dizili şekerlenmiş etler. Fark ettiği bozunumsprenlerine bakılacak olursa çürümüş olmaları gerekir gibiydi ama çürümemişlerdi.

"Hayatım," dedi Elhokar kraliçeyle arasındaki mesafeyi koruyarak. "Son zamanlarda şehirde bazı... sorunlar olduğunu duyduk."

“Ardentlerimden biri Hiyerokrasi’yi yeniden kurmaya çalıştı. Onlara katılanları daha iyi gözlemlemeliyiz, her kadın ya da erkek hizmet için uygun değil.”

“Onu idam ettirmişsin.”

“Elbette. Bizi devirmeye çalıştı.”

Kaladin en kaliteli ahşaptan yapılış müzik aletlerinden bir kümenin etrafından dolaştı, bir yığın hâlinde duruyorlardı.

Burada, dedi Syl’in sesi zihninde. Odanın karşısında. Giyinme paravanının arkasında.

Sol tarafındaki balkonun yanından geçti. Eğer doğru hatırlıyorsa, gerçi bu hikâye o kadar çok anlatılıyordu ki bir düzine farklı hâlini duymuştu, dövüşleri sırasında Gavilar ve suikastçı o balkondan aşağı düşmüştü.

“Aesudan,” dedi Elhokar sesinde acıyla. Öne bir adım atıp elini uzattı. “İyi değilsin. Lütfen, benimle gel.”

“İyi değil miyim?”

“Sarayın üzerinde kötü bir etki var.”

“Kötü mü?” Kocacığım bazen ne kadar aptal oluyorsun.”

Kaladin Syl’in yanına geldi ve küçük bir odacık oluşturacak şekilde itilerek duvara yaslanmış olan giyinme paravanının arkasına bir bakış attı. Burada elinde sıkı sıkıya sarıldığı oyuncak bir asker tutan iki ya da üç yaşlarında bir çocuk büzülmüş, titriyordu. Hafif kırmızı bir ışıltı yayan birkaç spren bir cesetteki kremcikler gibi çocuğu didikliyordu. Çocuk başını çevirmeye çalıştı ve sprenler de başını kaldırmaya kadar saçının arkasından çekti, diğerleriyse yüzünün önünde asılı durup yüzleri eriyen atlar gibi korkunç şekillere bürünüyordu.

Kaladin ani ve hızlı bir *hiddetle* tepki gösterdi. Hırlayarak sislerden küçük bir hançere dönüşen Sylkılıcı’nı havadan kavradı. Hançeri öne doğru sapladı ve sprenlerden birini yakalayarak duvarın ahşap döşemesine yapıştırdı. Daha önce hiç bir Parekılıcı’nın bir spreni kestiğini duymamıştı ama işe yaradı. Yaratık alçak bir sesle çığlık attı, yüzlerce el şeklinden dışarıya uzanıp Kılıç’ı ve duvarı tirmaladılar, sonra bin parçaya *yırtılmış* gibi göründü ve solarak kayboldu.

Diğer üç kırmızı spren telaşla uçuşarak kaçtı. Kaladin Syl’in elinde *titrediğini* hissetti, sonra hafifçe inledi. Kaladin onu bıraktı ve Syl de küçük bir kadın şeklini aldı. “Bu... bu korkunçtu,” diye fısıldadı Kaladin’in omzuna konmak için uçarken. “Biz demin bir spreni mi öldürdük?”

“Bunu hak etmişti,” dedi Kaladin.

Syl sadece omzunun üzerinde büzüldü, kollarını kendi etrafına doladı.

Çocuk burnunu çekti. Küçük bir üniforma giymişti. Kaladin arkasındaki kral ve kraliçeye baktı, konuşmalarını takip edememişti ama tıslayan öfkeli seslerle konuşuyorlardı.

“Ah Elhokar,” diyordu kraliçe. “Her zaman ne kadar bihaberdin. Babanın büyük planları vardı ama sen... senin her zaman tek istediğin şey onun gölgesinde oturmaktı. Askercilik oynamaya gitmen en iyisiydi.”

“Sen burada kalıp... *bunları* yapasın diye mi?” dedi Elhokar elini sallayarak sarayı işaret ederken.

“Ben babanın işini devam ettirdim! Sırrı buldum Elhokar. Sprenler, kadim sprenler. Onlarla *bağ* kurabiliyorsun!”

“Bağ...” Elhokar’ın ağzı sanki söylediği bu sözcüğü anlayamazmış gibi hareket etti.

“Parlayanlarımı gördün mü?” diye sordu Aesudan. Sırttı. “Kraliçenin Muhafızları’nı? Babanın yapamadığını ben yaptım. Kadim sprenlerden birini bulmuştu ama onlarla nasıl bağ kuracağını keşfedemedi. Ama ben, *ben* bu gizemi çözdüm.”

Kraliyet odalarının loş ışığında Aesudan’ın gözleri parladı. Sonra koyu bir kırmızıyla yanmaya başladılar.

“Fırtınalar adına!” dedi Elhokar geriye bir adım atarken.

Gitme zamanı. Kaladin eğilip çocuğu almaya çalıştı ama çocuk çılgılık atıp emekleyerek ondan kaçtı. En sonunda bu kralın dikkatini çekmişti. Elhokar koşarak geldi ve giyinme paravanını bir kenara fırlattı. Nefesini tuttu, sonra oğlunun yanına diz çöktü.

Çocuk, Gavinor, babasından uzaklaştı, ağlıyordu.

Kaladin tekrar kraliçeye baktı. “Bunu ne kadar zamandır planlıyordun?”

“Kocamın dönüşünü mü?”

“Sana söylemedim. Senin içindeki o şeyle konuşuyorum.”

Kraliçe güldü. “Yelig-nar bana hizmet ediyor. Ya da Cümbüşün Kalbi’nden mi demeliyim? Ashertmarn’ın iradesi yoktur, o sadece kullanılmayı bekleyen akılsız bir tüketim aracı.”

Elhokar oğluna bir şeyler fısıldadı. Kaladin söylenenleri duyamadı ama çocuk ağlamayı kesti. Başını kaldırdı, yaşlı gözlerini kırıştırdı ve sonunda babasının onu kucağına almasına izin verdi. Elhokar çocuğa sarıldı, çocuk da oyuncak askerini kucakladı. Mavi zırhı vardı.

“Dışarı,” dedi Kaladin.

“Ama...” Kral karısına doğru baktı.

“Elhokar,” dedi Kaladin kralın omzunu kavrarken. “Kahraman olacaksan kurtarabileceğin birinin kahramanı ol.”

Kral gözlerinin içine baktı, sonra küçük çocuğa sarılırken başıyla onayladı. Kapıya doğru gitmeye başladı ve Kaladin takip etti, gözlerini kraliçenin üzerinde tutuyordu.

Aesudan yüksek bir sesle içini çekerek peşlerinden bir adım attı. “Ben de bundan korkuyordum.”

Askerlerine katıldılar ve koridor boyunca geri çekilmeye başladılar.

Aesudan kralın odalarının kapı ağzında durdu. “Seni aştım Elhokar. Mücevher içimde ve Yelig-nar’ın gücünü elde ettim.” Etrafında bir şeyler dolanmaya başladı, sanki görünmeyen bir rüzgârla gelirmiş gibi siyah bir dumandı.

“Koşar adım,” dedi Kaladin askerlerine Fırtınaışığı çekerken. Bunun olacağını hissedebiliyordu, merdivenlerden çıkmaya başladıkları anda bu işin nereye varacağını sezmişti.

En sonunda Aesudan bağırarak askerlerine saldırmalarını emrettiği zaman neredeyse rahatlamıştı.

Hepsini bana ver, diye fısıldadı sesler Shallan’ın zihninde. Tutkunu, açlığını, arzunu, kederini bana ver. Teslim et. Hislerini ver.

Shallan içinde yüzüyordu, okyanusun derinliklerindeymiş gibi kaybolmuştu. Sesler onu her yandan kuşatmıştı. Biri acı olduğunu fısıldadığı zaman Shallan ağlayan bir kıza dönüştü, kalın bir boynun etrafındaki bir kolyeyi sıkarken ninni söylüyordu. Başka bir tanesi açlık olduğunu fısıldadığı zaman üstü başı paçavradan ibaret bir sokak çocuğuna dönüştü.

Tutku. Korku. Heves. Sıkıntı. Nefret. Şehvet.

Her kalp atışında yeni bir kişiye dönüşüyordu. Bu sesleri heyecanlandırıyor gibi görünüyordu. Artan bir hummayla ona saldırdılar. Shallan bir anda bin kişi birden olmuştu.

Ama hangisi kendisiydi?

Hepsi. Yeni bir ses. Akıl mıydı?

“Akıl!” diye çığlık attı karanlık bir yerde etrafı ısırان yılanlarla çevrelenmişken. “Akıl! Lütfen.”

Hepsi sensin Shallan. Neden yalnızca bir tek duygu olman gerekiyor ki? Neden tek bir hisler grubu? Tek bir rol? Tek bir yaşam?

“Beni onlar yönetiyor Akıl. Peçe, Parlayan ve diğerleri. Beni tüketiyorlar.”

O zaman bir kralın tebaası tarafından yönetilmesi gibi yönetsinler. Shallan'ı o kadar güçlü yap ki diğerleri boyun eğmek zorunda kalsın.

“Yapabilir miyim, bilmiyorum!”

Karanlık çınladı ve kabardı.

Sonra... geri mi çekildi?

Shallan kendini hiçbir şeyi değiştirmiş gibi hissetmiyordu ama yine de karanlık geri çekildi. Kendini kontrol binasının dışındaki soğuk taşların üzerinde diz çökmüş olarak buldu. Devasa kalp çamura dönüştü, sonra da eriyip gitti, önünden koyu sıvıdan uzantılar gonderiyor, neredeyse sürünürmüş gibi görünüyordu.

“Başardın!” dedi Adolin.

Başardım mı?

“Binayı kontrol altına alın,” diye emretti Çivit askerlerine. Ciddi görünen Drehy ve Skar yakınlarda parlıyorlardı, kıyafetlerinde taze kan vardı. Savaşmışlardı.

Shallan titreyen dizlerle ayağa kalktı. Önündeki küçük dairesel bina diğer manastır binalarına kıyasla önemsiz görünüyordu ama her şeyin anahtarı oydu.

“Biraz zor iş olacak Çivit,” dedi Adolin. “Savaşarak şehrin içine doğru geri inmeli, düşmanı duvarlardan dışarı itmeliyiz. Fırtınalar adına, umarım babam orduları hazırlamıştır.”

Shallan sersemlemiş bir hâlde gözlerini kırptırdı. Kendisini başarısız olmuş hissetmekten alamıyordu. *Hiçbir şey yapmamış gibiydi.*

“İlk nakil sadece kontrol binası olacak,” dedi Adolin. “Ondan sonra platformun tamamını gönderecek, binaları ve başka ne varsa. Bu olmadan önce ordumuzu saraya geri çeksek iyi olur.” Adolin dönerrek geriye uzanan yolu inceledi. “Kral neden bu kadar geç kaldı?”

Shallan kontrol binasından içeri girdi. Harap Ovalar'da keşfettiğine oldukça benziyordu, gerçi buna daha iyi bakılmıştı ve zemindeki mozaikler fantastik yaratıkları betimliyordu. Pençeleri ve bir vizonu andıran kürklü devasa bir yaratık. Dev bir balığa benzeyen bir şey. Duvarlarda mücevherlerle ışıldayan fenerler ve onların aralarında da boydan boya aynalar.

Shallan Desen'i bir Kılıç olarak çağırırken anahtar kontrol cihazına doğru ilerledi. Desen'i inceledi, sonra başını kaldırıp duvarda asılı duvar aynalardan birinde kendine baktı.

Aynada başka biri vardı. Siyah saçları beline kadar inen bir kadın.

Eski dönemlere ait bir kıyafet giymişti, daha çok bir tuniği andıran kol-suz uzun bir elbise ile belinde sade bir kemer vardı. Shalla yüzüne dokundu. Neden bu illüzyonu yapmıştı?

Yansıma hareketini tekrar etmek yerine öne yaklaşıp ellerini cama doğru uzattı. Yansımadaki oda solup kayboldu ve silüet çarpıldı ve gözlerin yerinde beyaz delikler olan simsiyah bir gölgeye dönüştü.

Parlayan, dedi ağzını oynatarak. Benim adım Sja-anat. Ve senin düşmanın değilim.

Kaladin'in adamları kaçarken merdivenlerden aşağı koştular, gerçi arka saflardakiler merdiven boşluğunun çevresindekiler koridorda yığılmışlardı. Arkalarında Kraliçenin Muhafızları sıraya girip arbaletlerini indirdiler. Sylmızrağı'nı yukarıda tutan Kaladin iki grubun arasına girdi ve Fırtınasığı'nı zeminde biriktirerek okları aşağı doğru çekti. Bu gücü kullanma konusunda tecrübeli değildi ve ne yazık ki oklardan bazıları kalkanlara, hatta kafalara saplandı.

Kaladin hırladı, sonra derin bir nefesle Fırtınasığı çekerek ateş gibi yanmaya başladı, derisinin parıltısı saray koridorunun duvarlarında ve tavanında ışıldıyordu. Kraliçenin askerleri sanki fiziksel bir şeymiş gibi ışığın önünde geri çekildiler.

Uzaklardan çığlık atan sprenlerin yaptığına tepki verdiğini duydu. Kendisini yerden bir metre kadar yukarıya çıkıp orada asılı kalacak bir şekilde Çiviledi. Kraliçenin askerleri ışık gözleri için çok parlakmış gibi gözlerini kıstılar. Sonunda artçıların komutanı geri çekilme emrini verdi ve Kaladin'in adamlarının geri kalanları da aceleyle merdivenlerden aşağı indi. Sadece Noro'nun mangası kalmıştı.

Kraliçenin askerlerinden bazıları onlara doğru hareketleniyordu, o yüzden yere indi ve koşarak merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Sakal ve manganın geri kalanı ona katıldı, kraliçenin askerleri de sessizce takip ediyordu.

Ne yazık ki Kaladin merdiven boşluğunda aşağıdan yankılanan başka bir şey daha duydu. Savaşan askerlerin ve tanıdık şarkıların sesi.

Parshendi şarkıları.

"Artçılar!" diye bağırdı Kaladin. "Merdivenlerde saf tutun, üst kata doğru dönün!"

Askerleri itaat ederek döndü ve mızraklarıyla kalkanlarını aşağı inen düşmana doğru çevirdiler. Kaladin kendisini yukarı Çiviledi ve tavana ayaklarının üzerinde incek şekilde döndü. Eğildi ve merdi-

venlerdeki adamlarının başlarının üzerinden geçerek zemin kata varıncaya kadar koştu.

Askerlerinin ön safları doğu galerisinde parshmen birlikleriyle sa-
vaşıyordu. Ama düşman onları merdivenlerin içinde kıstırmıştı, bu
yüzden askerlerinin büyük bir kısmı savaşa katılmak için aşağı ine-
miyordu.

Kaladin Çivilemeyi bıraktı, düştü ve dönerek parshmen saflarının
önüne ışıktan bir fırtına gibi indi. Adamlarından bazıları düşman mız-
raklarıyla düşerken inliyor ve haykırıyordu. Kaladin öfkesinin alevlen-
diğini hissetti ve Sylmızrağı'nı uzattı. Öldürme işine başlamanın za-
manıydı.

Sonra önündeki parshmenin yüzünü gördü.

Bu Sah'tı. Eski köle. Kart oyuncusu. Baba.

Kaladin'in arkadaşı.

Shallan aynadaki silüete baktı. *Konuşmuştu*. "Nesin sen?"

Bana Sırların Toplayıcısı diyorlar, dedi silüet. *En azından bir za-
manlar derlerdi*.

"Yaradılmamışlardan biri. Düşmanlarımız."

Bizler yaratıldık, sonradan var olmadık, diyerek onayladı varlık.
Ama hayır, düşman değiliz! Silüet tekrar insana benzedi, gerçi göz-
leri beyaz parlamaya devam ediyordu. Ellerini aynaya dayadı. *Oğlu-
mu sor. Lütfen*.

"Sen O'nun tarafındasın. Garaz'ın."

Şekil etrafına bakışlar attı, sanki korkmuş gibiydi. *Hayır. Ben ben-
denim. Artık sadece benden*.

Shallan düşündü, sonra anahtar deliğine baktı. Desen'i buraya
sokarak Yeminkapısı'nı çalıştırabilirdi.

Yapma, diye yalvardı Sja-anat. *Dinle Parlayan. Ricamı dinle. As-
hertmarn kaçtı. Bu bir tuzak. Ben bu cihazın sprenlerine dokunmaya
mecbur kaldım, o yüzden istediğin gibi çalışmayacak*.

Kaladin'in savaşma arzusu uçup gitti.

Enerjiyle doluydu, savaşa dalmak ve adamlarını korumak için ha-
zırdı Ama...

Sah onu tanıdı ve nefesini tuttu, sonra yanındakini kavrayıp eliyle
işaret etti; Khen, Kaladin'in tanıdığı bir diğer parshmendi. Parshmen

kadın küfretti ve onların grubu ölü insan askerleri geride bırakarak aceleyle merdivenlerden uzaklaştı.

Kaladin'in askerleri oluşan açıklık sayesinde merdivenlerden çıkarak büyük galeriye girdiler. Afallamış Kaladin mızrağını indirirken askerler etrafına doluştu.

Sütunlarla kaplı büyük galeri mutlak bir karmaşa manzarasına dönmüştü. Çivit'in askerleri Günyolu'ndan içeri dalarak sarayın arkasındaki merdivenlerden gelmiş parshmenlerle karşı karşıya geldiler. Büyük ihtimalle oradaki bahçelerden sarayın içine girmişlerdi. Kral tam ortadaki bir grup askerin arasında kucağında oğluyla duruyordu. Kaladin'in adamları merdivenlerden inmeyi başarmışlardı ve arkalarından Kraliçenin Muhafızları geliyordu.

Her şey büyük bir arbedeye dönmüştü. Savunma hatları birbirine girmiş, müfrezeler dağılmıştı, askerler yalnız ya da çiftler hâlinde dövüşüyorlardı. Bu bir savaş meydanı komutanının kâbusuydu. Yüzlerce kişi birbirlerine karışıyor, haykırıyor, savaşıyor ve ölüyordu.

Kaladin onları görüyordu. *Hepsini*. Sah ve parshmenler özgürlüklerini korumak için savaşıyordu. Kurtarılan muhafızlar kralları için savaşıyordu. Çivit'in Duvar Muhafızları şehirleri etraflarında düşerken dehşeti içindeydi. Kraliçenin Muhafızları sadık bir şekilde emirlere uyduklarından emindi.

O anda Kaladin kıymetli bir şeyi yitirdi. Savaşta her zaman düşmanın *biz* ve *onlar* diye ayırmaya, kendini bu şekilde kandırmayı başaramamıştı. Sevdiklerini koru. Geri kalan herkesi öldür. Ama... ama onlar ölümü hak etmiyorlardı.

Hiçbiri etmiyordu.

Kilitlendi. Dondu, Amaram'ın ordusundaki ilk günlerinden beri olmamış bir şeydi. Sylmızrağı sise dönüşerek parmaklarının arasından kayboldu. Nasıl savaşabilirdi? Sadece ellerinden gelenin en iyisini yapan kişileri nasıl öldürebilirdi?

"Durun!" diye kükredi en sonunda. "*Durun! Birbirinizi öldürmeyi bırakın!*"

Yakınlarda bir yerde Sah Sakal'a bir mızrak sapladı.

"DURUN! LÜTFEN!"

Noro Kaladin'in tanıdığı parshmenlerden biri olan Jali'yi deşerek karşılık verdi. İleride Elhokar'ın etrafındaki muhafızlar düştü ve Kraliçenin Muhafızları'ndan bir tanesi baltalı mızrağının ucunu kralın koluna saplamayı başardı. Elhokar Parekilici'ni acıyla parmaklarından düşürürken nefesi kesildi, diğer koluyla oğluna sıkıca sarılıyordu.

Kraliçenin Muhafızı geri çekildi, sanki kralı ilk defa görmüş gibi gözleri kocaman açılmıştı. Çivit'in askerlerinden bir tanesi şaşkınlığından faydalanıp muhafızı öldürdü.

Kaladin çığlık attı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Onlara durmaları, dinlemeleri için yalvardı.

Onu duyamıyorlardı. Sah, yalnızca kızını korumak isteyen nazik Sah, Noro'nun kılıcıyla öldü. Sonra Noro'nun da başı Khen'in balta-sı tarafından yarıldı.

Noro ve Sah ölü gözleri görmeden bakan Sakal'ın yanına düştüler, ileri uzanmış kolundaki rünuası kanıyla ıslanmıştı.

Kaladin dizlerinin üzerine yığıldı. Fırtınasığdı düşmanları korkutuyor gibi görünüyordu, herkes ondan uzak duruyordu. Syl onun etrafında hızla uçuşuyor, dinlemesi için ona yalvarıyordu ama Kaladin onu duyamıyordu.

Kral... diye düşündü hissizce. Elhokar'a... Elhokar'a ulaş...

Elhokar da dizlerinin üzerine çökmüştü. Bir koluyla dehşete kapılmış olan oğlunu tutuyordu, diğer elinde de... bir kâğıt mı vardı? Bir eskiz miydi?

Kaladin neredeyse Elhokar'ın kekeleyerek söylemeye çalıştığı kelimeleri işitebiliyordu.

Ölüm... ölümden önce yaşam...

Kaladin'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Elhokar hafifçe parlamaya başladı.

Zayıflıktan... önce güç...

"Hadi Elhokar," diye fısıldadı Kaladin.

Hedef. Hedeften önce...

Savaşın içinden bir silüet belirdi. Uzun boylu, ince bir adamdı, çok ama çok tanıdıktı. Kasvet parshmenler gibi kahverengi bir üniforma giyen Moash'ın üzerinden akıyormuş gibi görünüyordu. Bir kalp atışı boyunca savaş onun etrafında sabitlendi. Duvar Muhafızları arkasında, yenilmiş Saray Muhafızları önündeydi.

"Moash, hayır..." diye fısıldadı Kaladin. Hareket edemedi. Fırtınasığdı Kaladin'i terk ederek onu boş ve güçsüz bıraktı.

Moash mızrağını Elhokar'ın göğsüne sapladı.

Kaladin haykırdı.

Moash kralı yere mıhladı, ağlayan çocuk prensi ayağıyla kenara itti. Çizmesini Elhokar'ın boğazına dayayarak yerde tuttu, mızrağını çıkardı ve Elhokar'ın tam gözüne sapladı.

Silahını sabit tutarak kralın etrafındaki belli belirsiz ışıltı solana ve

yok olana kadar dikkatlice bekledi. Kralın Parekılıcı sisten katılaşıarak belirdi ve tangırdıyarak yanında yere düştü.

Alethkar kralı Elhokar ölmüştü.

Moash mızrağı çekip kurtardı ve Parekılıcı'na baktı. Sonra tekme atarak bir kenara itti. Kaladin'e baktı, sonra bileklerini birbirine vurarak sessizce Köprü Dört selamı verdi. Elindeki mızraktan Elhokar'ın kanı damlıyordu.

Savaş dağıldı. Kaladin'in adamları neredeyse tamamen yok edilmişti, geriye kalanlar Günyolu'ndan kaçıyor. Kraliçenin Muhafızları'ndan biri genç prensi kaldırıp aldı ve götürdü. Çivit'in askerleri git-tikçe artan parshmen birliklerinin önünde çekiliyordu.

Kraliçe merdivenlerden aşağı indi, siyah bir dumanla çevrelenmişti, gözleri kırmızı renkte parlıyordu. Değişmişti, garip kristal oluşumlar kabuk gibi derisini delerek dışarı çıkmıştı. Göğsü bir mücevherle ışıldıyordu, sanki kalbinin yerini almıştı. Parıltısı elbisesinin altından görünüyordu.

Kaladin ona arkasını dönüp kralın bedenine doğru süründü. Yakınlarda Kraliçenin Muhafızları'ndan biri nihayet onu fark ederek koldan kavradı.

Ve sonra... ışık. İkiz Parlayanlar patlayarak Günyolu'ndan çıkar-ken galeriyi ışıldayan Fırtınaışığı doldurdu. Drehy ve Skar düşmanın içine dalarak savrulan mızraklar ve Çivilemelerle onları geri püskürttü.

Bir saniye sonra Adolin Kaladin'i kollarının altından yakalayıp geri çekti. "Gitme zamanı köprücü."

Kimseye söyleme. Söyleyemem. Fısıldamak zorundayım. Bunun olacağını gördüm.

—Çekmece 30-20, özellikle küçük bir zümrüt

Adolin Elhokar'ın ölü bedenini gördüğünde içinde kabaran duyguları bastırdı. Babasının ona öğrettiği savaş meydanındaki ilk derslerinden biri buydu.

Yasını sonra tut.

Adolin Kaladin'i Günyolu boyunca çekerken Skar ve Drehy onları koruyor, Duvar Muhafızları'ndan son kalanları da güvenli bir yere kaçmaları –ya da topallamaları– için teşvik ediyorlardı.

Kaladin tökezleyerek geliyordu. Yaralı gibi görünmüyordu ama gözlerinde boş bir ifade vardı. Bunlar bandajla saramayacağı türden yaraları olan bir adamda görülen gözlerdi.

En sonunda Günyolu'ndan Çivit'in hâlâ askerlerinin elinde olan ve hekimlerinin doğu galerisindeki katliamdan kaçabilen yaralılarla ilgilenmek için koşturduğu Yeminkapısı platformuna çıktılar. Skar ve Drehy platforma inerek Kraliçe'nin Muhafızlarının ve parshmenlerin arkalarından gelmesine engel olmak için Günyolu'nun ağzını kapatırlar.

Adolin tökezleyerek durdu. Buradan şehri görebiliyordu.

Fırtınababa.

On binlerce parshmen kırılmış kapılardan ya da duvarın belli kı-

sımlarından içeriye akıyordu. Karanlık ışıqla parlayan silüetler havada uçuşuyordu. Toplanmaya başlıyor gibiydiler, Yeminkapısı platformuna bir saldırı yapacak olabiliyorlardı.

Adolin her şeye baktı ve korkunç gerçeği kabul etti. Şehir düştü.

“Tüm kuvvetler, platformu tutun,” derken duydu kendisini. “Habe-ri yayın. Urithiru’ya gidiyoruz.”

“Komutanım!” dedi bir asker. “Siviller platformun dibinde toplanıyor, merdivenlerden çıkmaya çalışıyorlar.”

“İzin verin!” diye bağırdı Adolin. “Çıkarabildiğiniz kadar çok kişiyi buraya çıkarın. Herhangi bir düşmanın platforma çıkmasına izin vermeyin ama bastırmıyorlarsa çatışmaya girmeyin. Şehri terk ediyoruz. On dakika sonra platformun üzerinde olmayan herkes geride bırakılacak!”

Adolin aceleyle kontrol binasına gitti. Kaladin’de takip etti, sersem hâldeydi. *Başına gelen her şeyden sonra hiçbir şeyin onu sarsabileceğini zannetmezdim*, diye düşündü Adolin. *Hatta Elhokar’ın...*

Fırtınalar. Yasını sonra tut.

Çivit kontrol binasının kapısında nöbet tutuyordu, elinde mücevhelerle dolu torba vardı. Bunların herkesi götürmeye yeteceğini umuyorlardı.

“Berrakhanım Davar bana diğer herkesi dışarı çıkarmamı söyledi,” dedi yücemareşal. “Platformda bir bozukluk varmış.”

Adolin alçak sesle küfür etti ve içeri girdi. Shalla bir aynanın önünde yere diz çökmüş kendisine bakıyordu. Arkadan Kaladin içeri girdi, sonra yere çöküp sırtını duvara dayadı.

“Shalla,” dedi Adolin. “Gitmemiz gerek. *Hemen.*”

“Ama...”

“Şehir düştü. Sadece kontrol binasını değil, bütün platformu gönder. Olabildiği kadar fazla insanı kurtarmalısınız.”

“Duvar da adamlarım var!” dedi Çivit.

“Öldüler ya da dağıldılar,” dedi Adolin dişlerini sıkarak. “Bundan ben de memnun değilim.”

“Kral...”

“Kral öldü. Kraliçe düşmana katıldı. Geri çekilme emrini veriyorum Çivit.” Adolin gözlerini kadınıninkilere kilitledi. “Burada ölmekle hiçbir şey kazanmayız.”

Çivit dudaklarını sıktı ama daha fazla tartışmadı.

“Adolin,” diye fısıldadı Shalla. “Kalp bir numaraydı. Onu ben ko-

valamadım, kendisi isteyerek gitti. Sanırım... Yokelçiler Kaladin ve adamlarını bilerek kısa bir dövüşten sonra bıraktılar. Buraya gelmemize izin verdiler çünkü Yeminkapısı'nda tuzak var.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Adolin.

Shallan başını yana eğdi. “Öyle diyor.”

“Kim?”

“Sja-anat. Sırların Toplayıcısı. Diyor ki eğer aleti çalıştırsak bir felaket olacakmış.”

Adolin derin bir nefes aldı.

“Yine de yap,” dedi.

Yine de yap.

Shallan anladı. Garaz'ın antik bir sprenine nasıl güvenebilirlerdi ki? Belki de Shallan *gerçekten* kara kalbi kovalamıştı ve insanların kaçmasını engellemek için Sja-anat onları oyalamaya çalışıyordu.

Shallan aynadaki şekle arkasını döndü. Diğerleri onu göremiyordu, bunu zaten Çivit'le kontrol etmişti.

“Desen,” diye fısıldadı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Mmmm...” dedi Desen alçak sesle. “Yalan. Çok fazla yalan. Bilmiyorum Shallan. Cevap veremem.”

Kaladin duvara yaslanmış, görmeyen gözlerle bakıyordu, sanki içi ölmüş gibiydi. Onu böyle bir hâlde gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

“Hazırlanın,” Shallan ayağa kalkarak, Desen'i bir Kılıç olarak çağırırdı.

Güven benim değil, dedi aynadaki şekil. *Çocuklarıma bir ev vermeyeceksiniz. Daha değil.*

Shallan Kılıç'ı anahtar deliğine soktu. Kilit eriyerek Desen'in şekline uymak için değişti.

Size göstereceğim, dedi Sja-anat. *Deneyeceğim. Sözüm güçlü değil çünkü ben bilemem. Ama deneyeceğim.*

“Neyi deneyeceksin?” diye sordu Shallan.

Sizi öldürmemeyi.

Bu rahatsız edici sözlerle Shallan Yeminkapısı'nı çalıştırdı.

Sprenim bu kaydın benim için iyi olacağını iddia ediyor, o yüzden başlayalım. Herkes yakında Dördüncü İdeal'i söyleyeceğimi ve böylece zırhımı kazanacağımı söylüyor. Ben ise yapabileceğimi düşünmüyorum. Benim insanlara yardım etmeyi istemem gerekmiyor muydu?

—Çekmece 10-12, safir

Dalinar Kholin hazır bekliyordu, ellerini arkasında birleştirmiş, biriyle diğerinin bileğini kavramıştı. Urithiru'daki balkonundan çok uzakları görebiliyordu ama karşısında kilometrelerce uzayan bir hiçlik vardı. Bulutlar ve kayalıklar. Aynı anda çok fazla ve çok az şey.

"Dalinar," dedi Navani yanına gelir ve elini Dalinar'ın koluna koyarken. "Lütfen. En azından içeri gir."

Dalinar'ın hasta olduğunu düşünüyorlardı. Yeminkapısı platformunda kalp sorunları ya da yorgunluktan yere yıkıldığını düşünüyorlardı. Hekimler istirahat etmesini önermişti. Ama dik durmayı bırakır, belini bükmelerine izin verirse, hatıraların altında ezileceğinden korkuyordu.

Yarık'ta yaptıklarının hatıraları.

Ağlayan, merhamet için yalvaran çocukların sesleri.

Duygularını bastırdı. "Haber var mı?" dedi sesinin bu kadar titreşmesi yüzünden utanarak.

“Yok,” dedi Navani. “Dalinar...”

Kholinar’dan uzakalemlerle haber gelmişti, bir şekilde hâlâ çalışan bir tanesinden. Saraya bir saldırı yapılıyor, Yeminkapısı’na ulaşmaya çalışılıyordu.

Dışarıda toplanmış Kholin, Aladar ve Roion orduları Urithiru’nun Yeminkapısı platformlarından birinin üzerine doluşmuş, Kholinar’a götürülerek savaşa katılmayı bekliyorlardı. Ama hiçbir şey olmadı. Zaman geçti. İlk haberleşmeden beri dört saat geçmişti.

Dalinar ağzını kapattı, gözlerini ileriye dikti ve uzaklara baktı. Bir asker gibi hazır olda durdu. Böyle bekleyecekti. Hiçbir zaman *gerçekten* bir asker olmamasına rağmen. Askerlere komuta etmişti, ace-milere sıraya girmelerini emretmişti, sıradaki askerleri incelemişti. Ama kendisi... kendisi bütün bunları atlamıştı. O savaşa kana susamış bir saldırgan şeklinde giderdi, düzgün bir sıranın içinde değil.

Navani içini çekti, kolunu sıvazladı, sonra oturmak için Taravangian ve kâtiplerle yüceprenslerden oluşan küçük bir grubun olduğu odalarına döndü. Kholinar’dan haber bekliyorlardı.

Dalinar melteme karşı durmaya devam etti, zihnini boşaltıp kendini bu anılardan kurtarmak istiyordu. İyi bir adammış numarası yapabilmeyi istiyordu. Sorun, kendini herkesin söylediği bir tür hayale teslim etmiş olmasıydı. Karadiken savaş meydanında terör estirir ama yine de dürüst biridir, diyorlardı. Dalinar Kholin adil bir şekilde dövüşür, diyorlardı.

Evi’nin ağlaması ve katledilmiş çocukların gözyaşları ise gerçeği söylüyordu. Ah... ah yukarıdaki *Yaradan*. Bu acıyla nasıl yaşayabilirdi? Bu kadar taze, bu kadar yenilenmiş bir acıyla? Ama neden dua edecekti ki? İzleyen bir Yaradan yoktu. Eğer olsaydı ve eğer adaletten biraz olsun anlasaydı bu dünyayı Dalinar Kholin denilen sahtekârdan yıllar önce temizlerdi.

Üstelik bir Parekılıcı elde edebilmek için bir manga askeri öldürdü diye Amaram’ı suçlayabilecek cüreti bile kendimde buluyorum. Dalinar bütün bir şehri daha azı için yakmıştı. Binlerce ve binlerce insanı.

“Neden benimle bağ kurdun?” diye fısıldadı Dalinar Fırtınababa’ya. “Adil bir adamı seçmen gerekmez miydi?”

Adil mi? O insanlara götürdüğün şey zaten adaletti.

“Adalet değildi. Bir katliamdı.”

Fırtınababa gümbürdedi. *Ben de şehirleri yıkıp yaktım. Görüyorum... evet, şimdi bir fark görebiliyorum. Şimdi acıyı görüyorum. Bağdan önce görmüyordum.*

Fırtınababa'nın insan ahlakını gittikçe daha fazla algılamasına neden olduğu için Dalinar bu bağı şimdi kayıp mı edecekti? Bu lanetli hatıralar *neden* geri dönmüştü? Onlar olmadan yaşamaya devam edemez miydi? İttifakı kurmak, insanoğlunun savunmasını hazırlamaya yetecek kadar onlarsız olamaz mıydı?

Bu bir korkağın yapacağı bir şeydi. Cehaleti dilemek. Daha önce geçtiği korkaklık yoluydu bu; her ne kadar Gecegözcüsü'nü ziyaret edişini hatırlamamış olsa da dilediği şeyin ne olduğunu biliyordu. Bu berbat yükten kurtulmak. Yalan söyleyebilme, böyle korkunç şeyleri yapmamış gibi davranabilme becerisi.

Arkasını döndü ve odasının içine yürüdü. Bununla nasıl yüzleşeceğini, bu yükü nasıl taşıyacağını bilmiyordu ama bugün Kholinar'ın kurtuluşuna odaklanması gerekiyordu. Ne yazık ki şehrin durumu hakkında daha fazla şey öğrenmeden savaş planları yapamazdı.

Savaş konseyinin toplandığı ortak odaya girdi. Navani ve diğerleri uzakalemin etrafındaki kanepelere oturmuş bekliyorlardı. Kholinar haritalarını açmış, savaş stratejileri hakkında konuşmuşlardı ama sonra... saatler geçmişti ama hiç haber yoktu.

Burada böyle habersiz bir şekilde oturmak çok sinir bozucuydu. Dalinar'a düşünmek için çok fazla zaman bırakıyordu. Hatırlamak için.

Taravangian diğerleriyle birlikte oturmak yerine her zamanki yerini seçmişti, köşedeki ısıtıcı fabrialın önünde bir koltuk. Sırtı ve bacakları ağrıyan Dalinar yürüyerek yanına gitti ve nihayet kendisine oturma izni vererek Taravangian'ın yanındaki koltuğa çökerken alçak sesle inledi.

Önlerinde ateşi daha güvenli ama çok daha cansız bir şeyle takas eden parlak kırmızı bir yakut ısıyla parlıyordu.

"Benim de canım sıkkın Dalinar," dedi Taravangian sonunda. "Eminim yakında haber gelecek."

Dalinar başını sallayarak onayladı. "Azişler kuleyi ziyaret etmeye geldiği zaman yaptıkların için teşekkür ederim."

Azişler dün ilk ziyaret için gelmişlerdi ama Dalinar o sırada hatıralarının ani geri dönüşünden sonra toparlanmaya çalışıyordu. Eh, işin doğrusu *hâlâ* çalışıyordu. Azişleri karşıladıktan sonra Taravangian onların tur rehberi olmayı teklif ettiği için dinlenmeye çekilmişti. Navani'nin dediğine göre Aziş temsilcilerin hepsi yaşlı krala bayılmıştı ve kısa süre içinde olası bir ittifak için daha ayrıntılı bir görüşme yapmak üzere geri gelmeyi planlıyorlardı.

Dalinar öne eğilerek ısıtıcı fabriala baktı. Arkasında Aladar ve General Khal büyük ihtimalle yüzüncü kez eğer Yeminkapısı çalışmaya başladığı zamana kadar Kholinar duvarları kaybedilmiş olursa nasıl geri alınabileceğini konuşuyorlardı.

“Herkesin düşündüğü gibi bir adam olmadığını fark ettiğin oldu mu?” dedi Dalinar alçak bir sesle.

“Evet,” dedi Taravangian. “Ancak daha korkutucu olanı düşündüğüm adam olmadığımı fark ettiğim zamanlar.”

Fırtınasığı yakutun içinde dönüyordu. Çalkalanıyordu. Kapana kısılmış. Hapsedilmiş.

“Bir keresinde ya masum bir adamı asmak ya da üç katili serbest bırakmak zorunda kalan bir lider hakkında konuşmuştuk,” dedi Dalinar.

“Hatırlıyorum.”

“İnsan böyle bir kararı verdikten sonra yaşamaya nasıl devam edebilir? Özellikle yaptığın seçimin yanlış olduğunu fark edersen.”

“Fedakârlık da burada, değil mi?” dedi Taravangian alçak sesle. “Birilerinin sorumluluğu yüklenmesi gerek. Birilerinin bunun altında kalıp ezilmesi gerek. Birilerinin ruhunu lekelemesi gerek ki başkaları yaşayabilsin.”

“Ama sen iyi bir kralsın Taravangian. Sen tahtına giden yolu kanla boyamadın.”

“Fark eder mi? Haksız yere hapse atılmış bir adam. Düzgün bir kolluk kuvvetinin engel olacağı bir tane ara sokak cinayeti. Haksızlığa uğrayanların dökülen kanlarının ağırlığı bir yerlerde birikmeli. Kurban benim. Kurban biziz Dalinar Kholin. Toplum bizi pis suların içinde yüzelim diye seçiyor ki başkaları temiz kalabilsin.” Taravangian gözlerini kapattı. “Birilerinin düşmesi gerek ki başkaları ayakta kalabilsin.”

Sözler Dalinar’ın yıllar boyunca düşündüğü ve söylediği şeylere çok benziyordu. Ancak Taravangian’ın dedikleri bir şekilde daha çarpıktı, umuttan ve yaşamdan yoksundu.

Dalinar acıyla öne eğildi, yaşlanmış hissediyordu. Diğerleri hareketlenmeye başlayana kadar ikisi tekrar konuşmadılar. Dalinar ayağa kalktı.

Uzakalem yazıyordu. Navani emineleyle ağzını kapattı, nefesini tuttu. Teshav’ın rengi soldu ve May Aladar koltuğunda arkasına yaslandı, kötü görünüyordu.

Uzakalem bir anda durdu ve kâğıdın üstüne düştü, yuvarlanıp gitti.

“Ne oldu?” dedi talep etti Dalinar. “Ne diyor?”

Navani ona baktı sonra bakışlarını kaçırdı. Dalinar General Khal’la, sonra Aladar’la bakıştı.

Dehşet, bir pelerin gibi Dalinar’ın üzerine çöktü. *Atalarımın Kanı*. “Ne diyor?” diye yalvardı.

“Başkent... başkent düşmüş Dalinar,” diye fısıldadı Navani. “Ar-dent, Yokelçi kuvvetlerinin sarayı ele geçirdiğini rapor etti. Sadece... sadece birkaç cümleden ibaret. Sanırım onu buldular ve...”

Navani gözlerini sıkıca kapattı.

“Gönderdiğiniz ekip başarısız olmuş gibi görünüyor Berrakbey,” diye devam etti Teshav. Yutkundu. “Duvar Muhafızları’ndan geri ka-lanlar yakalanmış ve hapsedilmiş. Şehir düşmüş. Kraldan, Prens Adolin’den ya da Parlayanlar’dan bir haber yok. Berrakbey... mesaj burada kesiliyor.”

Dalinar sandalyesine geri çöktü.

“Yukarıdaki Yaradan,” diye fısıldadı Taravangian, gri gözleri ısıtıcı fabrialın parıltısını yansıtıyordu. “Çok, çok üzgünüm Dalinar.”

İyi geceler sevgili Urithiru. İyi geceler tatlı Kardeş. İyi geceler Parlayanlar.

—Çekmece 29-29, yakut

Yeminkapısı'nın kontrol binası koca bir kayayla vurulmuş gibi sallandı. Adolin dengesini kaybetti ve dizlerinin üstüne düştü. Sallantıyı bir *yırtılma* sesi ve ani kör edici bir ışık takip etti.

Midesi kasıldı.

Havada düştü.

Shallan yakınlarda bir yerlerde çığlık attı.

Adolin sert bir yüzeye çarptı ve darbe o kadar beklenmedikti ki yana yuvarlandı. Bu da beyaz taşın platformun kenarından aşağıya düşmesine neden oldu.

Altında çöken bir şeylerin üzerine düştü. Su mu? Hayır, su gibi gelmiyordu. İçinde debelendi, bir sıvı değildi, *boncuklardı*. Binlerce ve binlerce cam boncuk, hepsi bir fırtınasığrı küresinden daha küçüktü.

Adolin batarken paniğe kapılarak çırpındı. Ölüyordu! Bu sonsuz boncuklar denzinde boğulacak ve ölecekti. O...

Biri elini yakaladı. Çivit onu yukarı çekti ve platformun üstüne geri çıkmasına yardım etti, giysilerinden boncuklar dökülüyordu. Öksürdü, ağzına sadece birkaç tane boncuk girmiş olmasına rağmen boğuluyormuş gibi hissetmişti.

Fırtınababa! İnleyerek etrafına baktı. Gökyüzünde bir yanırlık vardı. Simsiyahtı ve sonsuza kadar uzanan yollar gibi çizgi şekilli bulutlar vardı. Uzak ve küçük bir güneşe doğru gidiyorlardı.

Boncuk okyanusu her yöne doğru uzanıyordu ve üstünde asılı duran mum alevleri gibi on binlerce minik ışık vardı. Yakınlarda Kaladin başını sallayarak ayağa kalkıyordu. Bu daire şekilli platform boncuk okyanusundaki bir ada gibiydi, kabaca önceden kontrol binası olan yeri kaplıyordu.

Havada asılı duran iki devasa spren vardı, uzatılmış insanlara benziyorlardı ve on metre boyunda nöbetçiler gibi bekliyorlardı. Bir tanesinin rengi simsiyahtı, diğeri ise kırmızı. Adolin ilk önce heykel olduklarını sanmıştı ama kıyafetleri havada sallanıyor ve hareket ediyorlardı, bir tanesi gözlerini aşağıya çevirerek ona baktı.

“Ah, bu kötü,” dedi yakınlarda biri. “Çok çok kötü.”

Adolin döndü ve konuşanın bir şekilde taştan yapılmış gibi görünen siyah cübbeli bir kıyafet giyen bir yaratık olduğunu gördü. Kafasının olması gereken yerde sürekli değişen ve kayan çizgiler, açılar ve imkânsız boyutlar olan bir yumak vardı.

Adolin ayağa fırlayarak geriye doğru sendeledi. Neredeyse kar gibi solgun, beyaz-mavi derili genç bir kadınla çarpışacaktı, rüzgârla dalgalanan ince bir elbise giyyordu. Onun yanında başka bir spren daha duruyordu, saç kalınlığında kül kahverengisi dar şeritlerden yapılmış gibi görünen yüz hatları vardı. Kıyafetleri paramparçaydı ve gözleri kazınarak yok edilmişti, sanki birilerinin bıçakla kestiği tuvaldeki bir resim gibiydi.

Adolin etrafına bakarak saydı. Burada başka kimse yoktu. Gökyüzündeki o iki kocaman spren ve platformun üzerindeki üçü. Adolin, Shallan, Kaladin ve Çivit.

Görünüşe göre Yeminkapısı sadece kontrol binasının içinde olanları götürmüştü. Ama *nereye* götürmüştü?

Çivit başını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Hay Cehennem,” dedi alçak sesle. “Buradan *nefret ediyorum*.”

ÜÇÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

VENLİ ♦ MEM ♦ SHELER

Garaz'ın Venli için amacı onu gösteri hayvanına dönüştürmekti. "Sonra insanlar bize karşı bir soykırım savaşı açtılar," diye anlattı toplanan kalabalığa. "Ablam müzakere yapmaya, kralarının suikastında bizim bir suçumuz olmadığını anlatmaya çalıştı. Dinlemediler. Bizi sadece hükmedilecek köleler olarak görüyorlardı."

Üzerinde ayakta durduğu araba pek de etkileyici bir kürsü değildi ama en azından bir önceki kasabada kullandığı kutu yığınının daha iyiydi. En azından yeni formu olan sefirform uzundu, büründüğü formların en uzun boylusuydu. Bir güç formuydu ve garip beceriler veriyordu, öncelikli olarak bütün dilleri anlamak ve konuşmak becerisini.

Bu da formu Alethi parshmen kalabalıklarına vaaz vermek için kusesursuz yapıyordu. "Soyumuzu tüketmek için yıllar boyunca savaştılar," dedi Komuta'da. "Düşünebilen, karşı koyabilen kölelerin varlığına katlanmayacaklardı. Bir devrim yapamayalım diye bizi yok etmeye çalıştılar!"

Arabanın çevresinde toplananların kırmızı-siyah ya da kırmızı-beyaz renkte kalın çizgili derileri vardı. Venli'nin derisindeki beyaz ve kırmızılar çok daha zarifti, karmaşık kıvrımları vardı.

Komuta Ritmi'nde muzaffer bir şekilde konuşmasına devam etti, bu kişilere hayatını anlatıyordu, daha önce pek çoğuna yaptığı gibi. En azından Garaz'ın ona anlatmasını söylediği şekli.

Onlara bağ kurmak için yeni bir spreni keşfederek Dinmez fırtına'yı çağırarak formu yarattığını anlattı. Hikâye için büyük kısmını ona fırtınaformun sırlarını veren Ulim'in yaptığını anlatmıyordu. Garaz belli ki

dinleyicileri kahraman bir halk, Venli'yi de cesur liderleri olarak göstermek istiyordu. Dinleyiciler büyüyen imparatorluğunun yaratılış mitolojisini oluşturacaktı; Alethilere karşı cesurca savaşan, sonra da köleleştirilmiş kardeşlerine özgürlük vermek için kendilerini feda eden eski neslin sonuncuları.

Rahatsız edici bir şekilde, hikâye Venli'nin halkının artık onun dışında tamamen tükenmiş olduğunu anlatıyordu.

Eski köleler hikâyesine kendilerini kaptırmış dinliyorlardı. Venli iyi anlatıyordu, son haftalarda ne kadar sık anlattığı düşünülürse iyi anlatması gerekirdi zaten. Özellikle ona söylendiği şekilde hikâyeyi harekete geçme çağrısıyla bitirdi.

"Benim halkım gitti, Roshar'ın sonsuz şarkılarına katıldılar," dedi. "Gün artık sizin gününüz. Biz duyduğumuz şarkılar yüzünden kendimize 'dinleyiciler' ismini vermiştik. Bunlar sizin mirasınız ancak sizler sadece dinlemekle kalmayacaksınız, söyleyeceksiniz de. Atalarınızın ritimlerine tutulun ve burada bir ulus kurun! *Çalışmalısınız*. Bir zamanlar zihinlerinizi esir alan köleciler için değil; gelecek için, çocuklarınız için! Ve bizim için. Siz var olabilmeye ölenler için."

Heyecan Ritmi'nde tezahürat ettiler. Daha aşağı seviyeli bir ritim olsa da bunu duymak güzeldi. Venli artık daha üstün bir şey duyuyordu, güç formlarıyla birlikte gelen yeni ve güçlü ritimler.

Yine de... bu eski ritimleri duymak içinde bir şeyleri uyandırıyor. Bir hatıra. Elini kemerindeki kesenin üzerine koydu.

Bu kişiler ne kadar da Alethi gibi davranıyor, diye düşündü. Venli insanları... katı bulurdu. Kızgın. Duyguları yüzlerinden okunabilirdi, hislerinin esirleriydi. Bu eski köleler de onlara benziyordu. Şakaları bile Alethi şakalarına benziyordu; çoğu zaman kendilerine en yakın olanlara karşı inciticiydi.

Konuşmasının sonunda tanıdık olmayan bir Yokspren halkı işlerinin başına gönderdi. Venli Garaz'ın halkı arasında hiyerarşinin üç seviyesi olduğunu öğrenmişti. Bunlar sıradan şarkıcıları, Venli'nin halkının kullandığı sıradan formlara bürünüyorlardı. Sonra kendisi gibi Soylular denilenler vardı, bunlar birkaç çeşit Yoksprenden bir taneyle bağ kurarak güç formlarına bürünüyordu. En tepede de Kaynaşıklar vardı, gerçi Ulim ve diğerleri gibi sprenlerin ne konumda olduğunu tam çözmemişti. Sıradan şarkıcılardan yukarıda oldukları belliydi ama ya Soylulardan?

Venli bu kasabada hiç insan görmemişti, hepsi ya yakalanmış, ya da kovalanmıştı. Bazı Kaynaşıkların insan ordularının Alethkar'ın batı-

sında hâlâ savaştığını söylediğini duymuştu ama bu doğru bölümü tamamen şarkıcıların kontrolündeydi; insanların şarkıcılardan sayı olarak ne kadar fazla üstün oldukları düşünülürse bu hayret vericiydi. Alethilerin çöküşü kısmen Dinmezfırtına, kısmen Kaynaşıkların gelmesi ve kısmen de Alethilerin eli silah tutabilen erkeklerini sürekli savaşları için ordulara katılmaya zorlamaları yüzünden olmuştu.

Venli arabanın arkasına oturdu ve dişil bir şarkıcı ona bir bardak su getirdi, o da hevesle aldı. Kendini bütün bir ırkın kurtarıcısı ilan etmek susatan bir işti.

Şarkıcı kadın oyalanıyordu. Bir Alethi elbisesi giymişti, sol eli örtülüydü. “Hikâyeniz gerçekten doğru mu?”

“Elbette doğru,” dedi Venli Kibir’de. “Şüphe mi ediyorsun?”

“Yo, elbette hayır! Sadece... hayal etmek zor. Parshmenlerin savaştığını.”

“Kendinize Şarkıcı diyeceksiniz, parshmen değil.”

“Evet. İı, elbette.” Dişil sanki utanmış gibi elini yüzüne götürdü.

“Özür ifade etmek için ritimlerde konuş,” dedi Venli. “Birisi hatanı düzelttiğinde teşekkür etmek için Takdir’i, rahatsızlığını belirtmek için de Kaygı’yı kullan. Eğer gerçekten pişmansan da Teselli’yi.”

“Emredersiniz Berrakhanım.”

Ah Eshonai. Daha yolun başındalar.

Dişil aceleyle uzaklaştı. O orantısız giysi aptalca görünüyordu. Eş-forma bürünülmediği sürece cinsiyetleri ayırmak için hiçbir neden yoktu. Alay’da mırıldanan Venli arabadan aşağı atladı ve başı dik bir şekilde kasabada yürümeye başladı. Şarkıcıların çoğu işform ya da çevikformdaydı, gerçi su getiren dişil gibi birkaç tanesi uzun saç telleri ve köşeli yüz hatları olan âlimforma bürünmüştü.

Gazap’ta mırıldandı. Kendi halkı yeni formları keşfetmek için *nesiller boyunca* çabalamıştı ama burada bu kişilere bir düzine seçenek mi sunuluyordu? Mücadeleyi bilmeden hediyenin kıymetini nasıl anlayacaklardı? Venli’ye hürmet gösteriyor, o kasabanın malikânesine yaklaşırken insanlar gibi eğiliyorlardı. Kendi kendine bunda çok tatmin edici bir şey olduğunu itiraf etmesi gerekti.

“Sen ne diye övünüyorsun?” dedi Rine, Venli içeri girdiği zaman Yıkım’da hesap sorarak. Uzun boylu Kaynaşık pencerenin yanında bekliyordu ve her zaman olduğu gibi yerden birkaç karış yüksekte havada asılı durmuştu, pelerini de aşağı sarkarak yere deği-yordu.

Venli’nin otorite hissi buharlaşıp gitti. “Burada kendimi bebekler arasındaymış gibi hissetmekten alamıyorum.”

“Onlar bebekse sen de çocuksun.”

İkinci bir Kaynaşık yerde sandalyelerin arasında oturuyordu. Hiç konuşmuyordu. Venli bu dişilin adını bilmiyordu ve onun sürekli sırtışı ile hiç kırılmayan gözlerini... rahatsız edici buluyordu.

Pencerenin yanındaki Rine'in yanına geldi ve dışarıdaki kasabanın şarkıcılarına bakmaya başladı. Araziyi işliyorlardı. Çiftçilik yapıyorlardı. Yaşamları çok değişmemiş olabilirdi ama şarkılarını geri almışlardı. Bu her şey demekti.

“Onlara insan köleler getirmeliyiz Kadim Kişi,” dedi Venli İtaat'te. “Korkarım burada çok fazla arazi var. Eğer gerçekten bu köylerin ordularınızı beslemesini istiyorsanız daha fazla işçiye ihtiyaçları olacak.”

Rine ona bir bakış attı. Venli onunla saygılı bir şekilde konuşur ve kadim dili kullanırsa sözlerinin duymazdan gelmeye daha az meyilli olduğunu keşfetmişti.

“Aramızda senin gibi düşünenler var çocuğum,” dedi Rine.

“Peki ya siz?”

“Hayır. İnsanları sürekli izlemek zorunda kalırsınız. Her an herhangi bir tanesinde düşmanın güçleri ortaya çıkabilir. Onu öldürdük ama hâlâ Dalgabağlayanları üzerinden savaşmaya devam ediyor.

Dalgabağlayanlar. Eski şarkılar onlardan saygıyla söz ediyordu. “Spremlerle onlar nasıl bağ kurabiliyor Kadim Kişi?” diye sordu İtaat'te. “İnsanların... ıı...”

“Ne kadar da çekingen,” dedi Rine Alay'da. “Mücevherkalplerden bahsetmek neden bu kadar zor?”

“Onlar kutsal ve kişiseldir.” Dinleyici mücevherkalpleri kocakabuklankiler gibi süslü ya da gösterişli değildi. Lekeli beyaz, neredeyse kemik renginde olurlardı ve güzel, mahrem şeylerdi.

“Onlar senin bir parçan,” dedi Rine. “Ölü beden tabusu, mücevherkalplerden konuşmayı reddetmek... Sen de şu dışarıda bir eli örtülü gezenler kadar kötüsün.”

Ne? İşte *bu* haksızlıktı. Öfke'ye tutuldu.

“İlk olduğunda biz... şok olmuştuk,” dedi Rine en sonunda. “İnsanların mücevherkalpleri yok. Nasıl spremlerle bağlanabilirler? Bu doğal değildi. Ama yine de bir şekilde bağları *bizimkinden daha güçlüydü*. Ben her zaman aynı şeyi söylemişimdir ve şimdi buna daha da fazla inanıyorum: Onların kökünü kazımalıyız. İnsanlar var olduğu sürece halkımız bu dünyada asla güvende olmayacak.”

Venli ağzının kuruduğunu hissetti. Uzak bir ritim duydu. Kayıplar Ritmi miydi? Düşük bir ritimdi. Bir an sonra kaybolmuştu.

Rine Kibir’de mırıldandı, sonra döndü ve deli Kaynaşık’a bir emir verdi. O havada süzülerek kapıdan dışarı çıkarken dişil de hızla ayağa fırlayıp koşturarak onu takip etti. Büyük olasılıkla kasabanın sprenleriyle konuşacaktı. Emirler ve uyarılar verecekti, genellikle başka bir kasabaya gitmek için yola çıkmalarından hemen önce yapardı. Bu gece burada kalacaklarını düşünüp eşyalarını boşaltmış olmasına rağmen Venli yakında yola çıkacaklarını tahmin etti.

Malikânenin ikinci katındaki odasına çıktı. Her zaman olduğu gibi bu binaların *lüksü* onu afallatıyordu. İçine gömülebileceğini düşündüren yumuşak yataklar. İnce ahşap işçiliği. Duvarlarda küre koymak için üfleme camdan vazolar ve kristal aplikler. Eğitilmesi gereken vahşi çocuklarla karşılaşmış cömert ebeveynlermiş gibi davranan Alethilerden her zaman nefret etmişti. Venli’nin halkının kültürünü ve gelişmelerini özellikle görmezden gelmiş, gözlerini sadece tercüme hataları yüzünden dinleyicilerin tanrıları olmaları gerektiğine karar verdikleri kocakabuk av bölgelerine dikmişti.

Venli bir duvar apliğinin camındaki güzel desenlere dokundu. Nasıl tamamını değil de sadece bir kısmını beyaza boyayabiliyorlardı? Ne zaman bunun gibi şeylerle karşılaşsa kendisine Alethilerin *teknolojik* olarak üstün olmalarının onları *kültürel* olarak üstün yapmadığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Sadece daha fazla kaynağa erişimleri vardı. Şimdi şarkıcıların sanatforma erişimleri olduğuna göre onlar da böyle eserler yaratabilecekti.

Ama yine de... o kadar güzeldi ki. Gerçekten camın üzerinde bu kadar güzel ve zarif kıvrımları yaratmış olan insanların *kökünü kazıyabilirler* miydi? Süslemeler ona kendi derisinin desenlerini anımsatıyordu.

Belindeki kese titreşmeye başladı. Dar bir gömlekle bir dinleyicinin deri eteğini giyiyordu, üzerinde daha bol bir dış gömlek vardı. Venli’nin işlevlerinden biri de şarkıcılara fırtınaları getiren ve onları özgür bırakanın geçmişten gelmiş uzak ve dehşetli bir varlık değil, kendileri gibi biri olduğunu göstermekti.

Gözleri apliğin üzerinde oyalandı, sonra kesesini odadaki ağırkütük masaya boşalttı. Küreler zıplayarak saçıldı, yanlarında kendi halkının kullandığı daha büyük birkaç mücevher vardı.

Küçük spren ışıkların arasında saklandığı yerden yükseldi. Hareket ederken bir kuyruklu yıldız benziyordu ama şimdi yaptığı gibi kılmıdamadan durduğunda sadece küçük bir kıvılcım gibi parlıyordu.

“Sen de onlardan biri misin?” diye sordu Venli sessizce. “Bazı gecelerde gökyüzünde hareket eden sprenlerden misin?”

Parlayan duman gibi dağılan bir ışık çemberi oluşturarak attı. Sonra odanın içerisinde uçuşarak eşyalara bakmaya başladı.

“Bu oda da geçen seferkinden farklı değil,” dedi Venli Eğlence’de.

Spren hızla duvardaki apliğe uçtu, hayranlıkla bir ışık halkası çıkardı, sonra kapının diğer tarafındaki onun aynısı olan diğer apliğe uçtu.

Venli şifonyerin çekmecelerindeki giysilerini ve yazılarını toplamak için yürüdü. “Neden benimle kalıyorsun anlamıyorum. O kesenin içi rahat olamaz.”

Spren hızla yanından geçerek açtığı çekmecenin içine baktı.

“Bu bir çekmece,” dedi.

Spren ucunu dışarıya uzattı ve hızla yanıp sönerek bir titreşimler dizisi saçtı.

Bu Merak, diye düşündü Venli ritmi tanıyarak. Eşyalarını toplarken kendi kendine mırıldandı, sonra tereddüt etti. Merak eski bir ritimdi. Tıpkı... saniyeler önce tutulduğu Eğlence gibi. Venli normal ritimleri tekrar duyabiliyordu.

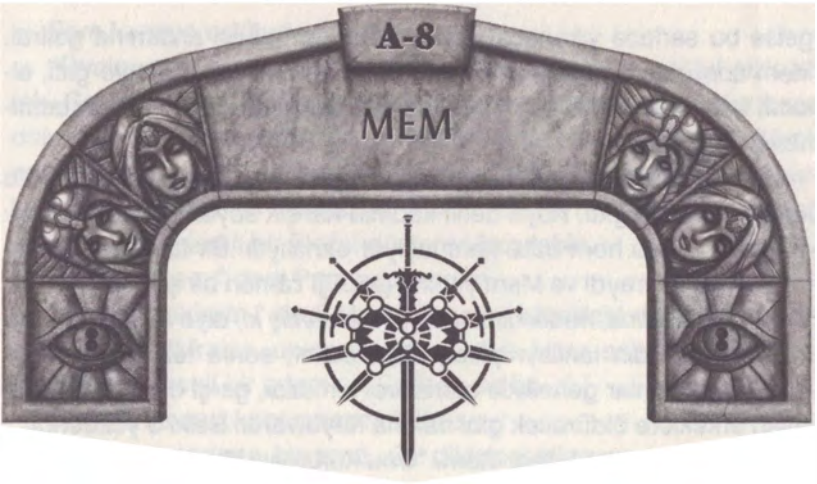
Küçük sprene baktı. “Bu senin işin mi?” diye hesap sordu Sinir’de. Spren küçüldü ama Azim’de yanıp söndü.

“Ne başarmayı umuyorsun? Senin türün bize ihanet etti. Git ve rahatsız edecek bir insan bul.”

Daha da küçüldü. Sonra tekrar Azim’de attı.

Nalet şey. Aşağıda kapı çarpılarak açıldı. Rine geri gelmişti.

“Keseye,” diye tısladı Komuta’da. “Çabuk.”

Çamaşır yıkamak bir sanattı.

Tabii herkes en temel şeyleri bilirdi, tıpkı her çocuğun bir melodiyi mırıldanabilmesi gibi. Ama herkes denizipeği bir elbisenin inatçı liflerini yumuşatmak için ılık tuzlu suya yatırmayı, sonra doğal yumuşaklığına geri getirmek için durulamayı ve çizgileri boyunca fırçalamayı bilir miydi? Herkes Azir'in mineral boyası ile Veden tepelerinden gelen çiçek boyası arasındaki farkı seçebilir miydi? İki için de farklı sabun kullanacaktın.

Mem tuvali, parlak kırmızı bir pantolonun üzerinde çalışıyordu. Biraz toz sabun aldı – domuz yağı tabanlı ve ince taneli aşındırıcıyla karıştırılmıştı– ve bacadaki bir lekeyi ovaladı. Pantolonu tekrar ıslattı, sonra ince bir fırça alarak sabunu içine işletmeye başladı.

Yağ lekelerini çıkarmak yeteri kadar zordu ama bu adam aynı noktaya kan da bulaştırmıştı. Safgöl kıyılarındaki bir salyangozdan elde ettikleri o kaliteli Mycalin kırmızısını soldurmadan ya da kumaşı mahvetmeden lekeyi çıkarması gerekiyordu. Mraize giysilerinin şık görünmesini severdi.

Mem başını salladı. Bu ne lekesi idi böyle? Dört sabun kullanmış, daha sonra kendi kurutma tozundan denemişti ve ancak öyle bir yere varabilmişti, sonra da takım elbisenin geri kalanına geçti. Saatler geçti. Bu noktayı temizle, o gömleği durula. Herkes görsün diye as. Diğer Veden çamaşırcı kadınlar gruplar hâlinde çıkmaya başlayana kadar saati fark etmemişti, bazıları boş ve soğuk olan evlerine dönüyorlardı, kocaları ve oğulları iç savaşta ölmüştü.

Temiz giysi ihtiyacı felaketlerden uzun sürerdi. Dünyanın sonu

gelse bu sadece yıkanacak daha fazla kan lekesi anlamına gelirdi. Mem sonunda kurutma askılarının önünden bir adım geriye gitti, ellerini beline koyarak gün boyunca sıkı çalışarak çıkardığı işin tatminini duyuyordu.

Ellerini kurulayan Mem, iç çamaşırları yıkayan yeni asistanı Pom'u kontrol etmeye gitti. Koyu derili kadının karışık soydan geldiği belliydi, hem doğulu hem batılı kanı taşıyor olmalıydı. Bir fanilayı yıkamayı bitirmek üzereydi ve Mem yanına geldiği zaman bir şey söylemedi.

Fırtınalar adına, neden kimse onu kapmamış ki, diye düşündü Mem muhteşem kadın fanilayı çitiler, suya batırır, sonra tekrar çitilerken. Pom gibi kadınlar genellikle çamaşırcı olmazdı, gerçi onun fazla yaklaşılan erkeklere öldürecek gibi bakma huyu vardı. Belki o yüzdendi.

“İyi iş yapmışsın,” dedi Mem. “Onu kuruması için as ve geri kalanları toplamama yardım et.” Giysileri sepetlere yığdılar ve şehrin içinden kısa bir yürüyüş yaptılar.

Vedenar Mem'e hâlâ duman kokuyor gibi geliyordu. Fırınların güzel dumanı değil, ovada yanan devasa cenaze ateşlerinin dumanı kokuyordu. İşvereni pazarın yakınında geniş bir evde yaşıyordu, yanındaki enkaz ise kuşatma silahlarının Vedenar'a taş yağdırdığı zamanları hatırlatıyordu.

İki çamaşırcı kadın öndeki muhafızların yanından geçtiler ve merdivenlerden yukarı çıktılar. Mem hizmetçi girişini kullanmamakta ısrar ederdi. Mraize onu mazur gören birkaç kişiden biriydi.

“Yakınımda dur,” dedi içeri girdikleri zaman oyalanan Pom'a. Uzun ve sade bir koridordan hızla geçip bir merdivenden yukarı çıktılar.

İnsanlar hizmetkârların görünmez olduğunu söylerdi. Mem bunun hiçbir zaman doğru olmadığını görmüştü, özellikle Mraize gibi kişilerin etrafında. Sadece evin kâhyası birisi bir mumu yerinden bile oynatsa fark etmekle kalmıyordu, Mraize'in arkadaşları da çevrelerindeki herkesi dikkatle takip eden türdendi. İkisi Mem'in yanından geçtiği bir kapının ağzında duruyorlardı, sessizce konuşan bir adam ve bir kadın. İkisinin de kılıcı vardı ve her ne kadar çamaşırcı kadınlar geçerken konuşmayı kesmeseler de onları izlediler.

Mraize'in odası merdivenin sonundaydı. Bugün odasında değildi, zaman zaman kirli giysilerini bırakmak için ortaya çıkar, sonra gömleklerini lekeleyecek yeni krem türleri keşfedebileceği bir yerlere basıp giderdi. Mem ve Pom ilk önce çalışma odasına gittiler, akşam ceketlerini burada tutuyordu.

Pom kapının eşiğinde dondu.

“Oyalanmayı bırak,” diye hatırlattı Mem bir gülümsemeyi gizleyerek. Sade ve boş koridorlar ile merdivenlerden sonra bu tıka basa dolu oda onu şaşırtıyordu. İlk geldiğinde o da hayran kalmıştı. Şöminenin üzeri her biri kendi cam vitrininde duran ilginç nesnelerle kaplıydı. Marat’tan gelen muhteşem halılar. En iyi ressamlar tarafından yapılmış hepsi farklı bir Elçi’yi gösteren beş tablo.

“Haklıymışsın,” dedi Pom arkasından.

“Elbette haklıyım,” dedi Mem. Sepetini köşedeki dolabın önünde yere koydu. “Mraize, unutma ‘efendi’ diye hitap edilmek istemiyor, son derece zevkli bir adamdır. *Sadece* en iyi...”

Bir yırtılma sesi konuşmasını böldü.

Dehşet uyandıran bir sestti. Bir dikişin patlaması ya da çamaşır leğeninin bir tarafına takılan hassas bir iç gömleğinin yırtılma sesiydi. Felaketin sesiydi. Mem arkasına döndüğünde yeni yardımcısının bir sandalyenin üzerine çıkmış, Mraize’in tablolarından birine bıçakla *saldırdığını* gördü.

Mem’in beyninin bir kısmı çalışmayı bıraktı. Gırtlığının arkasından bir inleme kaçı ve gözleri karardı.

Pom... *Mraize’in tablolarından birini yok ediyordu.*

“Bunu arıyordum,” dedi Pom biraz geri çekilir ve ellerini beline koyarken, hâlâ sandalyenin üzerinde ayakta duruyordu.

İki muhafız odaya daldı, belki sesleri duyup gelmişlerdi. Pom’a baktılar ve ağızları açık kaldı. Pom bıçağı elinde çevirdi ve tehditkâr bir şekilde adamlara doğrulttu.

Mem, *ne yapacağım*, diye düşünürken *Mraize* bir anda askerlerin arkasında belirdi, üzerinde akşam ceketi ile terlik vardı. “Ne bu gürültü?”

Ne kadar *zevk sahibiydi*. Evet, yüzü birkaç kere kılıcın yanlış tarafıyla karşılaşmış gibi görünüyordu. Ama giysi –ve elbette ki giysi bakım uzmanları– konusunda kusursuz zevki vardı.

“Ah!” dedi Pom’u fark ederek. “Nihayet! Sadece Oilsworn’un şaheperi yetti, öyle mi? Mükemmel!” Mraize şaşkın muhafızları dışarı itti, sonra kapıyı çekip kapattı. Mem’i fark etmiş gibi bile görünmüyordu. “Kadim Kişi, içecek bir şey ister misiniz?”

Pom ona gözlerini kıstı, sonra sandalyeden atladı. Mraize’e doğru hızla yürüdü ve bir elini göğsüne dayayarak kenara itti. Kapıyı açtı.

“Talenelat’ın nerede olduğunu biliyorum,” dedi Mraize.

Pom dondu.

“Evet... şimdi bir şeyler içelim, değil mi?” diye sordu Mraize. “*Bab-sk’ım* sizinle konuşmak için çok hevesli.” Mem’e bir bakış attı. “O benim Azish süvari beyi takımım mı?”

“Ee... evet...”

“Eter lekesini çıkarabildin mi?”

“N... Neyi?”

Yürüyerek geldi ve incelemek için kırmızı pantolonu sepetten çıkardı. “Mem sen kesinlikle bir dâhisin. Her avcı mızrak taşımaz, bu da gerçek bir kanıt. Condwish’e git ve sana üç ateşmarkası ikramiye verdiğimi söyle.”

“T... teşekkür ederim Mraize.”

“İkramiyeni al ve git,” dedi Mraize. “Gerçi bugünden sonra yardımcı olması için yeni bir çamaşırcı kız bulman gerekecek, aklında olsun.”

Eshonai buna bayılırdı, diye düşündü Venli yerden yüzlerce metre yukarıda uçarken. Rine ve diğer Kaynaşıklar onu ipli bir düzenekle taşıyordu. Kendini pazara götürülen bir çuval tahıl gibi hissettiriyordu ama manzara inanılmazdı.

Sonsuz taş tepeler. Çoğu tepelerin gölgelerinde olan yeşil alanlar. Fırtınalara karşı birleşik bir cephe oluşturan çalılıklarla dolu yoğun ormanlar.

Eshonai hayran olurdu, haritalar çizmeye başlar, gidebileceği yerleri anlatırdı.

Öte yandan Venli bu yolculukların büyük bir kısmını midesi bulanarak geçiriyordu. Normalde bu kadar uzun süre dayanmak zorunda kalmıyordu, burada Alethkar'da kasabalar birbirine yakındı. Ama bugün ataları onu fethedilmiş pek çok kasabanın üzerinden durmadan uçuruyordu.

En sonunda ilk başta sadece bir diğer kayalık sırtı gibi görünen bir şey büyük bir şehrin duvarlarına dönüştü, Harap Ovalar'daki kubbe-lerin birinden en az iki kat daha büyüktü.

Taş binalar ve güçlendirilmiş kuleler. Mucizeler ve harikalar. Kholinar'ı görmesinin üzerinden yıllar geçmişti, o da sadece bir kereydi, Kral Galivar'ı öldürttükleri zaman. Şimdi şehrin her tarafından dumanlar yükseliyordu ve muhafız kulelerinin pek çoğu parçalanmıştı. Şehir kapıları kırılmıştı. Kholinar fethedilmiş gibi görünüyordu.

Rine ve yoldaşları uçarken başka Kaynaşıklara doğru yumruklarını kaldırdılar. Şehri incelediler, sonra duvarların ötesine uçarak şehrin dışındaki bir sığınığın yakınlarına indiler. Venli'nin üzerindeki düze-

neği çıkarmasını beklediler, sonra pelerinlerinin sadece ucu yerdeki taşlara sürtünecek kadar havaya yükseldiler.

“İşim bitti mi Kadim Kişi?” diye sordu Venli İtaat'te. “Bu yüzden mi sonunda beni buraya getirdiniz?”

“Bitmek mi?” dedi Rine Alay'da. “Çocuk, daha başlamadın bile. O küçük köyler alıştırmaydı. Bugün gerçek işin başlıyor.”

“Üç seçeneğin var,” dedi Herdazlı general. Yıpranmış bir taş gibi koyu kahverengi derisi ve dudaklarının üzerindeki ince bıyıkta hafif bir gri izi vardı. Sheler’in yanına geldi, sonra ellerini yana uzattı. Garip bir şekilde bazı askerler *generalin bileklerine* kelepçe taktı. Ne oluyordu burada?

“Dikkat et,” dedi general. “Bu önemli.”

“Kelepçeye mi?” dedi Sheler Herdazca. Sınırdan yaşamak onu dili öğrenmek zorunda bırakmıştı. “Ne oluyor burada? Beni esir almakla başınıza açtığınız *belanın* farkında mısınız?” Sheler ayağa kalkmaya çalıştı ama Herdazlı askerlerden biri onu o kadar şiddetle geri bastırdı ki dizleri çadırın sert taş zeminine vurdu.

“Üç seçeneğin var.” General ellerini döndürdükçe kelepçeleri tıngırıyordu. “Bir, kılıcı seçebilirsin. Bu temiz bir ölüm olabilir. Temiz bir idam nadiren acılı olur. Ne yazık ki seni bir cellada vermeyeceğiz. Kılıcı, istismar ettiğin kadınlara vereceğiz. Hepsi sırayla birer defa vura-cak. Ne kadar süreceği onlara kalmış.”

“Bu saçmalık!” dedi Sheler. “Ben beşinci Dan’dan bir açıkgözüm! Yücebeyin kendisinin kuzeniyim ve...”

“İkinci seçenek çekiç,” dedi general. “Kollarını ve bacaklarını kırıp okyanusun yanındaki uçuruma asacağız. Bu şekilde belki fırtına-ya kadar dayanırsın ama rezil olursun.”

Sheler çırpındı ama boşunaydı. *Herdazlılar* tarafından yakalanmış-tı. Generalleri açıkgöz bile değildi!

General ellerini büktü, sonra yanlara açtı. Kelepçeler tıngırtıyla

yere düştü. Çevredeki subayların bazıları sırttı, diğerkleri ise inledi. Bir kâtip zaman tutmuştu ve kurtulması için geçen saniyeleri ilan etti.

General birkaç adamının alkışlarını kabul etti, sonra bahiste kaybeden başka birinin sırtına vurdu. Bir an için Sheler neredeyse unutulmuş gibiydi. En sonunda general tekrar ona döndü. “Yerinde ol-sam çekici seçmem. Ama üçüncü bir seçenek daha var: domuz.”

“Fidyeye hakkımı *talep ediyorum!*” dedi Sheler. “Yüce prensime haber vermek ve rütbeme uygun ödenecek fidyeyi kabul etmek *zorundasınız!*”

“Fidyeye savaşta yakalanan askerler içindir,” dedi general. “Sivilleri soyup öldürürken yakalanan piçler için değil.”

“Vatanım işgal altında!” diye bağırdı Sheler. “Bir direniş kuvveti oluşturmak için asker arıyordum!”

“Seni yakaladığımızda aradığın şey asker değildi.” General ayağının dibindeki kelepçeleri tekmeledi. “Üçünden birini seç. Bütün günümü sana ayıramam.”

Sheler dudaklarını yaladı. Nasıl bu duruma düşmüştü? Ülkesi delirmişti, parshmenler etrafı yakıp yıkıyordu, adamları *uçan canavarlar* tarafından dağıtılmıştı? Şimdi de bu mu? Pis Herdazlıların mantığın sesini dinlemeyecekleri belliydi. Onlar...

Dur.

“Domuz mu dedin?” diye sordu Sheler.

“Kıyıda yaşıyor,” dedi Herdazlı general. “Bu senin üçüncü seçeneğin. Seni yağlayacağız ve domuzla güreşeceksin. Adamlar izlerken eğleniyor. Arada sırada eğlenceye ihtiyaç duyuyorlar.”

“Bunu yaparsam beni öldürmeyecek misiniz?”

“Öldürmeyeceğiz ama bu düşündüğün kadar kolay değil. Kendim de denedim, o yüzden bilerek konuşuyorum.”

Deli Herdazlılar. “Domuzu seçiyorum.”

“Nasıl istersen.” General kelepçeleri aldı ve subayına verdi.

“Bunlardan kurtulamayacağınızdan emindim,” dedi subay. “Tüccar bunların en iyi Thaylen kilit ustalarından geldiğini söylemişti.”

“Halkalar gevşekse kilidin ne kadar iyi olduğu önemli değil Jerono,” dedi general yüzünde bir sırıtsılla. Ne kadar rezil ve küçük bir adamdı bu; fazla geniş sırıtsı, düz bir burnu, eksik bir dişi vardı. Yücebey Amaram olsaydı bunu...

Sheler zincirlerinden çekilerek ayağa kaldırıldı, sonra Alethi sınırındaki Herdazlı askerlerin kampının içinden geçirildi. Burada sava-

şacak askerden fazla sığınmacı vardı! Sheler'in tek bölük askeri olsa bu kuvvetin tamamını dağıtabilirdi.

Onu esir alan bu katlanılmaz tipler suçluyu yokuştan indirerek uçurumların yanından geçirdi ve kıyıya doğru götürdü. Askerler ve sığınmacılar yukarıda toplanmış, bağırıyor ve alay ediyorlardı. Herdazlı generalin bir Alethi subayını *öldürmekten* korktuğu belliydi. Bu yüzden onu bir domuzla güreştirerek aşağılayacaklardı. Gülüp eğlenecekler, sonra da küçük düşmüş hâlde geri göndereceklerdi.

Salaklar. Bir orduyla geri dönecekti.

Bir asker Sheler'in zincirini taşların üzerindeki metal bir halkaya kilitledi. Bir başkası bir maşrapa yağ ile yaklaştı. Sheler'in başından aşağı döktüler, sıvı yüzünden aşağı akarken tükürdü. “Bu *koku* ne?”

Yukarıda birileri bir boru çaldı.

“Sana ‘iyi şanslar’ derdim patron,” dedi Herdazlı asker Sheler’e arkadaşı koşarak kaçarken. “Ama bir dakika dayanamayacağına üç marka bahse girdim. Yine de kim bilir. General buraya zincirlendiği zaman daha kısa sürede kaçmıştı.”

Okyanus köpürmeye başladı.

“Gerçi general bu gibi şeyleri seviyor,” dedi asker. “Biraz garip biri.”

Asker koşarak yokuştan yukarı kaçıp Sheler'i kokuşmuş bir yağa bulanmış hâlde kilitli bıraktı. Devasa bir pençe okyanusun yüzeyini yarıp dışarı çıkarken Sheler'in ağzı açık kaldı.

Anlaşılan “domuz” daha ziyade bir lakaptı.

Venli'nin adını Tını koyduğu küçük spren odada etrafına bakındı, Venli'nin onu keseden çıkardığı her seferinde yaptığı gibi her köşeye ve gölgeli yere bakıyordu.

Venli Kholinar'a geldiğinden beri günler geçmişti. Ve Rine'in da söylediği gibi gerçek işi buydu. Venli artık her gün on sefer vaaz veriyor, bunun için şehirden gruplar hâlinde getirilen şarkıcılara konuşma yapıyordu. Onun Kholimar'a girmesine izin yoktu. Onu inziva yeri diye adlandırdıkları bu dışarıdaki fırtınasığnağının içinde tecrit altında tutuyorlardı.

Pencereye yaslanırken Nispet'te mırıldandı, hapsedilmesi yüzünden kızgındı. Parekılıcı ile kesilip, kalın fırtına kepenkleri yerleştirilmiş olan pencere bile Venli defalarca istedikten sonra yapılmıştı. Dışarıdaki şehir onu çağırıyordu. Muhteşem duvarlar, güzel binalar. Ona Narak'ı hatırlatıyordu... aslında orası da Venli'nin halkı tarafından inşa edilmemişti. Orada yaşamakla dinleyiciler kadim insanların işlelerinden faydalanmışlardı, modern insanların köleleştirdikleri şarkıcılardan faydalanmaları gibi.

Tını uçarak yaklaştı, sonra sanki gizlice dışarı çıkıp etrafa bakmak istemiş gibi pencerenin yanında asılı durdu.

"Hayır," dedi Venli.

Tını Azim'de yanıp söndü, sonra havada birazcık ilerledi.

"İçeride kal," dedi Venli Komuta'da. "Senin gibi sprenlere dikkat ediyorlar. Senin türün ve diğerlerinin tarifleri bütün şehre yayıldı."

Küçük spren Sıkıntı'da atarak geri çekildi ve Venli'nin yanında havada asılı durdu.

Venli başını kollarına yasladı. “Kendimi bir antika gibi hissediyorum,” diye fısıldadı. “Şimdiden neredeyse unutulmuş bir zamandan kalma bir yıkıntıya benziyorum. Birden öyle hissetmemin sebebi sen misin? Sadece seni serbest bıraktığım zamanlarda böyle hissediyorum.”

Tını Huzur’da attı. Bunu duyduğunda Venli’nin içinde bir şeyler kırmılandı. Mücevherkalbine yerleşmiş Yokspren. O spren Ulim ya da diğer üst seviyeli Yoksprenler gibi düşünemiyordu. Duygular ve hayvansal içgüdülerden oluşuyordu ama bağı Venli’ye güç formunu veriyordu.

Merak etmeye başladı. Kaynaşıkların büyük kısmı dengesizdi, belki de bu aşırı uzun hayatları zihinlerine zarar vermişti. Garaz’ın halkı için yeni liderlere ihtiyacı olmayacak mıydı? Kendisini kanıtlarsa Venli de onların arasında yer edinebilir miydi?

Yeni Kaynaşıklar. Yeni... tanrılar?

Eshonai her zaman Venli’nin güce olan tutkusundan endişelenmiş ve onu hırsını kontrol etmesi için uyarmıştı. Hatta zaman zaman Demid bile onun için endişelenirdi. Ve şimdi... hepsi ölmüştü.

Tını önce Huzur’da, sonra Niyaz’da, sonra yine Huzur’da attı.

“Yapamam,” dedi Venli Yas’ta. “Yapamam.”

Niyaz. Daha ısrarcı. Kayıplar Ritmi, Yad Ritmi ve sonra tekrar Niyaz.

“Ben yanlış olanım,” dedi Venli Sıkıntı’da. “Bunu ben yapamam Tını. Ona direnemem.”

Niyaz.

“Bunları ben sağladım,” dedi Gazap’ta. “Bunu fark etmiyor musun? *Bütün her şeye sebep olan* kişi benim. Bana niyaz etme!”

Spren küçüldü, ışığı azaldı. Ama yine de Azim ile yanıp söndü. Aptal spren. Venli bir elini başına koydu. Neden... neden Demid’e, Eshonai’ye ve diğerlerine olanlar yüzünden daha kızgın değildi? Venli Kaynaşıklara katılmayı düşünebilir miydi? Halkının yok olduğunda ısrar eden ve Narak Savaşı’ndan sonra hayatta kalan binlerce dinleyiciyle ilgili sorularını geçiştiren bu canavarlara? Hepsi... *hepsi* mi Kaynaşıklara dönüştürülüyordu? Venli’nin kendi hırsları yerine bunu düşünmesi gerekmez miydi?

Bir form düşünme şeklini değiştirir Venli. Bunu herkes bilirdi. Eshonai ona kişinin formunun eylemlerine karar vermemesi gerektiği hakkında huyu olduğu gibi hiç durmadan nutuk atardı. *Form seni değil sen formu kontrol et; o seni kontrol etmesin.*

Öte yandan Eshonai herkese örnek olabilirdi. Bir general ve bir kahramandı. Eshonai görevini yapmıştı.

Venli'nin her zaman tek istediği şey güç olmuştu.

Tını aniden bir ışıkla parladı ve korkuyla yatağın altına kaçtı.

“Hah,” dedi Venli Yas'ta şehrin ötesinde gökyüzünün aniden karmasına bakarak. Dinmez fırtına. Yaklaşık dokuz günde bir geliyordu ve bu Venli'nin gelişinden beri ikinciydi. “Demek bu yüzden beni dinlemeleri için bir akşam grubu getirmediler.”

Kollarını kavuşturdu, derin bir nefes aldı ve ucunu kaçırıp farkına varmadan Yıkım Ritmi'ne tutulana kadar Azim'de mırıldandı. Pencereyi kapatmamıştı. Sevmiyordu. Bunun yerine gözlerini kapattı ve gök gürültüsünü dinledi. Kırmızı ve parlak şimşekler göz kapaklarının ötesinde patladı. İçindeki spren bunu hissetmek için *sıçradı* ve Venli heyecanlandı, Yıkım Ritmi içinde kabarıyordu.

Halkı gitmiş olabilirdi ama bu... bu *güç* için değermiş. Bunu nasıl kabul etmezdi?

Ne kadar süre iki kişi olmaya devam edebilirsin Venli? Eshonai'nin sesini duyar gibiydi. *Daha ne kadar bocalayacaksın?*

Fırtına geldi, rüzgâr pencereden içeri girdi, onu kaldırdı... ve bir tür görüye girdi. Bina ortadan kayboldu ve fırtınanın içinde sağa sola fırlatıldı; ama fırtına dindikten sonra zarar görmemiş olacağını biliyordu.

Venli en sonunda sert bir yüzeye düştü. Yıkım'da mırıldandı ve gözlerini açarak kendini gökyüzünde asılı duran bir platformun üzerinde buldu, altında mavi ve kahverengi bir küre gibi görünen Roshar'ın çok üzerindeydi. Arkasında sadece tek bir yıldız olabilecek küçük bir nokta tarafından lekelenen siyah bir hiçlik vardı.

O sarı-beyaz yıldız akıllalmaz bir hızla ona doğru genişledi, sonunda inanılmaz bir alevle onu kaplayana kadar büyüdü, şişti. Derisinin eridiğini, etinin yanıp kül olduğunu hissetti.

Hikâyeyi yeterince iyi anlatmıyorsun, diye ilan etti Garaz'ın sesi, kadim dilde konuşuyordu. *Huzursuzlanıyorsun. Kaynaşıklar bana bildirirdi. Bu değişecek yoksa yok edileceksin.*

“E-eyet... Efendi.” Konuşmak dilini yakıp yok etti. Artık göremiyordu, ateş gözlerini yakmıştı. Acı. İzdırıp. Ama karşısında *eğilemezdi* çünkü karşısındaki tanrı bütün dikkatini vermesini talep ediyordu. Vücudunun yok olmasının acısı *onunla* karşılaştırıldığında bir hiçti.

Sen benimsin. Bunu unutma.

Tamamen buharlaştı.

İnziva yerinin zemininde uyandı, yine taşları tırmalamaktan parmakları kanıyordu. Fırtınanın gürültüsü uzaklaşmıştı, saatler önce gitmiş olmalıydı. Bu süre boyunca yanmış mıydı?

Titreyerek gözlerini sıkı sıkı kapattı. Derisinin erimesi, gözlerinin, dilinin yanıp gitmesi...

Huzur Ritmi onu bunun içinden çekti ve Tını'nın yanında havada durduğunu biliyordu. Venli yerde yuvarlandı ve inledi, gözleri hâlâ kapalı kendi zihninin içinde Huzur'u aradı.

Bulamadı. Garaz'ın dokunuşu çok tazeydi, içindeki spren bunun yerine İhtiras'ta ötüyordu.

"Ben yapamam," diye fısıldadı Horgörü'de. "Yanlış kardeşe geldin."

Yanlış kardeş ölmüştü. Yanlış kardeş yaşıyordu.

Venli tanımları geri getirmek için planlar kurmuştu.

Ödülü işte buydu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Gerçeğe Meydan Oku!
Söyle Şarkısını
Başlangıçların!

ADOLİN ♦ SHALLAN ♦ KALADİN ♦ DALINAR ♦
NAVAİ ♦ SZETH ♦ TARAVANGIAN ♦ VENLİ

SEKİZ YIL ÖNCE

G avilar yıpranmış görünmeye başlıyordu.

Dalinar kralın çalışma odasının arka tarafında ayakta durmuş, konuşulanları yarım kulakla dinliyordu. Kral Kholinar için olan çeşitli kentsel projeleri gibi tehlikesiz konularda kalarak yüce prenslerin varisleriyle konuşuyordu.

Ne kadar da yaşlı görünüyor, diye düşündü Dalinar. Saçları çok erken beyazladı. Onu yeniden canlandıracak bir şeylere ihtiyacı var. Belki bir av işe yarardı.

Dalinar'ın toplantıya iştirak etmesine gerek yoktu, onun işi görünmektir. Arada sırada daha genç adamlardan biri odanın uzak kenarına bir bakış atıyor ve Karadiken'in oradaki gölgeler arasında dikildiğini ve grubu izlediğini görüyordu.

Dalinar, odadakilerin gözlerinde alevlerin yansımasını görüyor, kafasının içinde ağlayan çocukların seslerini duyuyordu.

Güçlü ol, diye düşündü Dalinar. Neredeyse üç yıl oldu.

Üç yıldır yaptığı şeyle yaşıyordu. Üç yıldır Kholinar'da çürüyüp gidiyordu. Zamanla daha iyiye gideceğini sanmıştı.

Ama daha kötüye gidiyordu.

Sadeas Yarık'ın yok edilmesinin haberlerini kralın yararına olacak şekilde dikkatlice elden geçirmişti. Yarıklının Dalinar'ın karısını öldürerek Kholinleri harekete geçmeye zorlamalarına üzücü demişti ve çatışmalar sırasında şehrin alev almasını talihsizlik olarak adlandırmıştı.

Gavilar şehri “yangında kaybettikleri” için Dalinar ve Sadeas’ı açıkça kinamıştı ama Yarıklılar hakkındaki suçlamaları çok daha ağırdı.

İma açıldı. Gavilar da Karadiken’in zincirini çözmeyi *istemiyordu*. O bile Dalinar’ın nasıl bir felaket yaratacağını tahmin edemezdi. Bunun en son çare olduğu belliydi ve bugünlerde herkes ona başka seçenekler sunmak için büyük özen gösteriyordu.

Ne kadar da etkiliydi. Tek bedeli bir şehir olmuştu. Ve Dalinar’ın akıl sağlığı.

Gavilar toplanmış açıkgozlere ısınmak için şömineyi yakmayı önerdi. Eh, bu Dalinar’ın gidebileceğinin işaretiydi. Ateşe *katlanamıyordu*. Duman kokusu burnuna yanan deri kokusu gibi geliyordu ve alevlerin çitirtılarıysa sadece onu hatırlatıyordu.

Dalinar arka kapıdan dışarı süzülerek üçüncü kattaki bir koridora çıktı, kendi odasına doğru ilerledi. Oğullarıyla birlikte kraliyet sarayına taşınmıştı. Kendi köşkü Dalinar’a fazlasıyla onu hatırlatıyordu.

Fırtınalar adına. O odada dikilmek, Gavilar’ın misafirlerinin gözlemindeki korkuya bakmak, bugün acıyı ve hatıraları fazlasıyla şiddetlendirmişti. Bazı günler daha iyi hissediyordu. Diğer günlerdeyse... bugünkü gibi hissediyordu. Sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki eğimli koridorun köşesini dönerken havada tütsü koku aldı. Odalarından mı geliyordu? Renarin yine yakıyor olmalıydı.

Dalinar sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi durdu, sonra topuğunun üzerinde geriye dönerek uzaklaşmaya başladı. Ne yazık ki artık çok geçti. Bu koku... *onun* kokusuydu.

Dalinar kan kırmızısı halıları ve sütunlu koridorları geçerek uzun adımlarla ikinci kata indi. Nereden içecek bir şeyler bulabilirdi? İnsanların onu gördükleri zaman dehşete kapılmış gibi davrandıkları şehre çıkamazdı. Mutfak? Hayır, daha sonra parmak uçlarına basarak krala gidecek ve Karadiken’in tekrar eflatunlara dadandığını fısıldayacak saray aşçılarından birine gidip yalvarmayacaktı. Gavilar Dalinar’ın çok içmesinden şikâyet ediyordu ama askerler savaşta olmadıkları zaman başka ne yapardı ki? Bu krallık için yaptığı onca şeyden sonra Dalinar biraz rahatlamayı hak etmiyor muydu?

Kral bugün çalışma odasını kullandığı için boş olması gereken taht odasına doğru döndü. Hizmetkâr girişinden içeri girdi ve yemeklerin krala servis yapılmadan önce hazırlandığı küçük bir odaya geldi. Işık için safir bir küre kullanan Dalinar diz çöktü ve dolaplardan birini karıştırdı. Çoğunlukla burada gelen misafirleri etkilemek için saklanan nadir ve kaliteli türden şaraplar olurdu.

Dolaplar boştu. Hay Cehennem. Tavalar, tepsiler ve bardaklardan başka hiçbir şey bulamadı. Birkaç torba da Herdaz baharatı. Burnundan soluyarak parmaklarıyla tezgâhın üstünde tempo tuttu. Gavilar Dalinar'ın buraya geldiğini keşfetmiş ve şarapları başka yere mi kaldırtmıştı? Kral onun bir ayyaş olduğunu düşünüyordu ama Dalinar sadece arada sırada içiyordu. Kötü günlerde. İçki zihninin gerisinde çığlık atan insanların seslerini bastırıyordu.

Ağlıyorlardı. Çocuklar yanıyordu. Babalarına, onları alevlerden kurtarsın diye yalvarıyorlardı. Ve Evi'nin sesi hepsine eşlik ediyordu...

Bundan ne zaman kurtulacaktı? Bir korkağa dönüşüyordu! Uyumaya çalıştığı zaman kâbuslar. Ne zaman bir ateş görse zihninin içinde ağlamalar. Fırtınalar götürsün Evi'yi, Dalinar'a bunu o yapmıştı! Eğer bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi davransaydı, bir kere bile olsun *görevle* ya da sadece *gerçeklikle* yüzleşmeyi becerebilseydi kendini öldürtmemiş olurdu.

Sert adımlarla koridora çıktı ve doğrudan bir grup genç askerle yüz yüze geldi. Askerler koridorun kenarlarına kaçıştı ve selam verdiler. Dalinar başını eğerek askerlerin selamına cevap verdi, fırtınayı yüz ifadesine yansıtmamaya çalışıyordu.

Mükemmel bir general. Olduğu kişi buydu.

"Baba?"

Dalinar aniden durdu. Adolin'in de askerlerin arasında olduğunu tamamen kaçırmıştı. On beş yaşındaki genç, yakışıklıydı ve boyu uzuyordu. Bu ikinci özelliği Dalinar'dan almıştı. Bugün Adolin üzerinde çok sayıda işleme olan şık bir takım ve gümüşle kaplı çizmeler vardı.

"Bu standartlara uygun bir asker üniforması değil asker," dedi Dalinar ona.

"Biliyorum!" dedi Adolin. "Özel olarak diktirdim!"

Fırtınalar adına... Oğlu bir züppeye dönüşüyordu.

"Baba," dedi Adolin hevesli bir şekilde ona yaklaşır ve bir elini yumruk yaparken. "Mesajımı aldın mı? Tenathar'la bir maç ayarladım. Baba, o *rütbeli*. Bu kendi Kılıç'ımı kazanmaya doğru giden bir adım!" Dalinar'a ışık saçan bir gülümseme gönderdi.

Dalinar'ın içinde duygular savaş hâlindeydi. Oğluyla Jah Kev'de geçen, ona ata binmeyi ve kılıç kullanmayı öğrettiği güzel yılların hatıraları.

Ve onun hatıraları. Adolin'in o sarı saçları ve gülümsemeyi aldığı kadının. Ne kadar da samimiydi. Dalinar Adolin'in içtenliğini düzgün üniforma giymiş yüz askere değişmezdi.

Ancak şu an onunla yüzleşemezdi.

“Baba?” dedi Adolin.

“Üniformalısın asker. Konuşman fazla içli dışlı. Ben sana böyle mi öğrettim?”

Adolin’in yüzü kızardı, sonra daha güçlü bir yüz takındı. Sert sözlerin karşısında boynu bükülmüyordu. Kınandığı zaman Adolin sadece *daha sıkı çalışırdı*.

“Komutanım!” dedi genç adam. “Bu haftaki maçımı izlemeye giderseniz şeref duyarım. Performansımdan memnun kalacağınızı düşünüyorum.”

Fırtına kapası çocuk. Onu kim reddedebilirdi ki? “Orada olacağım asker. Ve gururla seyredeceğim.”

Adolin sırttı, selam verdi, sonra diğerlerine katılmak için koşarak gitti. Dalinar o saçlardan, o muhteşem, rahatsız edici gülümsemeden kaçmak için hızla uzaklaştı.

Eh, artık bir içkiye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Ama aşçılara yalvarmaya *gitmeyecekti*. Bir seçeneğı daha vardı, ne kadar kurnaz da olsa kardeşı Gavilar’ın bile aklına gelmeyeceğinden emin olduğu bir seçenek. Bir kat daha aşağıya inerek sarayın doğu galerisine ulaştı, şimdi kafaları kazınmış ardentlerin yanlarından geçiyordu. Ta buraya kadar gelerek onların kınayıcı bakışlarıyla yüzleşmesi Dalinar’ın çaresizliğinin bir işaretiydi.

Bir merdiven boşluğundan binanın derinliklerine doğru inerek bir ucu mutfaklara, diğer ucu da yer altı mezarlığına uzanan koridorlara girdi. Birkaç köşeyi döndükten sonra Dilencilerin Taraçası’na ulaştı; saray bahçeleriyle gübre yığınlarının arasında kalan küçük bir avluydu. Burada bir grup zavallı Gavilar’ın akşam yemeğinden sonra yapacağı bağışları bekliyordu.

Birkaç Dalinar’dan sadaka isteyecek oldu ama ters bir bakış paçavralara bürünmüş sefillerin geri çekilmelerine ve korkuyla sinmelerine yetti. Avlunun arka tarafındaki iki büyük heykelin arasındaki gölgeye sığınmış Ahu’yu buldu. Sırtları dilencilere doğru dönüktü, ellerini önlerindeki bahçelere doğru açıyorlardı.

Ahu garip biriydi, delirmiş bir dilenci için bile. Siyah keçe gibi saçlı ve birbirine karışmış bir sakalı vardı, derisi bir Alethi için koyuydu. Giysileri sadece kumaş parçalarından ibaretti ve gübrelerden bile kötü kokuyordu.

Bir şekilde her zaman yanında bir şişe oluyordu.

Ahu Dalinar’a kıkırdadı. “Beni gördün mü?”

“Maalesef.” Dalinar yere oturdu. “Kokunu da aldım. Bugün ne içiyorsun? Bu sefer de su olmazsa iyi olur Ahu.”

Ahu koyu renkli şişman bir şişeyi salladı. “Bu ne, bilmiyorum çocuk. Ama tadı güzel.”

Dalinar bir yudum almayı denedi ve tısladı. Yakıcı bir şaraptı, birazcık bile tatlı değildi. Beyazdı, tanımadığı bir türdü. Fırtınalar adına... Kokusu bile sarhoş ediciydi.

Dalinar kafasına dikti, sonra şişeyi Ahu'ya geri uzattı. “Sesler nasıl?”

“Bugün alçak. Beni parçalara ayıracaklarını tekrarlıyorlar. Etimi yiyeceklerini. Kanımı içeceklerini.”

“Hoş.”

“Hee hee.” Ahu çalından duvara yaslanarak sanki yumuşak ipektenmiş gibi rahatlamayla sürtündü. “Güzel. Hiç de kötü değil çocuk. Ya senin seslerin?”

Dalinar cevap olarak elini uzattı. Ahu şişeyi ona verdi. Dalinar içerek ağlamaları susturacak zihin bulanıklığını memnuniyetle karşıladı.

“*Aven begah*,” dedi Ahu. “İzdirabım için güzel bir gece ve göklerle hareket etmemelerini söylemek de yok. Ruhum nerede ve bu yüzümdeki kim?”

“Sen garip küçük bir adamsın Ahu.”

Ahu cevap olarak kahkaha attı ve şarap için elini salladı. Bir yudum aldıktan sonra şişeyi Dalinar'a geri verdi, o da gömleğiyle dilencinin salyasını sildi. Onu bu hâle getiren Gavilar'ı fırtına kapsın.

“Seni sevdim,” dedi Ahu. “Gözlerindeki acıyı sevdim. O arkadaşçıl bir acı. Cana yakın bir acı.”

“Sağ ol.”

“Seni hangisi yakaladı çocuk?” diye sordu Ahu. “Kara Balıkçı mı? Üreyen Ana mı, Yüzsüz mü? Moelach yakınlarda. Onun hırıldamasını, duvarlarda tıkırdayan bir fare gibi zamanı tırmalamasını duyabiliyorum.”

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Delilik,” dedi Ahu, sonra kıkırdadı. “Eskiden benim suçum olmadığını düşünürdüm. Ama biliyor musun, yaptıklarımızdan kaçamayız. Onları içeri *biz* aldık. Onları kendimize *biz* çektik, arkadaş olduk, dansa kaldırdık ve flört ettik. *Kendi suçumuz*. Kendini ona açıyorsun ve bedelini ödüyorsun. Beynimi sökü� çıkardılar ve dans ettirdiler! Ben de izledim.”

Dalinar içki şişesini ağzına götürürken yarı yolda durakladı. Sonra Ahu'ya uzattı. “İç. İhtiyacın var.”

Ahu itaat etti.

Bir süre sonra Dalinar yalpalaya yalpalaya odalarına geri dönüyordu, kendini resmen *huzurlu* hissediyordu; kör kütük sarhoştı ve tek bir tane bile ağlayan çocuk duyulmuyordu. Kapıda durdu ve arkasını dönerek koridora doğru baktı. Nerede... Dilencilerin Taraçası'ndan geri dönüşünü hatırlayamıyordu.

Başını eğip önu iliklenmemiş ceketine baktı, beyaz gömleği içki ve tozla lekeliydi. *İlh...*

Kapalı kapının arkasından bir ses geliyordu. Adolin içeride miydi? Dalinar irkildi, sonra odaklandı. Fırtınalar adına, yanlış kapiya gelmişti.

Başka bir ses. Bu da Gavilar mıydı? Dalinar kapiya yaslandı.

"Onun hakkında endişeleniyorum amca," dedi Adolin'in sesi.

"Baban yalnızlığa hiç alışamadı Adolin," diye cevap verdi kral. "Annemi özlüyor."

Aptallar, diye düşündü Dalinar. Evi'yi özlemiyordu. Ondan *kurtulmak* istiyordu.

Gerçi... artık o olmadığı için içinde bir sızı vardı. Bu yüzden mi o Dalinar için o kadar sık ağlıyordu?

"Yine aşağıda dilencilerin yanında," dedi içeriden farklı bir ses. El-hokar mıydı? O küçük oğlan mı? Sesi neden bir erkek gibi çıkıyordu? O sadece... kaç yaşındaydı ki? "İlk önce yine servis odasını dene-di. Görünüşe göre geçen sefer oradakilerin hepsini içtiğini unutmuş. Bu sarayın herhangi bir yerinde saklı bir şişe varsa o aptal ayyaş gidip buluyor."

"Benim babam bir aptal *değil!*" dedi Adolin. "O büyük bir adam ve sen ona saygı..."

"Sakin, Adolin," dedi Gavilar. "İkiniz de dilinize hâkim olun. Dalinar bir asker. Bunun üstesinden gelecek. Belki de bir yolculuğa çıkarsak akıl sağlığını korumasına yardım edebiliriz. Belki Azir'e gideriz."

Sesleri... Kendini Evi'nin ağlamasından daha yeni kurtarmıştı ama bunları duymak onu geri getirdi. Dalinar dişlerini sıktı ve tökezleyerek doğru kapiya ilerledi. İçeride en yakın kanepayı buldu ve yığıldı.

KAYIP IŞIKLAR DENİZİ'NİN BİR KISMI

İstenilen bölge için eski notlarımı da içeren kişisel haritam.

Yaradılmamışlar üzerine yaptığım araştırmalar beni bu şeylerin sadece “yokluğun ruhları” ya da “gece gezen dokuz gölge” olmadığına ikna etti. Her biri engin güçler bahsedilmiş özel bir tür spren.

—Mitika, Hessi, sayfa 3

Adolin hiçbir zaman Cehennem'in neye benzeyebileceğini hayal etmeye zahmet etmemişti.

İlahiyat, kadınlar ve kâtipler içindi. Adolin Çağrı'sına uyarak başarabildiği en iyi kılıç dövüşçüsü olmayı düşünmüştü. Ardentler ona bunun yeterli olduğunu, Cehennem gibi şeyler hakkında endişe etmesinin gerekli olmadığını söylemişti.

Ama işte buradaydı, siyah bir gökyüzünün altındaki mermer beyazı bir platformun üzerinde diz çökmüştü. Soğuk bir güneş, eğer buna güneş denilebilirse tabii, bulutlardan oluşan bir yolun sonunda havada asılı duruyordu. Hareketli cam boncuklardan oluşan bir okyanus birbirlerine çarparak şakırdıyordu. Yağ lambalarının uçlarındakilere benzeyen on binlerce alev o okyanusun üzerinde uçuyordu.

Ve sprenler. Kâbus gibi çok sayıda biçimlere bürünmüş korkunç, dehşet verici sprenler boncuk okyanusunun içinde geziyordu. Kıvrıyor ve debeleniyor, insanlık dışı seslerle uluyorlardı. Bu türlerin hiçbirini tanııyordu.

“Öldüm,” diye fısıldadı Adolin. “Öldük ve burası da Cehennem.”

Ama o güzel mavi-beyaz spren kız neydi? Kafasının yerinde büyüleyici imkânsız bir sembol olan katı cübbe giymiş yaratık? Ya da gözleri kazınmış kadın? Ve o yukarılarında dikilen iki devasa mızraklı spren...

Adolin'in sol tarafında bir ışık patladı. Güç çeken Kaladin Stormblessed havaya yükseldi. Boncuklar tıkırdadı ve kıvranan güruhtaki canavarların hepsi birden tek bir varlıkmiş gibi Kaladin'e dönerek odaklandılar.

"Kaladin!" diye bağırdı spren kız. "Kaladin Fırtınasığrı'yla beslenirler. Dikkatlerini çekeceksin. Her şeyin dikkatini."

"Drehy ve Skar..." dedi Kaladin. "Askerlerimiz. Neredeler?"

"Onlar hâlâ öbür tarafta," dedi Adolin'in yanında ayağa kalkan Shalla. Çarpık kafalı yaratık kolundan tutarak ona destek oldu. "Fırtınalar adına, onlar bizden daha güvende olabilir. Shadesmar'dayız."

Etraflarındaki bazı ışıklar kaybolmuştu. Mum alevleri sönüyordu.

Pek çok spren platforma doğru yüzüyor, boncukları çatırdatarak etrafında dolaşırken gittikçe daha da büyüyen bir gruba katılıyorlardı. Büyük çoğu yılanı benzer uzun şeylerdi, sırtlarında çıkıntıları ve diller gibi sallanan ve koyu bir sıvıdan oluşuyormuş gibi görünen mor duyargaları vardı.

Aşağılarında, boncukların derinliklerinde devasa bir şey boncuk yığınlarının birbirlerinin üzerinden yuvarlanmasına neden olarak hareket etti.

"Kaladin!" diye bağırdı mavi tenli kız. "Lütfen!"

Kaladin kıza baktı ve onu ilk kez görmüş gibi hissetti. Işığı kayboldu ve sert bir şekilde platforma indi.

Çivit, ince Parekılıcı elinde, gözlerini platformun etrafındaki boncuklarda yüzen yaratıklara dikmişti. Aralarında korkuyor gibi görünmeyen tek kişi derisi kaba kumaştan yapılmış, gözleri kazınmış garip spren kadındı. Gözleri... yerinde oyuklar yoktu. Daha çok gözleri kazınarak silinmiş bir portre gibiydi.

Adolin titredi. "Ee..." dedi. "Ne oluyor, fikri olan var mı?"

"Ölmedik," dedi Çivit hırlayarak. "Buraya Shadesmar diyorlar. Düşünce âlemi."

"Ruhdöktüğüm zaman burayı görüyorum," dedi Shalla. "Shadesmar gerçek dünyayla benzer ama burada çoğu şey ters hâlde."

"Bir yıl kadar önce ülkenize ilk geldiğim zaman buradan geçtim," diye ekledi Çivit. "O zaman rehberlerim vardı ve çılgın şeylere fazla bakmamaya çalıştım."

“Akıllılık etmişsin,” dedi Adolin. Kendi Parekılıcı’nı çağırmak için elini yana uzattı.

Gözsüz kadın doğal olmayan bir şekilde kafasını Adolin’e doğru uzattı, sonra yüksek, delici bir ulumayla *çığırdı*.

Adolin tökezleyerek geriledi, neredeyse Shallan’a çarpacaktı ve onun... spreni mi? Şu Desen miydi?

“Bu senin kılıcın,” dedi Desen neşeli bir sesle. Adolin’in görebildiği kadarıyla ağzı yoktu. “Hmmm. Gayet ölü. Onu burada çağırabileceğini sanmıyorum.” Garip kafasını bir yana eğerek Çivit’in Kılıç’ına baktı. “Seninki farklı. Çok ilginç.”

Platformlarının çok aşağılarındaki şey yine kıpırdadı.

“Bu büyük ihtimalle kötü bir şey,” diye belirtti Desen. “Hmmm... evet. O yukarımızdaki sprenler Yeminkapısı’nın ruhları ve aşağımızdaki de büyük ihtimalle Yaradılmamışlardan biridir. Bu tarafta çok büyük olmalı.”

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Shallan.

Desen önce bir yöne, sonra da diğerine baktı. “Kayık yok. Hmmm. Evet, bu bir sorun, değil mi?”

Adolin hızla etrafında döndü. Yılana benzeyen sprenlerin bazıları daha önce fark etmediği bodur bacaklarını kullanarak platformun üzerine tırmanıyordu. O uzun mor duyargalar Adolin’e doğru uzanarak kımıldandı.

Korkusprenleri, diye fark etti Adolin. Korkusprenleri aynen o duyargaların uç kısımlarına benzeyen küçük mor çamur topaklarıydı.

“Bu platformdan gitmemiz gerek,” dedi Shallan. “Diğer her şey ikinci planda. Kaladin...” Kaladin’e doğru bir bakış attığı zaman sesi azalarak sustu.

Köprücü başı eğik, omuzları çökük, taşların üzerinde çökmüştü. Fırtınalar adına... Adolin hissiz ve hareketsiz Kaladin’i savaştan taşıyarak uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. Görünüşe göre bu duygu onu tekrar sarmıştı.

Kaladin’in spreni –Adolin, mavili güzel kızın kimliğinin bu olacağını tahmin edebiliyordu– elini korumacı bir şekilde sırtına koymuş arkasında ayakta duruyordu. “Kaladin iyi değil,” dedi kız.

“İyi olmam gerekiyor,” dedi Kaladin ayağa kalkarken, sesi boğuktu. Uzun saçları yüzünün önüne düşerek gözlerini kapatıyordu. Fırtınalar adına. Etrafları canavarlarla çevrilmişken bile köprücü göz korkutucu görünebiliyordu. “Güvenli bir yere nasıl ulaşacağız? Dikkat çekmeden sizi uçuramam.”

“Burası sizin dünyanızın tersi,” dedi Çivit. Ona doğru sallanan uzun bir duyargadan geriye adım attı. “Roshar’da suyun olacağı yerde burada kara olacak, değil mi?”

“Mmm,” dedi Desen başıyla onaylayarak.

“Nehir mi?” dedi Adolin. Asılı duran binlerce ışığın ötesine bakarak yerlerini kestirmeye çalıştı. “Orada.” Uzakta güçlkle seçebildiği bir karaltıya doğru işaret etti. Uzun bir ada gibiydi.

Kaladin oraya bakarak kaşlarını çatı. “Bu boncukların içinde yüzebilir miyiz?”

“Hayır,” dedi Adolin bu okyanusun içine düşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayarak. “Ben...”

Boncuklar altlarındaki büyük şey kabardığı zaman birbirlerine çarparak takırdadı ve tıngırdadı. Yakınlarında tek bir sivri kaya parçası yüzeyi yararak dışarı çıktı, siyah ve uzundu. Denizden yavaş yavaş dışarı çıkan bir dağ tepesi gibi yükseldi, boncuklar dalgalar hâlinde etrafında çarpışıyordu. Bir binanın yüksekliğine ulaştığı zaman bir eklem belirdi. Fırtınalar adına. Bu bir kaya ya da dağ değildi... bir pençeydi.

Başka yerlerden daha fazlası da çıkmaya başladı. Devasa bir el cam boncukların arasından yavaşça yukarı uzanıyordu. Çok derinlerden bir kalp atışı duyulmaya başladı, boncukları titretiyordu.

Adolin dehşet içinde tökezleyerek geriledi ve neredeyse boncuk okyanusuna düşecekti. Dengesini zar zor sağladı ve kendini gözsüz kadınla yüz yüze buldu. Kadın Adolin’e tamamen duygusuz bir şekilde bakıyor, sanki tekrar çığlık atabilmek için Adolin’in Parekilici’nı çağırma çalışmasını bekliyordu.

Cehennem. Çivit ne derse desin, Adolin kesinlikle Cehennem’deydi.

“Ne yapacağım?” diye fısıldadı Shallan. Platformun beyaz taşlarında diz çökmüş, boncukları yokluyordu. Her biri Fiziksel Âlem’deki bir nesnenin izlenimini yaratıyordu. Düşürülmüş bir kalkan. Saraydan bir vazo. Bir atkı.

Yakınlarında sadece birkaç santim boyundaki minik turuncu ya da yeşil *insanlara* benzeyen yüzlerce küçük spren kürelerin arasından tırmanıyorlardı. Shallan onları görmezden gelerek yardımını dokunabilecek bir şeylerin ruhunu aradı.

“Shallan,” dedi Desen de diz çökerek. “Bence... bence Ruhdö-

küm bir işe yaramayacaktır. Diğer âlemdeki bir nesneyi değiştirir ama burada işe yaramaz.”

“Burada ne *yapabilirim?*” O dikenler ya da pençeler ya da her neyse kaçınılmaz ve ölümcül bir şekilde etraflarında yükseliyordu.

Desen ellerini önünde kavuşturarak uğuldadı. Parmakları sanki obsidyenden yontulmuş gibi fazlasıyla pürüzsüzdü. Başı bir sırayı takip ederek kayıyor ve değişiyordu, küresel kütle hiçbir zaman aynı olmuyordu ama bir şekilde her zaman Desen’miş gibi geliyordu.

“Hafızam...” dedi Desen. “Hatırlamıyorum.”

Fırtınasığrı, diye düşündü Shallan. Jasnah ona Fırtınasığrı olmadan Shadesmar’a girmemesini söylemişti. Shallan cebinden bir küre çıkardı, hâlâ Peçe’nin kıyafetini giyiyordu. Yakınlardaki boncuklar tepki vererek titredi ve Shallan’a doğru yuvarlandı.

“Mmmm...” dedi Desen. “Tehlikeli.”

“Burada kalmanın daha iyi olacağını zannetmiyorum,” dedi Shallan. Biraz Fırtınasığrı çekti, sadece bir marka kadar. Spremler onun Fırtınasığrı kullanmasını Kaladin kadar fark etmiyor gibi göründü. Hürelini okyanusun yüzeyine bastırdı. Boncuklar yuvarlanmayı kesti ve elinin altında tıkırdayarak toplandılar. Bastırdığı zaman karşı koydular.

İyi bir başlangıç, diye düşündü daha fazla Fırtınasığrı çekerek. Boncuklar elinin etrafında toplanarak birikti, birbirlerinin üzerinden yuvarlanıyorlardı. Bir süre sonra elinde sadece büyük bir boncuk yığının olacağından endişe ederek küfretti.

“Shallan,” dedi Desen boncuklardan bir tanesini dürterek. “Bu olabilir mi?”

Bu Shallan’ın az önce de hissettiği kalkanın ruhuydu. Küreyi eldivenli emineline geçirdi, diğer elini okyanusun üzerine bastırdı. Eskiz çizirken bir Hatıra’sını rehber olarak kullanması gibi boncuğun ruhunu kullandı ve diğer boncuklar da itaatkar bir şekilde bir araya toplanarak yerlerinde sabitlendiler, kalkanın bir kopyasını oluşturdular.

Desen basarak üzerine çıktı, sonra mutlulukla zıpladı. Her ne kadar Desen normal bir insan kadar ağır görünse de Shallan’ın kalkanı onu batmadan taşıyabiliyordu. Yeterince iyiydi. Şimdi sadece hepsini birden taşıyabilecek kadar büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Düşününce, tercihen iki büyük şeye.

“Sen, kılıçlı!” dedi Shallan Çivit’e işaret ederek. “Bana yardım et. Adolin, sen de. Kaladin, bak bakalım bu âlemi bile mahvedecek kadar surat asabilecek misin.”

Çivit ve Adolin aceleyle yaklaştılar.

Kaladin dönüp kaşlarını çatı. “Ne?”

Gözlerindeki o bakışı düşünme, diye düşündü Shallan. Bizi buraya getirmekle ne yaptığını ya da nasıl olduğunu düşünme. Hiç düşünme Shallan.

Zihni çizim yapmak için hazırlanırken yaptığı gibi boşaldı, sonra işine odaklandı.

Bir çıkış yolu bul.

“Şimdi bakın,” dedi. “Bu alevler insanların ruhları, bu küreler de nesnelerin ruhlarını temsil ediyor. Evet, burada derin felsefi anlamlar var. Bunları elinizden geldiğince görmezden gelmeye çalışın, tamam mı? Bir boncuğa dokunduğunuz zaman onun neyi temsil ettiğini hissedebilmeniz gerek.”

Çivit Parekılıcı’nı kınına koydu ve eğilerek küreleri yokladı. “Evet... hissedebiliyorum. Her biri farklı bir izlenim yaratıyor.”

“Uzun ve düz bir şeyin ruhuna ihtiyacımız var.” Shallan gözlerini kapatarak ellerini kürelerin arasına daldırdı, kendini izlenimlere odakladı.

“Ben bir şey hissedemiyorum,” dedi Adolin. “Neyi yanlış yapıyorum?” Sesi kötü geliyordu ama bunu düşünme.

Ara. Uzun, çok uzun bir zamandır sandığından çıkarılmamış kaliteli giysi. O kadar eskiydi ki tozu kendisinin bir parçası olarak görüyordu.

Amacını bilen bozuk meyve: çürümek ve tohumlarını kayalara yapıştırarak filizlenmeye ve kök salmaya yetecek kadar fırtınalara dayanmalarını umut etmek.

Kısa süre önce savrulmuş ve amaçlarını yerine getirmenin şanını hisseden kılıçlar. Ölü adamlara ait olan, bir şekilde başarısız olduklarının hayal meyal farkında başka silahlar.

Yaşayan ruhlar etrafında uçuşuyordu, bir yığını Yeminkapısı’nın kontrol binasından içeri giriyordu. Bir tanesi Shallan’a dokundu. Köprücü Drehy. Shallan kısa bir an için o olmanın nasıl bir şey olduğunu *hissetti*. Kaladin için endişeleniyordu. Komuta edecek kimsenin olmamasından, komutayı almak zorunda kalmaktan korkuyordu. Drehy bir komutan değildi. Komutan sensen asilik yapamazdın. Drehy ona ne yapacağını söyleyenmesinden hoşlanırdı, böylece söylenen canı nasıl isterse öyle yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

Drehy’nin endişeleri Shallan’ın kendi kaygılarının da kabarmasına sebep oldu. *Kaladin olmayınca köprücülerin güçleri kaybolacak, diye düşündü. Vathah, Kırmızı ve İshnah ne olacak? Onlara hiç...*

Odaklan. Zihninin arkalarından bir şey uzandı, bu düşünceleri ve duyguları yakaladı ve çekip karanlığın içine götürdü. Kayboldular.

Shallan'ın parmakları bir boncuğa dokundu. Büyük bir kapıydı, kale girişi gibiydi. Küreyi kaptı ve emineline aktardı. Ne yazık ki hemen sonra dokunduğu boncuk sarayın *kendisiydi*. Bir an için heybeti karşısında afallayan Shallan'ın ağzı açık kaldı. Bütün sarayı *avcun-da* tutuyordu.

Fazla büyüktü. Küreyi bıraktı ve aramaya devam etti.

Kendini hâlâ bir çocuğun oyuncağı olarak gören bir çöp.

Eski bir binadan alınmış, eritilmiş çivilerden yapılmış bir kadeh.

İşte. Shallan bir küreyi yakaladı ve içine Fırtınaışığı doldurdu. Önünde tamamen boncuklardan oluşmuş bir bina yükseldi, Yemin-kapısı kontrol binasının bir eşiği. Sadece çatının yüzeyden birkaç karış yukarı çıkmasını sağlayabilmişti, binanın çoğu derinlere batıyordu. Çatıya yetişebilirlerdi.

“Çıkın!” diye bağırdı.

Desen çatıya tırmanırken Shallan kopyayı yerinde tuttu. Adolin takip etti, arkasından da o hayaletimsi spren ve Çivit. En sonunda Kalandin çantasını aldı ve spreniyle birlikte yürüyerek çatının üstüne çıktı.

Adolin'in yardımıyla Shallan da onlara katıldı. Binanın ruhu olan küreyi sıkı sıkı tutuyordu ve boncuktan binayı bir sal gibi denizin içinde hareket ettirmeye çalıştı.

Kımıldamadan öylece durdu. Eh, Shallan'ın bir planı daha vardı. Aceleyle çatının diğer tarafına doğru geçti ve denize dokunmak için Desen'in elinden tutarak aşağıya sarktı. Büyük kapının ruhunu kullanarak başka bir sabit platform yarattı. Desen üzerine zıpladı, Adolin ve Çivit de takip etti.

Hepsi tehlikeli bir şekilde kapının üzerinde yığıldıktan sonra Shallan binayı bıraktı. Arkalarında gürültüyle yıkılarak çöktü, dökülen boncuklar yakınlarda gezinen küçük yeşil sprenlerin bazılarını ürküttü.

Shallan binayı kapının diğer tarafında tekrar oluşturdu, sadece çatının üstü görünüyordu. Sırayla karşıya geçtiler.

Bu şekilde devam ettiler, binayı kapıyla ve kapıyı da binayla takip ederek o uzaktaki kara parçasına doğru adım adım gittiler. Her ne kadar Shallan kopyaları çökmeden önce bir miktar Fırtınaışığı'nı geri alabiliyor olsa da her seferinde Fırtınaışığı harcanıyordu. Yılana benzeyen uzun duygusal sprenlerin bazıları onları merakla takip ediyordu ama geri kalan türler, ki onlardan düzinelerce vardı, pek fark etmeden geçmelerine izin veriyordu.

“Mmm...” dedi Desen. “Diğer tarafta duygu çok. Evet, bu iyi. Dik-katlerini dağıtıyor.”

İş yorucu ve sıkıcıydı ama Shallan onları adım adım Kholinar şeh-rinin kaynayan kargaşasından uzaklaştırdı. Ruhların korkmuş ışıkla-rının ve diğer taraftaki duygularla ziyafet çeken aç sprenlerin yanla-rından geçtiler.

“Mmm...” diye fısıldadı Desen. “Shallan, bak. Ruhların ışıkları artık kaybolmuyor. Kholinar’daki insanlar teslim oluyor olmalı. Kendi türü-nün yok olmasından hoşlanmadığını biliyorum.”

Bu *iyiydi* elbette ama beklenmedik değildi. Parshmenler sivilleri katletmiyordu, gerçi Çivit’in askerlerine ne olduğundan emin olamaz-dı. Shallan kaçmayı başarmalarını ya da teslim olmalarını umut edi-yordu.

Shallan grubunu derinlerden çıkan dikenlerden ikisine korkutu-cu derecede yaklaştırmak zorunda kaldı. Dikenler onları fark ettikleri-ne dair tepki vermiyorlardı. Çıkıntıların ötesinde boncuklardaki daha sakın bir alana ulaştılar. Buradaki tek ses cam kürelerin birbirlerine çarpmalarıydı.

“Onları bozmuş,” diye fısıldadı Kaladin’in spreni.

Shallan bir mola vererek el çantasından çıkardığı bir mendille yü-zünü sildi. Artık Kholinar’daki ruhların ışıklarını sadece bulanık bir ay-dınlık şeklinde görecektik kadar uzaktaydılar.

“Ne dedin spren?” diye sordu Çivit. “Bozmuş mu?”

“O yüzden buradayız. Yeminkapısı, gökyüzündeki iki spreni hatırlıyor musunuz? O ikisi geçidin ruhlarıydı ama kırmızı renk... Artık on-lar O’na ait olmalı. O yüzden Urithiru’ya gitmek yerine buraya geldik.”

Sja-anat, diye düşündü Shallan. *Bizi öldürmesi gerektiğini ama yapmamaya çalışacağını söylemişti.*

Shallan tekrar alnını sildi, sonra işine geri döndü.

Adolin kendini işe yaramaz hissediyordu.

Hayatı boyunca hep anlamıştı. Düelloçuluğa kolayca uyum sağla-mıştı. İnsanlar genel olarak onu seviyor gibi görünüyordu. O en kötü anında, savaş meydanında durmuş Sadeas’ın ordusunun geri çeki-lerek onu ve babasını terk etmesini izlediği sırada bile neler olduğ-u-nu *anlayabilmişti.*

Ama bugün anlamıyordu. Bugün Cehennem’e gelmiş şaşkın bir çocuktü.

Bugün, Adolin Kholin bir hiçti.

Adolin kapının bir diğer kopyasının üzerine çıktı. Shalla'nın arkasında kalan çatıyı yıkıp çöktür, sonra da binanın başka bir kopyasını yaratmak için yanlarından geçerken bir araya sıkışmak zorunda kalıyorlardı.

Adolin kendini küçük hissediyordu. O kadar küçüktü ki. Çatıya doğru ilerledi. Ancak Kaladin kapının üzerinde durmaya devam etti, gözleri boş bakıyordu. Spreni Syl, Kaladin'in elinden tutup çekti.

"Kaladin?" diye seslendi Adolin.

Kaladin sonunda kendine geldi ve Syl'in çektiğine tepki verdi. Yürüyerek çatıya çıktı. Adolin onu takip etti, sonra Kaladin'in çantasını yavaş ama kararlı bir biçimde alarak kendi omzuna astı. Kaladin ona izin verdi. Arkalarındaki kapı parçalanarak boncuk okyanusunun içine gömüldü.

"Hey," dedi Adolin. "Buradan kurtulacağız."

"Köprü Dört'ten sağ çıktım," diye hırladı Kaladin. "Bundan da sağ çıkabilecek kadar güçlüyüm."

"Seni hiçbir şeyin öldüremeyeceğinden eminim. Fırtınalar adına köprücü, Yaradan seni yaparken Parekilici'nde kullandığı malzeme-yi kullanmış."

Kaladin omuz silkti. Ama bir sonraki platforma geçerlerken yüz ifadesi yine değişti. Diğerleri devam ederken yerinde durdu. Köprülerinin parçalanmasını ve denize düşmeyi beklemiş gibi bir hâli vardı.

"Onlara gösteremedim," diye fısıldadı Kaladin. "Onları... onları koruyamadım. İnsanları *korumayı* başarabilmem gerekiyor mu?"

"Hiç," dedi Adolin. "O acayip gözlü sprenin benim kılıcım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kaladin irkildi ve Adolin'e odaklandı, sonra yüzünü buruştu du. "Evet Adolin. Sanırım bu çok açık."

"Sadece merak ediyordum." Adolin omzunun üzerinden geriye baktı ve titredi. "Burası hakkında ne düşünüyorsun? Daha önce hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Biraz sussan olmaz mı Adolin?"

"Korkuyorum. Korktuğum zaman çenem düşer."

Kaladin sanki Adolin'in ne yaptığını tahmin edermiş gibi ona ters ters baktı. "Burası hakkında çok az şey biliyorum," diye cevap verdi en sonunda. "Ama sanırım sprenin doğduğu yer..."

Adolin onu konuşturmaya devam etti. Shalla'nın her yeni platform yaratmasıyla Adolin Kaladin'in omzuna ya da dirseğine hafifçe doku-

nuyor, Kaladin de ilerliyordu. Kaladin'in spreni yakınlarında duruyordu ama Adolin'in konuşmayı yönlendirmesine karışmadı.

Yavaş yavaş koyu ve parlak siyah bir taştan oluştuğu ortaya çıkan kara parçasına doğru yaklaştılar. Obsidiyene benziyordu. Adolin Kaladin'i karaya çıkarttı, sonra onu spreniyle birlikte oturttu. Çivit onları takip ediyordu, omuzları çökmüştü. Hatta Çivit'in... saçları soluyordu. Çok acayip bir şeydi; Adolin Çivit yere otururken simsiyah Alethi saçlarının ağararak soluk bir griye dönüşmesini izledi. Bu garip yerin başka bir etkisi olmalıydı.

Shadesmar hakkında ne biliyordu acaba? Adolin Kaladin'e o kadar odaklanmıştı ki onu sorgulamayı akıl edememişti. Ne yazık ki şu anda çok yorgundu, düzgün düşünemiyordu.

Desen karaya inerken Adolin tekrar platformun üzerine çıktı. Shallan yere yığılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sendeledi ve platform parçalandı. Adolin onu yakalamayı başarabilmişti ve neyse ki ayakları yere değmeden önce boncukların içine sadece bellerine kadar battılar. Küçük cam küreler fazla kolay kayıyor ve hareket ediyor gibiydi, ağırlıklarını taşıyamıyorlardı.

Adolin Shallan'ı kıyıya çıkarmak için boncuk dalgalarının içinden neredeyse taşımak zorunda kaldı. Orada Shallan devrilerek sırtüstü yığıldı, inledi ve gözlerini kapattı.

"Shallan?" diye sordu Adolin yanında eğilerek.

"Ben iyiyim. Sadece... konsantrasyon gerekti. Görselleştirme."

"Dünyamıza geri dönmenin başka bir yolunu bulmalıyız," dedi Kaladin yakınlarda oturduğu yerden. "Dinlenemeyiz. Hâlâ savaşıyorlar. Onlara yardım etmemiz gerek."

Adolin yoldaşlarını inceledi. Shallan yerde yatıyordu, spreni de ona katılmış, benzer bir duruşla yatıyor ve gökyüzüne bakıyordu. Çivit küçük Parekılıcı'nı kucağına yatırmış, öne doğru çökmüştü. Kaladin de boş gözlerle hiçliğe bakmaya devam ediyordu, spreni endişeyle arkasında dolanıyordu.

"Çivit," dedi Adolin. "Burada, bu karanın üzerinde güvende miyiz?"

"Shadesmar'da olunabilecek kadar güvendeyiz," dedi Çivit yorgunca. "Eğer yanlış sprenin dikkatini çekersen burası tehlikeli olabilir ama o konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"O zaman burada kamp kuracağız."

"Ama..." dedi Kaladin.

"Kamp kuracağız," dedi Adolin. Kibar ama ısrarlı bir şekilde. "Ayakta güç bela duruyoruz köprücü."

Kaladin daha fazla itiraz etmedi. Adolin her adımını ayağına taş bağılıymış gibi güçlükle atsa da kıyıyı keşfe çıktı. Camsı taşlarda küçük bir girinti buldu ve biraz ısrarla diğerlerini de buraya getirdi.

Ceket ve çantalarından eğreti yataklar yaparken Adolin son bir kez dönüp şehre baktı, doğum yerinin yıkılışına tanıklık ediyordu.

Fırtınalar adına, diye düşündü. Elhokar... Elhokar öldü.

Küçük Gav'ı götürmüşlerdi ve Dalinar da tahttan feragat etmeyi düşünüyordu.    nc  sırada... Adolin vardı.

Kral olacaktı.

Gerçekleri kurgudan ayırmak için elimden geleni yaptım ama konu Yokelçiler olduğunda birbirlerine boya gibi karışıyorlar. Yaradılmamışların her birinin düzinelerce ismi var ve onlara atfedilen güçler inanılmazdan dehşet vericiye kadar değişiyor.

— Mitika, Hessi, sayfa 4

Vallano-oğlu-oğlu...
Neturo-oğlu...
Szeth, Shinovar'ın...

Szeth. Sadece Szeth.

Shinovarlı Szeth, bir zamanlar Beyazlı Suikastçı denilen, yeniden doğmuştu. Büyük ölçüde.

Semadeşenler bundan fısıldayarak bahsediyordu. Adaletin Elçisi Nin, Szeth'i fırtınanın içindeki yenilgisinden sonra kurtarmıştı. Pek çok şey gibi ölüm de Szeth'in hakkı değildi. Elçi, ruhu ayrılmadan önce bir çeşit fabrial kullanarak Szeth'in bedenini iyileştirmişti.

Neredeyse fazla geç kalacaktı. Ruhu vücuduna düzgün bir şekilde geri bağlanmamıştı.

Szeth Safgöl'e yukarıdan bakan küçük kalelerinin önündeki taş arazide diğerleriyle birlikte yürüyordu. Hava neredeyse Szeth'in vatanındaki kadar nemliydi, gerçi toprağın ya da yaşamın kokusu eksikti. Burası deniz yosunu ve ıslak taş kokuyordu.

Beş aday daha vardı, hepsi de Szeth'ten daha gençti. Aralarında en kısa olan oydu ve başını tamamen tıraş ettirmiş tek kişiydi. Tıraş etmeseydi bile başı kel olurdu.

Diğerleri ondan uzak duruyorlardı. Belki de hareket ettiği zaman arkasında bıraktığı ışıldayan gölgeli silüet yüzündendi, ruhunun vücuduna bağlanmasındaki kusurun bir göstergesiydi. Herkes göremiyordu ama bu beşi görebilirdi. Dalgalara yeteri kadar yakındı.

Belki de sırtına bağlı taşıdığı gümüş kın içindeki kara kılıç yüzünden ondan korkuyorlardı.

Hah, bu göl! dedi kılıç zihninin içinde. Özellikle erkeksi ya da kadınsı gelmeyen hevesli bir sestir bu. *Beni çekmelisin Szeth! Gölü görmeyi çok isterim. Vasher burada sihirli balıklar olduğunu söylüyor. İlginç değil mi?*

“Çok acil durumlar dışında seni çekmemek için uyarıldım kılıç-nimi,” diye hatırlattı Szeth silaha. “Ve sadece çok miktarda Fırtınasığı taşıdığım durumlarda, böylece ruhumdan beslenemezsin.”

Tamam da ben öyle bir şey yapmam ki, dedi kılıç. Bir ‘hıh’ sesi çıkardı. *Sende kötülük olduğunu düşünmüyorum ve ben sadece kötülüğü yok ederim.*

Kılıç ona Elçi Nin tarafından verilmiş ilginç bir sınavdı, çoğu taşta-yürüyen tarafından Nale, Nalan ya da Nakku olarak adlandırılırdı. Bu kara kılıcı haftalardır taşımasına rağmen Szeth bu tecrübenin ona ne öğretmesi gerektiğini anlamamıştı.

Semadeşenler adayları izlemek için sıraya girdi. Burada yaklaşık elli kadar Semadeşen vardı ve bunlar şu an görevde oldukları söylenen düzinelercesini içermiyordu. Çok *kalabalıklardı*. Parlayan Şövalye tarikatlarından biri Hıyanet’i atlatmış ve iki bin yıldır Issızlık’a karşı nöbet tutuyorlardı, yaşlanıp ölenlerin yerine sürekli yenilerini alarak sayılarını korumuşlardı.

Szeth de onlara katılacaktı. Nin’in ona verileceğine söz verdiği eğitimlerini alacak, sonra vatani Shinovar’a gidecekti. Orada da onu haksız yere sürgüne gönderenlere adalet getirecekti.

Onları yargılamaya cüret edebilir miyim, diye merak etti Szeth’in bir parçası. *Adaletin kılıcını tutmaya cüret edebilir miyim?*

Kılıç cevap verdi. *Sen mi? Szeth, ben senin son derece güvenilir olduğunu düşünüyorum. Hem insan sarrafı sayılırım.*

“Seninle konuşmuyordum kılıç-nimi.”

Biliyorum. Ama haksızdın ve bu yüzden sana söylemek zorunda kaldım. Hey, bugün sesler sakın görünüyor. Bu güzel, değil mi?

Onlardan bahsetmek Szeth'in dikkatini fısıltılara yöneltmişti. Nin Szeth'in deliliğini iyileştirmemişti. Buna Szeth'in güçlerle olan bağlantısının bir etkisi demişti ve söylediği kadarıyla Szeth'in duyduğu Ruhsal Âlem'den gelen titreşimlerdi. Szeth'in öldürdüğü insanların anılarıydı.

Artık onlardan korkmuyordu. Szeth de ölmüş ve geri dönmeye zorlanmıştı. Seslere katılmakta başarısız olmuştu ve artık onların... Szeth'in üzerinde güçleri kalmamıştı, değil mi?

Peki öyleyse neden hâlâ geceleri dehşet içinde ağlıyordu?

Semadeşen'lerden biri öne çıktı. Ki altın saçlı bir kadındı, uzun boylu ve azametliydi. Semadeşenler yerel kolluk kuvvetlerinin kıyafetlerine bürünürlerdi, o yüzden burada Marabethia'da desenli omuz perlerinleri ve etek benzeri renkli peştamallar giyiyorlardı. Ki'nin gömleği yoktu, sadece göğsünün çevresine sarılmış basit bir kumaş vardı.

"Adaylar," dedi Ki Azişçe. "Buraya bir Semadeşen, sizin bağlılığınıza ve ciddiyetinize kefil olduğu için getirildiniz."

Bu kadın sıkıcı, dedi kılıç. Nale nereye gitti?

"Onun da sıkıcı olduğunu söylemiştin kılıç-nimi," dedi Szeth fısıldayarak.

Doğru ama onun etrafında ilginç şeyler oluyor. Ona sana beni daha sık çekmen gerektiğini tavsiye etmesini söylemeliyiz.

"İlk eğitiminiz zaten tamamlandı," dedi Ki. "Semadeşen'lerle yolculuk ettiniz ve görevlerinden birinde onlara katıldınız. Değerlendirildiniz ve Birinci İdeal'e layık bulundunuz. Söyleyin. Kelimeleri biliyor-sunuz."

Vasher beni her zaman çekerti, dedi kılıç, sesi içerlemiş gibiydi.

"Ölümden önce yaşam," dedi Szeth gözlerini kapatarak. "Zayıflıktan önce güç. Hedeften önce yolculuk."

Diğer beşi kelimeleri yüksek sesle sıralamışlardı. Szeth ise bunu karanlıktan onu çağıran seslere fısıldamıştı. Göreceklerdi. Szeth bunun sorumlularına hesap soracaktı.

İlk yeminin Fırtınasığı çekme becerisini geri getireceğini umut etmişti, daha önceki silahıyla birlikte kaybettiği bir yetenektir. Ancak cebinden bir küre çıkardığı zaman ışık'a erişemedi.

"Bu İdeal'i söylemekle geçmişteki suçlarınız ya da günahlarınız resmî olarak affedildi," dedi Ki. "Elimizde bu bölgenin yetkili mercileri tarafından imzalanmış belgeler var."

"Aramızda ilerlemeniz ve Çivilemeleri öğrenmeniz için sizi silahtar olarak yanına alacak bir ustaya ihtiyacınız var. Ondan sonra İkinci

İdeal'i söyleyebilirsiniz. Bunun ardından, gerçek bir Semadeşen olabilmemiz için bir yücespreni etkilemeniz ve bağ kurmanız gerekecek. Bugün pek çok sınavın ilkinde gireceksiniz. Her ne kadar biz sizi değerlendirsek de unutmayın ki başarınızın ya da başarısızlığınızın nihai kararı yücesprenlere ait. Sorusu olan var mı?”

Diğer adayların hiçbirisi bir şey söylemedi, o yüzden Szeth boğazını temizledi. “Beş İdeal var,” dedi. “Nin bunu anlatmıştı. Sizler hepsini söylediniz mi?”

“Birilerinin Beşinci İdeal’e ulaşmasının üzerinden yüzyıllar geçti,” dedi Ki. “Üçüncü İdeal’i, Bağlılık İdeal’ini söyleyerek bir Semadeşen olabilirsiniz.”

“İdeallerin ne olduklarını öğrenebilir miyiz?” diye sordu Szeth. Her nedense ondan saklayacaklarını düşünmüştü.

“Elbette,” dedi Ki. “Burada hile yok Neturo-oğlu-Szeth. Birinci İdeal, Parlayan İdeal. Bunu söylediniz. İkincisi Adalet İdeal, adaleti amaçlamak ve uygulamak için bir yemin.

“Üçüncü İdeal, Bağlılık İdeal, ilk önce bir yücesprenle bağ kurmanızı gerektiriyor. Bunu yaptıktan sonra kendinizi daha büyük bir hakikate, uyacağınız bir kanuna adıyorsunuz. Bunu başardığınız zaman bizim kullandığımız Dalgaların ikincisi ve daha tehlikelisi olan Dağılım eğitimini alacaksınız.”

“Bir gün Dördüncü İdeal olan Ülkü İdeal’ine ulaşabilirsiniz,” diye belirtti diğer bir Semadeşen. “Bu aşamada kendinize kişisel bir hedef seçecek ve yücespreninizi tatmin edecek bir şekilde tamamlayacaksınız. Bunu başardığınız zaman bizim gibi bir usta olacaksınız.”

Shinovar’ı temizlemek, diye düşündü Szeth. Hedefi bu olacaktı. “Beşinci İdeal nedir?” diye sordu.

“Kanun İdeal,” dedi Ki. “Zordur. Kanun olmanız gerekiyor, hakikat olmanız gerekiyor. Dediğim gibi bunun başarılmasının üzerinden yüzyıllar geçti.”

“Nin bana kanuna *uymamız gerektiğini* söyledi, insanoğlu değişken ve güvenilirmez olduğu için harici bir şeye riayet edilmesi gerektiğini. Biz nasıl kanun hâline gelebiliriz?”

“Kanun da bir yerlerden gelmek zorunda,” dedi diğer Semadeşen ustalarından biri. “Bu edeceğiniz bir yemin değil, bu yüzden onu düşünmeyinn. İlk üç İdeal çoğu Semadeşen için yeterli. Ben Dördüncü İdeal’e ulaşmadan önce yirmi yıl Üçüncü’de kaldım.”

Başka kimseden bir soru gelmeyince tecrübeli Semadeşenler adayları havaya Çivilemeye başladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Szeth.

“Sizi sınavın olacağı yere biz taşıyacağız,” dedi Ki. “Çünkü İkinci İdeal’i söyleyene kadar kendi Fırtınasığ’ınızla hareket edemezsiniz.”

“Benim yerim bu gençlerin yanı mı?” dedi Szeth. “Nin bana farklı bir şekilde davranmıştı.” Elçi onu diğer tarikatlardan olan Dalgabağlayanları avlamak için Tashikk’de bir göreve götürmüştü. Nin’in İssizlik’in gelişine engel olacağını açıkladığı acımasız bir eylemdi.

Yalnız öyle olmamıştı. Dinmez fırtına’nın dönüşü Nin’i yanılttığına ikna etmişti ve o da Szeth’i Tashikk’te terk etmişti. Nin geri gelip onu almadan önce haftalar geçmişti. Elçi Szeth’i buradaki kaleye bırakmış, sonra tekrar uçup gitmişti, bu sefer “akıl danışmak” için.

“Elçi ilk başta senin geçmişin yüzünden doğrudan Üçüncü İdeal’e ulaşabileceğini düşünmüştü,” dedi Ki. “Ancak artık o burada değil ve bunun kararını biz veremeyiz. Senin de diğerleriyle aynı yoldan geçmen gerekecek.”

Szeth başıyla onayladı. Pekâlâ.

“Başka itirazın yok mu?” diye sordu Ki.

“Düzenli ve açıklamasını da iyi yaptınız. Neden itiraz edeyim?”

Diğerleri bu cevabı beğenmiş gibi göründü ve Szeth’i gökyüzüne Ki Çiviledi. Bir an için uçmanın özgürlüğünü hissetti, ona uzun zaman önce bir Şereflikıcı’nı elinde tuttuğu ilk günlerini hatırlatmıştı. Hakikatsiz olmasından önceki günleri.

Hayır. Sen hiçbir zaman Hakikatsiz değildin. Bunu unutma.

Dahası bu uçuş gerçekten ona ait değildi. Başka bir Semadeşen onu yakalayıp aşağıya doğru Çivileyerek ilk etkiyi dengeleyene ve havada asılı kalmasını sağlayana kadar yukarı doğru düştü.

Bir çift Semadeşen Szeth’i kollarından tuttu ve bütün grup havada süzüldü. Szeth geçmişte bu türden bir şeyler yaptıklarını zannetmiyordu çünkü o kadar yıllar boyunca kendilerini gizlemişlerdi. Ama artık gizliliği önemsiyor gibi görünmüyorlardı.

Burayı sevdim, dedi kılıç. Buradan her şeyi görebiliyorsun.

“Gerçekten de görebiliyor musun kılıç-nimi?”

Bir insan gibi değil. Bir sürü şeyi görebiliyorsun Szeth. Ama benim ne kadar işe yarayabileceğimi değil.

Onlara atfedilmiş pek çok kişilik ve niyet olsa da, ben Yaradılmamışların yine de spren olduklarından emin olduğumu ifade etmeliyim. Bu nedenle onlar birey oldukları kadar kavramların ya da ilahî kuvvetlerin tezahürleriydiler de.

—Mitika, Hessi, sayfa 7

Kaladin Amaram'ın ordusundayken sığınak zeminindeki kremi temizleyişini hatırlıyordu.

O taşların üzerindeki keskinin sesi Kal'a annesini hatırlatıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü ve kapıların altından sızmış ya da askerlerin çizmeleriyle içeri taşınmış, onların dışında pürüzsüz olan zeminde düzensiz bir tabaka oluşturmuş kremleri kazıyordu. Askerlerin yerin pürüzsüz olmasını önemseyecekleri aklına gelmezdi. Mızrağını biliyor ya da ... bir şeyleri yağıyor olması gerekmez miydi?

Eh, Kal'ın tecrübelerine göre askerler bu tür işler yapmaya epey az zaman harcarlardı. Bunun yerine ömürleri bir yerlere yürümekle, orada burada dikilmekle ya da, Kal'ın durumunda, yanlış yerlere yürüdüğü ya da yanlış yerlerde dikildiği için azar işitmekle geçiyordu. Çalışırken içini çekti, annesinin ona öğrettiği gibi hafif ve düz darbeler kullanıyordu. Kremin altına girip itecektin. Bir parmak ya da daha kalın düz parçalar hâlinde kaldırılabildin. Yukarıdan gıdım gıdım kazı-maktan çok daha kolaydı.

Bir gölge kapıyı kararttı ve Kal omzunun üzerinden arkaya baktı, sonra iyice öne eğildi. *Harika.*

Çavuş Tukks ranzalardan birine doğru yürüdü ve oturdu, ağırlığının altında ahşap gıcırdadı. Diğer çavuşlardan daha genç olan Tukks'in yüz hatlarında bir... sorun vardı. Belki kısa boyu ya da göçük yanakları yüzündendi.

"Onu iyi yapıyorsun," dedi Tukks.

Kal çalışmaya devam etti, bir şey söylemedi.

"Kendini o kadar da kötü hissetme Kal. Yeni bir askerin çekinmesi o kadar da olağan dışı bir durum değil. Fırtınalar adına. Talim alanını bırak, savaşta bile donakalmak o kadar olağan dışı bir şey değil."

"Madem o kadar yaygın, neden cezalandırılıyorum?" diye mırıldandı Kal.

"Ne, bu mu? Biraz temizlik yapmak mı? Evlat, bu ceza değil. Bu uyum sağlaman için bir fırsat."

Kal kaşlarını çatarak doğruldu ve başını kaldırdı. "Ne?"

"Bana güven. Herkes senin fırça yemeni bekliyordu. Ne kadar fırça yemeden geçirirsen o kadar uyumsuz görünecektin."

"Cezalandırılmayı hak *etmediğim* için mi yerleri kazıyorum?"

"Evet, bir de bir subaya karşılık verdiğin için."

"O subay filan değildi! Sadece açıkgozlü bir..."

"Bu tür davranışlara *hemen* son versen daha iyi. Önemli birilerine yapmadan önce. Aman, ters ters bakma Kal. Eninde sonunda anlayacaksın."

Kal bir yatağın ayağının dibindeki özellikle inatçı bir krem çıkıntısına girdi.

"Kardeşini buldum," diye belirtti Tukks.

Kaladin'in nefesi kesildi.

"Yedinci'de," dedi Tukks.

"Yanına gitmem gerek. Tayin olabilir miyim? Birlikte olmamız gerekiyordu."

"Belki onu buraya tayin ettirebilirim, seninle birlikte eğitim yapsın diye."

"Altı üstü bir haberci! Mızrak eğitimi alması gerekmiyor."

"Herkes eğitim yapar, haberciler bile," dedi Tukks.

Kal keskisini sıkıca kavradı, ayağa kalkmak ve gidip Tien'i arama dürtüsünü bastırmak için kendini zorluyordu. Anlamıyorlar mıydı? Tien *kremcikleri* bile incitemezdi. Lanet şeyleri yakalar ve dışarı götürürdü, evcil hayvanlarıymış gibi onlarla konuşurdu. Elinde mızrak tuttuğu düşünmek bile saçmalıktı.

Tukks biraz kulaç kabuğu çıkardı ve çiğnemeye başladı. Yatakta

arkasına yaslandı ve ayaklarını ranzanın ayak ucundaki tahtanın üzerine koydu. “Şu solundaki yeri de iyice temizle.”

Kaladin içini çekti, sonra işaret edilen yere geçti.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Tukks. “Talim sırasında donduğun an hakkında?”

Aptal krem. Yaradan kremi neden yaratmıştı ki?

“Utanma,” diye devam etti Tukks. “Savaş meydanında değil de şimdi donup kalasın diye talim yapıyoruz. Seninle hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen seni öldürmek istediklerini bildiğin bir mangayla yüz yüze olduğunu düşün. Ve tereddüt ediyorsun, bunun doğru olmasının imkânsız olduğunu düşünüyorsun. Burada tecrübe etmezsen, savaşmaya, yaralanmaya hazırlanmıyorsun demektir. Bu korkuyu herkes hisseder.”

“Korktuğum şey yaralanmak değildi,” dedi Kal alçak sesle.

“Korktuğunu itiraf edemezsen ileri gidemezsin. Hissetmek iyidir. Bizi tanımlayan, bizi insan yapan...”

“Yaralanmaktan korkmuyordum.” Kaladin derin bir nefes aldı. “*Yaralamaktan* korkuyordum.”

Tukks kabuğu ağzında döndürdü, sonra başıyla onayladı. “Anlıyorum. Eh, bu da başka bir sorun. O da olağan dışı bir şey değil ama gerçekten farklı bir mesele.”

Bir süre için koca kışlada duyulan tek ses taşların üzerindeki keskinin sesi oldu. “Nasıl yapıyorsun?” diye sordu Kal nihayet başını kaldırmadan. “İnsanları nasıl incitebiliyorsun Tukks? Onlar da tıpkı bizim gibi zavallı koyugözler.”

“Arkadaşlarımı düşünüyorum,” dedi Tukks. “Onları yüzüstü bırakmam. Artık benim ailem oldular.”

“O yüzden başka birinin ailesini mi öldürüyorsun?”

“Eninde sonunda kabukkafaları öldüreceğiz. Ama ne demek istediğini anlıyorum Kal. Kaç askerin düşmanla yüz yüze geldiğini ve başka birine zarar vermeyi başaramayacağını düşündüğünü bilsen şaşarsın.”

Kal gözlerini kapattı, keski parmaklarının arasından kaydı.

“O kadar hevesli olmaman iyi,” dedi Tukks. “Aklının yerinde olduğunu gösteriyor. Bütün her şeyin bir oyun olduğunu düşünen duyarsız bir salaktansa, on tane temiz kalpli ve beceriksiz adamım olmasını tercih ederim.”

Dünya mantıklı değil, diye düşündü Kal. Kusursuz bir cerrah olan babası ona hastalarının duyularına kendini fazla kaptırmamasını

söylendi. Şimdi de mesleği adam öldürmek olan biri ona *umursamasını* mı söylüyordu?

Tukks ayağa kalkarken çizmeleri taş zeminde gıcırdadı. Yürüyerek geldi ve bir elini Kal'in omzuna koydu. "Çatışmayı ya da hatta savışı bile kafana takma. Silah arkadaşlarına odaklan Kal. *Onları* hayatta tut. *Onların* ihtiyaç duyduğu adam ol." Sırttı. "Bir de bu yerin geri kalanını temizle. Akşam yemeğine geldiğin zaman manganın geri kalanının eskisinden daha dost canlısı olacağını düşünüyorum. Önsezi diyelim."

O gece Kaladin Tukks'ın haklı olduğunu gördü. Artık ceza aldığı için askerlerin geri kalanı ona *gerçekten* daha iyi davranırmış gibi görünüyorlardı. O yüzden Kal dilini tuttu, gülümsedi ve arkadaşlığın tadını çıkardı.

Tukks'a gerçeği hiçbir zaman söylememişti. Kal talim alanında donup kaldığı zaman korkmamıştı. Birilerine zarar verebileceğinden *emindi*. Hatta gerekirse öldürebileceğini de fark etmişti.

Onu dehşete düşüren de buydu.

Kaladin erimiş obsidiyen gibi görünen bir taş parçasının üzerine oturuyordu. Yerden öylece büyümüştü, burası normal bir yer gibi görünmüyordu.

Uzaktaki güneş geldiklerinden beri kımıldamamıştı. Yakınlarda garip korkusprenlerinden biri cam boncuklar denizinin kıyısı boyunca sürünüyordu. Bir baltatazısı kadar büyüktü ama daha uzun ve inceydi, bodur bacakları olan bir yılanı andırıyordu. Başındaki mor du-yargalar kımıldandı ve Kaladin'in olduğu yöne doğru döndü. İsteddiği bir şey algılayamadığı zaman kıyı boyunca ilerlemeye devam etti.

Syl yürürken hiç ses çıkarmıyordu ama Kaladin gölgesinin arkasından yaklaştığını fark etti, buradaki diğer bütün gölgeler gibi güneşe *doğru* uzanıyordu. Yanındaki cam yumrusunun üzerine oturdu, sonra başını yana devirerek Kaladin'in koluna yasladı, elleri kucağında yadı.

"Diğerleri hâlâ uyuyor mu?" diye sordu Kaladin.

"Hı hı. Desen nöbet tutuyor." Burnunu buruşturdu. "Garip."

"O iyi Syl."

"Garip olan da bu zaten."

Bacaklarını öne doğru uzattı, çoğu zaman olduğu gibi yalın ayak-tı. Bu tarafta insan boyutunda olduğu için daha da garip duruyordu.

Üzerlerinden boğumlu gövdeleri, uzun kanatları ve dalgalanan kuyrukları olan küçük bir spren sürüsü uçarak geçti. Hepsinin başlarının yerinde bedenlerinin hemen önünde asılı duran altın birer top vardı. Bu tanıdık geliyordu...

Şansprenleri, diye düşündü. Gerçek dünyada duyargaları görülen korkusprenleri gibiydiler. Orada gerçek sprenin sadece bir parçası görünüyordu.

“Ee...” dedi Syl. “Uyumayacak mısın?”

Kaladin başını olumsuz anlamda salladı.

“İnsanlar konusunda *uzman* olmayabilirim,” dedi. “Örneğin neden kültürlerinizin sadece birkaçının bana tapındığını hâlâ çözemedim. Ama galiba bir yerlerde uyumanız gerektiğini duymuştum. Hem de sanırım her geceydi.”

Cevap vermedi.

“Kaladin...”

“Ya sen?” dedi başını çevirerek, uzaklarda nehrin gerçek dünyada olduğu yeri gösteren karadan kanala baktı. “Sen uyumuyor musun?”

“Uyumam gerekiyor mu, bilmiyorum.”

“Burası senin vatanın değil mi? Geldiğin yer. Düşünmüştüm ki sen... bilmem... burada daha ölümlü olabilirsin sanmıştım.”

“Ben hâlâ bir sprenim,” dedi Syl. “Tanrının küçük bir parçasıyım. Bana tapınma kısmını duymadın mı?”

Cevap vermediği zaman Syl yan tarafını dürtüklede. “İğneleyici bir şeyler söylemen gerekiyordu.”

“Affedersin.”

“Biz uyumayız, yemek yemeyiz. Sanırım insanlardan besleniyor olabiliriz. Duygularınızla. Ya da bizim hakkımızdaki düşüncelerinizden. Epey karmaşık görünüyor. Shadestmar’da kendi başımıza düşünebiliyoruz ama eğer sizin âleminize gelirsek bir insanla bağ kurmaya ihtiyacımız var. Yoksa o şansprenleri kadar akılsız oluyoruz.”

“Ama o geçişi nasıl yaptın?”

“Ben...” Syl’in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Beni sen çağırdın. Ya da, hayır, *bir gün* beni çağıracağını biliyordum. Bu yüzden babamın her zaman söylediğinin aksine insanoğlunun şerefini hâlâ koruduğuna güvenerek Fiziksel Âlem’e geçiş yaptım.”

Babası. *Fırtınababa*.

Syl’in başını kolunda hissedebilmek o kadar garipti ki. Varlığının çok az olmasına alışkındı.

“Tekrar geçebilir misin?” diye sordu Kaladin. “Dalinar’a Yeminkapılarında bir bozukluk olabileceğini haber vermek için?”

“Sanmıyorum. Sen buradasın ve benim bağım da seninle.” Kaladin’i tekrar dürttü. “Ama bunların asıl sorunla ilgisi yok.”

“Haklısın. Bir silaha ihtiyacım var. Ve bir şekilde yiyecek bulmamız gerekecek.”

“Kaladin...”

“Bu tarafta ağaç var mı? Bu obsidiyenden iyi bir temren yapılır.”

Syl başını kolundan kaldırdı ve kocaman endişeli gözlerle ona baktı.

“Ben iyiyim Syl,” dedi Kaladin. “Sadece dikkatim dağılmıştı.”

“Resmen komaya girdin.”

“Tekrar olmasına izin vermeyeceğim.”

“Şikâyet etmiyorum.” Kaladin’in sağ koluna en sevdiği oyuncağına sarılan bir çocuk gibi kollarını doladı. Endişeliydi. Korkuyordu. “İçinde doğru olmayan bir şeyler var. Ama ne olduğunu bilmiyorum.”

Daha önce gerçek bir savaşta donakalmamıştım, diye düşündü Kaladin. *Tukks’un gelip benimle konuşmak zorunda kaldığı o talim gününden beri hiç.* “Ben... Sah’ı orada gördüğüm için şaşırmıştım,” dedi. “Moash’tan bahsetmeye gerek bile yok.”

Nasıl yapıyorsun? İnsanları nasıl incitebiliyorsun Tukks...

Syl gözlerini kapattı ve kolunu bırakmadan Kaladin’e yaslandı.

Neden sonra diğerlerinin hareketlendiğini duydu, o yüzden kendini Syl’in elinden kurtardı ve yanlarına gitti.

Altını çizmek istediğim en önemli nokta Yaradılmamışların hâlâ aramızda oldukları. Onları çevreleyen efsanelerin büyük çoğunluğu ilahîyatla fazla karışık olduğu için bunun tartışmalı bir görüş olacağının farkındayım. Ancak onların bazı etkilerinin dünyada sıklıkla görüldüğü benim için oldukça açık ve biz bunlara sadece başka sprenlerin etkileriymiş gibi muamele ediyoruz.

—Mitika, Hessi, sayfa 12

Semadeşen sınavı Safgöl'ün kuzey kıyısındaki orta büyüklükte bir kasabada yapılacaktı. Elbette ki bazı insanlar gölün içinde yaşıyordu ama akli başında olan halk bundan kaçınırdı.

Szeth diğer adaylarla birlikte kasaba meydanının yakınına kondu, daha doğrusu *konduruldu*. Semadeşenlerin büyük çoğunluğu ya havada kalmışlar ya da kasabanın etrafındaki kayalıklara konuşlanmışlardı.

Ustalardan üçü ve kendilerini Çivileyebilen birkaç genç adam ve kadından oluşan bir grup Szeth'in yakınlarına kondu. Bugün yapılacak sınav Szeth gibi bir usta bulması ve İkinci İdeal'i söylemesi gereken adaylar ile bu aşamayı geçmiş olan Üçüncü İdeal'i söylemeleri ve bir spreni etkilemeleri gereken silahtarları içerecekti.

Çeşitli bir gruptu, Semadeşenler etnik kökenleri ya da göz rengini önemsiyor gibi görünmüyorlardı. Szeth aralarındaki tek Shin'di ama içlerinde Makabakiler, Reshiler, Vorinler, İrialiler ve hatta bir tane Thavlenli bile vardı.

Bir Marabethi peştamalı ve bir Azish ceketi giymiş uzun, güçlü bir adam bir verandada oturduğu yerden kalktı. “Yeteri kadar oyalandınız!” dedi onlara doğru yürürken Azişçe. “Size saatler önce haber gönderdim! Kaçaklar gölün içine doğru gitti, şimdiye kadar ne kadar uzaklaştılar kim bilir! Eğer durdurulmazlarsa yine öldürecekler. Onları bulun ve gerekeni yapın, alınlarındaki dövmelemlerden tanıyacaksınız.”

Ustalar silahtarlara ve adaylara doğru döndü, aralarında daha hevesli olanlar derhâl göle doğru koşmaya başladı. Çivileme yapabilen birkaçı da gökyüzüne yükseldi.

Szeth durakladı, dördü de bekliyordu. Szeth omzunda Marabethi alı yüksek yargıç pelerini olan Ki’ye doğru ilerledi.

“Bu adam bize haber göndermeyi nereden biliyordu?” diye sordu Szeth.

“Yeni fırtınanın gelişinden sonra nüfuz alanımızı genişletiyoruz,” diye cevap verdi Ki. “Yerel hükümdarlar bizi birleştirici bir askerî kuvvet olarak kabul etti ve bize yasal otorite verdiler. Şehrin yüksek bakanı bize uzaklem aracılığıyla yazarak yardımımızı rica etti.”

“Ya bu kaçaklar?” diye sordu bir silahtar. “Onlar hakkında ne biliyoruz ve buradaki görevimiz nedir?”

“Bu kaçaklar şu yamaçların üzerindeki hapishaneden kaçtılar. Gelen raporda bunların tehlikeli katiller olduğu yazıyor. Sizin göreviniz suçluları bulmak ve onları idam etmek. Elimizde ölüm fermanı var.”

“Kaçanların hepsi suçlu mu?”

“Öyle.”

Bunun üzerine diğer silahtarların birkaç tanesi kendilerini kanıtlamak için aceleyle gitti. Szeth yine de oyalanıyordu. Bu durumda onu rahatsız eden bir şeyler vardı. “Eğer bu adamlar katilse neden daha önce idam edilmediler?”

“Bu bölgenin halkı Reshili idealistler, Neturo-oğlu-Szeth,” dedi Ki. “Garip, suçlulara karşı bile şiddet kullanmıyorlar. Bu kasaba bölgenin tamamından gelen mahkûmları hapsetmekle yükümlü ve Bakan Kwati’ye bu tesisin idare etmesi için vergi ödeniyor. Şimdi katiller kaçtığına göre artık merhamet yok. İdam edilecekler.”

Bu son kalan iki silahtar için de yeterli olmuştu, gökyüzüne yükselerek suçluları aramaya gittiler. Ve Szeth bunun kendisi için de yeterli olduğunu düşündü.

Bunlar Semadeşenler, diye düşündü. Bizi bile bile masumların peşinden göndermezler. En baştan sessizliklerini onay olarak kabul edebilirdi de. Ama... bir şeyler onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

Bu bir sınavdı ama sınanan neydi? Sadece suçluları ne kadar hızla ortadan kaldırılabilecekleri mi?

Szeth sulara doğru yürümeye başladı.

“Neturo-oğlu-Szeth,” diye seslendi Ki.

“Evet?”

“Taşların üzerinde yürüyorsun. Neden? Tanıdığım bütün Shinler taşları kutsal kabul ediyor ve üzerlerine basmayı reddediyorlar.”

“Kutsal olamazlar. Eğer olsalardı Usta Ki, beni uzun zaman önce yakıp yok ederlerdi.” Başıyla selam verdi, sonra Safgöl’ün içine yürüdü.

Su hatırladığından daha ılıktı. Hiç derin değildi, hatta söylenenlere göre gölün tam ortasında bile arada bir rastlanan oyukların dışında su bir insanın kalça hizasını geçmiyordu.

Diğerlerinden çok geride kaldın, dedi kılıç. Bu gidişle kimseyi yakalayamayacaksın.

“Bir zamanlar senin gibi bir ses tanırdım kılıç-nimi.”

Fısıltılar mı?

“Hayır. Tek bir sestti, gençliğimde zihnimin içindeydi.” Szeth eliyle gözlerini gölgeleyerek parıldayan göl boyunca baktı. “Umuyorum, bu sefer işler daha iyi gider.”

Uçan silahtarlar açıkta olan herkesi yakalayacaklardı, o yüzden Szeth’in daha az görünür olan suçluları araması gerekiyordu. Sadece bir tanesine ihtiyacı vardı...

Bir mi, dedi kılıç. Yeteri kadar hevesli değilsin.

“Belki. Kılıç-nimi, neden bana verildiğini biliyor musun?”

Çünkü yardıma ihtiyacın vardı. Yardım etmekte iyiyimdir.

“Ama neden ben?” dedi Szeth ağır adımlarla suyun içinde yürürken. “Nin seni yanımdan ayırmamamı söyledi.”

Bir destekten çok bir yüke benziyordu. Evet, bu kılıç bir Parekılıcı’ydı ama kınından çıkarmaması için uyarılmıştı.

Safgöl sonsuza uzanıyor gibi görünüyordu, bir okyanus kadar genişti. Szeth’in adımları balık sürülerini ürkütüyordu, bazıları bir süre peşine takılıyor, arada bir hafif hafif çizmelerini ısıyorlardı. Sığıllıklarından yükselen dallı budaklı ağaçlar suyla doyarken, kökleri de göl yatağındaki çok sayıdaki oluk ve deliğe sıkı sıkı tutunuyordu. Kıyının yakınlarında kayalar gölü delerek dışarı çıkıyordu ama içlere doğru ilerledikçe Safgöl daha durağan, daha boş hâle geliyordu.

Szeth kıyaya paralel yöne döndü.

Diğerleriyle aynı yöne gitmiyorsun.

Bu doğruydu.

Aıkçası Szeth, dürüst olmak zorundayım. Kötülüğü yok etme konusunda iyi değilsin. Elinde olduğum süre boyunca kimseyi ldrmedik.

“Merak ediyorum kılıı-nimi. Acaba Tanrı-oğlu-Nin seni bana teşviklerine direnmeye alışmam için mi, yoksa senin kadar kana susamış olduğumu düşündüğü için mi verdi? Birbirimize uygun olduğu-muzu sylemiştii.”

Ben kana susamış değilim, dedi kılıı anında. Sadece işe yaramak istiyorum.

“Ve bir de sıkılmamayı.”

Eh, o da var. Kılıı derin düşünceler dalmış bir insanı taklit ederek alıak seslerle mırıldandı. Biz tanışmadan önce çok kişiyi öldürdüğünü söylüyorsun. Ama o fısıltılar... yok edilmesi gereken kişileri yok ettiğin için zevk almadın mı?

“Yok edilmeleri gerektiğine ikna olmuş değilim.”

Onları ldrdn ama.

“İtaat etmeye yeminliydim.”

Sihirli bir taş zerine.

Szeth kılıca geımişini şimdiye kadar birkaç kere anlatmıştı. Her nedense kılıı bazı şeyleri anlamakta ya da hatırlamakta zorluk çekiyordu. “Yemintaşı büyülü değildi. Şeref yüzünden itaat ediyordum ve bazen kötü ya da adi insanlara itaat ettim. Şimdi ise daha yüksek bir ideal arıyorum.”

Ya yanlış şeye uymayı seıersen? Yine başıladığın yere geri dönmüş olmaz mısın? Sadece kötülüğü bulup onu yok etsen olmaz mı?

“Peki kötülük nedir kılıı-nimi?”

Eminim görünce anlarsın. Akıllı birine benziyorsun. Gittikçe daha sıkıcı hâle gelsen de.

Keşke Szeth sıkıcılığın içinde kalmaya devam edebilseydi.

Yakınlarda kıyidan yükselen büyük çarpık bir ağaç vardı. Bir dalının üzerindeki yaprakların birkaçı iıeri çekilmiş, kabuğun iıine saklanmışlardı, birileri onları rahatsız etmişti. Szeth fark ettiğini belli eden bir hareket yapmadı ama yürüyüşünün aıısını ağacın altından geıecek şekilde değiştirdi. Szeth’in bir yanı ağaçta saklanan adamın saklanmaya devam edecek kadar akıllı olmasını umut ediyordu.

Değildi. Belki de iyi bir silah elde edebilmeyi düşünen adam Szeth’in üzerine atladı.

Szeth yana kaıındı ama çivileme olmadan kendini yavaşı, bece-

riksiz hissediyordu. Kaçağın eğreti hançerinin darbelerinden kaçmış ama tekrar suya doğru gerilemek zorunda kalmıştı.

Sonunda! dedi kılıç. *Tamam, şimdi ne yapman gerektiğini söylüyorum. Savaş ve kazan Szeth.*

Kaçak, Szeth'in üzerine doğru atıldı. Szeth hançerli elini yakalaya-rak çevirdi ve kendi momentumunu kullanarak adamı gölün içerisine doğru tökezleterek itti.

Adam toparlanarak kaçağın perişan, zavallı görüntüsünü becere-bildiği kadarıyla okumaya çalışan Szeth'e doğru döndü. Keçe gibi ol-muş yapışık saçlar. Çok sayıda yarası olan bir Reshi teni. Sefil adam o kadar pisti ki, dilenciler ve sokak çocukları bile onun varlığından ra-hatsız olurdu.

Kaçak hançeri bir elinden diğerine geçirdi, temkinliydi. Sonra tek-rar Szeth'e saldırdı.

Szeth adamı bir kere daha bileğinden yakaladı ve döndürdü, sular etrafa saçıldı. Beklediği gibi adam bıçağını düşürdü, Szeth de suyun içinden kaptı. Adamın onu yakalamaya çalışmasından kaçındı ve bir an sonra bir kolunu adamın boynuna dolamıştı. Bıçağı kaldırdı, her-hangi bir şey düşünmeden önce adamın göğsüne dayayarak kanı-nı akıtmıştı bile.

Hançeri geri çekerek kaçağı öldürmemeyi başarabildi. Aptal! Ada-mı sorgulaması gerekiyordu. Hakikatsiz olarak geçirdiği zaman onu bu kadar hevesli bir katile mi çevirmişti? Szeth hançeri indirdi ama bu, adama hamle yaparak ikisi birden suyun içine düşürme şansı verdi.

Szeth kan kadar ılık suyun içine düştü. Suçlu üzerine devrilmişti ve Szeth'i suyun altına iterek elini taş zemine vurdu, hançeri düşür-mesine neden oldu. Dünya bulanıklaşmaya başladı.

Kazanmak bu değil, dedi kılıç.

Kralları ve Paredarları katlettikten sonra uyduruk bir hançeri olan bir adamın ellerinde ölmek ne kadar ironik olurdu. Szeth neredeyse buna izin verecekti ama kaderin daha onunla işinin bitmediğini bili-yordu.

Cılız ve güçsüz olan adamı üzerinden attı. Kaçak suyun altında görünen hançeri kavramaya çalışırken Szeth de biraz mesafe kazan-mak için öbür yöne doğru yuvarlandı. Ne yazık ki sırtındaki kılıç gölün dibindeki taşların arasına takılmıştı ve bu Szeth'in tekrar suyun içine düşmesine sebep oldu. Szeth hırladı ve bir asılmayla kendini kurtar-dı, kılıç kınının şeridinin kopmasına neden olmuştu.

Kılıç suyun dibine çöktü. Szeth suları saçarak ayağa kalktı ve nefes nefese kalmış pis kaçağa doğru döndü.

Adam suyun altındaki gümüş kılıca bir bakış attı. Gözleri ifadesizleşti, sonra kötücül bir sırıtmayla elindeki bıçağı *bıraktı* ve kılıca doğru daldı.

İlginçti. Sevinçli görünen kaçak elinde kılıçla ayağa kalkarken Szeth geriye adım attı.

Szeth suratına bir yumruk indirdi, kolu arkasında hafif bir kopyasını bırakıyordu. Kının içindeki kılıcı kavradı ve çekerek zayıf adamın elerinden kopardı. Kılıç normalde boyutuna göre fazla ağır gibi gelirdi ama şu anda parmaklarına hafif geliyordu. Yana doğru bir adım attı ve kılıcı kınıyla birlikte düşmanına doğru savurdu.

Silah kaçağın sırtına rahatsız edici bir çatırtı çıkararak vurdu. Zavalı adam gölün içine yığıldı ve hareketsiz kaldı.

İdare eder sanırım, dedi kılıç. *En başta beni kullanmalıydın.*

Szeth kendini silkeledi. Adamı öldürmüş müydü? Szeth eğildi ve keçeleşmiş saçlarından kavrayarak adamı yukarı çekti. Kaçak derin bir nefes aldı ama vücudu hareket etmiyordu. Ölmemiş ama felç olmuştu.

“Kaçarken size yardımcı olan biri oldu mu?” diye sordu Szeth. “Yerel asillerden biri?”

“Ne?” dedi adam öksürerek. “Ah, Vun Makak. Bana ne yaptın? Kollarımı hissetmiyorum, bacaklarımı...”

“Dışarıdan size yardım eden *kimse* var mıydı?”

“Hayır. Neden... Neden soruyorsun?” Adam kekeleydi. “Dur. Evet. Kimin ismini vermeme istiyorsun? Ne dersen yaparım. Lütfen.”

Szeth düşündü. *Muhafızlarla ya da kasabanın bakarıyla iş birliği yapmıyorlar o zaman.* “Kaçmayı nasıl başardınız?”

“Ah, Nu Ralik...” dedi adam ağlayarak. “Muhafızı öldürmeyecektik. Ben sadece... sadece güneşi bir daha görmek istemişim...”

Szeth adamı tekrar suyun içine bıraktı. Kıyıya yürüdü ve bir taşın üzerine oturarak derin nefesler aldı. Uzun olmayan bir süre önce Szeth bir Rüzgârkoşucuyla fırtınanın içinde dans etmişti. Bugün ise sığ suların içinde neredeyse aklıktan ölmüş bir adamla mücadele ediyordu.

Ah, gökyüzünü nasıl da özliyordu.

Bu gaddarca, dedi kılıç. *Adamı boğulmaya bıraktın.*

“Onu bir kocakabuğa yedirmekten iyidir,” dedi Szeth. “Bu krallıkta suçlulara böyle yapıyorlar.”

İkisi de gaddarca, dedi kılıç.

“Gaddarlığın ne olduğunu biliyor musun kılıç-nimi?”

Vivenna bana gaddarlığın sadece insanlara özgü olduğunu söyledi, merhamet gibi. Sadece biz ikisinden birini seçebiliyoruz ama hayvanlar seçemiyor.

“Kendini bir insan olarak mı görüyorsun?”

Hayır. Ama bazen o öyle düşünüyormuş gibi konuşurdu. Shashara da beni yaptıktan sonra Vasher’la tartışmıştı, benim bir şair ya da bir âlim olabileceğimi söylemişti. Bir insan gibi, anladın mı?

Shashara mı? Bu kulağa Elçi Tanrı-kızı-Shush’un doğulu ismi Shalash gibi geliyordu. Belki de bu kılıcın kökeni Elçiler’e dayanıyordu.

Szeth ayağa kalktı ve kıyı boyunca yürüdü, kasabaya doğru gidiyordu.

Başka suçluları aramaya gitmeyecek misin?

“Bana söylenenleri sınamak ve birkaç önemli gerçeği öğrenmek için sadece bir tanesine ihtiyacım vardı kılıç-nimi.”

Kaçakların ne kadar kötü kötükleri gibi mi?

“Bu da sırrın bir parçası.”

Usta Semadeşen’lerin beklediği küçük kasabayı geçti, sonra hapishanenin olduğu tepeye tırmandı. Karanlık kutu gibi hapishane Safgöl’e yukarıdan bakıyordu ama bu güzel manzara boşa gidiyordu, binanın neredeyse hiç penceresi yoktu.

İçeride koku o kadar rezildi ki, Szeth ağzından nefes alıp vermek zorunda kaldı. Tek bir muhafızın cesedi hücrelerin arasındaki kandan bir havuzun içinde terk edilmişti. Szeth neredeyse cesede takılıp düşecekti, içeride ışık olarak muhafızın odasındaki birkaç tane küre lambadan başka bir şey yoktu.

Anlıyorum, diye düşündü Szeth ölü adamın yanında eğilerek. *Evet. Gerçekten ilginç bir sınavdı bu.*

Dışarıda Szeth silahların bazılarının arkalarında cesetler sürükleyerek kasabaya geri döndüklerini fark etti, gerçi diğer adaylar kimseyi bulamamışlardı. Szeth dikkatli bir şekilde kayalık yamaçtan kasabaya doğru indi, kılıcı yerde sürüklememeye özen gösteriyordu. Nin’in silahı ona emanet etme nedenleri ne olursa olsun, bu kutsal bir nesneydi.

Kasabada Usta Ki ile muhabbet etmeye çalışan ve bunda görülmeğe değer derecede başarısız olmakla meşgul iri yarı asile yaklaştı. Yakınlarda diğer kasabalılar katilleri idam mı etseler yoksa hapiste tutarak böyle risklere davetiye mi çıkarsalar diye tartışıyorlardı. Szeth ölü kaçakları inceledi ve dövüştüğü adam kadar pis olduklarını gördü, ancak ikisi diğerleri kadar zayıf değildi.

Hapishanede bir sınıflaşma var, diye düşündü Szeth. Diğerleri aç bırakılırken yemekler tepede olanlara gidiyor.

“Sen,” dedi Szeth asile. “Yukarıda sadece bir ceset vardı. Bu kadar mahkûmun başına *bir* tane mi muhafız koydun?”

Asil Szeth’e burun kıvırdı. “Taştayürüyen bir Shin mi? Sen kimsin ki beni sorguluyorsun? Aptal çimenlerinin ve ölü ağaçlarının yanına geri dön küçük adam.”

“Mahkûmların aralarında hiyerarşik yapı kurmalarına izin vermişsin,” diye devam etti Szeth. “Ayrıca silah yapmadıklarından emin olmak için kontrol de etmemişsiniz çünkü hançeri olan bir tanesiyle karşılaştım. Bu adamlara kötü muamele ediliyormuş, karanlık hücrelere kilitleniyor ve yeteri kadar yemek verilmiyormuş.”

“Onlar suçlu. *Katil.*”

“Peki bu tesisin idaresi için sana gönderilen paralara ne oldu? Güvenliğin düzgün bir şekilde sağlamak için harcamadığın kesin.”

“Bunları dinlemek zorunda değilim!”

Szeth adamdan Ki’ye doğru döndü. “Bu adam için de idam fermanın var mı?”

“İlk aldığımız oydu.”

“Ne?” dedi asil. Korkusprenleri etrafında kaynadı.

Szeth kının tokasını açtı ve kılıcı çekti.

Bin çığlık gibi bir çınlama sesi.

Korkunç, afallatıcı bir rüzgârın darbelerini andıran bir güç dalgası.

Etrafında *renkler* değişti. Derinleştiler. Yavaş yavaş koyulaşıyor ve güçleniyorlardı. Asilin pelerini koyu turuncu ve kan kırmızısının baş döndürücü bir karışımına dönüştü.

Szeth’in kollarındaki tüyler diken diken oldu ve derisine aniden inanılmaz acılar saplandı.

KÖTÜLÜK!

Kılıç’tan sıvı karanlık aktı, yere düşerken dumanlara dönüşüyordu. Szeth silahı asilin göğsüne saplarken kolundaki acıyla haykırdı.

Et ve kan anında siyah dumana dönüştü. Sıradan Parekılıçlar sadece gözleri yakardı ama bu kılıç bir şekilde vücudun tamamını yutuyordu. Adamın *ruhunu* bile yakmış gibi görünüyordu.

YOK ET!

Siyah sıvıdan damarlar Szeth’in eli ve kolu boyunca ilerledi. Szeth onlara bakakaldı, sonra nefesi kesildi ve kılıcı tekrar gümüş kının içine soktu.

Dizlerinin üzerine düştü, kılıcı düşürdü ve elini kaldırdı, parmakları

bükülmüş, bütün kirişleri gerilmişti. Siyahlık yavaş yavaş buharlaşıp derisinden ayrıldı, korkunç acı hafifliyordu. Zaten solgun olan elinin derisi ağarak grimsi bir beyaza dönmüştü.

Kılıcın sesi Szeth'in zihninde azalarak bir mırıldanmaya döndü, sözleri anlaşılmıyordu. Szeth'e karnını iyice doyurduktan sonra mayışan bir hayvanın sesini hatırlatmıştı. Derin derin nefes aldı. Kesesini sakarca yokladığında içindeki kürelerin bazılarının tamamen tükenmiş olduğunu gördü. *Eğer bunu bir daha deneyecek olursam çok daha fazla Fırtınaişığı'na ihtiyacım olacak.*

Etrafındaki kasaba halkı, silahtarlar ve hatta usta Semadeşenler bile Szeth'e aynı dehşet ifadesiyle bakıyorlardı. Szeth kılıcı aldı ve güçlükle ayağa kalktı, sonra kının tokasını bağladı. Kınındaki kılıcı iki eliyle birden tutarak Ki'ye doğru başını eğdi. "Suçluların en büyüğünü cezalandırdım."

"İyi iş çıkardın," dedi Ki yavaş yavaş, biraz önce asilin durduğu yere bir bakış atarak. Taşların üzerinde en ufak bir leke yoktu. "Bekleyeceğiz ve diğer suçluların da öldürüldüğünden ya da yakalandığından emin olacağız."

"Mantıklı," dedi Szeth. "Acaba... içecek bir şeyler rica edebilir miyim? Aniden oldukça susadığımı fark ettim."

Bütün kaçaklarla ilgilenilene kadar kılıç hareketlenmeye başlamıştı. İhtiyacı var mı bilmiyordu ama kılıç uyumuyordu. Daha çok anlaşır hâle gelene kadar Szeth'in zihninde mırıldanıp durmuştu.

Hey, dedi kılıç Szeth kasabanın yanındaki alçak bir duvarın üzerinde otururken. *Hey, beni çektin mi?*

"Çektim kılıç-nimi."

Aferin! Peki... biz bir sürü kötülüğü yok ettik mi?"

"Hem de büyük ve önemli bir tanesini."

Vay be! Etkilendim. Biliyor musun, Vivenna beni bir kere bile çekmemişti. Hem de beni çok uzun süre taşıdığı hâlde. Sanırım birkaç gündü.

"Ben seni ne zamandır taşıyorum?"

En az bir saattir, dedi kılıç memnun bir şekilde. *Bir ya da iki ya da on bin. Öyle bir şey işte.*

Ki yaklaştı ve Szeth de su matarasını geri verdi. "Teşekkür ederim Usta Ki."

"Seni silahtarım olarak almaya karar verdim, Neturo-oğlu-Szeth,"

dedi. “Dürüst olmak gerekirse, aramızda bu ayrıcalığı kimin alacağına dair bir tartışma oldu.”

Szeth başını eğdi. “İkinci İdeal’i söyleyebilir miyim?”

“Söyleyebilirsin. Bir spreni çekene ve kendini daha ayrıntılı bir kurala adayana kadar adaleti takip edeceksin. Dün gece dualarım sırasında, Kıstas yücesprenlerin seni izlediğini ilan etti. Bir yıla kalmaz Üçüncü İdeal’e ulaşırsan hiç şaşımam.”

Bir yıl. Hayır, bir yıl bile sürmeyecekti. Ama hemen yemin etmedi. Bunun yerine başıyla hapishaneyi gösterdi. “Kusura bakma usta, bir soru. Bu firarın olacağından haberiniz vardı, değil mi?”

“Şüpheleniyorduk. Takımlarımızdan bir tanesi bu adamı araştırdı ve ödenekleri ne için kullandığını keşfettiler. Haber geldiği zaman şaşırmadık. Mükemmel bir sınav fırsatı sunuyordu.”

“Neden onunla daha önceden ilgilenmediniz?”

“Bizim amacımızı ve konumumuzu anlayan gerek, çoğu silahtarın kavramakta zorlandığı ince bir noktadır bu. O adam *henüz bir yasağı çiğnememişti*. Görevi mahkûmları hapsetmekti ve bunu yapıyordu. Yöntemlerinin yeterli olup olmadığına karar vermeye de yetkisi vardı. Adaleti sadece başarısız olduğu ve mahkûmlar kaçtığı zaman sağlayabilirdik.”

Szeth başıyla onayladı. “Adaleti sağlamayı amaç edineceğime ve daha mükemmel olan bir İdeal’i bulana kadar yolumu adaletin göstermesine müsaade edeceğime yemin ediyorum.”

“Bu Kelimeler kabul edildi,” dedi Ki. Kesesinden parlayan zümrüt bir küre çıkardı. “Yukarıda yerini al silahtar.”

Szeth gözlerini küreye dikti, sonra titreyerek Fırtınaşığı’nı içine çekti. Işık hızla Szeth’e geldi.

Gökyüzü tekrar onun olmuştu.

Sık sık alıntılanan bir sözünde Taxil, Yıkımrüzgârı diye adlandırılan Yelig-nar'dan bahseder. Her ne kadar Jasnah Kholin bu bilginin doğruluğunu sorgulasa da ben inanıyorum.

—Mitika, Hessi, sayfa 26

Adolin uyandığı zaman hâlâ kâbusun içindeydi. Karanlık gökyüzü, camsı zemin, garip yaratıklar. Boynunda bir tutulma ve sırtında bir ağrı vardı, Adolin askerlerin bôbürlendiği “nerede olsa yatarım” becerisini hiç öğrenememişti.

Babam yerde uyuyabilirdi, diye düşündü bir parçası. Dalinar gerçek bir asker.

Adolin'in bir kere daha hançerini Sadeas'ın gözünden beynine kadar saplarken hissettiği şoku düşündü. Tatmin ve utanç. Adolin asaletini bir kenara bıraktığı zaman geride ne kalıyordu ki? Dünyanın komutanlara ihtiyacı olduğu zamanlarda bir düello mu? Bir hakareti bile kaldıramayan asabının biri mi?

Bir katil mi?

Adolin ceketini üzerinden attı ve doğrulup oturdu, sonra gözsüz kadının tepesinde yükseldiğini görünce irkilerek zıpladı. “Ishar'ın ruhu!” diye küfretti Adolin. “Bu kadar yakında durmak zorunda mısın?”

Spren kımıldamadı. Adolin içini çekti, sonra cebindeki bandajlarla omzundaki hafif sıyrığın sargısını değiştirdi. Yakınlarda Shallan ve Çi-

vit, erzakın bir listesini çıkarıyorlardı. Kaladin onlara katılmak için yürüyordu. Köprücü çocuk hiç uyumamış mıydı?

Adolin gerindi, sonra ona eşlik eden hayalet gibi spreniyle cam boncuklar okyanusuna doğru inen hafif yamaçtan aşağı doğru yürüdü. Yakınlarda uçuşan birkaç hayatspreni vardı, bu tarafta parlayan yeşil taneciklerinin üzerinde kımıldar ve süzülürlerken dalgalanan beyaz tüy tutamları oluyordu. Belki de Fiziksel Âlem’de nehrin kıyısında olan bitkilerin etrafında dönüyorlardı. Kayaların üzerlerinde yüzen o küçük ışık noktaları balıkların ruhları olabilirdi. Bu nasıl oluyordu ki? Gerçek dünyada suyun içindelerse burada zeminin içinde olmaları gerekmez miydi?

Çok az şey biliyordu ve kendini epey ezilmiş hissediyordu. O kadar önemsizdi ki.

Boncuk okyanusunun içinden sürünerek bir korkuspreni çıktı, mor duyargaları Adolin’e doğru uzanmıştı. Adolin birkaç boncuk alıp bir tanesini fırlatana kadar spren ona doğru yaklaşmaya devam etti, sonra tekrar okyanusun içine çekildi ve orada gizlenerek gözden kayboldu.

“Bütün bunlar hakkında sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Adolin gözsüz kadına. Cevap vermedi, Adolin kılıcıyla konuştuğunda da cevap alamazdı zaten.

Boncuklardan bir tanesini havaya atıp tuttu. Shallan her birinin neyi temsil ettiğini anlayabiliyordu ama Adolin’in seçebildiği tek şey hafif bir... kırmızılık hissi miydi?

“Çocukça davranıyorum, değil mi?” diye sordu Adolin. “Şimdi dünyada harekete geçmiş olan güçler benim önemsiz görünmeme sebep oluyor. Bunun bir çocuğun büyüdüğü zaman kendi küçük hayatının evrenin merkezinde olmadığını farkına varmasından bir farkı yok. Değil mi?”

Sorun, küçük hayatının evrenin merkezinde olmasıydı. *Karadiken Dalinar’ın fırtına kapası oğlu olmaya hoş geldin.* Küreyi okyanusa fırlattı.

Adolin içini çekti, sonra sabah katası yapmaya başladı. Bir kılıcı olmayınca hayatında öğrendiği ilk kataya geri dönmüştü; uzun bir dizi esneme hareketi, yakın dövüş hamleleri ve kaslarını gevşetmeye yardımcı olan duruşlardı.

Hareketler Adolin’i sakinleştiriyordu. Dünya tersine dönmüş olabilirdi ama tanıdık şeyler hâlâ tanıdıktı. Böyle bir aydınlanmaya ulaşmak zorunda kalması garipti.

Yarıya geldiği zaman Adolin Çivit’in kıyıda dikildiğini fark etti. Ya-

maçtan aşağı yürüdü ve Adolin'in yanına geçerek aynı katayı yapmaya başladı. Adolin'e tam olarak ayak uydurabilmesinden kata bildiği anlaşılıyordu.

Kayaların üzerinde ileri ve geri adımlar atarak kendi gölgeleriyle kapıştılar, sonra Kaladin de yaklaştı ve onlara katıldı. Onlar kadar antrenmanlı değildi ve bir hamleyi yanlış yaptığı zaman mırıldanarak küfrediyordu ama Kaladin'in de daha önce kata yaptığı belliydi.

Zahel'den öğrenmiş olmalı, diye fark etti Adolin.

Üçü birlikte hareket ettiler, nefeslerini kontrol ediyor, çizmeleri cam yüzeyin üzerinde tınlıyordu. Yuvarlanan boncuklar denizinin sesi bile huzur verici gelmeye başladı. Hatta ritmik.

Dünya her zaman olduğu yer, diye düşündü Adolin. *Bu karşımıza çıkmaya başlayan canavarlar ve Parlayanlar yeni şeyler değil. Sadece gizlilerdi. Ben bunu bilmesem bile dünya her zaman böyleydi,*.

Ve Adolin... o da değişmemişti. Hâlâ gurur duyduğu şeylere sahipti, değil mi? Aynı yeteneklere? Aynı başarılarla?

Tabii aynı kusurlara da.

"Siz içinüz *dans* mı ediyorsunuz?" diye sordu bir ses aniden.

Adolin anında arkasına döndü. Shallan yukarılarındaki yamaca oturmuştu, hâlâ beyaz ceketini, şapkasını ve tek eldivenini giyiyordu. Adolin kendini aptal aptal sırtırken buldu. "Bu bir ısınma katası," diye açıkladı. "Bununla..."

"Ne olduğunu biliyorum. Bana da öğretmeye çalışmıştın, unuttun mu? Sadece hepinizi aşağıda böyle görmek tuhaf geldi." Shallan başını salladı. "Buradan nasıl çıkacağımızı planlamayacak mıydık?"

Hep birlikte yamaca tırmanmaya başladılar, Çivit Adolin'in yanında yürüdü. "O katayı nereden öğrendin?"

"Kılıç ustam öğretti. Sen?"

"Aynen."

Obsidiyen zemindeki yuva gibi küçük girintinin içinde olan kamp yerlerine yaklaşırken Adolin'e bir şeyler yanlış gibi geldi. Kılıcı neredeydi, gözsüz kadın?

Geri döndü ve onun ayaklarına bakarak kıyıda dikildiğini gördü.

"Pekâlâ," dedi Shallan Adolin'i geri çekerek. "Elimizdeki malzemelerin bir listesini çıkardım." Konuşurken elindeki kalemle zemine dizilmiş nesnelere işaret etti. "Zümrüt rezervinden bir torba mücevherimiz var. Fırtınaışığı'mızın yaklaşık yarısını Shadesmar'a geçerken ve boncuk denizini aşarken kullandım. El çantam yanımda, içinde kara kalem, kamış kalemler, fırçalar, mürekkep, vernik, biraz boya silici, üç

tane eskiz defteri, kalem açma bıçağım ve acil durumlar için sakladığım bir kavanoz reçel var.”

“Harika,” dedi Kaladin. “Eminim Yoksprenlerle savaşırken bir dizi fırça çok işimize yarayacaktır.”

“Son zamanlarda dikkate değer derecede kör olan dilinden daha çok işe yarayacakları kesin. Adolin’in bıçağı yanında ama elimizdeki tek gerçek silah Çivit’in Parekılıcı. Kaladin çantasının içindeki mücevher torbasını getirmiş, şansımıza tayını da yanındaymış; üç öğün-lük gözleme ve kurutulmuş domuz eti. Ayrıca bir testi suyumuz ve üç mataramız var.”

“Benimki yarı yarıya boş,” diye belirtti Adolin.

“Benimki de,” dedi Çivit. “Bu da bir gün yetecek kadar suyumuz ve üç kişilik tek öğün yemeğimiz var demek. Shadesmar’dan geçen sefer geçmem dört hafta sürmüştü.”

“Yeminkapısı’ndan geçerek şehre geri dönmek zorunda olduğumuz belli,” dedi Kaladin.

Shallan’ın arkasında dikilen Desen uğuldadı. Bir heykel gibi görünüyordu, bir insaninkine benzer duruşunu değiştirmiyor ya da küçük hareketler yapmıyordu. Kaladin’in spreni öyle değildi. O sürekli hareket hâlindeymiş gibi görünüyordu, bir oraya bir buraya gidiyor, yürüren elbisesi ve saçları dalgalanıyordu.

“Kötü,” dedi Desen. “Yeminkapısı’nın sprenleri artık kötü.”

“Başka bir seçeneğimiz var mı?” diye sordu Kaladin.

“Ben bir şeyleri... hatırlıyorum,” dedi Syl. “Eskiden çok daha fazla. Bizim ülkemiz, bütün ülkeler üç âlemdir. En üstte tanrıların yaşadığı Ruhsal Âlem, orası her şeyin, zamanların ve boyutların bir olduğu yer.

“Şimdi biz Bilinçsel Âlem’deyiz. Sprenlerin yaşadığı Shadesmar. Siz Fiziksel Âlem’densiniz. Oraya geçiş yapmanın bildiğim tek yolu insan duyguları tarafından çekilmek. Spren olmadığınız için bu sizin bir işinize yaramaz.”

“Âlemler arasında geçiş yapmanın başka bir yolu daha var,” dedi Çivit. “Ben onu kullanmıştım.”

Çivit’in saçları siyah rengine geri dönmüştü ve Adolin’e yüzündeki yara izleri de azalmış gibi görünüyordu. Çivit’te resmen acayip olan bir şey vardı. Neredeyse bir spren gibiydi.

Çivit bakışlarına katlandı, sonra ondan Kaladin’e ve Shallan’a baktı. Sonunda iç çekti. “Hikâye anlatmamı mı istiyorsunuz?”

“Evet, lütfen,” diye cevap verdi Adolin. “Buradan daha önce de geçmiş miydin?”

“Ben çok uzak bir diyardanım ve Roshar’a gelirken bu Shadesmar’dan geçmiştim.”

“Peki,” dedi Adolin. “Ama neden?”

“Birinin peşinden geldim.”

“Arkadaşın mı?”

“Bir suçlunun,” diye cevap verdi Çivit alçak sesle.

“Ama sen bir askersin,” dedi Kaladin.

“Aslında değil. Kholinar’da sadece başka kimsenin yapmadığı bir işi yapmaya gönüllü oldum. Belki Duvar Muhafızları’nın aradığım adam hakkında bilgisi olabilir diye düşünmüştüm. Sonra her şey ters gitti ve orada sıkışıp kaldım.”

“Bizim ülkemize geldiğin zaman Shadesmar’dan Fiziksel Âlem’e geçmek için bir Yeminkapısı’nı mı kullandın?” dedi Shallan.

“Hayır.” Çivit gülerek kafasını salladı. “Kal anlatana kadar onlardan hiç haberim yoktu. Âlemler arasındaki bir geçidi kullandım. Buna Terbiye’nin Dikeyselliği diyorlar. Sizin tarafınızda Boynuzyiyen Tepe-leri’nde.”

“Orası buradan yüzlerce kilometre uzakta,” dedi Adolin.

“Başka bir dikeysellik daha varmış,” dedi Çivit. “Tehlikeli ve önceden tahmin edilemiyor ve farklı yerlerde rastgele ortaya çıkıyor. Rehberlerim onu aramaya çalışmamamı tembih etmişlerdi.”

“Rehberler mi?” dedi Kaladin. “Kim bu rehberler?”

“Sprenler elbette.”

Adolin arkalarında bıraktıkları uzak şehre doğru baktı, orada korkusprenleri ve acisprenleri yığınla vardı.

“Onlar gibi değil,” dedi Çivit gülerek. “İnsan sprenleri, bu ikisi gibi.”

“Bu da başka bir soruya işaret ediyor,” dedi Adolin garip gözlü spren de tekrar onlara katılırken onu işaret ederek. “Bu benim Parekılıcı’mın ruhu. Syl Kaladin’in ve Desen de Shallan’ın. O zaman...” Çivit’in kemerindeki silaha işaret etti. “Çivit, bize gerçeği söyle. Sen bir Parlayan Şövalye misin?”

“Hayır.”

Adolin yutkundu. *Söyle işte.* “O zaman bir Elçi’sin.”

Çivit kahkaha attı. “Hayır. Ne? Elçi mi? Onlar *tanrılarınız*, değil mi? Ben mitolojik bir karakter değilim, ama teşekkürler. Sadece ergenlikten beri sürekli kendi boyunu aşan işlere kalkışan bir kadını. İnan bana.”

Adolin Kaladin’e doğru bir baktı. O da ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Gerçekten,” dedi Çivit. “Burada Kılıç’ımın bir spreni yok çünkü kusurlu. Ben sizinkiler gibi onu çağırıp geri gönderemiyorum. Epey kullanışlı bir silah ama sizinkilere kıyasla sadece cansız bir taklit.” Kılıcını okşadı. “Her neyse, buradan geçtiğim zaman beni götürmesi için bir gemi kiralamıştım.”

“Gemi mi?” dedi Kaladin. “Kimin gemisi?”

“Spremlerin. Şehirlerinin birinden kiralamıştım.”

“Şehir mi?” Kaladin Syl’e doğru baktı. “Sizin şehirleriniz mi var?”

“Nerede yaşadığınızı sanıyordun?” dedi Syl eğlenerek.

“Genellikle Işıkspremleri rehberlik yapıyor,” diye devam etti Çivit. “Seyahat etmeyi, yeni yerleri görmeyi seviyorlar. Roshar Shadesmar’ının her tarafına açılıyorlar, mal satıyor, diğer spremlerle ticaret yapıyorlar. Ee... ‘Muğlaklara karşı gözünü dört açın,’ demişlerdi.”

Desen zevkle uğuldadı. “Evet. Biz çok ünlüyüz.”

“Ya Ruhdöküm kullansak?” Adolin Shallan’a doğru baktı. “Bize yiyecek yaratabilir misin?”

“Bunun işe yarayacağını sanmıyorum,” diye cevap verdi Shallan. “Ruhdöktüğüm zaman bir nesnenin bu âlemdeki ruhunu değiştirmiş oluyorum ve bu da diğer dünyaya yansıyor. Eğer bu boncuklardan bir tanesini değiştirsem Fiziksel Âlem’de yeni bir şeye dönüşebilir ama bizim için burada hâlâ bir boncuk olmaya devam eder.”

“Eğer bir liman şehrine ulaşabilirseniz burada yiyecek ve su bulmak imkânsız değil,” dedi Çivit. “Spremlerin böyle şeylere ihtiyacı yok ama bu tarafta yaşayan insanlar da var ve sürekli olarak kaynağa ihtiyaçları oluyor. Sizin Fırtınasığır’nız sayesinde alışveriş yapabiliriz. Belki Boynuzyiyen Tepeleri’ne giden bir gemi de bulabiliriz.”

“Bu çok zaman alır,” dedi Kaladin. “Alethkar şu anda düşüyor ve Karadiken’in bize ihtiyacı var. Bu...”

Ürpertici bir çığlık tarafından lafı kesildi. Birbirlerine sürtünen çelik levhaların sesine benziyordu. Başkalarının da karşılık vermesiyle hep birlikte yankılanmaya başladılar. Adolin hızla seslerin geldiği yere doğru döndü, şiddetleri karşısında afallamıştı. Syl ellerini dudaklarına bastırdı ve Desen de garip kafasını bir yana yatırdı.

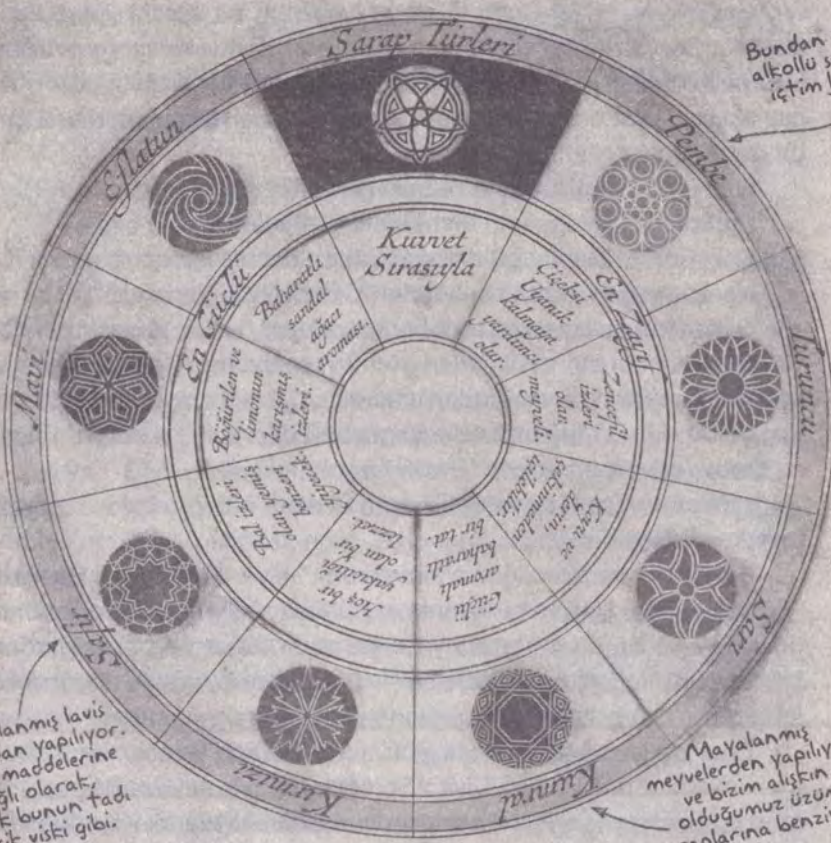
“Bu ses de ne?” diye sordu Kaladin.

Çivit aceleyle eşyaları Kaladin’in çantasına tıktırmaya başladı. “Uyumadan önce yanlış sprenin dikkatini çekmezsek güvende olacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun?”

“...Evet?”

“Gitmemiz gerek. *Hemen.*”

Kültürlü Yerimler şaraplarını bilirler ve konu hakkında kendilerine güvenirlir.

Merve Sarabi

*Kültürlü Vorin'e diğer kültürlerin
çeşitli biraları, çamur biraları,
şıraları ve meyve suları
hakkında bilgili olmak yakıştır.*

Mezve şarapları eğer mümkünse soğuk olarak servis edilir.

Şarapsprenleri.

Sarısprenleri oldukça enderdir

*Sadece yabancı ülkelerde
görüldükleri söylenir.*

Ne? Ender mi?
Ben bunları
sürekli görüyorum.

O utanç verici
dövmenin sorumlusu.

Boynuziyenli Birası

YEDİ YIL ÖNCE

Dalinar şifonyerin üzerindeki her şeyi süpürüp atarken bir kâse sıcak çorbayı geri gönderdi. Çorba istemiyordu. Çekmeceleri çekip çıkardı, giysileri yere yığdı, dökülmüş çorbanın dumanı tütüyordu.

Yine yapmışlardı! Şişelerini saklamışlardı. *Ne cüretle!* Ağlamaları duymuyorlar mıydı? Dalinar kükredi, sonra sandığını kavradı ve ters çevirdi. Kıyafetlerle birlikte küçük bir şişe de yere yuvarlandı. Nihayet! Bulamadıkları bir şey çıkmıştı.

İçindeki kalıntıları kafasına dikti ve inledi. Ağlamalar etrafında yanılanıyordu. Çocuklar ölüyordu. Evi hayatı için yalvarıyordu.

Daha fazlası lazımdı.

Ama... dur, ayık ve zinde görünmesi gerekmiyor muydu? Av bugün değil miydi?

Aptal herif, diye düşündü. Avların sonuncusu haftalar önceydi. Gavilar'ı yabanlara gelmesi için ikna etmiş ve yolculuk iyi geçmişti. Dalinar iyi görünüyordu; ayıktı, hatta otoriterdi. Tam da fırtına kapası şarkılardan çıkıp gelmiş bir karakter gibiydi. O parshmenleri keşfetmişlerdi. O kadar *enteresanlardı ki*.

Bir süre için uygarlıktan uzakta Dalinar kendini yine eskisi gibi hissetmişti. Eski hâli gibi.

Ama o hâlden nefret ediyordu.

Hırlayarak büyük elbise dolabını karıştırmaya başladı. Alethkar'ın doğu kıyısındaki bu kale eve dönüş yolculuklarında gördükleri ilk uy-

garlık iziydi. Dalinar'ın bir kere daha hayati ihtiyaçlara erişebilmesini sağlıyordu. şarap gibi.

Dalinar ceketlerini dolaptan dışarı fırlatırken kapısının çalındığını neredeyse duymadı bile. Kafasını evirdiğinde orada dikilen iki genç gördü. Oğulları. fkesprenleri etrafında kaynadı. Onun saçları. Onun yargılayan gözleri. Oğullarının kafalarına Dalinar hakkında kaç yalan doldurmuştu?

“Ne var?” diye kükredi Dalinar.

Adolin dimdik durdu. Artık neredeyse on yedi yaşındaydı, bir erkek olmuştu. Diğeri, sakat olanı, durduğu yerde büzüldü. Hiç de kendi yaşındaymış gibi... kaç yaşındaydı ki, on iki mi, on üç m... o kadar büyümüş gibi görünmüyordu.

“Gürültü duyduk *komutanım*,” dedi Adolin çenesini kaldırarak. “Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündük.”

“Bir şeye ihtiyacım yok! ıkın! ÇIKIN DIşARI!”

Koşturup gittiler.

Dalinar'ın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Elbise dolabının kapısını çarparak kapattı, sonra yatağın baş ucundaki masaya yumruklarını indirerek üzerindeki küre lambasını devirdi. İnleyerek, hızla soluklanarak dizlerinin üzerine düştü.

Fırtınalar adına. Rathalas'ın harabeleri sadece birkaç günlük yürüyüş mesafesindeydi. Bugün iğliklerin bu kadar yüksek olması bu yüzden miydi?

Omuzunda bir el hissetti. “Baba?”

“Adolin, seni şimdi...” Hâlâ dizlerinin zerindeki Dalinar döndü, sonra sustu. Adolin değildi, bryd. Her zaman olduğu gibi ürkek olan Renarin geri dönmüştü, gözlüklü gözleri kocaman açılmıştı ve eli titriyordu. Bir şey uzatmıştı.

Küçük bir şişeydi. “Ben...” Renarin yutkundu. “Kralın bana verdiği kürelerle sana bir tane aldım. Çünkü sen aldıklarını çok çabuk bitiriyorsun.”

Dalinar sonu gelmeyen bir an boyunca gözlerini o şarap şişesine dikti. “Gavilar şarapları benden saklıyor,” diye mırıldandı. “O yüzden hiç kalmamış. Yoksa... yoksa hepsini birden... içip bitirmiş olmam mümkün değil.”

Renarin Dalinar'a doğru bir adım attı ve sarıldı. Dalinar irkildi, san-ki bir yumruk yemek üzereymiş gibi hazırlandı. Oğlan ona yapışmıştı, bırakmıyordu.

“Senin hakkında konuşuyorlar,” dedi Renarin. “Ama yanılıyorlar.

Senin sadece biraz dinlenmen gerek. Biliyorum. Onu ben de özlüyorum.”

Dalinar dudaklarını yaladı. “Sana ne dedi?” dedi sesi boğukça. “Annen sana benim hakkımda ne dedi?”

“Ordudaki tek dürüst subay olduğunu,” dedi Renarin. “Şerefli bir asker olduğunu. Elçiler kadar asil olduğunu. Bizim babamız, Alet-har’daki en büyük adam.”

Ne aptalca sözlerdi. Ama Dalinar kendini ağlarken bulmuştu. Renarin onu bıraktı ama Dalinar onu yakalayarak sarıldı.

Ah, Yaradan. Ah Tanrım. Tanrım, lütfen... Oğullarımdan nefret etmeye başladım. Neden çocuklar da ondan nefret etmiyordu ki? Dalinar’dan nefret etmelilerdi. O nefret edilmeyi hak ediyordu.

Lütfen. Ne olursa. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Yardım et. Yardım et...

Dalinar ağladı ve o çocuğa sanki yalan dünyadaki tek gerçek olmuş gibi sarıldı.

Yelig-nar'ın müthiş güçleri vardı, belki de bütün Dalga güçlerinin birleşimine sahipti. Herhangi bir Yokelçiyi son derecede tehlikeli bir düşmana dönüştürebilirdi. İlginç bir şekilde bulduğum üç efsane bu süreci başlatmak için bir mücevherin yutulmasından bahsediyor.

—Mitika, Hessi, sayfa 27

Kaladin Shadesmar'da hızla yürüyor, içinde kaynayan tatminsizlik hissine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Mmm..." dedi Desen arkalarında başka bir çığlık daha yükselirken. "İnsanlar, duygularınızı durdurmanız gerekiyor. Burada hiç kullanışlı değiller."

Grup gerçek dünyadaki nehre karşılık gelen dar kara hattı boyunca güneye doğru ilerledi. En yavaş olanları Shalla'n'dı ve onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu, bu yüzden biraz Fırtınaışığı tutması gerektiğine karar vermişlerdi. Ya tutacaktı ya da bağırarak sprenler onlara yetişecekti.

"Neye benziyorlar?" dedi Adolin Çivit'e, yürürlerken nefes nefeseydi. "Bu seslerin öfkesprenlerinden çıktığını söylemiştin. Kaynayan kan havuzlarından mı?"

"O Fiziksel Âlem'de gördüğünüz kısımları," dedi Çivit. "Burada... ağızlarından salya akıyor. Çok fenalar."

"Ve tehlikeliler," dedi Syl. Obsidiyen zemin boyunca koşturuyor-

du ve yorulmuş gibi görünmüyordu. “Spremler için bile. Ama onları nasıl çektik ki? Kimse öfkeli değildi, değil mi?”

Kaladin bir kere daha hüsrânını bastırmaya çalıştı.

“Yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordum,” dedi Shalla.

“Kendimi bunalmış hissediyordum,” dedi Adolin. “Hâlâ da öyleyim. Ama öfkeli değilim.”

“Kaladin?” dedi Syl.

Kaladin diğerlerine baktı, sonra bakışlarını yere çevirdi. “Sadece bana... bana Kholinar’ı terk ediyormuşuz gibi geliyor. Anlaşılan bu sadece benim *umurumda*. Siz nasıl yemek bulacağımızdan, Boynuzyien Tepeleri’ne bir yol bulmaktan, bu dikeysellik midir nedir ondan bahsediyordunuz. Ama biz insanları Yokelçilerin insafına *terk ediyoruz*.”

“Benim de umurumda!” dedi Adolin. “Köprücü, orası benim *evimdi*. Bunu...”

“Biliyorum,” diye patladı Kaladin. Bir nefes alıp kendini sakinleşmeye zorladı. “Biliyorum Adolin. Yeminkapısı’ndan geçerek geri dönmeye çalışmanın mantıklı olmadığını *biliyorum*. Bu taraftan nasıl çalıştıracağımızı bilmiyoruz, dahası bozulduğu da belli. Düşüncelerim mantıklı değil, duygularıma da hâkim olmaya çalışacağım. Söz veriyorum.”

Sessizleştiler.

Adolin’e kızgın değilsin, diye düşündü Kaladin kendini zorlayarak. *Aslında kimseye kızgın değilsin. Sadece tutunacak bir şeyler arıyorsun. Hissedecek bir şeyler.*

Çünkü karanlık geliyordu.

Yenilginin acısıyla, korumaya çalıştığı adamları kaybetmenin ızdırabıyla besleniyordu. Ama o her şeyden beslenebilirdi. Hayat iyi mi gidiyor? Karanlık yalnızca daha yüksekten düşmeye doğru gittiğini fısıldıyordu. Shalla Adolin’e bir bakış mı atıyor? Onun hakkında fısıldaşıyor olmalıydı. Dalinar onu Elhokar’ı koruması için mi gönderiyor? Yüceprens Kaladin’den kurtulmak istiyor olmalıydı.

Onu da zaten becerememişti. Dalinar Kholinar’ın düştüğünü duyduğu zaman...

Git başımdan, diye düşündü Kaladin gözlerini sıkı sıkı kapatarak. *Git, git, git!*

Hissizlik daha iyi görünene kadar devam edecekti. Ondan sonra o hissizlik Kaladin’i ele geçirecek ve hareket etmeyi bile zorlaştıracaktı. İçeriden her şeyin bitik görüldüğü, ölü görüldüğü, gittikçe derinleşen kaçınılmaz bir boşluğa dönüşecekti.

O karanlık yerde yeminlerine ihanet etmek istemişti. O karanlık yerde kralı suikastçılara ve katillere teslim etmişti.

Neden sonra uzaklardaki çığlıklar kesildi. Syl öfkesprenlerinin boncuklara, Kholinar'a ve oradaki güçlü duygulara doğru çekildiğini tahmin etti. Grup yürüyüşüne devam etti. Gidecek tek bir yön vardı: boncuk okyanusu boyunca uzanan dar obsidiyen yarımada boyunca güneye.

"Burada yolculuk ettiğim son seferde bunun gibi birkaç yarımada-nın yanından geçtik," dedi Çivit. "Her zaman uçlarında deniz fenerleri oluyordu. Bazen erzak için oralarda dururduk."

"Evet..." dedi Syl başıyla onaylayarak. "Onları hatırlıyorum. Kara-nın nerelerde boncuklara doğru çıkıntı yaptığını bilmek gemiler için faydalı. Bunun sonunda da bir tane olmalı... gerçi epey uzun görü-nüyor. Birkaç gün boyunca yürümemiz gerekecek."

"En azından bu da bir hedef," dedi Adolin. "Güneye gideceğiz, deniz fenerine ulaşacağız ve orada bir gemi yakalamayı umacağız."

Adımlarında çekilmez bir enerji vardı, sanki bu korkunç yer onu gerçekten *heyecanlandırıyordu*. Aptal Adolin, büyük ihtimalle uzun vadede neler olabileceği hakkında hiç...

Kes. KES. O sana yardım etti.

Fırtınalar adına. Kaladin böyle olduğu zamanlarda kendinden nef-ret ediyordu. Zihnini boşaltmaya çalıştığı zaman o karanlık boşluğa doğru kayıyordu. Ama onun yerine düşünmeye başladığı zaman da Kholinar'da olanları hatırlıyordu. Sevdiği kişiler birbirlerini öldürüyordu. Korkunç, dehşet verici bir bakış açıydı.

Kaladin farklı bakış açılarını anlayabiliyordu. Yıllarca köleleştirilmiş olmanın öfkesiyle parshmenler yozlaşmış bir iktidarı devirmeye çalışı-yordu. Alethiler işgalci canavarlara karşı vatanlarını koruyordu. El-hokar oğlunu kurtarmaya çalışıyordu. Saray muhafızları yeminlerine sadık kalmaya çalışıyordu.

Bakılacak çok fazla açı vardı. Çok fazla duygu. Kaladin'in sadece iki seçeneği mi vardı? Acı ya da yokluk mu?

Diren.

Yürüyüşleri devam etti ve dikkatini düşünceleri yerine çevresine çevirmeyi denedi. İnce yarımada düşündüğü gibi çorak değildi. Ke-narları boyunca büyüyen yabani otlara benzer küçük kırılğan bitkiler vardı. Sorduğu zaman Syl bunların da aynen Fiziksel Âlem'deki bitki-ler gibi büyüdüğünü söyledi.

Çoğu siyahtı ama arada bir vitraylı pencere gibi birbirlerine karı-

şan canlı renkleri oluyordu. Hiçbiri diz hizasını geçmiyordu ve büyük bir kısmı bileklerine ancak geliyordu. Ne zaman bir tanesine sürtünse kırılarak çöküyordu ve kendisini berbat hissetmesine neden oluyordu.

Ne kadar uzun süre yürürlerse yürüsünler, güneşin gökyüzündeki yeri değiştirmiş gibi görünmüyordu. Bulutlar arasındaki açıklıklarda sadece siyahlık görülüyordu. Ne bir yıldız, ne bir ay. Ebedî bir karanlık.

Gece olması gereken zaman kamp yaptılar, ertesi gün boyunca yürüdüler. Kholinar uzaklaşıp kayboldu ama ilerlemeye devam ettiler. En önde Çivit, sonra Desen, Syl ve Kaladin, Shallaan ve Adolin de arkada, Adolin'in spreni ise onların peşindeydi. Kaladin artçı olmayı tercih ederdi ama denediği zaman Adolin en arkaya geçiyordu. Prensçik ne düşünüyordu ki? Eğer dikkat eden olmazsa Kaladin'in geride kalacağını mı?

Syl yanında yürüyordu, çoğunlukla sessizdi. Bu tarafa geri dönmek onu rahatsız etmişti. Arada sırada denk gelen renkli bitikler gibi şeylere bakıyor ve sanki hatırlamaya çalışmış gibi başını bir yana eğiyordu. "Ölü olduğum zamanlardan kalma bir rüya gibi," demişti Kaladin onu yokladığında.

Bir başka "geceyi" daha kamp yaparak geçirdiler, sonra yine yürümeye başladılar. Kaladin kahvaltı etmedi, erzakları tükenmiş sayılırdı. Dahası guruldayan karnını dert etmiyordu. Ona hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Ona kaybettiği adamlardan başka düşünecek bir şeyler veriyordu...

"Nerede yaşıyordun?" diye sordu Syl'e, sonsuzmuş gibi görünen yarımada boyunca yürürken hâlâ çantasını taşıyordu. "Gençliğinde, bu taraftayken?"

"Çok uzakta batıda," dedi Syl. "Şerefsprenlerinin yönettiği büyük bir şehirde! Gerçi ben sevmiyordum. Seyahat etmek istiyordum ama Babam beni şehirde tutuyordu, özellikle de... sonra... sen de biliyorsun."

"Aslında bildiğimi sanmıyorum."

"Bir Parlayan Şövalye'yle bağ kurmuştum. Sana ondan bahsetmedim mi? Hatırlıyorum da..." Yürürken gözlerini kapattı, çenesini sanki Kaladin'in hissedemediği bir esintinin keyfini çıkarırmış gibi kaldırdı. "Doğduktan kısa bir süre sonra onunla bağ kurdum. Yaşlı bir adamdı, nazikti ama savaştı. Bir savaşta. Ve sonra öldü..."

Gözlerini kırıştırarak açtı. “Bu uzun zaman önceydi.”

“Üzgünüm.”

“Sorun değil. Ben bağ için hazır değildim. Normalde sprenler Parlayanlarının ölümünü atlatırlar ama ben... onu kaybettiğim zaman kendimi kaybettim. Sonra nahoş bir şekilde şans yüzüme güldü çünkü Hıyanet oldu. İnsanlar yeminlerini bozdular, bu kardeşlerimi öldürdü. O zaman bir bağım olmadığı için ben kurtuldum.”

“Fırtınababa da seni hapis mi etti?”

“Babam benim de diğerleriyle birlikte öldürüldüğümü sanmıştı. Beni bulduğunda uyuyordum, sizin tarafınızda... vay be, bin yıl filan geçmiş olmalı. Beni uyandırdı ve eve götürdü.” Syl omzunu silketti. “Ondan sonra şehirden çıkmama izin vermedi.” Kaladin’in koluna girdi. “Aptallık ediyordu, Hıyanet’ten sonra doğan diğer şerefsprenleri de. Kötü bir şeylerin yaklaştığını biliyorlardı ama bir şey yapmadılar. Ve ben senin çağrını duyuyordum, o kadar uzaktan bile...”

“Fırtınababa sana izin mi verdi?” dedi Kaladin, duyduklarıyla afallamıştı. Bu Syl’in hakkında şimdiye kadar öğrendiği her şeyden daha fazlasıydı.

“Tüydüm,” dedi Syl bir sırtışla. “Zihnimi feda ettim ve sizin dünyanıza katıldım, rüzgârsprenlerinin arasında saklandım. Bu tarafta onları neredeyse hiç görmeyiz. Bunu biliyor muydun? Bazı sprenler büyük ölçüde sizin âleminizde yaşıyor. Sanırım rüzgâr her zaman var, o yüzden onlar tutkular gibi solup gitmiyor.” Başını salladı. “Aa!”

“Aa mı?” diye sordu Kaladin. “Bir şey mi hatırladın?”

“Hayır! Aa!” Eliyle işaret ederek zıpladı. “Bak!”

Uzaklarda, loş manzarada bir kıvılcım gibi parlak sarı bir ışık görünüyordu.

Bir deniz feneri.

Yelig-nar'ın ruhlarla beslendiği söylenir ama belirgin bir açıklama bulamadım. Bu gizemin doğru olduğundan emin değilim.

—Mitika, Hessi, sayfa 51

Urithiru'daki hükümdarlar toplantısının ilk gününde Navani, mevkileri ne kadar önemli olursa olsun herkese kendi sandalyesini taşıttı. Eski Alethi geleneği bir toplantıya gelen her şefin kendi önemli bilgisini getirmesini salık verirdi.

İlk gelenler Navani ve Dalinar'dı, asansörden indiler ve Urithiru'nun tepesine yakın olan toplantı odasına doğru yürüdüler. Navani'nin sandalyesi sade ama rahattı, minderliydi ve Ruhdökülmüş ahşaptan yapılmıştı. Dalinar bir tabure getirmeye kalkmıştı ama o daha iyi bir şeyler bulması için ısrar etmişti. Burası savaş meydanında bir komuta çadırı değildi ve zorlama alçakgönüllülük hükümdarları etkilemezdi. Dalinar sonunda ağırkütük ağacından sağlam bir sandalye seçmişti, geniş kolçakları vardı ama minderi yoktu.

Yukarı çıkarken yolu sessizce katların geçmesini izleyerek geçirmişti. Sıkıntılı olduğu zamanlarda Dalinar sessizleşirdi. Alını düşüncelerle kırışır ve dışarıdan bakanlara kaşlarını çatıyormuş gibi görünürdü.

“Onlar kaçmayı başardılar Dalinar,” dedi Navani ona. “Bundan eminim. Elhokar ve Adolin güvendeler.”

Dalinar başını salladı. Ama onlar kurtulduysa bile Kholinar düşmüştü. Bu kadar rahatsız görünmesinin sebebi bu muydu?

Hayır, bu başka bir şeydi. Azir ziyaretinden döndükten sonra rahatsızlandığından beri sanki Dalinar'ın içinde bir şeyler kopmuş gibi görünüyordu. Bu sabah Navani'den sessizce toplantıya başkanlık etmesini istemişti. Navani ona olanlar hakkında endişeliydi, hem de son derece. Ve Elhokar için de. Ve Kholinar için...

Ama fırtınalar adına, bu ittifakı oluşturabilmek için çok fazla uğraşmışlardı. Navani bunun şimdi yıkılmasına izin vermeyecekti. Kızı için zaten yas tutmuştu ama sonra kızı ona geri dönmüştü. Elhokar'ın da aynı şekilde geri döneceğini umut etmek *zorundaydı* ya da en azından Dalinar yas tutarken Navani işlerle ilgilenebilirdi.

Cam pencerelerinden dağların yukarıdan manzarası görünen büyük toplantı odasında sandalyelerini yere koydular. Hizmetkârlar yarım daire şeklindeki odanın eğimli duvarı boyunca yiyecek ve içecek servislerini hazırlamışlardı. Zeminde çinilerle etrafındaki Dalgalar ve Özler'le Yaradan'ın Çift Gözü resmedilmişti.

Arkalarından Köprü Dört de odaya dolmuştu. Pek çoğu basit sandalyeler getirmişti ama Herdazlının sendeleye sendeleye asansöre getirdiği gümüş kakmalar ve işlemeli mavi kumaşlarla süslenmiş sandalye o kadar gösterişliydi ki, neredeyse bir taht sayılırdı.

Eppey bir itiş kakıştan sonra sandalyelerini Navani'ninkinin arkasına dizdiler ve sonra müsaade bile istemeden yiyeceklere saldırdılar. Açıkgözlü Paredarlar olmaktan bir basamak aşağıda olan bir gruba göre itaatsiz ve gürültücüydüler.

Köprü Dört'tekiler liderlerinin olası ölüm haberini her zamanki gibi gülerek karşılamışlardı. *Kaladin fırtınanın fırlattığı bir kayadan daha serttir Berrakhanım*, demişti Teft Navani'ye. *O Köprü Dört'ten sağ çıktı, uçurumlardan sağ çıktı ve bundan da sağ çıkacaktır.*

Onların bu iyimserliklerini iç rahatlatıcı bulduğunu itiraf etmesi gerekirdi. Ama ekipleri kurtulduysa neden son yücefırtınada geri dönmemişlerdi?

Sakin ol, dedi Navani kendi kendine, etrafları kahkahaspremleriyle çevrelenmiş köprücülere baktı. Bu adamlardan bir tanesi şu anda Jerezeh'in Şerefçilikci'nı taşıyordu. Navani hangisi olduğunu bilmiyordu, Kılıç sıradan bir Parekılıcı gibi geri gönderilebiliyordu ve tahmin edilebilir olmamak için aralarında elden ele dolaştırıyorlardı.

Kısa süre sonra diğerleri de başka asansörlerden gelmeye başladılar ve Navani dikkatle izledi. Sandalye taşıma geleneği kısmen bir

eşitlik sembolüydü ama Navani hükümdarların seçimlerine bakarak onlar hakkında bir şeyler öğrenebileceğini de tahmin etmişti. İnsan olmak kargaşanın içinde mantık aramak, dünyadaki rastgele ögelelerin arasında bir anlam bulmak demekti.

İlk gelen genç Azir'in Birincisi oldu. Terzisi hükümdar kıyafetini onun üzerine uydurmakta muhteşem bir iş çıkarmıştı, gencin o gösterişli cübbeler ile o başlığın içinde yüzen bir çocuk gibi görünmesi işte bile değildi. Azish tarzı cart renklerle kaplanmış çok süslü bir taht taşıyordu ve en yakın danışmanlarının her biri tek elleriyle tutarak ona yardım ediyordu.

Büyük katile yerlerine yerleşti ve arkalarından Azir'in tebaası olan krallıkların üçünün vekillerinin de aralarında olduğu diğerleri içeriye doldu; Emul'un Birincisi, Yezier prensesi ve Tashikk'ten gelen temsilci. Hepsi Azir'in Birincisinininkinden daha sade sandalyeler getirmişti.

Burada bir dengeleme süreci yaşanıyordu. Üç krallığın her biri Azir'e sadece mahcup etmemeye yetecek kadar saygı gösteriyordu. Bunlar sadece isim olarak Azir'in tebaasıydı. Yine de Navani'nin bütün diplomatik çabalarını Azir'in Birincisine odaklaması yeterli olmalıydı. Tashikk, Emul ve Yezier onun lafına uyacaktı. Tashikk ve Yezier tarihsel olarak Azish tahtına en yakın olanlardı ve Emul'un ise Tukar'la savaşından sonra kendi başına ayakta duracak hâli kalmamıştı ve Yokelçi saldırısı da prensliği neredeyse yıkmıştı.

Daha sonra Alethi kafilesi geldi. Abisinin başına bir şeyler gelmiş olabileceği için dehşet içindeymiş gibi görünen Renarin basit bir sandalye getirmişti. Jasnah onu bile geçmiş ve bir tabureyle gelmişti, o ve Dalinar birbirlerine sinir edecek kadar benzeyebiliyorlardı. Navani Sebarial ve Palona'nın diğer yüceprenslerin yanında olmadığını kızgınlıkla fark etti. Gerçi en azından ellerinde masaj masalarıyla gelmemişlerdi.

Dikkate değer bir şekilde İalai Sadeas kendi sandalyesini taşıma koşulunu çığniyordu. Yüzü yara izleriyle kaplı bir muhafız onun için verniklenmiş parlak bir sandalyeyi yere koydu, o kadar koyu kestane renkliydi ki siyah bile sayılabilirdi. Otururken Navani'yle göz göze geldi, bakışları soğuk ve kendinden emindi. Teknik olarak yüceprens Amaram'dı ama o hâlâ Thaylenah'da askerleriyle birlikte şehri yeniden inşa etmek için çalışıyordu. Navani zaten İalai'nin bu toplantıda onları temsil etmesi için Amaram'a izin vereceğini hiç sanmıyordu.

İalai ve Navani'nin akşam yemeklerinde buluşup kocalarının fetretmekte olduğu krallığı sağlamlaştırmak için komplo kurdukları günler ne kadar geride kalmış gibi görünüyordu. Şimdi Navani, ka-

dını yakasından tutup sallamak istiyordu. *Bir fırtına kapası dakika için sorun çıkarmayı bırakamaz mısın?*

Eh, artık çok uzun zamandır süregeldiği gibi diğer yüceprensler ya Kholin'e ya da Sadeas'a uyacaklardı. İalai'nin toplantıya katılması na izin vermek hesaplı bir riskti. Ona yasak koyulursa kadın toplantıyı sabote etmenin bir yolunu mutlaka *bulurdu*. Onu içeri almakla belki bu işin önemini anlamadı umut edilebilirdi.

En azından Kraliçe Fen ve eşi bu ittifaka tamamen katılmış gibi görünüyordular. Sandalyelerini cam pencerelerin önüne koydular, Taylenlilerin sıklıkla şaka yollu dedikleri gibi sırtlarını fırtınaya veriyorlardı. Tahta sandalyelerinin sırtları yüksekti, mavi renge boyanmışlardı ve solgun bir denizci beyazı kumaşla kaplanmışlardı. Elinde hiçbir özelliği olmayan ahşap bir sandalye taşıyan Taravangian yanlarına oturmak için izin istedi. Her ne kadar Navani ona, Bilgeleri Ashno'suna ve yaşı ilerlemiş olan diğer kişilere özel olarak izin vermiş olsa da, yaşlı adam kendi sandalyesini taşımakta ısrar etmişti.

Adrotagia onunla oturdu, Dalgabağlayan'ı da öyle yaptı. Gidip Köprü Dört'e katılmamıştı... ve Navani ilginç bir şekilde kadını hâlâ *Taravangian'ın* Dalgabağlayanı olarak gördüğünü fark etti.

Geri kalan son önemli kişi de Natan temsilcisi Au-nak'tı. Roshar'ın doğu kıyısındaki tek bir şehir devleti ile hamisi olduğu birkaç diğer şehirden oluşan yıkılmış bir krallığı temsil ediyordu.

Bir an için bütün bunlar Navani'ye çok fazla göründü. Bütün incelikli ayrıntılarıyla Azish İmparatorluğu. Alethi yüceprensleri arasındaki mücadele. Her nasılsa Roshar'daki en büyük ikinci krallık Jah Keved'in kralı olmuş Taravangian. Kraliçe Fen ve onun şehrindeki loncalara karşı yükümlülükleri. Şu anda sanki yarışıyormuş gibi koca Boynuzyiyenli köprücünden fazla yemek yemeye çalışan küçük Reshili gibi Parlayanlar.

Düşünülmesi gereken ne kadar çok şey vardı. Dalinar *şimdi mi* geri adım atıyordu?

Sakin ol, diye düşündü Navani derin bir nefes alarak. *Kargaşadan düzen kur. Buradaki düzeni bul ve inşa etmeye başla.*

Herkes kendiliğinden bir daire oluşturmuştu, en önde hükümdarlar ve onların arkalarında yüceprensler, vezirler, tercümanlar ve kâtipler açılıyordu. Navani ayağa kalktı ve yürüyerek merkeze geldi. Tam herkes sessizleşmeye başlarken Sebarial ve metresi de nihayet teşrif etti. Doğrudan yemeklere doğru yürüdüler, görünüşe göre sandalyelerini tamamen unutmuşlardı.

“Ben Roshar tarihinde bunun gibi başka bir toplantının yapıldığını bilmiyorum,” dedi Navani oda tekrar sessizleşirken. “Belki Parlayan Şövalyeler’in zamanında sık olurdu ama Hıyanet’ten beri böyle bir şey gerçekleşmedi. Siz soylu misafirlerimize teşekkür ediyor ve hoş geldiniz diyorum. Bugün burada tarih yazıyoruz.”

“Tek gereken bir Issızlık oldu,” dedi Sebarial yemek masasından. “Dünyanın sonu daha sık gelmeli. Herkesi çok daha yardımsever yapıyor.”

Çeşitli tercümanlar yetkililerine fısıldayarak tercüme yaptı. Navani kendisini Sebarial’i kuleden aşağı atmak için çok mu geç kaldığını merak ederken buldu. Bu yapılabilirdi, Urithiru’nun Köken’e doğru bakan dik yüzü dümdüz en aşağıya kadar gidiyordu. Eğer isterse Sebarial’ın neredeyse dağların eteklerine kadar düşmesini izleyebilirdi.

“Biz burada Roshar’ın geleceğini konuşmak için toplandık,” dedi Navani sert bir şekilde. “Müşterek bir vizyonumuz ve amacımız olması gerekiyor.”

İnsanlar düşünürken odada etrafına bakındı. *İlk o konuşacak*, diye düşündü Emul’un Birincisinin sandalyesinde kımıldanıp durduğunu fark ederek. İsmi Bilgili Vexil’di ama Alethi yüceprenslerine evlerinin isimleriyle hitap edilmesi gibi insanlar genellikle Makabaki prenslerine ve birincilerine de ülkelerinin isimleriyle hitap ederdi.

“İzlenecek yol oldukça açık, değil mi?” dedi Emul bir çevirmen aracılığıyla, gerçi Navani onun Azişçesini anlıyordu. Sandalyesinde Azir’in çocuk imparatoruna eğildi, sonra devam etti. “Ülkemi hain parshmenlerin elinden geri almalıyız, ondan sonra da Tukar’ı fethetmeliyiz. Bir tanrı olduğunu iddia eden bu akıl hastası adamın şanlı Azish İmparatorluğu’na kafa tutmaya devam etmesine müsaade etmek delilik.”

Bu iş kolay olmayacak, diye düşündü Navani, masadakiler aynı anda konuşmaya başladığı zaman. Hürelini havaya kaldırdı. “Adil bir şekilde başkanlık etmek için elimden geleni yapacağım Majesteleri ancak sizlerin de benim tek bir kişi olduğumu görmeniz gerekiyor. Birbirinizi bastırmaya çalışmak yerine konuşmaları kolaylaştırmak için sizlerin de bana yardımcı olmanıza güveniyorum.”

Navani kalkıp söz almasını umut ederek Azir’in Birincisine başını eğdi. Bir çevirmen söylediklerinin tercümesini birincinin sol kulağında fısıldadı, sonra Vezir Noura öne doğru eğildi ve diğer kulağına bir şeyler fısıldadı, şüphesiz ki talimat veriyordu.

Önce toplantının nasıl gittiğini izleyecekler, diye karar verdi Nava-

ni. *Şimdi diğerlerinden biri konuşacak. Kendi varlıklarını belli etmek, Emul'in dediklerine itiraz etmek isteyecekler.*

“Taht Emul’un Birincisini duydu,” dedi küçük imparator en sonunda. “Ve, ee, arzularının farkındayız.” Durakladı ve etrafına bakındı. “İ, başkasının diyeceği bir şey var mı?”

“Abim sizlere hitap etmek istiyor,” dedi uzun boylu zarif Tashikk temsilcisi, halkının geleneksel peştamalı yerine altın ve sarı renk işlemleri olan çiçek desenli bir takım elbise giymişti. Bir uzakalem Tashikk prensinin toplantıya iletmek istediği mesajı karalarken bir kâtip de temsilciye fısıldıyordu.

Emul’a karşı çıkacak, diye düşündü Navani. Bize hedef gösterecek. Belki de İri’yi.

“Biz Tashikk olarak bu şanlı geçitlerin keşfedilmesiyle daha çok ilgileniyoruz,” dedi temsilci. “Alethiler bizi buraya davet ettiler ve bu büyük ittifakın bir parçası olduğumuzu söylediler. Biz de saygıyla bu kapıların kullanımından ne kadar sıklıkla faydalanacağımız ve vergilendirme konusunda nasıl müzakere yapılacağı hakkında bilgi almak istiyoruz.”

Oda bir anda karıştı.

“Ecdat toprağımızda bulunan bize ait kapı, bizim iznimiz olmadan kullanılıyor,” dedi Au-nak. “Ve her ne kadar Alethilere kapıyı bizim için ele geçirmelerinden dolayı şükran duysak da...”

“Eğer bir savaş olacaksa vergiler hakkında konuşmak için iyi bir zaman değil,” diyordu Fen. “Serbest ticareti hemen kabul etmeliyiz.”

“Bu da senin tüccarlarının yararına Fen,” diye seslendi Sebarial. “Neden bize ücretsiz savaş erzakı vermiyorlar, istersen önce bunu konuşalım.”

“Emul...” diye başladı Emul’un Birincisi.

“Bir dakika, tamamıyla düşmanın tarafına geçmiş gibi görünen İri ve Rira hakkında endişelenmemiz gerekmez mi?” dedi Yezier prensesi.

“Lütfen,” dedi Navani etrafta yükselen konuşmaları keserek. “*Lütfen*. Sırayla konuşalım. Belki de nerede savaşaçağımıza karar vermeden önce düşman tehdidine karşı kendimizi en iyi şekilde nasıl donatabileceğimizi tartışmalıyız.” Taravangian’a baktı. “Majesteleri, bizlere Jah Keved’deki âlimlerinizin yarattıkları kalkanlardan bahsedebilir misiniz?”

“Evet. Onlar... onlar sağlam.”

“... Ne kadar sağlam?” diye yokladı Navani.

“Çok sağlam. Ee, evet. Yeterince sağlamlar.” Başını kaşdı ve çaresizce Navani’ye baktı. “Ne kadar... ne kadar sağlam olmaları gerekiyor?”

Navani derin bir nefes aldı. Taravangian iyi bir gün geçirmiyordu. Navani’nin annesi de böyle olurdu; bazı günler iyiydi, bazı günlerse etrafında olanların farkında bile olmuyordu.

“Yarım-pareler düşmana karşı bir avantaj sağlar,” dedi Navani odaya hitap ederek. “Azish âlimlerine planları verdik, kaynaklarımızı birleştirmeyi ve üretim süreci üzerinde birlikte çalışmayı bekliyorum.”

“Parezırhı’na ulaşılabilir mi?” diye sordu Kraliçe Fen.

“Olabilir,” dedi Navani. “Ama burada Urithiru’da keşfettiklerimiz üzerinde çalıştıkça antik çağlarda ileri teknoloji kullandıkları fikrinin o kadar yanlış olduğunu fark etmeye başladım. En iyi ihtimalle bir abartı, belki de bir hayal.”

“Ama Pareler...” dedi Fen.

“Spremlerin izdüşümleri,” diye açıklama yaptı Jasnah. “Fabrial teknolojisi değil. Urithiru’yu terk ettikleri günlerde, Parlayanlar’ın sözlerini içeren mücevherler bilmediğimiz bir şekilde kullanılmış olsalar bile çok basitler. Biz her zaman Issızlıklar esnasında çok ileri teknolojileri kaybettiğimizi sanıyorduk ama görünüşe göre teknolojik olarak antik çağların çok ama çok ilerisindeyiz. Kaybettiğimiz şey spremlerle bağ kurma yeteneği.”

“Kaybedilmedi. *Terk edildi*,” dedi Azir’in Birincisi.

Rahat bir şekilde oturan Dalinar’a doğru baktı. Omuzları çökmemişti ama dimdik de durmuyordu, duruşu bir şekilde, “Burada kontrol bende. Öyle değilmiş gibi düşünmeyin,” diyor gibiydi. Dalinar fark edilmemeye çalıştığı zaman bile odanın üzerinde yükseliyordu. O kırışık alını mavi gözlerini gölgeliyordu ve çenesini ovalama şekli akla ilk önce kimi idam ettireceğini düşünen bir adamın görüntüsünü getiriyordu.

Toplantıya gelenler sandalyelerini bir daire şeklinde dizmişlerdi ama büyük kısmı Navani’nin sandalyesinin yanında oturan Dalinar’a bakıyordu. Olanlardan sonra ona güvenmiyorlardı.

“Kadim yeminler edildi,” dedi Dalinar. “Biz yeniden Parlayan olduk. Bu sefer sizleri terk etmeyeceğiz. Yemin ediyorum.”

Vezir Noura Azir’in Birincisinin kulağına fısıldadı ve o da konuşmadan önce başını salladı. “Biz sizin el attığınız bu güçler konusunda hâlâ *fazlasıyla* endişeliyiz. Bu beceriler... Kayıp Parlayanlar’ın bu güçlerden vazgeçmekte haksız olduklarından kim emin olabilir ki?

Bir şeylerden korkuyorlardı ve bu kapıları bir nedenden dolayı kilitlediler.”

“Artık bu yoldan geriye dönmek için çok geç Majesteleri,” dedi Dalinar. “Ben Fırtınababa’nın kendisiyle bağ kurdum. Ya bu güçleri kullanacağız ya da işgalin karşısında ezileceğiz.”

Birinci arkasına yaslandı. Danışmanları endişeli görünüyorlardı. Kendi aralarında fısıldaşılar.

Kargaşanın içinden düzen çıkar, diye düşündü Navani. Köprücülere ve Lift’e işaret etti. “Endişelerinizi anlıyorum ancak eminim ki bu Parlayanlar’ın ettikleri yeminler hakkındaki raporlarımızı okudunuz. Korumak. Hatırlamak. Bu yeminler amacımızın haklı olduğunun, Parlayanlarımızın güvenilir olduğunun kanıtı. Bu güçler emin ellerde Majesteleri.”

“Bence lafı çevirmeyi ve birbirimizin sırtını sıvazlamayı bırakmalıyız,” diye ilan etti İalai.

Navani İalai’yle yüzleşmek için hızla döndü. *İş mahvetmeye kalkma,* diye düşündü kadının gözlerinin içine bakarak. *Sakin buna cüret etme.*

“Dikkatimizi toplamak için buradayız,” diye devam etti İalai. “Uzun sürecektir bir savaşta en iyi konumu kazanmak amacıyla nereyi işgal etmemiz gerektiğini tartışıyor olmalıyız. Belli ki sadece tek bir cevap var. Shinovar verimli bir diyar. Meyve bahçelerinin ucu bucağı yok, ülkeleri o kadar uysal ki çimenleri bile rahat ve şişmanlamış. Ordularımızı beslemek için orayı ele geçirmeliyiz.”

Odadaki diğerleri sanki bu tamamen mantıklı bir konuşma konusuymuş gibi kafalarını salladılar. İalai Sadeas tek bir kasıtlı sözle herkesin fısıldaştığı şeyi kanıtlamıştı: Alethiler sadece dünyayı korumak için değil, fethetmek için bir ittifak kuruyordu.

“Shin Dağları tarihsel olarak hep sorun olmuştur,” dedi Tashikk temsilcisi. “Dağların üzerinden geçerek saldırmak imkânsız.”

“Artık Yeminkapıları var,” dedi Fen. “Özellikle o sorunu yeniden gündeme getirmek için değil ama Shin kapısının açılıp açılmayacağını araştıran var mı? Normal yollardan istilası zor Shinovar’ın da bir mevzi olarak elimizde olması konumumuzu kuvvetlendirmemize yardımcı olacaktır.”

Navani alçak sesle İalai’ye küfretti. Bu sadece Azishlerin kapıların tehlikeli olduğu hakkındaki endişelerini arttıracaktı. Navani tartışmayı kontrol altına almaya çalıştı ama yine elinden kayıp gitti.

“Yeminkapıları’nın ne yapabildiğini bilmemiz gerekiyor!” diyordu

Tashikk. “Alethiler onlar hakkında keşfettikleri her şeyi bizlerle paylaşamaz mı?”

“Ya sizin halkınız?” diye karşılık verdi Aladar. “Büyük bilgi tüccarları onlar. Siz sırlarınızı bizimle paylaşamaz mısınız?”

“Tashikk’in bilgileri herkese açıktır.”

“Astronomik bir ücret karşılığında.”

“Bizim...”

“Ama *Emul*...”

“Her şey birbirine girecek, bunu şimdiden görebiliyorum,” dedi Fen. “Kendi aramızda serbestçe ticaret yapabilmemiz gerek ama Alethi açgözlülüğü bunu yok edebilir.”

“*Alethi* açgözlülüğü mü?” diye tersledi İalai. “Bizi ne kadar sıkıştırabileceğini mi görmeye çalışıyorsun? Çünkü seni temin ederim ki Dalinar Kholin’in bir avuç tüccar ve bankerden gözü korkmayacak.”

“Lütfen,” dedi gittikçe yükselen gürültünün arasında Navani. “Sessiz olun.”

Kimse fark etmiş gibi bile görünmedi. Navani derin bir nefes aldı, sonra zihnini boşalttı.

Kargaşadan düzen. Bu kargaşadan nasıl düzen çıkarabilirdi? Navani kaygılanmayı bir kenara bıraktı ve onları dinlemeye çalıştı. Getirdikleri sandalyeleri, seslerinin tonlarını inceledi. Taleplerinin ya da isteklerinin arkasında korkuları gizliydi.

Durumun şekline bir anlam vermeye başlamıştı. Şu anda bu oda inşaat malzemeleriyle doluydu. Bir fabrikanın parçalarıyla. Her hükümdar, her krallık bir parçaydı. Dalinar onları bir araya toplamış ama onları *dizmemişti*.

Navani Azir’in Birincisinin önüne yürüdü. Şok edici bir şekilde onun önünde eğildiği zaman insanlar sessizleşti.

“Ekselansları,” dedi Navani doğrulurken. “Size göre Azish halkının en büyük kuvveti nedir?”

Navani’nin sözleri tercüme edilirken danışmanlarına bir bakış attı ama onlar imparatora bir şey demedi. Daha çok onlar da ne cevap vereceğini merak ediyor gibi görünüyorlardı.

“Kanunlarımız,” diye cevap verdi en sonunda.

“Meşhur bürokrasiniz,” dedi Navani. “Kâtipleriniz ve yazmanlarınız; ve bunun uzantısı olarak Tashikk’teki büyük istihbarat merkezleriniz, Yezier’in fırtınabekçileri ve zamansayarları, Azish lejyonları. Roshar’daki en büyük idareciler sizsiniz. Hayata karşı düzenli yaklaşımınıza uzun zamandır imreniyorum.”

“Belki de bu yüzden kompozisyonunuz o kadar iyi karşılanmıştır Berrakhanım Kholin,” dedi imparator, sesi samimi gibiydi.

“Sizin yeteneklerinizin ışığında merak ediyordum. Eğer kâtiplerinize belli bir görev verilecek olursa bu odada buna itiraz edecek birisi var mı? Kaidelere ihtiyacımız var. Krallıklarımızın birbirleriyle ilişkilerini ve kaynaklarımızın nasıl paylaşılacağını belirleyen kurallara. Siz Azirli-ler böyle bir şeyi kabul eder miydiniz?”

Vezirler şok olmuş göründü, sonra anında birbirleriyle alçak, heyecanlı ses tonlarıyla konuşmaya başladılar. Yüzlerindeki sevinç ifadeleri bunu kabul edeceklerinin yeterli bir kanıtıydı.

“Şimdi dur biraz,” diye araya girdi Fen. “Burada kanun çıkarmaktan mı bahsediyorsunuz? Hepimizin uymak zorunda olacağı kanunlar?” Au-nak da hevesle kafasını sallayarak onayladı.

“Kanundan daha fazlası ve daha azı,” dedi Navani. “Bugün kanıtlandığı gibi bize kılavuzluk edecek kurallara ihtiyacımız var. Toplantıları nasıl yapacağımız, sırayla her kişiye nasıl söz hakkı vereceğimiz hakkında prosedürler olmalı. Bilgiyi nasıl paylaşacağımızı belirleyen prosedürler.”

“Thaylenah’nın bunu bile kabul edebileceğini sanmıyorum.”

“Muhakkak ki en azından ilk önce bu kuralların ne dediğini görmek isteyeceksiniz Kraliçe Fen,” dedi Navani ona doğru yürüyerek. “Ne de olsa, Yeminkapıları’ndan geçecek olan ticaretin düzenlenmesi gerekiyor. Acaba kimin nakliyat, kervancılık ve genel ticaret konusunda en iyi uzmanlığı vardır...”

“Onu bize mi vereceksin?” diye sordu Fen, tamamen afallamış gibi görünüyordu.

“Mantıklı görünüyor.”

Sebarial’ın yedikleri alçak bir sesle boğazına takıldı ve Palona da sırtına sertçe vurdu. Bu işi o istiyordu. *Bu sana bir daha benim toplantıma geç gelip zevzek laflar etmemeyi öğretir,* diye içinden geçirdi Navani.

Dalinar’a bir baktı, endişeli görünüyordu. Eh, son zamanlarda hep böyle görünüyordu.

“Yeminkapıları’nı size vermiyorum,” dedi Navani Fen’e. “Ama birilerinin ticaret ve erzak konusunu idare etmesi gerekli. Bu, Thaylenli tüccarlar için oldukça kolay bir iş olur, tabii adil bir anlaşma yapabilirsek.”

“Hım,” dedi Fen arkasına yaslanarak. Omuzlarını silken eşine bir baktı.

“Peki ya Alethiler?” dedi Yezier’in ufak tefek prensesi. “Ya siz?”

“Eh, bizim de uzmanı olduğumuz bir şey var,” dedi Navani. Emul’a doğru baktı. “Krallığınızdan geride kalan kısımların güvenliğini sağlamaya yardımcı olmak için generallerimizin ve ordularımızın yardımını kabul eder miydiniz?”

“Kutsal olan her Kadasix adına!” dedi Emul. “Evet, elbette! Lütfen.”

“Tahkimat konusunda uzman olan birkaç kâtibim var,” diye önerdi Dalinar ve Jasnah’nın arkasındaki sandalyesinden Aladar. “Elinizde kalan bölgeleri inceleyebilir ve istihkâm konusunda tavsiye verebilirler.”

“Ya kaybettiklerimizin geri alınması?” diye sordu Emul.

İlalai konuşmak için ağzını açtı, belki yine Alethilerin savaş meziyetlerini methedecekti.

Jasnah kararlı bir şekilde konuşmaya başlayarak onu engelledi. “Ben önce kendi konumlarımızı sağlamlaştırmayı öneriyorum. Tutar, İri, Shinovar... Bunların hepsine saldırmak çekici görünüyor ama eğer kendimizi çok fazla savunmasız bırakırsak ne faydası olacak? Şu anda oldukları hâliyle ülkelerimizi korumaya odaklanmalıyız.”

“Evet,” dedi Dalinar. “Kendimize, ‘Nereye saldıracağız?’ diye sormak yerine, ‘Düşmanlarımız şimdi nereye saldıracak?’ diye sormalıyız.”

“Üç yere konuşlandılar ve mevzilerini sağlamlaştırdılar,” dedi Yüceprens Aladar. “İri, Marat... ve Alethkar.”

“Ama bir ekip göndermiştiniz.” diye sordu Fen. “Alethkar’ı geri almak için.”

Navani nefesini tutarak Dalinar’a doğru baktı. O da yavaşça başını salladı.

“Alethkar düştü,” dedi Navani. “Ekibimiz başarısız oldu. Vatanımız işgal altında.”

Navani bunun odada bir konuşma uğultusuna daha sebep olmasını beklemişti ama sadece afallamış bir sessizlikle karşılaştı.

Jasnah onun yerine devam etti. “Kalan birlikler uçabilen düşmanlar ve parshmen birliklerinin ani saldırıları tarafından taciz edilerek ve şaşırtılarak Herdaz’a ve Jah Keved’e çekildi. Hâlâ dayanan sadece güney sınırındaki yerler kaldı, deniz kenarları. Kholinar tamamen düştü, Yeminkapısı’nı kaybettik. Urithiru’ya ulaşmak için kullanılamasın diye kendi tarafımızdan kilitledik.”

“Üzgünüm,” dedi Fen.

“Kızım haklı,” dedi Navani, bir sığınmacılar halkı hâline geldiklerini itiraf ederken güçlüymüş gibi görünmeye çalışıyordu. “İlk önce başka ülkelerin de işgal edilmemesi için çalışmalıyız.”

“Benim vatanım...” diye başladı Emul’un Birincisi.

“Hayır,” dedi Noura koyu şiveli bir Alethçeyle. “Üzgünüm ama hayır. Eğer Yokelçiler ülkedeki kalan yerleri de isteselerdi alırlardı Vexil. Alethiler elinde kalanı korumana yardım edebilir ve bunu yapmaları anlamsız gibi görünüyor. Düşman Marat’ta toplanmak için sizin yanınızdan geçip gitti, sadece yol üstündeki yerleri fethettiler. Gözleri başka yere bakıyor.”

“Ah, eyvah!” dedi Taravangian. “Bana... bana doğru geliyor olabilirler mi?”

“Bu mantıklı bir varsayım gibi görünüyor,” dedi Au-nak. “Veden iç savaşı ülkeyi mahvetti ve Alethkar’la Jah Keved’in arasındaki sınır sağlam değil.”

“Olabilir,” dedi Dalinar. “Ben o sınırdaki savaştım. Göründüğü kadar kolay bir savaş meydanı değil.”

“Jah Keved’i savunmalıyız,” dedi Taravangian. “Kral tahtı bana verdiği zaman ona halkına sahip çıkacağıma söz verdim. Eğer Yokelçiler bize saldırırsa...”

Taravangian’ın sesindeki endişe Navani’ye bir fırsat veriyordu. Tekrar odanın merkezine döndü. “Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, değil mi?”

“Sana yardım için asker göndereceğim Taravangian,” dedi Dalinar. “Ama bir ordu, işgal kuvveti gibi görülebilir ve benim müttefiklerimi işgal etmeye niyetim yok, görünüş olarak bile. Bu ittifakı bir dayanışma göstergesi ile perçinleyemez miyiz? Başka kimse yardım edecek mi?”

Azir’in Birincisi Dalinar’ı inceliyordu. Arkasında vezirler ve evlatlar kâğıtlara yazılar yazarak aralarında özel olarak konuşuyorlardı. Bitirdikleri zaman Vezir Noura öne eğildi ve kafasını sallayarak onaylayan imparatora fısıldadı.

“Jah Keved’e beş tabur asker göndereceğiz,” dedi imparator. “Bu Yeminkapıları’nın manevra kabiliyeti için önemli bir deneme olacaktır. Kral Taravangian, Azir size destek verecek.”

Navani rahatlayarak uzun bir nefesini bıraktı.

İnsanların bir şeyler içebilmesi için toplantıya ara verdi, gerçi büyük ihtimalle çoğu bu süreyi strateji oluşturmak ya da olanları müttefiklerine aktarmakla geçireceklerdi. Yüceprensler konuşmak için gruplara ayrıldı.

Navani Dalinar'ın yanındaki sandalyesine oturdu.

"Çok sayıda söz verdin," diye belirtti Dalinar. "Ticaret ve erzak kontrolünü Fen'e vermek mi?"

"İdare kontrolden farklı bir şey," dedi Navani. "Hem ne olursa olsun, bu ittifakın bir şeyler vermeden işleyebileceğini mi düşünüyordun?"

"Hayır. Elbette hayır." Dalinar gözlerini ileriye dikmişti. O nahoş yüz ifadesi Navani'yi ürpertiyordu. *Ne hatırladın Dalinar? Ve Gece-gözcüsü sana ne yaptı?*

Karadiken'e ihtiyaçları vardı. *Navani'nin* Karadiken'e ihtiyacı vardı. İçindeki endişeyi susturacak gücüne, bu ittifakı kurmak için iradesine. Dalinar'ın elini kavradı ama Dalinar gerildi, sonra ayağa kalktı. Ne zaman kendini fazla rahatlamış hissettiğini düşünse bunu yapıyordu. Sanki yüzleşecek bir tehlike arıyor gibiydi.

Navani de yanında ayağa kalktı. "Seni kuleden çıkarmamız gerek," diye karar verdi. "Yeni bir şeyler görürsün. Yeni yerleri ziyaret edersin."

"Bu iyi olurdu," diye cevapladı Dalinar, sesi boğuktu.

"Taravangian seni Vedenar'da gezdirmekten bahsediyordu. Eğer krallığa Kholin askerlerini göndereceksek oradaki duruma bir göz atman mantıklı olur."

"Pekâlâ."

Azishler ittifak metninin ayrıntılarını istişare etmek için Navani'yi çağırdılar. Dalinar'dan ayrıldı ama onun hakkında endişelenmeyi bırakamıyordu. Bugün bir ründuası yakması gerekecekti. Hem de on tane birden, Elhokar ve diğerleri için de. Ama... sorun Dalinar'ın dumanları döne döne yükselerek Asude Saraylar'a giden ründualarını izleyen kimsenin olmadığını iddia etmesiydi. Navani buna inanıyormuydu?

Bugün Roshar'ı birleştirmek için büyük bir adım atmıştı. Ama yine de kendisini hiç olmadığı kadar güçsüz hissediyordu.

Yaradılmamışlar arasında Parlayanlar tarafından en çok korkulan Sja-anat'tı. Onun sprenleri yozlaştırma becerisi hakkında uzun uzun konuşuyorlar, gerçi sadece "düşük" sprenleri; o da ne demekse.

—Mitika, Hessi, sayfa 89

Kaladin ölmekte olan bir kadının elini tutuşunu hatırlıyordu.

Köle olduğu günlerdi. Karanlıkta yere çöktüğünü, ormanlık alandaki sık çalıların derisini çizmelerini, etrafındaki gecenin fazlasıyla sessiz olmasını hatırlıyordu. Hayvanlar kaçmıştı, bir şeylerin yanlış olduğunu anlamışlardı.

Diğer köleler saklandıkları yerlerde fısıldamıyor, kıpırdamıyor ya da öksürmüyorlardı. Onları iyi eğitmişti.

Gitmemiz gerek. Harekete geçmemiz gerek.

Nalma'nın elini çekti. Yaşlı kadına başka bir eve satılmış olan kocasını bulmasına yardım edeceğine söz vermişti. Bunun yasaya aykırı olması gerekiyordu ama belli damgaları olan kölelere her türlü şeyi yaptığın zaman yanına kalabiliyordu, özellikle de yabancılar.

Nalma çekiştirmesine direndi, Kaladin tereddüdünü anlayabiliyordu. Çalılık güvenliydi, şu an için. Ayrıca fazlasıyla belirgindi. Berrak-beyler günlerdir daireler çizerek onları kovalamıştı, giderek daha da yaklaşıyorlardı. Burada kalacak olurlarsa yakalanacaklardı.

Kaladin onu tekrar çekti, o da mesajı diğer köleye ilette, sıranın

sonuna kadar gönderdiler. Sonra Kaladin yapabildiği kadar sessizce başı çekerek onları bir av patikasının olduğunu hatırladığı yöne doğru götürürken elini sıkı sıkı tuttu.

Kaç.

Özgürlüğe ulaş. Tekrar şerefi bul.

Oralarda bir yerde olmalıydı.

Kapanan tuzağın çıkardığı ses Kaladin'in içinde çınladı. Bir yıl sonra hâlâ basanın nasıl kendisi olmadığını merak ediyordu.

Nalma basmıştı. Çığlık atarken elini Kaladin'in elinden kurtardı.

Avcıların boruları karanlıkta inledi. Yeni açılan fenerlerden ışık ağaçların arasındaki üniformalı adamları gösterdi. Diğer köleler dağıldı ve çalıların arasından sanki av hayvanları gibi fırladılar. Kaladin'in yanında Nalma'nın bacağı çelik bir kapana yakalanmıştı, avı mahvedeceği için hayvanlara karşı bile kullanmayacakları cinsten yaylı ve dişli bir şeydi. Kaval kemiği derisinden dışarı çıkıyordu.

"Ah, Fırtınababa," diye fısıldadı Kaladin acıspremleri etraflarında kıvrılırken. "Fırtınababa!" Kanamayı durdurmaya çalıştı ama parmakları arasından kan fışkırıyordu. "Fırtınababa, hayır. Fırtınababa!"

"Kaladin," dedi Nalma sıkılı dişlerin arasından. "Kaladin, kaç..."

Oklar kaçan kölelerden bazılarını vurdu. İki tanesi tuzaklara yakalandı. Uzaktan bir ses duyuldu. "Durun! Ö öldürdükleriniz benim malım."

"Bu gerekli Berrakbey," dedi daha güçlü bir ses. Yerel yücebey. "Bu türden davranışlara mahal vermek istemiyorsanız tabii."

O kadar çok kanıyordu ki. Nalma onu ittirerek uzaklaştırmaya, kaçmasını sağlamaya çalışırken Kaladin işe yaramaz bir bandaj yaptı. Kadının elini yakaladı ve tuttu, o ölürken Kaladin ağlıyordu.

Diğerlerini öldürdükten sonra berrakbeyler onu hâlâ orada dizlerinin üzerine çökmüş hâlde buldular. Onu yine de öldürmediler. Diğerleriyle birlikte kaçmadığı için öldürmediklerini söylemişlerdi ama aslında diğer kölelere ibret olacak birine ihtiyaçları vardı.

Sebepler ne olursa olsun Kaladin hayatta kalmıştı.

Her zaman olduğu gibi.

Burada Shadesmar'da çalılık yoktu ama deniz fenerine doğru gizli gizli yaklaşırken o eski içgüdüler Kaladin'in işine yarıyordu. Bu karanlık diyara güvenmediği için önden gidip keşif yapmayı teklif etmişti. Diğerleri de kabul etmişti. Acil bir durumda Çivilemeler sayesinde

en kolay kaçabilecek olan oydu ve ne Adolin'in ne de Çivit'in keşif konusunda tecrübesi vardı. Kaladin bu yetenekleri köle olarak kaçarken öğrendiğinden bahsetmemiştir.

Yaklaştığını gizlemek için siyah taşların arasındaki yarıkları kullanmaya çalışarak yere mümkün olduğunca yakın kalmaya odaklanmıştı. Neyse ki bu camsı zeminde sessiz adımlar atmak zor değildi.

Deniz feneri tepesinde devasa bir işaret ateşi olan büyük taştan bir kuleydi. Yarımadanın ucunu göze batan turuncu bir parlıltıyla aydınlatıyordu. Bunun için ne yakıyorlardı ki?

Yaklaştı ve kazayla bir grup hayatsprenini ürküttü, bazı kristalimsi bitkilerden havaya fırladılar, sonra tekrar yere doğru süzöldüler. Kaladin dondu ama deniz fenerinden hiç ses duymadı.

Biraz daha yaklaştığı zaman bir süre şüpheli bir şey görebilecek mi diye izlemek için yerleşti. Syl'in Fiziksel Âlem'de sahip olduğu yarı saydam biçimi çok özlüyordu; gözcülük işini yapıp diğerlerine gördüklerini aktarabilir, hatta herkes için görünmez olarak binanın içini bile kontrol edebilirdi.

Kısa bir süre sonra okyanusun boncuklarının arasından sürünecek bir şey çıktı. Şişman, top gibi bir bedeni ve bodur bacakları olan lurg benzeri, yuvarlak bir yaratıktı. Bir bebek kadardı, sıçrayarak Kaladin'e yaklaştı, sonra başının üst yarısının tamamını geriye attı. Kocaman ağzından havaya uzun bir dil fırladı, sallanmaya ve dalgalanmaya başladı.

Fırtınalar adına. Bir beklentispreni mi? Kaladin'in tarafında dalgalanan bayraklar gibi görünüyordular ama bunlar... bunlar *dil* miydi? Hayatının hangi diğer basit, güvenilir parçaları tamamen yalandan ibaretti?

Birincisine iki beklentispreni daha katıldı, Kaladin'in yakınında toplanıp uzun sallanan dillerini kaldırdılar. Onlara bir tekme savurdu. "Kışt." Beklenmeyecek kadar sağlamlardı, kımıldamayı reddediyorlardı, o yüzden Kaladin onları kovalayacağını umarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. En sonunda da sadece ilerledi, üç sinir bozucu refakatçisi de zıplaya zıplaya arkasından geliyordu. Bu ilerleyişinin gizliliğini çok fena bozuyor, Kaladin'i daha da geriyordu; bu ise beklentispremlerini onunla gelmeleri için daha da fazla heveslendiriyordu.

Devasa ateşin ısısının dayanılmaz olmasını bekleyeceği kule duvarına varmayı başardı. Ama neredeyse hissedemiyordu bile. Dikkate değer bir şekilde alevler gölgesinin normal davranmasına neden

olarak güneşe doğru uzanmak yerine Kaladin'in arkasına düşmesini sağlıyordu.

Bir nefes aldı, sonra kepenkleri açık pencereden içeriye, deniz fenerinin zemin katına şöyle bir baktı.

İçeride yaşlı bir Shin adam gördü, kırıksıklı, çizgi dolu bir derisi ve tamamen kel bir kafası vardı; bir sandalyeye oturmuş, küre ışığıyla bir şeyler okuyordu. Bir insan mıydı? Kaladin bunun iyi bir işaret olup olmadığından emin değildi. Yaşlı adam kitabının bir sayfasını çevirmeye başladı, sonra durup başını kaldırdı.

Kaladin eğildi, kalbi gümbür gümbür atıyordu. O aptal beklentispremleri de iyice sokulmuşlardı ama dillerinin pencereden görünmesi mümkün olmamalı...

"Merhaba." diye seslendi şiveli bir ses deniz fenerinin içinden. "Kim var orada? Ortaya çık!"

Kaladin içini çekti, sonra ayağa kalktı. Gizlice keşif yapma sözü de buraya kadardı.

Shallan diğerleriyle birlikte garip bir kaya oluşumunun gölgesinde bekliyordu. Obsidiyenden yapılmış bir mantarı andırıyordu, yüksekliği bir ağaç kadardı; daha önce Shadesmar'a baktığı anların birinde bir benzerini gördüğünü düşünüyordu. Desen onun canlı ama "çok, çok yavaş" olduğunu söylemişti.

Kaladin keşif yaparken grup düşünceler içinde bekliyordu. Onu yalnız göndermekten nefret ediyordu ama Shallan bu tür işlerden hiç anlamıyordu. Peçe anlıyordu. Ama Peçe... Kholinar'da olanlar yüzünden hâlâ bozukmuş gibi hissediyordu. Bu tehlikeliydi. Shallan şimdi nerede saklanacaktı? Parlayan'da mı?

Dengeyi bul, demişti Akıl. Acıyı kabul et ama onu hak ettiğini kabul etme...

İçini çekti, sonra eskiz defterini çıkardı ve gördükleri sprenlerden bazılarını çizmeye başladı.

"Ee," dedi yakınlardaki bir kayanın üzerinde oturmuş bacaklarını sallayan Syl. "Her zaman merak etmişimdir. Dünya sana acayip mi görünüyor, yoksa normal mi?"

"Acayip," dedi Desen. "Mmm. Herkes gibi."

"Sanırım ikimizin de aslında gözü yok," dedi Syl arkasına yaslanarak ağaç-mantar korunaklarının yukarıdaki camısı çatısına bakarken. "İkimiz de gücün bir parçasının vücut bulmuş hâlleriyiz. Biz

şerefspremleri Şeref'in kendisini taklit ediyoruz. Siz Muğlaklar da... acayip şeyleri?"

"Doğa olaylarının oluşma sürecinin altında yatan temel matematiği. Mmm. Varoluşun dokusunu açıklayan gerçekleri."

"İşte acayip şeyleri."

Shallan kalemını indirerek bir korkuspreni çizme denemesine memnuniyetsizlik içinde baktı. Bir çocuğun karalamasına benziyordu.

Peçe dışarı sızmaya başlamıştı.

Bu her zaman sendin Shallan. Yalnızca bunu kabul etmen gerek. İzin vermek.

"Deniyorum Akıl," diye fısıldadı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Adolin yanında diz çökerek elini Shallan'ın sırtına koyarken, sonra omuzlarını ovalamaya başladı. Fırtınalar adına bu iyi geliyordu. Bu son birkaç gün boyunca çok yürümüşlerdi.

Shallan'ın eskiz defterine bir bakış attı. "Yine şu... ne demiştin ona? Soyut resim mi yapıyorsun?"

Defteri sertçe kapattı. "Bu köprücü nerede kaldı ki?" Dönüp omzunun üzerinden geriye baktığı zaman Adolin durdu. "Durma, yoksa seni öldürürüm." diye ekledi Shallan.

Adolin kıs kıs güldü ve omuzlarını ovmaya devam etti. "Ona bir şey olmaz."

"Dün onun için endişeleniyordun."

"Savaş yorgunluğu var ama bu görev onun için faydalı olacaktır. Ona bir şey yapmadan oturduğu zaman dikkat etmemiz gerekiyor, bir görevi olduğu zaman değil."

"Öyle diyorsan öyledir." Kıyıya yakın bir yerde dikilmiş, boncuk okyanusuna bakan Çivit'i başıyla işaret etti. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Üniforması tam oturuyor," dedi Adolin. "Ama o mavi teniyle iyi gitmiyor. Daha açık bir tona ihtiyacı var. Göğüs zırhı biraz fazla, sanki bir şeyleri ispatlamaya çalışmış gibi. Pelerini beğendim ama. Her zaman pelerin giyecek bir bahane olması istemişimdir. Babam kıvrabiliyor ama ben hiç beceremedim."

"Kıyafet değerlendirmesi sormuyordum Adolin."

"Kıyafetler insan hakkında çok şey söyler."

"Öyle mi? Kholinar'da aldığın o süslü takıma ne oldu?"

Adolin başını eğdi, bu Shallan'ın omuzlarına masaj yapmayı kabul edilemez bir üç saniye boyunca kesmesine neden oldu, o yüzden Shallan ona hırladı.

“Artık bana uymuyordu,” dedi Adolin masaj yapmaya geri dönerken. “Ama önemli bir soruna değindin. Evet, yiyecek ve içecek bulmamız gerekiyor. Ama bütün bu yolculuk boyunca aynı üniformayı giymek zorundaysam beni öldürmene gerek kalmaz. İntihar ederim.”

Shallan neredeyse aç olduğunu unutmuştu. Ne kadar garip. İçini çekti, gözlerini kapattı ve Adolin’in dokunuşuyla *tamamen* eriyip gitmemek için kendisine hâkim olmaya çalıştı.

“Hım,” dedi Adolin kısa bir süre sonra. “Shallan sence şu ne olabilir?”

Shallan başıyla işaret ettiği yöne baktı ve havada süzülen garip küçük bir spren gördü. Kemik beyazı ve kahverengiydi, iki yana uzanan kanatları kuyruk olarak uzun bukleleri vardı. Gövdesinin önünde ise bir küp havada asılı duruyordu.

“Daha önce gördüğümüz şansprenlerine benziyor,” diye belirtti Shallan. “Ama rengi farklı. Ve kafasının şekli de...”

“Yozlaşmış!” dedi Syl. “Bu Garaz’inkilerden biri!”

Deniz fenerinden içeri girerken Kaladin’in içgüdüleri pusuda bekleyen biri olup olmadığını görmek için kapı ağzının iki yanını da kontrol etmeye itti. Oda mobilyalar ve duvarlardaki bazı garip resimler dışında boş görünüyordu. İçerisi tütsü ve baharat kokuyordu.

Adam kitabını sertçe kapattı. “Ucu ucuna yetiştin, değil mi? Eh, haydi başlayalım! Fazla zamanımız yok.” Ayağa kalktığı anda boyunun epey kısa olduğu ortaya çıktı. Garip kıyafetinin kollarında kabarık kısımlar vardı, pantolonu çok dardı. Odanın yan tarafındaki bir kapıya doğru yürüdü.

“Yol arkadaşlarımı alıp gelsem iyi olur,” dedi Kaladin.

“Ah ama *en iyi* okumalar yücefırtının başlangıcında olur!” Adam cebinden çıkardığı küçük bir alete baktı. “Sadece iki dakika kaldı.”

Yücefırtına mı? Çivit Shadesmar’da endişe etmelerine gerek olmadığını söylemişti.

“Bekle,” dedi Kaladin deniz fenerinin dibine bitişik inşa edilmiş bir odadan içeri giren küçük adamın peşinden giderken. Büyük pence-releri vardı ama asıl özelliği merkezindeki küçük bir masaydı. Üzerinde siyah bir kumaşla örtülü yumru gibi bir şey vardı.

Kaladin kendini... meraklanırken buldu. Son birkaç günün karanlığından sonra bu iyiydi. İçeri adım atarken yine yanları kontrol etti. Bir duvarda parlak beyaz bir aynanın önünde diz çökmüş olan insanla-

rın bir resmi vardı. Bir diğeri alacakaranlık bir şehir manzarasıydı, arkasında bir ışığın parladığı devasa surların önünde toplanmış olan bir grup alçak ev.

“E haydi başlayalım!” dedi adam. “Sıra dışı olana tanıklık etmeye geldin ve ben de bunu göstereceğim. Fiyatı sadece iki markalık Fırtınaışığı. Karşılığındaysa büyük ödül elde edeceksin, hem rüya hem de ihtişam!”

“Gerçekten de arkadaşlarımı getirmeliyim...” dedi Kaladin.

Adam masanın üzerindeki kumaşı hızla çekerek büyük kristal bir topu açığa çıkardı. Güçlü bir ışık saçıyor, odayı aydınlıkla dolduruyordu. Kaladin gözlerini kırıştırarak baktı. Bu Fırtınaışığı mıydı?

“Fiyattan mı çekiniyorsun?” dedi adam. “Para senin için nedir ki? Eğer harcamazsan elinde olmasının sana hiçbir faydası olmaz. Hem olacak olanlara tanıklık etmek için harcayacağın bu önemsiz miktarın karşılığını fazlasıyla alacaksın!”

“Ben...” dedi Kaladin elini ışığa karşı siper ederek. “Fırtınalar adına be adam. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Ufak tefek adam yüzünü buruşturdu, yüzü aşağıdaki top tarafından aydınlatılıyordu. “Buraya fal için gelmedin mi? Rii Kahini’ne? Yücefırtına sırasında âlemler birbirine karışırken geçilmemiş yolları görmemi istemiyor musun?..”

“Fal mı? *Geleceği görmekten* mi bahsediyorsun?” Kaladin ağzında acı bir tat hissetti. “Geleceğe bakmak *yasaklanmıştır*.”

Yaşlı adam başını yana eğdi. “Ama... sen buraya bunun için gelmedin mi?”

“Fırtınalar adına, hayır. Ben yolcuym. Buraya gemilerin geldiğini duyduk.”

Yaşlı adam burnunun köprüsünü ovuşturdu ve içini çekti. “Gemi mi? Niye baştan söylemedin ki? Ben de tam konuşmanın tadını çıkarıyordum. Eh neyse. Gemi mi? Takvimlerime bakayım. Sanırım yakında erzak gelecekti...”

Kendi kendine mırıldanarak Kaladin’in yanından geçip gitti.

Dışarıda gökyüzü ışıkla dalgalandı. Bulutlar *titreşti*, acayip, dünyevi olmayan bir ışıltı kazandı. Kaladin bakakaldı, sonra bir sehpadan bir hesap defteri almış olan küçük adama tekrar bir baktı.

“Bu...” dedi Kaladin. “Yücefırtına bu tarafta böyle mi görünüyor?”

“Hmm? Ah, sen yenisin, değil mi? Nasıl Shadesmar’a geldin de bir fırtınanın geçişini görmedin? Doğruca dikeysellikten mi geliyorsun?” Yaşlı adam kaşlarını çatı. “Artık oradan pek fazla kimse gelmiyor.”

O ışık. Masanın üzerindeki bir insan kafası büyüklüğünde olan ve süt rengi bir ışıkla yanan parlak kürenin renkleri değişti, gökteki ren-gârenk titreşimlerle eşleşti. O kürenin içinde mücevher filan yoktu. Ve ışık da farklı görünüyordu. Büyüleyiciydi.

“Hop,” dedi adam Kaladin öne bir adım atarken. “Ona dokunma. Sadece benim gibi *eğitimi almış f...*”

Kaladin elini kürenin üzerine koydu.

Ve fırtına tarafından sürüklenip götürüldüğünü hissetti.

Shallan ve diğerleri saklanmak için atıldılar ama fazla yavaş kalmışlardı. Garip spren doğrudan küçük sığınaklarının altına daldı.

Yukarıda bulutlar bir dizi canlı renkle dalgalanmaya başladı.

Yozlaşmış şanspreni Shallan'ın koluna *kondu*. *Garaz sizin kurtulduğunuzdan şüphe ediyor*, dedi bir ses zihninin içinde. Bu... bu ay-nadaki Yaradılmamış'ın sesiydi. Sja-anat. *Bizim nüfuzumuz yüzünden Yeminkapısı'na garip bir şeyler olduğunu düşünüyor; daha önce hiç bu kadar güçlü sprenleri Aydınlatmayı başaramamıştık. Garip bir şeylerin olduğuna biliyor. Ama ben yalan söyledim, nakil noktasından çok, çok uzaklara gönderilmiş olduğunuzu düşündüğümü söyledim.*

Bu âlemde hizmetkârları var ve peşine düşmeleri emredilecek. Dikkatli olun. Neyse ki, bir Işıkören olduğunu bilmiyor. Nedense Öte-yolcu olduğunu düşünüyor.

Elimden geleni yapacağım ama artık bana güvendiğinden emin değilim.

Spren uçup gitti.

“Dur!” dedi Shallan. “Dur, sorularım var!”

Syl spreni yakalamaya çalıştı ama spren ondan kaçındı ve kısa süre sonra okyanusun üzerinde uzaklaşıyordu.

Kaladin fırtınaya bindi.

Bunu daha önce de yapmıştı, rüyalarında. Hatta Fırtınababa'yla bile konuşmuştu.

Bu farklı geliyordu. Işıldayan, dalgalanan renklerden bir selin içinde ilerliyordu. Etrafında bulutlar inanılmaz bir hızla geçiyor, o renklerle alevleniyorlardı. Renklerle sanki bir tempo tutarmış gibi titriyorlardı.

Fırtınababa'yı hissedemiyordu. Altında bir manzara da göremiyordu. Sadece ışıldayan renkler ve solarak... işığa dönen bulutlar.

Sonra bir silüet. Dalinar Kholin, karanlık bir yerde diz çökmüştü, etrafını dokuz tane gölge çevirmişti. Kırmızı parlayan gözler yandı.

Düşmanın en iyi savaşçısı geliyordu. Kaladin o anda içinde çınlayan ezici bir his şeklinde Dalinar'ın korkunç bir tehlike içinde olduğunu anladı. Yardım edilmezse Karadiken'in kaderi mühürlenmişti.

"Nerede!" diye bağırdı Kaladin solmaya başlayan ışığa. "Ne zaman! Ona nasıl ulaşırım!"

Renkler azaldı.

"Lütfen!"

Bir anlığına hafifçe tanıdık gelen bir şehir gördü. Yüksek, taşların üzerine inşa edilmiş olan şehrin merkezinde belirgin bir desen oluşturan binalar vardı. Bir duvar ve ötesinde bir okyanus.

Kaladin falcının odasında dizlerinin üzerine düştü. Küçük adam Kaladin'in eline vurarak parlayan küreden çekti. "... alıcılar için. Bozacaksin ya da..." Sesi azalarak sustu, sonra Kaladin'in başını kavradı ve kendisine doğru çevirdi. "Bir şey gördün!"

Kaladin zayıfça başını salladı.

"Nasıl? İmkânsız. Eğer... sen *Kuşamlı* mısın? Kaçınıcı Tekâmül'desin?" Gözlerini kısarak Kaladin'e baktı. "Hayır. Başka bir şey. Merhametli Domi... Bir Dalgabağlayan mı? Yine mi başladı?"

Kaladin güçlükle ayağa kalktı. Deniz feneri bekçisinin tekrar siyah kumaşla örttüğü büyük ışık küresine bir bakış attı, sonra elini acıyla zonklamaya başlamış alnına koydu. Az önce ne olmuştu? Kalbi gerginlikle çarpıyordu.

"Gidip... gidip arkadaşlarımı getirmem gerek," dedi.

Kaladin deniz fenerinin ana odasında oturuyordu, Shinovarlı deniz feneri bekçisi Riino'nun daha önce olduğu sandalyedeydi. Shallan ve Adolin odanın diğer ucunda onunla pazarlık yapıyorlar, Desen de Shallan'ın omzunun üzerinden bakıyor ve kahini endişelendiriyordu. Riino'nun takas edecek yemek ve erzakı vardı ama bu onlara dolu kürelere mal olacaktı. Görünüşe göre bu tarafta önemi olan tek mal Fırtınasığrı'ydı.

"Geldiğim yerde onun gibi şarlatanlar az değil," dedi Çivit Kaladin'in yanında sırtını duvara yaslamış duruyordu. "Geleceği gördüğünü iddia eden, başkalarının umutlarını sömüren insanlar. Sizin toplumunuz onları yasaklamakta haklıydı. Sprenler de öyle yapıyor, o yüzden onun gibiler böyle yerlerde yaşamak zorunda, insanların on-

lara gelecek kadar çaresiz kalmalarını umuyorlar. Büyük ihtimalle her geçen gemiden müşteri topluyordur.”

“Bir şey gördüm Çivit,” dedi Kaladin, hâlâ titriyordu. “Gerçektir.” Üzerinde bir bitkinlik hissediyordu, sanki uzun bir süre boyunca ağırlık kaldırmış gibiydi.

“Olabilir,” dedi Çivit. “O tipler insanda esriklik yaratan tozlar ve pudralar kullanır, bir şeyler gördüğünü *zannetmeni* sağlarlar. Benim ülkemin tanrıları bile Ruhsal Âlem’i sadece anlık olarak görebilirler. Oysa hayatım boyunca orayı gerçekten anladığımı düşündüğüm sadece bir insanla karşılaştım. Aslında o da bir tanrı olabilir. Emin değilim.”

“Akıl,” dedi Kaladin. “Sana Ruhdökümcünü koruyan metali getiren adam.”

Çivit başını salladı.

Eh, Kaladin bir şey görmüştü. *Dalinar’ı...*

Adolin yürüyerek geldi ve Kaladin’e bodur metal bir silindir verdi. Üst kısmını kırıp açmak için Shin adamın verdiği bir alet kullandı. İçinde bir tür balık eti vardı. Kaladin parmağıyla et parçalarını yokladı, sonra kutuyu inceledi.

“Konserve yiyecek,” dedi Çivit. “Çok pratik bir şey.”

Kaladin’in midesi guruldadı, o yüzden de Adolin’in verdiği kaşıkla balığa girişti. Et fazla tuzluydu ama güzeldi, Ruhdökülerek yapılmış her şeyden çok daha iyiydi. Shalla’nın arkasında Desen’le onlara katıldı, deniz feneri bekçisi de satın aldıkları malları getirmek için gidiyordu. Adam Adolin’in Kılıç’ının spreninin bir heykel gibi sessizce durduğu kapının ağzına doğru bir bakış attı.

Odadaki pencerenin dışında Kaladin Syl’in kıyıda dikildiğini görebiliyordu, boncuklar denizini izliyordu. *Saçları burada dalgalanmıyor*, diye düşündü. Fiziksel Âlem’de sık sık sanki görünmez bir rüzgâr tarafından taranıyormuş gibi dalgalanırlardı. Burada ise bir insanın saç gibiydi.

Bir sebepten dolayı deniz fenerine girmek istememişti. Neden acaba?

“Deniz feneri bekçisi bir geminin her an gelebileceğini söylüyor,” dedi Adolin. “Bizi almaları için ödeme yapabiliriz.”

“Mmm,” dedi Desen. “Gemi Celebrant’a* gidiyor. Mmm. Adada ki bir şehir.”

“Ne adası?”

* Türkçede “kutlayan” (çn)

“Bizim tarafımızda bir göl,” dedi Adolin. “Mızraklar Denizi deniyor, Alethkar’ın güneydoğusunda. Rathalas... harabelerinin yanında.” Dudaklarını sıktı ve başka tarafa baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Kaladin.

“Rathalas annemin öldürüldüğü yerdı,” dedi Adolin. “Asiler suikast yaptı. Ölümü babamı deli etmişti. Neredeyse onu da kaybedecektik.” Başını salladı ve Shallan da elini koluna koydu. “Bu... düşünmesi hoş bir olay değil. Sadeas misilleme olarak bütün şehri yaktı. Ne zaman birileri Rathalas’tan bahsetse babamın yüzünde garip, uzak bir ifade beliriyor. Sanırım Sadeas’ı durdurmadığı için kendini suçluyor.”

“Eh, bu tarafta orada hâlâ bir spren şehri var,” dedi Çivit. “Ama yanlış yönde. Bizim batıya, Boynuzyiyen Tepeleri’ne doğru ilerlememiz gerek, güneye değil.”

“Mmm,” dedi Desen. “Celebrant önemli bir şehir. Oradan istediğimiz her yere giden bir yol bulabiliriz. Ayrıca deniz feneri bekçisi buradan doğru yöne giden bir geminin ne zaman geçeceğini bilmiyor.”

Kaladin balığını bıraktı, sonra Shallan’a elini salladı. “Bir kâğıt alabilir miyim?”

Shallan ona eskiz defterinden bir sayfa verdi. Alışkın olmayan bir elle o bir an için gördüğü... her neyse onda gördüğü binaları çizdi. *Bu deseni daha önce görmüştüm. Yukarıdan.*

“Bu Thaylenli değil mi?” dedi Shallan.

Doğru, diye düşündü Kaladin. Sadece bir kere şehrin Yeminkapısı’nı açmak için gitmişti. “Bunu size açıkladığım görüde gördüm.” Pek ikna olmuş gibi görünmeyen Çivit’e bir bakış attı.

Kaladin hâlâ görüdeki duyguyu, o çınlayan endişe hissini hâlâ hissedebiliyordu. Dalinar’ın ciddi bir tehlike içinde olduğunu. Dokuz gölge. Düşman kuvvetlerinin başındaki en güçlü asker...

“Thaylen’deki Yeminkapısı açık ve çalışıyor,” dedi Kaladin. “Shallan ve ben onu halletmiştik. Bizi de Shadesmar’a Kholinar’daki Yeminkapısı getirdiğine göre, teorik olarak Yaradılmamış tarafından etki altına alınmamış bir kapı bizi geri götürebilir.”

“Bu taraftan nasıl çalıştıracağımı anlayabilirsek,” dedi Shallan. “Bu epey şüpheli bir varsayım.”

“Tepeler’deki dikeyselliğe ulaşmaya çalışmalıyız,” dedi Çivit. “Geri dönmenin tek yolu o.”

“Bekçi orada garip bir şeyler olduğunu düşündüğünü söylüyor,” dedi Shallan. “O taraftan gelmesi gereken gemiler hiç görünmemiş.”

Kaladin parmaklarını çizdiği eskizin üzerine koydu. Thaylen Şehri'ne gitmesi *gerekiyordu*. Nasıl olacağı önemli değildi. İçindeki kararlılık dağılmaya başlıyor gibi görünüyordu.

Bir amacı vardı. Bir hedefi. Kholinar'da yitirdiği insanlardan başka bir şey.

Dalinar'ı korumalıydı.

Kaladin balığını yemeye geri döndü ve grup gemiyi beklemek için yerleşti. Birkaç saat sürdü, bu süre boyunca bulutların renkleri gide-rek soldu, sonra tekrar düz beyaza döndüler. Diğer tarafta yücefırtına geçmişti.

Neden sonra Kaladin ufukta, Syl'in kayaların üzerinde oturduğu yerin ötesinde bir şey gördü. Evet bu bir gemiydi, batıdan geliyordu. Yalnız... yelkeni yoktu. Kaladin Shadesmar'da hiç rüzgâr hissetmiş miydi ki? Sanmıyordu.

Gemi boncuklar okyanusunu yararak deniz fenerine doğru ilerliyordu. Ne yelkeni, ne direği, ne de kürekleri vardı. Bunların yerine bir grup inanılmaz sprene takılmış karmaşık bir düzeneikle önden çekiliyordu. Uzun ve kıvrımlı sprenlerin üçgen şeklinde başları vardı ve çok sayıda dalgalanan kanat çiftleriyle havada uçuyorlardı.

Fırtınalar adına... gemiyi chullar gibi çekiyorlardı. Uçan, yılanı bedenli, muhteşem chullar. Hiçbir zaman buna benzer bir şey görmemişti.

Adolin pencerenin yanında durduğu yerden homurdandı. "Eh, en azından gösterişli bir yolculuk olacak."

Efsaneler sprenler garip davranmaya başladığı zaman o şehri terk etmeyi salık veriyor. İlginç bir şekilde Moelach ya da Ashertmarn gibi diğerleri kuvvet olarak görülürken, Sja-anat çoğunlukla bir birey olarak kabul ediliyordu.

—Mitika, Hessi, sayfa 90

Shinovarlı Szeth Semadeşen kalesinden yirmi silahtarla birlikte çıkmıştı. Güneş batıda bulutlu ufka yaklaşıyor, Safgöl'ü kırmızı ve altın renklerine boyuyordu. Şu anda nedense bu sakin suların içinden garip bir şekilde düzinelerce uzun tahta sırık çıkıyordu.

Boyları iki metreden on metreye kadar değişen bu sırkılar gölün tabanındaki yarıkların içlerine sıkıştırılmış gibi görünüyordlardı. Her birinin tepesinde tokmağa benzeyen acayip bir şekil vardı.

“Bu bir dövüş yeteneği testi,” dedi Usta Warren. Azish adam Marabethialı bir kanun koruyucusunun göğsü çıplak ve omuzlarını örten desenli kısa pelerinli kıyafetinin içinde garip görünüyordu. Azishler normalde sıkı giyinir, şapkalar ve cübbelerle kendilerini kat kat sarmalardı. “Eğer Issızlık gerçekten başladıysa savaşmak için hazırlanmalıyız.”

Teyit edecek Nin olmadığı için Issızlık'tan “eğer”ler ve “belki”lerle bahsediyorlardı.

“Her sırtığın tepesinde içinde farklı bir renkte tozlar olan keseler var,” diye devam etti Warren. “Bunları birbirinize fırlatarak dövüşe-

ceksiniz, başka silah kullanamazsınız ve sırlarla işaretli yarışma alanından dışarı çıkamazsınız.

“Güneş battığı zaman sürenin bittiğini haber vereceğim. Her silahların üniformasının toz keseleriyle kaç kere lekelenmiş olduğunu sayacağız. Üniformanızın üzerindeki her farklı renkli leke için dört puan, aynı renkli her fazladan leke için de bir puan daha kaybedeceksiniz. Puanı en yüksek olan kazanacak. Başlayın.”

Szeth Fırtınasığı çekti ve diğerleriyle birlikte kendini havaya Çiviledi. Her ne kadar yetenek sınavlarında başarılı olmak umurunda olmasa da, bir seferliğine bile olsa ölüm ve yıkıma yol açmak zorunda olmadan Çivilemelerle dans etmek onu cezbediyordu. Bu tıpkı gençliğinde Şereflikıçları'yla antrenman yaparak geçirdiği günler gibi olacaktı.

Szeth on metre kadar yukarı fırladı, sonra havada asılı kalmak için yarım bir Çivileme yaptı. Evet, sırların hepsinin tepelerinde iplerle bağlanmış küçük keselerden yığınlar vardı. Szeth kendini Çivileyerek bir sırığın yanından geçip üzerinden bir kese kaptı, içinden saçılan pembe toz eline bulaştı. Şimdi neden bugün silahtarlara beyaz gömlek ve beyaz pantolon giymelerinin söylendiğini anlıyordu.

“Çok güzel,” dedi Szeth diğer silahtarlar da dağılarak keseler kaparken.

Ne oldu, diye sordu kılıç. Szeth silahı çekemeyeceği bir açıyla sıkı bir şekilde bağlanmış olarak sırtında taşıyordu. Anlamıyorum. Kötülük nerede?

“Bugün kötülük yok kılıç-nimi. Sadece bir yarışma.”

Keseyi diğer silahtarlardan birine fırlatarak omzundan vurdu ve tozlar gömleğini lekeledi. Önemli bir şekilde, usta sadece *üniformaların* üzerindeki lekelerin sayılacağını söylemişti, o yüzden keseyi elinde tutarken insanın parmaklarını boyaması sorun değildi. Benzer şekilde baş bölgesinden vurmak da bir fayda sağlamıyordu.

Diğerleri de oyuna hızla alıştılar ve çok geçmeden keseler her yöne uçuşmaya başladı. Her sırığın üzerinde sadece tek bir renk vardı, yarışmacıları etrafta hareket etmeye ve diğerlerini mümkün olduğu kadar çok renkle vurmaya çalışmaya teşvik ediyordu. Joret yine de tek bir yerde asılı durarak diğerlerinin onu o renkle vurmasına engel olmak için sırığı kontrol altında tutmaya çalıştı. Ancak orada öylece durmak onu bir hedef hâline getirmişti ve üniforması hızla lekelerle kaplandı.

Szeth dalış yaptı, sonra ustaca bir Çivilemeyle Safgöl'ün yüzeyi

boyunca uçacağı bir şekilde kendini yukarıya çekti. Geçerken bir sırtı kavrayıp eğerek yukarıdan geçmekte olan Cali'nin keselere ulaşmasını engelledi.

Fazla aşağıdayım, diye fark etti Szeth toz keseleri üzerine yağmaya başlarken. Fazla kolay bir hedefim.

İleri ve geri savrularak hem Çivilemelerini hem de hareketinin rüzgârını kullanan karmaşık bir manevra yaptı. Keseler etrafında suyun içine düştü.

Yukarı yükseldi. Çivileme bir serçenin uçuşu gibi değildi, daha çok insanın kendini iplerle sağa sola çekilecek bir kukla gibi bağlamasına benziyordu. Kontrolü kaybetmek kolaydı, daha yeni olan silahtarların sakar hareketleri de bunu kanıtlıyordu.

Szeth yükseklik kazanırken Zedzil arkasına takıldı, iki elinde de birer kese tutuyordu. Szeth yukarıya doğru ikinci bir Çivileme ekledi, sonra bir üçüncü. Fırtınasıgı eskiden olduğundan çok daha uzun dayanıyordu, Parlayanlar'ın güçlerini Şerefkılıcı kullananlara göre daha verimli kullandıklarını düşünüyordu.

Bir ok gibi yukarı yükseldi, rüzgârspremleri de ona katıldı ve etrafında döndüler. Zedzil takip etti ama Szeth'e bir kese fırlatmaya çalıştığı zaman rüzgâr fazla güçlüydü. Kese anında geri düşüp Zedzil'i kendi omzundan vurdu.

Szeth dönerek bir dalışa geçti, Zedzil, Szeth bir sırttan yeşil bir keseyi kapıp omzunun üzerinden arkaya atana kadar takip etti. Yine vurulmuştu. Genç adam küfretti, sonra daha kolay bir av arayarak uçup gitti.

Yine de bu dövüşün şaşırtıcı derecede zorlayıcı olduğu ortaya çıkmıştı. Szeth'in havada çok az savaşırmıştı ve bu yarışma gökyüzünde Rüzgârkoşucuyla savaştığı zamana benziyordu. Sırıkların aralarında dolandı, atılan keselerden kaçındı, hatta bir tanesini onu vurmadan önce havada yakaladı, *eğlendiğini* fark etti.

Gölgelerden gelen çığlıklar solgun görünüyordu, daha az baskınlardı. Fırlatılan keselerin arasından sıyrıldı, batan bir güneşin renkleriyle boyanmış gölün üzerinde dans etti ve gülümsedi.

Bir anda kendini suçlu hissetti. Arkasında gözyaşı, kan ve dehşet bırakmıştı; bir mühür gibi. Hükümdarlıkları, aileleri yok etmişti. Masumları ve suçluları. Eğlenemezdi. O sadece bir intikam aracıydı. Ke-faret diye bir şey yoktu, böyle bir şeye inanmaya bile cüret edemezdi.

Eğer yaşamaya devam etmek zorunda bırakılacaksa, bu kimsenin imrenmeyeceği bir hayat olmalıydı.

Vasher gibi düşünüyorsun, dedi kılıç kafasının içinde. Vasher'ı tanıyor musun? Şimdi insanlara kılıç kullanmayı öğretiyor, bu da komik çünkü VaraTreledees her zaman Vasher'ın kılıçta becerisinin olmadığını söylerdi.

Szeth kendini tekrar dövüşe odakladı, eğlence için değil, antrenman olarak. Ne yazık ki bir anlık dikkat dağınıklığı ilk defa vurulmasına neden oldu. Koyu mavi bir keseyle vurulmuştu, beyaz gömleğinin üzerindeki yuvarlak leke belirgindi.

Szeth homurdandı, iki elinde birer keseyle yukarı doğru uçtu. İsabetli bir şekilde fırlatarak bir silahtarı sırtından, sonra bir diğerini de bacağından vurdu. Yakınlarda daha tecrübeli silahtarlardan dördü bir sıra hâlinde uçuyorlardı. Yalnız kalmış bir silahtar bulduklarında kovalayarak sekiz keseyi üzerine yağdırıyorlardı, çoğunlukla altı ya da yedi tanesini tuttururken kendileri nadiren isabet alıyordu.

Szeth yanlarından hızla geçerken onu gözlerine kestirdiler, üniforması neredeyse lekesiz olduğu için olabiliirdi. Szeth ekibin üstüne çıkmaya çalışarak anında yatay Çivilemesini kesip kendini yukarıya doğru Çiviledi. Ancak bunlar oldukça antrenmanlıydılar ve o kadar kolay vazgeçemeyeceklerdi.

Eğer dümdüz yukarı devam ederse, Fırtınasığı tükenene kadar Szeth'i takip edeceklerdi. Zaten az kalmıştı çünkü her silahtara sadece yarışmanın sonuna kadar yetecek Fırtınasığı vermişlerdi. Eğer kendini fazla sık Çivilerse Fırtınasığı erken tükenirdi.

Güneş yavaş yavaş batıyordu. Fazla zaman kalmamıştı, Szeth'in biraz daha dayanması gerekiyordu.

Yana doğru dalışa geçti, hızlı ve düzensiz bir şekilde hareket ediyordu. Ekipten yalnızca biri kese fırlatma riskine girdi, diğerleri daha iyi bir atış için beklemeleri gerektiğini biliyordu. Szeth'in dalışı onu doğrudan bir sıraya doğru götürmüştü ama üzerinde hiç kese yoktu. Fari o rengi kendine saklamak için hepsini birden almış gibi görünüyordu.

O yüzden Szeth de sırayın kendisini kavradı.

Yana doğru iterek kırılana kadar bükü, elinde yaklaşık üç metrelik bir sopa kalmıştı. Yukarı doğru yarım bir Çivilemeyle hafifletti, sonra kolunun altına sıkıştırdı.

Omzunun üzerinden arkaya attığı hızlı bir bakış dörtlü ekibin hâlâ onu takip ettiğini gösterdi. Demin kese fırlatan silahtar iki tane daha almıştı ve iki katlı bir Çivilemeyle diğerlerine yetişiyordu.

Diren, diye önerdi kılıç. Onlarla baş edebilirsin.

Bir kez olsun Szeth ona katılıyordu. Szeth geçişi yüzeyinde dalgalar yaratacak kadar suya yaklaştı. Daha genç silahtarlar önünden kaçışarak ona toz keseleri fırlattılar ama hızı yüzünden ıskalıyorlardı.

Kendini düzgün, öngörülebilir bir şekilde Çivileyerek özellikle yana doğru döndü. Bu tam da grubun beklediği fırsattı ve keseleri ona fırlatmaya başladılar. Ama Szeth kalabalık sayı karşısında gözü korkacak ve çekinecek bir çocuk değildi. O Beyazlı Suikastçı'ydı. Ve bu sadece bir oyundu.

Hızla yerinde döndü ve elindeki sırıkla keselere vurarak savuşturmaya başladı. Hatta en sonuncusunu geri göndererek Ty adındaki ekibin lideri olan adamı yüzünden vurmaya bile başardı.

Bu bir leke olarak sayılmayacaktı ama toz Ty'in gözüne kaçarak onu yavaşlattı ve gözlerini kırptırmasına sebep oldu. Grup ellerindeki keselerin çoğunu harcamıştı, bu da şimdi doğrudan onlara doğru Çivilenmiş olan Szeth'in yaklaşmasına fırsat tanımıştı.

Hiç kimse onun fazla yaklaşmasına izin vermemeliydi.

Szeth sopasını attı ve bir silahtarı gömleğinden yakalayıp grubun üyesi olmayan bir fırsatçının fırlattığı kızıl keselere karşı bir kalkan olarak kullandı. Szeth kadınla birlikte havada döndü, sonra bir tekmeyle arkadaşlarından birinin üzerine doğru gönderdi. Kırmızı toz izleri saçarak birbirlerine çarptılar. Szeth ekipten başka bir silahtarı yakaladı, onu uzağa doğru Çivilemeye çalıştı.

Ancak adamın vücudu Çivilemeye direndi. Fırtınasığı tutan kişileri Çivilemek daha zordu, Szeth'in daha yeni yeni anlamaya başladığı bir şeydi bu. Ama Szeth kendisini geriye doğru Çivileyerek adamı da yanında sürükleyebilirdi. Onu bıraktığı zaman silahtar değişen momentuma uyum sağlamakta sorun yaşadı ve havada sendeledi, başkaları tarafından atılan yarım düzine keseyle vuruldu.

Szeth hızla uzaklaştı, Fırtınasığı tehlikeli derecede azalıyordu. Sadece birkaç dakika daha...

Arkasında Ty Szeth'i işaret ederek herkese seslendi. Şu anda kazananın o olduğu çok belliydi. Bu noktada mantıklı olan sadece bir tane strateji vardı.

"Onu vurun!" diye bağırdı Ty.

Hah, iyi, dedi kılıç.

Szeth kendini aşağıya doğru Çiviledi, akılcıca bir hareketti çünkü silahtarların pek çoğu onun yüksekte kalmaya çalışacağını düşünerek yukarı fırladıklarında yanından geçmişlerdi. Hayır, bu kadar fazla rakibin karşısında en iyi savunması karmaşaydı. Aralarına girdi, kese-

lerden bir fırtına onu hedef alıyordu. Szeth bunlardan kaçınmak için elinden geleni yaparak bir o yana, bir bu yana uçuyordu ama çok fazla saldırı vardı. İyi nişan alınmadan atılanları en tehlikeli olanlardı çünkü isabetli atışlardan kaçmak onu rastgele fırlatılmış keselerin önünde bırakıyordu.

Bir kese sırtına vurdu, sonra bir ikincisi. Bir üçüncüsü yan tarafına isabet etti. Silahlar birbirlerini de vurmaya başlarken tozlar her tarafta uçuşuyordu. Umudu buydu, Szeth isabet olsa bile diğerleri daha fazla vurulacaklardı.

Yukarıya fırladı, sonra tekrar dalışa geçerek diğerlerinin bir şahinin önünden kaçışan serçeler gibi dağılmalarına neden oldu. Gölün yüzeyi boyunca uçarak zayıflayan ışıktaki suyun içindeki balıkları ürküttü, sonra yukarı doğru...

Fırtınasıgı tükendi.

Parlaması söndü. İçindeki fırtına dindi. Daha güneş batmadan soğuk onu kaplamıştı. Szeth havada yay çizdi ve bir düzine farklı kese üzerine *bindirdi*. Çok renkli bir toz bulutunun içinden düştü, düzgün geri bağlanamamış ruhu arkasında bir silüetini bırakıyordu.

Safgöl'ün içine düştü.

Neyse ki çok yüksekte değildi, bu yüzden düşüş canını çok yakmadı. Sığ gölün dibine çarptı, sonra ayağa kalktığı zaman yeni bir dizi kese tarafından vuruldu. *Bu* grupta hiç merhamet yoktu.

Güneşin son kırıntısı da gözden kayboldu ve Usta Warren bağırarak sınavın bittiğini haber verdi. Diğerleri uçarak uzaklaştılar, onların Fırtınasıgı kararış gökyüzünde belirgindi.

Szeth beline kadar gelen suyun içerisinde ayakta durdu.

Vay be, dedi kılıç. *Sana üzülyorum.*

"Teşekkür ederim kılıç-nimi. Ben..."

O yakınlarda asılı duran havanın içindeki küçük *aralıklara* benzeyen iki spren neydi? Gökyüzünü derideki yaralar gibi yarıyor, yıldızlarla dolu siyah bir zemini gösteriyorlardı. Hareket ettikleri zaman gerçekliğin dokusu etraflarında bükülüyordu.

Szeth başını eğdi. Artık sprenlere herhangi bir dinsel önem atfetmiyordu ama yine de bunların karşısında huşu duyabilirdi. Bu yarışmayı kaybetmiş olabilirdi ama yücesprenleri etkilemiş gibi görünüyordu.

Ya da *kaybetmiş* miydi? Kurallar *tam olarak* ne diyordu?

Düşünceli bir şekilde suyun altına daldı ve sığ gölün içinde kıyaya doğru yüzdü. Kıyıya çıktı, yürüyerek diğerlerine doğru giderken su-

lar giysilerinden akıyordu. Ustalar parlak küre fenerleriyle yiyecek ve içecek getirmişlerdi. İki usta yaverlerin üzerlerindeki lekelerin hangilerinin “isabetli” olup olmadığına karar veriyor, Tashikkili bir silahtar puanları not alıyordu.

Szeth aniden oyunlarına sinirlendiğini hissetti. Nin ona Shinovar’ı temizleme fırsatı vadetmişti. Oyun oynamak için zaman mı vardı? Szeth’in bütün bunların ötesindeki bir rütbeye çıkmasının zamanı gelmişti.

Yürüyerek ustaların yanına geldi. “Bu yarışmayı da hapishanede olanı gibi kazandığım için üzgünüm.”

“Sen mi?” diye sordu Ty inanmazlıkla. Ty’nin üzerinde beş leke vardı. Fena değildi. “En az yirmi beş kere vuruldun.”

“İnanıyorum ki kurallar kazananın üniforması üzerinde en az sayıda leke olan olduğunu söylüyordu,” diye cevap verdi Szeth. Kollarını iki yana açarak yüzerken temizlenmiş beyaz giysilerini gösterdi.

Warren ve Ki birbirlerine bakiştılar. Ki yüzünde bir gülümsemenin iziyle kafasını salladı.

“Her zaman bunu fark eden bir kişi çıkar,” dedi Warren. “Nेतुरो-oglu-Szeth, unutma ki kurallardaki boşluklar faydalanılmak için olsalar da onlara güvenmek tehlikelidir. Yine de iyi iş çıkardın. Hem becerinle hem de kurallardaki bu boşluğu görmekle.” Karanlığa doğru bakarak iki yücesprene doğru gözlerini kıstı, kendilerini Warren’a da göstermişler gibi görünüyordu. “Bunu onaylayan başkaları da var.”

“Silah kullandı!” dedi daha eski silahtarlardan biri Szeth’i işaret ederek. “Kuralları çiğnedi!”

“Keseleri engellemek için bir sıırk kullandım,” dedi Szeth. “Ama onunla kimseye saldırmadım.”

“Bana saldırdın!” dedi başka birine fırlattığı kadın.

“Fiziksel temas yasak değildi ve seni bıraktığım zaman Çivilemelerini kontrol etmeyi başaramaman benim suçum değil.”

Ustalar da itiraz etmedi. Hatta Ki, Warren’a doğru eğildi. “Onun yeteneği bunların çok daha ötesinde. Fark etmemişim...”

Warren tekrar Szeth’e baktı. “Bu performansına bakılırsa yakında kendi sprenin olacak.”

“Yakında değil,” dedi Szeth. “Hemen şimdi. Bu gece Üçüncü İdeal’i söyleyecek, kendimi adayacağım, kanunu seçeceğim. Beni...”

“Hayır,” diye bir ses sözünü kesti.

Taş avluyu çevreleyen alçak duvarın üzerinde bir silüet dikiliyordu. Semadeşen’lerin nefesleri kesildi, fenerlerini kaldırarak sağ yana-

ğındaki hilal şeklinde beyaz bir doğum lekesi koyu Makabakili derisini vurgulayan bir adamı aydınlattılar. Öbürlerinin aksine o gümüş ve siyah renkli çarpıcı bir üniforma giyyordu.

Bu adamın yüz tane farklı ismi vardı ve bütün Roshar'da saygı duyulurdu. Tanrı-oğlu-Nin, Nale, Nakku, Nalan. Aydınlatıcı. Yargıç. İnsanoğlunun kurucularından biriydi, Issızlık'lara karşı bir muhafızdı, tanrılığa yükselmiş bir adamdı.

Adaletin Elçisi geri dönmüştü.

"Yemin etmeden önce anlamam gereken şeyler var Neturo-oğlu-Szeth," dedi Nin. Semadeşenler'e baktı. "Hepinizin anlaması gereken şeyler. Silahlar, ustalar, mücevher stoklarımızı ve yolculuk çantalarını toplayın. Silahların çoğunu burada bırakacağız. Çok miktarda Fırtınasığı sızdırıyorlar ve gidecek çok uzun bir yolumuz var."

"Bu gece mi Adaletlimiz?" diye sordu Ki.

"Bu gece. Bildiğim en büyük iki sırrı öğrenmenizin zamanı geldi."

MANDRALAR

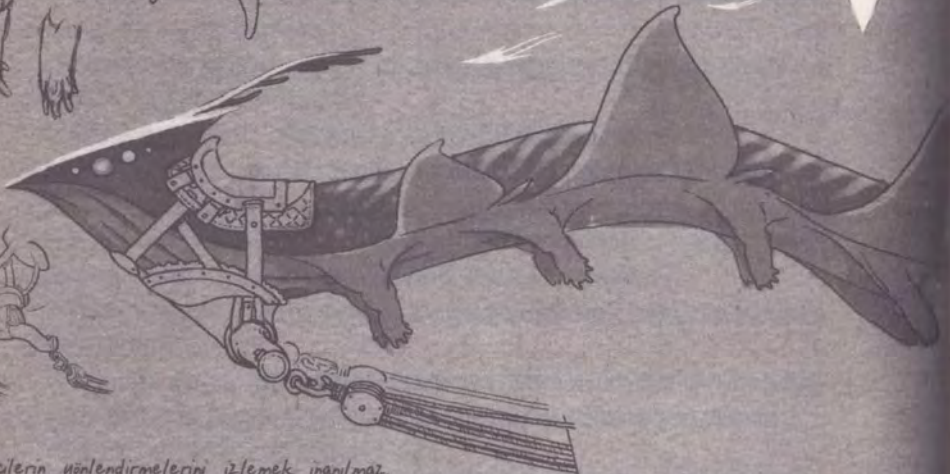
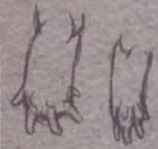
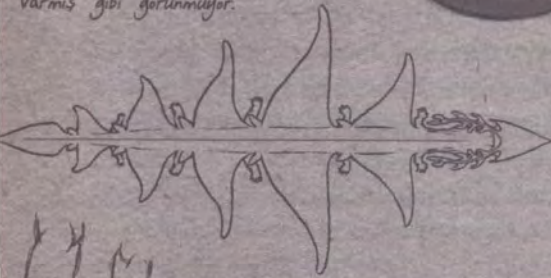
Çeşitli farklı boyları varmış gibi görünüyor.

Dalgalandan bir zarafetle hareket ediyorlar ama gökyüzünün aksine, mandraların gerçekten herhangi bir fizik kuralına uymak zorunda olup olmadıklarını bilmiyorum.

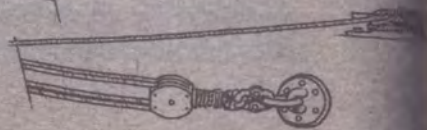
Kanatlar düzenli bir ritimle sırpılıyorlar ama ne hareket etmelerine ne de havada durmalarına etkisi varmış gibi görünmüyor.

Kafanın şekli tam olarak kocakabuklara eşlik eden şansprenterininin aynı. Gökyüzünün yanında uşanların aynıları olmalarının da bir tesadüf olmadığından eminim.

Denizlerin yönlendirmelerini izlemek inanılmaz. Her mandranın iki tarafına birden makaralardan oluşan bir donanım takılıyor. İstenilen yöne döndürmek için makaraların halatları o yönde kusatılıyor ve sonra geminin parmaklıklarındaki takozlara tekrar bağlanıyor.

Nergaoul orduları savaşta öfkeyle doldurarak acımasızlık bahşetmesiyle bilinirdi. İlginç şekilde bunu iki tarafa birden yapardı, hem Yokelçilere hem insanlara. Bu farkındalığı düşük sprenler arasında yaygın gibi görünüyor.

—Mitika, Hessi, sayfa 121

Kaladin Shadesmar'daki gemide uyandığında diğerleri kalkmıştı bile. Kızarmış gözlerle ranzasında oturup dışarıda geminin gövdesine çarpan boncukların çatırtısını dinledi. Neredeyse bir... desen ya da bir ritim var gibiydi. Yoksa hayal mı ediyordu?

Başını salladı, ayağa kalktı ve gerindi. Kesik kesik uyumuş, insanların ölmeleri, Elhokar ve Moash, Drehy ve Skar için duyduğu endişe nedeniyle uykusu bölünmüştü. Karanlık duygularını kaplıyor, onu hâlsiz bırakıyordu. Son kalkanın kendisi olmasından nefret ederdi. Bu her zaman kötüye işaret olmuştu.

Tuvalete gitti, sonra kendini merdivenlerden çıkmaya zorladı. Geminin üç katı vardı. En alt depoydu. Sonraki kat alt güverteydi, insanlara hep birlikte kalmaları için bir yer verdikleri kamaralar buradaydı.

Üst güvertenin üzeri açıktı ve sprenlerle doluydu. Syl onların ışıksprenleri olduğunu söylemişti ama yaygın isimleri Ulaşkanlardı. Garip tunçtan derileri olan insanlara benziyorlardı, sanki canlı, metalik heykeller gibilerdi. Erkekleri de kadınları da sağlam ceketler ve pantolonlar giyiyorlardı. Gerçek insan kıyafetleriydi, Syl'inkiler gibi taklit değillerdi.

Bıçak dışında bir silah taşımıyorlardı ama gemide güvertenin yanlarındaki raflara tutturulmuş korkunç zipkinlar vardı. Bunları görmek Kaladin'i sonsuz derecede rahatlatmıştı, silah bulmak için tam olarak nereye gideceğini biliyordu.

Syl pruvada ayakta durmuş, yine boncuklar denizini izliyordu. Kaladin ilk başta onu neredeyse fark etmedi çünkü elbisesi her zamanki mavi-beyaz yerine kırmızıydı. Saçları siyaha dönmüştü ve... ve derisi de *ten rengindeydi*, Kaladin'inkiyle aynı tonda. Ne olmuştu?

Güverte boyunca Syl'e doğru ilerlerken gemi boncuklardan bir dalgaya çarpınca tökezledi. Fırtınalar adına, bir de Shallan bunun daha önce bindiği bazı başka gemilere kıyasla daha *düzgün* ilerlediğini mi söylüyordu? Birkaç Ulaşkan yanından geçti, sakince gemiyi çeken sprenlere bağlanan koşum takımlarını ve büyük halat donanımlarını düzeltiyorlardı.

"Hah, insan" dedi Ulaşkanlar'dan biri Kaladin yanlarından geçerken. Bu kaptandı, değil mi? Kaptan İco muydu adı? Metalden yapılmış kocaman, çocuksu gözleriyle Shin bir adama benziyordu. Boyu bir Alethi'den kısaydı ama sağlam yapılydı. Çok sayıda düğmeli cebi bulunan diğerlerininkilerle aynı, taba rengi bir kıyafet giyiyordu.

"Benimle gel," dedi İco Kaladin'e, sonra bir cevap beklemeden güverte boyunca ilerledi. Bu Ulaşkanlar pek konuşmuyordu.

Kaladin içini çekti, sonra kaptanı tekrar merdivenlere doğru takip etti. Merdiven boşluğunun iç duvarı boyunca ilerleyen bakır kaplamadan bir çizgi vardı ve Kaladin güvertede de benzer bir süsleme görmüştü. Bunun dekoratif olduğunu düşünmüştü ama kaptan yürürken parmaklarını garip bir biçimde metalin üstüne koyuyordu.

Bir levhaya parmaklarının uçlarıyla dokununca Kaladin belirgin bir titreşim hissetti. Sıradan denizci sprenlerin kamaralarını geçtiler. Uyumuyorlardı ama çalışmaya mola vermekten hoşlanıyormuş gibi görünüyorlardı, hamaklarında sessizce sallanıyor, çoğunlukla da bir şeyler okuyorlardı.

Erkek Ulaşkanların kitap okumalarını görmek Kaladin'i rahatsız etmemişti, sprenlerin de aynı ardentler gibi alışlagelmiş kadın-erkek anlayışının dışında oldukları belliydi. Ama öte yandan... sprenler kitap mı okuyordu? Ne kadar garipti.

Depoya ulaştıkları zaman kaptan küçük bir yağ lambası yaktı, Kaladin'in görebildiği kadarıyla lambayı yakmak için bir çıra kullanmamıştı. Nasıl yapmıştı? Etrafta bu kadar ahşap ve kumaş varken ışık için ateş kullanmak cesaret isterdi.

“Neden ışık için küreleri kullanmıyorsunuz?” diye sordu Kaladin.

“Küremiz yok,” dedi İco. “Fırtınasığı bu tarafta çok çabuk tükenir.”

Bu doğrudu. Kaladin’in ekibi Fırtınasığı’nı haftalar boyunca tutabilecek kadar büyük birkaç küresiz mücevher taşıyordu ama küreler bir fırtına görmezlerse bir haftaya kadar tükenirdi. Çentikleri ve markaları bu gemiye biniş ücretini ödemek için çoğunluğu kumaş olan ticaret malları karşılığında deniz feneri bekçisiyle takas etmişlerdi.

“Deniz feneri bekçisi Fırtınasığı istemişti,” dedi Kaladin. “Bir çeşit topun içinde tutuyordu.”

Kaptan İco homurdandı. “Yabancı teknoloji,” dedi. “Tehlikeli. Yanlış türden sprenleri çekiyor.” Başını olumsuzca salladı. “Celebrant’ta sarrafların ışığı süresiz olarak tutabilen kusursuz mücevherleri var.”

“Kusursuz mücevherler mi? On Şafak Taşı gibi mi?”

“O dediğin nedir, bilmiyorum. Kusursuz bir taştaki ışık tükenmez, bu yüzden Fırtınasığı’nı sarraflara verebilirsiniz. Işık’ı daha küçük mücevherlerden kendi kusursuz taşlarına aktarmak için aletler kullanırlar. Sonra size şehirde harcamanız için kredi verirler.”

Depo duvarlara ve zemine bağlanmış fiçılar ve kutularla tıklım tıklım doldurulmuştu. Kaladin sıkışarak geçebiliyordu. İco bir yığından halatlı tutacağı olan bir kutu seçti, sonra kendisi üzerinde duran diğer kutuları tutarken Kaladin’den çekip çıkarmasını istedi, sonra yığını tekrar bağladı.

Kaladin bu zamanı kusursuz mücevherleri düşünerek geçirdi. Kendi tarafında böyle bir şey var mıydı? Eğer gerçekten de Fırtınasığı’nı hiçbir zaman tükenmeden tutabilen kusursuz taşlar varsa, bunu bilmek önemli görünüyordu. Bu Gözyaşları sırasında Parlayanlar için ölüm kalım meselesi olabilirdi.

İco kargoyu düzeltmeyi bitirdiği zaman Kaladin’e çıkardıkları kutuyu kaldırmasına yardım etmesi için işaret etti. Kutuyu depodan çıkardılar ve üst güverteye taşıdılar. Burada kaptan eğildi ve kutuyu açarak biraz bir palto askısına benzeyen garip bir aleti ortaya çıkardı, gerçi sadece bir buçuk metre kadardı. Tamamen çelikten yapılmıştı, üzerinden bir ağacın dalları gibi düzinelerce küçük metal uç çıkıyordu ama en altında metal bir çanak vardı.

İco bir cebini karıştırdı ve ufak bir kutu çıkardı, ondan da okyanusu oluşturanlara benzeyen bir avuç cam boncuk çıkardı. Bir tanesini aletin merkezindeki bir deliğe yerleştirdi, sonra Kaladin’e elini salladı. “Fırtınasığı.”

“Ne için?”

“Yaşaman için.”

“Beni tehdit mi ediyorsun kaptan?”

İco içini çekti ve bıkkın bir yüz ifadesiyle ona baktı. Son derece insaniydi. Bir çocukla konuşan bir adamın yüz ifadesine benziyordu. Spren kaptan ısrarla elini salladı, o yüzden Kaladin cebinden elmas bir marka çıkardı.

Küreyi bir avcunda tutan İco fabrialın içine koyduğu cam boncuğa dokundu. “Bu bir ruh,” dedi. “Suyun ruhu ama çok soğuk.”

“Buz mu?”

“Yüksek, çok yüksek bir yerden buz,” dedi. “Hiç erimemiş buz. Sıcağı hiç görmemiş buz.” İco konsantre olurken Kaladin’in küresindeki ışık soldu. “Ruhları nasıl ortaya çıkaracağını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Kaladin.

“Sizin türünüzden bazıları bilir,” dedi İco. “Enderdir. Bizim aramızda da enderdir. Terbiyesprenleri arasındaki bahçıvanlar en iyileridir. Ben acemiyim.”

Okyanus boncuğu genişledi ve bulanıklaştı, buz gibi görünüyordu. Kaladin ondan belirgin bir *soğukluk* hissi aldı.

İco şimdi biraz sönmüş olan elmas markayı geri verdi, sonra ellerini silkeleyip ayağa kalktı, memnun görünüyordu.

“Ne işe yarıyor?” diye sordu Kaladin.

İco ayağıyla aleti dürttü. “Şimdi soğuyacak.”

“Neden?”

“Soğuk su yapar,” dedi. “O çanakta su birikir. Sen içersin, böylece ölmezsin.”

Soğuk su mu yapar? Kaladin’in görebildiği kadarıyla herhangi bir su yapıyormuş gibi görünmüyordu. İco gemiyi çeken spremlere bakmak için yürüyerek uzaklaştı, o yüzden Kaladin de anlamaya çalışarak aletin yanında çömeldi. En sonunda aletin “dallarında” su damlaları birikmeye başladığını fark etti. Metalden aşağı süzülüp çanakta toplanıyorlardı.

Vay. İlk pazarlıkları sırasında kaptan insan yolcular için su sağlayabileceğini söylediğinde Kaladin geminin deposunda birkaç fıçı olacağını sanmıştı.

Aletin küçük bir bardak su üretmesi yaklaşık yarım saat sürdü, Kaladin de deneme olarak bunu içti. Çanağın bir musluğu ve çıkarılabilir teneke bir bardağı vardı. Su serin ama tatsızdı, yağmur suyu gibi değildi. Ama soğukluk nasıl su ürettiyordu ki? Fiziksel Âlem’deki buzu eriterek buraya mı getiriyordu?

O suyu yudumlarken Syl yürüyerek geldi, derisi, saçları ve elbisesi hâlâ insan renklerindeydi. Kaladin'in yanında durdu, ellerini beline koydu ve surat asmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaladin.

"Uçan sprenlere binmeme izin vermiyorlar."

"Mantıklı."

"Kabul edilemez."

"Ne akla hizmet o şeylerden birine bakıp da 'bunun sırtına çıkmam gerek,' diye düşünüyorsun?"

Syl ona sanki deliymiş gibi baktı. "Çünkü *uçuyorlar*."

"Sen de uçuyorsun. Aslında ben de uçuyorum."

"Sen uçmuyorsun, sadece yanlış yöne düşünüyorsun." Kavuşturduğu kollarını sırf bir daha kavuşturabilmek için indirdi ve yüksek bir sesle ofladı. "Sen bana o şeylerden birinin sırtına çıkmanın nasıl olacağını merak bile etmediğini mi söylüyorsun?"

"Atlar yeterince kötü. *Bacakları* bile olmayan bir şeyin üzerine binecek değilim."

"Macera hissin nerede?"

"Beni orduya soktuğu için bir kuytuya götürüp *kafasını kırdım*. Derine ve saçına ne yaptın bu arada?"

"Işıkörü," dedi Syl. "Bir şerefspreni olduğum anlaşılmasın diye Shalla'n'dan rica ettim."

"Böyle bir şey için Fırtınasığrı'nı boşa harcayamayız Syl."

"Az kalmış bir markayı kullandık!" dedi Syl. "O yüzden bizim için kıymeti yoktu, vardığımızda çoktan tükenmiş olacaktı. Hiçbir şeyi boşa harcamıyoruz."

"Ya acil bir durum olursa?"

Önce Kaladin'e, sonra da geminin ön tarafındaki denizcilere dilini çıkardı. Kaladin küçük teneke bardağı aletin yanındaki yerine geri koydu, sonra sırtını geminin tırbazanına yasladı. Shalla'n güvertenin karşısında uçan sprenlerin yakınlarında oturmuş, çizim yapıyordu.

"Gidip onla konuşmalısın," dedi Syl Kaladin'in yanına otururken.

"Fırtınasığrı'nı boşa harcamak konusunda mı?" dedi Kaladin. "Evet belki de konuşmalıyım. Fırtınasığrı'nı kimler için harcadığı konusunu ciddiye almamaya meyilliymiş gibi görünüyor."

Syl gözlerini devirdi.

"Ne?"

"Gidip ona nutuk atma şapşal. Sohbet et. Hayattan konuş. Eğlenceli şeylerden bahset." Syl ayağıyla Kaladin'i dürttü. "İsteddiğini biliyorum."

İstediyini *hissedebiliyorum*. Yanlış türden bir spren olmadığımı şükret yoksa duygularını almak için alını yalıyor filan olurdu herhâlde.”

Gemi boncuklardan oluşan bir dalgayla yükseldi. Fiziksel dünyadaki şeylerin ruhları.

“Shallan Adolin’le nişanlı,” dedi Kaladin.

“Bu bir yemin değil,” dedi Syl. “İleride bir yemin edebileceğine dair bir söz.”

“Yine de oyun oynanacak türden bir şey değil.”

Syl elini Kaladin’in dizine koydu. “Kaladin. Ben senin sprenimim. Senin yalnız kalmamanı sağlamak benim *görevim*.”

“Öyle mi? Buna kim karar verdi?”

“Ben verdim. Sakın bana yalnız olmadığını ya da ‘sadece silah arkadaşlarına ihtiyaç duyduğunu’ söyleme. Bana yalan söyleyemezsin. Kendini kötü, üzgün hissediyorsun. Bir şeye, birilerine ihtiyacın var ve o senin iyi hissetmeni sağlıyor.”

Fırtınalar adına. Syl ile duyguları ona karşı bir olmuş gibi geliyordu. Biri gülümseyerek cesaretlendirirken diğeri korkunç şeyler fısıldıyordu. Her zaman yalnız olacağını. Tarah’nın onu terk etmekte haklı olduğunu.

Başka bir bardağı çanakdan alabildiği kadar suyla doldurdu, sonra Shallan’a götürdü. Geminin sarsıntısı suyu neredeyse dökmesine sebep olacaktı.

Kaladin sırtını geminin tırabzanına yaslayıp dikkatle yanında çökerken Shallan ona bir bakış attı. Kaladin bardağı ona uzattı. “Su yapıyor,” dedi aleti işaret ederek. “Soğuyarak.”

“Yoğuşmayla mı? Ne kadar hızlı çalışıyor? Navani’nin ilgisini çekti.” Bardağı eldivenli emineleyle tutarak suyu yudumladı, onu böyle görmek garip geliyordu. Birlikte uçurumların dibine oldukları zaman bile son derece resmî bir havah giymişti.

“Onlar gibi yürüyorsun,” dedi Shallan akıllı başka yerde, uçan yaratıklardan birinin eskizini bitiriyordu.

“Onlar mı?”

“Denizciler gibi. Dengeni iyi koruyorsun. İyi bir denizci olabilirmişsin. Başkalarının aksine.” Başıyla güvertenin karşısında dikilmiş, tırabzana ölümüne tutunan ve arada bir Ulaşkanlar’a güvensiz bakışlar atan Çivit’i işaret etti. Ya gemiye binmekten hoşlanmıyordu ya da sprenlere güvenmiyordu. Belki ikisi de.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Kaladin başıyla Shallan’ın eskizine doğru işaret ederek. O omzunu silkti, Kaladin de eskiz tahtasını aldı

ve çizdiği uçan yaratıkların resimlerine baktı. Her zaman olduğu gibi mükemmeldi. “Yazılar ne diyor?”

“Sadece bazı fikirler,” dedi Shallaan defterini bir sayfa geriye çevirirken. “Bu resmin aslını kaybettim, o yüzden bu biraz kaba. Ama hiç buradaki ok başlı sprenler gibi bir şey gördün mü?”

“Evet...” dedi Kaladin Shallaan’ın etrafında dolaşan ok başlı sprenlerle uçan bir gökyılanı çizimini incelerken. “Kocakabukların yakınlarında görmüştüm.”

“Uçurumşeytanları, Gökyılanları, görüldüğünden daha ağır olması gereken diğer her şey. Bizim tarafımızda denizciler onlara şansspreni diyor.” Elindeki bardakla denizcilerin uçan yaratıklarla uğraştığı geminin ön kısmını işaret etti. “Bunlara ‘mandra’ diyorlar ama kafalarının ok başı şekli şanssprenlerinin şekliyle aynı. Bunlar daha büyük ama ben bunların ya da bunlar gibi bir şeylerin gökyılanlarının uçmasına yardım ettiğini düşünüyorum.”

“Uçurumşeytanları uçmuyor.”

“Aslında matematiksel olarak uçuyorlar sayılır. Bavamar Reshi kocakabukları üzerine çalışma yapmış ve kendi ağırlıklarının altında ezilmiş olmalarının gerektiğini keşfetmiş.”

“Ya,” dedi Kaladin.

Shallaan heyecanlanmaya başlamıştı. “Dahası var. Bu mandralar, bazen *ortadan kayboluyormuş*. Bakıcıları buna ‘düşmek’ diyor. Ben onların Fiziksel Âlem’e çekildiklerini düşünüyorum. Bu da gemi ne kadar küçük olursa olsun, bir gemiyi çekmek için hiçbir zaman sadece bir mandra kullanamayacağın anlamına geliyor. Ve onları ya da pek çok diğer spreni, bizim tarafımızdaki insan topluluklarının yaşadığı merkezlerden çok uzağa götüremiyorsun. Yoksa burada kimse-nin anlamadığı nedenlerden zayıflıyor ve ölüyorlar.”

“Ya. Peki ne yapıyorlar?”

“Emin değilim,” dedi Shallaan. “Syl ve Desen duygulardan beslenmekten bahsediyor ama başka bir...” Kaladin defterinin bir sonraki sayfasını çevirirken Shallaan sustu. Kaptan İco’yu çizmeye çalışılmış gibi görünüyordu ama inanılmayacak kadar beceriksizdi. Neredeyse bir çöp adamdı.

“Defterini Adolin mi aldı?” diye sordu Kaladin.

Shallaan defteri elinden kaptı ve kapattı. “Sadece farklı bir tarz deniyordum. Su için sağ ol.”

“Evet, ta oradan buraya yürümek zorunda kaldım. En az yedi adım.”

“On vardır,” dedi Shallan. “Hem de bu sallantılı güvertede. Çok tehlikeli.”

“Kaynaşıklarla savaşmak kadar kötü sayılır.”

“Parmağını çarpabilirdin. Ya da kıymık batabilirdi. Ya da kenardan düşer ve derinliklerde kaybolarak on binlerce boncuğun ve sonsuz sayıdaki unutulmuş ruhun ağırlıkları altında gömülürdün.”

“ Ya da o.”

“Hiç olası değil,” diye onayladı Shallan. “Bu güverteye iyi bakıyorlar, bu yüzden kıymık filan yok.”

“Bende bu şans varken kesin bir tane bulurdum.”

“Bir keresinde bana da kıymık batmıştı,” diye belirtti Shallan. “Sonra düştü gitti.”

Bunu kimseye söylememiştim.”

“Elbette, belli ki hayal etmişsin. Ne kadar hastalıklı bir zihnin var Kaladin.”

Kaladin içini çekti, sonra başıyla denizcileri işaret etti. “Onlar çıplak ayakla dolaşıyor. Fark ettin mi? Güverteye dizili bakır hatlarla ilgili bir şey.”

“Bakır titreşiyor,” dedi Shallan. “Ve sürekli dokunuyorlar. Sanırım bir şekilde iletişim kurmak için kullanıyorlar.”

“Bu neden fazla konuşmadıklarını açıklar,” dedi Kaladin. “Bizi biraz daha fazla izlemelerini beklerdim. Pek merak etmiyor gibiler.”

“Çivit’in ne kadar da ilginç olduğunu düşünürsek biraz garip.”

“Dur. Yalnızca Çivit mi?”

“Evet. O parlak zırhı ve çarpıcı görüntüsüyle, kelle avcılığı ve dünyalar arasında seyahat hikâyeleriyle. Son derece gizemli.”

“Ben de gizemliyim,” dedi Kaladin.

“Eskiden öyle düşünüyordum. *Sonra* güzel esprilerden hoşlanmadığını öğrendim. İnsanları *gereğinden fazla* tanımak diye bir şey gerçekten varmış.”

Kaladin homurdandı. “Daha gizemli olmaya çalışırım. Kelle avcılığına başlayabilirim.” Midesi guruldadı. “Belki öğle yemeği avlayarak başlarım.”

Onlara günde iki öğün yemek sözü verilmişti ama İco’nun suya ihtiyaçlarının olduğunu hatırlamasının ne kadar uzun sürdüğü düşünülecek olursa belki gidip sormalıydı.

“Hızımızı ölçmeye çalışıyordum,” dedi Shallan defterini karıştırırken. O sayfaları hızla çevirirken Kaladin garip bir şekilde resimlerin usta çizimlerle ile gülünç derecede kötü olanlar arasında gidip geldiğini fark etti.

Shadesmar'ın bu bölgesi için yaptığı bir haritada durdu. Alethkar nehirleri burada yarımada, Mızraklar Denizi ise bir adaydı, Celebrant adındaki şehir de batısındaydı. Nehir yarımadaı şehirde ulaşmak için geminin batıya dümen kırması gerektiği anlamına geliyordu. Shalla rotalarını bir çizgiyle işaretlemişti.

“İlerleyişimizi ölçmek zor ama sanırım bizim dünyamızdaki ortalama bir gemiden daha hızlı gidiyoruz. En azından rüzgârları düşünmek zorunda kalmadan istediğimiz yere doğrudan gidebiliyoruz.”

“Öyleyse... iki gün daha mı?” diye sordu Kaladin Shalla'nın haritasındaki işaretlerine bakıp tahmin ederek.

“Aşağı yukarı. Hızlıyız.”

Kaladin parmaklarını haritanın aşağısına doğru kaydırđı. “Thaylen Şehri mi?” diye sordu işaretlediği bir noktaya vurarak.

“Evet. Bu tarafta bir boncuklar gölünün kıyısında olacak. Yemin-kapısı'nın orada Kholinar'da olana benzer bir platform şeklinde yansıyacağını tahmin edebiliriz. Ama çalıştırması...”

“Denemek istiyorum. Dalinar tehlikede. Ona ulaşmak *zorundayız*, Shalla. Thaylen'de.”

Shalla bunun gidilecek yanlış yön olduğunda ısrar etmeye devam eden Çivit'e bir bakış attı. “Kaladin... gördüğün şeye güvenebilir miyiz, bilmiyorum. Geleceği gördüğünü düşünmek tehlikelidir...”

“Geleceği görmedim,” dedi Kaladin çabucak. “Öyle değildi. Fırtınababa'yla birlikte gökyüzünde ilerlemek gibiydi. Sadece Dalinar'a ulaşmak zorunda olduğumu biliyorum... *biliyorum*.”

Shalla hâlâ ikna olmamış görünüyordu. Belki onlara deniz feneri bekçisinin teatral yönünden biraz fazla bahsetmişti.

“Celebrant'a vardığımız zaman göreceğiz.” Shalla haritasını kapattı, sonra kımıldanarak yaslandıkları tırabzana baktı. “Sence bir yerlerde sandalyeleri var mıdır? Bu tırabzanlara yaslanmak pek rahat değil.”

“Muhtemelen yoktur.”

“Bu şeylerin adı ne ki?” dedi Shalla tırabzana vurarak. “Güverte duvarı mı?”

“Anlaşılmaz bir denizci kelimesi uydurmuşlardır,” dedi Kaladin. “Bir gemide her şeyin garip ismi var. Sağ ve sol yerine iskele, sancak. Ocak yerine kuzine. Shalla yerine bela.”

“Bir isim vardı... tırabzan mıydı? Güverte koruması mı? Yok, küpeşte. Buna küpeşte diyorlar.” Sırıttı. “Bu küpeşteye yaslanmak hoşuma gitmiyor ama bir gün bunu aşacağıma eminim.”

Kaladin hafifçe inledi. “Ciddi misin?”

“Bana lakaplar takmanın intikamı.”

“Sadece bela dedim. Hem sataşmadan çok gerçeği dile getirmektir.”

Kaladin’in omzuna hafifçe bir yumruk attı. “Gülümsediğini görmek güzel.”

“Gülümsedim mi?”

“Sana göre gülümseme sayılabilir. O somurtma neredeyse neşeli sayılırdı.” Kaladin’e gülümsedi.

Shallan’ın yakınlarında olduğunda Kaladin içinde bir sıcaklık hissediyordu. Bir şeyler *olması gerektiği gibiydi*. Laral gibi çocukça bir ilgi değildi. İlk gerçek ilişkisi olan Tarah gibi de değildi. Farklı bir şeydi ve Kaladin bunu tanımlayamıyordu. Sadece bitmesini istemediğini biliyordu. Karanlığı uzaklaştırıyordu.

“Uçurumların içinde mahsur kaldığımız zaman,” dedi. “Hayatından bahsetmiştin. Babandan...”

“Hatırlıyorum,” dedi Shallan alçak sesle. “Fırtınanın karanlığında.”

“Bunu nasıl yapıyorsun Shallan? Nasıl gülümsemeye devam edebiliyorsun? Başına gelen korkunç olaylara saplanıp kalmaktan nasıl kaçınıyorsun?”

“Üzerlerini örtüyorum. Düşünmeyi istemediğim her şeyi saklamak gibi olağanüstü bir yeteneğim var. Bu... gittikçe zorlaşıyor ama çoğu şey için basitçe...” Sustu, gözleri dümdüz ileri bakıyordu. “İşte. Gitti.”

“Vay be.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Shallan. “Ben deliyim.”

“Hayır. Hayır, Shallan! Keşke ben de aynısını yapabilseydim.”

Kaladin’e döndü, alnı kırıştı. “*Sen* delisin.”

“Her şeyi bir kenara bırakabilseydim ne güzel olurdu? Fırtınalar adına.” Bunu hayal etmeye çalıştı. Hayatını yaptığı hatalar hakkında endişe etmeden geçirmeyi. Yeteri kadar iyi olmadığını ya da adamlarını yüzüstü bıraktığını söyleyen sürekli fısıltıları duymamayı.

“Böylece onlarla asla yüzleşemeyeceğim,” dedi Shallan.

“Seni yiyip bitirmesinden iyidir.”

“Ben de kendime öyle diyorum.” Başını iki yana salladı. “Jasnah gücün bir algı illüzyonu olduğunu söylemişti. Her şey kontrolün altındaymış gibi davranırsan çoğunlukla bunu başarırsın. Ama her şey yolumdaymış gibi rol yapmak beni mahvediyor. Bu konuda *fazla* iyiyim.”

“Eh, her ne yapıyorsan işe yaradığı belli. Eğer ben bu duyguları boğabilseydim seve seve yapardım.”

Shallan başıyla onayladı ama karşılık vermedi, sonra ne kadar istese de tek kelime etmedi.

Nergaoul'un hâlâ Roshar'da etkin olduğuna ikna oldum. Alethilerin savaş "Heyecan"ları hakkındaki kayıtlar eski kayıtlara fazlasıyla uyuyor, ölen yaratıklar ve kırmızı sis görüntüleri de dâhil.

—Mitika, Hessi, sayfa 140

Dalinar artık neredeyse her şeyi hatırlıyordu. Her ne kadar Gecegözcüsü'yle görüşmesinin ayrıntıları daha geri gelmiş olmasa da, kalan her şey kanı yüzünden aşağı akan yeni bir yara kadar tazeydi.

Zihninde sandığından çok daha fazla boşluk vardı. Gecegözcüsü Dalinar'ın hatıralarını eski bir battaniyenin kumaşı gibi paramparça etmiş, sonra onlarla yeni bir yorgan dikmişti. Aradan geçen yıllarda Dalinar iyileştiğini düşünmüştü ama şimdi bütün o yaralar tekrar açılmıştı ve gerçeği görebiliyordu.

Muhteşem bahçeleri ve bereketli atmosferiyle dünyadaki en büyük şehirlerden biri olarak bilinen Vedenar'ı gezerken bütün bunları zihninden atmaya çalışıyordu. Ne yazık ki şehir Veden iç savaşı ve onun arkasından gelen Dinmezfırtına tarafından harabeye çevrilmişti. Dolaşması için temizlenmiş olan yolda bile yanmış binaların ve enkaz yığınlarının yanından geçiyorlardı.

Rathalas'a yaptıklarını düşünmeden edemiyordu. Ve o yüzden Evi'nin gözyaşları ona eşlik ediyordu. Ölen çocukların çığlıkları.

İki yüzölçü, diyorlardı. Katil. Kasap.

Havada tuz kokusu vardı ve şehrin dışındaki uçurumlara vuran dalgaların sesleri etrafı kaplamıştı. Bu dinmez uğultunun içinde nasıl yaşıyorlardı? Hiç mi huzur yüzü görmüyorlardı? Taravangian'ın halkı Dalinar'a tamamen sarmaşıklar ve çalılarla kaplanmış alçak duvarları olan bir bahçeyi gezdirirken, o da kibar bir şekilde dinlemeye çalıştı. İç savaş sırasında yok edilmeyen çok az sayıdaki bahçeden biriydi.

Vedenler gösterişli yeşilliklere bayılıyordu. Kibar ve zarif bir halk değillerdi, tutkularıyla yaşarlardı ve kötü alışkanlıkları vardı.

Yeni Veden yüceprenslерinden birinin karısı sonunda Navani'yi bazı resimler göstermek için götürmüştü. Dalinar'ıysa bazı Veden açık gözlerin sohbet ettiği ve şarap içtiği bahçenin küçük meydanına getirdiler. Burada doğu taraftaki alçak bir duvar her türlü ender bitkinin bir yığın hâlinde bir arada yetişmesine olanak sağlıyordu, bahçecilikte son moda böyleydi. Aralarında hayatsprenleri dolaşıyordu.

Yine mi gevezelik? "Affedersiniz," dedi Dalinar başıyla yükseltmiş bir çardağa işaret ederek. "Şehri bir incelemek istiyorum."

Açıkgözlerden biri elini kaldırdı. "Ben size..."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Dalinar, sonra çardağa doğru çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Belki kabalık etmişti. Eh, en azından ününe uyuyordu. Muhafızlarının aşağıda merdivenin başında kalacak kadar akli vardı.

Rahatlamaya çalışarak tepeye ulaştı. Çardak ona uçurumların ve ötesindeki denizin güzel bir manzarasını sunuyordu. Ne yazık ki bu onun şehrin geri kalanını görebilmesini sağlamıştı; ve fırtınalar adına, durum iyi *değildi*. Duvarlar yer yer yıkılmıştı ve saraydan geriye sadece bir enkaz kalmıştı. Vedenlerin tabaklara benzer süs bahçelerinin pek çoğunu da içerecek şekilde şehrin büyük kısmı yanmıştı.

Daha da ötede, şehrin kuzeyindeki ovalarda kayaların üzerindeki kararmış yaralar hâlâ savaştan sonra ceset yığınlarının yakıldığı yerleri gösteriyordu. Bunların hepsine arkasını dönmeye çalıştı ve huzur dolu okyanusa doğru bakmak için döndü. Ama duman kokusu alıyordu. Bu iyi değildi. Evi'nin ölümünden sonraki yıllarda duman kokusu onu çok kötü etkiler olmuştu.

Fırtınalar adına. Ben bu kadar zayıf değilim. Bununla başa çıkabilirdi. Dalinar eskisi gibi değildi. Dikkatini toplamaya çalıştı, bu ziyaretin bir sebebi vardı. Vedenler'in askerî imkân ve kabiliyetlerini inceleyecekti.

Hayatta olan Veden askerlerinin çoğu şehir duvarlarının hemen

içindeki fırtına sığınaklarına konuşlandırılmıştı. Dalinar'ın duyduğu raporlara göre iç savaş inanılmaz kayıplara neden olmuştu. Hem de *şaşırtıcı* derecede. Çoğu ordu yüzde on kayıp verdikten sonra dağılırdı ama raporlara bakılırsa, Veden orduları askerlerinin *yarıdan* fazlasını kaybettikleri zaman bile savaşımaya devam etmişlerdi.

Belki de o dalgaların bitmek bilmeyen gürültüsü onları delirtmişti. Başka... ne duyuyordu?

Daha fazla hayali ağlama. Hay Taln'ın avuçları! Dalinar derin bir nefes aldı ama sadece duman kokusu duydu.

Neden bu hatıralara katlanmak zorundayım, diye düşündü kızgınlıkla. Neden aniden geri döndüler?

Bu duygulara Adolin ve Elhokar için duyduğu gittikçe artan korku da karışıyordu. Neden hiç haber yollamamışlardı? Eğer kaçmayı başarılabildilerse güvenli bir yere uçmuş ya da en azından bir uzakalem bulmuş olmaları gerekmez miydi? Birden fazla Parlayan ve Paredarın kaçmayı başaramadan şehirde kapana kısıldıklarını düşünmek saçma görünüyordu. Öte yandan sağ kurtulamamış olabilirlerdi, bundan endişeleniyordu. Onları ölüme gönderdiğini düşünüyordu.

Dalinar bütün bu düşüncelerin ağırlığı altında ayakta kalmaya, dimdik durmaya çalışıyordu. Ne yazık ki dimdik duran insanların bayılabileceklerini de iyi biliyordu.

Taş tepenin aşağısındaki muhafızları açılarak her zamanki turuncu cübbelerini giymiş Taravangian'ın geçmesine izin verdiler. Yaşlı adam elmas şeklinde devasa bir kalkan taşıyordu, sol tarafını tamamen kapatmaya yetecek kadar büyüktü. Çardağa çıktı, sonra banklardan bir tanesine oturdu, nefes nefese kalmıştı.

“Bunlardan birini mi görmek istemiştin Dalinar?” diye sordu bir an sonra kalkanı uzatarak.

Dikkatini dağıtacak bir şey bulduğu için memnun olan Dalinar kalkanı alarak elinde bir tarttı. “Yarım-pare mi?” diye sordu kalkanın iç yüzeyine takılmış, içinde bir mücevher olan çelik kutuyu fark ederek.

“Öyle,” dedi Taravangian. “Kaba cihazlar. Bir Parekılıcı'nı engelleyebilen bir metal hakkında efsaneler var. Gökten düşen bir metal. Gümüş ama bir şekilde daha hafif. Bunu görmek isterdim ama şimdilik bunları kullanabiliriz.”

Dalinar homurdandı.

“Fabrialları nasıl yaptıklarını biliyorsun değil mi?” diye sordu Taravangian. “Esir alınan sprenlerle.”

“Sprenler ancak bir chul kadar ‘esir’ alınabilir.”

Fırtınababa, Dalinar'ın zihninde uzaklardan gürüldedi.

"O mücevher içinde cisimlere katılık veren türden bir spreni hapsediyor," dedi Taravangian. "Dünyayı bir arada tutan türden bir spreni. O kalkanın içinde farklı bir zamanda bir Parlayan Şövalye'yi kutsamış olabilecek bir şeyi esir aldık."

Fırtınalar adına. Dalinar bugün böyle bir felsefi sorunla başa çıkmazdı. Konuyu değiştirmeyi denerdi. "Bugün daha iyi görünüyorsun."

"Bugün benim için güzel bir gün. Son zamanlarda olmadığım kadar iyi hissediyorum ama bu tehlikeli olabilir. Yaptığım hataları düşünmeye meyilli oluyorum." Taravangian nazik bir şekilde gülümsedi. "Kendime en azından sahip olduğum bilgilerle en iyi kararı verdiğimi söylüyorum."

"Ne yazık ki ben en iyi kararları vermediğime eminim," dedi Dalinar.

"Ama verdiğin kararları değiştirmedin. Eğer değiştirseydin farklı bir insan olurdu."

Değiştirdim, diye düşündü Dalinar. *Onları sildim. Ve farklı bir insan oldum.* Kalkanı yaşlı adamın yanına koydu.

"Söyle bana Dalinar," dedi Taravangian. "Atan Sunmaker'a saygın olmadığından bahsetmiştin. Ona bir despot demiştin."

Benim gibi.

"Diyelim ki parmaklarını şıklatarak tarihi değiştirebilirdin," diye devam etti Taravangian. "Sunmaker'ın daha uzun yaşamasını ve arzusunun gerçekleştirerek bütün Roshar'ı tek bir bayrak altında birleştirmesini sağlay mıydın?"

"Onu daha da büyük bir despota dönüştürmek için mi?" dedi Dalinar. "Bu Azir'den İri'ye kadar önüne çıkan herkesi katletmesi demek olurdu. Elbette bunu istemezdim."

"Ya bu senin bugün birleşmiş bir krallığın başında olmanı sağlasaydı? Ya yaptığı katliam Roshar'ı Yokelçi istilasından kurtarmanı sağlayacak olsaydı?"

"Ben... Benden milyonlarca masumu ölüme mahkûm etmemi istiyorsun!"

"O insanların hepsi uzun zaman önce öldü," dedi Taravangian fısıldayarak. "Onlar sana ne ifade ediyor? Bir kâtibin notlarındaki sayılardan ibaretler. Evet, Sunmaker bir canavardı. Ancak Herdaz, Jah Keved ve Azir'in arasındaki şu an kullanılan ticaret yolları bu sayede kuruldu. Alethkar'a kültürü ve bilimi geri getirdi. Sizin modern Alethi kültürünüz *doğrudan* Sunmaker'ın yaptıklarına dayanıyor. Ahlak ve kanun cesetlerin üzerinde inşa edilir."

“Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.”

“Hayır, hayır. Tabii ki yok.” Taravangian eliyle yarım-pare kalkana vurdu. “Fabriallar için sprenleri *nasıl* yakaladığınızı biliyor musun Dalinar? Uzakalemlerden ısı riallerine kadar hepsi aynı. Spreni sevdiği bir şeyle cezbediyorsun. Spreni çekmek için ona tanıdığı, çok iyi bildiği bir şey veriyorsun. İşte o an senin kölen hâline geliyor.”

Ben... Ben şu anda gerçekten bunu düşünemem. “Affedersin,” dedi Dalinar. “Gidip Navani’ye bakmam gerek.”

Uzun adımlarla çardaktan çıktı ve merdivenleri inerek Rial ve diğer muhafızlarının yanından hızla geçti. Muhafızları takip etti, sert bir rüzgâra kapılmış yapraklar gibi Dalinar’ın arkasından sürükleniyorlardı. Şehrin içine doğru ilerledi ama Navani’yi aramaya gitmedi. Belki askerleri ziyaret edebilirdi.

Yıkımı görmezden gelmeye çalışarak sokak boyunca geri yürüdü. Ama yıkım olmasa bile bu şehirde onu *yanlış* gelen bir şeyler vardı. Mimari Alethi mimarisine çok benziyordu, Kharbranth ya da Thaylenah’daki süslü tasarımlarla hiç ilgisi yoktu ama çoğu binanın her penceresinden sarkan ve sallanan bitkiler vardı. Alethi gibi görünen ama yabancı bir dilde konuşan insanlarla dolu sokaklarda yürümek garipti.

Dalinar sonunda şehir duvarlarının hemen içinde olan büyük fırtına sığınaklarına vardı. Askerler sığınakların yanında çadırlardan bir şehir kurmuşlardı, fırtınalar için söküp somun şekilli sığınaklardan birine kolaylıkla taşıyabilecekleri geçici ordugâhlardı. Dalinar aralarında yürürken sakinleşmeye başladığını hissetti. Bu his tanıdıktı, bu görev başında olan askerlerin huzuruydu.

Buradaki subaylar Dalinar’ı karşıladı ve generaller ona sığınakları gezdirdiler. Dalinar’ın dillerini konuşma becerisinden etkilenmişlerdi, şehre geldiği zaman Bağdökümcü becerilerini kullanarak elde ettiği bir şeydi.

Dalinar’ın yaptığı tek şey kafasını sallamak ve arada bir soru sormaktı ama bir şekilde kendini bir şeyleri başarmış gibi hissediyordu. Sığınakları dolaştıktan sonra şehir kapılarının yakınındaki esintili bir çadıra girerek bir grup yaralı askerle tanıştı. Her birisi müfrezelerinin tamamı öldüğü hâlde sağ kalmıştı. Kahramanlardı ama sıradan kahramanlar değil. Bütün arkadaşların öldükten sonra savaşımaya hâlâ devam edebilmenin ne olduğunu ancak bir asker anlayabilirdi.

Sıradaki son asker temiz bir üniforma giyen ve artık var olmayan bir müfrezenin armasını taşıyan yaşlı bir gaziydi. Sağ kolu yoktu, ce-

ketinin kol yeni bağlanmıştı ve daha genç bir asker onu Dalinar'a getirmişti. "Bak Geved. Karadiken'in ta kendisi! Hep onunla tanışmak istediğini söylemez miydin?"

Yaşlı adamda insanın içini görebilirmiş hissi uyandıran o bakışlardan vardı. "Berrakbey," dedi ve selam verdi. "Kaygankaya'da sizin ordunuza karşı savaşmışım komutanım. Berrakbey Nalanar'ın ikinci piyade bölüğündeydim. İyi bir savaştı komutanım."

"Gerçekten de iyiydi," dedi Dalinar selamına karşılık vererek. "Üç kere kuvvetlerinizin işimizi bitirmek üzere olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Onlar güzel zamanlardı Berrakbey. Gerçekten güzel zamanlardı. Her şey yanlış gitmeden önce..." Adamın gözlerini ifadesizleştirdi.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Dalinar alçak sesle. "İç savaş, burada Vedenar'daki çatışmalar mı?"

"Bir kâbustu komutanım."

"Geved," dedi genç asker. "Hadi gidelim. Yemek..."

"Onu duymadın mı?" dedi Geved tek kolunu oğlanın elinden çekip kurtararak. "Kendi *sordu*. Herkes etrafta kıvırıyor, bunu görmezden geliyor. Fırtınalar adına, komutanım. İç savaş bir *kâbustu*."

"Başka Veden evleriyle savaşmak," dedi Dalinar kafasını sallayarak.

"Öyle değil," dedi Geved. "Fırtınalar! Biz de sizin kadar didişiyoruz komutanım. Kusura bakmayın. Hiç kendi halkımla savaşım diye kötü hissetmedim. Yaradan'ın istediği bu, değil mi? Ama o savaş..." Titredi. "Kimse durmuyordu Berrakbey. Durması gerektiği zaman bile. Durmadan savaştilar. Canları öldürmek *istediği* için öldürüyorlardı."

"İçimizde yanıyordu," dedi yemek masasının yanındaki başka bir yaralı asker. Bu asker göz bandı takıyordu ve savaştan beri tıraş olmamış gibi görünüyordu. "Bunu siz de biliyorsunuz, değil mi Berrakbey? İçinizdeki o nehir, bütün kanı kafanızda topluyor ve her darbeyle âşık olmanızı sağlıyor. Ne kadar yorgun olursanız olun, durmanıza engel oluyor."

Heyecan.

Dalinar'ın içinde parlamaya başladı. O kadar tanıdık, o kadar ılık ve bir o kadar *korkunçtu*. Dalinar kımıldandığını hissetti, sanki... çok uzun bir süreden sonra sahibinin sesini duyduğu için şaşırılmış bir balatazısı gibiydi.

Dalinar bir sonsuzluk gibi gelen bir süredir onu hissetmemişti.

Hatta en son Harap Ovalar'da hissettiği zaman bile zayıflıyormuş gibi gelmişti. Bir anda anladı. Dalinar Heyecan'ın üstesinden gelmeyi öğrenmeye başladığı için gitmemişti. Heyecan Dalinar'ı terk etmişti.

Buraya gelmek için.

"Diğerleriniz arasında da bunu hisseden oldu mu?" diye sordu Dalinar.

"Hepimiz hissettik," dedi askerlerden bir başkası ve Geved başıyla onayladı. "Subaylar... dişlerini sıkarak at sürüyordu. Askerler savaş devam edin, ivmenizi koruyun diye bağıyordu."

Her şeyin temeli ivme.

Diğerleri de ona katıldılar, o gün üzerlerini kaplayan garip pustan bahsediyorlardı.

Teftişte yaşadığı huzuru kaybeden Dalinar müsaade isteyerek ayrıldı. O kaçarken muhafızları da ona yetişmek için koşturdu, yeni gelen bir haberci seslenip Dalinar'a bahçelerde ihtiyaç olduğunu söyleyince daha da hızlandı.

Hazır değildi. Taravangian'la, Navani'yle ya da Renarin'le yüzleşmek istemiyordu.. Bunun yerine şehir duvarlarına çıktı. Teftiş... tahkimatları teftiş edecekti. Bunun için gelmişti.

Yukarıda yine şehrin o savaşta yanmış ve yıkılmış büyük kısımlarını görebiliyordu.

Heyecan onu çağırıyordu, uzakta ve zayıftı. Hayır. *Hayır*. Dalinar duvar boyunca yürüyerek askerlerin yanından geçti. Sağ tarafında dalgalar kayalara çarpıyordu. Sığıklarda gölgeler hareket ediyordu, bir chulun iki ya da üç katı büyüklükte yaratıklardı, kabukları dalgaların arasında belirliyordu.

Dalinar hayatında dört farklı kişi olmuş gibiydi. Nereye işaret edilirse sonuçları hiç umurunda bile olmadan orada öldüren kana susamış savaşçı.

Erdemli rolü yapan ama içten içe daha fazla kan dökebilmek için savaş meydanına dönmenin özlemini çeken komutan.

Gençliğinde yaptıklarının bedelini ödeyen sakat bir adam.

Ve son olarak aralarında en sahte olanı. İyileşmiş gibi davranmak için hatıralarını feda eden adam.

Dalinar durarak bir elini taşlara koydu. Muhafızları arkasında toplandı. Bir Veden asker duvarın üzerinde diğer taraftan yaklaşıyor, öfkeyle sesleniyordu. "Sen de kimsin? Burada ne yapıyorsun?"

Dalinar gözlerini sıkı sıkı kapattı.

"Sen! Alehi! Cevap ver. Senin buraya çıkmana kim izin verdi?"

Heyecan kımıldandı ve içindeki hayvan saldırmamasını istedi. Bir dövüş. *Dövüş*e ihtiyacı vardı.

Hayır. Yine kaçtı, aceleyle taştan dar ve sıkışık bir merdivenden aşağı indi. Nefesinin sesi duvarlardan yankılanıyordu ve son basamaklarda neredeyse takılıp yere düşecekti.

Ter içinde kendini sokağa attı, su taşıyan bir grup kadını şaşırtmıştı. Muhafızları arkasından dışarı fırladı. "Komutanım?" diye sordu Rial. "Komutanım siz... Her şey...?"

Dalinar Heyecan'ı kovalayacağını umarak Fırtınaişığı çekti. Kovalamadı. Hissi desteklermiş gibi göründü, Dalinar'ı harekete geçmeye itiyordu.

"Komutanım," dedi Rial güçlü bir kokusu olan bir matarayı uzatarak. "Biliyorum bunu taşımamam gerektiğini söylemiştiniz ama getirdim. Belki de ihtiyacınız vardır."

Dalinar mataraya bakakaldı. Keskin koku yükselerek etrafını sarıyordu. Eğer bunu içerse fısıltıları unutabilirdi. Yanmış şehri ve Rathas'a yaptıklarını unutabilirdi. Ve Evi'ye.

Ne kadar da kolaydı...

Atalarımın kanı. Lütfen. Hayır.

Hızla Rial'a arkasını döndü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bu kadar, sadece dinlenmeye. Yeminkapısı'na doğru yürürken başını dik ve adımlarını yavaş tutmaya çalıştı.

Heyecan hemen arkasındaydı.

Yine o ilk adam olursan canın acımaz. Gençliğinde yapılması gerekenleri yapıyordun. O zamanlar daha güçlüydün.

Dalinar hırlayarak döndü ve pelerinini kenara savurdu, bu sözleri söyleyen sesi arıyordu. Muhafızları mızraklarını sıkıca tutarak geriledi. Vedanar'ın zavallı halkı hızla Dalinar'ın etrafından kaçıştı.

Liderlik bu mu? Her gece ağlamak mı? Titremek ve irkilmek mi? Bunlar bir çocuğun hareketleri, bir adamın değil.

"Beni rahat bırak!"

Acını bana ver.

Dalinar gökyüzüne doğru baktı ve kükredi. Sokaklar boyunca koştu, insanların onu gördüğünde ne düşüneceğini artık umursamıyordu. Bu şehirden *uzaklaşması* gerekiyordu.

Orada. Yeminkapısı'na çıkan merdivenler ilerideydi. Bu şehrin halkı bir zamanlar bu platformu bir bahçe yapmışlardı ama şimdi temizlenmişti. Dalinar uzun rampayı görmezden gelerek merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı, Fırtınaişığı ona kuvvet veriyordu.

Tepede Navani ve bir dizi kâtiple birlikte duran Kholin mavisı giymiş bir grup muhafızı gördü. Navani hemen ona doğru yürüdü. “Dalinar, adamı uzaklaştırmaya çalıştım ama ısrarcı. Ne istediğini bilmiyorum.”

“Hangi adam?” diye sordu Dalinar, neredeyse koştuğu için soluk soluğaydı.

Navani kâtipleri işaret etti. Dalinar aralarındaki birkaç kişinin ardentlerin kısa sakallarına sahip olduklarını ilk defa fark etti. Ama o mavi cübbeler. Onlar neydi?

Valath’daki Mukaddes Meclis’ten gelen rahipler, diye düşündü. Teknik olarak Dalinar da Vorin dininin liderlerinden biriydi ama aslında kilise doktrinine yön verenler rahiplerdi. Ellerinde tuttukları asalara mücevherler sarılmıştı, Dalinar’ın beklediğinden daha süslülerdi. Bu gösterişin büyük kısmı Hiyerokrasi’nin çökmesiyle bitmemiş miydi?

“Dalinar Kholin!” dedi aralarından biri öne çıkarak. Bir ardent lideri için gençti, belki kırklı yaşların başındaydı. Kare şekilli sakalında birkaç gri çizgi vardı.

“Benim,” dedi Dalinar Navani’nin omzundaki elinden kurtularak. “Eğer benimle konuşacaksanız daha mahrem bir yere...”

“Dalinar Kholin,” dedi ardent sesini yükselterek. “Rahipler Konseyi seni bir kâfir ilan ediyor. Yaradan’ın Tanrı olmadığına ısrar etmene müsamaha gösteremeyiz. Bu nedenle kiliseden aforoz edildiğini ilan ediyoruz.”

“Böyle bir yetkiniz yok...”

“Her türlü yetkimiz var! Tebaanıza iyi yol göstermeniz için ardentlerin açıkgözleri gözlemesi gerekli. Yüzyıllardır uygulanan Teokrasi Akitleri’nde de belirtildiği gibi bu *hâlâ* bizim görevimiz! Söylediğin şeyleri görmezden geleceğimizi mi düşündün?”

Aptal ardent onları yalanlamasını talep ederek Dalinar’ın kâfirliklerini birer birer sayarken Dalinar dişlerini sıktı. Adam yaklaştı, şimdi Dalinar’ın onun nefesinin kokusunu alabileceği kadar dibine girmişti.

Heyecan, bir dövüşün yaklaştığını hissederek kımıldanmaya başladı. Kan döküleceğini hissediyordu.

Onu öldüreceğim, diye düşündü Dalinar’ın bir parçası. *Şimdi kaçmak zorundayım yoksa bu adamı öldüreceğim*. Bu onun için güneş ışığı kadar netti.

O yüzden kaçtı.

Yeminkapısı’nın kontrol binasına doğru fırladı, kaçma ihtiyacıyla

telaşlıydı. Kilide doğru koşturdu ve ancak sonra bu cihazı çalıştırmak için Parekılıcı'nın olmadığı aklına geldi.

Dalinar, diye gümbürdedi Fırtınababa. Bir yanlışlık var. Göremediğim şeyler var, benden gizlenmiş bir şeyler. Ne hissediyorsun?

"Buradan gitmem lazım."

Senin için bir kılıç olmayacağım. Bunu konuşmuştuk.

Dalinar hırladı. Dokunabileceği bir şeyler hissediyordu, mekânların ötesinde olan bir şey. Dünyaları birbirlerine bağlayan gücü. Kendi gücünü.

Dur, dedi Fırtınababa. Bu doğru değil!

Dalinar onu duymazdan geldi, öteye uzandı ve gücü kendisine çekti. Parlak beyaz bir şey elinde ortaya çıktı ve o da bunu kilide sapladı.

Fırtınababa inledi, gök gürültüsü gibi bir sestti.

Güç yine de Yeminkapısı'nın çalışmasını sağlamıştı. Muhafızları dışarıdan adını seslenirken Dalinar bütün platonun değil sadece küçük binanın taşınmasını sağlayan kadranı çevirdi, sonra gücü bir kol gibi kullanarak kilidi odanın duvarı boyunca itti.

Binanın dışında ışıktan bir halka belirdi ve kapılardan içeri soğuk rüzgâr esti. Dalinar tökezleyerek Urithiru'nun önündeki bir platforma çıktı. Fırtınababa ondan uzaklaşmıştı, bağı koparmamış ama Dalinar'ın üzerindeki nüfuzunu geri çekmişti.

Heyecan onun yerini doldurmak için akıp geldi. Bu kadar uzaktan bile. Fırtınalar! Dalinar ondan kaçamıyordu.

Kendinden kaçamazsın Dalinar, dedi Evi'nin sesi zihninin içinde. Sen işte busun. Kabul et.

Kaçamıyordu. Fırtınalar adına... kaçamıyordu.

Atalarımın kanı. Lütfen. Lütfen, bana yardım et.

Ama... kime dua ediyordu ki?

Sersemlemiş bir şekilde sendeleyerek platformdan indi, askerlerin ve kâtiplerin sorularını duymazdan geliyordu. Odasına gitti, Evi'nin suçlayan sesinden saklanmak için bir yol, ne olursa olsun bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Odasındaki raftan bir kitap aldı. Domuz derisi kaplı, kalın sayfalıydı. *Kralların Yolu*'nu sanki içindeki acıyı kovalayabilecek bir tılsım gibi tuttu.

Hiçbir şey yapmadı. Bu kitap bir zamanlar onu kurtarmıştı ama şu an işe yaramaz görünüyordu. Yazılarını bile okuyamıyordu.

Kitabı bıraktı, sendeleyerek odadan çıktı. Adolin'in odasına gider-

ken ya da genç adamın odasının alt üst ederken onu yönlendiren bilinçli bir düşünce olmamıştı. Ama umduğunu buldu, özel durumlar için saklanan bir şişe şarap. Kuvvet için hazırlanmış bir şişe.

Bu Dalinar'ın olduğu üçüncü adamı temsil ediyordu. Utanç, hüsrân ve hayal meyal geçen günleri. Berbat zamanları. Unutmak için ruhunun bir parçasını feda ettiği zamanları.

Ama fırtına kapsın, ya bu olacaktı ya da yine öldürmeye başlayacaktı. Şişeyi dudaklarına götürdü.

Moelach da Nergaoul'a çok benziyor, yalnız onun bir savaş öfkesi yaratmak yerine geleceğin görülerini bahsettiği söylenir. Bu noktada ilahî bilgilerle efsaneler uyuyor. Geleceği görmenin kaynağı Yaradılmamışlar ve düşmandan geliyor.

—Mitika, Hessi, sayfa 143

Kaptan İco'nun kamarasında dikilen Adolin ceketini çekti. Spren birkaç saatliğine Adolin'e kamarayı ödünç vermişti.

Ceket fazla kısaydı ama sprenlerin elindeki en büyük ceket buydu. Adolin pantolonu dizlerin hemen altından kesmiş, sonra uçlarını uzun çoraplarının ve uzun çizmelerinin içine sokmuştu. Ceketinin kollarını da uyumlu olsun diye kıvrarak eski Thaylenah tarzına benzetmişti. Ceket hâlâ torba gibi duruyordu.

İliklemeden bırakayım, diye karar verdi. Böylece kollar kasıtlı olarak kıvrılmış gibi görünür. Gömleğini pantolonunun içine soktu, kemerini iyice sıktı. Uyumsuz mu duruyordu? Kaptanın aynasında kıyafeti inceledi. Bir yeleğe ihtiyacı vardı. Neyse ki onları uydurması çok da zor değildi. İco'nun verdiği bordo ceket Adolin'e çok küçük gelmişti. Adolin yakayı ve kol yenlerini söktü, pürüzlü kısımlarını dikerek düzeltti, sonra arkasını kesti.

İco onu kontrol ettiği zaman Adolin arkaya birkaç dikiş atarak yeni bitiriyordu. Doğaçlama olarak yeleğin düğmelerini ilikledi, ceketini üzerine geçirdi, sonra ellerini yanlara açarak kendini takdim etti.

“Çok iyi,” dedi İco. “Işık Ziyafeti”ne giden bir şerefspreni gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol,” dedi kendini küçük aynada inceleyen Adolin. “Ceketin daha uzun olması gerekiyor ama kendime eteklerin dikişlerini sökecek kadar güvenmiyorum.”

İco onu göz bebekleri delikler olan bronzdan metal gözlerle inceledi, Adolin bunun bazı heykellerde yapıldığını da görmüştü. Sprenin saçları bile heykel gibi görünüyordu. İco uzun zaman önceki bir çağın Ruhdökülmüş bir kralı bile olabilirdi.

“Kendi türün arasında bir liderdin, değil mi?” diye sordu İco. “Neden buraya geldin? Burada gördüğümüz insanlar sığınmacı, tüccar ya da kâşiflerdir. Krallar buraya gelmez.”

Kral. Adolin bir kral mıydı? Artık Elhokar olmadığı için babası tahttan feragat etmekten vazgeçecekti.

“Cevap yok mu?” dedi İco. “Sorun değil. Ama sen onların içinde bir *liderdin*. Bunu görebiliyorum. İnsanların arasında doğum statüsü önemlidir.”

“Belki de fazla önemlidir, ne dersin?” dedi Adolin mendilinden yaptığı boyun eşarbını düzeltirken.

“Bu doğru,” dedi İco. “Hepiniz insansınız ve o yüzden, nasıl doğmuş olursanız olun, yeminlerinize güvenilirmez. Yolculuk için yapılan bir anlaşma sorun değil. Ama insanlara güvenilirirse ihanet ederler.” Spren kaşlarını çatı, sonra utanmış gibi görünerek başka yöne baktı. “Bu biraz ağır oldu.”

“Gerçek olmadığı anlamına gelmiyor ama.”

“Yine de hakaret etmek istememiştim. Siz suçlanamazsınız. Bir insan olarak yeminlere ihanet etmek doğanızda var.”

“Babamı tanıımıyorsun,” dedi Adolin. Yine de bu konuşma onu rahatsız etmişti. İco’nun sözleri yüzünden değildi, sprenerler garip şeyler söylemeye meyilli oluyordu ve Adolin gücenmiş değildi.

Daha çok tahta *gerçekten* çıkmak zorunda kalabileceğinin gittikçe artan endişesini hissediyordu. Bunu olabileceğini bilerek büyümüş olabilirdi ama *ayrıca* hiçbir zaman olmamasını da dilemişti. Aklına geldiği zamanlarda tereddüt etmesinin sebebi olarak, bir kralın düello gibi şeylere zaman ayıramayacak ve... hayatın tadını çıkaramayacak olmasını düşünürdü.

Ya daha derin bir şeyler varsa? Ya içinde bir uyumsuzluk olduğunun her zaman farkında olmuşsa? Babasının olmasını istediği adammış gibi davranmaya devam edemezdi.

Gerçi bunların hepsi anlamsızdı. Alethkar ülkesi düşmüştü. Adolin İco'yu takip ederek kaptan kamarasından çıktı ve yürüyerek sancak küpeştesinde duran Shalla, Kaladin ve Çivit'e doğru yürüdü. Hepsi sönük küreler karşılığında Ulaşkanlar'dan satın aldıkları gömlek, pantolon ve ceketleri giyiyordu. Sönük kürelerin bu taraftaki değeri çok azdı ama görünüşe göre diğer tarafla ticaret *oluyordu*, bu yüzden biraz olsun değerleri vardı.

Kaladin Adolin'e bakakaldı; çizimleri, boynundaki eşarbi, sonra da yeleği inceledi. Yüzündeki o ifade bile onca çabaya değerdi.

"Nasıl?" diye hesap sordu Kaladin. "Oturup *diktin* mi?"

Adolin sırttı. Kaladin üzerine çocukluğundan kalma takımını giymeye çalışan bir adam gibi görünüyordu, o ceketini geniş göğsü yüzünden iliklemeği hiçbir zaman başaramamıştı. Shalla'nın gömleği ve ceketini üstüne uyuyordu ama yakışmamıştı. Çivit ise abartılı göğüs zırhı ve pelerini olmadan çok daha... normal görünüyordu.

"Bir etek için adam öldürebilirim," diye belirtti Shalla.

"Ciddi olamazsın," dedi Çivit.

"Hayır. Pantolonların bacaklarıma sürünmesinden bıktım. Adolin bana bir elbise dikebilir misin? Belki bu pantolonun bacaklarını birbirlerine dikebilirsin?"

Adolin sarı renkli bir sakalın çıkmaya başladığı çenesini ovuşturdu. "Öyle olmuyor. Büyüyle yoktan kumaş var edemem. Bu..."

Yukarılarında bulutlar aniden dalgalanmaya başlayınca Adolin sustu, garip sedef bir renkle ışıldıyorlardı. Bir yücefırtına daha, Shadessar'a geldiklerinden beri ikinciydi. Grup durdu ve yukarıdaki etkileyici ışık gösterisini izledi. Yakınlarındaki Ulaşkanlar daha dik duruyormuş gibi göründüler, görevlerini yaparken hareketleri daha canlandı.

"Bakın," dedi Çivit. "Size söyledim. Bir şekilde ondan *besleniyorlar*."

Shalla gözlerini kıstı, sonra eskiz defterini kapı ve uzun adımlarla sprenlerin bazılarını sorgulamaya gitti. Kaladin geminin burnundaki orada dikilmekten hoşlanan sprenine katılmaya gitti. Adolin sık sık onu güneşe bakarken yakalıyordu, sanki endişeyle geminin daha hızlı ilerlemesini diliyor gibiydi.

Adolin aşağıdaki boncukların çatırdayarak geçmelerini izleyerek geminin yan tarafında durmaya devam etti. Başını kaldırdığı zaman Çivit'i onu incelerken buldu. "Bunu gerçekten sen mi diktin?" diye sordu Çivit.

“Aslında fazla bir dikiş yok,” dedi Adolin. “Eşarp ve ceket, eskiden küçük gelen bir yeleğe verdiğim zararın çoğunu gizliyor.”

“Olsun,” dedi Çivit. “Kraliyet soyundan biri için olağan dışı bir yetenek.”

“Kraliyet soyundan kaç kişi tanıyorsun?”

“Tahmin edilebileceğinden fazla.”

Adolin başıyla onayladı. “Anlıyorum. Peki *isteyerek mi* bu kadar gizlemisin yoksa kendiliğinden olan bir şey mi?”

Çivit geminin küpeştesine yaslandı, meltem kısa saçlarını dalgalandırıyordu. Göğüs zırhı ve pelerin olmadan daha genç görünüyordu. Belki otuzlarının ortasıydı. “İkisinden de biraz. Gençken yabancılara karşı fazla açık olmanın benim için... iyi olmadığını keşfettim. Ama soruna cevap olarak, kraliyet soyundan insanlar *tanıyorum*. Bunları terk eden bir kadın da dâhil. Taht, aile, sorumluluklar...”

“Tahtı terk mi etti? Bu hayal bile edilemez bir şey.”

“Taht, üzerinde oturmaktan hoşlanan birine daha iyi uyar.”

“Taht, senin neyden *hoşlandığınla* ilgili değildir. Senden istene-ni yerine getirmek, halkın menfaatine hizmet etmektir. Sadece *canın öyle istiyor* diye sorumluluklarını terk edemezsin.”

Çivit Adolin’e bir bakış attı ve Adolin yüzünün kızardığını hissetti. “Pardon,” dedi başka yöne bakarak. “Babam ve amcam bana... bu konuda biraz yüklenmiş olabilir.”

“Sorun değil,” dedi Çivit. “Belki sen haklısındır ve içimde bunu bilen bir şeyler vardır. Kendimi hep Kholinar’daki Duvar Muhafızları’nın başında olduğum gibi durumların içinde buluyorum. İşe fazla karışı-yorum... sonra da herkesi terk ediyorum...”

“Sen Duvar Muhafızları’nı terk *etmedin* Çivit,” dedi Adolin. “Olan-lara engel olamazdın.”

“Olabilir. Yine de bunun uzun bir terk edilmiş sorumluluklar dizisinin belki feci sonuçlar yaratacak olan bir diğer unsuru olduğunu hissetmeden edemiyorum.” Nedense bunu söylerken Çivit elini Parekılıcı’nın kabzasına koymuştu. Sonra Adolin’e baktı. “Ama sırtı-mı döndüğüm şeyler arasında pişman olmadığım bir şey varsa, ikti-darı başkasına devretmektir. Bazen görevini yerine getirmenin en iyi yolu bunu yapmayı başkasının, daha uygun olan birisinin denemesi-ne izin vermektir.”

Ne kadar uzak bir fikirdi. Bazen sana ait olmayan bir görevi üstle-nirdin ama bir görevi terk etmek? Öylece... başka birisine vermek?

Adolin kendini bunu düşünürken buldu. Çivit içecek bir şeyler al-

mak için giderken Adolin başını sallayarak Çivit'a teşekkür etti. Shallan Ulaşkanlarla konuşmasından, daha doğrusu sorgulamasından geri döndüğünde Adolin hâlâ orada duruyordu. Adolin'in koluna girdi ve bir süre birlikte ısıldayan bulutları seyrettiler.

"Berbat görünüyorum değil mi?" diye sordu Shallan sonunda yan tarafını dürtükleyerek. "Makyaj yok, saçlarım günlerdir yıkanmamış ve üstümde kısa gelen işçi kıyafetleri var."

"Berbat görünmeyi başarabileceğini düşünmüyorum," dedi Adolin Shallan'ı kendisine çekerek. "Bütün renklerine rağmen şu bulutlar bile seninle rekabet edemez."

Havada asılı duran mum alevlerinden oluşan bir denizin içinden geçtiler, insan tarafında bir kasabayı temsil ediyordu. Alevler kümeler hâlinde bir araya toplanmışlardı. Fırtınadan saklanıyorlardı.

Neden sonra bulutlar soldu, artık şehre oldukça yaklaşmış olmaları gerekiyordu, o yüzden Shallan heyecanlanmıştı, görmeye çalışıyordu. Nihayet Shallan ufukta beliren karaya işaret etti.

Celebrant kıyıda fazla uzakta değildi. Yaklaşırlarken limana giren ve çıkan diğer gemileri görmeye başladılar, her gemi en az iki mandra tarafından çekiliyordu.

Kaptan İco yanlarına geldi. "Az kaldı. Gidip ölügözünü getirelim."

Adolin başıyla onayladı, Shallan'ın sırtını sıvazladı ve Kaptan İco'yu takip ederek geminin yük ambarının kış tarafındaki küçük bir odaya doğru indi. İco anahtarlarıyla kapının kilidini açarak içeride bir bankta oturan Adolin'in kılıcının sprenini ortaya çıkardı. Spren rahatsız edici kazınmış gözleriyle Adolin'e baktı, iplerden oluşan suratında duygulardan iz yoktu.

"Keşke onu buraya kilitlemeseydin," dedi Adolin alçak kapı girişinden içeri bakmak için eğilirken.

"Güvertede olmalarına izin verilemez," dedi İco. "Yürüdükleri yeri görmüyor ve aşağı düşüyorlar. Kayıp bir ölügözü bulup çıkarmak için günler harcayacak değildim."

Spren Adolin'e katılmak için geldi, sonra İco odayı kapatmak için uzandı.

"Bekle!" dedi Adolin. "İco, arkada hareket eden bir şey gördüm."

İco kapıyı kilitledi ve anahtarları kemerine astı. "Babam."

"Baban mı?" dedi Adolin. "Babanı kilit altında mı tutuyorsun?"

"Onun bir yerlerde dolaşması düşüncesine katlanamıyorum," dedi İco gözleri ileride. "Kilitli tutmak gerekiyor. Yoksa cesedini taşıyan insanı aramaya gider. Güverteden atlar ve gider."

“Baban bir Parlayan spreni miydi?”

İco güverteye çıkan merdivenlere doğru yöneldi. “Öyleleri hakkında soru sormak kabalıktır.”

“Ama gerçek olmadığı anlamına gelmiyor, değil mi?”

İco dönerek ve Adolin’i inceledi, sonra gülümsedi ve başıyla Adolin’in sprenine işaret etti. “O senin için ne ifade ediyor?”

“Bir dost.”

“Bir araç. Diğer tarafta onun cesedini kullanıyorsun, değil mi? Eh, seni suçlamayacağım. Neler yapabildiklerinin hikâyelerini duydum ve ben pratik bir kişiyim. Sadece... o senin arkadaşınmış gibi davranma.”

Güverteye çıktıkları zaman gemi limana yaklaşıyordu. İco seslenerek emir vermeye başladı ama tayfaların ne yapacaklarını bildikleri açıktı.

Celebrant’ın limanı geniş ve büyüktü, şehirden daha uzundu. Gemi taşıma iskelelerin yanlarından çekiliyordu, gerçi Adolin onların nasıl geri çıkacağını çözememişti. Mandraları kık taraflarına bağlayıp öyle mi dışarı çekeceklerdi?

Kıyı şeridine sıralar hâlinde dizilmiş uzun ambarlar vardı, Adolin’in düşüncesine göre şehrin kendisinin manzarasını kapatıyorlardı. Gemi flamalarla işaret veren bir Ulaşkan’ın yönlendirmesiyle bir iskeleye yanaştı. İco’nun denizcileri geminin gövdesinin açılarak merdivene dönüşen bir parçasını indirdi ve bir denizci hemen karaya inerek başka bir grup Ulaşkan’la selamlaştı. Bunlar uzun kancalarla mandraların koşumlarını söktüler ve onları alıp götürdüler.

Her uçan spren koşumlardan kurtarıldığında gemi boncuk okyanusun içine biraz daha fazla batıyordu. En sonunda desteklerin üzerine oturmuş gibi oldu ve sabitlendi.

Desen kendi kendine uğuldayarak geldi ve güvertenin üzerinde toplanırlarken diğerlerine katıldı. İco öne doğru çıkarak işaret etti. “Bir anlaşma yerine getirildi ve bir bağ kuruldu.”

“Teşekkürler Kaptan,” dedi Adolin İco’nun elini sıkarak. İco acele karşılık verdi. Nasıl yapılacağını bildiği belliydi ama pek alışkın değildi. “Bizi âlemler arasındaki geçide kadar götürmeyeceğinizden emin misin?”

“Eminim,” dedi İco kesin bir şekilde. “Son zamanlarda Terbiye’nin Dikeyselliği’nin olduğu bölge kötü bir şöhret kazandı. Çok fazla gemi ortadan kayboldu.”

“Ya Thaylen Şehri?” diye sordu Kaladin. “Bizi oraya götürebilir misiniz?”

“Hayır. Yükleri burada indireceğiz, sonra da doğuya gideceğiz. Beladan uzağa. Ve tavsiyemi duymak isterseniz, Shadesmar’da kalın. Fiziksel Âlem bugünlerde pek hoş bir yer değil.”

“Bunu aklımızda tutacağız,” dedi Adolin. “Şehir hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı?”

“Dışarısına fazla çıkmayın, yakınlarda insan şehirleri olduğundan bölgede öfkesprenleri olacaktır. Düşük seviyeli sprenleri üzerine fazla çekmemeye çalışın ve belki o ölügözünüzü bağlayacak bir yerler arayabilirsiniz.” İşaret etti. “Liman kayıt bürosu şu ilerimizdeki mavi boyalı bina. Orada yolcu almayı kabul eden gemilerin bir listesini bulabilirsiniz ama hepsine tek tek gidip, insan taşımak için donanımları olduğundan ve kamaralarının hepsinin dolu olmadığından emin olmanız gerekir.”

“Onun yanındaki bina bir sarraf, orada Fırtınaişığı’nızı takas kâğıtlarıyla değiştirebilirsiniz.” İco kafasını salladı. “Aptal hayallerin peşinde koşup gitmeden önce kızım orada çalışırdı.”

Onlara veda etti ve yolcu grubu yürüyerek köprüden inip limana çıktılar. İlginç bir şekilde Syl hâlâ illüzyona bürünmüştü, yüzü Alethi derisi renginde, saçları siyah ve elbisesi kırmızıydı. Şerefspreni olmak gerçekten bu kadar büyük bir olay mıydı?

“Pekâlâ,” dedi rıhtıma ulaştıkları zaman Adolin. “Ne yapacağız? Şehrin içinde yani.”

“Markalarımızı saydım,” dedi Shallan küre kesesini kaldırarak. “Son doldurduğumuzdan bu yana uzun zaman geçti, kesinlikle önümüzdeki birkaç gün içinde Fırtınaişığı tükenecek. Birkaçı söndü bile. Bunları erzak almak için kullanalım, broamları ve daha büyük mücevherleri Dalgabağlama için saklayabiliriz.”

“O zaman ilk durak sarraf,” dedi Adolin.

“Ondan sonra her ihtimale karşı daha çok yiyecek satın alabilir miyiz diye bakmalıyız,” dedi Kaladin. “Ve gemi aramamız gerekiyor.”

“Ama nereye?” dedi Çivit. “Dikeysellik mi, Thaylen’e mi?”

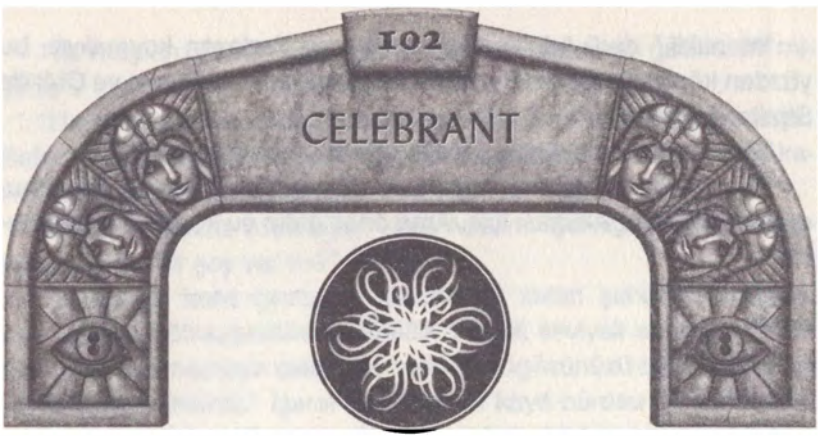
“Önce seçeneklerimizi bir görelim,” diye karar verdi Adolin. “Belki bir yöne giden bir gemi vardır ama öbür tarafa giden yoktur. Bir grubu gemi aramaya gönderelim, diğer grubu da erzak almaya. Shallan, hangi grupta gitmek istersin?”

“Ben gemi arayacağım,” dedi Shallan. “Tecrübem var. Jasnah’ıy kovalarken çok gemiye bindim.”

“Mantıklı,” dedi Adolin. “Her gruba bir Parlayan koymalıyız, bu yüzden köprücü, sen ve Syl benimle geliyorsunuz. Desen ve çivit de Shalla’nla gidecek.”

“Belki ben de Shalla’a yardım etsem...” diye başladı Syl.

“Yanımızda bir sprene ihtiyacımız olacak,” dedi Adolin. “Bize buradaki kültürü açıklaması için. Ama önce gidip şu küreleri takas edelim.”

Moelach'ın geleceğin görülerini farklı zamanlarda bahsettiği söylenir, fakat en sık âlemler arasındaki geçiş noktalarında. Bir ruh Asude Saraylar'a yaklaşıırken...

—Mitika, Hessi, sayfa 144

Kaladin Adolin ve Syl'le birlikte şehrin içinde yürüyordu. Sarraf-taki işleri kısa sürmüştü ve Adolin'in kılıcının sprenini diğerleriyle bırakmışlardı. Shallan ölügözün elinden tuttuğu zaman yan-larında gelmemişti.

Bu şehre ulaşmak onu memnun eden bir adımdı, en sonunda bu-radan çıkacak ve Dalinar'a ulaşacaklardı. Ne yazık ki bilinmeyen teh-likelerle dolu yabancı bir şehir Kaladin'i rahatlamaya teşvik etmiyor-du.

Bu şehir çoğu insan şehri kadar dolu değildi ama sprenlerin çe-şitliliği afallatıcıydı. İco ve denizcileri gibi Ulaşkanlar çoktu ama Ado-lin'in kılıcına oldukça benzeyen sprenler de vardı ya da en azından ölmeden önceki hâline. Tamamen sarmaşıklardan oluşuyorlardı ama kristal elleri vardı ve insan giysileri giiyorlardı. Onlar kadar sık olarak mürekkebimsi siyah derili sprenler görülüyordu, ışık üzerlerine doğ-ru açıdan vurduğu zaman çeşitli renklerde ışıldıyorlardı. Onların giy-sileri de Muğlaklar ve şerefsprenleri gibi kendi parçalarıymış gibi gö-rünüyordu.

Küçük bir grup Muğlak yakınlarından geçti, yürürken bir araya

toplanmışlardı. Hepsinin kafası biraz farklı bir desendi. Derileri çatlak taşlara benzeyen sprenler de vardı, çatlaklarının arasından ışık sızıyordu. Daha da başka bir çeşidin eski beyaz küllerin rengine derisi vardı ve Kaladin bunlardan birinin bir şeye işaret ettiğini gördüğünde kolunun eklem yerindeki gerilen deri ufalandı ve uçup giderek altındaki eklemi ve humerus kemiğinin yumru uçları açığa çıktı. Deri hızla tekrar oluştu.

Bu çeşitlilik Kaladin'e Anlar Mezhebi'nin kıyafetlerini hatırlatmıştı, gerçi daha tek bir tane bile şerefspreni görememişti. Ve diğer sprenler birbirlerine karışıyormuş gibi görünmüyordu. İnsanlar o kadar enderdi ki üçü de insan bakışlarını üzerlerine çekiyordu.

Binalar farklı renklerde tuğladan ya da pek çok değişik türdeki taş bloktan inşa edilmişti. Her bina karışık malzemelerden oluşmuştu, Kaladin'in anlayabildiği kadarıyla hiçbir mantık yoktu.

"İnşaat malzemelerini nereden buluyorlar?" diye sordu Kaladin sarrafın tarifine uyarak yakınlardaki pazara doğru yürürlerken. "Bu tarafta taş ocakları mı var?"

Syl kaşlarını çatı. "Ben..." Başını bir yana yatırdı. "Biliyor musun, emin değilim. Belki de onların sizin tarafınızdan belirmelerini sağlıyoruzdur. İco'nun buzla yaptığı gibi."

"Rastgele giyiniyormuş gibi görünüyorlar," dedi Adolin eliyle işaret ederek. "Şuradaki bir Alethi subay ceketinin altına Azish kâtiplerinin yeleğinden giymiş. Tashikk peştamalı pantolonla birlikte giyilmiş ve şunun Thaylen ceketini var ama çizmeleri eksik."

"Çocuk yok," diye fark etti Kaladin.

"Birkaç tane vardı," dedi Syl. "Sadece insan çocukları gibi küçük görünmüyorlar."

"O nasıl oluyor?" dedi Adolin.

"Sizin yönteminizden daha temiz olduğu kesin!" Syl yüzünü kırıştırdı. "Biz güçten oluşuyoruz, tanrıların parçalarıyız. Bu gücün yoğunlaştığı ve parçaların farkındalık kazanmaya başladığı yerler var. Gidiyorsun ve sonra bir çocukla geri geliyorsun. Yani sanırım."

Adolin kıs kıs güldü.

"Ne var?" diye sordu Kaladin.

"Bunun aslında çocukların nereden geldiğini sorduğum zaman dadımın bana dediklerinden pek farkı yok. Ebeveynlerin çocukları krem kilini fırınlayarak yapmaları hakkında bir hikâyeydi."

"Sık olmaz," dedi Syl bir masanın etrafında oturmuş kalabalıkları seyreden bir grup kül renkli sprenin yanlarından geçerlerken. İnsan-

lara açık bir düşmanlıkla bakıyorlardı ve bir tanesi parmaklarıyla Kaladin'e doğru fiske attı. O parmaklar ufalanarak toz parçaları şeklinde patladı, arkalarında üzerlerini tekrar deri kaplamaya başlayan kemikler kalmıştı.

"Çocuk yetiştirmek mi sık olmuyor?" diye sordu Adolin.

Syl başıyla onayladı. "Enderdir. Çoğu spren bunu yapmadan yüzlerce yıl geçiriyor."

Yüzlerce yıl. "Fırtınalar adına," diye fısıldadı Kaladin bunu düşünerek. "Bu sprenlerin çoğu o kadar yaşlı mı?"

"Daha yaşlı," dedi Syl. "Ama yaşlanmak sprenlerde sizin gibi değil. Zaman gibi. Bir bağ olmadan hızlı öğrenemiyor ya da pek değişemiyoruz."

Şehir merkezindeki kuleler saati bir dizi dikey deliğin içinde yanan ateşlerle gösteriyordu, böylece kararlaştırdıkları gibi diğerleriyle bir saat sonra tekrar buluşabileceklerdi. Pazar yerinin büyük ölçüde üstü açık tezgâhlardan oluştuğu ortaya çıkmıştı, mallar masaların üzerlerine yığılmıştı. Urithiru'daki eğreti pazar yeriyle karşılaştığında bile Kaladin'e burası fazla... geçici görünüyordu. Ama burada endişe edilmesi gereken fırtınarüzgârları yoktu, bu yüzden büyük ihtimalle mantıklıydı.

Bir giysi tezgâhının yanından geçtiler ve Adolin normal olarak durmak istedi. Tezgâhın başındaki yağmsı sprenin garip, çok özlü bir konuşma tarzı vardı, kelimeleri acayip şekillerde kullanıyordu. Ama İco'nun tayfasının çoğunun aksine Alethçe konuşmayı biliyordu.

Kaladin prensin işini bitirmesini beklerken Syl büyük gelen kemerle bağlanmış bir yağmurlukla önüne fırladı. Başına da büyük ve sarık bir şapka takmıştı.

"Bu ne?" diye sordu Kaladin.

"Giysi!"

"Giysiyi ne yapacaksın ki? Seninkiler zaten senin parçan."

"Onlar sıkıcı."

"Değiştiremiyor musun?"

"Bu tarafta Fırtınaışığı gerekiyor," dedi Syl. "Hem elbise benim özümün bir parçası, o yüzden aslında çıplak geziyorum sayılır."

"Bu aynı şey değil."

"Senin için söylemesi kolay. Sana giysi aldık. Tam üç tane kıyafetin var!"

"Üç mü?" dedi Kaladin üzerindeki giysilere bakarak. "Üniformam var ve İco'nun verdiği bu."

“Onun altına da bir tane giyiyorsun.”

“İç çamaşır mı?” dedi Kaladin.

“Evet. Bu da demek oluyor ki senin üç tane kıyafetin varken benim hiç yok.”

“Bizim biri yıkanırken diğerini giyebilmek için iki kıyafete ihtiyacımız var.”

“Sadece kötü kokmamanız için.” Syl abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Bak, bunları ben sıkıldığım zaman Shalla’nı verebilirsin. Şapkaları sevdiğini biliyorsun.”

Bu doğrudu. Kaladin içini çekti ve Adolin herkes için birer yedek iç çamaşır takımı ve Shalla için aldığı bir etekle geri döndüğünde Kaladin ona Syl’in üzerindeki de satın aldırdı. Fiyatlar çok ucuzdu, ellerindeki kâğıt paranın minicik bir parçasına mal olmuştu.

İnşaat malzemeleri satan tezgâhların yanından geçerek devam ettiler. Syl’in okuyabildiği tabelalara göre bazı şeyler diğerlerinden çok daha pahalıydı. Syl bu farkın malların Shadesmar’da ne kadar kalıcı olduklarıyla ilgili olduğunu düşünüyor gibiydi, bu da Kaladin’in satın aldıkları kıyafetler konusunda endişelenmesine sebep olmuştu.

Silah satan bir yer buldular ve Kaladin silahlara bakarken, Adolin de pazarlık yapmaya çalıştı. Bazı mutfak bıçakları. Birkaç tane el bal-tası. Ve kilitli cam bir kutunun içinde duran gümüş renkli uzun ince bir zincir.

“Beğendin mi?” diye sordu satıcı. Kadın sarmaşıklardan oluşuyordu, yüzü sanki yeşil iplerden yapılmış gibiydi ve kristalden bir emine-li açıkta bırakan bir havah giyiyordu. “Sadece bin broam fırtınası.”

“Bin broam mu?” diye sordu Kaladin. Kutuya baktı, tezgâha kilitlenerek takılmıştı ve insanlara benzeyen küçük turuncu sprenler tarafından korunuyordu. “Hayır, teşekkürler.” Burada fiyatlar gerçekten acayipti.

Kılıçlar Adolin’in beklediğinden pahalı çıkmıştı ama iki tane zıpkın aldı, Kaladin birini eline aldığı anda kendini çok daha güvende hissetti. Yürümeye devam ederlerken Kaladin Syl’in üzerindeki fazla büyük yağmurluğun içinde büzüldüğünü fark etti, saçlarını yakanın içine sokmuş ve yüzünü gölgelemek için şapkasını da aşağı çekmişti. Bir şerefspreni olduğunun belli olmaması için Shalla’nın yaptığı illüzyona güvenmiyormuş gibiydi.

Buldukları yiyecek tezgâhında da çoğunlukla gemideki gibi “konserveler” vardı. Adolin pazarlık etmeye başlarken Kaladin de yine

beklemeye hazırlandı, yoldan geçenleri izleyerek tehlikeye karşı tetikteydi. Ancak gözlerinin karşısındaki tezgâha kaydığını fark etti. Resim satılıyordu.

Kaladin'in sanata ayıracak zamanı olmamıştı. Bir resim ya bir harita gibi işe yarar bir şeyleri betimlerdi ya da aşağı yukarı anlamsızdı. Ama yine de sergilenen resimlerin arasında kalın fırça darbeleriyle yapılmış olan küçük bir tanesi vardı. Beyaz ve kırmızıydı, siyah çizgileri vardı. Kaladin başka bir yöne baktığı zaman gözlerinin tekrar o resme doğru kaydığını, o siyah çizgilerden yansıyan ışığı incelediğini fark etti.

Dokuz gölge gibi... diye düşündü. Ortalarında diz çökmüş bir silüetle.

Kül renkli spren heyecanla ellerini sallayarak doğruya doğru işaret etti ve sonra eliyle bir kesme hareketi yaptı. Shalla'nın anlayamadığı bir dili konuşuyordu ama neyse ki Desen tercüme edebiliyordu.

"Mmm..." dedi Desen. "Evet, anladım. Terbiye'nin Dikeyselliği'ne tekrar gitmeyecekmiş. Mmm. Evet, gitmeyecekmiş."

"Aynı bahane mi?" diye sordu Shalla.

"Evet. Yokspren savaş gemileri denize açılmış ve yaklaşan herkesten haraç istiyorlarmış. Ha! Dikeyselliğe bir daha gitmektense şerefsprenleriyle ticaret yapmayı tercih edeceğini söylüyor. Sanırım bu bir hakaret. Ha ha ha. Mmm..."

"Yoksprenler," dedi Çivit. "En azından bunun ne anlama geldiğini söyleyemez miymiş?"

Desen sorduktan sonra kül renkli spren hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Hmm... Pek çok çeşitleri var, diyor. Bazıları altın renkli ışıktan, bazıları kırmızı gölgelerden. İlginç, evet. Ve yanlarında Kaynaşıklar da var gibi görünüyor. Uçabilen, kabuklu insanlar. Bunu bilmiyordum."

"Neyi?" diye sordu Çivit.

"Shadesmar bu son aylarda değişiyormuş," diye açıkladı Desen. "Yoksprenler gizemli bir şekilde Düş Bağı'nın batısına gelmişler. Sizin tarafınızda Marat ya da Tutar'ın yakınlarına denk geliyor. Hmm... ve denize açılmış ve dikeyselliği ele geçirmişler. Diyor ki, bugünlerde bir kalabalığın içine tükürseniz onlardan birine denk geliyor. Ha ha ha. Onun tükürebildiğini bile sanmıyorum."

Denizci mandraları bağladıkları gemisine geri dönerken Shalla ve Çivit birbirlerine baktılar. Adolin'in kılıcının spreni yakınlarında bek-

liyordu, ona söylenen yerde durmaya itirazı yokmuş gibiydi. Geçenler sanki onu görmekten utanıyor gibi gözlerini kaçırıyorlardı.

“Eh, liman memuru haklıymış,” dedi Çivit kollarını kavuşturarak. “Ne tepelere ne de Thaylen Şehri’ne giden gemi yok. Buralar düşmanın elindeki bölgelere fazla yakın.”

“Belki de onların yerine Harap Ovalar’ı denemeliyiz,” dedi Shallan. Bu doğuya gitmek anlamına geliyordu, bugünlerde gemilerin gitmelerinin daha olası olduğu bir yöne. Kaladin ve Çivit’in *ikisinin* de gitmek istedikleri yerlerden uzaklaşmak anlamına gelirdi ama en azından o da bir şey sayılırdı.

Eğer oraya ulaşırlarsa Shallan’ın hâlâ Yeminkapısı’nı bu taraftan çalıştırabilmenin bir yolunu bulması gerekecekti. Başaramazsa ne olurdu? Uzak bir yerlerde etraflarını çeviren boncukların ortasında kapana kısıldıklarını, yavaş yavaş açlıktan öldüklerini hayal etti.

“Listemizdeki gemilere sormaya devam edelim,” dedi Shallan önden giderek. Bir sonraki gemi beyaz ahşaptan yapılmış altın süslemeli uzun, heybetli bir gemiydi. Her ayrıntısı, *‘Bana ancak rüyanızda görürsünüz’* diyordu. Ambarların birinden gemiye doğru getirilen mandraların koşumları bile altındandı.

Liman memurunun verdiği listeye göre bu Payidar Fazilet denilen, güneydoğudaki bir yerlere gidiyordu. Bu Kaladin’in gitmek istediği yöne uygun *sayılırdı*, o yüzden Desen’den birini durdurup kaptanın insan yolcu almasının mümkün olup olmadığını sormasını istedi.

Pus ya da sisten yapılmış gibi görünen bir spren olan denizci sadece müthiş bir espri duymuş gibi güldü ve yürüyüp gitti.

“Sanırım bu hayır demek,” dedi Çivit.

Sonraki gemi Shallan’ın tecrübesiz gözlerine hızlı görünen şık bir gemiydi. Memur bunun iyi bir seçim olduğunu ve insan yolcuları almasının olası olduğunu belirtmişti. Gerçekten de güvertede çalışan bir spren yaklaşırlarken onlara el salladı. Çizmeli bir ayağını gemisinin yan tarafına koydu ve bir sırıtışla aşağıya baktı.

Ne türden bir sprenin çatlak kaya gibi bir derisi var, diye düşündü Shallan. Çatlakları sanki içi erimiş gibi parlıyordu. “İnsanlar,” diye seslendi spren Shallan’ın saçlarından vatanını okuyarak Vedence. “Evinizden çok çok uzaktasınız. Ya da yakınsınız belki ama yanlış âlemde!”

“Gemi arıyoruz,” diye seslendi Shallan yukarıya. “Ne tarafa doğru gidiyorsunuz?”

“Doğuya!” dedi spren. “Hürışık’a doğru!”

“Yolculuk için pazarlık yapmamız mümkün mü?”

“Tabii!” diye seslendi aşağıya. “İnsan yolcular her zaman ilginç olur. Sadece tavuğumu yemeyin. Hah! Ama pazarlığın beklemesi gerekecek. Yakında bir denetleme olacak. Yarım saat sonra geri gelin.”

Liman memuru da bundan bahsetmişti, her günün ilk saatinde gemiler resmî olarak denetleniyordu. Shallan ve ekibi geri çekildiler ve liman bürosunun yakınlarındaki buluşma noktasına geri dönmeyi önerdi. Yaklaşırlarken Shallan İco’nun gemisinin şu anda bir liman yetkilisi tarafından denetlendiğini gördü, sarmaşıklar ve kristallerden oluşmuş sprenlerden biriydi.

Belki biraz daha bastırıyorduk İco’yu bizi götürmeye ikna edebilirdik. Belki hâlâ...

Çivit nefesini tuttu ve Shallan’ı omzundan kavrayarak hızla iki ambarın arasındaki gemiden görünmeyecek bir ara sokağa çekti. “Hay Cehennem!”

“Ne?” diye sordu Shallan Desen ve yavaş yavaş hareket eden Adolin’in spreni de onlara katılırken.

“Yukarı bak,” dedi Çivit. “Kıç güvertede İco’yla konuşuyor.”

Shallan kaşlarını çatı, sonra dışarı bir bakış attı ve daha önce kaçırdığı şeyi fark etti; orada duran bir parshmenin mermersi derisine sahip bir silüet vardı. İco’nun yanında güvertenin birkaç karış yukarısında havada asılı duruyor, akılsız öğrencisinin başında bekleyen sert bir öğretmen gibi yükseliyordu.

Sarmaşık ve kristallerden oluşan spren yürüyerek yaklaştı ve ona rapor verdi.

“Belki bu denetlemeleri *kim* yapıyor diye sormalıydık,” dedi Çivit.

Kaladin resme daha yakından bakmak için tezgâhların arasındaki yoldan karşıya geçerken elindeki zıpkın üzerine endişeli bakışlar çekiyordu.

Bu âlemde bir sprene zarar verilebiliyor mu ki, diye merak etti bir parçası. *Eğer bu tarafta bir şeyler öldürülemiyor olsaydı denizciler zıpkın taşımazlardı, değil mi?* Bunu Adolin için tercümanlık yapmayı bitirdiği zaman Syl’e sorması gerekecekti.

Kaladin resmin yanına geldi. Yanındaki diğerlerinde çok daha fazla teknik beceri görünüyordu, başarılı portrelerdi, insan olan modellerini kusursuz bir şekilde yansıtıyorlardı. Onlara kıyasla bu resim

özensizdi. Ressam basitçe boyaya batırılmış bir bıçak almış ve tuvalin üzerine sürerek genel şekiller yapmış gibiydi.

Akla takılan, *güzel* şekiller. Çoğunlukla kırmızı ve beyazdı ama ortadaki bir şekilden dokuz gölge çıkıyordu...

Dalinar, diye düşündü Kaladin. *Elhokar'ı hayal kırıklığına uğrattım. Yaşadığımız o kadar şeyden sonra, yağmurlardan ve Moash'la yüzleştikten sonra... Başarısız oldum. Ve şehri kaybettim.*

Resme dokunmak için uzandı.

"Harika, değil mi?" dedi bir spren.

Kaladin irkildi, utanarak elini indirdi. Bu tezgâhın sahibi Ulaşkan bir kadındı, kısa boyu ve bronzdan at kuyruğu saçı vardı.

"Bu çok eşsiz bir parça, insan," dedi spren. "Çok uzaklardaki Tanrılar Katı'ndan geliyor, sadece ilahî bir varlığın görmesi amaçlanmış bir resim. Bir eserin sarayda yakılmaktan kurtulması ve pazara düşmesi enderdir."

"Dokuz gölge," dedi Kaladin. "Yaradılmamışlar mı?"

"Bu Nenefra'nın bir eseri. Derler ki onun şaheserlerinden birine bakan herkes farklı bir şey görmüş. Ve düşünürsen, istediğim fiyatın ne kadar düşük olduğunu görürsün. Sadece üç yüz broamluk Fırınaışığı! Gerçekten de sanat dünyasında zor zamanlar yaşıyoruz."

"Ben..."

Kaladin'in görsündeki aklından çıkmayan görüntüler tuvalin üzerindeki boyaların katı çizgileriyle örtüşüyordu. Thaylen Şehri'ne ulaşması gerekliydi. Zamanında yetişmesi gerekliydi...

Arkasındaki bu gürültü neydi?

Kaladin kendine geldi ve omzunun üzerinden arkaya baktığı anda Adolin'in ona doğru hızla geldiğini gördü.

"Bir sorunuz var," dedi prens.

"Bunu nasıl söylemezsin!" dedi Shalla'nın liman kayıt bürosundaki küçük sprene. "Şehri *Yokspremlerinin* yönettiğini söylemeyi nasıl *ihmal* etmiş olabilirsin?"

"Bildiğinizi düşünüyordum!" dedi spren yüzün köşelerindeki sarmaşıklar hareket ederek. "Ah. Aman! Öfke yararlı *değil* insan. Ben bir *profesyonelim*. Zaten biliyor olmanız gereken şeyleri açıklamak benim işim değil!"

"Hâlâ İco'nun gemisinde," dedi Çivit büronun penceresinden dışarıya bakarak. "Neden hâlâ İco'nun gemisinde?"

“İşte *bu* garip,” dedi spren. “Her denetleme genellikle sadece on üç dakika sürer!”

Hay Cehennem. Shallan nefesini bırakarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tekrar liman memuruna geri gelmek hesaplanmış bir riskti. Büyük ihtimalle o da Kaynaşık’a çalışıyordu ama sprenin gözünü korkutarak konuşturmayı umut etmişlerdi.

“Bu ne zaman oldu?” dedi Shallan. “Spren arkadaşım bize buranın özgür bir şehir olduğunu söylemişti.”

“Aylar oluyor,” dedi sarmaşıklı spren. “Ha, burada kontrolleri sıkı değil tabii. Sadece birkaç memurları ve liderlerimizin itaat etme sözleri var. Arada sırada iki Kaynaşık kontrole geliyor. Ben diğerinin epey deli olduğunu düşünüyorum. Ama Kyril, denetlemeleri yapan, eh, aslında o da deli olabilir. Çünkü sinirlendiği zamanlarda...”

“Hay Cehennem!” diye küfretti Çivit.

“Ne oldu?”

“İco’nun gemisini ateşe verdi.”

Kaladin sokaktan karşıya koştuğu zaman Syl’i bir kalabalığın ortasında buldu. Yüzünü kapatmak için kocaman şapkasını aşağıya çekmişti ama bir grup spren yiyecek tezgâhının etrafında toplanmış Syl’i işaret ediyor ve kendi aralarında konuşuyorlardı.

Kaladin ite kaka kalabalığı yardı, Syl’i kolundan tuttu ve çekerek tezgâhtan uzaklaştırdı. Adolin de bir elinde zıpkını diğer elinde bir yiyecek torbasıyla onları takip etti. Toplanmış kalabalıktaki sprenlere doğru tehditkâr şekilde baktı, onlar da takip etmediler.

“Seni tanıdılar,” dedi Kaladin Syl’e. “İllüzyona rağmen.”

“İl... Belki...”

“Syl.”

Kaladin onu kolundan tutmuş sokak boyunca çekerek götürürken Syl diğer eliyle şapkasını tutuyordu. “Şimdi... sana şerefsprenlerinin yanından tüydüğümü anlatmıştım ya...”

“Evet.”

“Geri getirilmem için büyük bir ödül koymuş *olabilirler*. Shadesmar’daki bütün limanlarda tarifimi ve bazı resimlerimi asmış olabilirler mesela. Ee... evet.”

“Sen affedildin,” dedi Kaladin. “Fırtınababa benimle kurduğun bağı kabul etti. Kardeşlerin Köprü Dört’ü kolluyor, kendileri de bağ kurmayı düşünüyorlar!”

“Bunlar biraz yeni şeyler Kaladin. Ayrıca affedildiğimden de şüpheliyim, Harap Ovalar’dakiler benimle konuşmuyor. Onlara göre ben asi bir çocuğum. Hâlâ beni şerefspreni başkenti Payidar Fazilet’e götürecek kişiye verilecek Fırtınasığ’ından inanılmaz bir ödül var.”

“Bunun bana söyleyecek kadar önemli olmadığını mı düşündün?”

“Tabii ki hayır. Şimdi söylüyorum ya.”

Adolin onlara yetişebilsin diye durdular. Yiyecek tezgâhının oradaki sprenler hâlâ konuşuyorlardı. Fırtınalar adına. Bu haber kısa süre içinde Celebrant’a yayılacaktı.

Kaladin Syl’e ters ters baktı, o da satın aldığı aşırı büyük yağmurluğun içinde büzüldü. “Çivit bir kelle avcısı,” dedi kısık bir sesle. “Ve ben... spren açıkgozü gibi bir şey sayılırım. Bilmeni istemiyordum. Onlar gibi benden nefret edersin diye.”

Kaladin içini çekti, sonra Syl’i tekrar kolundan tuttu ve limana doğru çekmeye başladı.

“Böyle kılık değiştirmenin işe yaramayacağını bilmeliydim,” diye ekledi Syl. “Saklanabilmek için fazla güzel ve çekici olduğum belliydi.”

“Bu gelişme bir gemi bulmamızı zorlaştırabilir,” dedi Kaladin. “Biz...” Sokakta durdu. “Şu ilerdeki duman mı?”

Kaynaşık iskeleye konarak İco’yu limanın zeminine doğru fırlattı. Arkalarında İco’nun gemisi öfkeli bir ateşe dönüşmüştü, diğer denizciler ve denetimciler aceleyle geminin köprüsünden aşağıya iniyorlardı.

Shallan pencereden izliyordu. Kaynaşık yerden birkaç santim yükselir, sonra liman memurunun binasına doğru kaymaya başlar-ken Shallan’ın nefesi kesildi.

Refleks olarak Fırtınasığ’ı çekti. “Korkmuş görünün!” dedi diğerlerine. Adolin’in sprenini kolundan yakaladı ve memurun odasının yan tarafına doğru sürükledi.

Kaynaşık içeriye daldığı zaman onları Shallan’ın eskizini yaptığı denizcilerin yüzlerine bürünmüş ve sinerken buldu. En garip olan Desen’di, gerçekçi görünmek için garip kafasının bir şapkayla kapatılması gerekiyordu.

Lütfen gemideki denizcilerle aynı yüze sahip olduğumuzu fark etme. Lütfen.

Kaynaşık onları görmezden gelerek masanın arkasındaki korkmuş sarmaşık sprene doğru uçtu.

“O gemi insan suçluları saklıyordu,” dedi Desen Kaynaşık’ın memurla konuşmasını fısıldayarak tercüme ederken. “Bir hidratörleri var ve güvertede insan yiyeceği kalıntıları bulduk. İki ya da üç insan, bir şerefspreni ve bir de mürekkepspreni var. Bu suçluları gördün mü?”

Sarmaşık spren korkuyla masada sindi. “Erzak almak için pazara gittiler. Bana onları dikeyselliğe götürebilecek gemileri sordular.”

“Bunu benden sakladın mı?”

“Herkes neden benim onlara her şeyi anlatacağımı düşünüyor? Ah, benim sorulara ihtiyacım var, düşüncelere değil!”

Kaynaşık soğuk bir bakışla spreni inceledi. “Şunu söndürün,” dedi yangına doğru işaret ederek. “Gerekliyorsa şehrin kum stoklarını kullanın.”

“Emredersiniz yüce kişi. Eğer izin verirseniz, limanda yangın çıkarmak pek mantıklı...”

“*Vermiyorum*. Yangını söndürmeyi bitirdiğin zaman eşyalarını topla. Yerine derhâl başkası geçecek.”

Kaynaşık odadan çıkıp gitti, içeriye dumanın kokusu doldu. İco’nun gemisi içine çöktü, alevler yükseklerle çıkıyordu. Yakınlarda diğer gemilerin denizciler telaşla mandralarını kontrol etmeye ve gemilerini yangından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

“Ah, *aman...*” dedi masanın arkasındaki spren. Onlara baktı. “Sen... sen bir Parlayan mısın? Eski yeminler yeniden mi ediliyor?”

“Evet,” dedi Shallan Adolin’in spreninin kalkmasına yardım ederken.

Korkmuş küçük sprenin oturuşu dikleşti. “Ah, ne kadar *şanlı* bir gün. Şanlı! İnsanoğlunun şerefine geri dönmesini ne kadar uzun zamandır bekliyorduk!” Ayağa kalktı ve elini salladı. “Gidin, lütfen! Bir gemiye binin. Eğer geri gelirse onu oyalayacağım, evet, oyalayacağım. Ah, ama *çabuk* gidin!”

Kaladin havada bir şey hissetti.

Belki rüzgârlara binerek geçen saatlerden sonra onun için tanıdık olan kumaş dalgalanmasıydı. Belki sokağın ilerisindekilerin duruşlarıydı. Kaladin daha ne olduğunu anlamadan tepki vererek Syl ve Adolin’i yakaladı, grubu pazarın kıyısındaki bir çadırın içine çekti.

Dışarıdan bir Kaynaşık hızla uçarak geçti, yanlış yöne doğru uzanan gölgesi onu takip ediyordu.

“Fırtınalar adına!” dedi Adolin. “İyi becerdin Kal.”

Çadırdı sadece dumandan oluşan tek bir şaşırmış spren vardı, Boynuzyiyenli kıyafetlerine benzer bir şeyler ve yeşil bir şapka giydiği için acayip görünüyordu.

“Dışarı,” dedi Kaladin, havadaki duman kokusu içini dehşetle dolduruyordu. Ambarların arasındaki bir ara yoldan hızla ilerlediler ve limana çıktılar.

İleride İco’nun gemisi parlak alevlerle yanıyordu. Sprenler garip dillerinde bağırarak her tarafta koştururken limana bir kargaşa hâkimdi.

Syl nefesini tutarak beyaz ve altınla döşeli bir gemiyi işaret etti. “Saklanmamız gerek. *Hemen.*”

“Şerefspremleri mi?” diye sordu Kaladin.

“Evet.”

“Şapkanı öne indir, ara sokağa geri dön.” Kaladin gözleriyle kalabalığı taradı. “Adolin, diğerlerini görüyor musun?”

“Hayır,” dedi Adolin. “İshar’ın ruhu! Burada yangını söndürmek için hiç su yok. Saatlerce yanacak. Ne olmuş?”

İco’nun denizcilerinden biri kalabalığın arasından çıktı. “Kaynaşık’ın elindeki bir şeyden bir parıltı çıktığını gördüm. Sanırım o İco’yu korkutmaya çalışıyordu ama kazayla yangın çıkardı.”

Dur, diye düşündü Kaladin. *Bu Alethçe miydi?* “Shallan?” diye sordu dört tane Ulaşkan etraflarında toplanırken.

“Buradayım,” dedi başka bir tanesi. “Başımız belada. Burada bizi götürmeyi kabul edecek olan tek gemi şuydu.”

“Son sürat limandan uzaklaşan gemiyi mi diyorsun?” diye sordu Kaladin bir iç çekişle.

“Başka kimse bizi gemisine almayı düşünmedi,” dedi Çivit. “Ayrıca diğerleri farklı yönlerde gidiyordu. Burada mahsur kalmak üzereyiz.”

“Savaşmayı deneyebiliriz,” dedi Kaladin. “Belki birini ele geçiririz.”

Adolin başını sallayarak reddetti. “Bence bu Kaynaşık’ın bizi bulmasına yetecek kadar uzun sürer ve gürültü çıkarır.”

“Eh, *onunla* dövüşebilirim,” dedi Kaladin. “Sadece tek bir düşman var. Onu yenebilirim.”

“Elimizdeki bütün Fırtınaşığı’nı kullanarak mı?” diye sordu Shallan.

“Sadece bir şeyler düşünmeye çalışıyorum!”

“Benim bir fikrim olabilir,” dedi Syl. “Müthiş kötü bir fikir.”

“Kaynaşık sizi aramaya gitmişti,” dedi Shallan Kaladin’e. “Pazar yerine doğru uçtu.”

“Yanımızdan geçti.”

“Millet?”

“Uzun sürmez ama. Yakında buraya geri dönecek.”

“Syl’in başına konulmuş bir ödül varmış.”

“Hişt?”

“Bir plana ihtiyacımız var,” dedi Kaladin. “Eğer kimsenin...” Sustu.

Syl yavaş yavaş limandan çıkmaya başlamış olan beyaz ve görkemli gemiye doğru koşmaya başlamıştı. Üzerindeki yağmurluğunu ve şapkasını attı, sonra yanındaki iskele boyunca koşarken gemiye doğru bağırmaya başladı.

“Hey! Hey, buraya bakın!” diye bağırdı.

Bakıcıları mandraları yavaşlatırken gemi ağır ağır durdu. Üç tane beyaz-mavi şerefspreni geminin yan tarafında belirdiler, müthiş bir şok içinde aşağıya bakıyorlardı.

“Antik Kız Evlat *Sylphrena*, sen misin?” diye bağırdı bir tanesi.

“Benim!” diye bağırarak cevap verdi Syl. “Kaçıp gitmeden önce beni yakalarsanız iyi olur! Bugün kendimi ne kadar uçarı hissediyorum. Her an ortadan kaybolup kimsenin beni bulamayacağı bir yerlere gidebilirim!”

İşe yaradı.

Bir merdiven indirdiler ve Syl de hızla gemiye çıktı, diğerleri de onu takip etti. Kaladin en son gitti, omzunun üzerinden arkayı gözlüyor, Kaynaşık’ın her an gelmesini bekliyordu. Geldi de, ama bir ara sokağın ağzında durup gemiye binmelerini izledi. Görünüşe göre şerefsprenleri yaklaşmasını önlemişlerdi.

Güvertede Kaladin denizcilerin çoğunun sis ya da pustan olmuş sprenler olduklarını gördü. Bir tanesi iple Syl’in kollarını birbirine bağlıyordu. Kaladin araya girmeye çalıştı ama Syl başını salladı. “Henüz değil,” diye ağzını oynattı.

Tamam. Kaladin şerefsprenleriyle daha sonra da tartışabilirdi.

Gemi tekrar hareket ederek şehirden kaçan diğerlerine katıldı. Şerefsprenleri Kaladin ve diğerlerini pek umursamıyordu ama bir tanesi zıpkınları aldı ve bir diğeri de ceplerini arayarak dolu mücevherlerine el koydu.

Şehir arkalarında gittikçe küçülürken Kaladin, Kaynaşık’ın limanın üzerinde asılı duran görüntüsünü fark etti, yanan gemiden çıkan duman sütununun yanındaydı.

En sonunda diğer yöne doğru hızla uçup gitti.

Pek çok kültürde Ölüm Sayıklamaları denilen şeyin ölmekte olan insanların üzerine çökmesinden bahsedilir. Eskiler, bunu Yaradan'a atfediyor ama ben kehanet gibi göründüklerini keşfettim. Bunun en fazla tartışma yaratacak iddiam olacağından eminim ama ben bunların Moelach'ın günümüze kadar varlığını sürdürmesinin etkileri olduklarını düşünüyorum. Kanıt sunmak oldukça kolay: etkisi bölgesel ve Roshar üzerinde hareket etmeye eğilimli. Bu Yaradılmamış'ın etki alanı.

—Mitika, Hessi, sayfa 170

Dalinar irkilerek tanımadığı bir yerde uyandı, taş bir zeminde yatmaktan sırtı ağrımişti. Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı, kendine gelmeye çalışıyordu. Fırtınalar adına... neredeydi?

Odanın uzak ucundaki açık bir balkondan içeriye yumuşak güneş ışığı parlıyordu ve ışık huzmelerinin içinde dans eden toz zerrecikleri vardı. Bu sesler neydi? İnsan seslerine benziyorlardı ama boğuklardı.

Dalinar ayağa kalktı, sonra üniforma ceketinin açılmış düğmelerini ilikledi. Jah Keved'den geri döneli... ne kadar olmuştu, üç gün mü? Vorin kilisesinden aforoz edilmesinden beri.

O günleri hüsrana, keder ve ızdıraptan oluşan bir bulanıklık olarak hatırlıyordu. Tabii bir de içki. Bol bol içmişti. Acıdan kaçınmak için alcole sığınmıştı. Yaralarına merhem olmuyordu tabii. Yine de şimdiye kadar Dalinar'ı hayatta tutmuştu.

Bu odayı biliyorum, diye fark etti tavandaki freske bakarken. *Görülerimin birinde görmüştüm.* Baygın olduğu sırada bir yücefırtına gelmiş olmalıydı.

“Fırtınababa?” diye seslendi Dalinar sesi yankılanarak. “Fırtınababa neden bana bu görüyü gönderdin? Bunun çok tehlikeli olduğu konusunda anlaşıştık.”

Evet, burayı iyi hatırlıyordu. Bu *Kralların Yolu*’nun yazarı Nohadon’la karşılaştığı görüydü. Neden daha önceki gibi ilerlemiyordu? Nohadon’la balkona çıkıyor, bir süre konuşuyorlardı, sonra da görüş bitiyordu.

Dalinar balkona doğru yürümeye başladı ama fırtınalar adına, o ışık ne kadar da *güçlüydü*. Işık üzerini kaplıyor, gözlerini yaşırtıyordu, gözlerini korumak için elini kaldırmak zorunda kaldı.

Arkasında bir şey duydu. Kazınma sesi miydi? Dalinar parlaklığa arkasını döndü ve duvardaki bir kapıyı gördü. Dokunuşuyla kolayca açıldı ve güçlü güneş ışığından çıkarak kendini daire şeklinde bir odada buldu.

Dalinar kapıyı bir tık sesiyle kapattı. Bu oda öncekinden çok daha küçüktü, ahşap bir zemini vardı. Duvardaki pencereler açık bir gökyüzüne bakıyordu. Bir tanesinden bir gölge geçti, sanki devasa bir şey güneşin önünden geçmişti. Ama... güneş nasıl bu tarafa da vurabiliyordu?

Dalinar omzunun üzerinden arkasındaki tahta kapıya baktı. Altından hiç ışık sızmiyordu. Kaşlarını çatarak kapının koluna uzandı, sonra bir daha o kazınma sesini duyarak durakladı. Arkasını döndüğünde duvarın yanında üzeri kâğıtlarla dolu büyük bir masa gördü. Bunu demin nasıl görmemişti?

Bir elmas tarafından aydınlatılan masada bir adam oturuyor, elindeki kamele bir şeyler yazıyordu. Nohadon yaşlanmıştı. Önceki görüde gençti ama şimdi saçları gümüş renkteydi, yüzünde kırışıklar vardı. Ama *aynı* adamdı, yüzünün şekli aynıydı, sivri sakalı da. Kendini yazmaya iyice kaptırmıştı.

Dalinar masaya doğru yaklaştı. “*Kralların Yolu,*” diye fısıldadı. “Yazılmasını izliyorum...”

“Aslında bu bir alışveriş listesi,” dedi Nohadon. “Bugün malzemeleri bulabilirsem Shin ekmeği pişireceğim. İnsanların ağızlarının suyu akıyor. Oysa tahılın o kadar yumuşak olmaması gerekir.”

Ne...? Dalinar başının yan tarafını kaşıdı.

Nohadon havalı bir hareketle yazmayı bitirdi ve kalemini masaya

attı. Sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı, bir aptal gibi sırtıyordu, Dalinar'ı kolundan yakaladı. "Seni yeniden görmek güzel dostum. Son zamanlarda zor günler geçiriyorsun, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin," diye fısıldadı Dalinar, Nohadon'un onu kim olarak gördüğünü merak ediyordu. Önceki görüde Dalinar Nohadon'un danışmanlarından birinin yerindeydi. Nohadon dünyayı birleştirmek için bir savaşı düşünürken birlikte balkonda durmuşlardı. İnsanoğlunu bir sonraki İssızlık'a hazırlama amacı taşıyan radikal bir çözümdü.

O asık suratlı adam gerçekten bu kadar dinç ve hevesli bir hâle gelmiş olabilir miydi? Hem bu görü nereden gelmişti? Fırtınababa Dalinar'a bütün görüşleri çoktan gördüğünü söylememiş miydi?

"Gel," dedi Nohadon. "Pazara gidelim. Biraz alışveriş kafanı sıkıntılarından uzaklaştırır."

"Alışveriş mi?"

"Evet, alışveriş. Alışveriş yapıyorsun, değil mi?"

"Ben... genellikle bunu benim yerime başkaları yapıyor."

"Ah, elbette öyle," dedi Nohadon. "Daha 'önemli' şeylerle uğraşabilmek için basit bir zevki kaçırmak tam senlik. Eh, gel bakalım. Kral benim. Bana da hayır diyecek hâlin yok, değil mi?"

Nohadon Dalinar'ı kapıdan geri çıkardı. Işık gitmişti. Geçen sefer ölüm ve yıkım manzarasına bakan balkona çıktılar. Şimdi ise insan ve yük arabalarıyla dolu, hareketli bir şehre bakıyordu. Şehirden gelen sesleri Dalinar bir anda fark etti, sanki o andan önce bastırılmıştı. Kahkahalar, konuşmalar, bağrışmalar. Yük arabalarının gıcırıltıları. Chulların bağırışları.

Erkekler geniş kuşaklarla bellerinden bağlanmış uzun etekler giyiyor, bazılarının kuşakları karınlarının üstlerine kadar çıkıyordu. Üzerleri ya çıplaktı ya da basit gömlekler giyiyorlardı. Bunlar Dalinar'ın gençken giydiği takamalara benziyordu ama çok daha eski bir tarzdı. Kadınların giydikleri boru gibi elbiseler daha da garipti, kat kat küçük kumaş halkalarından oluşuyorlardı ve dipleri püsküllüydü. Elbiseleri yürürlerken dalgalanıyor gibi görünüyordu.

Kadınların kolları omuzlarına kadar açıktı. Eminellerini örtmüyorlardı. *Önceki görüde Şafak dilinde konuşuyordum,* diye hatırladı Dalinar. *Sözlerim antik metinlerin çevirilerine başlamaları için Navani'nin âlimlerine referans oldu.*

"Nasıl aşağı ineceğiz?" diye sordu etrafta merdiven göremeyen Dalinar.

Nohadon balkonun kenarından aşağıya atladı. Güldü, bir kule penceresiyle aşağıdaki bir çadırın arasına bağlanarak gerilmiş kumaşa düştü ve aşağıya doğru kaydı. Dalinar küfredip balkondan aşağıya sarktı, Nohadon'un parladığını görene kadar yaşlı adam için endişeleniyordu. O bir Dalgabağlayan'dı, ama Dalinar bunu zaten bir önceki görüden biliyordu.

Yürüyerek yazı odasına geri döndü ve Nohadon'un kullandığı el-mastan Fırtınası'ğı çekti. Geri geldi, sonra Nohadon'un düşüşünü yavaşlatmak için kullandığı kumaşı hedef alarak kendini balkondan aşağıya attı. Dalinar kumaşa hafif açıyla düştü ve inişine yön vermek için sağ ayağını önde tutarak kaydırdan kayar gibi aşağı indi. Yere yaklaştığı zaman iki eliyle kumaşın kenarından tutarak kendini yana attı ve kralın yanına bir *gümleme*yle inmeden önce bir an için asılı kaldı.

Nohadon alkışladı. "Atlayacağını düşünmemiştim."

"Aptalları takip etmekte tecrübeliyim."

Yaşlı adam sırtıttı, sonra listesine göz attı. "Bu taraftan," dedi eliyle işaret ederek.

"Alışveriş yapmak için tek başına dışarı çıkmama inanamıyorum. Muhafızların nerede?"

"Tek başıma ta Urithiru'ya kadar yürüdüm. Sanırım başımın çaresine bakabilirim."

"Urithiru'ya kadar yürümedin," dedi Dalinar. "Yeminkapıları'ndan birine kadar yürüdün, oradan da Urithiru'ya geçtin."

"Hiç de bile!" dedi Nohadon. "Urithiru'nun mağaralarına ulaşmak için biraz yardıma ihtiyacım olsa da bütün yolu yürüdüm. Bu da bir nehri geçmek için kayığa binmekten daha büyük bir hile değil."

Nohadon hızlı adımlarla pazarda ilerledi ve Dalinar onu takip etti, herkesin renkli kıyafetleri dikkatini dağıtıyordu. Binaların taşları bile canlı renklere boyanmıştı. Dalinar geçmiş her zaman... sıkıcı hayal etmişti. Antik zamanlardan kalma heykeller yıpranmıştı, onların bu kadar parlak renklere boyanmış olabilecekleri aklının ucundan bile geçmemişti.

Ya Nohadon? Dalinar her iki görüde de hiç beklemediği birini görmüştü. Savaşı düşünen genç Nohadon. Şimdi de neşeli, konuşkan, yaşlı Nohadon. *Kralların Yolu*'nu yazan o derin düşünceli filozof ne-redeydi?

Unutma bu gerçekten o değil, dedi Dalinar kendi kendine. *Konuştuğum kişi görünün bir ürün.*

Her ne kadar pazardaki bazı kişiler krallarını tanısa da, Noha-

don'un geçişi pek dikkat çekmiyordu. Dalinar binaların ötesinde hareket eden bir şeyi görünce hızla döndü, iki binanın arasından büyük bir gölge geçmişti, uzun ve devasa boyuttaydı. Dalinar gözlerini o yöne dikti ama bir daha göremedi.

Bir tüccarın yabancı tahıllar sattığı bir çadıra girdiler. Adam hızla geldi ve Nohadon'a fazla samimi bir şekilde sarıldı. Sonra kâtipler gibi pazarlık etmeye başladılar, tüccar mallarına işaret ederken parmaklarındaki yüzükler parıldıyordu.

Dalinar çadırın duvarının yanında oyalanıyor, uvallardaki tahılların kokularını içine çekiyordu. Uzaklardan bir *güm* sesi geldi. Sonra bir tane daha. Yer sallandı ama kimse tepki vermiyordu.

"Noh... Majesteleri?" diye seslendi Dalinar.

Nohadon onu duymazdan geldi. Çadırın üzerinden bir gölge geçti. Dalinar gölgenin şeklini, gümleyen ayak seslerini anlamaya çalışarak eğildi.

"Majesteleri!" diye bağırdı etrafında korkusprenleri çıkarken. "Tehlikedeyiz!"

Gölge geçti ve ayak sesleri uzaklaştı.

"Anlaştık," dedi Nohadon tüccara. "Beni iyi kandırdın üçkâğıtçı seni. Benden kopardığın fazladan kürelerle Lani'ye güzel bir şeyler almayı unutma."

Tüccar kükreleyen bir gülmeyle cevap verdi. "Kazıklananın siz olduğunı mu düşünüyorsunuz? Fırtınalar adına Majesteleri. Reelin son kaşışını isteyen ninem gibi pazarlık yapıyorsunuz!"

"O gölgeyi gördün mü?" diye sordu Dalinar Nohadon'a.

"Shin ekmeğini yapmayı nereden öğrendiğimi sana söyledim mi?" diye cevap verdi Nohadon. "Baştan söyleyeyim, Shin Kak Nish'te değil."

"Ben..." Dalinar devasa gölgenin gittiği yöne bakıyordu. "Hayır. Tahminim bu değildi."

"Savaşta," dedi Nohadon. "Batıda. Issızlık'tan sonraki yıllardaki o anlamsız savaşlardan birindeydi. Niye çıktığını bile hatırlamıyorum. Birileri bir yerleri işgal etmişti, bu da bizim Makabakam'la ticaretimizi engelliyordu. Biz de kalktık, gittik.

"Kendimi bir gözcü grubuyla birlikte Shin sınırında buldum. Gör­düğün gibi seni az önce kandırdım. Shin Kak Nish'te öğrenmedim dedim ve öyle. Hemen yakınında.

"Askerlerim geçitlerin birinin aşağısındaki küçük bir köyü işgal ettiler. Bize yemek yapan kadın işgalimizi kabullenmişti. Hangi ordu-

nun elinde oldukları umurunda değil gibiydi. Bana her gün ekmek yapardı ve ben de ekmeği o kadar çok sevdim ki bir gün tarifini öğrenmek isteyip istemediğimi sordu...”

Nohadon’un sesi azalarak sustu. Önünde tüccar büyük terazisinin bir kefesine ağırlıklar yerleştirdi, sonra diğer kefeye tahıl dökmeğe başladı. Altın renkli tahıl büyüleyici görünüyordu, esir alınmış alevlerin ışıkları gibiydi. “Aşçı kadına ne oldu?” diye sordu Dalinar.

“Yazık oldu. Bu mutlu sonla biten bir hikâye değil. Kitapta bahsetmeyi düşünmüştüm ama hikâyemin Urithiru’ya olan yürüyüşümle sınırlı kalmasının en iyisi olacağına karar verdim.” Nohadon sessizleşti, düşünceliydi.

Bana Taravangian’ı hatırlatıyor, diye düşündü Dalinar birden. *Çok garip.*

“Sıkıntılı görünüyorsun dostum,” dedi Nohadon. “Senin hayatın da o kadının gibi.”

“Hükümdar olmak büyük bir yük, bir ayrıcalık değil,” dedi Dalinar. “Bunu bana *sen* öğrettin. Ama fırtına kapsın Nohadon. Bir çıkış yolu göremiyorum! Hükümdarları bir araya getirdik ama savaş davulları hâlâ kulaklarımda. Müttefiklerimle birlikte attığım her adım için haftalarca düşünüyoruz. Gerçek, zihnimin arka tarafından fısıldıyor. Diğerlerine yapmaları gerekenleri *yaptırabilseydim* dünyayı en iyi şekilde savunabilirdim!”

Nohadon başını sallayarak onayladı. “Peki neden öyle yapmıyorsun?”

“Çünkü sen öyle yapmadın.”

“Denedim ve başarısız oldum. Bu beni farklı bir yola yönlendirdi.”

“Sen bilge ve erdemlisin. Ben bir savaşçıyım Nohadon. Kan dökmekten bir şey beceremem.”

Onları yine duyuyordu. Ölülerin gözyaşlarını. Evi’yi. Çocukları. Şehri yakan alevleri. Ateşin ziyafet çekerken zevkle kükrediğini duydu.

Tüccar onları görmezden geliyor, terazideki tahılları dengelemeye çalışıyordu. Ağırlıkların olduğu taraf hâlâ ağır basıyordu. Nohadon bir parmağını tahılların olduğu kefeye koydu ve bastırdı, teraziye dengeledi. “Bu kadarı yeterli dostum.”

“Ama...” dedi tüccar.

“Artanları çocuklara ver lütfen.”

“O kadar pazarlıktan sonra mı? Eğer söyleseydin bağış yapardım zaten, biliyorsun.”

“Ne yapsaydım, pazarlığın eğlencesini mi kaçırsaydım?” dedi Nohadon. Tüccarın kalemini ödünç aldı, sonra listesindeki bir satırın üzerini çizdi. “Gerçekten de başarabileceğin şeylerin bir listesini yapıp, sonra onların birer birer üzerini çizmekte bir tatmin hissi var,” dedi Dalinar’a. “Dediğim gibi, basit bir zevk.”

“Ne yazık ki bana alışverişten daha önemli şeyler için ihtiyaç var.”

“Zaten sorun her zaman bu değil mi? Söyle bana. Sorumluluklardan ve karar vermenin zorluğundan bahsediyorsun. Bir prensibin bedeli nedir?”

“Bedel mi? Prensip sahibi olmanın bir bedeli *olmamalı*.”

“Öyle mi? Ya doğru kararı vermek seni zenginlik, refah ve sonsuz mutlulukla kutsayacak bir spren yaratacak olsaydı? O zaman ne olurdu? Hâlâ prensiplerin olur muydu? Prensip sahibi olmak *kazançlarla* değil *fedakârlıklarla* ilgili değil mi?”

“Yani tamamen olumsuz mu?” dedi Dalinar. “Bir faydası olmadığı için kimsenin prensip sahibi olmaması gerektiğini mi söylüyordun?”

“Hiç de bile,” dedi Nohadon. “Ama doğru olan şeyi yapmayı seçtiğin için hayatının kolay geçeceğini düşünmemelisin! Şahsen ben hayatın adil olduğunu düşünüyorum. Sadece çoğu zaman dengeleyici unsurun ne olduğunu hemen göremiyorsun.” Tüccarın terazisine koyduğu parmağını salladı. “Dolaylı anlatımımı başışlarsın umarım. Bu tür anlatımlardan hoşlanır oldum. Hatta bu konuda bir kitap bile yazdım denebilir.”

“Bu... diğer görülerden farklı,” dedi Dalinar. “Neler oluyor?”

Biraz önceki gümler geri döndü. Dalinar hızla döndü, sonra o şeyin ne olduğunu görmeye kararlı bir şekilde çadırdan dışarıya koştu. Binaların tepesinde yükseldiğini gördü, çıkıntılı bir yüzü olan taştan bir yaratıktı ve kafatasının derinliklerinde kırmızı noktalar parlıyordu. Fırtınalar adına! Dalinar’ın silahı bile yoktu.

Nohadon elinde tahıl torbasıyla çadırdan çıktı. Yukarıya doğru baktı ve gülümsedi. Yaratık öne eğildi, sonra büyük iskeletimsi bir elini uzattı. Nohadon uzanarak eliyle yaratığınkine dokundu ve yaratık hareketsizleşti.

“Epey fena bir kâbus yaratmışsın,” dedi Nohadon. “O fırtına tortusu neyi temsil ediyor acaba?”

“Acıyı,” dedi Dalinar yaratıktan uzaklaşarak. “Gözyaşlarını. *Yükleri*. Ben bir yalanı yaşıyorum Nohadon. İkiyüzlüyüm.”

“Bazen ikiyüzlü insan değişim sürecinde olan bir insandan başka bir şey değildir.”

Bir dakika. Bunu *Dalinar* söylememiş miydi? Kendini daha güçlü hissettiği sırada? Daha kendinden emin olduğu sırada?

Şehirde başka gümler duyuldu. Yüzlercesi. Her taraftan yaratıklar yaklaşıyordu, güneşin altında gölgelerdi.

“Her şey üç âlemde var olur *Dalinar*,” dedi Nohadon. “Fiziksel; şu anda olduğun yer. Bilinçsel; kendini görme şeklin. Ruhsal da kumsursuz olan sen; acıların, hataların ve belirsizliklerin ötesine geçmiş olan kişi.”

Taş ve dehşetten oluşan yaratıklar etrafını çevirmişti, başları çatıları aşılıyor, ayakları ise binaları eziyordu.

“Yeminleri ettin,” diye seslendi Nohadon. “Ama yolculuğu anladın mı? Neler yapman gerektiğini anlıyor musun? Önemli bir parçayı unuttun, o olmadan hiçbir yolculuğun *olamayacağı* şeyi.”

Yaratıkların yumrukları *Dalinar*’a doğru savruldu.

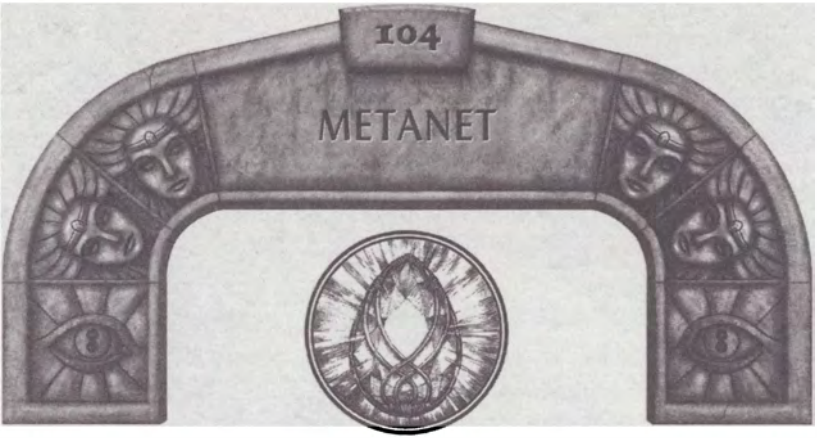
“Bir adamın atabileceği en önemli adım nedir?”

Dalinar uyandı, *Urithiru*’daki yatağına kıvrılmış, yine kıyafetlerinin içinde uyuyakalmıştı. İçi neredeyse tamamen boşalmış olan bir şarap şişesi masanın üzerinde duruyordu. Fırtına yoktu. Uykusunda gördüğü bir görüş değildi.

Yüzünü ellerine gömerek titredi. İçinde bir şeyler filizleniyordu, bir anı. Gerçekten *yeni* bir hatıra, tamamen unuttuğu bir şey değildi. Ama bir anda sanki daha dün olmuş gibi zihninde netleşti.

Gavilar’ın cenazesi.

Cümbüşün Kalbi de denilen Ashertmarn, üç akılsız Yaradılmamış'ın sonuncusu. Onun insanoğluna verdiği şey kehanet ya da savaş kuvveti değil, zevk düşkünlüğüydü. Hanedanın çöküşüne sebep olduğu kayıtlara geçirilen 480'deki Bayala Sarayı'nda yapılan büyük sefahat Ashertmarn'ın etkisine atfedilebilir.

—Mitika, Hessi, sayfa 203

Navani Kholin'in bir krallığın çöküşünü engelleme konusunda biraz tecrübesi vardı.

Gavilar son günlerde değişmeye başlamıştı. Ne kadar kötü hâle geldiğini çok az kişi biliyordu ama tuhafliklarını görmüşlerdi. Jasnah bunun hakkında kayıt tutmuştu. Babasının biyografisinden cinsel ilişkilerine ve Boynuzyiyen Tepeleri'nin güney eteklerindeki chul üreme döngülerinin önemine kadar türlü konuda bir şeyler yazacak zamanı bir şekilde bulurdu.

Navani Urithiru'nun koridorlarında yürürken Köprü Dört'ün bir grup iri yarı Rüzgârkoşucu da ona eşlik ediyordu. Gavilar'ın dikkati başka şeylere kaydıkcı, Navani de açığızlerin krallığı parçalamalarına engel olmak için çalışmıştı. Ama o bugün karşısında olan farklı bir tehlikeydi.

Bugün Navani'nin yaptıklarının ülkesi için değil, tüm dünya için sonuçları olacaktı. Kulenin derinliklerindeki odaya daldı ve içeride oturan dört açığız hızla ayağı fırladı, Sebarial hariç; o oturmuş, üzer-

lerinde uygunsuz durumlarda olan kadınların resimleri bulunan bir deste kartı karıştırıyordu.

Navani içini çekti, sonra ona saygıyla eğilirken ışık kel kafasından yansıyan Aladar'a başıyla selam verdi. Aladar'ın ince bıyığının ve alt dudağındaki sakal tutamının, dikkati kel kafasından uzaklaştırmak için mi olduğunu, kim bilir kaçınıcı kez merak etti. Hatham da buradaydı, yuvarlak yüz hatları ve turuncu gözleriyle zarifti. Her zaman olduğu gibi kıyafet seçimi diğer herkesten farklıydı. Bugün turuncu giymişti.

Berrakhanım Bethab kocasını temsil etmek için gelmişti. Ordudaki askerler böyle yaptığı için kocasına saygı duymamaya eğilimliydiler ama kocası Mishinah'yla zaten politik becerisi için evlenmişti. Bu hamle akıllıca ve iyi hesaplanmış bir hareketti.

Köprü Dört'ün beş üyesi Navani'nin arkasına dizildi. Navani onlardan eşlik etmelerini istediği zaman şaşırmışlardı, tahta kazandırdıkları otoritenin henüz farkında değillerdi. Dünyadaki yeni güç Parlayan Şövalyeler'di ve politika bir nehrin akıntıları gibi onların etrafında dönmüyordu.

"Berrakbeyler ve Berrakhanım," dedi Navani. "İsteğiniz üzerine buraya geldim ve hizmetinizdeyim."

Aladar oturarak boğazını temizledi. "Berrakhanım, siz de biliyorsunuz ki bizler kocanızın davasına en sadık olanlarız."

"Ya da en azından onun yanında durarak zengin olmayı umut edenleriz," diye ekledi Sebarial.

"Sebepleriniz ne olursa olsun kocam desteğiniz için sizlere minnettar," dedi Navani. "Daha güçlü bir Alethkar ve dolayısıyla daha güçlü bir dünya yaratıyorsunuz."

"İkisinden de geriye ne kalmışsa artık," diye belirtti Sebarial.

"Navani," dedi Berrakhanım Bethab. Sıska bir yüzü olan mahcup bir kadındı. "Bu zor zamanda sorumluluğu üstlendiğiniz için size minnettarız." Turuncu gözlerinde bir ışıltı vardı, sanki Navani'nin yeni güçlerinin tadını çıkardığını sanıyordu. "Ama yüceprensin yokluğu moral açısından faydalı değil. Dalinar'ın... aklının yine karışık olduğunu biliyoruz."

"Yüceprens yas tutuyor," dedi Navani.

"Yasını tuttuğu tek şey, ona şişeleri yeteri kadar hızlı getirmemeleleri..." diyordu Sebarial.

"Lanet olsun sana Turinad!" diye patladı Navani. "Yeter!"

Sebarial gözlerini kırıştırdı, sonra kartlarını cebine koydu. "Affedersiniz Berrakhanım."

“Kocam hâlâ dünyanın en iyi şansı,” dedi Navani. “Acısını *yenecek*. O zamana kadar bizim görevimiz krallığı ayakta tutmak.”

Hatham başıyla onayladı, ceketindeki boncuklar parlıyordu. “Elbette ki bizim de amacımız bu. Ama Berrakhanım, krallık diyerek neyi *kastettiğinizi* açıklayabilir misiniz? Dalinar’ın... bize geldiği ve bu yücekral meselesi hakkında ne düşündüğümüzü sorduğunu biliyorsunuz.”

Bu haber henüz yayılmamıştı. Resmî bir duyuru planlamışlardı ve hatta gitmeden önce Elhokar’a kâğıtları bile mühürletmişlerdi. Ama Dalinar ertelemişti. Navani anlıyordu, Elhokar’ın ve Dalinar’ın yerine Kholin yüceprensi olacak Adolin geri dönene kadar beklemek istiyordu.

Ama zaman geçmeye devam ettikçe soru işaretleri artıyordu. Kholinar’da ne olmuştu? Şimdi neredeydiler?

Sabır. Geri *döneceklerdi*.

“Yücekral duyurusu resmî olarak yapılmadı,” dedi Navani. “Bence şimdilik en iyisi bu konudan hiç haberiniz yokmuş gibi davranmanız olur. Ve ne yaparsanız yapın, bundan İalai’ya ya da Amaram’a *bahsetmeyin*.”

“Pekâlâ,” dedi Aladar. “Ama Berrakhanım, başka sorunlarımız da var. Raporları mutlaka siz de görmüşsünüzdür. Hatham, Çalışma ve Altyapı Yüceprensi olarak mükemmel bir iş çıkarıyor ama burada düzgün altyapı yok. Kulenin su tesisatı var ama sürekli tıkanıyor ve Ruhdökümcüler atıklarla başa çıkabilmek için durmadan çalışıyorlar.”

“Kule bu nüfusu barındıramaz, bu şekilde devam edemeyiz,” dedi Berrakhanım Bethab. “Azir’le son derece cömert bir ikmal malzemesi anlaşması yapmadan mümkün değil. Harap Ovalar’daki avlara rağmen zümrüt rezervlerimiz azalıyor. Su arabalarımız durmadan çalışmak zorunda kalıyor.”

“Aynı şekilde çok ciddi bir işçi sıkıntısıyla da karşı karşıya kalabiliriz Berrakhanım,” diye ekledi Hatham. “Askerlerimize ve kervancılarımıza yer yer su ya da mal taşıtıyoruz ama bundan hoşlanmıyorlar. Hamallık yapmak için maaş almıyorlar.”

“Kerestemiz de azalıyor,” diye ekledi Sebarial. “Savaş kamplarının yakınındaki ormanlara el atmaya çalıştım ama eskiden parshmenlere odun kestiriyorduk. İşi yaptırmak için insanlara maaş vermeye para yetiştirebilir miyim, bilmiyorum. Ama başlamazsak Thanadal, ormanları ele geçirebilir. Savaş kamplarında ciddi ciddi kendine bir krallık inşa ediyor.”

“Böyle bir zamanda zayıf bir lidere tahammül edemeyiz,” dedi

Hatham alçak sesle. “Kendisini odasına kilitlemesine tahammül edemeyiz. Üzgünüm. İsyan etmiyoruz ama çok endişeliyiz.”

Navani bir nefes aldı. *Kendine hâkim ol.*

İktidarın özü düzendi. Eğer işler düzenliyse kontrol sağlanabilir-di. Bir parçası ona kızgın olsa da Dalinar’a zaman tanınması gereki-yordu. Duyduğu acının, Navani’nin Elhokar ve Adolin için duyduğu korkuyu gölgede bırakmasına kızgın olsa da. Dalinar kendinden geç-mek için içerken kendinin ortalığı toparlamak zorunda kalmasına kız-gın olsa da.

Ama Navani insanın her zaman güçlü olamayacağını biliyordu, Dalinar Kholin’in bile. Sevgi, haklı ya da haksız olmak değil, mücade-leden yılmamak ve eşin zor durumdayken ona yardım eli uzatmak-tı. Büyük ihtimalle Dalinar da bir gün aynı şeyi Navani için yapacaktı.

“Bize dürüstçe söyleyin Berrakhanım,” dedi Sebarial öne doğru eğilerek. “Karadiken ne istiyor? Bütün bunların hepsi onun dünyaya hâkim olmak için yaptığı gizli bir planın parçaları mı?”

Fırtınalar adına. *Onlar* bile bunun için endişeleniyorlardı. Neden endişelenmeyeceklerdi ki? Son derece mantıklıydı.

“Kocam birlik olmamızı istiyor,” dedi Navani üstüne basa basa. “Hâkimiyet *değil*. Thaylen Şehri’ni ele geçirebilirdik, bunu siz de be-nim kadar iyi biliyorsunuz. Bu ise bencillik ve kayba yol açardı. Düş-manımızla birlikte yüzleşmenin yolu fetihten geçmiyor.”

Aladar yavaşça başını salladı. “Ben, size ve Dalinar’a inanıyorum.”

“Ama nasıl hayatta kalacağız?” diye sordu Berrakhanım Bethab.

“Bu kulenin bahçelerinde bir zamanlar tarım yapılmıyormuş,” dedi Navani. “Bunun nasıl olduğunu çözecek ve burada tekrar yiyecek üretmeye başlayacağız. Bir zamanlar kulede su akıyormuş. Hamam-lar ve tuvaletler bunun kanıtı. Fabriallarının sırlarını ve altyapı sorun-larını çözeceğiz.

“Kule düşman fırtınasının üstünde kalıyor, müthiş derecede koru-naklı ve dünyadaki en önemli şehirlerle bağlantılı. Eğer düşmana di-renebileceğimiz bir ülke varsa, o da burası. Sizin yardımlarınız ve ko-camın önderliğiyle.”

Bunu kabul ettiler. Yaradan’a şükür, kabul ettiler. Teşekkür için bir rûnduası yakmayı aklının bir köşesine yazdı, sonra nihayet oturdu. Hep birlikte kulenin en son sıkıntılarının listesine giriştiler, daha önce de defalarca yaptıkları gibi bir şehri idare etmenin zorlu gereklilikleri hakkında konuştular.

Üç saat sonra Navani kolundaki fabriala baktı, Dalinar’ın kolunda-

kinin bir eşıydı, içine yerleştirilmiş bir saat ve yeni tasarımı bir acıral vardı. Toplantı başlayalı üç saat on iki dakika olmuştu. Yorgunluks-prenleri hepsinin etrafında dönmek için toplanmıştı ve Navani toplantıyı bitirdi. En acil sorunlardan bahsetmişlerdi ve çeşitli değişiklikleri incelemeleri için birkaç kâtip çağıracaktı.

Bu herkesin bir süre daha idare etmesi için yeterdi. Şükürler olsun ki bu dörtlü krallıklar ittifakının kurulmasını *istiyordu*. Bütün kusurlarına rağmen Aladar ve Sebarial Dalinar'ı Gözyaşları'nın karanlığına doğru takip etmiş ve orada bekleyen Cehennem'i bulmuşlardı. Hat-ham ve Bethab yeni fırtınanın gelişini ilk elden görmüş ve Dalinar'ın haklı olduğunu anlamışlardı.

Karadiken'in kâfir olmasını ya da Alethkar'ın tahtına el koymuş olması umurlarında değildi. Umurlarında olan Dalinar'ın düşmanla başa çıkmak için uzun vadeli bir planının olmasıydı.

Toplantı dağıldıktan sonra Navani peşinde ikisi safir fenerler taşıyan köprücü muhafızlarıyla katmanlarla kaplı koridor boyunca yürüdü. "Bu kadar sıkıcı bir toplantı için sizi beklettim, özür dilerim," dedi Navani onlara.

"Biz sıkıcı toplantıları severiz Berrakhanım," dedi bugünkü liderleri Leyten. Yapılı bir adamdı, kısa ve kıvrıkcak saçları vardı. "Hey, Hobber. İçeride seni öldürmeye çalışan oldu mu?"

Aralıklı dişleri olan köprücü sırtarak cevap verdi. "Huio'nun ağzının kokusu sayılıyor mu?"

"Bakın Berrakhanım," dedi Leyten. "Acemiler korumalık yapmaktan sıkılabilir ama emniyetli ve sessiz geçen birkaç saatten şikâyet edecek tecrübeli asker bulamazsınız."

"Çekici olacağını tahmin edebiliyorum," dedi Navani. "Ama gökyüzünde uçmakla kıyaslanamaz herhâlde."

"Bu doğru ama zaten... sıraya girmemiz gerekiyor, biliyorsunuz," dedi Leyten. Rüzgârkoşusu antrenmanı yapmak için Şerefkılıcı'nı kullanmayı kastediyordu. "Daha fazlasını yapabilmemiz için Kal'ın dönmesi lazım."

Köprücülerin hepsi son adamına kadar Kaladin'in geri döneceğinden emindi ve hepsi fazlasıyla neşeliydi, gerçi Navani onlar için her şeyin mükemmel gitmediğini biliyordu. Mesela Teft iki gün önce Aladar'ın hâkimlerinin karşısına çıkarılmıştı. Ateşyosunu kullanmaktan. Aladar, Teft'i serbest bırakmak için gizlice Navani'nin mührünü rica etmişti.

Hayır, her şey yolunda değildi. Ama onlarla birlikte bodrumdaki kütüphane odalarına doğru ilerlerken Navani'yi rahatsız eden baş-

ka bir mesele vardı. Berrakhanım Bethab'ın Dalinar bu durumdayken Navani'nin yönetimi ele geçirmeye hevesli olduğunu ima etmesi.

Navani bir aptal değildi. İnsanların onu nasıl gördüklerinin farkındaydı. Bir kralla evlenmişti. O ölür ölmez Alethkar'ın en güçlü adamı hâline gelen Dalinar'ın peşinden koşmuştu. Ama Navani insanların, onun tahtın arkasındaki güç olduğuna inanmalarına izin *veremezdi*. Bu sadece Dalinar'ın otoritesini baltalamakla kalmaz, Navani için de can sıkıcı hâle gelebilirdi. Hükümdarların karısı ya da annesi olmakta bir sakınca görmüyordu ama kendisi hükümdar olmak? Fırtınalar adına, hepsini karanlık bir yola sürüklerdi.

Navani ve köprücüler fresklerin ve daha da önemlisi gizli mücevher kayıtlarının olduğu kütüphane odalarına doğru giderlerken en az altı manga nöbetçinin yanından geçmişlerdi. Vardıkları zaman Navani kapının ağzında oyalandı, kendisi araştırmaları bırakmak zorunda kaldığından beri Jasnah'nın burada düzenlediği çalışmalar karşısında etkilenmişti.

Her mücevher kendi çekmecesinden çıkarılmış, belgelenmiş ve numaralandırılmıştı. Bir grup dinler ve yazarken, diğerleri de masalarında oturmuş tercüme yapmakla meşguldü. Odadan tartışmaların ve yazan kalemlerin seslerinden oluşan alçak bir uğultu yükseliyordu, konsantrasyonsprenleri gökyüzündeki dalgalanmalar gibi havada duruyorlardı.

Jasnah masaların arasında dolaşiyor, tercümesi yapılan sayfalara bakıyordu. Navani içeri girerken köprücüler Renarin'in etrafına toplandı, o da rünler ve numaralarla dolu kendi kâğıtlarından başını kaldırdı ve kızardı. Renarin diğerlerinin yanında sırtıyordu. Üzerinde bir ardent ya da fırtınabekçisinin cübbesi yerine üniforma olan tek erkek Renarin'di, odada gerçekten göze batıyordu.

“Anne,” dedi Jasnah elindeki kâğıtlardan başını kaldırmadan. “Daha fazla çevirmene ihtiyacımız var. Klasik Alethelan dilinde tecrübeli başka kâtibin var mı?”

“Elimdeki herkesi sana gönderdim. Renarin ne yapıyor orada?”

“Ha, hangi taşlar hangi çekmecelerin içine konulursa bir desen oluşturabilir, onu düşünüyor. Bütün günün bununla uğraştı.”

“Sonuç?”

“Hiçbir şey, şaşırtıcı da değil. Eğer yeterince bakarsa bir desen bulabileceğinde ısrar ediyor.” Jasnah kâğıtlarını indirdi ve Köprü Dört'ün üyeleriyle şakalaşan kuzenine baktı.

Fırtınalar adına, diye düşündü Navani. Gerçekten mutlu görünüyor.

Onunla dalga geçerlerken utanıyordu ama mutluydu. Navani Köprü Dört'e ilk "katıldığı" zaman endişelenmişti. Renarin bir yüceprensin oğluydu. Sıradan askerlerle arasında mesafe olması uygun olurdu.

Ama Navani onun Köprü Dört'e katılmadan önce *güldüğünü* en son ne zaman duymuştu?

"Biraz ara vermesi ve akşam köprücülerle birlikte dışarı çıkması ona iyi gelebilir," dedi Navani.

"Burada olmasını tercih ederim," dedi Jasnah elindeki sayfaları karıştırırken. "Güçlerinin daha fazla incelenmesi gerekiyor."

Yine de Renarin'le konuşarak köprücülerle daha fazla zaman geçirmesini söyleyecekti. Jasnah'yla tartışmanın manası yoktu, havan-da su dövmekten farksızdı.

"Kâtip sayısının yetersiz olması dışında tercümeler iyi gidiyor mu?" diye sordu Navani.

"Mücevherler Parlayanlar'ın son zamanlarında kaydedildiği için şanslıyız," dedi Jasnah. "Tercüme edebileceğimiz bir dil konuşuyorlar. Eğer Şafak dilinde olsaydı..."

"Onun çözülmesi yakın."

Jasnah buna kaşlarını çattı. Navani Şafak dilini ve gölgegünlerde kaybedilmiş yazıları tercüme etme fikrinin Jasnah'yı heyecanlandıracağını düşünmüştü. Ama onu rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu.

"Bu mücevher kayıtlarında kulenin fabrialları hakkında başka bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Navani.

"Sana adı geçen her fabrialın ayrıntılarını içeren bir rapor hazırlayacağım anne. Şu ana kadar pek bahsedilmiyor. Çoğu kişisel tarihçeler."

"Hay Cehennem."

"Anne!" dedi Jasnah elindeki kâğıtları indirerek.

"Ne var? Senin bir iki kaba kelimeye karşı çıkacağını düşünmezdim..."

"Küfretmene değil," dedi Jasnah. "Tarihçeleri küçümsemene bozuldum."

Doğru ya. Her zamanki Jasnah.

"Tarih insan anlayışının anahtarıdır."

Yine başladı.

"Tarihten ders almalı ve bu bilgiyi kendi modern hayatımıza uyarlamalıyız."

Kendi kızımdan nutuk dinliyorum.

"İnsanların yapacakları şeylerin en iyi işareti düşünceleri değil, geçmişte benzer grupların yaptıklarının kayıtlarıdır."

“Elbette Berrakhanım.”

Jasnah ona düz bir bakış attı, sonra elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı. “Affedersin anne. Düşük dereceli ardentlerle çok uğraştım. Eğitimci tarafım kabarmış olabilir.”

“Senin eğitimci tarafın mı var? Sen öğretmekten nefret edersin.”

“Bu da benim şu anki ruh hâlimi açıklıyor olmalı. Ben...”

Odanın diğer tarafından genç bir kâtip ona seslendi. Jasnah içini çekti, sonra soruya cevap vermeye gitti.

Jasnah yalnız çalışmayı tercih ederdi, insanlara istediğini yaptırmakta ne kadar iyi olduğu düşünülürse bu garipti. Navani grup çalışmalarını seviyordu ama elbette bir âlim değildi. Ha, *rolünü yapmayı* biliyordu. Ama bütün yaptığı şey aslında insanları biraz dürtmek ve ortaya bir fikir atmaktı. İşin mutfak kısmıyla başkaları ilgileniyordu.

Jasnah’nın kenara bıraktığı kâğıtları karıştırdı. Belki kızının çevirilerde gözden kaçırdığı bir şeyler vardı. Ona göre önemli olan tek âlimlik eski filozofların yazdığı tozlu yazılarla olurdu. İş fabrialara geldiği zaman Jasnah’nın çiftlenimlileri uyarıcılardan ayırmayı zor...

Bu da ne böyle?

Rünler yüceprensin duvarına beyazla karalanmıştı, diye yazıyordu kâğıtta. Yazım aletinın pencerenin yanından sökülmüş bir taş olduğunu fark ettik. İlk yazı en kaba olanıydı, rünlerin şekilleri bozuktu. Bunun sebebi sonradan açığa çıktı, Prens Renarin’in sayılar dışındaki rünleri yazma konusunda tecrübesi yoktu.

Diğer sayfalar da benzerdi, Dinmez fırtına’dan önceki günlerde Dalinar’ın sarayında görülen garip sayılardan bahsediyordu. Bunlar düşmanın bir saldırıya hazırlandığının haberini veren Renarin tarafından yazılıyordu. Kurduğu bağdan emin olmayan ve konuşmaya korkan zavallı çocuk duvarlarda Dalinar’ın göreceği yerlere sayılar yazmıştı.

Biraz garipti ama olup bitenler düşünülürse çok da önemli görünmüyordu. Ve... söz konusu *Renarin’di*. Jasnah bunları neden toplamıştı?

Sonunda senin için bir tarif buldum Jasnah, yazıyordu başka bir kâğıtta. Lift’in Yeddaw’da bulunduğu Parlayan’ı, Azimir’i ziyaret etmeye ikna ettik. Daha gelmedi ama burada onun spren yoldaşının çizimlerini bulabilirsin. Bir kristalin içine ışık tuttuğun zaman duvara yansıyan ışıltıya benziyor.

Navani Jasnah geri dönmenden önce kâğıtları geri koydu, rahatsız olmuştu. Mücevherlerin tercüme edilmiş kısımlarının bir nüshasını aldı, birkaç genç kâtip bunların isteyenlere verilmeleri için görevlendirilmişti, sonra Dalinar’a bakmak için gitti.

ALTI YIL ÖNCE

Gavilar'ın defin işlemini sadece en önemli kişilerin izlemesine izin verilmişti.

Dalinar Kholinar'ın kraliyet mezarlığında kralların taştan bakışlarının altında toplanmış küçük kalabalığın önünde duruyordu. Odanın yanlarında ateşler yanıyordu; geleneksel, ilkel bir ışıktı. Kütüphanelerin ışıklarından belirgin bir şekilde daha canlı olan ateş Dalinar'a Yarıklık'ı hatırlatıyordu; ama bir kez olsun taze bir yaranın karşısında bu acı zayıf kalıyordu.

Kardeşinin ölü bedeninin görüntüsü.

"Ruh, zihin ve vücut," dedi yaşlı ardent, sesi yer altı mezarlığında yankılanıyordu. "Ölüm bu üçünün ayrılmasıdır. Vücut yeniden kullanılmak üzere bizim âlemimizde kalır. Ruh onu doğuran ilahî öz havuzuna yeniden katılır. Ve zihin... zihin ödülünü bulmak için Asude Saraylar'a gider."

Dalinar titremesini engellemek için yumruklarını sıkıkça tırnakları derisine batıyordu.

"Muhteşem Gavilar," diye devam etti ardent. "Alethkar Kholin Hanedanı'nın ilk kralı, Kholin prensliğinin otuz ikinci yüceprensi, Sunmaker'ın varisi ve Yaradan'ın kutsadığı. Başarıları herkes tarafından yüceltilecek ve egemenliği öteki âlemde de sürecek. Şimdiden insanlığa savaş meydanında liderlik ediyor, Yokelçilere karşı olan gerçek savaşta Yaradan'a hizmet ediyor."

Ardent kemikli elini küçük kalabalığa doğru kaldırdı. "Kralımızın

savaşı Asude Saraylar'a taşındı. Roshar'ın üzerinde verdiğimiz savaşın sonu Yaradan'a karşı olan görevimizin sonu değil! Çağrı'larını- zı düşünün Alethkar'ın kadınları ve erkekleri. Burada neler öğrenebi- leceğinizi ve öteki âlemde onları nasıl kullanabileceğinizi düşünün."

Jevena nutuk atmak için her türlü fırsatı kullanırdı. Dalinar yum- ruklarını daha da sıkı, Jevena'ya öfkeliydi, *Yaradan'a* öfkeliydi. Dalinar kardeşinin ölümünü görecek kadar uzun yaşamamalıydı. Bunun böyle *olmaması* gerekiyordu.

Sırtındaki bakışları hissediyordu. Yüceprensler ve eşleri, önemli ardentler, Navani, Jasnah, Elhokar, Aesudan, Dalinar'ın oğulları. Yan tarafından Yüceprens Sebarial kaşlarını kaldırarak Dalinar'a bir bakış attı. Bir şeyler bekliyor gibi görünüyordu.

Sarhoş değilim seni aptal, diye düşündü. *Seni eğlendirmek için olay çıkarmayacağım*.

Son zamanlarda işler iyiye gidiyordu. Dalinar kötü alışkanlıklarını kontrol edebilmeye başlamıştı, içmeyi Kholinar'dan uzaklaşarak di- ğer şehirlere yaptığı aylık ziyaretlerle sınırlamıştı. Gavilar zamanının çok büyük bir kısmını başkentin dışında geçiriyordu, Dalinar da bu gezilerinin Elhokar'ın tepesinde dikilen amcası olmadan hükümdar- lık deneyimi kazanması için olduğunu söylüyordu. Ama o geziler sıra- sında Dalinar kendinden geçene kadar içiyor, birkaç kıymetli gün için de olsa çocukların ağlama seslerinden kaçabiliyordu.

Kholinar'a döndüğü zaman ise içmesini kontrol ediyordu. Bir daha asla Harap Ovalar'dan geri döndükleri o gün zavallı Renarin'e bağırdığı gibi oğullarına bağırma- mıştı. Evi'den geriye kalmış olan en saf hatıralar Adolin ve Renarin'di.

Madem Kholinar'a döndüğün zaman içmeni kontrol ediyordun, zi- yafette ne oldu, diye meydan okudu bir parçası. *Gavilar hayatı için sa- vaşırken sen neredeydin?*

"Kral Gavilar'ı kendimize örnek almalıyız," diyordu ardent. "Hayat- larımızın bize ait olmadığını aklımızdan çıkarmamamız gerek. Bu hay- yat sadece bizi gerçek savaşa hazırlayan bir eğitim."

"Ya ondan sonra?" diye sordu Dalinar bakışlarını Gavilar'ın naa- şından kaldırarak.

Ardent gözlerini kısarak sonra gözlüğünü düzeltti. "Yüceprens Dalinar?"

"Ya sonra ne olacak?" dedi Dalinar. "Asude Saraylar'ı geri kazan- dığımız zaman? Sonra ne olacak? Bir daha başka savaş olmayacak mı?"

O zaman sonunda dinlenebilecek miyiz?

“Endiše etmene gerek yok Karadiken,” dedi Jevena. “O savaş bir kere kazanıldıktan sonra Yaradan senin için kesinlikle başka fetihler sağlayacaktır.” Teselli edici bir şekilde gülümsedi, sonra törensel sözlerle geçti. Bazıları geleneksel olan, bazıları ise kadın akrabalar tarafından bu tören için yazılmış bir dizi ketek okudu. Ardentler şiirleri dua olarak maltızların içinde yakıyordu.

Dalinar tekrar kardeşinin naaşına baktı, tavana bakan gözlerinin yerine mavi bilyeler konulmuştu.

Kardeşim, bu gece Kurallar’ı takip et, demişti o. Rüzgârda garip bir şeyler var.

Fırtına kapsın, Dalinar’ın bir şeyler içmesi gerekiyordu.

“Sen hep rüyalarının peşinden gittin. Ruhum ağlıyor. Elveda, ağlayan ruh. Rüyalarım... hep seni izleyecek.”

Bu şiir Dalinar’ı diğerlerinin hepsinden daha fazla sarsmıştı. Navani’ye doğru baktı ve anında bu keteğin onun olduğunu anladı. Bir eli Elhokar’ın, *Kral Elhokar’ın* omzunda olan Navani dimdik karşıya bakıyordu. Ne kadar güzeldi. Yanında Jasnah kollarını bağlamış duruyordu, gözleri kırmızıydı. Navani elini ona doğru uzattı ama Jasnah kalabalıktan ayrıldı ve uzun adımlarla sarayın içine doğru gitti.

Dalinar da aynısını yapabilmeyi istiyordu ama bunun yerine dimdik durdu. Bitmişti. Gavılar’ın beklentilerine karşılık verme şansı olmayacaktı. Dalinar hayatının geriye kalanını çok sevdiği bu adamı hayal kırıklığına uğratmış olarak geçirecekti.

Oda durgunlaştı, ateşlerin içinde yanan kâğıtların çıtırtıları dışındada hiç ses yoktu. Ruhdökümcü ayağa kalktı ve yaşlı Jevena aceleyle geriledi. Bundan sonra olacak şey onu rahatsız ediyordu. Yerde sürüklenen ayaklara ve ellerin içine öksürmelere bakılırsa, diğer herkesi de.

Ruhdökümcü bir kadın da olabilirdi, bir erkek de. Yüzünü kapatan peçe yüzünden anlaması zordu. Altındaki deri granit rengindeydi, ufalanmış ve çatlaklıydı ve içten içe *parlıyor* gibi görünüyordu. Ruhdökümcü naaşa bakarken başını bir yana eğdi, sanki orada bir ceset gördüğü için şaşırmış gibiydi. Parmaklarını Gavılar’ın çenesinde gezdirdi, sonra alnına düşen saçları geriye itti.

“Gerçek olan tek parçan,” diye fısıldadı Ruhdökümcü ve kralın gözlerinin yerine konulmuş taşlardan birine dokundu. Sonra Ruhdökümcü elini cebinden çıkarırken bir fabriala tutturulmuş bir dizi mücevherden ışık yayıldı.

Işık gözlerini yaşırsa da Dalinar bakışlarını kaçırmadı. Buraya gelmeden önce... keşke gelmeden önce birkaç bardak bir şeyler içseydi. Böyle bir şeyi ayık olarak mı izlemesi gerekiyordu?

Ruhdökümcü Gavilar'ın alnına dokundu ve dönüşüm anında oldu. Bir an orada Gavilar yatıyordu. Bir an sonraysa heykel olmuştu.

Diğer ardentler Gavilar'ın vücudunu sabit tutan telleri çıkarmak için hızla harekete geçerken Ruhdökümcü eline bir eldiven taktı. Kaldıraçlar kullanarak dikkatli bir şekilde Gavilar'ı ayaklarının üzerinde durana kadar kaldırdılar. Gavilar ucu yere bakan bir kılıç tutuyordu, diğer eli ise ileriye uzanmıştı. Gözleri sonsuzluğa doğru bakıyordu, tacı başındaydı, sakalının ve saçlarının kıvrımları taşla dönüşürken ayrıntılı bir biçimde korunmuştu. Güçlü bir duruştu, cenaze heykeltıraşları müthiş bir iş çıkarmışlardı.

Ardentler Gavilar'ı iterek bir duvar girintisine soktular, diğer hükümdarlardan oluşan sıraya katılmıştı. Çoğu Kholin prensliğinin yüce prensleriydi. Sonsuza kadar orada donmuş bir şekilde duracaktı, kusursuz bir hükümdarın suretiydi. Kimse onu o korkunç gecede olduğu gibi ihanetle engellenmiş büyük hayalleri ve harap olmuş bedeniyle hatırlamayacaktı.

"Babamın intikamını alacağım anne," dedi Elhokar fısıldayarak. "İntikamını *alacağım!*" Babasının ileriye uzanmış taş elinin önünde duran genç kral hızla toplanmış açıkgözlere doğru döndü. "Hepiniz bana tek tek gelerek desteğinizi sundunuz. Şimdi herkesin önünde buna yemin etmenizi istiyorum! Bugün bunu yapanları bulmak için bir antlaşma yapacağız. Bugün, Alethkar savaş ilan ediyor!"

Elhokar afallamış bir sessizlikle karşılandı.

"Yemin ediyorum," dedi Torol Sadeas. "Hain parshmenlerden intikam almaya yemin ediyorum Majesteleri. Kılıcım hizmetinizde."

Güzel, diye düşündü Dalinar diğerleri de konuşurken. Bu onları bir arada tutacaktı. Ölümünde bile Gavilar birlik için bir fırsat yaratmıştı.

Dalinar o yüze daha fazla dayanamayarak çıktı, sert adımlarla saraya uzanan koridorda ilerledi. Diğer yüce prensler de yemin ederken Dalinar'ın arkasında sesler yankılanıyordu.

Eğer Elhokar bu Parshendileri Harap Ovalar'a kadar kovalamayacaksa Karadiken'in yardımını bekleyecekti. Ama... Dalinar yıllardır o adam olmamıştı. Şişesini arayarak ceplerini yokladı. Hay Cehennem. Dalinar iyileşmiş gibi davranıyor, kendi kendine sürekli bu baktan çıkmanın, eski hâline dönmenin bir yolunu bulduğunu söyleyip duruyordu.

Ama o adam bir canavardı. Yaptığı şeyler için hiç kimsenin onu suçlamaması korkutucuydu. Evi dışında. Öldürmenin Dalinar'a yaptığı şeyi gören o olmuştu. Gözlerini kapattı, Evi'nin gözyaşlarını duyuyordu.

"Baba?" dedi arkasından bir ses.

Dalinar kendisini dik durmaya zorlayarak ona doğru gelen Adolin'e döndü.

"İyi misin baba?"

"Evet," dedi Dalinar. "Sadece... yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Adolin başıyla onayladı. Yukarıdaki Yaradan, oğlan iyi yetiştirmişti, gerçi Dalinar'ın buna pek bir katkısı yoktu. Adolin samimi ve sempatikti; kılıçta ustaydı. Gruplar arasındaki hareketlerin kol gücünden daha önemli olduğu modern Alethi'de gerçekten başarılıydı. Dalinar böyle durumlarda kendini her zaman bir ağaç kütüğü gibi hissederdi. Fazla büyüktü. Fazla aptaldı.

"Geri dön," dedi Dalinar. "Hanemiz adına bu intikam antlaşması için yemin et."

Adolin başıyla onayladı ve Dalinar yoluna devam etti, aşağıdaki o ateşlerden kaçıyordu. Gavilar'ın onu yargılayan bakışlarından. Yarık'ta ölen insanların ağlamalarından.

Merdivenlere yaklaştığı zaman neredeyse koşmaya başlamıştı. Bir kat çıktı, sonra bir kat daha. Terleyerek, telaşla işlemeli duvarların, ağırbaşlı ahşapların ve suçlayan aynaların hızla yanından geçerek gösterişli koridorlarda koştu. Odasının ulaştığı ve anahtarları bulmak için ceplerini karıştırdı. Sıkı sıkı kilitlemişti, Gavilar gizli gizli girip şişelerini alamayacaktı artık. İçeride huzur bekliyordu.

Hayır. Huzur değil. Yokluk. O da yeterdi.

Ellerinin titremesi kesilmiyordu. Anahtarlar... Onları...

Bu gece Kurallar'ı takip et.

Dalinar'ın titreyen elleri anahtarları yere düşürdü.

Rüzgârda garip bir şeyler var.

Merhamet isteyen çılgınlık.

Zihnimden defolup gidin! Hepiniz gidin!

Uzaklardan bir ses...

"Bir adamın söyleyebileceği en önemli kelimeleri bulmalısın."

Hangi anahtardı? Dalinar bir tanesini kilide soktu ama dönmedi. Göremiyordu. Gözlerini kırıştırdı, başı dönüyordu.

"Bu kelimeler bana geleceği gördüğünü iddia eden biri tarafından söylendi," dedi koridorda yankılanan ses. Tanıdıktı, kadın sesiydi.

‘Bu nasıl mümkün olabilir?’ diye sordum karşılık olarak. ‘Sana yokluk mu dokundu?’

“Cevap bir kahkahaydı. ‘Hayır, tatlı kral. Geçmiş gelecektir ve her insanın yaşadığı gibi, sen de yaşamak zorundasın.’

“ ‘Daha önce yapılan şeyleri tekrar edeyim diye mi?’

“ ‘Bazı şeyleri, evet. Seveceksin. İncineceksin. Hayal edeceksin. Ve öleceksin. Her insanın geçmişi senin geleceğin.’

“ ‘O zaman anlam nerede?’ diye sordum. ‘Eğer her şey yapılmış ve görülmüşse?’

“ ‘Soru sen sevecek misin, incinecek misin, hayal edecek misin ve ölecek misin değil,’ diye cevap verdi. ‘*Neyi seveceksin, neden incineceksin, ne zaman hayal edeceksin ve nasıl öleceksin. Senin seçimin bu. Sonunu seçemezsin, sadece yolunu seçebilirsin.*’ ”

Dalinar anahtarları tekrar düşürdü, hıçkırıyordu. Kaçış yoktu. Yine yıkılacaktı. Şarap onu alevlerin bir cesedi tükettiği gibi tüketecekti. Geriye sadece küller kalacaktı.

Çıkış yolu yoktu.

“Benim yolculuğumu o başlattı,” dedi ses. “Ve yazılarımı da bu başlatıyor. Bu kitaba bir hikâye diyemem çünkü bir hikâye *olmaktan çok uzak*. Bir değil, çok sayıda anlatı içeriyor. Ve her ne kadar burada, bu sayfanın üzerinde bir başlangıcı olsa da benim arayışım hiçbir zaman gerçekten sonlanamaz.

“Ben cevap aramıyordum. Onlara zaten sahip olduğumu hissediyordum. Hem de bol, bin farklı kaynaktan. ‘Kendimi’ de aramıyordum. Bu insanların bana atfettiği basmakalıp bir söz ve ben bu cümleyi anlamsız buluyorum.

“Aslında benim yola çıkmakla aradığım tek bir şey vardı.

“Bir yolculuk.”

Dalinar yıllardır etrafındaki her şeyi bir sisin içinden görmüş gibiydi. Ama bu sözler... bu sözlerde bir şey vardı...

Kelimeler ışık yayabilir miydi?

Dalinar odasının kapısına arkasını döndü ve koridorda yürüdü, sesin kaynağını arıyordu. Kraliyet okuma odasının içinde önündeki kürsünün üzerinde devasa bir cilt olan Jasnah’yı buldu. Kendi kendine okuyordu, sonraki sayfayı çevirirken kaşlarını çatmıştı.

“Bu kitap ne?” diye sordu Dalinar.

Jasnah irkildi. Gözlerini silip makyajını bozarak gözlerini açığa çıkardı... net ama kırmızıları. Bir maskedeki delikler gibiydiler.

“Bu babamın o sözü alıntılanmış kitap,” dedi Jasnah. “Onun...”

Ölürken yazdığı söz.

Bunu çok az kişi biliyordu.

“Ne kitabı bu?”

“Eski bir metin,” dedi Jasnah. “Çok eski, bir zamanlar önemli görüldü. Kayıp Parlayanlar’la ilişkili, bu yüzden artık kimse ondan bahsetmiyor. Burada bir sır, babamın son sözlerinin arkasında bir bilmece olmalı. Belki de bir şifre? Ama ne?”

Dalinar koltuklardan birine oturdu. Sanki hiç kuvveti yokmuş gibi hissediyordu. “Bana okur musun?”

Jasnah gözlerinin içine baktı, çocukken de yaptığı gibi dudağını ısırdı. Sonra Dalinar’ın az önce duyduğu ilk sayfadan tekrar başlayarak kitabı net, güçlü bir sesle okumaya başladı. Jasnah’nın bir ya da iki bölümden sonra durmasını bekliyordu ama o durmadı ve Dalinar da durmasını istemiyordu.

Dinledi, kendini kaptırmıştı. İnsanlar onları kontrol etmeye geldi, bazıları Jasnah’ya su getirdi. Dalinar bir kez olsun onlardan bir şey istemedi. İsteddiği tek şey dinlemektir.

Kelimeleri anlıyordu ama bir yandan kitabın aslında anlattığı şeyi kaçırmış gibi geliyordu. Bir yolculuğa çıkmak için sarayından ayrılan bir kralla ilgili bir dizi kısa öyküydü. Dalinar hikâyeleri neden bu kadar çarpıcı bulduğunu kendine bile açıklayamıyordu. İyimserlikleri miydi? Seçimlerden ve yollardan bahsetmesi miydi?

Ne kadar da doğaldı. Sosyete de ya da savaş meydanındaki böbürlenmelerden ne kadar farklılardı. Sadece bir dizi hikâyeydi. Neredeyse sekiz saat sürmüştü ama Jasnah durmak istediğine dair hiçbir belirti göstermemişti. Jasnah son cümleyi okuduğu zaman Dalinar kendini yine ağlarken buldu. Jasnah da gözlerini siliyordu. Jasnah her zaman Dalinar’dan çok daha güçlü olmuştu ama burada bir anlayışı paylaşmışlardı. Bu onların Gavilar’ın ruhunu uğurlamalarıydı. Bu onların vedasıydı.

Jasnah kitabı okuma kürsüsünün üzerinde bırakarak ayağa kalan Dalinar’a doğru yürüdü. Bir şey söylemeden sarıldılar. Birkaç saniye sonra Jasnah gitti.

Dalinar kitaba doğru gitti, dokundu, kapağına işlenmiş yazıları yokladı. Adolin başını içeri uzattığı zaman ne kadardır orada dikildiğini bilmiyordu. “Baba? Harap Ovalar’a öncü kuvvetler göndermeyi planlıyoruz. Senin de fikrini almak isteriz.”

“Bir yolculuğa çıkmam lazım,” dedi Dalinar fısıldayarak.

“Evet,” dedi Adolin. “Epey uzak. Zamanımız olursa belki giderken

biraz avlanabiliriz de. Elhokar bu barbarları çabucak yok etmek istiyor. Bir yıl içinde dönmüş olabiliriz.”

Yollar. Dalinar kendi sonunu seçemezdi.

Ama belki yolunu...

Eski Büyü insanı değiştirebilir, demişti Evi. *Daha büyük bir şeye* *re dönüştürebilir*.

Dalinar daha dik durdu. Döndü ve Adolin’e doğru giderek omzunu kavradı. “Bu son yıllarda çok kötü bir baba oldum,” dedi.

“Saçmalık,” dedi Adolin. “Sen...”

“Kötü bir baba oldum,” diye Dalinar tekrarladı parmağını kaldırarak. “Hem sana hem de kardeşine. Sizinle ne kadar gurur duyduğumu bilmelisiniz.”

Adolin’in yüzü aydınlandı, bir fırtınadan hemen sonraki bir küre gibi parlıyordu. Etrafında şansprenleri belirdi.

“Birlikte savaşa gideceğiz,” dedi Dalinar. “Tıpkı küçükken yaptığımız gibi. Sana şerefli bir adam olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Ama önce, korkarım ki sen olmadan, bir öncü kuvvet olarak gitmem ve Harap Ovalar’da güvenliği sağlamam lazım.”

“Bundan bahsetmiştik,” dedi Adolin hevesle. “Elitlerin gibi, eski zamanlardan. Çabuk! Hızla yürüyerek...”

“Yelken açacağız,” dedi Dalinar.

“Yelken mi?”

“Nehirlerde akıntılar kuvvetli olmalı,” dedi Dalinar. “Güneye ineceğim, sonra bir gemiyle Dumadari’ye geçeceğim. Oradan Köken Okyanusu’na yelken açacak ve Yeni Natanan’da karaya çıkacağım. Kuvvetimle birlikte Harap Ovalar’a ilerleyecek ve bölgenin güvenliğini sağlayacağım, geri kalanlarınızın gelmesi için hazırlık yapacağız.”

“Sağlam bir plana benziyor,” dedi Adolin.

Sağlamdı. Dalinar’ın gemilerden bir tanesi geciktiği ve Dalinar kendisi limanda kalarak kuvvetinin büyük bir kısmını önden gönderdiği zaman kimsenin bunu garipsemeyeceği kadar sağlamdı. Dalinar başını belaya sokmaya meyilliydi ne de olsa.

Dalinar askerlerine ve denizcilerine gizlilik yemini ettirecek ve Harap Ovalar’a doğru devam etmeden önce birkaç ay için başka bir yöne gidecekti.

Evi Eski Büyü’nün insanı değiştirebileceğini söylemişti. Dalinar’ın ona güvenmeye başlamasının zamanı gelmişti.

Yaradılmamışların en ilginç olanı, kanaatimce Ba-Ado-Mishram. Onun keskin bir zekâyâ sahip olduğu söylenir, düşman kuvvetleri arasında bir yüce prenses, bazı Issızlıklar sırasında onların komutanı olduğu. Ancak düşmanın Garaz olarak isimlendirilen antik tanrısıyla nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum.

—Mitika, Hessi, sayfa 224

Shinovarlı Szeth Semadeşenlerle birlikte üç gün boyunca güneşe uçuşt.

Birkaç kere gizlenmiş ikmal malzemelerini almak için dağ zirveleri ya da ücra vadilerde durmuşlardı. Çoğu zaman kapıları bulabilmek için bir karış kremi kesip çıkarmak zorunda kalıyorlardı. Bu kadar bir birikimin oluşması büyük ihtimalle yüzyıllar sürmüştü ama Nin buralardan sanki daha dün geçmiş gibi bahsediyordu. Bir tanesinde yiyeceklerin çok uzun zaman önce bozulmuş olduklarını gördüğü için şaşırılmıştı, neyse ki oradaki mücevher stoku fırtınalara maruz kalacak şekilde gizlendiği yerde duruyordu.

Bu yolculuk sırasında Szeth bu yaratığın ne kadar kadim olduğunu nihayet kavramaya başlamıştı.

Dördüncü gün Marat'a vardılar. Szeth bu krallığa daha önce gelmişti, sürgün yılları boyunca Roshar'ın çoğunu dolaşmıştı. Tarihsel olarak Marat aslında gerçek bir ülke değildi ama Hexi ve Tu Fallia gibi göçebelerin yaşadığı ilkel bir yer de değildi. Marat kabilelerin yönetti-

ği, sıkı bağlantıları olmayan bir grup şehirdi, başlarında bir yüce prens olurdu ama yerel dilde ona “ağabey” denilirdi.

Marat doğunun Vorin krallıkları ile orta batıdaki Makabaki krallıklarının arasında bir durak noktasıydı. Szeth Marat’ın halkının kültür açısından zengin, diğer ülkelerde yaşayanlar kadar gururlu olduklarını biliyordu ama politik açıdan neredeyse hiçbir değeri yoktu.

Bu da Nin’in uçuşlarını burada bitirmeyi seçmesini garip hâle getiriyordu. Szeth’e deliklerinden içeriye kaçarak dışarıda sadece küçük bir tahıl topağını bırakmalannın dışında buğdayı hatırlatan garip kahverengi çimenlerle kaplı bir ovaya indiler. Bunlar, yürüyen diskler gibi geniş ve yassı yabancı hayvanlar tarafından rahat rahat yeniliyordu, sadece alt taraflarında tahılı ağızlarına tıktırmalarını sağlayan pençeleri vardı.

Bu hayvanlar büyük ihtimalle doğuya göç edecek, dışkılarının içindeki tohumlar yere yapışarak fırtınalara direnir birinci aşama poplilere dönüşecekti. Daha sonra rüzgârla batıya savrulacak ve ikinci aşama tahıllara dönüşeceklerdi. Bütün doğa uyum içindeydi, bu Szeth’e gençliğinde öğretilmişti. Kendi yerini reddeden insanoğlu hariç. O katkıda bulunmak yerine yok ederdi.

Nin, Ki ve diğer ustalarla konuştu, tekrar havaya yükseldiler. Szeth ve Nin hariç herkes gitmişti, birlikte uzaktaki bir kasabaya doğru ilerlediler. Szeth yükselmeden önce Nin onu kolundan tuttu ve başını sallayarak durdurdu. İkisi birlikte deniz kıyısına yakın bir tepenin üzerindeki daha küçük bir kasabaya doğru uçtular.

Szeth savaşın etkilerini gördüğü zaman tanırdı. Kırık kapılar, yıkılmış alçak bir duvarın enkazı. Yıkımın üzerinden çok zaman geçmiş gibi görünmüyordu ama cesetler götürülmüştü ve kan izleri yüce fırtınayla temizlenmişti. Sivri bir çatısı olan büyük, taş bir binanın önüne indiler. Ruhdökülmüş güçlü bronz kapılar enkazın içinde kırık vaziyette yatıyordu. Birileri gelip metalleri için bunları almazsa Szeth epey şanslıydı. Her ordunun Ruhdökümcüsü olmuyordu.

Ööf, dedi sırtındaki kılıç. *Eğlenceyi kaçırdık mı?*

“O Tutar’daki zalim,” dedi Szeth sessiz kasabaya bakarak. “Emul’a karşı olan savaşına son vermeye ve doğuya genişlemeye mi karar verdi?”

“Hayır,” dedi Nin. “Bu başka bir tehlike.” Kırık kapılı binaya doğru işaret etti. “Kapı girişinin üzerindeki yazıyı okuyabiliyor musun Neturo-oğlu-Szeth?”

“Yerel dilde yazılmış. Bu alfabeyi bilmiyorum aboshi,” dedi Szeth.

Kutsallık ifade eden hitap Szeth'in Elçiler'den biriyle konuşurken kullanmak için bulabildiği en uygun şeydi, gerçi halkının arasında dağların büyük sprenlerine saklanırdı.

“ ‘Adalet’ yazıyor,” dedi Nin. “Bu bir mahkeme binası.”

Szeth Elçi'yi takip ederek merdivenleri çıktı ve harap olmuş mahkeme binasının mağara gibi ana odasına girdi. Fırtınadan korunaklı olan burada yerde kan buldular. Hiç ceset yoktu ama bol bol silah, miğfer ve rahatsız edici şekilde çok sayıda eşya vardı. İnsanlar büyük bir ihtimalle savaş sırasında son bir umutla buraya sığınmışlardı.

“Sizin parshmen olarak isimlendirdikleriniz kendilerine ‘şarkıcı’ diyor,” dedi Nin. “Bu kasabayı fethettiler ve sağ kalan insanları da daha ilerideki bir limanda zorla çalıştırmak için götürdüler. Burada olan şey adalet miydi Neturo-oğlu-Szeth?”

“Nasıl olabilir?” Szeth titredi. Odanın karanlık köşeleri fısıltılarla dolu gibiydi. Güvenliği için Elçi'ye yaklaştı. “Sıradan hayatlar yaşayan insanlara aniden saldırmak ve öldürmek adalet olabilir mi?”

“Zayıf bir argüman. Ya bu kasabanın beyi vergilerini ödemeyi kesmiş ve daha yüksek mevkidekiler buraya saldırdıkları zaman, halkını kasabayı savunmak için zorlamış olsaydı? Bir prensin arazilerinde düzeni sağlaması adaletli değil midir? Bazen adalet sıradan insanları öldürür.”

“Ama burada olan bu değildi,” dedi Szeth. “Buna işgalci bir ordunun sebep olduğunu söylemiştin.”

“Evet,” dedi Nin alçak bir sesle. “Bu işgalcilerin suçu. Orası doğru.” Elçi boş odanın içinde yürümeye devam etti, Szeth de yakından takip ediyordu. “Eşsiz bir konumdasın Neturo-oğlu-Szeth. Sen yeni bir dünyada, benim başarısız olduğum bir dünyada bir Semaden'in yeminlerini ilk eden kişi olacaksın.”

Arka duvarın yakınlarında bir merdiven buldular. Nin'in böyle bir niyeti varmış gibi görünmediği için Szeth ışık için cebinden bir küre çıkardı. Bu fısıltıları kovalamıştı.

“Ishar'ı ziyaret ettim,” diye devam etti Nin. “Siz ona Tanrı-oğlu-İshu dersiniz. Her zaman en bilgemiz o olmuştur. Ben... olanlara... inanmayı istemiyordum.”

Szeth başıyla onayladı. Bunu görmüştü. İlk Dinmez fırtına'dan sonra Nin, Yokelçilerin geri dönmediklerinde ısrar etmişti. En sonunda gözünün önündekileri itiraf etmek zorunda kalana kadar bahane üzerine bahane bulmuştu.

“Binlerce yıldır başka bir Issızlık'a engel olmak için çalıştım,” diye

devam etti Nin. “İshar beni tehlike konusunda uyarmıştı. Artık Şeref öldüğü için diğer Parlayanlar’ın varlığı Yemin Sözleşmesi’nin dengesi bozabilirdi. Aldığımız önlemleri zayıflatabilir ve düşmana geçit verilebilirlerdi.”

Nin merdivenin tepesinde durdu ve ısılt ısılt parlayan bir Parekılıcı’nın belirdiği eline baktı. Bu kayıp olan iki Şerefkılıcı’ndan biriydi. Sekiz tanesi Szeth’in halkının elindeydi. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, dokuz tane vardı. Sonra bu ortadan kaybolmuştu.

Szeth tasvirlerini görmüştü, bir Parekılıcı için şaşırtıcı derecede sade ve süssüzdü ama yine de zarifti. Silahın üzerinde uzayıp giden, sıradan bir kılıcı zayıflatacağı için kimsenin istemeyeceği iki aralığı vardı.

Mahkeme binasının çatı katı boyunca yürüdüler. Yerlere saçılmış defterlere bakılırsa burası kayıt deposuydu.

Beni çekmelisin, dedi kılıç.

“Seninle ne yapacağım kılıç-nimi?” diye fısıldadı Szeth.

Onunla savaş. Onun kötü olabileceğini düşünüyorum.

“O bir Elçi. Dünyadaki en iyi şeylerden biri.”

Hım. Sizin dünyanız için hiç hayra alamet değil o zaman. Neyse ben onun elindeki kılıktan daha iyiyim. Sana gösterebilirim.

Belgeler arasından geçen Szeth çatı katının penceresinin yanındaki Nin’e katıldı. Uzaklarda, kıyı şeridinin ilerisindeki geniş bir koyda mavi sular parılıyordu. Etraflarında kaynayan silüetlerle birlikte toplanmış bir sürü gemi direği vardı.

“Başarısız oldum,” diye tekrarladı Nin. “Ve şimdi de insanlar için adaletin yerine getirilmesi gerekiyor. Çok zor olan bir adalet Neturo-oğlu-Szeth. Semadeşenlerim için bile çok zor.”

“Senin kadar mantıklı ve hıristan arınmış olabilmek için çabalayacağız aboshi.”

Nin güldü. Kulağa içinde olması gereken neşe varmış gibi gelmiyordu. “Ben mi? Hayır, Neturo-oğlu-Szeth. Hiç de hıristan arınmış sayılmam. Sorun da bu.” Durakladı; pencereden uzaktaki gemilere baktı. “Ben... eskiden olduğumdan farklıyım. Belki kötüye gitmişimdir. Her şeye rağmen bir parçam merhametli olmayı istiyor.”

“Merhamet bu kadar kötü bir şey mi aboshi?”

“Kötü değil, sadece düzensiz. Eğer bu odadaki kayıtlara bakarsan, aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlattığını görürsün. Af ve merhamet. İyi bir baba oldukları, toplumda iyi tanındıkları ya da önemli birileri tarafından kayırıldıkları için suçlarına rağmen serbest bırakılan insanlar.

“Serbest bırakılanların bazıları hayatlarını değiştiriyor ve topluma yararlı bir şekilde yaşıyorlar. Diğerleriye yaptıklarını tekrarlıyor ve daha büyük trajedilere sebep oluyorlar. Mesele Neturo-oğlu-Szeth, biz insanların kimin hangi yolu seçeceğini anlama konusunda son derece başarısız olmamız. Kanunun *amacı* seçim yapmak zorunda kalmamamız. Böylece duygusal yanımız bize zarar veremez.”

Nin yine elinde tuttuğu kılıcına baktı.

“Senin bir Üçüncü İdeal seçmen gerekiyor,” dedi Elçi Szeth’e. “Semadeşenlerin çoğu kendilerini kanuna adamayı ve hangi diya-ra gitmişse oranın kanunlarını eksiksiz bir şekilde uygulamayı seçer. Bu iyi bir seçenektir ama tek seçenek değildir. Akıllıca düşün ve seçim yap.”

“Peki aboshi,” dedi Szeth.

“Yemin etmeden önce görmen gereken ve bilmen gereken şeyler var. Diğerleri daha önceden ettikleri yeminleri *yorumlamak* zorundalar ve gerçeği göreceklerini umut ediyorum. *Sen* ise yeni bir Semadeşen tarikatının ilk üyesi olacaksın.” Yine pencereden dışarıya baktı. “Şarkıcılar bu kasaba halkının geri dönmesine ve ölülerini yakmalarına izin verdiler. Çoğu istilacının yapmayacağı kadar nezaketli bir davranış.”

“Aboshi... Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Kanun ışıktır ve karanlık ona hizmet etmez. Sor, cevap vereceğim.”

“Senin ulu, kadim ve bilge olduğunu biliyorum,” dedi Szeth. “Yine de... benim değersiz gözlerime, kendi ilkelerine uymuyormuşsun gibi görünüyor. Söylediğin gibi bir zamanlar Dalgabağlayanları avladın.”

“Gerçekleştirdiğim infazlar için izinler aldım.”

“Evet,” dedi Szeth. “Ama birkaç kişiyi takip etmek için pek çok suçluyu görmezden geldin. Kanunun ötesinde olan amaçların vardı aboshi. Tarafsız değildin. Kendi amaçlarına ulaşabilmek için sadece bazı kanunları acımasızca uyguladın.”

“Bu doğru.”

“O zaman bu senin... duygusal yanın mıydı?”

“Kısmen. Gerçi bazı konularda esneğim. Diğerleri sana Beşinci İdeal’den bahsetti mi?”

“Semadeşen’in kanun *olduğu* İdeal mi?”

Nin sol elini uzattı. Orada bir *Parekılıcı* belirdi, diğer elinde taşıdığı Şerefkılıcı’ndan belirgin şekilde farklıydı. “Ben sadece bir Elçi de-

ğilim, Beşinci İdeal'deki bir Semadeşen'im de. Her ne kadar en başta Parlayanlar'dan şüphe duysam da, inanıyorum ki sonunda kendi tarikatına katılan sadece ben oldum.

“Ve şimdi Neturo-oğlu-Szeth, sana biz Elçiler'in uzun zaman önce aldığımız bir karardan bahsetmek zorundayım. Aharietiam diye adlandırılacak olan günde. Ölüm ve acı döngüsünü bitirmek için aramızdan birini feda ettiğimiz o günde...”

Daha modern zamanlarda Ba-Ado-Mishram hakkında çok az bilgi var. Sadece onun da pek çoğu gibi Cehennem'e geri döndüğünü ya da Aharietiam sırasında yok edildiğini zannediyorum.

Mitika, Hessi, sayfa 226

Dalinar sabah kalktığında lavabosunun hazır olduğunu gördü. Navani titiz bir şekilde lavabosunu dolu tutuyordu, tıpkı şişeleri topladığı ve hizmetkârların Dalinar'a yenilerini getirmesine izin verdiği gibi. Navani ona Dalinar'ın kendisine güvendiğinden daha çok güveniyordu.

Yatağında gerinen Dalinar ne kadar içtiği düşünülecek olursa fazlasıyla... zinde hissederek uyanmıştı. Pencereden içeriye giren güneş ışığı odayı aydınlatıyordu. Normalde soğuk dağ havasından korunmak için bu odanın kepenklerini kapalı tutuyorlardı. Navani kalktıktan sonra açmış olmalıydı.

Dalinar lavabodan yüzüne su çarptı, sonra kendi kokusu burnuna geldi. *Ha, evet.* Hizmetkârların kullanabileceği bir arka kapısı olduğundan banyo odası olarak ayırdıkları bağlantılı odalardan bir tanesinden içeri baktı. Tahmin edilebileceği gibi Navani onun için küvetin hazırlanmasını emretmişti. Su soğuktu ama Dalinar soğuk banyoların yabancıysa değildi. Fazla oyalanmasını engellerdi.

Kısa bir süre sonra Dalinar yatak odasındaki bir aynanın karşısın-

da usturayı yüzüne doğru kaldırırken kendini inceliyordu. Tıraş olmayı ona Gavilar öğretmişti. Babaları aptalca şeref düellolarında kendini yaralamakla meşguldü, kafasına bir darbe aldığı o düello gibi. Ondan sonra bir daha düzelmemişti.

Bugünlerde Alethkar'da sakal moda değildi ama Dalinar'ın tıraş olma sebebi bu değildi. O alışkanlık olarak seviyordu. Güne hazırlanma fırsatı hoşuna gidiyor, geceden kalma hissinden arınıyor ve içindeki gerçek insanı ortaya çıkarıyordu; kırıksıklıkları, yara izleri ve sert yüz hatları da dâhil.

Bir bankın üzerinde temiz bir üniforma ve iç çamaşırlar onu bekliyordu. Giyindi, sonra aynada üniformayı kontrol ederek kırıksıklıkları düzeltmek için ceketin alt kısmını aşağıya doğru çekti.

Gavilar'ın cenazesinin hatırası... ne kadar da canlıydı. Unuttuğu kısımlar vardı. Bu Gecegeözcüsü'nün etkisi miydi yoksa hatıraların doğal seyri miydi? Kaybettiği şeyleri ne kadar hatırlarsa, insanın hatıralarının kusurlu olduğunu da o kadar fark etmeye başlıyordu. Şimdi zihninde taze olan bir olaydan bahsediyordu ama olayda rol alan kişiler ayrıntılara itiraz ediyorlardı, çünkü herkes farklı bir şekilde hatırlıyordu. Navani de dâhil çoğu kişi Dalinar'ı hak ettiğinden daha asil hatırlıyordu. Ama bunu herhangi bir büyüye yormuyordu. Bu sadece güncel fikirlerine uyması için geçmiş zihinlerinde hafifçe değiştiren insanoğlunun doğasıydı.

Ama o zaman... o Nohadon'un olduğu görü? O nereden gelmişti? Sadece sıradan bir rüya mıydı?

Tereddütlü bir şekilde Fırtınababa'ya doğru uzandı, o da uzaklardan gürüldedi. "Hâlâ oradasın demek," dedi Dalinar, rahatlamıştı.

Nereye gidecektim?

"Yeminkapısı'nı çalıştırdığım zaman seni incittim," dedi Dalinar. "Beni bırakacağından korkuyordum."

Benim seçtiğim kader bu. Ya sen, ya yokluk.

"Ne olursa olsun yaptığım şey için özür dilerim. Gördüğüm... rüyayla senin bir ilgin var mıydı? Nohadon'un olduğu rüyayla?"

Böyle bir rüyadan haberim yok.

"Çok canlıydı," dedi Dalinar. "Diğer görülerden daha gerçek dışıydı, evet ama büyüleyiciydi."

Bir adamın atabileceği en önemli adım nedir? İlk adım. Ama bu ne anlama geliyordu?

Hâlâ Yarik'ta yaptıklarının ağırlığını hissediyordu. Bu toparlanma, bu içmekle geçen haftaya son verme, bu bir kurtuluş değildi. Eğer

Heyecan'ı bir daha hissederse ne yapardı? Zihnindeki haykırışlardan kurtulmanın çok zor hâle geldiği sonraki sefer ne olacaktı?

Bilmiyordu. Bugün kendini daha iyi hissediyordu. Hareket edebildi. Şimdilik bu kadarının yeterli olması gerekecekti. Dalinar yakasındaki bir iplik parçasını aldı, sonra beline bir kılıç taktı ve yatak odasından çıkıp çalışma odasından geçti ve şöminenin olduğu daha büyük odaya doğru girdi.

“Taravangian?” dedi Dalinar yaşlı kralı orada otururken gördüğü için şaşırarak. “Bugün hükümdarlar arasında bir toplantısı olmayacak mıydı?” Dalinar hayal meyal bu sabah erken saatlerde Navani'nin bundan bahsettiğini hatırlıyordu.

“Bana ihtiyaç olmadığını söylediler.”

“Saçmalık! Toplantılarda hepimize ihtiyaç var.” Dalinar durakladı. “Birkaç tanesini kaçırdım, değil mi? Neyse, bugün ne hakkında konuşuyorlar?”

“Taktik.”

Dalinar yüzünün kızardığını hissetti. “Orduların konuşlandırılması ve Jah Keved'in savunulması mı?”

“Sanırım uygun bir adam bulunduğu takdirde Jah Keved tahtından vazgeçeceğime inanıyorlar.” Taravangian gülümsedi. “Benim adıma bu kadar öfkelenme dostum. Bana engel olmadılar, sadece orada bana ihtiyaçları olmadığını söylediler. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, ben de buraya geldim.”

“Yine de gidelim, olur mu?”

Taravangian başıyla onaylayarak ayağa kalktı. Titreyen bacaklarıyla sendeledi ve Dalinar da ona yardım etmek için aceleyle yanına gitti. Taravangian dengesini sağladıktan sonra hafifçe Dalinar'ın elini okşadı. “Teşekkür ederim. Biliyor musun, ben kendimi her zaman yaşlı hissetmişimdir. Ama son zamanlarda vücudum bunu bana sürekli hatırlatmak için ısrar ediyor.”

“Seni taşıması için bir tahtirevan çağırayım.”

“Hayır, lütfen. Eğer yürümekten vazgeçersem durumumun daha da kötüye gitmesinden korkuyorum. Hastanelerimdeki insanlara benzer şeylerin olduğunu gördüm.” Ama kapıya doğru yürürlerken Dalinar'ın koluna girdi. Dalinar Taravangian'ın iri Thaylenli korumasını ve kendi için birkaç muhafızı dışarıda topladı. Asansörlere doğru yürümeye başladılar.

“Bir haber var mı, biliyor musun...” dedi Dalinar.

“Kholinar'dan mı?” diye sordu Taravangian.

Dalinar başıyla onayladı. Navani'nin bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Adolin Elhokar ya da Parlayanlar'dan hiç haber yok, diyordu. Ama Dalinar'ın akli doğru duyacak kadar başında mıydı?

"Üzgünüm Dalinar," dedi Taravangian. "Bildiğim kadarıyla onlardan bir haber alamadık. Ama umudumuzu kaybetmemeliyiz! Uzaka-lemlerini kaybetmiş ya da şehirde mahsur kalmış olabilirler."

Ben... bir şeyler hissetmiş olabilirim, dedi Fırtınababa. Yakın bir yücefirtına sırasında sanki Stormblessed'in benimle olduğunu hissettim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum çünkü onu ya da diğerlerini hiçbir yerde göremiyorum. Onların öldüklerini sanmıştım ama şimdi... şimdi kendimi yaşadıklarına inanırken buluyorum. Neden?

"Umudun var," dedi Dalinar fısıldayarak, gülümsedi.

"Dalinar?" dedi Taravangian.

"Sadece kendi kendime mırıldanıyordum, Majesteleri."

"Eğer söylemem gerekirse... Bugün daha güçlü görünüyorsun. Bir karar verdin mi?"

"Dahası bir şey hatırladım."

"Endişeli, yaşlı bir adamla paylaşabileceğin bir şey mi?"

"Henüz değil. Kendim anladıktan sonra açıklamaya çalışırım."

Asansörlerde uzun bir yolculuktan sonra Dalinar Taravangian'a kulenin en üst katının bir altındaki sessiz ve penceresiz bir odaya doğru yardım etti. Savaş kamplarındaki benzer bir yerden esinlenerek bu odaya Haritalar Galerisi ismini vermişlerdi.

Toplantıya Aladar başkanlık ediyordu, üzeri Alethkar ve Jah Kev'd'in büyük bir haritasıyla kaplı bir masanın yanında ayaktaıydı. Koyu derili Alethi'nin üzerinde subaylar arasında popüler olmaya başlayan geleneksel bir takama eteğiyle modern ceketin bir karışımı olan savaş üniforması vardı. Koruması Mintez Parezirhi giymiş şekilde arkasında duruyordu. Aladar Pareleri kendi giymemeyi tercih ediyordu. O bir generaldi, savaşçı değildi. İçeri girdikleri zaman Dalinar ve Taravangian'a başını sallayarak selam verdi.

İalai yakınlarda oturuyordu, hiçbir şey demeden Dalinar'ı inceledi. Dalinar laf sokmasını tercih ederdi, eski günlerde İalai onunla hep şakalaşırdı. Şu andaki sessizliği ise saygılı olduğu anlamına gelmiyordu. İğneleyici fısıltılarını Dalinar'ın duyamayacağı bir yerler için sakladığı anlamına geliyordu.

Kalın kollu ve gür sakallı Yüceprens Ruthar, İalai'nin yanında oturuyordu. En başından beri Dalinar'a karşı olmuştı. Bugün gelen diğer Alethi yüceprensiyse Hatham'dı, açık turuncu gözleri olan uzun

boyunlu bir adamdı. Kırmızı ve altın rengindeki Dalinar'ın daha önce hiç görmediği türde bir üniforma giyiyordu, sadece üstte düğmeleri olan kısa bir ceket vardı. Saçma görünüyordu ama Dalinar modadan ne anlardı? Adam aşırı derecede kibardı ve iyi eğitilmiş bir ordu yönetiyordu.

Kraliçe Fen, Thaylen yüksek amiralini getirmişti, bıyıkları neredeyse masaya kadar sarkan sıska ve yaşlı bir adamdı. Amiral bir kuşak ve kısa bir denizci kılıcı takmıştı; tam da karada fazla uzun kaldığından şikâyet edecek bir tipe benziyordu. Kraliçe, Dalinar'ın düello yaptığı oğlunu da getirmişti, Dalinar'a sağlam bir selam verdi. Dalinar da aynı şekilde karşılık verdi. Eğer kendine hâkim olmayı öğrenebilirse bu genç mükemmel bir subay olurdu.

Azish imparatoru burada değildi, küçük Hudutaşarları da. Bunun yerine Azir bir grup âlim göndermişti. Azishlerin generalleri, günlerini kitaplara gömülü bir şekilde geçiren askerî tarihçiler ve teorisyenlerden oluşurdu. Dalinar ordularında pratik bilgi sahibi adamların da olduğundan emindi ama nadiren terfi ediyorlardı. Belirli sınavlarda başarısız olduğun sürece savaş meydanında kalarak komuta etmeye devam edebiliirdin.

Dalinar şehirlerine yaptığı ziyaret sırasında iki Veden yüceprensiyle tanışmıştı. İki kardeş uzun boylu, siyah kısa saçları ve Alethilerin kine benzer üniformaları olan ciddi adamlardı. Taravangian onları iç savaştan sonra selefleri zehirlendiği için atamıştı. Jah Keved'in hâlâ pek çok sorunu olduğu belliydi.

"Dalinar?" dedi Aladar. Daha dik durdu, sonra selam verdi. "Berrakbey, daha iyi görünüyorsunuz," dedi.

Fırtınalar adına. Diğerleri ne kadarını biliyordu?

"İstirahat ederek biraz zaman geçirdim," dedi Dalinar. "Görüyoruz ki boş durmamışsınız. Bana savunma konumlarından bahsedin."

"Tamam, biz..." dedi Aladar.

"Bu kadar mı?" diye araya girdi Kraliçe Fen. "Hangi cehennemdeydin? Vedenar'da deli gibi koşturuyor, sonra bir hafta kendini odana kilitliyorsun!"

"Kholinar'ın düştüğü haberini aldıktan kısa bir süre sonra Vorin kilisesinden aforoz edildim. Her şey üst üste geldi. Ziyafet mi verseydim?"

"Bize liderlik etmeni bekliyorum. *Surat asmanı* değil."

Bunu hak ettim. "Haklısın. Komuta etmeyi reddeden bir komutan olamaz. Özür dilerim."

Azishler aralarında fısıldaştı, konuşmanın doğruluğuna şaşırılmış gibi

görünüyorlardı. Fen arkasına yaslandı ve Aladar da başıyla onayladı. Dalinar'ın hatalarının ortaya dökülmesi gerekiyordu.

Aladar savaş hazırlıklarını anlatmaya başladı. Hepsi cübbe giyen ve Batılı şapkaları takan Azish generaller etrafına toplanarak tercümanları aracılığıyla yorumlar yaptılar. Dalinar küçük bir miktar Fırtınasığı çekti ve bir tanesinin koluna dokunarak kısa bir süre için dillerini öğrendi. Dalinar kâtiplerden oluşan bir komite oldukları düşünülürse, tavsiyelerinin şaşırtıcı derecede akıllıca olduğunu gördü.

On tabur Alethi askerini Yeminkapıları'ndan göndermişlerdi. Azishlerin gönderdikleri beş taburla birlikte Jah Keved'e on beş bin asker dizmiş oluyorlardı, en sadık Kholin ve Aladar kuvvetlerinin bazıları da aralarındaydı.

Bu kadar adamı oraya yollaması Dalinar'ın elindeki asker sayısını ciddi şekilde azalmıştı. Fırtınalar adına, Narak'da o kadar çok kayıp vermişlerdi ki Dalinar'ın Urithiru'da kalmış bölüklerinin çoğu ace-milerden ya da diğer prensliklerden gelerek onun ordusuna katılmak isteyen askerlerden oluşuyordu. Örneğin Sebarial kendi askerlerini tek bir tümene indirerek geri kalanlarını Kholin renkleri giymeleri için Dalinar'a vermişti.

Dalinar, Jah Keved sınırının nasıl güçlendirileceği hakkındaki bir tartışmayı bölmüştü. Bazı öneriler sundu ama çoğunlukla onlar planlarını anlatırken dinledi. Garnizonlar burada, ikmal malzemeleri şurada. Rüzgârkoşucularının onlar için keşif yapmalarını umuyorlardı.

Dalinar başıyla onayladı ama bu savaş planında onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Tanımlayamadığı bir sorun. İyi iş çıkarmışlardı, ikmal hatları gerçekçi bir şekilde çizilmişti ve gözcü karakolları mükemmel bir gözetleme sahası yaratacak şekilde yerleştirilmişti.

Peki o zaman sorun neredeydi?

Kapı açıldı ve Dalinar'ı gördüğünde donup kalan Navani belirdi, sonra rahatlamayla yüzünde bir gülümseme belirdi. Veden yüceprenslerinden biri Boynuziyen Tepeleri'nin doğusunda uzanan ücra arazi şeridini neden terk etmemeleri gerektiğini açıklarken Dalinar Navani'ye başıyla selam verdi. Aladar orayı düşmana bırakarak tepeleri bir engel olarak kullanmayı düşünmüştü.

"Bu sadece Majesteleri'nin Boynuziyen tebaasından asker toplama fırsatı için değil Berrakbey," diye açıklıyordu Yüceprens Nan Urian Alethçe. "Bu araziler nüfuslu ve bereketli, sizin bahsettiğiniz Alethi dağları tarafından fırtınalardan korunuyor. İşgallere karşı her zaman onları korumak için tüm gücümüzle savaşmışızdır çünkü burası fet-

hedenleri besleyebilir ve Jah Keved'in geri kalanına saldırmak için konaklama bölgesi olabilir."

Dalinar homurdandı. Navani çoğunun başında toplandıkları harita masasına yaklaştı, o yüzden Dalinar da elini uzatarak beline sarıldı. "Haklı, Aladar. O sınırdan çatışarak ben de çok uzun zaman geçirdim. Stratejik olarak o bölge ilk bakışta görüldüğünden çok daha önemli."

"Orayı korumak zor olacak," dedi Aladar. "O arazi için uzun süreli bir savaşa saplanıp kalacağız."

"Bizim istediğimiz de bu, değil mi?" dedi Veden yüceprens. "İşgali ne kadar geciktirirsek, Veden kardeşlerime toparlanmaları için o kadar fazla zaman kazandırırız."

"Evet," dedi Dalinar. "Evet..." O geniş cephede saplanıp kalmak gerçekten kolaydı. Orada haydutlarla savaşarak kaç yılını harcamıştı? "Bir ara verelim. Bunu düşünmek istiyorum."

Diğerleri de bu fırsatı hoş karşılamış gibi görünüyordular. Çoğu uzaklemli yardımcılarının bilgileri müttefiklerine aktarmak için bekledikleri dışarıdaki daha büyük odaya çıktı. Dalinar haritayı incelerken Navani de onun yanında kaldı. "Seni ayakta görmek güzel," diye fısıldadı.

"Sen hak ettiğimden daha sabırlısın. Beni yataktan çıkarıp kafamdan aşığıya şarap dökmeliydin."

"İçimde kendini toparlayacağına dair bir his vardı."

"Şimdilik," dedi Dalinar. "Geçmişte birkaç günlük, hatta birkaç haftalık ayıklığının pek bir anlamı olmuyordu."

"Artık o adam değilsin."

Ah, Navani. Ben o adamı hiçbir zaman aşamadım. Sadece onu sakladım. Bunu Navani'ye henüz açıklayamazdı. Bunun yerine kulağına fısıldayarak teşekkür etti ve elini onunkinin üzerine koydu. Bu kadının ilgisinden nasıl rahatsızlık duymuş olabildi ki?

Şu an için dikkatini tekrar haritalara yöneltti ve kalelerin, fırtına sığınaklarının, şehirlerin ve ikmal hatlarının içinde kendini kaybetti.

Yanlış olan şey ne, diye düşündü. Neyi göremiyorum?

On Gümüş Krallık. On Yeminkapısı. Bu savaşın anahtarları. Düşman onları kullanamasa bile ele geçirerek bizi engelleyebilir.

Bir tane Alethkar'da, zaten ele geçirdiler bile. Bir tane Natantan'da, Harap Ovalar'da; o elimizde. Bir tane Vedananar'da, bir tane Azimir'de, bir tane Thaylen Şehri'nde. Üçü de bizde. Ama Rall Elorim'de ve Kurth'dakiler şimdiye kadar düşmanın eline geçmiş olmalılar. Shinovar'da iki tarafın da olmayan bir tane.

Geriy e Babatharnam'daki Panatham'da olan kapı kalıyordu, birleşmiş İriali ve Riran orduları bunu ele geçirmiş olabiliirdi. Bir de Akinah'da vardı, Jasnah onun çok uzun zaman önce yok edilmiş olduğundan emindi.

Jah Keved düşmanın saldırması için en mantıklı olan yerdi, değil mi? Ama... Jah Keved'e bir kere girdiğin zaman uzun süreli bir yıpratma savaşına saplanır kalırdın. Hareket kabiliyetini kaybeder, aşırı miktarlarda kaynakları oraya adamak zorunda kalırdın.

Dalinar kafasını salladı, siniri bozulmuştu. Haritanın başından ayrıldı ve içecek bir şeyler için diğer odaya doğru yöneldi, Navani de takip ediyordu. Şarap masasında kendini ılık ve baharatlı bir turuncu doldurmaya zorladı. Hiç etkisi olmayacak bir şey.

Jasnah da onlara katılarak getirdiği bir dizi kâğıdı annesine verdi.

"Bakabilir miyim?" diye sordu İalai.

"Hayır," dedi Jasnah, Dalinar gülümsemesini bardakla gizledi.

"Ne sırlar saklıyorsun?" diye sordu İalai. "Ya amcanın o büyük birleşme konuşmalarına ne oldu?"

"Bu odadaki bütün hükümdarların devlet sırlarının sır olarak kalmaya devam etmelerini tercih edeceklerini tahmin ediyorum. Bu bir ittifak, evlilik değil."

Kraliçe Fen buna başını salladı.

"Bu kâğıtlara gelince, bunlar annemin henüz incelemmediği raporlar," diye devam etti Jasnah. "Tercümelerimizin doğru olduğundan ve bu notlardaki hiçbir şeyin düşmanlarımıza bu şehre karşı tarafından avantaj sağlamayacağından emin olduğumuz zaman keşiflerimizi yayınlayacağız." Bir kaşını kaldırdı. "Yoksa araştırmalarımızın baştan savma olmalarını mı tercih ederdin?"

Bu, Azishleri yatıştırır gibi göründü.

"Senin buraya raporlarla gelmenin geri kalanlarımıza yapılan bir saygısızlık olduğunu düşünüyorum," dedi İalai.

"İalai, burada olman güzel," dedi Jasnah. "Bazen zeki bir muhalif bir teoriyi test eder ve kanıtlar. Keşke zeki olma kısmı üzerinde daha sıkı çalışsaydın."

İalai sandalyesine geri otururken Dalinar içkinin geri kalanını da başına dikti ve gülümsedi. Jasnah'yla laf dalaşını devam ettirmemek en akıllıca hareketti. Ne yazık ki Ruthar o kadar akıllı değildi.

"Onu kafana takma İalai," dedi bıyıkları şarapla ıslanmış Ruthar. "Tanrısızlar edep nedir, bilmez. Yaradan'ın inancından vazgeçmenin tek sebebinin, rahatça günah işleyebilmek olduğunu herkes bilir."

Yapma Ruthar, diye düşündü Dalinar. Bu savaşı kazanamazsın. Jasnah bu konu üzerine senden çok daha fazla düşünmüştür. Bu onun aşına olduğu bir savaş meydanı...

Fırtınalar adına, işte buydu.

“Jah Keved’e saldırmayacaklar!” diye bağırdı Dalinar, Jasnah’nın cevabını engelleyerek.

Odadakiler Dalinar’a döndü, şaşırmışlardı, Jasnah’nın ağzı açık kalmıştı.

“Dalinar?” dedi Yüceprens Aladar. “Jah Keved’in en olası hedef olduğunda hepimiz...”

“Hayır,” dedi Dalinar. “Hayır, biz bölgeyi çok iyi biliyoruz! Alethiler ve Vedenler *nesillerdir* o arazi için savaşıyor.”

“O zaman nereye?” diye sordu Jasnah.

Dalinar koşarak harita odasına döndü. Diğerleri de peşinden do-luştular. “Marat’a girdiler değil mi?” diye sordu Dalinar. “Bütün ülke-deki uzakalemleri susturup Emul’un içinden geçerek Marat’a girdiler. Neden? Oraya neden gittiler?”

“Azir’in savunması çok kuvvetliydi,” dedi Aladar. “Marat’tan saldırırlarsa Jah Keved’e hem batıdan hem de doğudan saldırmış olur.”

“Triax’daki dar boğazın içinden mi?” dedi Dalinar. “Jah Keved’in zayıflığından bahsediyoruz ama bu *göreceli*. Hâlâ dev gibi bir orduları, güçlü tahkimatları var. Eğer düşman Jah Keved’e şimdi, daha kendi gücünü pekiştirmeye çalışırken girerse kaynaklarını tüketir ve fetihlerin kesilmesine neden olur. Şu anda güç ve ivme kazanmışken istedikleri şey bu olamaz.”

“Nereye o zaman?” diye sordu Nan Urian.

“Yeni fırtınanın en ağır vurduğu bir yere,” dedi Dalinar haritayı işaret ederek. “Dinmez fırtına tarafından askerî gücü ciddi bir şekilde zayıflatılmış bir yer. Yeminkapısı olan bir yer.”

Kraliçe Fen’in nefesi kesildi, eminelikle ağzını kapattı.

“Thaylen Şehri mi? Emin misin?” diye sordu Navani.

“Eğer düşman Thaylen’i alırsa Jah Keved, Kharbranth ve Alethkar’ın hâlâ elimizde kalmış birkaç yerini ablukaya alabilir,” dedi Dalinar. “Güney Umman’ın tamamının kontrolünü ele geçirebilir ve Tashikk ile Shinovar’a denizden saldırabilirler. Yeni Natanan’a yığınak yapabilir ve Harap Ovalar’a saldıracak bir konum elde edebilirler. Stratejik açıdan, Thaylen Şehri Jah Keved’den çok daha önemli ama aynı anda savunması da çok daha zor.”

“Ama gemilere ihtiyaçları olacak,” dedi Aladar.

“Parshmenler donanmamızı çalmıştı...” dedi Fen.

“İlk korkunç fırtınadan sonra çalınacak gemi kalmış mıydı?” dedi Dalinar.

Fen kaşlarını çatı. “Düşününce bu oldukça enteresan, değil mi? Düzinelercesi sağlam kalmıştı, sanki rüzgârlar onlara dokunmamış gibiydi. Çünkü düşmanın gemilere ihtiyacı vardı...”

Fırtınalar adına. “Fazla Alethi gibi düşünüyorum,” dedi Dalinar. “Kara orduları derhâl Marat’a girdi, Thaylen Şehri’ne yelken açmak için *mükemmel* bir konum.”

“Planlarımızı yeniden gözden geçirmeliyiz!” dedi Fen.

“Rahat olun Majesteleri,” dedi Aladar. “Thaylen’de zaten ordularımız var. Sağlam Alethi askerleri. Karada hiçbir ordu Alethi piyadelelerinden daha iyi değildir.”

“Şu anda orada üç tümenimiz var,” dedi Dalinar. “En az üç tümen daha gerek.”

“Komutanım,” dedi Fen’in oğlu. “Berrakbey. Bu yeterli değil.”

Dalinar Fen’e bir baktı. Kırıksıklı amirali de başını salladı.

“Söyle,” dedi Dalinar.

“Komutanım, askerlerinizin adada olmasından memnunuz,” dedi genç. “Kelek’in nefesi! Eğer bir savaşa girecekmeniz Alethileri *kesinlikle* yanınızda istersiniz. Ama bir düşman donanması sizin sandığınızdan *çok daha* büyük bir sorun, karadaki askerlerle kolayca çözülecek bir mesele değil. Eğer düşman gemileri Thaylen Şehri’nin savunmasını iyi görürlerse sadece yollarına devam edip Kharbrant’h’a, Dumadari’ye ya da deniz kıyısındaki savunmasız *herhangi* bir şehre saldıracaklardır.”

Dalinar homurdandı. *Gerçekten de* fazla Alethi gibi düşünüyordu. “Öyleyse?”

“Kendi donanmamıza ihtiyacımız var,” dedi Fen’in amirali. Ağzının içi yosun doluymuş gibi peltek, koyu bir şivesi vardı. “Ama biz gemilerimizin çoğunu rüzgâr alası Dinmez fırtına’da kaybettik. Yarıyı dışarıdaydı, habersiz yakalandılar. Silah arkadaşlarımız artık derinliklerde dans ediyor.”

“Gemilerinizin geri kalanı da çalındı,” dedi Dalinar bir homurdanmayla. “Elimizde başka ne var?”

“Majesteleri Taravangian’ın limanımızda gemileri var,” dedi Veden yüce prens.

Bütün gözler Taravangian’a döndü. “Sadece tüccar gemileri,” dedi yaşlı adam. “Hekimlerimi taşıyan gemiler. Bizim gerçek bir do-

nanmamız yok ama yirmi gemi getirmiştım. Belki Kharbranth'dan on tane daha getirebilirim.”

“Fırtına bizim gemilerimizin de bir kısmını yok etti ama iç savaş çok daha fazla zarar verdi,” dedi Veden yüceprens. “Yüzlerce denizci kaybettik. Şu an elimizde denizciden fazla gemi var.”

Fen haritanın yanında Dalinar’a katıldı. “Düşmanın önünü kesmek için belki donanmaya benzeyen bir şeyler toparlayabiliriz ama savaş, gemilerin güvertelerinde olacak. Askerlere ihtiyacımız var.”

“Alacaksınız,” dedi Dalinar.

“Hayatında bir kere bile dalgalı deniz görmemiş Alethiler mi?” diye sordu Fen şüpheyle. Azish generallere baktı. “Tashikk’in bir donanması var, değil mi? Tayfaları Azish askerleri tarafından desteklenen bir donanma.”

Generaller kendi dillerinde tartıştılar. En sonunda bir tanesi tercüman aracılığıyla konuştu. “On Üçüncü Tabur, Kırmızı ve Altın’ın gemilerde görev yapmış ve büyük kanalda devriye gezmiş askerleri var. Diğerlerini buraya getirmemiz çok zaman alır ama on üç zaten Jah Keved’de konuşlandırıldı.”

“Elimizdeki en iyi adamlarla onlara destek vereceğiz,” dedi Dalinar. *Fırtınalar, o Rüzgârkoşucularına aktif görev vermemiz gerek.* “Fen, amirallerin müşterek bir donanma için bir toplanma noktası ve hareket rotası önerebilir mi?”

“Elbette,” dedi kısa boylu kadın. Öne doğru eğilerek alçak bir sesle konuştu. “Seni uyarıyorum. Denizcilerimin çoğu Tutkular’a inanır. Bu kâfirlik iddiaları konusunda bir şeyler yapman gerekecek Karadi-ken. Halkımın arasında şimdiden bu savaşın Thaylenlilerin, Vorin kili-sesinden kurtulması için bir fırsat olduğuna dair konuşmalar başladı.”

“Sözümünden dönmeyeceğim,” dedi Dalinar.

“Bu savaşın ortasında büyük çaplı bir dinsel krize sebep olsa bile mi?”

Dalinar cevap vermedi ve o diğer planlarını düşünerek masadan uzaklaşırken Fen de ona izin verdi. Başkalarıyla çeşitli konular hakkında konuştu, Navani’ye bir kere daha her şeyi idare ettiği için teşekkür etti. Sonra tekrar aşağıya inip vekilharçlarından rapor almaya karar verdi.

Dışarı çıkarken duvarın yanında bir koltuğa oturmuş Taravangian’ın yanından geçti. Bir şeyler yaşlı adamın kafasına takılmış gibi görünüyordu.

“Taravangian?” dedi Dalinar. “Her ihtimale karşı Jah Keved’de de birlikler bırakacağız. Endişelenme.”

Yaşlı adam Dalinar'a baktı, sonra garip bir şekilde gözlerindeki yaşları sildi.

"Canın mı... yanıyor?" diye sordu Dalinar.

"Evet. Ama bu senin düzeltebileceğin bir şey değil." Tereddüt etti. "Sen iyi bir adamsın Dalinar Kholin. Bunu beklemiyordum."

Dalinar bundan utanarak hızla odayı terk etti, muhafızları da takip ediyordu. Kendini yorgun hissetti, bir haftadır neredeyse uyumaktan başka bir şey yapmamış olduğu göz önüne alınırsa bu hiç adil değildi.

Dalinar vekilharçlarına gitmeden önce dördüncü katta durdu. Asansörden uzun bir yürüyüş Dalinar'ı kulenin dış duvarında tütsü kokan bir dizi küçük odanın olduğu yere getirdi. İnsanlar koridorlarda sıra olmuş, rüндуası yakmak ya da bir ardentle konuşmak için bekliyordu. Beklediğinden fazla kişi vardı ama öte yandan yapacak pek bir işleri de yoktu, değil mi?

Onları şimdiden böyle görmeye mi başladın, diye sordu bir parçası. Sadece yapacak daha önemli bir işleri olmadığı için mi burada manevi huzur arıyorlar?

Dalinar onların bakışları karşısında mahcubiyet dürtüsüne direnerek çenesini kaldırdı. Birkaç ardentin yanından geçti ve maltızlar tarafından ısıtılan ve aydınlatılan bir odaya girip Kadash'ı sordu.

Onu küçük bir grup ardentin tarım yapmaya çalıştığı bir bahçeye yönlendirdiler. Bazıları tohum lapası sürüyor, diğerleri de şistkabuk filizlerinin duvarlara tutunmalarını sağlamaya çalışıyorlardı. Etkileyici bir projeydi ve Dalinar böyle bir işe başlanması emrini verdiğini hatırlamıyordu.

Kadash sessiz bir şekilde bir saksı kutusunun içindeki kremleri kazıyarak temizliyordu. Dalinar yanına oturdu. Yara izli ardent Dalinar'a baktı ve işine devam etti.

"Çok geç," dedi Dalinar. "Ama Rathalas için senden özür dilemek istiyorum."

"Özür dilemen gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum," dedi Kadash. "Özrü *hak edenler* şimdi Asude Saraylar'da."

"Yine de seni korkunç bir şeyin parçası yaptım."

"Senin ordunda olmayı ben seçmiştim," dedi Kadash. "Yaptıklarımızdan sonra huzuru buldum. Artık kimsenin kanını dökmediğim ardentlerin arasındayım. Sanırım aynısını sana tavsiye etmek aptalca olur."

Dalinar derin bir nefes aldı. "Seni ve diğer ardentleri serbest bira-

kıyorum. Sizleri bir kâfire hizmet etmek zorunda kalacağınız bir durumda bırakmayacağım. Sizi hâlâ kiliseye sadık olan Târavangian'a vereceğim.”

“Hayır.”

“Reddetmek gibi bir seçeneğiniz olduğunu...”

“Bir kere de dinle *fırtına kapası*,” diye patladı Kadash, sonra derin bir nefes alarak kendini zorla sakinleştirdi. “Bir kâfir olduğun için seninle hiçbir ilişkimizin olmasını istemediğimizi sanıyorsun.”

“Birkaç hafta önce düello yaptığımız zaman bunu kanıtladın.”

“Senin yaptıklarını ya da söylediklerini görmezden gelmek istemiyoruz. Ama bu görevlerimizi terk edeceğimiz anlamına gelmiyor. Hal-kının bize ihtiyacı var Dalinar, *sen* ihtiyacının olmadığına inansen da.”

Dalinar bahçenin kenarına yürüyüp ellerini taş parmaklığa koydu. Karşısında bulutlar komutanlarını koruyan birlikler gibi zirvelerin dip-lerinde kümeleniyordu. Yukarıdan dünyanın tamamı sadece sivri zir-veler tarafından bölünen beyaz bir okyanus gibi görünüyordu. Nefesi önündeki havada buharlaşıyordu. Buzdiyar kadar soğuktu, gerçi ku-lenin içinde o kadar da kötü gelmiyordu.

“Bitkilerden büyüyen var mı?” diye sordu alçak bir sesle.

“Hayır,” dedi Kadash arkasından. “Soğuktan mı, yoksa fırtınaların çok azının bu yüksekliğe kadar ulaşmasından mı, emin değiliz.” Ka-zımaya devam etti. “Bir fırtına bu kulenin tamamını kaplayacak kadar yüksekten geçtiği zaman nasıl olacak?”

“Karanlık bir kargaşa tarafından çevrelenmişiz gibi,” dedi Dalinar. “Gelen tek ışık yerini tespit edemediğimiz ya da algılayamadığımız şimşekler olacak. Öfkeli rüzgârlar bizi bir düzine farklı yöne sürükle-meye ya da en azından kol ve bacaklarımızı koparmaya çalışacak.” Kadash’a doğru baktı. “Her zaman olduğu gibi.”

“Yaradan sürekli bir ışıktır.”

“Ne olmuş?”

“Şimdi O’nu sorgulamamıza neden oluyorsun. *Benim* sorgulama-ma. Geceleri uyuyabilmemi sağlayan tek şey ardent olmak Dalinar. Benden bunu da mı almak istiyorsun? Eğer O artık yoksa, geriye sa-dece fırtına kalmıştır.”

“Ben ötesinde bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. Sana daha önce de sormuştum, Vorinizm’den önce din nasıl bir şeydi? Es-kiler...”

“Dalinar. Lütfen. Sadece... Dur.” Kadash derin bir nefes aldı. “Bir açıklama yap. Herkesin senin kaçıp saklandığını söylemesine izin

verme. Mesela, 'Eskiden sahip olduğum inanca sahip olmasam da Vorin kilisesinin yaptığı işlerden memnunum ve ardentlerimi destekliyorum,' gibi bir şeyler söyle. Bize devam etme izni ver. Fırtınalar adına, bu belirsizliğin zamanı değil. Savaşığımız şeyin ne olduğunu bile bilmiyoruz..."

Kadash, Dalinar'ın savaştıkları şeyle *karşılaştığını* bilmek istemezdi. Bundan bahsetmemek en iyisiydi.

Yine de Kadash'ın sorusu Dalinar'ı düşünmeye itmişti. Ordusunun günlük işlerini Garaz idare ediyor olamazdı, değil mi? Bunu kim yapıyordu? Kaynaşıklar mı? Yoksprenleri mi?

Dalinar yürüyerek Kadash'tan biraz uzaklaştı, sonra gökyüzüne doğru baktı. "Fırtınababa?" diye sordu. "Düşman kuvvetlerinin bir kralı ya da yüceprensi var mı? Belki bir başardent? Garaz'dan farklı biri."

Fırtınababa gürüldedi. *Tekrar söylüyorum, senin zannettiğin kadar çok şey görmüyorum. Ben geçen fırtınayım, esen rüzgârlarım. Bunların hepsi benim. Ama senin ağzından çıkan her nefesi kontrol edemediğin gibi her şey değilim.*

Dalinar içini çekti. Düşünmeye değerdi.

İzlediğim bir kişi var, diye ekledi Fırtınababa. *Başkalarını görmediğim yerde onu görebiliyorum.*

"Bir lider mi?" diye sordu Dalinar.

Olabilir. Ölümlüler, insan da olsa şarkıcı da, kime ya da neye saygı gösterdikleri konusunda garipler. Neden soruyorsun?

Dalinar Garaz'ın onlara yapabilecekleri konusunda endişelendiği için artık görülmeye başka kimseyi getirmemeye karar vermişti. Ama bu zaten Garaz'a hizmet edenleri kapsamazdı, değil mi?

"Bir sonraki yücefırtına ne zaman?"

Taravangian kendini yaşlı hissediyordu.

Yaşlılığın her geçen gün artan ağırlarından, hafif gibi görünen bir şeyi kaldırmaya çalıştığı zaman onu şaşırtan zayıf kaslarından daha kötü bir anlamı vardı.

Dikkatini toplamak için elinden geleni yaptığı hâlde bir toplantıda daha uyuyakaldığını fark etmekten, hatta birlikte büyüdüğü herkesin yavaş yavaş ölmesine şahit olmaktan bile fazlasıydı.

Yaşlılığın anlamı, bugün başladığı işlerin bitişini göremeyeceğini bilmektir.

Odasına geri dönen koridorda durup elini katmanlarla kaplı duvara dayadı. Güzeldi, büyüleyiciydi ama Taravangian kendini sadece Kharbranth'daki bahçelerinde olmak isterken buldu. Başka insanlar ömürlerinin son günlerini rahat içinde ya da en azından tanıdık bir yerde geçirebiliyorlardı.

Mrall'ın koluna girmesine ve odasına kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Normalde Taravangian yardım edilmesinden rahatsız olurdu, sakat muamelesi görmek hoşuna gitmiyordu. Ama bugün... bu saygısızlığa katlanacaktı. Koridorda yere yıkılmaktan daha iyiydi en azından.

Odanın içinde Adrotagia altı uzakalemin ortasında oturmuş, pazar yerindeki bir tüccar gibi bilgi alıp satıyordu. Taravangian'a baktı ama onu yorgun yüzü ya da yavaş adımlarıyla ilgili bir yorum yapmayacak kadar iyi tanıyordu. Bugün iyi bir gündü, akıllı yerinde sayılırdı. Belki biraz aptala kaçıyordu ama idare ederdi.

Aklının başına geldiği günlerin sayısı gittikçe azalıyordu. Geldiği zamanlar da Taravangian'ı korkutuyordu.

Taravangian kabark, rahat bir koltuğa oturdu, Maben ona çay getirmek için uzaklaştı.

"Ee?" diye sordu Adrotagia. O da yaşlanmıştı, yeşil gözlerinin etrafında kocaman torbalar vardı, derinin sarkması yüzünden oluşan kalıcı türdendi. Yüzünde yaşlılık lekeleri çıkmış, saçları dökülmüştü. Hiç kimse ona baktığında bir zamanlar olduğu o yaramaz çocuğu göremezdi. Birlikte başlarına ne çok dert açarlardı...

"Vargo?" diye sordu Adrotagia.

"Affedersin," dedi Taravangian. "Dalinar Kholin toparlandı."

"Bir sorun."

"Büyük bir sorun." Taravangian Maben'den çayı aldı. "Tah'nin edebileceğinden bile büyük demem gerekir, Diyagram önünde açık olsa bile. Ama lütfen, bana düşünmek için süre ver. Bugün zihnim yavaş. Haber var mı?"

Adrotagia önündeki destelerin içinden bir sayfayı çevirdi. "Moe-lach Boynuzyiyen Tepeleri'ne yerleşmiş gibi görünüyor. Joshor şu anda yolda. Yakında yine Ölüm Sayıklamaları'na erişim sağlayabiliriz."

"Pekâlâ."

"Graves'e ne olduğunu öğrendik," diye devam etti Adrotagia. "Mal toplayıcılar fırtınayla parçanmış yük arabasının enkazını bulmuşlar ve içinde çalıştan bir uzakalem vardı."

“Graves’in yeri doldurulabilir.”

“Ya Pareler?”

“Önemsiz,” dedi Taravangian. “Silah kuvvetiyle kazanamayacağız. Zaten en başta onun küçük darbe girişimine izin vermekte tereddütlerim vardı.”

Taravangian ve Graves Diyagram’ın talimatları konusunda anlaşamamışlardı. Dalinar öldürülecek miydi, desteklenecek mi? Alethkar’ın kralı kim olacaktı?

Eh, Taravangian’ın kendisi de çok kereler Diyagram hakkında yanlışmıştı. Bu yüzden Graves’e Diyagram’dan kendi çıkarımları doğrultusunda kendi planlarını uygulaması için izin vermişti. Adamın planları başarısız olmuş olabilirdi ama Taravangian’ın Dalinar’ı öldürtme girişimi de başarısız olmuştu. O yüzden belki ikisi de Diyagram’ı doğru yorumlayamamıştı.

Taravangian’ın toparlanması zaman aldı, basit bir yürüyüşten sonra bile *toparlanmak* zorunda olmak sinirlerini bozuyordu. Birkaç dakika sonra muhafız Malata’yı içeri aldı. Parlayan her zamanki gibi Thaylen tarzı etek ve tozluklarıyla kalın çizmeler giymişti.

Açık masada oturan Taravangian’ın karşısındaki sandalyeye oturdu, sonra melodramatik bir şekilde iç çekti. “Burası berbat bir yer. Buradaki aptalların hepsi baştan ayağa donmuş.”

Bir sprenle bağ kurmadan önce de bu kadar kendine güveni var mıydı? Taravangian o zamanlar onu çok iyi tanımıyordu. Evet, Diyagram’ın hevesli üyeleriyle dolu projeyi idare etmişti ama bireylerin onun için bir önemi olmamıştı. Şimdiye kadar.

“Spreninin rapor edecek yeni bir şeyi var mı?” diye sordu Adrotagia bir kâğıt çıkarırken.

“Hayır,” dedi Malata. “Sadece Dalinar’ın herkesle paylaşmadığı diğer görüler varmış.”

“Peki spren ona verdiği iş konusunda herhangi bir... tereddütü olduğunu ifade etti mi?” diye sordu Taravangian.

“Hay Cehennem,” dedi Malata gözlerini devirerek. “Sen de Kholin’in kâtipleri kadar kötüsün. Sürekli kurcalıyorsun.”

“Dikkatli olmamız gerek Malata,” dedi Taravangian. “Spreninin bilinci güçlendikçe neler yapacağından emin olamayız. Diğer tarikatların aleyhine çalışmaktan hoşlanmayacaktır.”

“Sen de onlar kadar donmuşsun,” dedi Malata. Parlamaya başladı, Fırtınaışı derisinden yükseliyordu. Hızla eldivenini, hem de eminelindekini, çekip çıkardı ve öne uzanarak elini masaya bastırdı.

Dokunduğu noktadan izler yayıldı, kendilerini tahtanın içine iş-
leten küçük siyahlıktan sarmallardı. Havayı yanık kokusu doldurdu
ama Malata istemediği sürece alevler yanmaya devam etmiyordu.

Sarmallar ve çizgiler masanın üzeri boyunca yayıldı, saniyeler
içinde bir oyma şaheseri ortaya çıkmıştı. Malata masanın üzerinde-
ki külleri üfledi. Kullandığı Dağılım Dalgası cisimlerin ufalanmalarına,
yanmalarına ya da toza dönüşmelerine neden oluyordu.

İnsanların üzerinde de işe yarardı.

“Kıvılcım’ın yaptığımız işe bir itirazı yok,” dedi Malata parmağını
masanın üzerine bastırarak bir sarmal daha yarattı. “Sana söyledim,
geri kalanların hepsi *aptal*. Bütün sprenlerin kendi taraflarında olaca-
ğını zannediyorlar. Parlayanlar’ın Kıvılcım’ın arkadaşlarına ne yaptığı-
nı boş ver, yüzlerce külspreninin ölümüne *Şeref’in* dini mi sebep ol-
muş, boş ver.”

“Ya Garaz?” diye sordu Taravangian merakla. Diyagram, Parla-
yanlar’ın kişiliklerinin, planlarında büyük belirsizlikler yaratacağı ko-
nusunda uyarıyordu.

“Kıvılcım intikam almasını ve kırıp dökmesini sağlayacak olan her
şeye açık.” Malata sırttı. “Birilerinin bana bunun ne kadar eğlenceli
olacağını söylemesi gerekirdi. İş almak için çok daha sıkı çalışırdım.”

“Yaptıklarımız *eğlence* için değil,” dedi Taravangian. “Gerekli an-
cak *korkunç*. Daha iyi bir dünyada Graves haklı olurdu. Dalinar Kho-
lin’in müttefikleri olurduk.”

“Sen Karadiken’i fazla seviyorsun Vargo,” diye uyardı Adrotagia.
“Bu zihnini bulandıracak.”

“Hayır. Yine de onunla tanışmasaydım daha iyi olurdu. Bu işimi
zorlaştıracak.” Elinde ılık içeceğiyle öne doğru uzandı. Naneli ingo
çayı. Memleketini hatırlatıyordu. Bir irkilemeyle fark etti... büyük ihti-
malle bir daha asla orada yaşayamayacaktı. Oysa birkaç yıl sonra
geri dönebileceğini düşünmüştü.

Birkaç yıl sonra hayatta olmayacaktı ki.

“Adro,” diye devam etti Taravangian. “Dalinar’ın toparlanması
beni daha güçlü hamle yapmamız gerektiğine ikna etti. Sırlar hazır
mı?”

“Neredeyse,” dedi Adrotagia bazı başka kâğıtları karıştırarak. “Jah
Keved’deki âlimlerim ihtiyacımız olan bölümlerin çevirisini yaptılar ve
Malata’nın casusluk yaparak edindiği bilgiler de elimizde. Ama bilgi-
leri kendimizi açık etmeden yaymanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Dova’yı görevlendir. Ona isimsiz, kınayıcı bir metin yazdır, sonra

Tashikk'e sızdırın. Aynı gün Şafak dilinde yapılan çevirileri de sızdırın. Hepsinin birden aynı anda gelmesini istiyorum.” Çayı bir kenara koydu. Birden Kharbranth'ın kokuları canını acıtmıştı. “Suikastçının kılıcıyla öldürölmek Dalinar için çok, çok daha iyi olurdu. Şimdilik Dalinar'ı düşmanın eline bırakmak zorundayız. Bu çabuk bir ölüm kadar merhametli olmasa da.”

“Yeterli olacak mı?” diye sordu Malata. “O yaşlı baltatazısı çetin ceviz.”

“Yeterli olacaktır. Rakibin ayağa kalkarken onun dizlerini kırmak için hızla hareket etmen gerektiğini söyleyen ilk kişi Dalinar olurdu. O zaman başını eğecek ve boynunu sana sunacaktır.”

Ah, Dalinar. Zavallı, zavallı adam.

Görünüşe göre bizim fiziksel dünyamızda gördüğümüz spremler, kendilerine ait ekosistemleri olan daha karmaşık varlıkların sadece kısmi tezahürleri.

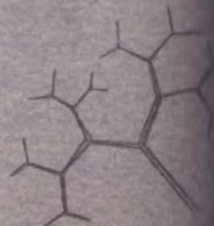
Sadece bu spremleri inceleyerek başka bir ömür harçayabilirim.

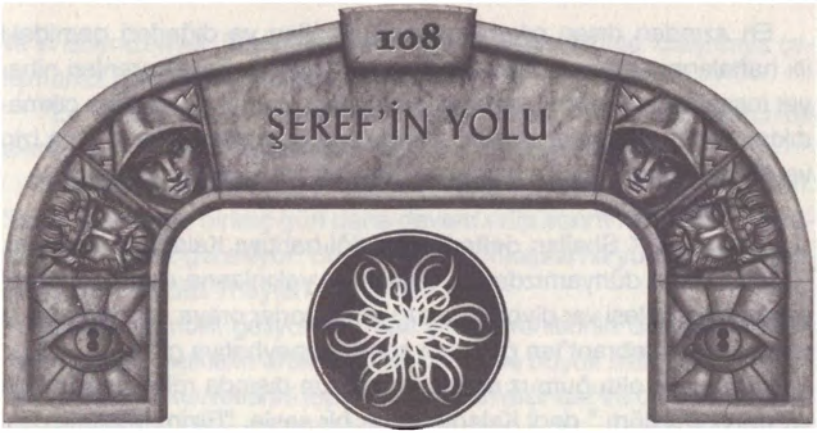

Bunlar şaşırtıcı derecede sinisi ve beklentimi çok uzaktan hissedebiliyorlar.

Bunlardan çok sayıda gördük. İnattılar.

En ayrıntılı efsanelerin bazıları Tozanası Chemoarish hakkında. Kaynakların zenginliği nedeniyle neyin yalan, neyin doğru olduğunu ayırmak çok zor. Bazı hikâyelerin iddia ettiğinin aksine ben Chemoarish'in Gecegözcüsü olmadığına inanıyorum.

—Mitika, Hessi, sayfa 231

Shallan şerefspreni gemisinin güvertesinde durmuş defterine eskiz çizerken ilerleyişlerinin rüzgârı saçlarını uçuşturuyordu. Yanında Kaladin kollarını geminin tirabzanına yaslamış, aşağıdaki boncuklar okyanusuna bakıyordu.

Şu an üzerlerinde oldukları *Şeref'in Yolu* isimli gemi İco'nun tüccar gemisinden daha hızlıydı. Sadece önüne değil, yanlarından çıkan kanat benzeri parmaklıklara da bağlanmış mandralar vardı. Üç tane si aşağıda tayfalar ve depo için ayrılmış olan beş güvertesi vardı ama bunlar büyük ölçüde boştu. Asker taşımak için yapılmış bir savaş gemisi gibi geliyordu ama şu anda yüklü değildi.

Ana güverte insan gemilerinin üst güvertelerine benziyordu ama bu geminin bir de yüksek güvertesi vardı, merkez boyunca pruvadan kıça kadar uzanıyordu. Ana güverteden dar olan yüksek güverteyi geniş beyaz sütunlar destekliyordu ve büyük ihtimalle mükemmel bir manzara sunuyor olmalıydı. Shallan bunu tahmin etmekten fazlasını yapamıyordu çünkü oraya sadece tayfanın çıkmasına izin veriliyordu.

En azından dışarı çıkabilmişlerdi, Shallan ve diğerleri gemideki ilk haftalarını ambarda kilit altında geçirmişlerdi. Şerefsprenleri niha-yet insanları ve Desen'i serbest bıraktıkları, yüksek güverteye çıkmadıkları ve sorun çıkarmadıkları sürece ana güverteye çıkmalarına izin verdikleri zaman, başka herhangi bir açıklama yapmamışlardı.

Syl hâlâ hapisti.

"Şuna bak." Shallan defterine çizdiği haritayı Kaladin'e gösterdi. "Desen bizim dünyamızda Kharbranth'ın yakınlarına denk gelen bir şerefspreni kalesi var diyor. Yılmaz Vefa diyorlar oraya. *Mutlaka* oraya gitmeliyiz. Celebrant'tan çıktıktan sonra güneybatıya gittik."

"Ambarda olduğumuz sırada lombozun dışında minik alevlerden bir deniz gördüm," dedi Kaladin alçak bir sesle. "Bizim tarafımızdaki bir kasaba mıydı?"

"O buradaydı," dedi Shallan haritasına işaret ederek. "Nehirlerin gölün hemen güneybatısında birleştiği yeri görüyor musun? Bizim tarafımızda orada kasabalar var. Nehir yarımadaalarının yolumuzu kesmesi gerekirdi ama sprenlerin taşı keserek bir kanal açmış gibi görünüyor. Buzluyol Nehri'nin doğusundan dolaştık, sonra tekrar batıya döndük."

"Öyleyse biz..."

Shallan kömür kalemiyle bir noktayı gösterdi. "Şu an buralardayız, Buzdiyar üzerinden Kharbranth'a doğru ilerliyoruz."

Kaladin çenesini ovuşturdu. Yukarılarından geçen bir şerefsprenine bir bakış attı ve gözlerini kıstı. Özgürlüklerinin ilk gününü şerefsprenleriyle tartışarak geçirmiş, bu da *iki gün* daha hapsedilmesi-ne neden olmuştu.

"Kaladin..." dedi Shallan.

"Onu serbest bırakmaları gerek," dedi. "Hapishane benim için çok kötü. Onun için daha da beter olacaktır."

"O zaman benim bu gemiden kurtulmanın bir yolunu bulmama yardım et."

Kaladin tekrar haritasına baktı ve işaret etti. "Thaylen Şehri," dedi. "Eğer bu yönde gitmeye devam edersek eninde sonunda hemen kuzeyinden geçeceğiz."

"'Hemen kuzeyinden' derken boncuk okyanusunun ortasında, şehirden beş yüz kilometreden daha uzaktan demek istiyorsun."

"Bir Yeminkapısı'na giden en yakın yol bu," dedi Kaladin. "Geminin biraz güneye doğru dönmesini sağlayabilirsek belki bu tarafta taştan olacak Uzunkaş Boğazı'nın kıyısına ulaşabiliriz. Yoksa hâlâ Çi-

vit'in Boynuzyiyen Tepeleri'ndeki hayali 'dikeyselliğine' ulaşmaya çalışmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ee..." Ne kadar da otoriter konuşuyordu, ne kadar ısrarcı bir akıntı hissi vardı dinleyeni akıp götüren. "Bilmiyorum Kaladin."

"Doğru yönde ilerliyoruz," dedi, kararlıydı. "Bunu *gördüm* Shallan. Sadece gemiyle birkaç gün daha devam edip sonra kaçmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor. Bu tarafta Yeminkapısı'na yürüyerek ulaşabiliriz, sen de bizi Thaylen'e nakledersin."

Kulağa mantıklı geliyordu. Tabii şerefsprenlerinin onları izlemeleri dışında. Kaynaşıkların artık yerlerini biliyor ve büyük ihtimalle onları takip etmek için kuvvetlerini topluyor olmaları dışında. Ve bir şekilde boncuklar denizinin ortasındaki bir gemiden kaçmaları, kıyıya ulaşmaları, sonra da Thaylen'e ulaşmak için üç yüz kilometre yürümeleri dışında.

Bunların hepsi Kaladin'in tutkusu karşısında solup gidebilirdi. Bütün bu hayati sorunlar bir yana, Shallan Yeminkapısı'nı çalıştırabilecek miydi? Bu planın fazlasıyla ona bağlı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Ama o gözler...

"Bir isyan çıkarmayı deneyebiliriz," dedi Peçe. "Belki bütün işleri yapan o sissprenleri bizi dinler. Sürekli şerefspren emirlerine uyarak sağa sola koşturdukları için mutlu değillerdir herhâlde."

"Bilmiyorum," dedi Kaladin elleri ve yüzü dışında tamamen sisten oluşan o sprenlerden biri yanlarından geçerken sesini alçaltarak. "Dikkatsiz bir hareket olabilir. Hepsiyle birden savaşmam."

"Ya Fırtınaişığı'n olsa?" diye sordu Peçe. "Eğer senin için biraz araklasam? O zaman olur mu?"

Kaladin yine çenesini ovuşturdu. Fırtınalar adına, sakal ona yakışıyordu. Yüzünde öyle sert ve dağınık bir şekilde yayılmış, üniformasının keskin mavi rengiyle tezat oluşturunuyordu. Yeminler ve kurallar tarafından tutsak edilmiş tutkunun vahşi spreni gibi...

Dur bir dakika.

Dur, bunları düşünen yoksa Peçe miydi?

Shallan silkinerek anlık kişilik kaymasından kurtuldu. Kaladin fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Olabilir," dedi Kaladin. "Gerçekten mücevherleri çalabileceğini düşünüyor musun? Cebimde biraz Fırtınaişığı olsaydı kendimi çok daha rahat hissederdim."

"Ben..." Shallan yutkundu. "Kaladin, ben emin... Belki onlarla savaşmamak en iyisidir. Sonuçta onlar şerefspreni."

“Onlar *gardiyan*,” dedi Kaladin ama sonra sakinleşti. “Ama farkında olmasalar da bizi doğru yöne götürüyorlar. Ya mücevherlerimizi geri alıp gemiden aşağı atlasak? Kholinar’da yaptığın gibi bir boncuk bulup bizi karaya doğru götüreceğ bir yol yapabilir misin?”

“Ee... sanırım deneyebilirim. Ama şerefsprenleri gemiyi çevirip bizi yakalayamazlar mı?”

“Bunu düşüneneğim,” dedi Kaladin. “Kullanabileceğimiz birkaç boncuk bulmaya çalış.” Güvertede yürüyerek ellerini arkasında kavuşturmuş, sayılarla dolu düşünceleri düşünerek ayakta duran Desen’in yanından geçti. Daha sonra Çivit’in yanına oturdu, alçak bir sesle onunla konuşmaya başladı, büyük ihtimalle planlarını anlatıyordu.

Ne mükemmel planlardı ya onlar.

Shallan eskiz tahtasını kolunun altına sıkıştırdı ve geminin yanından aşağıya baktı. O kadar çok boncuk, o kadar çok ruh birbirlerinin üzerlerine yığılmıştı ki. Kaladin bunların arasından işlerine yarayacak bir şey bulmasını mı istiyordu?

Shallan yanından geçen bir denizciye baktı, eldivenli ellerle biten dumansı kolları olan bir sisspreniydi. Kadınsı yüzü porselen bir maske şeklindeydi ve diğerleri gibi girdaplanan bir sis bulutundan oluşan ve üzerinde havada asılı duruyor gibi görünen bir yelekle pantolon giyiyordu.

“O boncuklardan biraz alabilmemin bir yolu var mı?” diye sordu Shallan.

Sisspreni yerinde durdu.

“Lütfen. Ben...”

Denizci koşarak gitti ve kısa bir süre sonra geminin kaptanıyla geri geldi. İsmi Notum olan uzun boylu ve otoriter görünüşlü bir şerefspreniydi. Hafif bir mavi-beyaz renkle parıldıyordu ve üzerinde eski ama şık bir denizci üniforması vardı, bu sprenin varlığının bir parçasıydı. Sakalı Shallan’ın daha önce görmediği bir tarzda kesilmişti, temiz tıraşlı çenesiyle neredeyse bir Boynuzyiye benziyordu ama ince bir bıyığı ve yanaklarından yukarıya uzanarak favorileriyle birleşen sakaldan çizgileri vardı.

“Bir isteğin mi var?” diye sordu kaptan.

“Mümkünse sanat çalışmalarım için birkaç boncuk istiyorum Kaptan,” dedi Shallan. “Bu yolculukta zaman geçirmek için *bir şeyler* yapmam gerekiyor.”

“Ruhları rastgele ortaya çıkarmak tehlikelidir Işıkören. Bunu güvertemde kontrolsüzce yapmanı kabul edemem.”

Desen'in onu nasıl takip ettiği düşünülürse, Shallan'ın gerçek tarihini kaptandan gizlemesinin imkânı yoktu.

"Böyle bir şey yapmayacağıma söz veriyorum," dedi Shallan. "Sadece boncukların içlerindeki ruhları gözümde canlandırma pratiği yapmak istiyorum. Bu benim eğitimimin bir parçası."

Kaptan ellerini arkasında birleştirerek Shallan'ı inceledi. "Pekâlâ," dedi Shallan'ı şaşırtarak. Bunun işe yaramasını beklememişti. Ama kaptan bir emir verdi ve bir sisspreni ona birkaç boncuk almak için okyanusa ipe bağlı bir kova sarkıttı.

"Teşekkür ederim," dedi Shallan.

"Basit bir istekti," dedi kaptan. "Sadece dikkatli ol. Zaten bunu yapmak için Fırtınaşığı'na ihtiyacın var ama yine de... dikkatli ol."

"Boncukları çok uzağa götürürsek ne olur?" diye sordu Shallan merakla sisspreni kovayı ona verirken. "Fiziksel Âlem'deki nesnelere bağlılar, değil mi?"

"Onları Shadesmar'da istediğin yere götürebilirsin. Bağlantıları Ruhsal Âlem'den geçiyor ve mesafelerin bir önemi yok. Ancak onları atarsan ya da serbest bırakırsan fiziksel karşılıklarının olduğu yerin yakınlarına geri dönerler." Kaptan gözlerini Shallan'a dikti. "Çok yenisin. Parlayanlar İdealleri tekrar söylemeye ne zaman başladı?"

"İl..."

Annesinin yanmış gözlü ölü yüzü.

"Çok olmadı," dedi Shallan. "Çoğumuz için birkaç ay. Bazıları için birkaç yıl..."

"Bugünün gelmeyeceğini umuyorduk." Notum döndü ve yüksek güverteye doğru yürümeye başladı.

"Kaptan?" diye sordu Shallan. "Neden bizi serbest bıraktınız? Eğer Parlayanlar hakkında bu kadar endişeliyseniz neden bizi hapis tutmaya devam etmediniz?"

"Şerefli bir davranış olmazdı," dedi kaptan. "Siz esir değilsiniz."

"Neyiz peki?"

"Ancak Fırtınababa bilir. Neyse ki bunu çözmek zorunda olan ben değilim. Sizi ve Antik Kız Evlat'ı daha yetkili birine teslim edeceğiz. O zamana kadar lütfen gemimi dağıtmamaya çalış."

Günler geçtikçe Shallan'ın şerefspreni gemisindeki hayatı bir rutin hâline gelmişti. Günlerinin çoğunu ana güvertede küpeştenin yanında oturarak geçiriyordu. Ona oynaması için bol bol boncuk veriyor-

lardı ama çoğu işe yaramaz şeylerdi. Kaya, sopa, kumaş parçaları. Yine de onları gözünde canlandırmak yararlı oluyordu. Boncukları tutuyor ve düşünüyordu.

Cisimlerin arzuları vardı. Basit arzulardı, doğru ama Shallan'ın ilk birkaç Ruhdöküm denemesi sırasında öğrendiği gibi o arzulara tutkuyla bağlı olabiliyorlardı. Şimdi o arzuları değiştirmeye çalışmıyordu. Sadece onlara dokunmayı ve onları dinlemeyi öğreniyordu.

Boncukların bazılarında bir tanıdıklık hissediyordu. Belki boncukların ruhlarının bu tarafta gerçek cisimler hâlinde ortaya çıkmalarını sağlayabilirdi. Buna 'zuhur etmek' deniyordu.

Boncuklarla yaptığı antrenmanların aralarında da eskizler çiziyordu. Bazıları oluyor, bazıları olmuyordu. Kendini Shallan gibi hissetmesine yardım edeceğini umarak Adolin'in aldığı eteği giyiyordu. Gerçi Peçe dışarı sızmaya devam ediyordu, bu faydalı olabilirdi ama kontrolsüzce ortaya çıkması onu korkutuyordu. Bu Akıl'ın ona yapmasını söylediği şeyin tam tersiydi, değil mi?

Kaladin günlerini güvertede volta atarak, yanından geçen şerefsprenlerine ters ters bakarak geçiriyordu. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi görünüyordu. Shallan ondaki sabırsızlığı hissediyordu. Celebrant'daki o günden beri düşmandan herhangi bir iz görmemişlerdi. Yine de geceleri rahatsız uyuyordu, bir düşman gemisinin yaklaştığının bağrıışlarıyla uyanacağından endişe ediyordu. Notum da Yoksprenlerinin Shadesmar'da kendilerine bir imparatorluk kurmaya başladıklarını doğrulamıştı. Ve âlemler arasında geçiş yapmanın en kolay yolu olan Terbiye'nin Dikeyselliği onların kontrolü altındaydı.

Shallan bir avuç boncuğu daha tarayarak küçük bir hançer, bir taş ve kendini yeni bir şey olarak görmeye başlamış bir meyve parçasının izlenimlerini edindi, sadece bir bütünün parçası olmak yerine kendi kimliğini edinebilecek bir şeydi.

Birileri onun ruhuna baksa ne görürdü? Tek ve birleşik bir izlenim mi yarattı? O olmanın pek çok farklı versiyonunu mu?

Geminin ikinci kaptanı ambardan çıktı, kısa saçları ve köşeli bir yüzü olan bir şerefspren kadındı. Tuhaf bir şekilde Çivit'in Parekılıcı'nı taşıyordu. Yüksek güvertenin gölgesinde ana güverteye çıktı ve okyanusun geçmesini seyreden Çivit'e doğru yürüdü.

Meraklanan Shallan her ihtimale karşı bir hançeri temsil eden küreyi cebine attı, sonra kovayı defterinin üzerine bıraktı ve onlara doğru yürüdü. Yakınlarda Kaladin yine volta atıyordu, kılıcı o da fark etmişti.

“Onu dikkatlice çek,” dedi Çivit ikinci kaptan Borea’ya Shallan yaklaşırken. “Hepsini kınından çıkarma, seni tanımıyor.”

Borea da kaptaninki gibi katı ve süssüz bir üniforma giyiyordu. Parekılıcı’nın kınındaki küçük bir tokayı açtı, bir parmak kadarını hafif hafif dışarı çekti, sonra sert bir nefes aldı. “...Karıncalandırıyor.”

“Seni inceliyor,” dedi Çivit.

“Gerçekten dediğin gibi,” dedi Borea. “Sprene ihtiyacı olmayan bir Parekılıcı, kölelik yok. Bu başka bir şey. Nasıl yaptın?”

“Vardığımız zaman anlaştığımız gibi bilgiyi vereceğim.”

Borea Kılıç’ı kınına soktu. “İyi bir bağ, insan. Teklifini kabul ediyoruz.” Şaşırtıcı bir şekilde kadın silahı Çivit’e uzattı, o da aldı.

Shallan Borea’nın yüksek güverteye çıkan merdivenleri tırmanmasını izlerken Çivit’e yaklaştı.

“Nasıl?” diye sordu Çivit kılıcı beline takarken. “Silahını geri almayı nasıl başardın?”

“Doğru sözleri verdiğin sürece oldukça mantıklılar,” dedi Çivit. “Payidar Fazilet’e vardığımız zaman bilgi alışverişi ve yeni bir gemi bulmak için pazarlık yaptım.”

“Ne yaptın?” dedi Kaladin. Sert adımlarla geldi. “Az önce ne dedin?”

“Bir anlaşma yaptım Stormblessed,” dedi Çivit Kaladin’in bakışlarına karşılık vererek. “Kalelerine vardığımız zaman beni serbest bırakacaklar.”

“Kalelerine gitmeyeceğiz,” dedi Kaladin alçak sesle. “Kaçacağız.”

“Ben senin askerin ya da Adolin’in tebasından değilim. Ben dikeyselliğe ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapacağım; olur da ulaşamazsam bu sprenlerin peşinde olduğum suçlu hakkında ne bildiklerini öğreneceğim.”

“Ödül için şerefi bir kenara mı atacaksın?”

“Sırf siz ikinizle karşılaştığım için buradayım, gerçi bir hatanızın olmadığını itiraf etmem gerek. Sizi suçlamıyorum ama size bir görev borcum da yok.”

“Hain,” dedi Kaladin alçak sesle.

Çivit Kaladin’e düz bir bakış attı. “Kal, eninde sonunda şu anda yapabileceğin en iyi şeyin bu sprenlerle gitmek olduğunu itiraf etmen gerekecek. Kalelerinde bu yanlış anlaşılmayı düzeltebilir, sonra yolunuza devam edebilirsiniz.”

“Bu haftalar sürebilir.”

“Yetişmeniz gereken bir yer mi var?”

“Dalinar tehlikede. Umurunda değil mi?”

“Tanımadığım bir adam mı?” dedi Çivit. “Ne zaman ya da kimden koruyacağını bile bilmiyorsun.” Kollarını kavuşturdu. “Endişeni paylaşmadığım için kusura bakma.”

Kaladin çenesini sıkı, sonra arkasını döndü ve sertçe yürüdü, *doğruca* yüksek güverteye çıkan merdivenlere. Oraya çıkmaya izinleri yoktu ama bazı zamanlarda kurallar Kaladin Stormblessed’e işlemez görünüyordu.

Çivit başını iki yana salladı, sonra döndü ve geminin tirabzanını kavradı.

“Kötü bir gün geçiriyor, o kadar Çivit,” dedi Shallan. “Sanırım spreni hapsedildiği için huzursuz hissediyor.”

“Belki. Zamanında bir sürü öfkeli delikanlı gördüm ama genç Stormblessed’in rengi başka. Keşke neden bu kadar çaresiz olduğunu bilseydim.”

Shallan başını salladı, sonra yine Çivit’in kılıcına baktı. “Şerefsprenlerinin... peşinde olduğun şey hakkında bilgileri olduğunu söylemiştin.”

“Evet. Borea aradığım silahın birkaç yıl önce kalelerinden geçtiğini düşünüyor.”

“Peşinde olduğun şey... bir silah mı?”

“Evet, silah ve sizin diyarınıza getiren kişinin peşindeyim. Siyah dumanlar sızdıran bir Parekılıcı.” Çivit Shallan’a döndü. “Bencillik etmiyorum Shallan. Kendi dünyanıza geri dönmek için hevesli olduğunuzun farkındayım. Hatta Kaladin Stormblessed’in Talih’in bir dalgası sonucu bir tür tehlikeyi öngördüğüne bile inanabilirim.”

Shallan titredi. *Geleceği görebildiğini iddia eden herkese karşı dikkatli ol.*

“Ama Kaladin’in görevi gerçek olsa bile, bu benimkinin önemli olmadığı anlamına gelmiyor,” diye devam etti Çivit.

Shallan belli belirsiz de olsa Kaladin’in bir kargaşa çıkardığını duyabildiği yüksek güverteye doğru baktı. Çivit arkasına döndü ve ellerini kavuşturdu, yüzünde uzak bir ifade belirdi. Yalnız kalmak istiyor gibiydi, o yüzden Shallan da eşyalarını bıraktığı yere geri döndü. Oturdu ve kovayı eskiz tahtasının üzerinden aldı. Sayfalar titreşerek Shallan’ın çeşitli hâllerini çizdiği eskizleri gösterdi, hepsi de yanıltı. Parlayan’ın bedeninde Peçe’nin yüzünü ya da tam tersini çizip duruyordu.

Tekrar boncukla dolu son kovasına girişti. Bir gömlek ve bir kâse

buldu ama bir sonraki yere düşmüş bir ağaç dalıydı. Bu Shallan'a Shadesmar'a son uzandığı zamanın, okyanusun kıyısında soğuktan donarak ölmek üzere olmanın hatıralarını getirmişti.

Neden... Neden o günden beri Ruhdökmeyi denememişti? Bahaneler uydurmuş, bunu düşünmekten kaçmıştı. Dikkatini Işıkörü'ye vermişti.

Ruhdökümünü görmezden gelmişti. Çünkü başarısızlığa uğramıştı.

Çünkü korkuyordu. Korkmayan birisini icat edebilir miydi? Yeni birini, çünkü Peçe zarar görmüş ve Kholinar pazar yerindeki o başarısızlıktan beri düzelmemişti...

"Shallan?" diye sordu Adolin yanına gelerek. "İyi misin?"

Kendini silkeledi. Ne zamandır orada oturuyordu? "İyiyim," dedi. "Sadece... aklıma bir şey geldi de."

"İyi mi, kötü mü?"

"Bütün hatıralar kötüdür," dedi hemen, sonra kızarak bakışlarını kaçırdı.

Adolin yanına oturdu. Fırtınalar adına, Adolin'in endişesi sinir bozucuydu. Onun hakkında endişelenmesini istemiyordu.

"Shallan?" dedi Adolin.

"Shallan iyi olacak," diye cevap verdi. "Hemen onu geri getireceğim. Sadece onu... bulmam lazım."

Adolin farklı tasvirlerinin olduğu dalgalanan sayfalara bir bakış attı. Bir şey söylemeden uzandı ve ona sarıldı. Bunun aslında söyleyecek doğru şey olduğu ortaya çıkmıştı.

Gözlerini kapattı ve kendini toplamaya çalıştı. "En çok hangisini beğeniyorsun?" diye sordu en sonunda. "Peçe, beyaz kıyafet giyen ama şu anda onunla ilgili sorunlar var. Bazen istemediğim zamanlarda ortaya çıkıyor ama sonra ona ihtiyacım olduğu zaman gelmiyor. Kılıç antrenmanı yapan da Parlayan. Onu öbürlerinden daha güzel yaptım, onunla düellolarla ilgili konuşabilirsin. Ama arada bir Işıkörü yapabilen biri olmam gerekiyor. Onun kim olması gerektiğini düşünmeye çalışıyorum..."

"Ash'ın gözleri adına, Shallan!"

"Shallan kırıldı, bu yüzden onu saklamaya çalışıyorum sanırım. Çatlak bir vazo gibi, kusurunu saklamak için odaya sağlam tarafını çeviriyorsun. Kasıtlı olarak yapmıyorum ama oluyor ve nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Adolin onu kavradı.

“Tavsiyen yok mu?” diye sordu Shallaan hissiz bir şekilde. “Herkesin bir sürü tavsiyesi var.”

“Zeki olan sensin. *Ben* ne diyebilirim ki?”

“Hepsi birden olmak kafa karıştırıcı. Sürekli farklı yüzler gösteriyormuşum gibi hissediyorum. Herkese yalan söylüyorum çünkü içim farklı. Ben... Bu kulağa anlamsız geliyor, değil mi?” Tekrar gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Kendime gelmeliyim. Ben... daha iyi biri olayım.”

Gemi sallanırken Adolin onu tekrar kendine doğru çekti. “Shallaan, Sadeas’ı ben öldürdüm.”

Shallaan gözlerini şaşkınlıkla açtı, sonra geri çekildi ve Adolin’in gözlerinin içine baktı. “Ne?”

“Sadeas’ı ben öldürdüm,” dedi Adolin fısıldayarak. “Kulenin koridorlarında karşılaştık. Babama hakaret etmeye, bize yapacağı korkunç şeylerden bahsetmeye başladı. Ben de... daha fazla dinleyemedim. Orada öylece durup kendini beğenmiş kırmızı suratına bakmaya katlanamadım. O yüzden... saldırdım.”

“Yani biz katili ararken...”

“Bendim. Sprenin ilk taklit ettiği benim. Sana, babama ve herkese nasıl yalan söylediğimi düşünüp duruyordum. Mükemmel düellocu, şerefli Adolin Kholin. Bir katil. Ve Shallaan, ben... ben pişman olduğumu *sanmıyorum*.”

“Sadeas bir canavardı. Bizi *tekrar tekrar* öldürtmeye çalıştı. İhaneti birçok arkadaşımın ölmesine sebep oldu. Ben ona resmî bir düelloda meydan okuduğum zaman bundan kaçınabildi. Benden daha zeki idi. Babamdan daha zeki idi. Eninde sonunda galip gelecekti. O yüzden onu öldürdüm.”

Adolin Shallaan’ı kendine doğru çekti ve derin bir nefes aldı.

Shallaan titredi, sonra fısıldadı. “Aferin sana.”

“Shallaan! Sen bir Parlayan’sın. Bu tür bir şeye göz yummaman gerekir!”

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey Torol Sadeas’ın ölümünün dünyayı daha iyi bir hâle getirdiği.”

“Babam bilseydi hoşuna gitmezdi.”

“Baban her şeyi bilmezse daha iyi olabilecek, büyük bir adam,” dedi Shallaan. “Kendi iyiliği için.”

Adolin tekrar derin bir nefes aldı. Başını göğsüne yaslamışken Shallaan onun ciğerlerine girip çıkan havanın sesini duyabiliyordu, konuşması farklı geliyordu. Daha yankılı. “Evet,” dedi Adolin. “Evet, olabilir. Belki de herkese yalan söylemenin nasıl bir şey olduğunu an-

layabiliyordum. O yüzden ne yapacağını bulursan bana da söyler misin?”

Shallan ona yaslandı, kalp atışlarını, nefesini dinledi. Onun sıcaklığını hissetti.

“Hangisini en çok beğendiğini hiç söylemedin,” diye fısıldadı Shallan.

“Belli. Gerçek seni beğeniyorum.”

“Ama o hangisi?”

“Şu an konuştuğum. Saklanmak zorunda değilsin Shallan. Bunu bastırmana gerek yok. Vazo çatlamış olabilir ama bu sadece kalbini gösterebilmeni sağlıyor. Ben kalbini *beğeniyorum*.”

Ne kadar sıcaktı. Ne kadar huzurluydu. Ve çarpıcı derecede *yabancıydı*. Burası neresiydi? Bu korkunun olmadığı yer neresiydi?

Yukarıdan gelen sesler her şeyi berbat etti. Shallan geri çekilerek yüksek güverteye doğru baktı. “Köprücü orada *ne* yapıyor öyle?”

“Bey!” dedi sisli denizci spren bozuk Alethçesiyle. “Bey! Hayır. Lütfen, hayır!”

Kaladin onu duymazdan gelerek yakınlardaki bir zincirden aldığı dürbünden baktı. Yüksek güvertenin arka tarafında dikilmiş, gökyüzünü inceliyordu. O Kaynaşık, Celebrant’tan çıkışlarını izlemişti. Eninde sonunda onları bulacaktı.

Dalinar yalnız başına. Dokuz gölgeyle etrafı çevrilmiş...

En sonunda Kaladin dürbünü endişeli sissprenine verdi. Bir insan olsa büyük ihtimalle rahatsız edecek kadar dar bir üniforma giyen geminin kaptanı yaklaştı ve koşturarak giden denizciyi gönderdi.

“Tayfama sıkıntı çıkarmaktan kaçınmanı tercih ederdim,” dedi Kaptan Notum.

“Ben de Syl’i serbest bırakmanı tercih ederim,” diye tersledi Kaladin, bağları sayesinde onun endişesini hissedebiliyordu. “Size söylediğim gibi, Fırtınababa Syl’in yaptıklarını affetti. Ortada bir suç yok.”

Kısa boylu spren ellerini arkasında birleştirdi. Bu tarafta karşılaştıkları bütün sprenlerin arasında en insansı tavırları olanlar şerefsprenleri gibi görünüyordu.

“Seni tekrar hapsedebilirim,” dedi kaptan. “Hatta gemimden bile atabilirim.”

“Öyle mi? Peki *bu* Syl’e ne yapar? Bana, bağ kurduğu Parlayan’ı kaybetmenin sprenler için zor olduğunu söylemişti.”

“Doğru. Ama iyileşir, belki de onun için en iyisi bu olur. Senin Antik Kız Evlat’la olan ilişkin... uygunsuz.”

“Biz evden kaçmış âşıklar değiliz ya.”

“Daha da kötüsünüz, çünkü Nahel bağı çok daha samimi bir ilişki. Ruhların birbirine bağlanması. Bu öyle hafife alınabilecek ya da kontROLSÜZ yapılacak bir şey değil. Ayrıca Antik Kız Evlat daha çok küçük.”

“Küçük mü?” dedi Kaladin. “Daha demin ona *antik* dedin ya?”

“Bunu bir insana açıklamak zor olur.”

“Yine de dene.”

Kaptan içini çekti. “Şerefsprenleri Şeref tarafından yaratılmıştır, binlerce yıl önce. Siz ona Yaradan diyorsunuz ve... korkarım ki o öldü.”

“Bu mantıklı, çünkü benim de kabul edebileceğim tek bahane bu olurdu.”

“Bu bir şaka değil insan,” dedi Notum. “Tanrınız *öldü*.”

“Benim tanrım değil. Ama lütfen devam et.”

“Pekâlâ...” Notum kaşlarını çatı, belli ki Şeref’in ölmesi fikrini kabul etmenin Kaladin için çok daha zor olacağını düşünmüştü. “Şeref, ölümünden bir süre önce şerefspreni yaratmayı kesti. Neden olduğunu bilmiyoruz ama Fırtınababa’ya bunu yapmaya devam etmesini söyledi.”

“Bir varis hazırlıyordu. Fırtınababa’nın Yaradan’ın görüntüsü gibi bir şey olduğunu duymuştum.”

“Daha çok zayıf bir gölgesi,” dedi Notum. “Sen... gerçekten bunu alıyor musun?”

“Anlıyor muyum? Hayır. Takip edebiliyor muyum? Büyük ölçüde.”

“Fırtınababa sadece birkaç tane çocuk yarattı. Sylphrena hariç bunların hepsi Hıyanet’te yok edildi, ölügöz oldular. Bu kayıp Fırtınababa’nın canını yaktı ve yüzyıllarca bir daha yaratmadı. En sonunda tekrar şerefspreni yaratmaya karar verdiğinde ise sadece on tane daha yaptı. Benim büyük büyükannem de onlardan biriydi; o dedemi yarattı, dedem babamı yarattı, babam da beni.

“Antik Kız Evlat’ın yeniden bulunmasının üzerinden sizin ölçünüzle bile çok zaman geçmedi. Uyuyordu. Yani soruna gelecek olursak evet, Sylphrena hem yaşlı hem de küçük. Varlık olarak yaşlı ama zihin olarak küçük. İnsanlarla muhatap olmak için hazır değil ve bir bağ kurmak için hiç değil. Onun için *kendime* bile güvenmem.”

“Değişken olduğumuzu mu düşünüyorsun? Yeminlerimizi tutamayacağımızı?”

“Ben yücespren değilim,” diye tersledi kaptan. “İnsanoğlunun çeşitliliğinin size güç veren şey olduğunu görebiliyorum. Fikirlerinizi değiştirebilme beceriniz, eskiden düşündüklerinizin *aleyhine* hareket edebilmeniz büyük bir avantaj olabilir. Ama Şeref olmadan sizinle bağ kurmak tehlikeli. Güçlerinizin üzerinde yeteri kadar denetim olmayacak. Felaket riski taşıyorsunuz.”

“Nasıl?”

Notum kafasını sallayarak uzaklara doğru baktı. “Cevap vermem. Ne olursa olsun, Sylphrena ile bağ kurmamalıydın. O Fırtınababa için çok kıymetli.”

“Bunu söylemek için yaklaşık yarım yıl geç kaldın,” dedi Kaladin. “O yüzden kabul etsen de olur.”

“Çok geç değil. Seni öldürmek onu serbest bırakır, gerçi bu onun için acı verici olur. Başka yolları da var, en azından Son İdeal söylenene kadar.”

“Böyle bir şey için bir insanı öldürmeyi kabul edeceğinizi hayal edemiyorum,” dedi Kaladin. “Bana dürüstçe söyle. Bu *şerefli* olur mu Notum?”

Notum sanki utanmış gibi başka yöne baktı.

“Syl’in bu şekilde hapsedilmemesi gerektiğini sen de biliyorsun,” dedi Kaladin alçak sesle. “Sen bir şerefsprenisin Notum. Onun nasıl hissettiğini biliyor olmalısın.”

Kaptan konuşmadı.

Sonunda Kaladin dişlerini sıktı ve yürüyüp gitti. Kaptan Kaladin’e aşağıya inmesini söylememişti, o yüzden o da yüksek güvertenin en önüne giderek pruvanın yukarısına yerleşti.

Bir eli bayrak direğinde, Kaladin bir çizmesini boncuklar denizine yukarıdan bakan alçak tırabzanın üzerine koydu. Dün gece üniformasını yıkayabilme fırsatı bulduğu için bugün giyiyordu. *Şeref’in Yolu*’nda aralarında büyük miktarlarda su üretebilen bir cihazın da olduğu insanlar için iyi donanımları vardı. Geminin tasarımı, hatta belki kendisi bile büyük ihtimalle Parlayanlar’ın sprenleriyle birlikte Shadesmar’da seyahat ettikleri yüzyıllar öncesine kadar uzanıyordu.

Aşağısında denizciler yönünü değiştirdikçe gemi gıcırdıyordu. Sol tarafında kara görebiliyordu. Uzunkaş Boğazı, diğer tarafında Thaylen Şehri vardı. Çok yakınından geçiyor olmalıydılar.

Teknik olarak Kaladin artık Dalinar’ın koruması değildi. Ama fırtınalar adına, Gözyaşları sırasında Kaladin neredeyse görevine sırt çevirmişti. Kaladin burada kısılp kalmış ve ona yardım edemezken Da-

linar'ın şu anda ona ihtiyacının olması düşüncesi neredeyse *fiziksel* bir acı veriyordu. Hayatında ne kadar çok kişiyi yüzüstü bırakmıştı...

Ölümden önce yaşam. Zayıflıktan önce güç. Hedeften önce yolculuk. Bu Kelimeler birlikte Rüzgârkoşucularının İlk İdeal'ini oluşturuyordu. Kaladin onları söylemişti ama anladığından emin değildi.

İkinci İdeal daha açıktı. *Kendini koruyamayanları koruyacağım.* Açıktı, evet... ama ezici bir sorumluluktu. Dünya acıyla dolu bir yerdi. Gerçekten hepsini birden engellemeye çalışması mı gerekiyordu?

Doğrusu bu olduğu sürece, nefret ettiklerimi bile koruyacağım. Üçüncü İdeal de gerekli olduğu zaman herkes için savaşmak anlamına geliyordu. Ama "doğrusunun" ne olduğuna kim karar verecekti? Hangi tarafı koruması gerekiyordu?

Kaladin Dördüncü İdeal'in ne olduğunu bilmiyordu ama ona yaklaştıkça daha da korkuyordu. Ya o Kaladin'den ne talep edecekti?

Yanındaki havada bir şeyler oluştu, arkasında uzun ve ince bir parıltı bırakan iğne deliği gibi bir ışık çizgisiydi. Yakınlardaki denizci bir sisspreni nefesini tuttu, sonra arkadaşını dürttü. Huşu içinde bir şeyler fısıldadı, sonra ikisi de koşturarak gittiler.

Şimdi ne yaptım?

İkinci bir ışık yanında belirdi, dönmeye başladı, birinciyle uyum hâlindeydi. Döndükçe arkalarında sarmal izler bırakıyorlardı. Kaladin onlara spren derdi ama daha önce hiç böyle bir tür görmemişti. Dahası bu taraftaki sprenler belirip kaybolmuyordu, her zaman burada oluyorlardı, değil mi?

K-Kaladin," diye fısıldadı bir ses kafasının içinde.

"Syl?" diye cevapladı.

Ne yapıyorsun? Syl'in sesini doğrudan zihninin içinde duyması çok enderdi.

"Güvertede dikiliyorum. Ne oldu?"

Bir şey olmadı. Sadece şimdi... senin zihnini hissedebiliyorum. Her zamankinden daha güçlü. Seni serbest mi bıraktılar?

"Evet. Seni serbest bırakmaları için uğraştım."

İnatçıdırlar. Bu neyse ki benim kaçınabildiğim bir şerefspreni özelliği.

"Syl. Dördüncü İdeal ne?"

Bunu kendi başına çözmen gerektiğini biliyorsun şapşal.

"Zor olacak, değil mi?"

Evet. Ama yakınsın.

Kaladin öne eğilerek aşağılarında süzülen mandralara baktı. Kü-

çok bir şanspreni sürüsü uçarak geçiyordu. Sprenler yukarıya geldi ve Kaladin'in etrafında biraz döndükten sonra güneye doğru gittiler, gemiden hızlılardı.

Garip ışıktan delikler Kaladin'in etrafında dolaşmaya devam ediyorlardı. Denizciler arkasında toplanmış gürültü yapıyorlardı. Kaptan kalabalığı yarararak aralarından geçti ve bakakaldı.

"Bunlar ne?" diye sordu Kaladin başıyla ışıkları işaret ederek.

"Rüzgârspreni."

"Ha." Rüzgârsprenlerinin rüzgâr esintilerinin üzerinde uçmalarını andırıyorlardı. "Rüzgârsprenleri sıradan şeyler. Neden herkes bu kadar heyecanlandı?"

"Bu tarafta sıradan değiller," dedi kaptan. "Neredeyse hepsi sizin tarafınızda yaşar. Ben... Ben daha önce hiç rüzgârspreni görmemiş-tim. Çok güzeller."

Belki Notum'a haksızlık ettim, diye düşündü Kaladin. Belki farklı türde bir ricayı dinlerdi.

"Kaptan," dedi Kaladin. "Bir Rüzgârkoşucu olarak korumak için yemin ettim. Ve bize önderlik eden Bağdökümcü tehlikede."

"Bağdökümcü mü?" diye sordu kaptan. "Hangisi?"

"Dalinar Kholin."

"Hayır. Üç Bağdökümcü'nün hangisi?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi Kaladin. "Ama spreni Fırtınababa. Onunla konuştuğumu sana söylemiştim."

Kaptanın afallamış yüz ifadesine bakılırsa, belki de Kaladin'in bunu ilk baştan söylemiş olması gerekirdi.

"Yeminime uymak zorundayım," dedi Kaladin. "Syl'i serbest bırakmana ve bizi âlemler arasında geçiş yapabileceğimiz bir yere götürmene ihtiyacım var."

"Ben kendim de bir yemin ettim," dedi kaptan. "Şeref'e ve uydüğümüz hakikatlere."

"Şeref öldü. Ama Bağdökümcü yaşıyor. İnsanoğlunun çeşitliliğinin bize güç verdiğini söyledin. Eh, ben de seni aynısını yapmaya davet ediyorum. Kurallarınızın ötesini gör. Benim Bağdökümcü'yü koruma ihtiyacımın senin Syl'i teslim etme ihtiyacından daha önemli olduğunu anlamak zorundasın, özellikle de Fırtınababa'nın onun yerini gayet iyi bildiğini düşünecek olursak."

Kaptan hâlâ Kaladin'in etrafında dönen rüzgârsprenlerine bir bakış attı, arkalarında bıraktıkları izler kaybolmaya başlamadan önce gemiyi boylu boyunca geçiyorlardı.

“Düşüneceğim,” dedi kaptan.

Adolin merdivenlerin tepesine geldiğinde Shallan'ın hemen arkasında durdu.

Kaladin, fırtına kapası köprücü, geminin pruvasında dimdik duruyordu, etrafı parlayan ışık çizgileriyle çevrilmişti. Işıklar güçlü silüetini aydınlatıyordu; kararlıydı, yılmazdı, üzerinde şık Duvar Muhafızı üniformasıyla bir eliyle pruvanın bayrak direğini kavramıştı. Geminin sprenleri sanki o fırtına kapası bir Elçi'ymiş de Asude Saraylar'ın geri alındığını ilan etmeye gelmiş gibi ona bakıyorlardı.

Adolin'in hemen önündeki Shallan değişir gibi göründü. Ağırlığını tek ayağının üzerine vererek hafifçe durmayı bırakıp iki ayağıyla birden yere sağlam basmaya başlamasından anlaşıyordu. Duruşu değişiyordu.

Kaladin'i gördüğü zaman eriyip gidiyormuş gibi hissetti, dudakları kıvrılarak yüz ifadesi gülümsemeye dönüştü. Kızardı, yüzünde hayran, hatta arzulu bir ifade belirdi.

Adolin nefesini yavaş yavaş bıraktı. Bu bakışları daha önce de göz ucuyla fark etmiş ve defterindeki Kaladin çizimlerini görmüştü; ama şu anda ona baktığı zaman gördüğü şeyi inkâr edemezdi. Shallan'ın *ağzının suyu akıyordu*.

“Bunu çizmem gerek,” dedi Shallan. Ama bunun yerine orada öylece dikilip seyretmeye devam etti.

Adolin içini çektikten sonra yüksek güverteye çıktı. Görünüşe göre burası artık onlara yasak değildi. Adolin başka bir merdivenden yukarı çıkmış ve kendi kendine mutlu bir şekilde uğuldayan Desen'e katıldı.

“*Şununla* rekabet etmek pek mümkün değil gibi,” diye belirtti Adolin.

“Mmm,” dedi Desen.

“Biliyor musun, ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sadece Kaladin değil, bütün her şey. Başımıza gelenler.” Adolin kafasını salladı. “Kesinlikle garip bir grubuz.”

“Evet, çok haklısın.”

“Onu suçlayamam. Bunu kasıtlı yapmıyor sonuçta.”

Yakınlarında Stormblessed'in ve onu çevreleyen ışık halesinin etrafında toplanmamış olan birkaç denizci sprenden bir tanesi dürbününü indirdi. Kaşlarını çatı, sonra tekrar baktı. Sonra spren dilinde seslenmeye başladı.

Diğerleri Kaladin'den gönülsüzce uzaklaştı ve oraya toplanmaya başladı. Adolin geri çekilerek Kaladin ve Shallan yanına gelene kadar onları izledi. Çivit de merdivenlerde belirdi, endişeli görünüyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Kaladin.

“Bilmem,” dedi Adolin.

Kaptan sissprenlerine ve şerefsprenlerine yer açmaları için elini salladı, sonra dürbünü aldı. Sonunda dürbünü indirdi ve tekrar Kaladin'e döndü. “Takip edilebileceğinizi söylerken haklıymışsın insan.” Notum Kaladin ve Adolin'i elini sallayarak çağırdı. “Ufuk çizgisine doğru bakın, iki yüz on dereceye.”

Kaladin dürbünden baktı, sonra nefesini bıraktı. Adolin'e doğru uzattı ama önce Shallan kaptı.

“Fırtınalar!” dedi Shallan. “En az altı tane.”

“Gözcü sekiz diyor,” dedi kaptan.

Sonunda Adolin'in sırası gelmişti. Siyah gökyüzü nedeniyle gemiye doğru uçan uzaktaki noktaları seçmesi uzun sürmüştü. Kaynaşıklar.

Geceyarısı Anası Re-Shephir de Aharietiam'da yok edildiği düşünülen diğer bir Yaradılmamış.

—Mitika, Hessi, sayfa 250

Dalinar parmaklarını taş duvarın içine gömülmüş kırmızı kristallerden bir çizginin üzerinde gezdirdi. Bu küçük damar tavadan başlıyor, açık yeşil ve gri katmanlardan desenlerin içinden dolana dolana zemine kadar iniyordu. Yüzeyi pürüzsüzdü, dokusu etrafındaki kayalardan belirgin bir şekilde farklıydı.

Başparmağıyla kristalin üzerini ovaladı. *Diğer katman çizgileri sanki bundan çıkarak yayılıyor, uzaklaştıkça genişlemeye başlıyor gibiydi.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dalinar Navani'ye. İkisi kulenin tepesine yakın bir depo odasında idiler.

"Bilmiyorum," dedi Navani. "Ama onlardan gittikçe daha da fazlasını buluyoruz. Özler İlahiyatı hakkında ne biliyorsun?"

"Ardentler ve kâtipler için olan bir şey," dedi Dalinar.

"Ve Ruhdökümcüler. Bu bir lal taşı."

Lal taşı mı? Bir bakalım... Zümrütler tahıl içindi, en önemlisi oydu ve heliodorlar da et. Bu ikisinden elde etmek için mücevherkalpli hayvanlar yetiştiriyorlardı. Elmasların kuvars yaptığından oldukça emindi ve... fırtınalar adına, diğerlerini pek bilmiyordu. Topaz taş yapıyordu. Harap Ovalar'daki sığınaklar için onlara ihtiyaçları olmuştu.

"Lal taşları kan yapar," dedi Navani. "Lal kullanan hiç Ruhdökümcümüz yok."

“Kan mı? Bu işe yarar bir şey değil gibi.”

“Eh, bilimsel olarak biz Ruhdökümcülerin lal taşlarını suda çözünebilen bütün sıvıları yaratabilmek için kullanabildiklerini ama yağ temelli... Dinlemiyorsun.”

“Pardon.” Dalinar eliyle kristalleri yokladı. “Başka bir gizem. Cevapları bulmaya ne zaman başlayacağız?”

“Aşağıdaki kayıtlar bu kuleden canlı bir şeymiş gibi bahsediyor,” dedi Navani. “Zümrüt ve yakuttan bir kalp ve şimdi de bu lal taşından damarlar.”

Dalinar doğruldu ve loş odanın içinde göz gezdirdi, toplantılardan sonra hükümdarların koltukları buraya koyuluyordu. Kapının yanındaki taş bir çıkıntının üzerine koyduğu bir küre tarafından aydınlatılıyordu.

“Eğer bu kule bir zamanlar canlıysa bile şimdi ölmüş,” dedi Dalinar.

“Ya da uyuyor. Ama uyuyorsa onu nasıl uyandırabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Bir fabrial gibi kalbin içini doldurmayı denedik, hatta Renarin içine Fırtınaışıği itmeyi bile denedi. Hiçbir şey işe yaramadı.”

Dalinar bir sandalye aldı, sonra kapıyı itip açtı. Bunu onun için yapmaya çalışan muhafızı eliyle kovalayarak Navani küreyi alırken kapıyı ayağıyla açık tuttu ve toplantı odasında Köken’e doğru bakan cam duvarın önünde ona katıldı.

Sandalyesini yere koydu ve kolundaki saate baktı. Lanet şey. Dalinar cihaza *fazla* bağımlı olmaya başlamıştı. Aletin bir de acıralı vardı, içinde acıyla beslenen bir spren bulunduran bir tür fabrial. Daha bunu kullanmak Dalinar’ın aklına gelmemişti.

On iki dakika kaldı. Elthebar’ın hesapları doğruysa. Doğudaki fırtınanın geldiğini saatler önceden haber veren uzakalemler sayesinde hesaplamalar artık sadece fırtınanın hızını tahmin etmeye dönüşmüştü.

Kapıya bir haberci geldi. Bugün görev başındaki muhafızların çavuşu olan Creer mesajını aldı. Creer, Köprü... Yirmi’den bir köprücüydü, değil mi? Kardeşi de onun gibi muhafızdı, gerçi ikizinin aksine Creer gözlük takıyordu.

“Berrakhanım, Khal’dan mesaj var,” dedi Creer notu Navani’ye vererek. Uzakalemler gelmiş gibi görünüyordu. Kâğıdın yan taraflarında tahtaya tutturulan mandalların bıraktığı izler vardı ve sıkışık harfler sadece kâğıdın ortasını dolduruyordu.

“Fen’den geliyor,” dedi Navani. “Bu sabah bir tüccar gemisi Güney Umman’da Marat’ın yakınlarında kaybolmuş. Uzakalemi kullanabilmek için güvenli bir uzaklıkta olduğunu umdukları bir yerde karaya çıkmışlar ve kıyıdaki limanda çok sayıda gemi olduğunu rapor etmişler. Yakınlardaki bir şehirden parlayan silüetler yükselmiş, onlara doğru uçmuş ve iletişim kesilmiş.”

“Bu düşmanın bir donanma oluşturduğunu doğruluyor,” dedi Dalinar. Eğer o donanma Dalinar’ın kendi gemileri hazır olmadan önce Marat’tan yelken açacak ya da kendi gemileri hazır olduğu zaman rüzgârlar doğru yöne esmeyecek olursa...

“Teshav’a söyleyin, Thaylenlilere cevap yazsın,” dedi Dalinar. “Kraliçe Fen ve diğer müttefiklerimize bir sonraki toplantıyı Thaylen Şehri’nde yapmayı önerelim. Tahkimatlarını incelemek ve karadaki savunmalarını güçlendirmek için.”

Muhafızları odanın dışında beklemeye gönderdi, sonra pencereye yaklaştı ve saatini kontrol etti. Sadece birkaç dakika kalmıştı. Aşağıdaki fırtınaduvarını görebildiğini düşündü ama bu yükseklikten emin olmak zordu. Bir yücefırtınaya *yukarıdan* bakmaya alışkın değildi.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu Navani.

“Fırtınababa da bu sabah benzer bir soru sordu. Ona savaşın ilk kuralını bilip bilmediğini sordum.”

“Araziyle ilgili olanı mı yoksa düşmana zayıf olduğu yerden saldırma ile ilgili olan mı?”

Dalinar fırtınaduvarını şimdi seçebiliyordu, gökyüzünün altında ilerleyen kara bir dalga gibiydi.

“İkisi de değil,” dedi Dalinar.

“Ha, tabii,” dedi Navani. “Tahmin etmem gerekirdi.” Gergindi ve iyi bir sebebi de vardı. Dalinar Garaz’la karşılaştığından beri ilk kez yeni bir görüye giriyordu.

Ama Dalinar bu savaşta kendisini kör gibi hissediyordu. Düşmanın ne istediğini ya da fetihlerinden nasıl faydalanmayı amaçladıklarını bilmiyordu.

Savaşın ilk kuralı. Düşmanını tanı.

Fırtına Urithiru’ya üçüncü kat hizasından çarparken Dalinar çenesini kaldırdı.

Her şey beyaza döndü. Sonra Dalinar antik sarayda belirdi, kumtaşı sütunları ve Kholinar’ın eski bir hâline bakan bir balkonu olan geniş odadaydı. Nohadon sütunlu odanın ortasından yürüyordu. Bu genç Nohadon’du, kısa süre önce rüyasında gördüğü yaşlı hâli değildi.

Dalinar kapıların yanındaki bir muhafızın yerini almıştı. Zayıf bir Parshendi kadın o kadar uzun zaman önce Dalinar'ın durduğu noktada kralın yanında belirdi. Derisinde kırmızı ve beyazlı karmaşık bir mermer deseni ve uzun turuncu-kırmızı saçları vardı. Başını eğip kırmızı gözleriyle kendine baktı, aniden belirmesine ve üzerindeki bir kral danışmanının cübbelerine şaşırmıştı.

Nohadon onunla arkadaşı Karm'mış gibi konuşmaya başladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum eski dostum."

Garaz bir görünün başladığını görüyor, diye Dalinar'ı uyardı Fırtınababa. Düşman bizim üzerimize odaklanıyor. Geliyor.

"Ona engel olabilir misin?"

Ben bir tanrının sadece gölgesiyim. Onun gücü benimkinden muazzam derecede üstün. Sesi Dalinar'ın alışkın olduğundan çok daha alçak geliyordu. Tüm güç sahipleri gibi, Fırtınababa da kendisinden daha güçlü biriyle nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu.

"Onu engel olabilir misin? Kadınla konuşmak için zamana ihtiyacım var."

Ben... Elimden geleni yaparım.

İdare ederdi. Ne yazık ki bunun anlamı Dalinar'ın bu Parshendi kadına görünün tamamını izletmek için zamanının olmadığıydı. Ona ve Nohadon'a doğru uzun adımlarla ilerledi.

Venli etrafına baktı. Neredeydi? Burası Marat değildi. Garaz yine mi çağırmıştı?

Hayır. Bu yanlış fırtına. O yücefırtınalar sırasında gelmez.

Cübbeli genç bir Alethi adam ona bir şeyler zıvalıyordu. Venli onu duymazdan geldi, acı hissedebilecek mi diye görmek için elini ısırdı.

Hissedebiliyordu. Elini salladı ve üzerindeki cübbeye baktı. Bu bir rüya olamazdı. Fazla gerçektir.

"İyi misin, dostum?" diye sordu Alethi adam. "Olayların hepimizin üzerinde etkiler bıraktığının farkındayım ama..."

Şık mavi bir üniforma giyen başka bir Alethi adam yaklaşırken taşların üzerinde yüksek ayak sesleri duyuldu. Şakaklarındaki saçlarında beyazlar vardı ve yüzü diğer insanlar kadar... yuvarlak değildi. O burun yamuk ve deride bir dinleyicide asla olamayacak kadar fazla kırıksık olsa da, yüz hatları neredeyse bir dinleyicinininkine benziyordu.

Dur... diye düşündü Merak'a tutularak. Bu...

“Savaş meydanında bir mesele var komutanım,” dedi daha yaşlı adam Venli’nin yanındakine. “Size derhâl ihtiyaç var.”

“Ne oldu? Ben bir şey...”

“Ne olduğunu söylemediler Majesteleri, sadece sizi acil olarak beklediklerini söylediler.”

İnsan kral dudaklarını sıkarak ince bir çizgi hâline getirdi ve sinirlendiği belli olan bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı. “Gel,” dedi Venli’ye.

Öbür adam Venli’yi dirseğinin yukarısından yakaladı. “Gitme,” dedi alçak bir sesle. “Konuşmamız gerekiyor.”

Bu Alethilerin savaş beyi.

“Benim adım Dalinar Kholin,” dedi adam. “Alethilerin lideriyim ve sen geçmişte yaşanan olayların bir görüşünü görüyorsun. Sadece zihnin burada, bedeninin değil. Burada gerçek olan kişiler sadece ikimiz.”

Venli kolunu adamın elinden çekip kurtardı ve Sinir’e tutuldu. “Nasıl... Neden beni buraya getirdin?”

“Konuşmak istiyorum.”

“İstiyorsun tabii. Şimdi kaybetmeye başladığınız için, şimdi başkentinizi ele geçirdiğimiz için, konuşmayı *şimdi* istiyorsun. Ya Harap Ovalar’da halkımı katlederek geçirdiğiniz yıllar?” Bu onlar için bir oyundu. Dinleyici casusların raporları insanların Harap Ovalar’daki bu eğlenceden *keyif aldıklarını* söylüyordu. Mücevherkalpleri ve dinleyicilerin canlarını almak onlar için büyük bir yarışma olmuştu.

“Temsilcinizi gönderdiğiniz zaman konuşmaya istekliydik,” dedi Kholin. “Paredarı. Şimdi yine konuşmaya istekliyim. Eski düşmanlıkları unutmak istiyorum, benim için kişisel olanları bile.”

Venli yürüyerek uzaklaştı, hâlâ Sinir’e tutulmuştu. “Beni buraya nasıl getirdin? Bu bir hapisane mi?” *Bu senin işin mi Garaz? Düşmanın sahte görüşlerini göstererek benim sadakatimi mi sınırıyorsun?*

Eski ritimleri kullanıyordu. Garaz’ın dikkati üzerinde olduğu zamanlar bunu yapmayı hiç başaramıyordu.

“Seni kısa süre sonra geri göndereceğim,” dedi Kholin ona yetişerek. Bir insana göre kısa sayılmazdı ama Venli’nin şu andaki formu ondan en az bir karış daha uzundu. “Lütfen beni dinle. Bilmem gerekiyor. Halklarımız arasında bir ateşkesin bedeli nedir?”

“Ateşkes mi?” diye sordu Venli Eğlence’de, balkonun yanında durdu. “Ateşkes mi?”

“Barış. İssizlik olmasın. Savaş olmasın. Bunun bedeli nedir?”

“Eh, başlangıç olarak senin krallığın.”

İnsan yüzünü buruşturdu. Bütün insanlar gibi onun da sözleri ölüydü ama duygularını yüzünde taşıyordu. Ne kadar çok tutku ve duygu vardı.

Bu yüzden mi sprenler onlar için bize ihanet etti?

“Alethkar sizin için ne ki?” dedi Kholin. “Harap Ovalar’da yeni bir ülke kurmanız için size yardım edebilirim. Şehirler inşa etmeniz için size işçiler, istediğiniz her beceriyi size öğretmeleri için ardentler veriririm. Kholinar ve halkı için fidyе olarak servetler. Resmî bir özür. Ne talep ediyorsanız.”

“Alethkar’ın bizim elimizde kalmasını talep ediyorum.”

Kholin’in yüzü acıdan bir maskeye dönüştü, alnı kırıştı. “Neden orada yaşamak zorundasınız? Sizin için Alethkar sadece fethedilecek bir yer. Ama *benim* yuvaram.”

Venli Azar’a tutuldu. “Anlamadın mı? Orada yaşayanlar, benim kuzenlerim şarkıcılar, onlar *Alethkarlı*. Orası onların da yuvası. Seninle onların aralarındaki tek fark onların köle, senin ise efendileri olarak doğmuş olman!”

Kholin irkildi. “O zaman belki başka bir şekilde uzlaşabiliriz. Krallığı bölebiliriz. Bir parshmen yüceprensi kabul edebiliriz.” Böyle bir şeyi düşündüğü için bile şok olmuş gibi görünüyordu.

Venli Azim’e tutuldu. “Sesinin tonu bunun imkânsız bir şey olduğunu senin de bildiğini ima ediyor. Bir uzlaşma olamaz insan. Beni buradan gönder. Savaş meydanında tekrar karşılaşabiliriz.”

“Hayır.” Kholin yine kolunu yakaladı. “Uzlaşmanın nasıl olacağını bilmiyorum ama uzlaşabiliriz. Sana savaşmak yerine anlaşmak istediğimi kanıtlamama izin ver.”

“Bana saldırmayarak başlayabilirsin,” dedi onun elinden kurtulurken Sinir’de.

Açıkçası insanla dövüşebileceğinden emin değildi. Şu andaki bedeni uzun boyluydu ama kırılıyordu. Ve işin doğrusu, Venli savaş konusunda hiçbir zaman becerikli olmamıştı, buna uygun bir forma büründüğü günlerde bile.

“En azından bir müzakere yapmaya çalışalım,” dedi Kholin. “Lütfen.”

Sesi pek kibar değildi. Yüzü sertleşip taş gibi olmuştu, *ateş püsküren* gözlerle bakıyordu. Ritimler yardımıyla duyguları itiraz ediyor olsa bile sesinin tonuna istediği havayı katabilirdi. İnsanların böyle bir olanağı yoktu. Onlar köleler kadar sığ idiler.

Aniden görünün içinde bir *güm* sesi yankılandı. Venli Kaygı'ya tutuldu ve hızla balkona çıktı. Aşağıda yarı yarıya yok edilmiş bir şehir uzanıyordu, bir savaş olmuştu, cesetler yığınlar hâlinde yatıyordu.

O darbe sesi tekrar duyuldu. Hava... *hava* kırılıyordu. Bulutlar ve gökyüzü devasa bir kubbenin tavanına yapılmış bir fresk gibi görünüyordu ve darbeler devam ettikçe yukarıda çatlaklardan bir ağ belirliyordu.

Bunun ötesinde canlı sarı bir ışık parlıyordu.

“O burada,” diye fısıldadı Venli, sonra ışığa doğru elini salladı. “İşte bu yüzden bir müzakere olamaz insan. O uzlaşmaya ihtiyacımızın olmadığını biliyor. Barış mı istiyorsun? Teslim ol. Pes edin ve O'nun sizi yok etme zahmetine girmemesini *umut* edin.”

Rine'in Venli'ye insanların kökünü kazımak hakkında söyledikleri düşünülecek olursa çok küçük bir umuttu.

Bir sonraki darbeye gökyüzü yarıldı ve tepelerinde bir delik belirdi, içinde kuvvetli bir ışık parlıyordu. Havanın bir ayna gibi kırılmış olan parçaları o ışık tarafından çekildi.

Delikten bir güç patlaması yayılarak şehri korkunç bir şiddetle sarstı. Venli'yi balkonun zeminine fırlatmıştı. Kholin ona yardım etmek için elini uzattı ama ikinci titreşim onu da yere düşürdü.

Odanın duvarındaki tuğlalar birbirlerinden ayrıldı ve uçarak birbirlerinden uzaklaşmaya başladı. Balkonlu oluşturan kalaslar yerden kalkmaya başladı, çivileri gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bir muhafız koşarak balkona çıktı ama tökezledi ve adamın derisi bile ayrılmaya başlayarak su ve kurumuş kabuk olarak dağıldı.

Her şey... birbirinden ayrılıyordu.

Venli'nin etrafında bir rüzgâr yükseldi, enkazları gökyüzündeki o deliğe ve içindeki korkunç parlak ışığa doğru çekiyordu. Kalaslar parçalanarak kıymıklara ayrıldı, tuğlalar uçarak Venli'nin başının yanından geçti. Venli hırladı, balkon zemininin daha birbirinden ayrılmamış kısımlarını yakaladı ve tutundu, içinde Azim Ritmi gümlüyordu.

O *yanma*. Venli Garaz'ın derisini kavuran ısısının korkunç acısını iyi tanıyordu, bir şekilde hâlâ acı hissedebilen kemikleri bile küle dönüşene kadar onu kavuruyordu. Venli'ye her emir verdiği zaman bu oluyordu. Onu düşmanla konuşurken bulursa neler yapacağını kim bilebilirdi?

Karar'a tutuldu ve sürünerek ışıktan uzaklaştı. *Kaç!* Sürünerek odadan içeriye girdi ve zorlanarak ayağa kalktı, koşmaya çalıştı. Rüzgâr onu geri çekiyor, her adımı bir mücadeleye çeviriyordu.

Odanın tavanı tek bir müthiş patlamayla ayrıldı, tuğlaların her biri

diğerlerinden başka yöne uçuştu, sonra yokluğa doğru aktılar. Şanssız muhafızın parçaları da arkalarından yükseldi, içindeki tahıllar boşaltılmış bir çuval, kontrol edenin elinden düşmüş bir kukla gibiydi.

Venli kendini tekrar yere attı ve sürünmeye devam etti ama zemindeki taşlar ayrıldı, üzerlerindeki Venli'yle birlikte havaya yükselmeye başladılar. Kısa bir süre sonra Venli sakar bir şekilde bir uçan taştan diğerine atlıyordu. Hâlâ Azim Ritmi'ne tutunmuş olarak arkasına bir bakış atmaya cesaret etti. Delik genişlemişti ve her şeyi tüketen ışık nehirleri yutuyordu.

Tekrar önüne döndü, kendi yanışını mümkün olduğu kadar geciktirmek için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Sonra... durdu ve yine arkasına baktı... Dalinar Kholin balkonda ayaktaydı. Ve parlıyordu.

Neshua Kadal. Parlayan Şövalye.

Venli farkında olmadan Huşu Ritmi'ne tutuldu. Kholin'in etrafında balkon sabitti. Ayağının altındaki kalaslar titriyor ve zangırdıyordu ama gökyüzüne doğru gitmiyorlardı. İki tarafında da balkonun parmaklıkları parçalanmıştı ama eliyle sıkıca tuttuğu kısım sağlam duruyordu.

Venli'nin düşmanıydı ama yine de...

Uzun zaman önce bu insanlar Venli'nin tanrılarına direnmişlerdi. Evet, kuzenleri olan şarkıcıların köleleştirilmelerini görmezden gelmek imkânsızdı. Yine de, insanlar savaşmıştı. *Ve kazanmışlardı.*

Dinleyiciler bunu Huşu Ritmi'nde söylenen bir şarkı şeklinde hatırlıyorlardı. *Neshua Kadal.*

Dingin ve hafif ışık Dalinar Kholin'in elinden parmaklığa, oradan da zemine yayıldı. Havadaki kalaslar ve taşlar geri çökerek tekrar birleşti. Venli'nin şimdi üzerinde olduğu taş bloğu yerine geri döndü. Bütün şehirde binalar parçalara ayrılıyor ve yukarı uçuyorlardı ama bu kulenin duvarları yerlerine geri döndü.

Venli anında aşağıya inen merdivenlere doğru atıldı. Eğer Kholin'in yaptığı şey duracak olursa sağlam taşların üzerinde olmak istiyordu. Venli zemin kata indi, sonra sokağa çıktığında Kholin'in etki alanındaki balkona yakın bir yerde durdu.

Yukarıda Garaz'ın ışığı söndü.

Taşlar ve kıymıklar şehrin üzerine yağdı, Venli'nin etrafında yere düştüler. Kurumuş cesetler kumaş parçaları gibi düşüyordu. Venli sırtını kulenin duvarına yasladı, Kaygı'ya tutularak yıkıntıların tozuna karşı kolunu kaldırdı.

İçindeki ışık gitmiş olsa da delik gökyüzünde duruyordu. Altında şehrin yıkık kalıntıları... sahte gibi görünüyordu. Hiç korku çılgılığı, hiç

acı iniltisi yoktu. Cesetler sadece kabuklardı, zeminde yatan içleri boş deriler.

Ani bir *gümleme* arkasında havayı kırarak daha alçakta ve şehrin kıyısına yakında başka bir delik daha açtı. Gökyüzü ufalanıp içeriye çökerek o nefret dolu ışığı tekrar ortaya çıkardı. Yakınlarındaki her şeyi yuttu, duvarlar, binalar hatta yer bile dağılıyor ve yokluğa doğru akıyorlardı.

Toz ve moloz öfkeli bir rüzgâr şeklinde Venli'yi kapladı. Taş duvara yaslanarak balkonun desteklerinden birine tutundu. Uzaktaki delikten yayılan korkunç ısı üzerini kapladı.

Gözlerini sıkı sıkı kapatarak daha da şiddetle tutundu. Garaz gelip onu alabilirdi ama tuttuğu şeyi bırakmayacaktı.

Peki ya büyük amacı? Ya O'nun önerdiği güç? Hâlâ bunları istiyor muydu? Ya da bunlar sadece Venli şimdi kendi halkının sonunun getirdiği için tutunduğu şeyler miydi?

Dişlerini sıkı. İleride sessiz bir ritim duydu. Bir şekilde taşların ve tozların gümbürtülerinin, rüzgârın kükremesinin arasından duyuluyordu. Kaygı Ritmi miydi?

Gözlerini açtığında ve ona ulaşmaya çalışan Tını'nın rüzgâra karşı mücadele ettiğini gördü. Küçük sprenden telaşlı halkalar hâlinde ışık patlamaları yayılıyordu.

Sokak boyunca binalar yıkılıyordu. Bütün şehir çöküp gidiyordu, balkonun yanındaki bu tek parçası dışında saray bile dağılmıştı.

Küçük spren Kayıplar Ritmi'ne geçti ve geriye doğru kaymaya başladı.

Venli haykırdı ve tutunduğu sütunu bıraktı. Anında rüzgâra kapıldı ama her ne kadar artık fırtınaformda olmasa da, *hâlâ* bir güç formuydu, inanılmayacak kadar çevikti. Venli düşüşünü kontrol ederek yere yanlamasına indi ve taşların üzerinde ezici ışığa doğru ayakları önde kaydı. Küçük sprene yaklaştığı zaman bir ayağını sokaktaki bir yarığın içine soktu, sonra da kırık bir taştaki çatlağı kavrayarak kendini çekip durdurdu. Döndü ve diğer eliyle uzanarak Tını'yı havada yakaladı.

Tını'ya dokunmak rüzgârın uçurduğu bir ipeğe dokunmak gibi geliyordu. Venli sol elini sprenin üzerinde kapatırken ılık bir titreşim hissetti. Venli spreni göğsüne doğru çekerken Tını Övgü'de titreşiyordu.

Harika, diye düşündü Venli rüzgâra karşı başını eğerken, yüzü yere dayanmış, sağ eliyle taştaki çatlağa tutunuyordu. *Şimdi beraber düşebiliriz.*

Bir umudu vardı. Direnmek ve en sonunda belki...

Isı soldu. Rüzgâr dindi. Enkaz parçaları tekrar takırtılarla yere düştü, gerçi bu sefer daha az gürültü olmuştu. Sadece rüzgârın enkazları yukarıya değil yana çekiyor olmasından değildi, etrafta pek bir şey kalmamıştı da.

Venli ayağa kalktı, tozla kaplanmıştı, yüzü ve elleri taş parçaları tarafından çizilmişti. Tını elinde hafifçe titreşiyordu.

Şehir yok olmuş sayılırdı. Arada bir bina temellerinin izleri ve Rüzgârıçakları olarak bilinen garip kaya oluşumlarının kalıntıları kalmıştı. Onlar bile aşınarak bir iki metre yükseklikte çıkıntılara dönüşmüştü. Şehirde kalmış olan tek bina Kholin'in durduğu kulenin dörtte biriydi.

Venli'nin arkasındaki hiçliğe açılan kara bir delik vardı.

Yer sallandı.

Hayır.

Bir şeyler aşağıdan taşlara vurdu. Yer bile sallanmaya ve parçalanmaya başladı. Tam Venli yıkılmış saraya doğru koşmaya başlarken en sonunda kalan her şey de parçalandı. Zemin, geri kalmış bina temelleri, hatta hava bile toza dönüşüyor gibiydi.

Altında bir uçurum açıldı ve Venli diğer tarafa ulaşmaya çalışarak sıçradı. Birkaç adım kısa kalmıştı ve deliğin içine düştü. Düşerken havada döndü, bir eliyle Tını'yı tutarken diğeriyle de yıkılmakta olan gökyüzüne uzandı.

Yukarıda mavi üniformalı adam uçurumun içine atladı.

Deliğin kenarı boyunca düştü ve bir eliyle Venli'ye doğru uzandı. Diğer eli taş duvarda kayıyor, parmakları kayalar tırmalıyordu. Kolu nun etrafında bir şeyler parladı. Işıktan çizgiler, bedenini çevreleyen bir kafes. Parmakları taşlara sürtünürken kanamıyordu.

Venli'nin etrafındaki kayalar, hatta havanın kendisi bile daha sağlamlaştı. Aşağıdan gelen ısıya rağmen, Venli parmaklarının Kholin'ninkilere değebileceği kadar yavaşlamıştı.

Git.

Marat'taki mağarasının zeminine yıkıldı, görü yok olmuştu. Ter içinde, nefes nefese, sol yumruğunu açtı. Tını'nın tereddütlü bir ritimle yanıp sönerik yükseldiğini görerek rahatladı.

Dalinar eriyerek saf acıya dönüştü.

Parçalara ayrıldığını, derisinin yüzüldüğünü, lime lime olduğunu hissetti. Her bir parçası ondan koparılmıştı ve ayrı ayrı acı çekiyordu. Bir ceza, bir intikam, kişiselleştirilmiş bir ızdıraptı.

Sonsuza kadar sürebilirdi. Ama neyse ki acı soldu ve Dalinar kendine geldi.

Parlak beyaz taşlardan sonsuz bir ovanın üzerinde diz çökmüştü. Işık yanında katılaşılarak elinde kısa bir asa tutan, beyaz ve altın renklerle giyinmiş bir silüet oluşturdurdu.

“Neye bakıyordun?” diye sordu Garaz merakla. Elindeki asayla bir baston gibi hafifçe yere vurdu. Dalinar’ın saniyeler önce durduğu Nohadon’un sarayı yanlarında ışıklardan oluştu. “Ha, yine mi bu? Ölülerden cevap mı arıyorsun?”

Dalinar gözlerini sıkarak kapattı. Ne kadar da aptaldı. Eğer en ufak bir barış umudu varsa bile, büyük ihtimalle o Parshendi kadını bir görünün içine çekip onu Garaz’ın dehşetine maruz bırakmakla bu şans yok etmişti.

“Dalinar, Dalinar,” dedi Garaz. Işıktan oluşan bir sandalyeye oturdu, sonra bir elini Dalinar’ın omzuna koydu. “Acıyor, değil mi? Evet. Acıyı bilirim. Bunu bilen tek tanrı benim. Tek *umursayan* benim.”

“Barış olamaz mı?” diye sordu Dalinar perişan bir sesle. Konuşmak zordu. Birkaç saniye önce ışığın içinde parçalara ayrıldığını hissetmişti.

“Evet Dalinar,” dedi Garaz. “Barış olabilir. *Olacak.*”

“Sen Roshar’ı yok ettikten sonra.”

“*Sen* yok ettikten sonra Dalinar. Ben Roshar’ı tekrar inşa edecek olanım.”

“Şampiyonlar arasında bir düelloyu kabul et,” dedi Dalinar güçlükle. “Bizim... bizim bir...” Sesi azalarak sustu.

Bu şeyle nasıl savaşabilirdi?

Garaz Dalinar’ın omzunu sıvazladı. “Güçlü ol Dalinar. Ben sana güveniyorum, senin kendine güvenmediğin zamanlarda bile. Bir süre canın yanacak ama bir son var. Geleceğinde barış var. İzdırabını *kabullen*. Ondan sonra başarılı olacaksın evladım.”

Görü soldu ve Dalinar kendisini tekrar Urithiru’nun tepesindeki odada buldu. Oraya yerleştirdiği sandalyenin üzerine yığılmıştı, Navani endişeli bir şekilde kolunu kavradı.

Bağının üzerinden Dalinar yoğun bir üzüntü hissetti. Fırtınababa Garaz’ı engellemişti ama fırtınalar adına, bedelini de ödemişti. Roshar’ın en güçlü spreni, bütün hayatı şekillendiren fırtına ruhu bir çocuk gibi ağlıyor, Garaz’ın çok güçlü olduğunu fısıldıyordu.

Geceyarısı Anası gölge ve yağdan oluşan canavarlar ile gördüğü ya da yuttuğu yaratıkların karanlık taklitlerini yaratırdı. Bu canavarların tasvirleri modern kaynaklarda bulabildiğim hiçbir sprene uymuyor.

Mitika, Hessi, sayfa 252

Kaptan Notum emri verdi ve denizcilerden iki tanesi geminin gövdesindeki bir kısmı açarak hemen arkasındaki çatırdayan boncuk dalgalarını ortaya çıkardılar.

Shallan hüreliliyle açık yükleme kapısının kirişine tutundu ve dışarıdaki çalkalanan derinliklere doğru eğildi. Adolin onu geri çekmeye çalıştı ama o yerinde kaldı.

Bugün kısmen cepleri yüzünden Peçe'nin kıyafetini giymeye karar vermişti. Büyük mücevherlerinin üç tanesini taşıyordu, Kaladin de diğer dördünü. Bütün broamlarındaki Fırtınaşığı tükenmişti. Kürelenmemiş büyük mücevherleri bile tükenmeye yaklaşıyordu. Onları Thaylen Şehri'ne ve Yeminkapısı'na ulaştırabilecek kadar dayanmalarını umuyorlardı.

Dalgaların ötesinde denizcilerin boncukların altındaki gizli kayalara çarpmaktan endişe edecekleri kadar yakında olan karanlık bir kara manzarası uzanıyordu. Uzunkaş Boğazı'nın tersi uzun ağaçların yetişerek camdan bitkilerden oluşan kara bir orman oluşturdıkları bir yerdi.

Bir denizci depoya inen merdivenlerden gürültüyle inerek Kaptan Notum'a bir şeyler haykırdı. "Düşmanlarınız artık yaklaştı," diye tercüme etti kaptan.

Şeref'in Yolu bu son birkaç saattir kahramanca bir çaba sarf ederek mandralarını olabildiğince hızla ilerletmişti ama yeterli olmaya-caktı. Kaynaşıklar Kaladin kadar hızlı değillerdi ama yine de gemiden çok daha hızlılardı.

Shallan kaptana baktı, Notum'un hayalet gibi hafif bir ışıkla parılayan sakallı yüzü içinde olması gereken büyük çekişmenin izini belli etmiyordu. Tutsakları düşmana teslim ederek tayfasını kurtarabilir miydi? Yoksa onları serbest bırakarak Antik Kız Evlat'ın kaçmayı başarabilmesini mi umacaktı?

Ambarın arkasındaki bir kapı açıldı ve Kaladin Syl'i kamarasından çıkardı. Kaptan Syl'in serbest bırakılmasını daha yeni emretmişti, sanki mümkün olan son ana kadar bu kararı geciktirmek istiyordu. Syl'in rengi solmuş gibiydi ve Kaladin'in koluna tutunarak dengesizce ilerliyordu. Onlarla birlikte kıyıya çıkmayı başarabilecek miydi?

O bir spren. Havaya ihtiyacı yok. İyi olacaktır. Umarım.

"Gidin o zaman," dedi kaptan. "Ve acele edin. Yakalandıktan sonra tayfalarımın bu sırrı uzun bir süre saklayabileceğine söz vermem." Görünüşe göre sprenleri öldürmesi zordu ama *acı vermek* oldukça kolaydı.

Başka bir denizci Adolin'in kılıcının sprenini de kamarasından çıkardı. O Syl kadar yıpranmış görünmüyordu, neredede olduğu onun için fark etmiyormuş gibiydi.

Kaladin Syl'i yanlarına getirdi.

"Antik Kız Evlat," dedi kaptan başını eğerek.

"Gözlerime bakmayacak mısın Notum?" dedi Syl. "Sanırım beni hapsetmek de evde babamın kaprisleri için etrafta koşuşturmakla geçirdiğin günlerden pek farklı değildi."

Notum cevap vermek yerine arkasını döndü.

Syl ve ölügözün de tekrar ekibe katılmasıyla geride bir kişi kalmıştı. Göğüs zırhı ve pelerinini giymiş Çivit merdivenlerin yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu.

"Fikrini değiştirmeyeceğinden *emin misin?*" diye sordu Shallan.

Çivit başını salladı.

"Çivit," dedi Kaladin. "Fazla sert konuştum. Bu seni hiç..."

"Ondan değil," dedi Çivit. "Benim takip etmem gereken başka bir yol var ve dahası Kholinar'da adamlarımı bu canavarlarla savaşma-

ları için bıraktım. Aynısını bir daha yapmak doğru gelmiyor.” Gülüm-
sedikten sonra sözlerine devam etti, “Benim için korkma Stormbles-
sed. Burada kalırsam şansınız daha yüksek olur, bu denizcilerin de
öyle. Ve size o sabah katasını öğreten adamı tekrar gördüğünüz za-
man onu aradığımı söyleyin.”

“Zahel mi?” dedi Adolin. “Sen *Zahel*’i tanıyor musun?”

“Biz eski arkadaşız,” dedi Çivit. “Notum, denizcilerin kumaş balya-
larını istediğim şekillerde kestiler mi?”

“Evet,” dedi kaptan. “Ama bunun ne işe...”

“Yakında öğreneceksin.” Çivit Kaladin’e tembel bir selam verdi.
Kaladin daha düzgün bir şekilde karşılık verdi. Sonra Çivit ekibi de
başıyla selamladı ve ana güverteye doğru merdivenleri çıktı.

Gemi büyük bir boncuk dalgasına çarptığında birazı açık yük-
leme kapısından içeriye doldu. Süpürgeli denizciler bunları tekrar dışa-
rı süpürmeye başladı.

“Gidiyor musunuz?” dedi kaptan Shallan’a. “Oyalandığınız her an
hepimiz için tehlikeyi artırıyor.” Hâlâ Syl’e bakmıyordu.

Doğru, diye düşündü Shallan. Eh, birilerinin partiyi başlatma-
sı gerekiyordu. Bir eliyle Adolin’in, öbürüyle de Desen’in elini tuttu.
Kaladin Desen ve Syl’in ellerinden tuttu ve Adolin de kendi spreni-
ni yakaladı. Hep birlikte yük ambarındaki açıklığın önüne toplanarak
aşağıdaki cam boncuklara baktılar. Çalkalanıyor, uzak güneşin ışığı-
nı yakalayıp milyonlarca yıldız gibi ışıltıyordu...

“Tamam,” dedi Shallan. “Atlayın!”

Shallan kendini gemiden attı, diğerleri de ona katıldı. Boncukların
içine düştü ve yutuldu. Boncukların içinde fazla hızlı batıyorlarmış gi-
biydi, geçen sefer olduğu gibi yine bu okyanusun içine düştüğü za-
man bir şeyler onu aşağı çekiyormuş gibi hissediyordu.

Aralarına gömüldü, boncuklar derisinde yuvarlanıyor, duyularını
ağaçların ve kayaların düşünceleriyle boğuyorlardı. Hisleriyle sava-
şarak çok fazla debelenmemek için uğraşıyordu. Adolin’e sınıksız tu-
tunmuştu ama Desen’in eli avcundan kayıp gitmişti.

Bunu yapamam! Beni gömmelerine izin veremem. Ben...

Dibe düştüler, burada kıyının yakını sığıktı. Sonunda kendine Fir-
tınaışıği çekme iznini verdi. Kıymetli mücevher dolusu Fırtınaışıği.
Onu destekledi, sakinleştirdi. Önceden kovadan aldığı boncuk için
cebini karıştırdı.

O boncuğa Fırtınaışıği’nı beslediği zaman etraftaki diğerleri titre-
di, sonra *geri* çekilerek küçük bir odanın duvarlarını ve tavanını oluş-

turdular. Derisinden tüten Fırtınaşığı odayı hafif bir şekilde aydınlatıyordu. Adolin elini bıraktı ve dizlerinin üzerine düştü, öksürüyor ve güçlkle nefes alıyordu. Ölügözüyse her zamanki gibi orada öylece dikiliyordu.

“Hay Cehennem,” dedi Adolin nefes nefese. “Su olmadan boğuluyoruz. Bu kadar zor olmaması gerekirdi, değil mi? Alt tarafı nefesimizi tutuyorduk...”

Shallan duvarına doğru girerek dinledi. Evet... neredeyse kürelerin tıkırdamalarının ötesinde ona fısıldadıklarını duyabiliyor gibiydi. Elini duvarın içine daldırdı ve parmaklarıyla kumaş hissetti. Yakalayıp tuttu ve bir an sonra Kaladin de kolunu yakaladı ve kendisini boncuklardan oluşan odanın içine çekti, sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Parlamıyordu.

“Mücevher kullanmadın mı?” diye sordu Shallan.

“Neredeyse kullanıyordum,” dedi Kaladin. Birkaç derin nefes aldı, sonra ayağa kalktı. “Ama onları saklamamız gerek.” Etrafına bakındı. “Syl?”

Odanın diğer tarafındaki bir gürültü birilerinin yaklaştığını haber verdi. Her kimse Shallan gidip eliyle boncuklardan oluşan duvarı yarana kadar girememişti. Desen içeri girdi ve etrafa bakınarak mutlu bir şekilde uğuldadı. “Mmm. Güzel bir desen Shallan.”

“Syl,” diye tekrarladı Kaladin. “El ele atladık ama o bıraktı. Nerede...”

“Bir şey olmaz,” dedi Shallan.

“Mmm,” diye onayladı Desen. “Sprenlerin havaya ihtiyacı yok.”

Kaladin derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. Yine de yerinde volta atmaya başladı, Shallan da çantasını kucağına alarak beklemek için yere oturdu. Hepsinin yanlarında yedek kıyafet, üçer su tulumu ve Adolin’in satın aldığı yiyeceklerden vardı. Thaylen Şehri’ne ulaşmak için yetmesini umut ediyorlardı.

Sonra da Shallan’ın Yeminkapısı’nı çalıştırabilmesi gerekecekti.

Cesaret edebilecekleri kadar uzun süre beklediler, Kaynaşıkların gemiyi kovalarken onları geçip gitmesini umuyorlardı. En sonunda Shallan ayağa kalktı ve eliyle işaret etti. “Bu taraftan.”

“Emin misin?” diye sordu Kaladin.

“Eminim. Zemin bile onaylıyor.” Ayağıyla hafif bir meyille yükselen obsidyen zemine vurdu.

“Tamam,” dedi Adolin. “El ele tutuşun.”

Herkes el ele tutuştuktan sonra Shallan içi titreyerek kabuk gibi odadaki Fırtınaışığı'nı geri çekti. Boncuklar tepesine çökerek Shallan'ın etrafını kapladı.

Boncuklardan dalgalara karşı yokuşu tırmanmaya başladılar. Tahmin ettiğinden daha zordu, sürekli yer değiştiren boncukların akıntısı onlara engel olmaya kararlı gibiydi. Yine de Shallan'ın ona destek olacak Fırtınaışığı vardı. Biraz ilerledikten sonra zeminin kolayca yürünemeyecek kadar dik olduğu bir yere ulaştılar. Shallan diğerlerinin ellerini bıraktı ve aceleyle yokuşu tırmanmaya başladı.

Bir an sonra başı boncuklardan dışarı çıktı, Syl de kıyıda belirdi ve aşağı uzanarak Shallan'ın son birkaç adımı çıkmasına yardım etti. Diğerleri de kıyıya çıkarken boncuklar Shallan'ın giysilerinden yuvarlanarak yere düşüp tıkırdıyordu.

“Düşmanın uçarak geçtiğini gördüm,” dedi Syl. “Burada ağaçların yanında saklanıyordum.”

Onun ısrarıyla kaçışlarından sonra dinlenmek için yere yerleşmeden önce ormanın içine girdiler. Shallan anında kendini çizim tahtasını kapmak isterken buldu. Şu ağaçlar! Gövdeleri şeffaftı, yapraklar ise çok sayıda renkte camdan imal edilmiş gibi görünüyordu. Bir dal-dan sarkan yosun erimiş yeşil cam gibiydi, telleri ipeksi çizgiler hâlinde aşağı uzanıyordu. Dokunduğu zaman kırıldılar.

Yukarılarında bulutlar gerçek dünyada yine bir yücefırtına olduğuna işaret eden sedef renkli ışıltıyla parılıyordu. Shallan ağaç örtüsü yüzünden neredeyse göremiyordu ama Desen ve Syl'in üzerindeki etkisi anında belli oluyordu. Daha dik duruyorlardı ve Syl'in solgun rengi parlaklaşarak canlı bir mavi-beyaza döndü. Desen'in kafası daha hızlı değişmeye, dakikalar içinde bir düzine farklı döngüye girmeye başlamıştı.

Fırtınaışığı hâlâ Shallan'ın derisinden tütüyordu. Epey bir miktar çekmiş ama çok fazla kaybetmemişti. Tekrar mücevherin içine doldurdu, tam olarak anladığı bir süreç değildi ama aynı zamanda doğal bir şey gibi geliyordu.

Yakınlarda Syl yüzünde bir tür hüznü ve uzak ifadeyle güneybatıya doğru bakıyordu. “Syl?” diye sordu Shallan.

“O tarafta da bir fırtına var...” diye fısıldadı, sonra silkindi ve utanmış gibi göründü.

Kaladin iki mücevher çıkardı. “Pekâlâ,” dedi. “Uçuyoruz.”

İçlere doğru uçmak için iki mücevherlik Fırtınaışığı kullanmaya karar vermişlerdi, kıyıdan uzaklaşmak ve yollarında hızlı bir başlangıç

yapmak için riske gireceklerdi. Kaynaşıkların şerefsprenlerine *fazla* sert davranmamasını umuyorlardı. Shallan onlar için endişeli olsa da, Kaynaşıklar onları aramak için geri dönerse olabilecekler için de aynı derecede endişeliydi.

Şu anda kısa bir uçuşun onları bulmanın zor olacağı kadar kıyidan uzaklaştırması gerekirdi. Yere indikleri zaman bu tarafta bir göl şeklinde olacak Thaylenah Adası'na ulaşmak için birkaç gün boyunca Shadesmar'da yürümeleri gerekecekti. Thaylen Şehri ve oradadaki Yeminkapısı o gölün hemen kıyısındaydı.

Kaladin herkesi birer birer Çiviledi, neyse ki Kaladin'in gücü insanlar kadar sprenlerin üzerinde de işe yarıyordu. Havaya yükseldiler ve yolculuklarının son ayağına başladılar.

Burada sadece sekiz Yaradılmamış'tan bahsettiğimi fark etmek için çok dikkatli bir okuyucu olmak gerekmiyor. Efsaneler dokuz tane olduklarından emin, asimetrik ve sık sık düşman ile ilişkilendirilen menfur bir sayı.

Mitika, Hessi, sayfa 266

Dalinar Yeminkapısı kontrol platformundan Thaylen'e çıktı ve bütün Roshar'da yumruklamayı en çok istediği adam tarafından karşılandı.

Temiz tıraşlı, dar yüzlü ve güçlü çeneli Meridas Amaram, Sadeas Evi üniformasının içinde dimdik duruyordu. Uzun boyu, üniformasındaki intizam, parıldayan düğmeleri ve dik duruşuyla mükemmel bir Alethi subayıydı.

"Rapor ver," dedi hoşnutsuzluğunu ses tonuna yansıtmadığını umarak.

Amaram, yani Sadeas Dalinar'ın yanına geçti ve şehre tepeden bakan Yeminkapısı platformunun kıyısına doğru yürüdüler. Dalinar'ın muhafızları konuşabilmeleri için geride kalıyordu.

"Ekiplerimiz bu şehirde harikalar yarattı Berrakbey," dedi Amaram. "İlk başta dikkatimizi duvarların dışında kalan yıkıntılara verdik. Bir işgal kuvveti için çok fazla sığınacak yer yaratacağından endişe ediyordum, duvarlara çıkmak için bir rampa inşa etmelerini sağlayacak kadar inşaat malzemesi olacağından bahsetmeye bile gerek yok."

Bir zamanlar iskele depoları ve pazar yerlerinin bulunduğu şehir duvarlarının dışındaki ova tamamen temizlenmişti. Tek tük yıkılmış temel kalıntıları tarafından bölünen dümdüz bir alandı artık. Taylen ordusunun duvarların *dışında* binalar inşa edilmesine en başta nasıl izin verdiğini ise bir tek Yaradan bilirdi. Orayı savunmaya çalışmak bir kâbus olurdu.

“Duvarın zayıfladığı yerleri kuvvetlendirdik,” diye devam etti Amaram eliyle işaret ederek. “Kholinar standartlarına göre yüksek değil ama yine de etkileyici bir tahkimat. Asker toplanma bölgeleri ve ikmal depoları için duvarların hemen içindeki binaları boşalttık ve ordum şimdi oraya yerleşmiş durumda. Müteakiben şehirdeki yeniden inşa çalışmalarına yardım ettik.”

“Şehir çok daha iyi görünüyor,” dedi Dalinar. “Adamların iyi iş çikarmış.”

“O zaman belki de cezamız sona erebilir,” dedi Amaram. Bunu ifadesiz bir şekilde söylemişti ama kaynayan bir kan havuzu şeklindeki bir öfkespreni sağ ayağının altından yayılmaya başladı.

“Buradaki işiniz önemliydi asker. Sadece bir şehri değil, Taylen halkının güvenini de inşa ettiniz.”

“Elbette.” Sonra daha alçak sesle ekledi: “Ayrıca düşman tahkimatlarını tanımanın taktiksel önemini de *görüyorum*.”

Aptal herif. “Taylenliler bizim düşmanımız değil.”

“Yanlış ifade ettim,” dedi Amaram. “Ancak *Kholin* askerlerinin bizim krallığımızla Jah Keved arasındaki sınıra gönderildiğini görmezden gelemiyorum. Sizin askerleriniz vatanımızı kurtarmak için savaşacaklarken, *benim* adamlarım günlerini kayaları kazarak geçiriyor. Özellikle pek çoğu hâlâ yüceprenlerine sizin suikast düzenlediğinizi düşündükleri için moralleri etkileniyor. Bunu siz de fark ediyorsunuzdur.”

“*Umuyorum ki* şu anki liderleri onları böyle yanlış düşüncelerden vazgeçirmek için çalışmıştır.”

Amaram en sonunda Dalinar’ın gözlerine bakmak için döndü. O öfkesprenleri hâlâ oradaydı ama Amaram’ın ses tonu yine de düzgün ve askeriydi. “Berrakbey. Sizin gerçekçi biri olduğunuzu biliyorum. Ben kariyerimi sizi örnek alarak şekillendirdim. Dürüst olmak gerekirse, onu öldürmüş *olsanız* bile, ki bunu reddetmek zorunda olduğunuzu biliyorum, bunun için size saygı duyardım. Torol bu ülke için bir külfetti.

“Benim de öyle olmadığımı *kanıtlamam* için bana bir şans verin.

Fırtınalar adına, Dalinar! Elindeki en iyi muharip general benim ve bunu sen de biliyorsun. Torol şöhretim gözünü korkuttuğu için yıllarca beni boşa harcadı. Aynı hatayı sen de yapma. Beni *kullan*. Bırak Thaylen tüccarlarının ayaklarını öpmek yerine Alethkar için savaşayım! Ben...”

“Yeter,” diye tersledi Dalinar. “Sana verilen emirleri uygula. Kendi ni bana *böyle* kanıtlayacaksın.”

Amaram geri çekildi, sonra kasıtlı bir gecikmeden sonra Dalinar’a selam verdi. Topuğunun üzerinde hızla döndü ve şehre doğru yürüdü.

Bu adam... diye düşündü Dalinar. Ona bu adanın savaşın ön cephesine ev sahipliği yapacağını söylemeyi planlıyordu ama konuşmanın ucunu kaçırmıştı. Eh, Amaram istediği savaşı çok çabuk elde edebilirdi, yeterince kısa bir süre sonra planlama toplantısında kendisi de öğrenecekti.

Arkasındaki taşlardan ayak sesleri geldi ve mavi üniformalar giyen bir grup adam platonun kıyısında Dalinar’a katıldı. “Onu azıcık öldürmek için izninizi istiyorum komutanım,” dedi köprücülerin lideri Teft.

“Birini nasıl ‘azıcık’ öldürebilirsin asker?”

“Yapabilirim,” dedi Lyn. “Mızrak eğitimine daha yeni başladım. Yanlışlıkla oldu deriz.”

“Hayır, hayır,” dedi Lopen. “Azıcık öldürmek mi istiyoruz? Kuze-nim Huio yapsın komutanım. Azıcık şeylerin uzmanı o.”

“Boyum kısa diye?” dedi Huio bozuk Alethçesiyle. “Şükret sab-rım azıcık değil.”

“Sadece seni de muhabbete dâhil etmeye çalışıyorum Huio. Çoğu insanın seni gözünden kaçırdığını biliyorum. Çok kolay oluyor çünkü...”

“Hazır ol!” diye komut verdi Dalinar, gerçi gülümsemesine de engel olamamıştı. Hızla sıraya girdiler. Kaladin onları iyi eğitmişti.

“Toplantıya kadar... otuz yedi dakikanız var baylar,” dedi Dalinar kolundaki saate bakarak. “Ve, ee... bayanlar. Geç kalmayın.”

Kendi aralarında sohbet ederek hızla uzaklaştılar. Kısa bir süre sonra Navani, Jasnah ve Renarin de Dalinar’a katıldı ve tekrar bilek saatini kontrol ettiğini gören karısı ona muzipçe sırıttı. Fırtına kapası kadın sadece koluna bir cihaz takarak toplantılara zamanından önce gelmeye başlamasına neden olmuştu.

Onlar toplanırken Fen’in oğlu Yeminkapısı platformuna çıktı ve Dalinar’ı sıcak bir şekilde selamladı. “Toplantıyı yapacağımız tapına-ğın yukarısında sizin için odalar hazırlattık. Ben de... eh, Yeminkapı-

sı'yla anında geri dönebileceğiniz için burada odaya *ihtiyacınız* olmadığını biliyoruz ama...”

“Memnuniyet duyarız evlat,” dedi Dalinar. “Dinlenmek ve düşünmek iyi olur.”

Genç adam sırtıttı. Dalinar o diken diken kaşlara hiçbir zaman *alışamayacaktı*.

Platformdan aşağıya indiler ve Thaylenli bir muhafız işaret verdi. Bir kâtip de uzakalemlerle bir sonraki naklin yapılabileceğinin haberini gönderdi. Dalinar izlemek için durakladı. Bir dakika sonra Yeminkapısı'nın etrafını çevreleyen bir ışık yanıp söndü. Bugünlerde Yeminkapıları neredeyse aralıksız bir şekilde kullanılıyordu. Cihazı bugün Malata çalıştırıyordu, bu gittikçe onun görevi hâline geliyordu.

“Amca?” diye seslendi Jasnah Dalinar oyalanırken.

“Sadece kimin geldiğini merak ediyorum.”

“Senin için kayıtları alabilirim...” dedi Jasnah.

Yeni gelenlerin şatafatlı kıyafetler giymiş bir grup Thaylen tüccarı olduğu ortaya çıktı. Etrafları muhafızlarla çevrili ve büyük sandıklar taşıyan birkaç adamın eşlik ettiği tüccarlar geniş rampadan aşağıya doğru yürüdü.

“Yine bankacılar,” dedi Fen'in oğlu. “Roshar'ın sessiz ekonomik çöküşü devam ediyor.”

“Çöküş mü?” dedi Dalinar, şaşırmıştı.

“Bütün kıtadaki bankacılar şehirlerden çekiliyor,” dedi Jasnah, eliyle işaret etti. “Aşağıda Eski Semt'in ön tarafındaki kale gibi binayı görüyor musun? Orası Thaylen Mücevher Rezervi.”

“Bundan sonra yerel hükûmetler ordularına maaş vermekte zorluk yaşayacaklar,” dedi Fen'in oğlu yüzünü buruşturarak. “Ruhsatlı uzakalemler kullanarak buraya yazmak ve kürelerin onlara sevk edilmesini istemek zorunda kalacaklar. Bir Yeminkapısı'na yakın olmayan herkes için lojistik anlamda bir kâbusa dönüşecek.”

Dalinar kaşlarını çatı. “Tüccarları oldukları yerde kalmaları ve şehirlerini desteklemeleri için teşvik edemez misiniz?”

“Komutanım!” diye cevap verdi. “Tüccarları askerî otoriteye itaat etmeleri için mi zorlayacağız?”

“Sorumu unut,” dedi Dalinar Jasnah ve Navani'yle bakışarak. Navani büyük olasılıkla çok büyük bir gaf olan bu lafına sevgiyle gülümsemişti ama Dalinar Jasnah'nın muhtemelen kendisiyle aynı fikirde olduğundan şüphe ediyordu. O büyük bir ihtimalle bankalara el koyar ve savaş finansmanı için kullanırdı.

Renarin oyalanarak tüccarları seyrediyordu. “Getirdikleri mücevherler ne kadar büyük?” diye sordu.

“Berrakbey?” dedi Fen’in oğlu yardım için Dalinar’a bir bakış atarak. “Küreler. Normal küreler.”

“Daha büyük mücevherler var mı?” diye sordu Renarin. Onlara doğru döndü. “Şehrin herhangi bir yerinde?”

“Elbette, çok sayıda,” dedi Fen’in oğlu. “Her şehirde olduğu gibi burada da çok güzel parçalar var. Ee... neden sordunuz Berrakbey?”

“Öylesine,” dedi Renarin. Başka bir şey söylemedi.

Dalinar odasındaki bir lavabodan yüzüne su çarptı, şehrin en üst seviyesi olan Kraliyet Semti’nde Talenelat Tapınağı’nın yukarısındaki bir villanın içindeydi. Bir havluyla yüzünü kuruladı ve Fırtınababa’ya seslendi. “Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Ben insanoğlu gibi hissetmem. İnsanoğlu gibi hastalanmam. Ben var olurum. Fırtınababa gürüldedi. Yok edilebilirdim ama. Binlerce parçaya kıyılabilirdim. Sadece düşman kendini Terbiye’den gelebilecek bir saldırıya açık bırakmaktan korktuğu için hayattayım.

“Üçüncü tanrı mı? O hâlâ yaşıyor o zaman.”

Evet. Onunla karışlaştın.

“Ben mi karışlaştım?”

Hatırlamıyorsun. Ama normalde O saklanır. Korkaklık.

“Belki bilgeliktir,” dedi Dalinar. “Gecegözcüsü...”

O değil.

“Evet söylemiştin. Gecegözcüsü de senin gibi. Ama başkaları da var mı? Sen ya da Gecegözcüsü gibi sprenler? Tanrıların gölgeleri olan sprenler.”

Bir... üçüncü kardeş var. O bizimle değil.

“Saklanıyor mu?”

Hayır. Uyuyor.

“Anlat.”

Hayır.

“Ama...”

Hayır! Onu rahat bırak. Onu yeterince incittiniz.

“Peki,” dedi Dalinar havluyu bırakarak ve pencereye yaslandı. Hava tuz kokuyor, ona daha zihninde netleşmemiş bir şeyleri hatırlatıyordu. Hafızasındaki son bir delik. Bir deniz yolculuğu.

Ve Vadi’yi ziyareti.

Dalinar lavabonun yanında duran dolaba bir baktı, üzerinde tanıdık olmayan Thaylen r nleriyle yazılmış bir kitap duruyordu. Yanında Alethi r nleriyle yazılmış k     bir not “Yol. Kral,” diyordu. Fen ona bir hediye bırakmıştı, *Kralların Yolu*’nun Thaylence bir nüshası.

“Başardım,” dedi Dalinar. “Onları birleştirdim Fırtınababa. Yemini mi tuttum ve insanları bir araya getirdim, bölmek yerine birleştirdim. Belki de bu bir nebze de olsa sebep olduğum acılar için kefaret olabilir.”

Fırtınababa cevap olarak gürüldedi.

“O... bizim hislerimizi umursuyor muydu?” diye sordu Dalinar. “şeref, Yaradan? İnsanoğlunun çektiği acılar gerçekten O’nun umurunda mıydı?”

Umursuyordu. O zamanlar nedenini anlamıyordum ama şimdi anlıyorum. Garaz tutkunun yeg ne sahibi olduğunu iddia ettiği için yalan söylüyor. Fırtınababa durakladı. Hatırlıyorum... son zamanlarında... şeref yeminler konusunda daha takıntılı bir hâle gelmişti. Yeminin arkasındaki anlamdan daha önemli olduğu zamanlar vardı. Ama şeref, tutkusu olmayan bir canavar değildi. İnsanoğlunu sevdi. Sizi savunurken öldü.

Dalinar villalarının ortak alanına çıktığında Navani’nin Taravangian’ı misafir ettiğini gördü. “Majesteleri?” diye sordu Dalinar.

“İstersen bana Vargo diyebilirsin,” dedi Taravangian Dalinar’a bakmadan avluda volta atıyordu. “Bana gençken böyle derlerdi...”

“Sorun nedir?” diye sordu Dalinar.

“Sadece endişeliyim.  limlerim... Boş ver Dalinar. Bir şey yok. Saçmalık işte. Ben... ben bugün iyiyim.” Durdu ve açık gri gözlerini kapatarak sıktı.

“Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Evet. Ama bugün kalpsiz olunacak bir gün değil. O yüzden endişeleniyorum.”

Kalpsiz mi? Ne demek istiyordu?

“Kendini kötü hissediyorsan toplantıya katılmayabilirsin,” dedi Navani.

Taravangian çabucak reddetti. “Gelin. Gidelim. Toplantı başladığı zaman... daha iyi olurum. Eminim.”

Dalinar tapınağın ana odasına adımını atarken toplantıyı hevesle beklediğini fark etti.

Ne kadar garip bir fikirdi. Gençliğinin ve orta yaşlarının büyük kısmını politikadan ve toplantıların bitmek bilmeyen gevezeliklerinden korkarak geçirmişti. Şimdi ise *heyecanlıydı*. Bu odanın içinde muhteşem bir şeylerin ana hatlarını görebiliyordu. Azish heyeti Kraliçe Fen'i sıcak bir şekilde selamlamış, hatta Vezir Noura Fen'e Thaylen misafirperverliğine teşekkür etmek için yazdığı bir şiiri takdim etmişti. Fen'in oğlu özellikle Renarin'in yanına oturmuş ve onunla sohbet etmişti. İmparator Yanagawn tahtının üzerinde rahat görünüyordu, etrafı müttefikleri ve dostlarıyla çevriliydi.

Köprü Dört, Yüceprens Aladar'ın muhafızlarıyla şakalaşırken pencere pervazına tünemiş olan Hudutaşar Lift ise kafasını bir yana eğmiş dinliyordu. Üniformalı beş kadın gözcünün dışında havah giyen iki kadın da Köprü Dört'e katılmıştı. Elllerinde defter ve kalemler vardı ve kâtiplerin çoğu zaman müfrezelerinin sembollerini taktıkları yer olan kol yenlerinin üst taraflarına Köprü Dört armaları dikmişlerdi.

Alethi yüceprensleri, Azish vezirleri, Parlayan Şövalyeler ve Thaylen amiralleri tek bir odada toplanmıştı. Emul'un Birincisi zor durumdaki ülkesine destek veren Aladar'la strateji konuşuyordu. General Khal ve Teshav, üzerinde babasının Parezirhi'yla kapının yanında dimdik duran en büyük oğulları Halam Khal'a bakışlar atan Yezier prensesiyle konuşuyorlardı. Ortada politik bir evliliğin söylentileri vardı. Bir Alethi ile bir Makabaki prensliği arasında yüzlerce yıldır ilk defa böyle bir şey konuşuluyordu.

Onları birleştir. Bir ses sözleri Dalinar'ın zihninde fısıldadı, aylar önce görüler gelmeye ilk başladığı zamanki tonla çınliyordu.

"Zaten öyle yapıyorum," diye fısıldayarak cevap verdi Dalinar.

Onları birleştir.

"Fırtınababa, bu sen misin? Neden sürekli bunu söylüyorsun?"

Ben bir şey söylemedim.

Kendi düşünceleriyle Fırtınababa'dan gelen şeyleri ayırt etmek gittikçe zorlaşıyordu. Görüler ve hatıralar Dalinar'ın beyninin içinde yer açmak için birbirleriyle mücadele ediyordu. Zihnini boşaltmak için daire şeklindeki tapınak odasının etrafında yürüdü. Duvarlardaki Dalinar'ın becerileriyle iyileştirdiği freskler Elçi Talenelat'ı Yokelçilerin karşısında verdiği çok sayıdaki savaştan birkaçında tasvir ediyordu.

Bir duvara Tarat Denizi'ni ve çevresindeki bölgeleri gösteren büyük bir harita asılmıştı, donanmalarının yerlerini gösteren işaretler vardı. Dalinar bunun yanına gelir ve incelerken oda sessizleşti. Bir an için tapınağın kapılarından dışarı bir bakış atarak körfeze doğru bak-

tı. Donanmalarındaki daha hızlı gemilerden birkaçı şimdiden gelmişti, hem Kharbranth'ın hem de Azir'in bayrakları dalgalanıyordu.

“Ekselansları,” dedi Dalinar Yanagawn’a. “Askerlerinizle ilgili haberleri paylaşabilir misiniz?”

İmparator rapor vermesi için Noura’ya izin verdi. Ana donanmaları bir günden daha yakındı. Öncüleri ya da Noura’nın deyişiyle gözcü gemileri düşmanın ilerlediğine dair herhangi bir belirtiye rastlamamıştı. Fırtınaların arasındaki bu zamanda düşmanın harekete geçeceğinden endişelenmişlerdi ama şimdiye kadar hiçbir iz yoktu.

Amiraller Thaylen Şehri’ni korurken denizlerde en iyi şekilde nasıl devriye gezileceği üzerine tartışmaya başladı. Bu konuşma Dalinar’ı memnun etmişti çünkü amiraller Thaylen’e yönelik gerçek tehlikenin büyük ölçüde geçtiğini düşünüyor gibi görünüyorlardı. Bir Veden yüceprensi yaya bir gözcüsünü Marat’ın limandaki gemileri sayabilecek kadar yakınına kadar göndermeyi başaramamıştı. Kıyı boyunca çeşitli koylar ve iskelelerde yüzden fazla sayıda gemi bekliyordu. Her nedense henüz yelken açmaya hazır değillerdi, bu ise bir nimetti.

Toplantı devam ederken Fen geç de olsa herkesi selamladı, Dalinar da en başından toplantıyı onun yönetimine bırakmış olması gerektiğini fark etti. Kraliçe Thaylen’in savunmalarını tarif etti ve lonca ustalarının Amaram’ın askerleri hakkında belirttiği endişelerden bahsetti. Görünüşe göre âlem yapıyorlardı.

Amaram bozuldu. Bütün hatalarına rağmen düzenli bir ordu yönetmeyi severdi.

Bu tartışmanın sonlarına doğru bir ara Dalinar Renarin’in oturduğu yerde rahatsızca kıvıldandığını fark etti. Azish kâtipleri ittifak için hazırladıkları kural ve yönetmeliklerden bahsetmeye başlarken Renarin kısıp bir sesle müsaade isteyerek gitti.

Dalinar sıkıntılı görünen Navani’ye bir baktı. Jasnah takip etmek için ayağa kalktı ama ona küçük bir deste belge getiren bir kâtip tarafından yolu kesildi. Kâğıtları aldı ve birlikte incelemek için Navani’nin yanına geçti.

Ara mı versek, diye düşündü Dalinar bilekliğindeki saate bakarak. Daha sadece bir saat olmuştu ve Azishlerin kurallar konusunda hevesli oldukları belliydi.

Fırtınababa gürüldedi.

Ne oldu, diye düşündü Dalinar.

Bir şeyler... Bir şey geliyor. Bir fırtına.

Dalinar ayağa kalkarak odada etrafına baktı, suikastçıların saldır-

masını bile bekliyordu. Ani hareketi Azish vezirlerden birinin dikkatini çekmişti, çok büyük bir şapkası olan kısa bir adamdı.

“Berrakbey?” diye sordu tercümanı vezirden gelen bir kelimeyle.

“Ben...” Dalinar bunu hissedebiliyordu. “Yanlış bir şey var.”

“Dalinar? Neden bahsediyorsun?” diye sordu Fen.

Bir anda odanın her tarafında uzakalemler yanıp sönmeye başladılar. Bir düzine yakut yanıp sönüyordu. Dalinar’ın kalbi duracak gibi oldu. Çeşitli kâtipler uzakalemlerini kutulardan ya da kemerlerinden çıkarır ve yazmaya başlamaları için yerleştirirken yerde dalgalanan sancaklar gibi beklentisprenleri Dalinar’ın etrafında yükseldi.

Jasnah kendi uzakalemlerinden birinin de yanıp söndüğünü fark etmedi. Navani’yle birlikte okudukları şeye kendini fazla kaptırmıştı.

“Dinmez fırtına az önce Shinovar’ı vurmuş,” diye açıkladı en sonunda Kraliçe Fen, bir kâtibin omzunun üzerinden okumuştı.

“İmkânsız!” dedi İalai Sadeas. “Sonuncusunun üzerinden sadece beş gün geçti! Dokuz günde bir geliyorlar.”

“Evet, eh, sanırım yeterince yerden teyit ettik,” dedi Fen başıyla uzakalemleri işaret ederek.

“Bu fırtına çok yeni,” dedi Teshav. Okurken şalını çekip sıkıştırdı. “Gerçekten hareketlerini tahmin edebilecek kadar iyi tanımıyoruz. Steen’den gelen raporlar bu sefer çok şiddetli olduğunu, daha öncekinden daha hızlı ilerlediğini söylüyor.”

Dalinar ürperdiğini hissetti.

“Bize ulaşması ne kadar sürer?” diye sordu Fen.

“Daha saatler var,” dedi Teshav. “Yücefırtınanın Roshar’ın bir ucundan diğerine ulaşması bir gün sürebiliyor ve Dinmez fırtına daha yavaş.”

“Ama bu daha hızlı ilerliyor,” dedi Yanagawn tercümanı aracılığıyla. “Gemilerimiz ne kadar uzakta? Onları nasıl koruyacağız?”

“Rahat olun Ekselansları,” dedi Fen. “Gemiler yakın ve kıyının çok daha ilerisindeki yeni limanımız hem batıdan hem de doğudan korunaklı. Sadece gemileri askerleri indirmek için burada durdurmak yerine doğrudan oraya göndermemiz gerek.”

Çeşitli gruplar Tashikk’teki kaynaklarından raporlar alırlarken oda konuşmalarla uğulduyordu, onlar da İri, Steen hatta Shinovar’daki kendi kaynaklarından aldıkları haberleri iletiyor olacaktı.

“Kısa bir ara vermeliyiz,” dedi Dalinar herkese. Dikkatleri dağılmış olan diğerleri de kabul ettiler ve gruplara ayrılarak odanın içinde dağıldılar. Dalinar sandalyesinde arkasına yaslanarak tuttuğu bir nefesi bıraktı. “Durum çok da kötü değil. Bununla başa çıkabiliriz.”

Bu değildi, dedi Fırtınababa. Gürüldedi, devam ederken endişeli sesi iyice alçaldı. *Daha fazlası var.*

Dalinar tekrar ayağa fırladı, içgüdüsel olarak elini yana uzatıp parmaklarını açarak artık sahip olmadığı bir Kılıç'ı çağırmaya çalışmıştı. Köprü Dört anında fark etti, servis masasından aldıkları yiyecekleri bırakarak mızraklarını kaptılar. Başka kimse fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ama... neyi fark edeceklerdi ki? Hiçbir saldırı olmadı. Her tarafta konuşmalar devam ediyordu. Navani ve Jasnah hâlâ yan yana durmuş okuyorlardı. Navani'nin nefesi kesildi, eminelini ağzına götürdü. Jasnah dudaklarını iyice sıkarak Dalinar'a baktı.

Onların mesajı fırtına hakkında değil, diye düşündü Dalinar, sandalyesini onlara doğru çekti. "Pekâlâ," diye fısıldadı odadaki diğer gruplardan duyamayacakları kadar uzakta olmalarına rağmen. "Ne oldu?"

"Şafak dilinin çevirisinde büyük bir ilerleme kaydedilmişti," diye fısıldadı Navani. "Kharbranth'daki ekipler ve Jah Keved'deki manastırlar bizim görüler aracılığıyla onlara sağladığımız temel bilgileri kullanarak birbirlerinden bağımsız olarak haber gönderdi. Sonunda çeviriler elimize ulaşmaya başladı."

"Bu iyi, değil mi?" dedi Dalinar.

Jasnah içini çekti. "Amca, tarihçilerin tercüme etmek için en hevesli oldukları parçanın adı Eila Stele. Diğer kaynaklar bunun çok eski, hatta belki tarihteki en eski yazılı belge olduğunu iddia ediyor, Elçiler'i tarafından yazıldığı söylenir. Bugün nihayet elimize ulaşan çeviriye göre bu yazıt uzun, çok uzun bir süre önce Yokelçilerin Roshar'a ilk kez gelişine tanıklık eden birinin anlatısı gibi görünüyor. İlk Issızlık'tan bile önce."

"Atalarımın kanı," dedi Dalinar. İlk Issızlık'tan önce mi? Son Issızlık biteli dört bin yıldan fazla olmuştu. Metin ilk Issızlık'tan mı bahsediyordu? Tamamen bilinmeyen olaylardan bahsediyor olmalıydı. "Peki... bunu okuyabiliyor muyuz?"

"'Başka bir dünyadan geldiler,' " diye okudu Navani kâğıttan. 'Bizim, sprenlerin ve Dalgaların dokunması yasak güçleri kullanarak. Tehlikeli güçleri kullanarak geldiler. Kendi diyarlarını yok ettiler ve bize yalvararak geldiler.

"'Onları kabul ettik, tanrıların emrettiği gibi. Başka ne yapabilir-dik ki? Mahsun bir halktı, yuvaları yoktu. Bizi yok eden merhametimiz oldu. Çünkü ihanetleri tanrılarımıza kadar bile uzandı; sprenlere, taş ve rüzgâra.

“ ‘Başkadünyalılardan sakının. Hainlerden. Dilleri tatlı ama zihinleri kana susamış olanlardan. Onları aranızda almayın. Onların yardımına koşmayın. Doğru adlandırıldılar Yokelçi diye, çünkü yokluk onları takip etti. Duyguyu içine çeken boş bir çukur. Yeni bir tanrı. Onların tanrısı.

“ ‘Bu Yokelçiler şarkı bilmez. Roshar’ı duymazlar ve nereye gitsele sessizliği götürürler. Yumuşak görünüyorlar, kabukları yok ama sertler. Sadece tek bir kalpleri var ama gerçekten yaşamıyorlar.’ ”

Navani kâğıdı indirdi.

Dalinar kaşlarını çattı. *Bu saçmalık, diye düşündü. İlk işgal etmeye gelen parshmenlerin kabuklarının olmadığını mı iddia ediyor? Ama yazar parshmenlerin kabukları olması gerektiğini nereden bilebilirdi? Hem bu şarkılarla ilgili kısım da ne demek...*

Birden parçalar yerine oturdu. “Bunu bir insan yazmamış,” diye fısıldadı.

“Evet amca,” dedi Jasnah. “Yazar bir Şafakezgici, Roshar’ın gerçek yerlilerinden biri. Şafakezgicileri, sık sık öne sürüldüğü gibi spren değil. Elçiler de değillerdi. Onlar parshmendiler. Ve dünyalarına kabul ettikleri halk, başkadünyalılar...”

“Bizdik,” diye fısıldadı Dalinar. Buzlu suya atılmış gibi üşüyordu. “Yokelçi ismini verdikleri biziz.”

Jasnah içini çekti. “Bir süredir bundan şüpheleniyordum. İlk Issızlık, *insanlığın* Roshar’ı işgaliydi. Dalgabağlama kullanarak kazara önceki dünyamızı yok ettikten sonra buraya geldik ve bu dünyayı parshmenlerin elinden aldık. Parlayanlar’ı yok eden gerçek işte bu.”

Fırtınababa Dalinar’ın zihninde gümbürdedi. Dalinar Navani’nin elinde tuttuğu o kâğıda bakakalmıştı. Bu kadar küçük, önemsiz gibi görünen bir kâğıt içinde böyle bir uçurum yaratmıştı.

Bu doğru, değil mi, diye düşündü Dalinar Fırtınababa’ya. Fırtınalar adına... Biz vatanımızın savunucuları değiliz.

Biz işgalcileriz.

Yakınlarda Taravangian alçak sesle kâtipleriyle tartışıyordu, sonra nihayet ayağa kalktı. Boğazını temizledi ve diğer gruplar da yavaş yavaş sessizleşti. Azish heyeti hizmetkârlarına sandalyelerini tekrar ortaya doğru taşıttılar ve Kraliçe Fen de yerine geri döndü ama oturmadı. Kollarını kavuşturmuş ayak duruyor, rahatsız görünüyordu.

“Huzursuz edici haberlerim var,” dedi Taravangian. “Uzakaleme daha yeni geldi. Berrakbey Kholin’le ilgili. Tartışma çıkarmak istemem ama...”

“Hayır,” dedi Fen. “Ben de duydum. Bir açıklama istiyorum.”

“Aynı fikirdeyiz,” dedi Noura.

Dalinar ayağa kalktı. “Bunun rahatsız edici olduğunun farkındayım. Benim... benim buna alışacak zamanım olmadı. Belki de bunu erteleyebilir ve öncelikle fırtına üzerine yoğunlaşabilir miyiz? Bu konuyu daha sonra da konuşabiliriz.”

“Olabilir,” dedi Taravangian. “Evet, olabilir. Ama bu ciddi bir sorun. Bu savaşta haklı taraf olduğumuza inanıyorduk ancak insanoğlunun kökenleriyle ilgili bu haberler beni huzursuz etti.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Fen.

“Veden çevirmenlerinden gelen haberlerden. İnsanların başka bir dünyadan geldiğini iddia eden antik metinler?”

“Aman,” dedi Fen. “Tozlu kitaplar ve filozoflar için fikirler. *Benim öğrenmek istediğim bu yücekral işi!*”

“Ne *yücekralı*?” diye sordu Yanagawn tercümanı aracılığıyla.

“Hatip Zetah’dan bir kompozisyonum var,” dedi Fen elindeki kâğıtları avcuna vurarak. “Kral Elhokar’ın Alethkar’a gitmek için yola çıkmadan önce Dalinar’ı imparator olarak kabul etmeye *yemin ettiğini* iddia ediyor.”

Vezir Noura ayağa fırladı. “Ne!?”

“İmparator abartıyor!” dedi Dalinar bu beklenmedik saldırı yönüne tepki vermeye çalışarak. “Bu Alethilerin iç meselesi.”

Navani yanında ayağa kalktı. “Oğlum sadece Dalinar’la olan politik ilişkisi hakkında endişeliydi. Hepiniz için bir açıklama hazırlamıştık, hem yüceprenslerimiz nüfuzumuzu sizin ülkelerinize yaymaya *çalışmadığınızı* teyit edebilir.”

“Ya bu?” dedi Noura elindeki kâğıtları kaldırarak. “*Bunun* için de bizlere bir açıklama hazırlamış mıydınız?”

“Nedir o?” diye sordu Dalinar kendini hazırlayarak.

“Bizimle *paylaşmadığınız* iki görünüm kayıtları,” dedi Noura. “Garaz olarak bilinen bir varlıkla karşılaştığın ve konuştuğun söyleniyor.”

Dalinar’ın arkasında Lift’in nefesi kesildi. Dalinar ona ve kendi aralarında mırıldanan Köprü Dört’ün üyelerine doğru bir baktı.

Bu çok kötü, diye düşündü. Çok fazla. Kontrol edemeyeceğim kadar hızlı.

Jasnah ayağa fırladı. “Bunun itibarımızı yok etmek için yapılan planlı bir girişim olduğu açıkça ortada. Birileri *kasıtlı* olarak bu bilgileri aynı anda yayıyor.”

“Bu doğru mu?” diye sordu Noura Alethçe. “Dalinar Kholin, sen *düşmanımızla görüştün mü?*”

Navani kolunu kavradı. Jasnah belli etmeden kafasını salladı:
Buna cevap verme.

“Evet,” dedi Dalinar.

“O sana Roshar’ı yok edeceğini söyledi mi?” diye sordu Noura üstüne basa basa.

“Ya bu antik belge?” dedi Taravangian. “Parlayanlar’ın bir dünyayı yok ettiklerini iddia ediyor. Dağılmalarına sebep olan şey bu değil miydi? Güçlerinin kontrol edilemeyeceğinden endişe etmiyorlar mıydı!”

“Ben hâlâ bu yücekral saçmalığını çözmeye çalışıyorum,” dedi Fen. “Eğer başka bir kralın sana hizmet yemini etmesine izin vermişsen bu nasıl sadece Alethilerin iç meselesi’ olabiliyor?”

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Navani ve Jasnah öne çıkarak gelen saldırılara cevap verdiler ama Dalinar sadece sandalyesine çöküp kaldı. Her şey dağılıyordu. Savaş meydanındakiler kadar keskin olan bir kılıç ittifakının kalbine saplanmıştı.

İşte korktuğun buydu, diye düşündü. Orduların gücünün değil, kâtiplerin ve bürokratların endişeleri üzerinde dönen bir dünya.

Ve az önce bu dünyada ustalıkla arkasından vurulmuştu.

Dokuz tane Yaradılmamış olduğundan eminim. O kadar çok efsane ve isim var ki, yanlış yorumlayarak iki Yaradılmamış'ı bir tane gibi ele almış olabilirim. Bir sonraki bölümde bu konudaki teorilerimden bahsedeceğim.

Mitika, Hessi, sayfa 266

Kaladin bir kadının öpücüğünü hatırlıyordu.

Tarah özeldi. Bir levazım subayının koyugözlü kızı Tarah babasına işinde yardım ederek büyümüştü. Safkan Alethi olmasına rağmen omuzlardan askılı ve dizin hemen altında biten ön-lük benzeri eski moda bir Taylen tarzında elbiseleri tercih ederdi. Bunun altına çoğunlukla pek çok koyugözün satın almaya parasının yetmeyeceği kadar parlak renklerde düğmeli gömlekler giyerdi. Tarah az küreyle çok iş yapmayı bilirdi.

O gün Kaladin bir kütüğün üzerinde oturmuştu, terlemiş, gömleğini çıkarmıştı. Güneş batarken hava soğuyor, o da günün son anlarının tadını çıkarıyordu. Mızrağı kucağındaydı; beyaz, kahverengi ve siyah bir taşla oynuyordu. Renkleri değişiyordu.

Güneşin sıcaklığı ona arkadan sarılıp kollarını göğsüne dolayan birinin sıcaklığı tarafından yankılandı. Kaladin nasırlı bir eli onun yumuşak elinin üzerine koyarak Tarah'nın kokusunu içine çekti, kolanmış üniformalar, yeni deriler ve diğer temiz şeyleri hatırlatıyordu.

"İşin erken bitmiş," dedi Kaladin. "Bugün giydirecek yeşilasmalar olduğunu sanıyordum."

“Geri kalanını yeni gelen kıza verdim.”

“Şaşırdım. O kısmı ne kadar çok sevdiğini biliyorum.”

“Fırtınalar adına,” dedi Tarah önüne dolanırken. “Ölçülerini alırken o *kadar* utanıyorlar ki. ‘Oğlum, kıpırdama. Alt tarafı göğsüne bir mezura dayadım, asılmıyorum ya ...’ ” Kaladin’in mızrağını kaldırıp alıcı gözle inceledi, dengesini sınamadı. “Keşke senin için yeni bir mızrak talebinde bulunmama izin versen.”

“Bunu seviyorum. Yeteri kadar uzun bir tanesini bulmak çok uzun zamanımı aldı.”

Tarah düz olup olmadığını kontrol etmek için mızrağı bir gözünün önünden ileriye doğru uzattı. Kaladin için talebi kendisi yapmadığı için buna güvenmeyecekti. Bugün kahverengi bir eteğin altına yeşil giymişti, siyah saçları arkadan bir kuyrukla toplanmıştı. Hafifçe tom-bul, yuvarlak yüzü ve sağlam yapısıyla Tarah’nın güzelliği hemen belli olmayan bir şeydi. Kesilmemiş bir mücevher gibiydi. Ne kadar fazla bakar, doğal özelliklerini ne kadar çok keşfedersen, o kadar çok se-verdin. Ta ki bir gün bu kadar harika bir şeyi daha önce hiç görmediğini fark edene kadar.

“Yeşilasmaların arasında delikanlılar var mı?” diye sordu Kaladin ayağa kalkıp Tien’in taşını cebine koyarken.

“Fark etmedim.”

Kaladin homurdanarak diğer manga komutanlarından biri olan Gol’a el salladı. “Yardıma ihtiyacı olabilecek çocuklara karşı gözümü açık tutmayı sevdiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ama meşguldüm. Bugün Kholinar’dan bir kervan geldi.” Kaladin’e doğru eğildi. “Paketlerden birinde gerçek un vardı. Bana iyilik borçlu olan bir iki kişiyi dürtükledim. Sana babamın Thay-len ekmeğini denetmek istediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Bu gece bunu halledebiliriz diye düşündüm.”

“Baban benden nefret ediyor.”

“Lafımı dinlemeye başladı. Dahası ekmeğine iltifat eden herkesi sever.”

“Akşam antrenmanım var.”

“Antrenmanın daha yeni bitti.”

“Sadece ısınmayı bitirdim.” Başını kaldırıp Tarah’ya baktı, sonra yüzünü ekşitti. “Akşam antrenmanını ben ayarladım Tarah. Gitmem şart. Hem senin bütün akşam meşgul olacağını sanıyordum. Belki yarın öğle yemeğinde olur, ne dersin?”

Tarah'yı yanağından öptü ve mızrağını geri aldı. Tarah konuştuğu zaman sadece bir adım uzaklaşmıştı.

"Ben gidiyorum Kal," dedi arkasından.

Kaladin kendi ayağına takılıp tökezledi, sonra hızla arkasını döndü. "Ne?"

"Tayin oluyorum," dedi. "Bana yüceprensin evinde kâtiplik işi teklif ettiler, Yas Kümbeti'nde. İyi bir fırsat, özellikle de benim gibi biri için."

"Ama..." Kaladin'in ağzı açık kaldı. "Gitmek mi?"

"Sana burada böyle ortalıkta değil yemekte söylemek istemiştim. Bunu yapmak zorundaydım. Babam yaşılanıyor, sonunda Harap Ovalar'a gönderilebileceğinden endişeli. Eğer işi alabilirsem o da benimle gelebilir."

Kaladin elini başına koydu. Öylece gidemezdi, gidebilir miydi?

Tarah yürüyerek yaklaştı, parmaklarının uçlarında yükseldi ve Kaladin'i dudaklarından hafifçe öptü.

"Sen... gitmesen olmaz mı?" diye sordu.

Tarah başını iki yana salladı.

"Belki ben de tayin olabilirim." dedi Kaladin. "Yüceprensin ev muhafızlarına."

"Bunu yapar mısın?"

"Ben..."

Hayır, yapmazdı.

O taşı cebinde taşıdığı sürece, kardeşinin ölümünün hatırası zihninde hâlâ taze olduğu, açığızlü yücebeyler önemsiz savaşlarında gençleri öldürttüğü sürece olmazdı.

"Ah, Kal," diye fısıldadı Tarah, sonra kolunu sıktı. "Belki bir gün sadece ölülerin değil, yaşayanların da yanında olmayı öğrenirsin."

Tarah gittiken sonra ondan iki mektup almıştı, Yas Kümbeti'ndeki hayattan bahsediyordu. Birilerine mektupları okuması için para vermişti.

Hiç cevap göndermedi. Çünkü aptaldı, çünkü anlamıyordu. Çünkü erkekler genç ve öfkeliyken hata yaparlardı.

Çünkü Tarah haklıydı.

Kaladin garip ormanda yoldaşlarına önderlik ederken zıpkınını omzuna dayadı. Yolun bir kısmını uçarak gelmişlerdi ama geriye kalan az miktardaki Fırtınaışığı'nı saklamaları gerekiyordu.

Bu yüzden de son iki günü yürüyerek geçirmişlerdi. Ağaçlar ve yine ağaçlar, aralarında uçuşan hayatsprenleri, arada bir geçen balıkların ruhları. Syl öfkesprenleri ya da başka avcı yaratıklarla karşılaşmadıkları için şanslı olduklarını söyleyip duruyordu. Ona göre bu orman garip bir derecede sessiz, garip bir derecede boştu.

Vahşi ormanlardakilere benzeyen ağaçlar yerlerini koyu kısl gövdeleri ve uçlarında küçük mineral filizlerine dönüşen bordo kristallerden dalları olan daha yüksek, heybetli ağaçlara bırakmıştı. Engabeli obsidyen manzara derin vadiler ve sonu gelmeyen yüksek tepelerle doluydu. Yollarını bulmak için şaşmaz bir rehber olan hareketsiz güneşe rağmen Kaladin yanlış yöne ilerliyor olabileceklerinden endişe etmeye başlıyordu.

“Fırtınalar adına, köprücü,” dedi Adolin arkasından yokuşu tırmanırken. “Bir mola versek?”

“Tepenin üstünde,” dedi Kaladin.

Fırtınasığı olmadan Shallan en arkada kalıyordu, Desen de yanındaydı. Yorgunluksprenleri yukarıdaki havada büyük tavuklar gibi dönüyordu. Her ne kadar Shallan kendini zorlamaya çalışsa da bir asker değildi ve çoğu zaman hızlarındaki en büyük sınır o oluyordu. Elbette onun haritacılık becerisi ve Thaylen Şehri’nin yerini tam olarak hatırlayan hafızası olmasaydı büyük ihtimalle nereye gidecekleri konusunda hiçbir fikirleri olmazdı.

Neyse ki hiçbir takip işareti yoktu. Yine de Kaladin fazla yavaş ilerlediklerinden endişe ediyordu.

Yaşayanlar için orada ol, demişti Tarah ona.

Grubu obsidyenin düzgün sertleşmemiş krem gibi çatlayarak bozuk bir zemin yarattığı bir yerin yanından geçirerek bu tepenin üzerine çıkardı. Endişe onu sürüklüyordu. Acımasızca, adım adım.

Yeminkapısı’na ulaşmak *zorundaydı*. Kholinar’daki gibi başarısız *olmayacaktı*.

Tepenin üzerine ulaşırken yanında tek bir parlayan rüzgârspreni alevlendi. Tepede kendini ruhlardan bir denize yukarıdan bakarken buldu. Bir sonraki vadide binlerce ve binlerce mum ışığı duruyor cam boncuklardan kocaman bir okyanusun üzerinde hareket ediyorlardı.

Thaylen Şehri.

Adolin yanına geldi, sonra en sonunda Shallan ve üç spren de. Shallan içini çekti ve yere çöktü, tırmanışın zorlaması yüzünden hafif hafif öksürüyordu.

Işıklar denizinin içinde iki devasa spren vardı, Kholinar’da gördük-

lerine çok benziyorlardı. Bir tanesi pek çok renkle ışıldarken öbürü yağlı bir siyahla parlıyordu. İkisi de ayakta duruyor, bir bina kadar yüksek mızraklar tutuyorlardı. Yeminkapısı'nın bekçileriydi ve yozlaşmış gibi görünmüyorlardı.

Onların altında cihazın kendisi büyük taş bir platform şeklindeydi, boncukların üzerinden uzanan ve kıyıya gelen geniş, uzun beyaz bir köprüsü vardı.

O köprü ise yüzlerce, belki binlerce düşman sprenden oluşan bir ordu tarafından korunuyordu.

Eğer haklıysam ve araştırmalarım doğruysa, o zaman geriye bir soru kalıyor. Dokuzuncu Yaradılmamış kim? Gerçekten de Dai-Gonarthis mi? Eğer öyleyse, Aimia'nın tamamen yok olmasına gerçekten onun hareketleri neden olmuş olabilir mi?

Mitika, Hessi, sayfa 307

Dalinar Kraliçe Fen'in ona tahsis ettiği odada yalnız başına duruyor, pencereden batıya bakıyordu. Ufuğun çok ötesindeki Shinovar'a doğru. Atlar ve tavuklar gibi acayip hayvanların olduğu bir diyar. Tabii bir de insanların.

Diğer hükümdarları aşağıdaki tapınakta tartışırken bırakmıştı, söylediği her şey sadece aralarındaki uçurumun daha da derinleşmesine neden oluyormuş gibi görünüyordu. Ona güvenmiyorlardı. Ona hiçbir zaman gerçekten güvenmemişlerdi. Dalinar'ın gerçekleri onlardan gizlemesi de haklı olduklarını kanıtlamıştı.

Fırtınalar adına. Kendine *öfkeliydi*. O görüşleri yayınlamış olması gerekirdi, Elhokar'la ilgili meseleyi diğer hükümdarlara derhâl anlatmış olması gerekirdi. Üzerine o kadar çok yük binmişti ki. Hatıraları... aforoz edilmesi... Adolin ve Elhokar için duyduğu endişe...

Bir parçası ne kadar ustalıkla yenilmiş olduğundan etkilenmeden edemiyordu. Kraliçe Fen Dalinar'ın samimi olmadığından endişe ediyordu, düşman da Dalinar'ın gizli politik emellerinin olduğunun mü-kemmel bir kanıtını göndermişti. Noura ve Azishler güçlerin tehlikeli

olduğundan endişe ediyor, Kayıp Parlayanlar hakkında fısıldaşıyorlardı. Düşman onlara Dalinar'ın aldatici görümler tarafından yönlendirildiğine ima etmişti. O kadar sık felsefeden bahseden Taravangian'a ise düşman savaşın ahlaki temellerinin çürük olduğunu anlatmıştı.

Ya da belki bu Dalinar'ın kendisi içindi. Taravangian bir kralın ülkesi adına korkunç şeyler yapmakla haklı olacağını da söylemişti. Ama Dalinar...

Bir kez olsun Dalinar yaptığı işin *doğru* olduğunu zannetmişti.

Gerçekten buraya ait olduğunuzu mu düşünüyordun, diye sordu Fırtınababa. Roshar'ın yerlisi olduğunuzu mu?

"Evet," dedi Dalinar. "Ben... aslen Shinovar'dan geldiğimizi düşünmüştüm."

O size verilmiş olan diyardı, dedi Fırtınababa. Buraya getirdiğiniz bitki ve hayvanların yetiştirilebileceği bir yer.

"Bize verilenlerle yetinmeyi başaramadık."

Hangi insanoğlu ne zaman elinde olanla yetinmiştir ki?

"Hangi zalim hükümdar, 'Bu kadar yeter' dedi ki?" diye fısıldadı Dalinar bir keresinde Gavilar'ın söylediği sözleri hatırlayarak.

Fırtınababa gümbürdedi.

"Yaradan bunu Parlayanlarından sakladı," dedi Dalinar. "Bunu öğrendikleri zaman yeminlerini bozdular."

Sadece ondan değil. Bunlar hakkındaki hatıralarım... garip. İlk başta tam uyanık değildim, sadece bir fırtınanın spreniydim. Ondan sonra bir çocuk gibiydim. Ölmekte olan bir tanrının son telaşlı günlerinde değişerek şekillendim.

Ama hatırlıyorum. Hıyanet'e sebep olan sadece insanoğlunun gerçek kökeni değildi. İnsanoğlunun bir öncekine yaptığı gibi bu dünyayı da yok edeceğine dair açık ve güçlü korkuydu. Parlayanlar yeminlerini bu yüzden bozdular, senin de yapacağın gibi.

"Yapmayacağım," dedi Dalinar. "Ben Parlayanlarımla aynı kaderi paylaşmalarına izin vermeyeceğim."

Öyle mi?

Dalinar'ın dikkati aşağıdaki tapınaktan çıkan bir grup ağırbaşlı adama kaydı. Köprü Dört mızraklarını omuzlarına atmış, başları öne eğik bir şekilde sessizce merdivenlerden iniyordu.

Dalinar köprücülerini durdurmak için villasından fırladı ve koşma merdivenlerden aşağıya doğru indi. "Nereye gidiyorsunuz?" diye hesap sordu.

Köprücüler durdu, sıraya girip hazır ola geçtiler.

“Komutanım,” dedi Teft. “Urithiru’ya dönmeyi düşündük. Urithiru’da bıraktığımız arkadaşlar Parlayanlar’la ilgili gerçeği bilmeyi hak ediyor.”

“Keşfettiğimiz şey işgal edilmekte olduğumuzu değiştirmiyor,” dedi Dalinar.

“Kendi vatanlarını geri almaya çalışan bir halk tarafından işgal ediyoruz,” dedi Sigzil. “Fırtınalar adına. Ben olsam ben de öfkeli olurum.”

“Bizim iyi adamlar olmamız gerekiyordu, anlarsınız ya?” dedi Leyten. “Fırtına kapası hayatlarımızda bir kez olsun iyi bir amaç uğruna savaşacaktık.”

Kendi düşüncelerinin yankılarıydı. Dalinar itiraz edemiyordu.

“Kal ne diyor, bakacağız komutanım,” diye cevap verdi Teft. “Komutanım. Yanlış anlamayın lütfen ama onun söyleyeceklerini merak ediyoruz. Geri kalanlarımız bilmediği zamanlarda bile o işin doğrusunu bilir.”

Peki ya geri dönmezse, diye düşündü Dalinar. Ya hiçbiri geri dönmezse? Dört hafta olmuştu. Daha ne kadar Adolin ve Elhokar hâlâ hayattaymış gibi davranmayı sürdürebilirdi ki? O acı diğerlerinin arkasında saklanıyor, Dalinar’la alay ediyordu.

Köprücüler kollarını çaprazlayarak Dalinar’a kendilerine has selamlarını verdi, sonra izin vermesini beklemeden gittiler.

Geçmişte Şeref buna karşı önlem alabilmişti, dedi Fırtınababa. Parlayanlar’ı bu dünyanın ilk sahipleri olmadıkları hâlde davalarının haklı olduğuna ikna etti. Düşman şu anda sizi öldürmeye çalışırken atalarınızın yaptıklarının ne önemi vardı ki?

Ama Hıyanet’ten önceki günlerde Şeref ölüyordu. O zamanki şovalyeler gerçeği öğrendiğinde Şeref onlara destek olmadı. Akıllı başında değildi, Asude Saraylar’ı yok etmek için kullanılan antik silahlar olan Şafakparelerinden bahsetti. Şeref... Dalgabağlayanların Roshar’a da aynı şeyi yapacağını söyledi.

“Garaz da aynı şeyi iddia etmişti.”

Bulanık da olsa, O geleceği görebiliyor. Yine de ben... şimdi daha önce hiçbir zaman anlamadığım şekilde anlıyorum. Eski Parlayanlar yeminlerini ihanet ettikleri için bozmadılar. Onlar dünyayı korumaya çalışıyordu. Onları zayıflıkları için, yeminlerinden döndükleri için suçluyorum. Ama anlıyorum da. Bunu hatırlatarak beni lanetledin insan.

Tapınaktaki toplantı bitmiş gibi görünüyordu. Azish heyeti merdivenlerden inmeye başladı.

“Düşmanımız değişmedi,” dedi Dalinar onlara. “İttifaka hâlâ ihtiyaç var.”

Tahtirevanla taşınan genç imparator Dalinar’a bakmıyordu bile. Garip bir şekilde Azish heyeti Yeminkapısı’na değil, şehre doğru inen bir yola ilerliyordu.

Sadece Vezir Noura onunla konuşmak için durakladı. “Jasnah Kholin haklı olabilir,” dedi vezir Azişçe. “Eski dünyamızın yok edilmesi, gizli görüşleriniz, bu sizin yücekral olmanız konusu... Hepsinin aynı anda ortaya çıkması fazlasıyla büyük bir tesadüfe benziyor.”

“O zaman bizim oyuna getirilmekte olduğumuzu görebiliyorsunuz.”

“Gerçekleri kullanılarak oynanan bir oyun Kholin,” dedi Noura Dalinar’ın gözlerine bakarak. “Yeminkapısı’nın tehlikeli olduğu gerçeğini. Sizin bu güçlerinizin *tehlikeli* olduğu gerçeğini. Bunu inkâr edin.”

“Edemem. Bu ittifakı yalanlar üzerinde inşa etmeyeceğim.”

“*Ettin* bile.”

Dalinar derin bir nefes aldı.

Noura kafasını salladı. “Gözcü gemilerimizi alacak ve askerlerimizi taşıyan donanmaya katılacağız. Sonra bu fırtınanın geçmesini bekleyeceğiz. Ondandır da... bekleyeceğiz. Taravangian Yeminkapıları’nı kullanmak zorunda kalmadan imparatorluğumuza dönebilmemiz için gemilerini kullanabileceğimizi söyledi.”

Onu taşımak için bekleyen tahtirevana binmedi ve imparatorun arkasından yürüyerek gitti.

Diğerleri de Dalinar’ın etrafından merdivenleri inmeye başladı. Mazet uyduran Veden yüceprensleri. Onun uzağından dolaşan lonca konseylerinden Thaylen açığözler. Alethi yüceprensleri ve kâtipleri, Dalinar’ın yanında olduklarını belirtiyorlardı ama Alethkar tek başına başaramazdı.

Tapınağı en son terk eden Kraliçe Fen oldu.

“Sen de mi beni terk ediyorsun?” diye sordu Dalinar.

Kraliçe güldü. “Nereye gideyim yaşlı tazi? Bir ordu buraya geliyor. Hâlâ senin meşhur Alethi piyadelerine ihtiyacım var, sizi kovmaya cesaret edemem.”

“Ne kadar gönülsüzsün.”

“Aa, belli oluyor mu? Şehrin savunmasını kontrol etmeye gidiyorum, eğer bize katılmaya karar verersen duvarlarda olacağız.”

“Güvenine ihanet ettiğim için üzgünüm Fen,” dedi Dalinar.

Kraliçe omzunu silkti. “Bizi fethetmeye gerçekten niyetli olduğunı düşünmüyorum Kholin. Ama garip bir şekilde... keşke endişelenmek

için sebebim *o/saydı* diyorum. Benim görebildiğim kadarıyla, sen tam da bu gemiyle birlikte cesurca batacağın zamanda iyi bir adama dönüştümsün. Bunun övgüye değer bir şey olduğunu düşünüyorum... Ta ki eski Karadiken'in onu batırmaya çalışan herkesi çoktan öldürmüş olacağını hatırlayana kadar."

Fen ve eşi bir tahtrevana bindi. İnsanlar Dalinar'ın yanından geçip gitmeye devam ediyorlardı ama en sonunda Dalinar sessiz tapınağın önünde tek başına kaldı.

"Üzgünüm Dalinar," dedi Taravangian alçak bir sesle arkasından. Dalinar arkasını döndüğünde yaşlı adamı merdivenlerde otururken bulduğu için şaşırıldı. "Ben herkesin aynı haberleri aldığını sanmıştım ve ortaya dökmenin en iyisi olacağını düşünmüştüm. Bunları beklemiyordum..."

"Bu senin hatan değil," dedi Dalinar.

"Ama yine de..." Taravangian ayağa kalktı ve yavaş yavaş yürüyerek merdivenleri inmeye başladı. "Üzgünüm Dalinar. Korkarım ki artık senin yanında yer alamayacağım."

"Neden?" dedi Dalinar. "Taravangian, sen benim şimdiye dek tanıştığım en pragmatik hükümdarsın! Bana politik açıdan gerekli olan şeyleri yapmanın öneminden bahseden sen değil miydin?!"

"Şimdi yapmak zorunda olduğum şey de bu Dalinar. Keşke açıklayabilseydim. Beni affet."

Dalinar'ın ricalarını görmezden gelerek topallaya topallaya merdivenlerden indi. Güçlkle hareket eden yaşlı adam bir tahtrevana bindi ve gitti.

Dalinar merdivenlerin üzerinde çöktü.

Bunu saklamak için elimden geleni yaptım, dedi Fırtınababa.

"Bir yalanı yaşamaya devam edelim diye mi?"

Tecrübelerime göre insanoğlunun en iyi yaptığı şey budur.

"Bizi aşağılama."

Ne? Bu son altı yıldır bir canavar değilmişsin gibi davranmaya çalışmakla senin yaptığın şey de o değil miydi? Onu sen öldürmemişsin gibi yapmıyor muydun Dalinar?

Dalinar irkildi. Yumruğunu sıktı ama burada dövüşebileceği bir şey yoktu. Dalinar'ın eli yanına düştü, omuzları çöktü. En sonunda ayağa kalkarak sessiz bir şekilde villasına çıkan taş basamakları tırmandı.

DÖRDÜNCÜ KISMIN SONU

ARA SÖZ

VENLİ • RYSN • TEFT

Marat'ta bir mağarada bir hafta yaşadıktan sonra Venli Kholinar'ın dışında ona verilen taş inziva yerini özler olmuştu. Yeni evi eskisinden de sadeydi, sadece uyumak için bir bataniyesi ve kalabalıkların ona getirdiği balıkları pişirdiği basit bir ateş vardı.

Kirlenmeye, zavallı görünmeye başlamıştı. Kaynaşıkların istediği de buymuş gibi görünüyordu: yabarlarda yaşayan bir münzevi. Görünüşe bakılırsa onu dinlemeye getirdikleri yerel kalabalıklar için böylesi daha ikna edici oluyordu, çoğu eskiden Thaylenlilerin köleleriydi. Venli'ye burada "Tutku" ve duygular hakkında Alethkar'dakinden çok daha fazla konuşması emredilmişti.

"Benim halkım artık öldü," dedi Venli artık aşına olduğu konuşmayı tekrar ederken Yıkım'da. "O son saldırıda fırtınayı çekerken şarkı söyleyerek öldüler. Ben kaldım ama halkımın görevi tamamlandı."

Bu sözler *canını yakıyordu*. Halkı *tamamen* yok olmuş olamazdı... Değil mi?

"Gün artık sizin Tutku'nuza ait," diye devam etti Komuta'da. "Biz kendimize duyduğumuz şarkılar yüzünden 'dinleyiciler' dedik. Sizin kökleriniz bu ama sizler sadece dinlemeyeceksiniz, söyleyeceksiniz. Atalarınızın ritimlerini ve Tutku'larını yakalayın! Savaşa yelken açmalısınız. Geleceğiniz için, çocuklarınız için! Ve bizim için. Siz yaşayabilesiniz diye ölenler için."

Artık her konuşmanın sonunda yapması emredildiği gibi arkasını döndü. Bu şarkıcıların bazıları Venli'nin halkının tarihi hakkında ayrıntılı bilgi istediği zaman onlarla konuşmasından beri sorulara cevap

vermesine izin verilmiyordu. Bu onu meraklandırıyordu. Kaynaşıklar ve Yokspremler Venli'nin kendisini amaçları doğrultusunda kullanırken bile onun halkının mirasından *korkuyor* olabilir miydi? Ya da başka sebepler yüzünden mi ona güvenmiyorlardı?

Elini kesesinin üzerine koydu. Garaz onun Dalinar Kholin'le birlikte o görüde olduğunu bilmiyor gibiydi. Arkasında bir Yokspremleri Taylenli şarkıcıları uzaklaştırdı. Venli mağarasına doğru hareketlendi ama sonra tereddüt etti. Mağara ağzının hemen üzerindeki kayalarda bir Kaynaşık oturuyordu.

“Kadim Kişi?” diye sordu.

Kaynaşık ona sırttı ve kıkırdadı.

Yine bunlardan biri.

Mağaraya doğru devam etti ama Kaynaşık aşağı atladı ve Venli'yi kollarının altından yakaladı, sonra gökyüzüne taşıdı. Venli uzaklaştırmaya çalışarak ona vurma dürtüsünü zorlukla engelledi. Kaynaşıklar, hatta deli olanları bile, emir verilmeden ona asla dokunmuyordu. Bu adam onu aşağıdaki limanda duran pek çok gemiden birine taşıdı, Alethkar'da vaaz vererek geçirdiği ilk günlerde ona eşlik eden uzun boylu Kaynaşık Rine pruvada duruyordu. Sert bir şekilde güverteye indirilirken Rine ona bir bakış attı.

Maruz kaldığı muameleden dolayı Kibir'de mırıldandı.

Rine Nispet'te mırıldandı. Bir yanlışın yapıldığının az da olsa kabul edilmesi idi, Venli'nin ondan alabileceği en büyük tepki buydu, o yüzden Tatmin'de mırıldanarak cevap verdi.

“Kadim Kişi?” diye sordu İhtiras'ta.

“Yelken açarken bize eşlik edeceksin,” dedi Komuta'da. “İstiyor-san giderken kamaranda yıkanabilirsin. Su var.”

Venli İhtiras'ta mırıldandı ve ana kamaraya doğru baktı. Etrafında yola çıkan donanmanın muazzam *boyutunu* düşünürken İhtiras Utanç'a kaydı. Bütün kıyı boyunca koylardan yüzlerce gemi yelken açıyordu, binlerce şarkıcıyla dolu olmalıydılar. Denizi ovalardaki kayafilizleri gibi kaplıyorlardı.

“Şimdi mi?” diye sordu Utanç'ta. “Hazır değildim! Bilmiyordum!”

“Bir şeye tutunman gerekebilir. Fırtına yakında gelecek.”

Venli batıya baktı. Fırtına mı? Tekrar İhtiras'ta mırıldandı.

“Sor,” dedi Rine Komuta'da.

“Topladığımız müthiş ordunun kuvvetini görebiliyorum. Ama... bu kadarına ihtiyacımız var mı? Kaynaşıklar kendi başlarına yeterli bir ordu değil mi?”

“Korkaklık mı?” diye Alay’da sordu Rine. “Savaşmak istemiyor musun?”

“Ben sadece anlamak istiyorum.”

Rine yeni bir ritme geçti, Venli’nin nadiren duyduğu bir tanesiydi. Çekilme Ritmi yeni ritimlerin sakın bir temposu olan çok azından biriydi. “Aramızda en güçlü ve en yetenekli olanlar henüz uyanmadı, ama hepimiz uyanmış olsaydık bile bu savaşı tek başımıza yapmazdık. Bu dünya bizim olmayacak; torunlarımıza, size bırakmak için savaşıyoruz. Savaş kazanıldığı, intikamımız alındığı ve en sonunda vatanımızın güvenliği sağlandığı zaman en sonunda uyuyacağız. Nihayet.”

Sonra kamarayı gösterdi. “Gidip hazırlan. Garaz’ın fırtınası bize yol gösterirken hızla gideceğiz.”

Sanki sözlerini doğrulamak istermiş gibi batı ufkunda kırmızı bir yıldırım parladı.

Rysn sıkılmıştı.

Bir zamanlar Roshar'ın en ücra köşelerine kadar yürümüş ve tecritçi Shinlerle ticaret yapmıştı. Bir zamanlar babskıyla korsanlarla anlaşma yapmak için Buz Denizi'ne yelken açmıştı. Bir zamanında kasabalar kadar büyük olan Reshi kocakabuklarına çıkmıştı.

Şimdi ise Kraliçe Fen'in muhasebe defterlerini tutuyordu.

Güzel bir işti, Thaylen Mücevher Rezervi'nde bir ofisi vardı. Eski babskı Vstim ona bu işi almak için birilerine iyilik yapmıştı. Çıraklığı tamamlanmıştı, artık özgür bir kadındı. Artık bir öğrenci değildi. Bir ustaydı.

Sıkıntının ustası.

Sandalyesinde oturmuş, bir Liafor kelime bulmacasının kenarlarına çizimler karalıyordu. Rysn otururken dengesini koruyabiliyordu, gerçi bacaklarını hissedemiyordu ve utanç verici şekilde bazı vücut işlevlerini de kontrol edemiyordu. Hareket etmek için hamallarına muhtaçtı.

Kariyeri bitmişti. Özgürlüğü bitmişti. Hayatı *bitmişti*.

İçini çekti ve kelime bulmacasını eliyle itti. İşe geri dönme zamanıydı. Kraliçenin yapılmış ticari sözleşmelerinin ilgili noktalarını belirleyip mühürlenmeyi bekleyen anlaşmalara not etmek, kraliçenin Mücevher Rezervi'ndeki kişisel kasasını idare etmek, haftalık maliyet raporlarını hazırlamak ve yurt içi ve yurt dışındaki çeşitli Thaylen yatırımlarının vergilendirilebilir kazançların bir yüzdesi olarak kraliçenin maaşının hesaplamak gibi görevleri vardı.

Ne iş ama.

Bugün denetimi vardı, bu Fen'in hükümdarlarla toplantısına katılmasına engel olmuştu. Karadiken'i ve Azish imparatorunu görmek hoşuna gidebilirdi. Eh, toplantı bittikten sonra diğer yardımcıları ona haberleri getirirdi. Şimdilik denetim için hazırlanmaya devam ediyor, rezervde pencere olmadığı için küre ışığında çalışıyordu.

Ofisinin duvarları boştu. İlk başta seyahat ederek geçirdiği yıllardan kalmış andaçlarını asmıştı ama onlar Rysn'e artık sahip olamayacağı bir hayatı hatırlatıyordu. Umut vadeden bir hayatı. Aptalca bir kocakabuğun kafasından aşağı düşüp bu sakat sandalyesine konmasıyla biten bir hayatı. Artık anı olarak sakladığı tek şey bir sakı Shin çimeniydi.

Eh, bir de otların arasında uyuyan küçük yaratık. Chiri-Chiri hafifçe nefes alıyor, oyuklarına saklanmayan fazla embesil çimenleri dalgalandırıyor. Toprak denilen bir şeyin içinde yetişiyorlardı, hiçbir zaman sertleşmeyen krem gibi bir şeydi.

Chiri-Chiri'nin kendisi Rysn'in açık avcundan biraz daha uzun olan kanatlı küçük bir hayvandı. Reshiler onun bir larkin olduğunu söylemişti ve büyük bir kremcik boyutunda olsa da, çok daha kocaman bir yaratıkta olması beklenecek bir burnu, kabuğu ve bedeni vardı. Belki kanatlı bir baltatazısı olabilirdi. Kıvrak, küçük bir kanatlı yırtıcıydı. Gerçi bütün o tehlikeli görünüşüne rağmen kestirmeye kesinlikle bayılıyordu.

Rysn çalışmaya devam ederken Chiri-Chiri sonunda hareketlendi ve çimenlerin arasından bir bakış attı, sonra çenesiyle bir dizi tıkrıtı sesi çıkardı. Masanın üzerine indi ve Rysn'in ışık için kullandığı elmas markaya göz dikti.

"Hayır," dedi Rysn defterindeki sayıları tekrar kontrol ederken.

Chiri-Chiri yine tıkırdadı, sinsi sinsi mücevhere doğru yürüdü.

"Daha yeni yedin," dedi Rysn, sonra avcuyla larkini uzaklaştırdı. "Işık için ona ihtiyacım var."

Chiri-Chiri kızgınlıkla tıkırdadı, sonra kanatlarını müthiş bir hızla çırparak uçup odanın yukarısına fırladı, en sevdiği tünelerden biri olan kapının üst pervazına kondu.

Kısa bir süre sonra kapının çalınmasıyla Rysn'in sıkıntısı bölündü. "Girin," dedi. Yarı asistanı, yarı hamalı olan adamı Wmlak kafasını içeri uzattı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Rysn. "Denetçi erken geldi." Hep erken gelirlerdi.

“Evet ama...”

Rysn Wmlak’ın arkasında tanıdık görünen koni şeklinde tepesi düz bir şapka gördü. Wmlak geri adım attı ve mavi ve kırmızı cübbeler giymiş yaşlı bir adamı içeri buyur etti; adamın Thaylen kaşları kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Yetmiş yaşını aşmış birisi için oldukça dinç olan Vstim’de bilge ama boyun eğmez bir hava vardı. Rahatsız edici olmayan bir hesapçılık. Kolunun altında küçük bir kutu taşıyordu.

Rysn zevkle nefesini tuttu, bir zamanlar olsa ayağa fırlayıp adamı kucaklayabilirdi. Şimdiyse tek yapabildiği orada oturmak ve ağzı açık bakmaktı. “Ama Yeni Natanan’a ticaret yapmaya gitmiştin!”

“Bugünlerde denizler güvenli değil,” dedi Vstim. “Ve kraliçe Alet-hilerle zorlu pazarlıklarda yardımımı istedi. Pek istemesem de Majesteleri’nden bir tayini kabul etmek için geri döndüm.”

Tayin...

“Devlette mi?” diye sordu Rysn.

“Ticaret bakanı ve nakliye tüccarları loncası için kraliyet temsilcisi.”

Rysn’in ağzı daha da fazla açık kaldı. Bu *bütün krallıkta* bir sivilin atanabileceği en yüksek konumdu. “Ama... Babsk, Thaylen Şehri’nde yaşamak zorunda kalacaksın!”

“Eh, bugünlerde yaşlandığımı *hissediyorum*.”

“Saçmalık. Benim kadar hayat dolusun.” Rysn bacaklarına şöyle bir baktı. “Daha bile fazla.”

“Oturmayı istemeyecek kadar değil ama...”

Rysn onun hâlâ ofisin girişinde ayakta durduğunu fark etti. Kazadan beri geçen bütün o aylara rağmen Vstim’e bir sandalye çekmek için ayağa fırlayacakmış gibi kollarıyla sandalyesini itti. Geri zekâlı.

“Lütfen, otur!” dedi odadaki diğer sandalyeye elini sallayarak. Vstim oturup kutusunu masaya koyarken Rysn de ona ikram edecek bir şeyler aradı, çaydanlığa ulaşmak için tehlikeli bir biçimde uzandı. Ne yazık ki çay soğuktu. Chiri-Chiri fabrial ocağındaki mücevherin içini boşaltmıştı.

“Bir yere yerleşmeyi kabul etmene inanamıyorum!” dedi Rysn bir kupa uzatırken.

“Bazıları bu fırsatın geri çevrilemeyecek kadar önemli olduğunu düşünüyor.”

“Fırtına kapsın onları,” dedi Rysn. “Bir şehre yerleşmek seni kurtur, bütün günü evraklarla uğraşmak ve sıkılmakla geçirirsin.”

“Rysn,” dedi Vstim elini tutarak. “Çocuğum.”

Rysn bakışlarını kaçırdı. Chiri-Chiri aşağı uçu ve başına kondu, Vstim’e sinirle tıkırdadı.

“Onu incitmeyeceğime söz veriyorum,” dedi yaşlı adam sırtarak ve Rysn’ın elini bıraktı. “İşte sana bir şey getirdim. Bak!” Bir yakut çentiği kaldırdı.

Chiri-Chiri düşündü, sonra Vstim’in elinin önüne uçu ve küreye dokunmadan Fırtınasığı’nı emdi. Işık ince bir ip gibi ona doğru uçu ve Chiri-Chiri mutlulukla tıkırdadı, sonra çimen saksısına uçu ve içine yerleşti, bir gözünü Vstim’in üzerinde tutuyordu.

“Görüyorum ki çimenleri hâlâ saklıyorsun,” dedi Vstim.

“Bana saklamamı emretmişin.”

“Sen artık bir tüccar başısın Rysn! Yaşlı bir adamın emirlerine uymak zorunda değilsin.”

Chiri-Chiri kımıldanırken çimenler hışırdadı. İçlerinde saklanmak için fazla büyüktü ama bu denemesine hiçbir zaman engel olmuyordu.

“Chiri-Chiri seviyor,” dedi Rysn. “Belki hareket edemedikleri içindir. Biraz benim gibi...”

“İyileştirme gücü olan o Parlayan’a gitmeyi...”

“Evet. Yapamıyor. Kazanın üzerinden çok uzun zaman geçmiş, bu da uygun aslında. Bu benim bedelim, o kocakabuğun kenarından aşağı indiğim anda isteyerek yaptığım bir anlaşmanın ödemesi.”

“Kendini kilit altında tutmak *zorunda* değilsin Rysn.”

“Bu iyi bir iş. Bunu bana sen buldun.”

“Çünkü başka bir ticaret seferine çıkmak istemiyordun!”

“Ne iş yarardım? Kişi güçlü bir konumdan ticaret yapmalıdır, benim bir daha asla yapamayacağım bir şey. Dahası yürüyemeyen tüccar mı olur? Ne kadar çok yürümek gerektiğini sen de biliyorsun.”

Vstim yine elini tuttu. “Korktuğunu düşünmüştüm. Sağlam ve güvenli bir şeyler istediğini düşünmüştüm. Ama bir şeyler duyuyorum. Hmalka bana...”

“Amirimle mi konuştun?”

“Bunda ne var?”

“Buradaki çalışmalarım kusursuz,” dedi Rysn.

“Endişe ettiği şey çalışmaların değil.” Döndü ve çimenleri okşarak Chiri-Chiri’nin dikkatini eline çekti. Hayvan gözlerini kısarak eline baktı. “O çimeni aldığın zaman sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Yanımda tutmamı söyledin. Garip olduğunu düşünmeyi bırakana kadar.”

“Her zaman peşin hükümlü olmuştundur. Şimdilerde kendin hakkında bile, hem de başkalarından daha fazla. İşte, belki bu... Neyse, önce bir bak.” Vstim kutuyu ona verdi.

Rysn kaşlarını çatı, sonra tahta kapağı açtı. İçinde sarılı beyaz bir ip duruyordu. Altında da bir kâğıt parçası mı vardı? Rysn kâğıdı çıkarıp okudu.

“Bir tapu belgesi,” diye fısıldadı. “Bir *geminin mi?*”

“Yepyeni,” dedi Vstm. “Üç direkli bir fırkateyn, hayatımda sahip olduğum en büyük gemi. Fırtınalar için fabrial dengeleyicileriyle donatılmış, en iyi Thaylen mühendisliğinin eseri. Klna Şehri’nin tersanelerinde inşa ettirmiştim, bu da neyse ki onu iki fırtınadan da korudu. Gemilerimden geriye artık ne kalmışsa işgale karşı kullanılması için kraliçeye verdim ama bunu sakladım.”

“*Wandersail*,” dedi Rysn geminin adını okuyarak. “Babsk sen gerçekten romantik adamsın. Bana o eski hikâyeye inandığını söyleme.”

“İnsan gerçekleştiğine inanmadığı bir hikâyeye inanabilir.” Gü-lümsedi. “Kimin kurallarına uyuyorsun Rysn? Kim seni burada kalmaya zorluyor? Gemiyi al. Git! İlk ticaret seferini finanse etmek isterim, bir yatırım olarak. Ondan sonra bu boyuttaki bir gemiyi elinde tutabilmek için sıkı çalışman gerekecek!”

Rysn beyaz ipi şimdi tanıdı. Altı metre uzunluğunda bir kap-tan şeridiydi, geleneksel bir Thaylen sahiplik işareti olarak kullanılırdı. Buna kendi sancağını bağlayacak ve gemisinin halatlarının arasına asacaktı.

Bu servet değerinde bir hediye idi.

“Bunu alamam,” dedi Rysn kutuyu masaya koyarak. “Özür dilerim. Ben...”

Vstim şeridi ellerine tutuşturdu. “Önce bir düşün Rsyn. Artık seyahat edemeyen yaşlı bir adamın hatırına.”

Rysn şeridi tuttu ve gözlerinin yaşardığını hissetti. “Nalet. Babsk bugün bir *denetçi* gelecek! Sakin ve kraliçenin kasasını inceletmeye hazır olmam gerekiyor!”

“Neyse ki denetçi seni gözünde birkaç yaştan çok daha kötü hâllerde de görmüş eski bir dost.”

“...Ama sen ticaret bakanısın!”

“Kholin ve askerleriyle sıkıcı bir toplantıya götüreceklerdi beni,” dedi Vstim öne doğru eğilerek. “Ama ben bunun için gelmekte ısrar ettim. Her zaman kraliçenin kasasını bizzat görmek istemişimdir.”

Rysn gözyaşlarını sildi, ağırbaşlılığının bir kısmını geri toplamaya çalıştı. “Eh, başlayalım o hâlde. Seni temin ederim, her şey yerli yerinde.”

Küre Kasası’nın kalın çelik kapısının açılması için üç sayı gerekiyordu, her biri farklı odalarda olan üç kadrana girilmeliydi. Rysn ve diğer kâtipler bir sayıyı biliyordu, kapı muhafızları ikinci sayıyı koruyordu ve üçüncü numara ise genellikle kraliçe ya da hazine bakanı tarafından Vstim gibi bir denetçiye veriliyordu. Rastgele aralıklarla hepsi değiştiriliyordu.

Rysn bütün bunların büyük ölçüde bir gösteriden ibaret olduğunu farkındaydı. Parekılıçlarının olduğu bir dünyada kasanın gerçek savunması, binayı çevreleyen çok sayıda muhafız ve daha da önemlisi kasanın içindekilerin dikkatli bir şekilde hesabının tutulmasıydı. Her ne kadar romanlar kasanın soyulduğunu anlatan hikâyelerle dolu olsa da, gerçek hırsızlıklar sadece zimmetine para geçirebilenler tarafından yapılabiliyordu.

Rysn kadrانını doğru sayıya ayarladı, sonra odasındaki kolu çekti. Kasa kapısı en sonunda yankılanan bir gümlleme sesiyle açıldı, hemen kadrandaki sayıları karıştırdı ve Wmlak’ı çağırdı. Hamalı içeri girdi ve Rysn’in sandalyesinin arka tutacaklarını aşağı bastırarak ön tarafının kaldırdı, sonra tekerlekleri üzerinde ilerleterek diğerlerinin yanına getirdi.

Vstim birkaç askerle birlikte şimdi açık olan kasa kapısının önünde duruyordu. Bugünün iç kapı muhafızı Tlik arbaletini hazır tutmuş girişi koruyordu. Kasanın içine yerleştirilmiş muhafızların dışarıdakilerle konuşabilmesi için bir açıklık vardı ama kapı içeriden açılmıyordu.

“Kraliçenin kişisel kasası için planlı denetleme,” dedi Rysn ona. “Günün parolası: kortej.”

Tlik başıyla onayladı, geriye çekildi ve arbaletini indirdi. Vstim elinde bir defterle içeri girdi, Kraliçe’nin Muhafızları’ndan biri de takip ediyordu. Çıkıntılı kaşlı, başı tıraşlanmış sert görünüşlü bir adamdı. Onları içeri girdiğinde Wmlak da Rysn’i kasa kapısından içeri sürdü, kısa bir koridoru geçtiler ve başka bir muhafızın beklediği küçük bir açıklığa geldiler, bugün Fladm’dı.

Hamalı ellerini silkti, sonra Rysn’e başını salladı ve geri gitti. Tlik onun arkasından kasa kapısını kapattı, kapı yerine oturup kilitlenir-

ken derin bir *güm* sesi çıktı. İç kasa muhafızları özel yetkili olmayan kimsenin içeri gelmesinden hoşlanmazdı, buna Rysn'in yardımcısı da dâhildi. Şimdi onu hareket ettirmek için muhafızların yardım etmesi gerekecekti ama ne yazık ki iri tekerlekli sandalyesi ana kasadaki raflarının arasına sığamayacak kadar büyüktü.

Rysn arkası tekerlekli sandalyesinden bir çuval sebze gibi alınıp yanlarda çubuklar olan daha küçük bir sandalyeye taşınırken eski babskının karşısında büyük utanç hissetti. En aşağılayıcı olan kısım taşınmaktı.

Muhafızlar diğer sandalyesini gerideki açıklıkta, alt kata inen merdivenlerin başında bıraktı. Sonra Tlik ve kraliçenin gönderdiği diğer muhafız çubuklardan tuttular, Rysn onun adını bilmiyordu, onu kasanın ana odasına taşıdılar.

Burada, bu çoğunlukla oturmasını gerektiren işi yaparken bile engelli olması büyük bir sorun yaratıyordu. Haklı sebepler yüzünden kasaya girmesine izin verilmeyen Chiri-Chiri'nin de kanatları uğuldayarak yanlarından geçmesiyle utancı iyice arttı. O nasıl içeri girmişti ki?

Tlik kıkırdadı ama Rysn sadece içini çekti.

Ana kasa odası kitaplıklara benzeyen metal raflarla doluydu, mücevher teşhir kutuları yerleştirilmişti. Bayat bir kokusu vardı. Hiçbir zaman değişmeyen ve hiçbir zaman değişmemesi istenen bir yerin kokusuydu.

Muhafızlar onu dar sıraların biri boyunca taşıdı, kemerlerine bağlı kürelerden başka hiç ışık yoktu. Rysn kaptan şeridini kucağında tutuyor ve bir eliyle oynuyordu. Bu teklifi kabul edemezdi. Fazla cömert bir teklifti. Fazla inanılmazdı.

Fazla zordu.

"Ne kadar karanlık!" dedi Vstim "Bir milyon mücevherle dolu bir oda ama içerisi *karanlık*."

"Mücevherlerin çoğu dışarı çıkmaz," dedi Rysn. "Kişisel tüccar kasaları alt katta ve son zamanlarda herkesin getirip durduğu küreler yüzünden içlerinde çok az ışık var. Ama bunlar... bunlar her zaman burada."

Bu mücevherlerin sahipleri sık sık değişirdi ama bu sadece bir muhasebe defterinde yazan sayılarla yapıldı. Thaylen sigortalı ticaret sisteminin bir özelliği idi; herkes bu mücevherin burada olduğuna güvendiği sürece, büyük miktarlarda paralar herhangi bir şeyin çalınması tehlikesi olmadan el değiştirebiliyordu.

Her mücevhere bir numara atanıyordu ve bunlar hem mücevherin altındaki plakaya işlenir hem de üzerinde durduğu rafa yazılırdı. İnsanların alıp sattıkları şey işte bu numaralardı, Rysn sahibi olmak için ticaret yaptıkları şeyleri gerçekten gelip görmek isteyen kişilerin sayısının ne kadar az olduğuna hayret ediyordu.

“0013017-36!” dedi Vstim. “Benva! Elması! Zamanında onu ben almıştım. Numarayı bile ezberlemiştim. Hıh. Düşündüğümde daha küçükmüş.”

Rysn ve iki muhafız Vstim’i daha küçük metal kasa kapılarının olduğu arka duvara doğru götürdüler. Arkalarındaki ana kasa odası sessizdi, bugün çalışan başka kâtip yoktu, gerçi Chiri-Chiri içeride uçuşuyordu. Alçalarak kraliçenin muhafızının yanında havada durdu, kemerindeki kürelere göz koymuştu ama Rysn onu havada yakaladı.

Chiri-Chiri debelendi, Rysn’ın ellerinin içinde kanatlarını çırpı ve tı kırdandı. Rsyn kızardı ama sıkı tutmaya devam etti. “Pardon.”

“Burası onun için ziyafet sofrası gibi olmalı!” dedi Tlik.

“Boş tabaklarla dolu bir masa,” dedi Rsyn. “Kemerine dikkat et Tlik.”

İki muhafız sandalyesini bir kasanın önünde yere koydu. Rysn boş eliyle cebinden bir anahtar çıkardı ve Vstim’e verdi. “Al. Kasa on üç.”

Vstim kilidi açtı ve kasa içindeki kasayı açtı, yaklaşık bir dolap kaddı.

Dışarı ışık saçıldı.

İçerideki raflar mücevherler, küreler, takılar ve hatta mektuplar ve eski bir bıçak gibi sıradan nesnelerle doluydu. Ama koleksiyondaki en nefes kesici parça şüphesiz orta raftaki büyük yakuttu. Bir çocuğun kafası kadar büyük olan yakut ışı ışı parlıyordu.

Kralın Gözyaşı. Bu kadar büyük mücevherler duyulmamış değildi, çoğu kocakabuğun bu kadar büyük mücevherkalbi oluyordu. Kralın Gözyaşı’nı benzersiz yapan hâlâ parlıyor olmasıydı, kasaya ilk kilitlenmesinin üzerinden *iki yüzyıl* geçtiği hâlde.

Vsim bir parmağıyla dokundu. Işık öyle bir parlaklıkla yanıyordu ki oda güneş ışığı vuruyormuş gibi aydınlanıyordu, gerçi mücevherin rengi yüzünden kan kırmızısına boyanmıştı.

“İnanılmaz,” diye fısıldadı Vstim.

“Âlimlerin anlayabildiği kadıyla Kralın Gözyaşı Fırtınası’ğı’nı hiç kaybetmiyor,” dedi Rsyn. “Bu kadar büyük bir taşın bir aydan sonra tükenmesi *gerekirdi*. Kristalin örgüsüyle, kusur ya da bozukluk olmasıyla ilgili bir şeyden kaynaklanıyormuş.”

“On Şafak Taşı’nın bir parçası olduğu söylenir.”

“Başka bir hikâye daha mı?” dedi Rysn. “Kesinlikle bir *romantiksın*.”

Eski babskı gülümsedi, sonra işlerine engel olmaması için mücevherin üzerine bir kumaş örttü. Elindeki defteri açtı. “Daha küçük mücevherlerden başlayıp büyüklere doğru gidelim, tamam mı?”

Rsyn başıyla onayladı.

Kraliçenin Muhafızı, Tlik’i öldürdü.

Bir bıçağı doğrudan boğazına saplamıştı. Tlik tek kelime bile edemedi düştü, gerçi bıçağın kurtulma sesi Rysn’i şok etmişti. Hain muhafız Vstim’e saldırırken sandalyesine vurarak Rysn’i yere devirdi.

Düşman, tüccarın hareketliliğini hafife almıştı. Vstim geri kaçınarak kraliçenin kasasına girerek bağırmaya başladı. “Katil! Hırsız var! Alarm!”

Rsyn kendini devrilmiş sandalyeden kurtardı ve panik içinde kollarıyla sürünerek uzaklaştı, bacaklarını kütükler gibi sürüklüyordu. Katil babskının işini bitirmek için kasadan içeri uzandı ve Rysn bir inleme duydu.

Bir saniye sonra hain elinde büyük kırmızı bir ışıkla dışarı çıktı. Kralın Gözyaşı üzerindeki siyah kumaşa kuvvetle ışıldıyordu. Rysn Vstim’in kasanın içinde yan tarafını tutarak yere yığılmış olduğunu gördü.

Hain kapıyı tekmeleyerek kapattı ve yaşlı tüccarı içeri kilitledi. Rysn’e doğru bir bakış attı.

Ve bir arbalet okuyla vuruldu.

“Kasada hırsız var!” dedi Fladm’ın sesi. “Alarm!”

Rsyn kendini bir mücevher rafına doğru çekti. Arkasındaki hırsız *ikinci* arbalet okunu da yedi ama fark etmiş gibi görünmüyordu. Nasıl...

Hırsız bir adım attı ve zavallı Tlik’in arbaletini yerden aldı. Ayak sesleri ve bağırışlar alt kattaki muhafızların birkaçının Fladm’ı duyduğu ve merdivenlerden yukarı geldiklerini gösteriyordu. Hırsız arbaletle yakındaki rafların arasından bir kere ateş etti ve Fladm’ın acı çığlığı vurulduğunu gösterdi. Bir saniye sonra başka bir muhafız geldi ve kılıcıyla hırsıza saldırdı.

Yardım çağırması gerekirdi, diye düşündü Rysn rafın yanında büzülerek. Hırsız yüzüne bir darbe aldı, sonra mücevheri yere koydu ve muhafızın kolunu yakaladı. İkisi mücadele ettiler ve Rysn hırsızın yüzündeki yaranın kapandığını gördü.

İyileşiyor muydu? Bu... bu adam bir Parlayan Şövalye olabilir miydi?

Rysn'ın gözleri hırsızın yere bıraktığı büyük yakuta gitti. Dört muhafız daha kavgaya girdi, belli ki bir tane adamı kendi başlarına yenebileceklerini düşünüyorlardı.

Geride dur. Bırak onlar halletsin.

Chiri-Chiri bir anda yanından fırladı, dövüşenleri umursamıyor ve mücevhere doğru gidiyordu. Rysn larkini yakalamak için öne atıldı ya da daha doğrusu öne *devrildi* ama kaçırdı. Chiri-Chiri devasa yakutu kaplayan örtünün üzerine kondu.

Onun yanında hırsız muhafızlardan birini bıçakladı. Rysn yakutun ışığı altındaki korkunç savaş sahnesiyle yüzünü buruşturdu, sonra bacaklarını arkasından sürükleyerek ileri süründü ve mücevheri kaptı.

Rysn yakutu çekerek köşeye doğru giderken Chiri-Chiri sinirle tıkırdadı. Bir muhafız daha çığlık attı. Hızla yeniliyorlardı.

Bir şey yapmalıyım. Burada böyle oturamam, değil mi?

Rysn mücevheri kavradı ve rafların arasındaki açıklığa baktı. Koridora ve çıkışa kadar yüzlerce adım vardı, imkânsız bir mesafeydi. Kapı kilitliydi ama konuşma deliğinden yardım çağırabilirdi.

Ama neden? Eğer beş muhafız hırsızla başa çıkarmıyorsa sakat bir kadın ne yapabilirdi?

Babskım kraliçenin kasasında kilitli. Yaralı.

Aşması gereken uzun açıklığa bir daha baktı, sonra Vstim'in verdiği şeridi kullanarak yakutun örtüsünü sıkıca kapatıp bağladı ve taşmakla uğraşmamak için bileğine bağladı. Sonra raflar boyunca sürünmeye başladı. Chiri-Chiri arkasında yakutun üstüne binmiş geliyordu ve ışık zayıfladı. Diğer herkes hayatları için savaşırken küçük larkin kendine ziyafet çekiyordu.

Rysn beklediğinden daha hızlı ilerliyordu ama kısa süre sonra kolları ağrımaya başlamıştı. Arkasındaki dövüş bitti, son muhafızın sesi de kesildi.

Rysn çabalamaya devam etti, kendini çıkışa doğru çekerek sandalyesini bıraktıkları açıklığa ulaştı. Burada kan buldu.

Fladm giriş koridorunun eşiğinde yatıyordu, bir okla vurulmuştu, kendi arbaleti yanında yerde duruyordu. Rysn ondan birkaç adım uzakta yere yığıldı, kasları yanıyordu. Fladm'in kemerindeki küreler sandalyeyi ve alt kata inen merdiveni aydınlatıyordu. Artık aşağıdan yardım gelmeyecekti.

Fladm'in bedeninin ötesindeki koridor çıkış kapısına uzanıyordu. "İmdat!" diye bağırdı Rysn. "Hırsız var!"

Diğer taraftan konuşma deliğinden gelen sesler duyduğunu düşündü. Ama... dışarıdaki muhafızların kapıyı açması zaman alacaktı çünkü üç sayıyı bilmiyorlardı. Belki bu iyiydi. Hırsız da kapı açılmadan dışarı çıkamazdı, değil mi?

Tabii bu Rysn'in hırsızla birlikte kilitli kaldığı anlamına geliyordu, Vstim ise kan kaybetmeye devam edecekti...

Arkasındaki sessizlik onu rahatsız ediyordu. Rysn zar zor Fladm'ın cesedine ulaştı ve arbaletiyle oklarını aldı, sonra kendini merdivene doğru çekti. Sırtüstü döndü, devasa yakutu yanına koydu ve duvara sırtını vereceği şekilde kendini doğrulttu.

Hantal silahı zorlanarak kasanın karanlığına doğrultarak ter içinde bekledi. İçeride bir yerlerden ayak sesleri geldi, yaklaşıyordu. Rysn titreyerek arbaleti sağa sola çevirdi, bir hareket arıyordu. Ancak o zaman arbalette *ok olmadığını* fark etti.

Nefesini tuttu, sonra aceleyle bir ok aldı. Çaresiz bir şekilde oktan arbalete baktı. Silahı kurmak için öndeki üzengiye basıp sonra yukarı doğru çekmek gerekiyordu. Yapması kolaydı... eğer *basabiliyorsa* tabii.

Karanlıkta bir şekil belirdi. Giysileri parçalanmış, gölgeli eliyle ucundan kan damlayan bir kılıç tutan kel muhafızdı.

Rysn arbaleti indirdi. Ne fark edecekti? Savaşabileceğini mi düşünüyordu? Adam zaten iyileşebiliyordu.

Rysn yalnızdı.

Çeresizdi.

Yaşamak ya da ölmek umrunda mıydı?

Ben...

Evet. Evet, umurumda! Kendi gemimle yelken açmak istiyorum!

Ani bir bulanıklık karanlıktan fırladı ve hırsızın çevresinde uçtu. Chiri-Chiri gözle takip edilemeyecek bir hızla hareket ediyor, adamın etrafında uçuşarak dikkatini çekiyordu.

Rysn telaşla oku arbalete yerleştirdi, sonra kaptan şeridini yakutun kumaşından çıkardı ve bir ucunu arbaletin önündeki üzengiye bağladı. Diğer ucunu da ağır tahta sandalyesinin arkasına bağladı. Bundan sonra Chiri-Chiri'ye bir bakış attı ve tereddüt etti.

Larkin hırsızdan *besleniyordu*. Işıktan bir çizgi adamdan dışarı akıyordu ama bu garip, koyu *mor* bir ışıktı. Chiri-Chiri etrafında uçarak adamdan ışığı çekiyordu, hırsızın yüzü *eridi* ve altından mermer desenli bir deri göründü.

Bir parshmen mi? Bir tür maske mi takmıştı?

Hayır, bir Yokelçi. Homurdandı ve yabancı bir dilde bir şeyler söyleyerek Chiri-Chiri'ye eliyle vurdu, o da vızıldayarak karanlığa kaçtı.

Rysn arbaleti bir eliyle sıkı sıkı kavradı, sonra diğer eliyle sandal-yesini uzun merdivenden aşağı itti.

Gürültüyle aşağı düşen sandalye şeridi de çekti. Rysn iki eliyle arbaleti tuttu. Şeridi sonuna kadar geren sandalye merdivenlerin ortasında durdu ve Rysn aynı anda bütün gücüyle arbaleti geri çekti.

Tık.

Kemerindeki bıçakla şeridi kesti. Hırsız ona doğru atıldı ve Rysn çığlık atarak döndü ve arbaletin tetiğini çekti. Düzgün nişan almayı bilmiyordu ama şansına hırsız tepesinde yükseliyordu.

Ok tam çenesine saplandı.

Hırsız yere düştü ve neyse ki hareket etmedi. Onu iyileştiren güç her ne idiye gitmiş, Chiri-Chiri tarafından yutulmuştu.

Larkin vızıldayarak geldi ve karnına kondu, mutlulukla tıkırdıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rysn. Terler yüzünün iki yanından akıyordu. "Teşekkür ederim, teşekkür..." Durakladı. "Sen... büyüdü mü?"

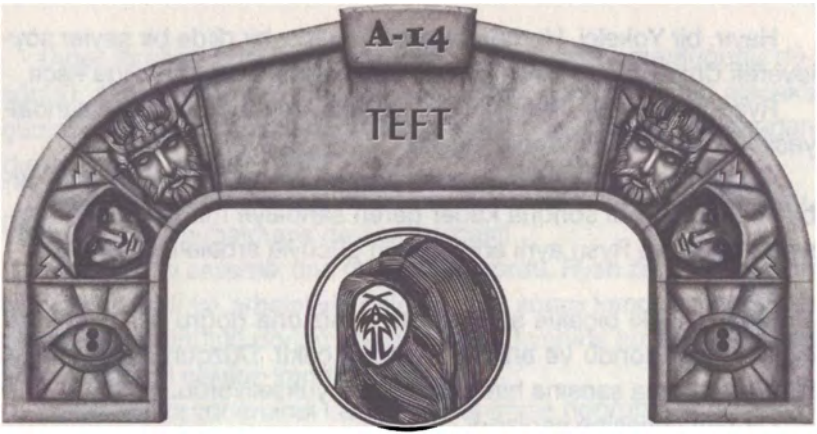
Chiri-Chiri mutlu mutlu tıkırdadı.

Vstim. İkinci anahtara ihtiyacım var.

Ve... o yakut, Kralın Gözyaşı. Yokelçiler onu çalmaya çalışıyordu.

Neden?

Rysn arbaleti bir kenara fırlattı, sonra kasa kapısına doğru süründü.

Teft idare edebiliyordu.

Bunu yapmayı öğreniyordun. İnsanların *çok fazla* endişelenmemesi için yaşamın normal kısımlarına tutunmayı. Böylece *fazla* güvenilmez olmuyordun.

Arada bir tökezliyordu. Bu güveni yıpratıyordu, bazen kendine idare edebildiğini söylemekte zorlanacağı kadar. İçinde bir yerlerde biliyordu ki bir gün yine yalnız kalacaktı. Köprü Dört de onun başını beladan kurtarmaktan bıkacaktı.

Ama şu an için Teft idare ediyordu. Yeminkapısı'nı çalıştıran Malata'ya başıyla selam verdi, sonra adamlarını platformun üzerinden geçirdi ve Urithiru'ya inen rampaya götürdü. Sessiz bir gruptu. Sadece birkaç tanesi öğrendiklerinin ne anlama geldiğini kavramıştı ama hepsi bir şeylerin *değiştiğini* hissediyordu.

Teft'e gayet mantıklı geliyordu. Şimdi kolay olamazdı, değil mi? Onun fırtına kapası hayatında olamazdı.

Koridorlardan dolaşan ve bir merdivenden inen bir yol onları kışlalarına geri götürüyordu. Yürürlerken koridorda Teft'in yanında bir kadın belirdi, onunla yaklaşık aynı boydaydı ve yumuşak mavi beyaz bir ışıkla parlıyordu. Fırtına kapası spren. Teft ona özellikle bakmadı.

Söyleyeceğin Kelimeler var Teft, dedi zihninin içinde.

"Fırtına kapsın seni," diye mırıldandı Teft.

Bu yola başladın. Ettiğin yeminleri diğerlerine ne zaman haber vereceksin?

"Ben öyle..."

Kadın aniden ona arkasını döndü, gerilmişti, dikkatle Köprü Dört kışlasına doğru giden koridora bakıyordu.

“Ne?” Teft durdu. “Bir sorun mu var?”

Çok büyük bir sorun. Çabuk koş Teft!

Hızla adamlarının önünde koşmaya başladı, arkasından bağırdılar. Aceleyle kışlalarının kapısına ulaştı ve savurarak açtı.

Anında kan kokusu üzerine hücum etti. Köprü Dört’ün ortak odası darmadağındı ve yerde kan lekeleri vardı. Teft bağırdı, odaya koşarak daldığında arka tarafta üç ceset buldu. Mızrağını düşürdü; Kaya, Bisig ve Eth’in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Hâlâ nefes alıyor, diye düşündü Teft Kaya’nın boynunu yoklayarak. Hâlâ nefes alıyor. Kaladin’in eğitimini hatırla salak.

“Diğerlerini kontrol edin!” diye bağırdı daha fazla köprücü yanına gelirken. Ceketini çıkardı ve Kaya’nın yaralarına bastırdı. Boynuzyi-yenliyi fena yaralamışlardı, bıçak gibi bir silahtan gelmiş gibi görünen yarım düzine kesik vardı.

“Bisig yaşıyor,” diye seslendi Peet. “Ama... fırtınalar adına, bu bir Parekılıcı yarası!”

“Eth...” dedi Lopen, üçüncü bedeninin yanında diz çökmüştü. “Fırtına kapası...”

Teft durakladı. Bugün Şerefkılıcı’nı taşıyan Eth’di. Ölmüştü.

Kılıç için geldiler, diye fark etti Teft.

İlk yardımda Teft’ten daha iyi olan Huio Kaya’yla ilgilenmeye başladı. Teft ellerinde kanlarla geri çekildi.

“Renarin’e ihtiyacımız var,” dedi Peet. “Kaya’nın tek şansı bu!”

“Nereye gitti?” dedi Lyn. “Toplantıdaydı ama sonra ayrıldı.” Diğer eski gözcülerden biri olan Laran’a baktı, içlerinde en hızlısı oydu. “Muhafız karakoluna koş! Yeminkapısı’na yazmak için uzakalemleri olması gerek!”

Laran koşarak odadan fırladı. Yakınlarda Bisig inledi. Gözlerini kırıştırarak açtı. Bütün kolu griydi ve üniforması kesilmişti.

“Bisig!” dedi Peet. “Fırtınalar adına, ne oldu?”

“Bizden... bizden biri zannettim,” diye mırıldandı Bisig. “Saldırana kadar iyi bakmamıştım.” İnleyerek geri yattı, gözlerini kapattı. “Üzerinde köprücü ceketini vardı.”

“Fırtınababa!” dedi Leyten. “Yüzünü görebildin mi?”

Bisig başını salladı. “Tanıdığım bir adam değil. Kısa boylu, Alet-hi. Üstünde Köprü Dört ceketini, omzunda teğmen düğümleri vardı...”

Yakınlardaki Lopen kaşlarını çattı, sonra Teft'e doğru baktı.

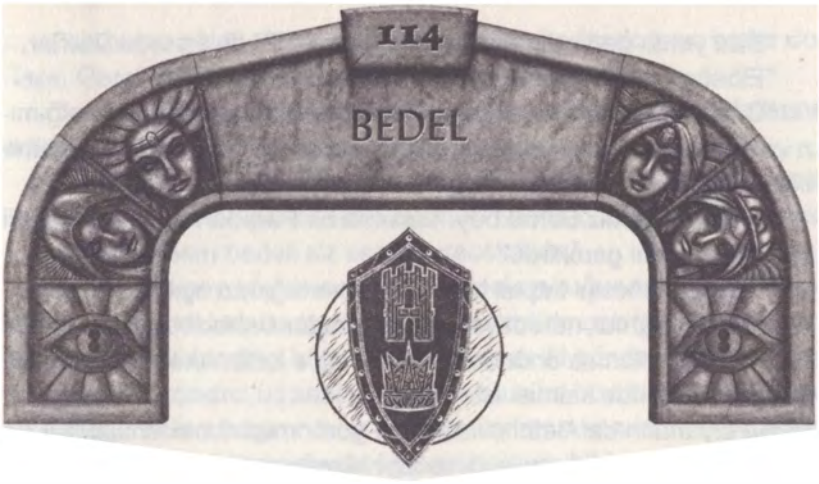
Kılık değiştirmek için kullanılmış bir Köprü Dört ceketı. Teft'in ceketı; haftalar önce pazarda satmıştı. Birkaç küre için.

Diğerleri Kaya ve Bisig'in etrafında toplanırken Teft geriye doğru tökezledi, sonra yukarıdan dökülen utançsrenlerinin arasından dışarıdaki koridora kaçtı.

BEŞİNCİ KISIM

Yeni Birlik

PARLAYAN ŞÖVALYELER ♦ ASH ♦ NAVANI ♦
ADOLİN ♦ TARAVANGIAN ♦ YANAGAWN ♦
PALONA ♦ VYRE ♦ AKIL

BEŞ BUÇUK YIL ÖNCE

Dalinar kendine geldiğinde bir fırtına vagonundaydı ve nefes nefese uyanmıştı. Kalp atışlarını duyabiliyordu, etrafına bakındı ve yumruklarını kaldırdı, boş şişeleri tekmeliyordu. Dışarıda sona ermek üzere olan bir fırtına duvarları yağmurla yıkıyordu.

Yaradan'ın onuncu ismi adına, o neydi öyle? Bir an yatağında uzanıyordu. Bir an sonraysa... Eh, tam olarak hatırlamıyordu. İçki artık zihnini de mi etkiliyordu?

Birileri kapısına vurdu.

"Evet?" dedi Dalinar boğuk sesle.

"Kervan ayrılmaya hazırlanıyor Berrakbey."

"Şimdi mi? Daha yağmur bile durmadı."

"Sanırım onlar, eee, bizden kurtulmaya hevesliler komutanım."

Dalinar kapıyı iterek açtı. Dışarıda aşağı sarkan uzun bıyıklı ve soluk derili çevik bir adam olan Felt duruyordu. O gözlere bakılacak olursa damarlarında bir miktar Shin kanı olmalıydı.

Her ne kadar Dalinar burada, Hexi'de ne yapmaya niyetli olduğunu açıkça söylemiş olmasa da askerleri anlıyormuş gibi görünüyordu. Adamlarının sadakatiyle gurur mu duymalı yoksa Gecegözcüsü'nü ziyaret etme niyetini bu kadar kolay kabul ettikleri için onları suçlamalı mıydı, emin değildi. Elbette içlerinden biri, Felt, buralara gelmişti.

Dışarıda kervan işçileri chullarını bağlıyordu. Dalinar'ı burada yollarının üzerinde bırakmayı kabul etmişlerdi ama vadiye doğru götürmeyi reddediyorlardı.

“Bize yolun geri kalanını gösterebilir misin?” diye sordu Dalinar.

“Elbette,” dedi Felt. “Bir günden az mesafedeyiz.”

“O zaman yardımsever kervan sahibine vagonlarımızı alacağımızı ve burada ondan ayrılacağımızı söyle. İsteddiği ücreti öde ve üstüne biraz bahşış ver Felt.”

“Nasıl isterseniz Berrakbey. Yanında bir Paredar olmasının yeterli bir ücret olması gerekirdi.”

“Bahşışı çenesini kapalı tutması için verdiğimizizi açıklarsın.”

Dalinar yağmur neredeyse durana kadar bekledi, sonra ceketini giydi ve vagonlarının önünde yürüyen Felt’e katılmak için dışarı çıktı. Daha fazla içerde kalmak istemiyordu.

Bu diyarların da Alethi ovaları gibi görünmesini beklemişti. Ne de olsa Hexi’nin rüzgârlı yaylaları vatanınkilerden çok farklı değildi. Ama garip bir şekilde görünürde tek bir kayafilizi yoktu. Zemin belki üç dört santim derinliğindeki kırışıklıklarla kaplıydı, bir su birikintisinde donmuş dalgacıklara benziyorlardı. Fırtınayönü tarafları çtırdayan yosunlarla kaplıydı. Rüzgâryönü taraflarındaysa düzleşmiş çimenler yayılıyordu.

Buradaki seyrek ağaçlar diken yaprakları olan cılız, kambur şeylerdi. Dalları rüzgâryönüne doğru öyle eğilmişti, neredeyse yere dokunuyorlardı. Sanki Elçiler’in biri buradan yürüyerek geçmiş ve her şeyi yana eğmiş gibiydi. Yakınlardaki dağ yamaçları çıplak, fırtınalarla kazınmış ve çoraktı.

“Artık uzakta değil komutanım,” dedi Felt. Kısa boylu adam Dalinar’ın göğsünün ortasına bile gelmiyordu.

“Daha önce geldiğin zaman,” dedi Dalinar. “Ne... Ne görmüş-tün?”

“Dürüst olmak gerekirse komutanım, hiçbir şey. Bana gelmedi. Herkese gelmiyor.” Ellerini birbirine vurdu, sonra nefesiyle ısıttı. Bu aralar kıştı. “Karanlık çöktükten hemen sonra gitmelisiniz komutanım. Yalnız başınıza. Gruplardan uzak duruyor.”

“Seni neden ziyaret etmediğine dair bir fikrin var mı?”

“Eh, aklıma gelen en iyi fikir yabancılardan hoşlanmadığı.”

“Ben de sorun yaşayabilirim.”

“Siz daha az yabancısınız komutanım.”

İleride bir grup küçük siyah yaratık bir ağacın arkasından fırladı ve havaya yükseldi, bir arada kalıyorlardı. Dalinar hızlarına ve çevikliklerini görünce afalladı. “Tavuklar mı?” dedi. Küçük siyah tavuklardı, her biri insan yumruğu büyüklüğündeydi.

Felt kıs kıs güldü. “Evet, vahşi tavuklar bu kadar doğuya kadar dolaşır. Gerçi dağların bu tarafında ne yapıyorlar bilmem.”

Tavuklar en sonunda başka bir kambur ağaç seçti ve dallarına kondu.

“Komutanım,” dedi Felt. “Sorduğum için beni bağışlayın ama bunu yapmak istediğinize emin misiniz? Orada onun avcunun içinde olacaksınız. Hem bedeli siz seçemeyeceksiniz.”

Dalinar bir şey söylemedi, ayakları dokunduğunda titreyen ve çıtırdayan ot öbeklerini eziyordu. Burada Hexi’de çok fazla boşluk vardı. Alethkar’da bir çiftçi köyüne rastlamadan iki günden fazla ilerleyemezdim. En azından üç saat yürüdüler, bu süre boyunca Dalinar hem yolculuğu bitirmek için heves hem de ilerleme konusunda bir isteksizlik duydu. Son zamanlarda öğrendiği üzere bir hedefi olmasından hoşlanıyordu. Bir yandan da artık bir bahanesi olmuştu. Zaten Gece-gözücüsü’ne gidecekse içkiye neden direnecekti ki?

Yolculuğun büyük çoğunu sarhoş geçirmişti. Şimdi içki tükenmeye başladığından ölümlerin sesleri onu takip ediyormuş gibi görünüyordu. En kötüsü uyumaya çalıştığı zamanlardı ve uykusuzluk yüzünden gözlerinin arkasında donuk bir ağrı hissediyordu.

“Komutanım?” diye seslendi Felt en sonunda. “Şuraya bakın.” Rüzgârlı dağ yamacını boyayan ince bir şerit yeşilliğe işaret etti.

Devam ettikçe Dalinar daha iyi görebildi. Dağlar burada bir vadiyle ikiye ayrılıyordu ve giriş kuzeydoğuya açıldığı için etekleri içeriye fırtınalara karşı koruyordu.

Bu yüzden içeride bitkiler *patlamıştı*. Sarmaşıklar, yabani otlar, çiçekler ve çimenler çalılıklardan bir duvar şeklinde büyümüşlerdi. Üzerlerinde ağaçlar yükseliyordu ve bunlar memleketinin dayanıklı ağırkütüklerinden değildi. Bunlar budaklı, uzun boylu ve eğri büğrüydü, dalları birbirlerine dolanıyordu. Üzerleri yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, etraflarında ordular gibi hayatsprenleri uçuşuyordu.

Her şey üst üste biniyor, sazlar ve dallar her yöne doğru uzanıyordu, otların üzerleri sarmaşıklarla öyle aşırı dolmuştu ki ağırlığın altında eğilmişlerdi. Bu Dalinar’a bir savaş meydanını hatırlatıyordu. Hepsisi avantaj için mücadele eden ölümcül bir savaştaki insanları tasvir eden kocaman bir duvar halısı...

“İçeri nasıl giriliyor?” diye sordu Dalinar. “Şunun içinden nasıl geçiyorsun?”

“Bazı patikalar var,” dedi Felt. “Eğer iyice ararsanız bulursunuz. Burada kamp kuralım mı komutanım? Yarın bir patika bulabilir ve son kararınızı verebilirsiniz.”

Dalinar başıyla onayladı ve açıklığın kenarında kamp kurdular, içerideki nemi koklayabileceği kadar yakındı. Arabaları iki ağacın arasında bariyer oluşturacak şekilde yerleştirdiler ve kısa bir süre sonra adamları çadırları kurmuştu. Ateş yakmakta çabuk davrandılar. Bu yerde bir... his vardı. Sanki bütün o bitkilerin büyümelerini duyabiliyormuşsun gibiydi. Vadi titriyor, çıtırdıyordu. Rüzgâr dışarıya estiği zaman sıcak ve rutubetliydi.

Güneş dağların arkasında batarak onları karanlığa gömdü. Kısa süre sonra Dalinar içeriye doğru ilerlemeye başladı. Bir gün daha bekleyemezdi. Ses onu kendine çekiyordu. Sarmaşıklar hışırdıyor, minik hayvanlar aralarında koştururken hareket ediyorlardı. Yapraklar bükülüyordu. Adamları arkasından seslenmedi, kararını anlıyorlardı.

Dalinar küflü, nemli vadiden içeri adımını attı, sarmaşıklar başına sürtünüyordu. Karanlıkta zar zor görebiliyordu ama Felt haklıydı. Sarmaşıklar ve dallar önünde açılırken patikalar ortaya çıktı, Dalinar'ın girmesine tanıdık olmayan bir adamı krallarının huzuruna çıkaran muhafızlar gibi isteksizce izin veriyorlardı.

Heyecan'ın burada ona yardım etmesini ummuştu. Bu da bir meydan okumaydı, değil mi? Hiçbir şey hissetmedi, bir damlası bile yoktu.

Karanlığın içinde güçlkle ilerledi ve bir anda kendini aptal hissetti. Burada ne yapıyordu? Yüceprenslerin geri kalanları Gavilar'ın kaitillerini cezalandırmak için toplanırken putperestlerin batıl inançlarını mı kovalıyordu? Harap Ovalar'da olması gerekirdi. Kendini değıştireceğı, eskiden olduğı adama geri döneceğı yer *orasıydı*. İçkiden kaçmak mı istiyordu? Tek yapması gereken Oathbringer'ı çağırarak ve dövüşecek birini bulmaktı.

Bu ormanın içinde ne olduğunu kim bilirdi? Eğer bir haydut olsaydı pusu kuracağı yer kesinlikle burası olurdu. İnsanlar buraya akın ediyor olmalıydı. Hay Cehennem! Tüm bunları buraya bir avuç aptal maceraperest çekmek için birilerinin uydurduğunu keşfederse şaşırmayacaktı.

Bir dakika. O neydi? Çalılıkların arasında kaçışan hayvanlar ya da sarmaşıkların geri çekilmesinden farklı bir sestti. Yerinde durdu, dinledi. Bu bir...

Ağlama sesi.

Ah, yukarıdaki Yaradan. Hayır.

Bir çocuğun ağladığını, hayatı için yalvardığını duydu. Adolin'in sesi gibi geliyordu. Dalinar karanlığı arayarak sese doğru döndü.

Başka çığlıklar ve yalvarışlar da o sese katıldı, insanlar yanarak ölüyordu.

Bir anda panikle geldiği yöne doğru koşmak için döndü. Anında ayağı çalılıklara takıldı.

Çürümüş ağaçlara doğru yıkıldı, sarmaşıklar parmaklarının altında kıvranıyordu. Her tarafında insanlar çığlık atıp inliyor, sesleri neredeyse mutlak olan karanlıkta yankılanıyordu.

Telaşa Oathbringer'ı çağırdı ve tökezleyerek ayağa kalktı, sonra savurmaya başladı, yol açmaya çalışıyordu. O ses/er. Her tarafındaydı!

Bir ağaç gövdesini iterek geçti, parmakları asılı duran yosunların ve ıslak kabuğun içine gömülüyordu. Giriş bu tarafta mıydı?

Birden kendini Sahipsiz Tepeler'de o hain parshmenlerle savaşırken gördü. Öldürdüğünü, katlettiğini gördü. Gözleri kocaman açık ve dişleri korkunç bir sırtışıla kenetlenmiş kana susamışlığını gördü. Bir kuru kafanın sırtışıydı.

Kendini hiçbir zaman babasının öz güvenine ya da karizmasına sahip olamamış Elhokar'ı boğarken gördü. Dalinar tahtı aldı. Zaten onun olması gerekirdi.

Orduları Herdaz'a aktı, sonra da Jah Keved'e. Kralların kralı oldu, başarıları kardeşininkileri çok gölgede bırakan güçlü bir fatihtti. Dalinar Roshar'ın yarısını kaplayan birleşmiş bir Vorin İmparatorluğu kurdu. Eşi benzeri olmayan bir başarıydı!

Ve yandıklarını gördü.

Yüzlerce köy. Binlerce, on binlerce insan. Tek yol buydu. Bir kasaba direnirse onu yakıp yok ediyordun. Mücadele eden herkesi katlediyor, sevdiklerinin cesetlerini leş yiyicileri beslemeleri için bırakıyordun. Düşmanların teslim olana kadar dehşeti bir fırtına gibi önünden gönderiyordun.

Yarık uzun bir dizi örneğin sadece ilki olacaktı. Kendini cesetler yığınının üstünde durmuş gülerken gördü. Evet, içkiden kaçmıştı. Muthiş ve korkunç bir şeye dönüşmüştü.

Geleceği buydu.

Dalinar karanlık ormanda nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü ve seslerin etrafını sarmasına izin verdi. Aralarında Evi'yi duydu, yanarak ölürken çığlık atıyordu, görülmüyor, duyulmuyordu. Tek başınaydı. Oathbringer parmaklarından kaydı ve sise dönüşerek kayboldu.

Çığlıklar zayıfladı, uzaklaştı.

Şeref'in Oğlu... diye yeni bir ses rüzgârda fısıldadı, ağaçların hışırtısına benzer bir sestti.

Gözlerini açtığında kendini yıldız ışığıyla aydınlanan ufak bir açıklıkta buldu. Ağaçların ötesindeki karanlıkta kıvrılan sarmaşıkların ve rüzgârla sallanan çimenlerin sesleri tarafından eşlik edilen bir gölge hareket etti.

Merhaba, insan. Çaresizlik kokuyorsun. Kadınsı ses üst üste binmiş yüzlerce fısıltı gibiydi. Uzun silüet açıklığı çevreleyen ağaçların arasında hareket ediyor, Dalinar'ı bir avcı gibi sinsice izliyordu.

"Senin... insanı değiştirebileceğini söylüyorlar," dedi Dalinar bitkin bir şekilde.

Gecegözcüsü karanlıktan dışarı *aktı*. Koyu yeşil bir sisti, hafifçe sürünen bir insan şekline benziyordu. Gövdesi yerden yukarıda asılı dururken aşırı uzun kolları öne uzanarak kendini ileriye çekiyordu. Özü bir kuyruk gibi arkasında çok gerilere uzanıyor, ağaç gövdelerinin arasından dolanıyor ve ormanın içinde kayboluyordu.

Belirsiz ve buhar gibiydi, bir yılan ya da bir nehir gibi akıyordu ve net görünen tek kısmı pürüzsüz kadın yüzüydü. Burunlarının arasında sadece birkaç santim kalana kadar ona doğru kaydı, ipeksi siyah gözleri Dalinar'ın gözlerinin içine baktı. Kafasının sisli yanlarından minik *eller* fışkırdı. Uzanıp Dalinar'ın yüzünü kavradılar ve bin tane soğuk ama nazik okşamayla dokundular.

Benden dileğin ne, diye sordu Gecegözcüsü. Hangi nimet seni harekete geçiriyor Şeref'in Oğlu? Garaz'ın Oğlu?

Dalinar'ın etrafında dönmeye başladı. Minik siyah eller yüzüne dokunmaya devam ediyordu ama kolları uzayıp dokunaçlara dönüştü.

Ne istersin, diye sordu. Şöhret? Zenginlik? Yetenek? Kılıcını sallayıp hiç yorulmamayı ister misin?

"Hayır," diye fısıldadı Dalinar.

Güzellik? Takipçiler? Düşlerini besleyebilirim, sana şan verebilirim.

Karanlık sisleri Dalinar'ın etrafını sarmaladı. Minik filizler tenini gıcıkladı. Gecegözcüsü yüzünü tekrar Dalinar'ın yüzünün hemen önüne getirdi. *Arzun ne?*

Dalinar gözlerindeki yaşları kırıştırdı, uzaklarda ölen çocukların seslerini dinledi ve tek bir kelime fısıldadı.

"Af."

Gecegözcüsü'nün dokunaçları açılan parmaklar gibi Dalinar'ın yüzünden uzaklaştı. Dudaklarını bükerek geriye çekildi.

Belki de zenginlik istiyorsundur, dedi. Küreler, mücevherler. Pareleler. Üzerinden karanlık akan yenilmez bir Kılıç. Bunu sana verebilirim.

"Lütfen," dedi Dalinar perişan bir nefes alarak. "Söyle bana. Ben... hiç affedilebilecek miyim?"

İstemeye niyetli olduğu şey bu değildi.

Ne istemeye niyetli olduğunu hatırlayamıyordu.

Gecegözcüsü etrafında kıvrıldı, telaşlanmıştı. *Af, alınacak bir şey değil. Sana ne yapayım? Sana ne vereyim? Söyle insan. Benden...*

BU KADAR YETER ÇOCUĞUM.

Bu yeni ses ikisini de irkiltti. Eğer Gecegözcüsü'nün sesi fısıldayan rüzgâr gibiyse, bu ses de devrilen kaya gibiydi. Gecegözcüsü ani bir hareketle Dalinar'dan uzaklaştı.

Dalinar tereddüt içinde döndü ve kahverengi derisi olan bir kadının açıklığın kıyısında durduğunu gördü, koyuağaç kabuğu rengindeydi. Anaç bir yapısı vardı ve kahverengi geniş bir elbise giyiyordu.

Anne, dedi Gecegözcüsü. Anne, o bana geldi. Onu kutsayacaktım.

TEŞEKKÜR EDERİM ÇOCUĞUM, dedi kadın. AMA BU NİMET SENİ AŞIYOR. Dalinar'a baktı. BANA EŞLİK EDEBİLİRSİN DALINAR KHO-LİN.

Gerçeküstü görüntünün karşısında şaşırmış olan Dalinar ayağa kalktı. "Sen kimsin?"

SORGULAMA YETKİNİN ÖTESİNDE BİRİ. Ormanın içine doğru yürüdü ve Dalinar da ona katıldı. Çalıların arasında yürümek şimdi daha kolaymış gibi görünüyordu, hem de sarmaşıklar ve dallar garip kadına *doğru* uzandıkları hâlde. Elbisesi her şeyin içine karışmış gibi görünüyordu, kahverengi kumaş ağaç kabuğu ya da çimen oluyordu.

Gecegözcüsü de yanlarında sürünerek geliyor, koyu sisleri çalıların arasındaki deliklerden akıyordu. Dalinar onu fazlasıyla rahatsız edici buluyordu.

KIZIMI AFFETMELİSİN, dedi kadın. YÜZYILLARDIR SİZLERDEN BİRİYLE KONUŞMAK İÇİN ŞAHSEN İLK GELİŞİM.

"O zaman her seferinde böyle olmuyor mu?"

ELBETTE OLMUYOR. BURADA GÖRÜŞME YAPMASINA İZİN VERİYORUM. Kadın parmaklarıyla Gecegözcüsü'nün sisli saçlarını taradı. SİZLERİ ANLAMASINA YARDIMCI OLUYOR.

Dalinar bütün bunlara bir anlam vermeye çalışarak kaşlarını çatı. "Ne... neden şimdi gelmeyi seçtin?"

DİĞERLERİNİN SANA VERDİĞİ DİKKAT YÜZÜNDEN. BENİ SORGULAMAK KONUSUNDA NE DEMİŞTİM?

Dalinar çenesini kapattı.

BURAYA NEDEN GELDİN İNSAN? ŞEREF'E, YARADAN DEDİĞİNİZE HİZMET ETMİYOR MUSUN? AF İÇİN ONA GİT.

“Ardentlere sordum,” dedi Dalinar. “İstediğimi elde edemedim.”
HAK ETTİĞİNİ ELDE ETTİN. KENDİN İÇİN İNŞA ETTİĞİN GERÇEĞİ.

“Öyleyse umudum yok,” diye fısıldadı Dalinar olduğu yerde kalarak. Hâlâ o sesleri duyabiliyordu. “Ağlıyorlar Anne.”

Kadın dönüp baktı.

“Gözlerimi kapadığım zaman onları duyuyorum. Her tarafımdalar, onları kurtarmam için bana yalvarıyorlar. Beni delirtiyorlar.”

Kadın Dalinar’ı inceledi, Gecegözcüsü bir onun, bir Dalinar’ın, sonra tekrar onun bacaklarının etrafında dolanıyordu.

Bu kadın... Dalinar’ın görebildiğinden daha fazlasıydı. Elbisesinden çıkan sarmaşıklar yerin içinde giriyor, her şeyi kaplıyordu. O anda onu görmediğini, sadece etkileşim kurabileceği bir zerresini gördüğünü anladı.

Bu kadın sonsuza kadar uzanıyordu.

SENİN NİMETİN BU OLACAK. SENİ OLABİLECEĞİN ADAMA DÖNÜŞTÜRMEYECEĞİM. SANA YETENEK DE VERMEYECEĞİM, GÜÇ DE VERMEYECEĞİM, DÜRTÜLERİNİ DE ALMAYACAĞIM.

AMA SANA BİR... ŞANS VERECEĞİM. BÜYÜMENİ SAĞLAMAK İÇİN SENİ BUDAYACAĞIM. AMA BEDELİ AĞIR OLACAK.

“Lütfen,” dedi Dalinar. “Her ne olursa.”

Tekrar Dalinar’a yaklaştı. BUNU YAPMAKLA ONA BİR SİLAH VERİYORUM; TEHLİKELİ, ÇOK TEHLİKELİ. ANCAK HER ŞEYİN TERBİYE EDİLMESİ GEREKİR. SENDEN ALDIĞIM ŞEYLER SONUNDA TEKRAR BÜYÜYECEK. BU BEDELİN BİR KISMI.

SONUNDA ONUN OLSAN BİLE, SENDEN BİR PARÇAYA SAHİP OLMAM İYİ OLACAK. SEN HER ZAMAN BANA GELECEKSİN. BÜYÜYEBİLEN, YETİŞTİRİLEBİLEN HER ŞEYİ BEN KONTROL EDERİM.

DİKENLERİ BİLE.

Dalinar’ı kavradı ve ağaçlar, sarmaşıklar ve dallar alçaldı. Orman etrafına sarıldı ve gözlerinin etrafındaki boşluklara, tırnaklarının aralarına, ağızına ve kulaklarına girdi. Gözeneklerinin içine.

BİR NİMET VE BİR LANET, dedi Anne. BÖYLE YAPILIYOR. BU ŞEYLERİ SENİN ZİHNİNDEN ALACAĞIM. VE YANLARINDA ONU DA ALACAĞIM.

“Ben...” Bitkiler üzerini kaplarken Dalinar konuşmaya çalıştı. “Bekle!”

Şaşırtıcı bir şekilde sarmaşıklar ve dallar durdu. Dalinar bir şekilde derisinden içeriye girmiş sarmaşıklar tarafından deşilmiş bir hâlde

havada asılı kaldı. Acı yoktu ama filizlerin damarlarının içinde kıvrandığını hissedebiliyordu.

KONUŞ.

“Evi’yi...” Dalinar zor konuşuyordu. “Evi’yi benden alacak mısın?”
ONUN BÜTÜN ANILARINI. BEDEL BU. VAZGEÇEYİM Mİ?

Dalinar gözlerini sımsıkı kapattı. Evi...

Zaten onu asla hak etmemişti.

“Al,” diye fısıldadı.

Sarmaşıklar ve dallar ileri fırladı ve içinden parçalarını söküp almaya başladılar.

Dalinar ertesi sabah ormandan sürünerek çıktı. Adamları hemen su ve sargı bezi getirerek yanına koşturdu, gerçi garip bir şekilde ikisine de ihtiyacı yoktu.

Ama *yorgundu*. Çok ama çok yorgun.

Yorgunlukspremleri havada dönerken onu fırtına vagonunun gölgesine götürdüler. Felt’in karısı Malli uzakalemlerle gemiye hızlı bir not yazdı.

Dalinar başını iki yana salladı, hafızası bulanıktı. Ne... ne olmuştu? Gerçekten de *af* mı istemişti?

Neden bunu yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Suikastçılardan şeyi kurtarmayı başaramadığı için kendini o kadar mı... Kelimeyi aradı... Neydi...

Fırtınalar adına. Karısı. Suikastçıların onu öldürmelerine engel olamadığı için kendini o kadar kötü mü hissetmişti? Zihnini aradı ve karısının neye benzediğini hatırlayamadığını keşfetti. Yüzünün bir görünüşü yoktu, birlikte geçirdikleri zamanların hatıraları yoktu.

Hiçbir şey.

Bir ayyaş olarak geçirdiği bu son birkaç yılı hatırlıyordu ama. Onan önce de fetihlerle geçen yılları. Aslında geçmişleriyle ilgili her şey net gibi görünüyordu, karısı *hariç*.

“Ee?” dedi Felt yanında diz çökerek. “Herhâlde... olmuştur diye tahmin ediyorum.”

“Evet,” dedi Dalinar.

“Bizim bilmemiz gereken bir şey var mı?” diye sordu Felt. “Bir keresinde buraya gelen bir adam duymuştum, ondan sonra dokunduğu herkes aşağıya değil *yukarıya* doğru düşüyormuş.”

“Endişelenmenize gerek yok. Lanetim sadece benim için.” Onun

olduğu sahneleri hatırlayabildiği hâlde şeyi hatırlayamamak... ee... hay fırtına kapsın, *karısını* hatırlayamamak ne kadar da garipti.

“Karımın ismi neydi?” diye soru Dalinar.

“Şşşş?” dedi Felt. Ağzından anlaşılmaz bir ses çıkmıştı.

Dalinar irkildi. Karısı tamamen gitmiş miydi? Bedel... bedeli bu muydu? Evet... son yıllarda acı çekmesine neden olan şey kederdi. Sevddiği kadını kaybettiği için çökmüştü.

Sevdiğini tahmin ettiği kadını. Ne de olsa hatırlamıyordu.

Hiçbir şey kalmamıştı.

Görünüşe göre Gecegözcüsü karısının hatıralarını almış ve böyle yaparak ona huzur nimetini vermişti. Ancak Gavilar'ı hayal kırıklığına uğrattığı için duyduğu suçluluk ve kederi hâlâ *hissediyordu*, o yüzden tamamen iyileşmemişti. Hâlâ kardeşini kaybetmenin kederini uyuşturmak için bir şişe istiyordu.

Bu alışkanlığı yenecekti. Emrindeki askerler içkiye fazla kapıldığı zaman çözümün onları sıkı çalıştırmak ve güçlü şarapların tadına bakmalarına izin vermemek olduğunu bulmuştu. Aynı şeyi kendisine de yapabiliirdi. Kolay olmayacaktı ama bunu başarabilirdi.

Dalinar rahatladı ama içinde başka bir şeyler daha eksikmiş gibi hissediyordu. Tanımlayamadığı bir şeyler. Adamlarının kampı toplamalarını, artık gidebilecekleri için şakalaşmalarını dinledi. Bunun ötesinde hışırdayan yaprakları duyuyordu. Bunun da ötesinde ise hiçbir şey yoktu. Bir şeyler duyması gerekmez miydi...

Başını iki tarafa salladı. Yaradan adına, bu ne kadar da aptalca bir iş olmuştu. Kederinden kurtulmak için gerçekten de bir *orman spre-nine* muhtaç olacak kadar zayıf mı düşmüştü?

“Kralla iletişim kurmam gerek,” dedi Dalinar ayağa kalkarak. “Lı-mandaki adamlarımıza orduya haber göndermelerini söyleyin. Oraya vardığımda Parshendilerin fethi için savaş haritalarını ve planları görmek istiyorum.”

Yeteri kadar surat asmıştı. Ne çok iyi bir kardeş, ne de iyi bir açık-göz olabilmişti. Kurallar'ı takip etmekte başarısız olmuştu ve bu da Gavilar'ın hayatına mal olmuştu.

Bir daha olmayacaktı.

Üniformasını düzeltti ve Malli'ye bir baktı “Denizcilere söyle, li-mandayken bana *Kralların Yolu* isimli kitabın Alethçe bir nüshasını bulsunlar. Tekrar dinlemek istiyorum. Geçen sefer aklım tam başımda değildi.”

Başka bir dünyadan geldiler, bizim dokunmamızın yasak olduğu güçleri kullanarak. Tehlikeli güçler, sprenlerin ve Dalgaların. Kendi diyarlarını yok ettiler ve bize yalvararak geldiler.

Eila Stele'den

Pencereden içeri dinç bir okyanus rüzgârı esiyor, Thaylen Şehri'ndeki villasında ayakta duran Dalinar'ın saçlarını oynatıyordu. Rüzgârda keskin bir serinlik vardı. Tazeydi. Oyalanmıyor, yanından geçiyor ve sessiz bir hışırtıyla kitabının sayfalarını çeviriyordu. Dinmez fırtına'dan kaçıyor.

Kızıl. Öfkeli. Alevli. Dinmez fırtına'nın bulutları batıdan akıyordu. Suyun içinde yayılan kanlar gibi her yeni fırtına bulutunun arkasından bir yenisi fışkırıyor, kan kaybeder gibi şimşekler akıtıyorlardı. Ve kavganın altında, o çalkantılı denizlere düşen gölgesindeki dalgaların üzerine gemiler yayılmıştı.

"Gemiler mi?" diye fısıldadı. "Fırtına sırasında yelken mi açtılar?"

O kontrol ediyor, dedi Fırtınababa küçük bir sesle, yağmurun pıtırıtısı gibiydi. Fırtınayı kullanıyor, Şeref'in bir zamanlar beni kullandığı gibi.

Düşmanı okyanusta durdurmak da buraya kadardı. Dalinar'ın acemi donanması fırtınadan korunmak için kaçmışken düşman engellenmeden gelmişti. İttifak da parçalanmıştı zaten, bu şehri korumayacaklardı.

Fırtına Thaylen Şehri'nin önündeki körfezi karartırken yavaşladı,

sonra durmuş gibi göründü. Batıda gökyüzünü kaplamıştı ama garip bir şekilde ilerlemiyordu. Düşman gemileri gölgesinde kıyıya çıktı, çoğu doğrudan karaya oturuyordu.

Amaram'ın birlikleri şehir ve körfezin arasındaki alanı tutmak için şehir kapılarından dışarı aktı, duvarların üzerinde hareket edebilmeleri için yeterli alan yoktu. Alethiler kara ordusuydu ve zafer için en büyük şansları parshmenlere gemilerden inerken saldırmaktı. Arkalarında Thaylen askerleri duvarlara yerleşti ama tecrübeli değillerdi. Onların asıl güçleri her zaman donanmaları olmuştu.

Dalinar aşağıdaki sokaktan General Khal'ı belli belirsiz duyabiliyordu, habercilere ve kâtiplere Urithiru'ya haber yollamaları ve Alethi takviye güçlerini çağırması için bağıyordu. Çok yavaş, diye düşündü Dalinar. Birlikleri uygun şekilde mevzilendirmek saatler alabilirdi ve Amaram adamlarına acele ettiriyor olsa da, gemilere düzgün bir saldırı düzenlemek için zamanında toplanamayacaklardı.

Ve bir de gemilerden gökyüzüne fırlayan düzinelerce Kaynaşık vardı. Dalinar ordularının Yeminkapısı'ndan çıkarken dar yollarda sıkıştırıldıklarını, şehrin aşağı kısmına inmeye çalışırken havadan saldırıya uğradıklarını hayal etti.

Hepsi korkutucu bir güzellikle bir araya gelmişti. Fırtınadan kaçan kendi donanmaları. Hazırlıksız orduları. Aniden dağılan destek...

“Her şeyi planlamış.”

O böyle hareket eder.

“Biliyor musun, Terbiye beni hatıralarımın döneceği konusunda uyarmıştı. Beni ‘budadığını’ söylemişti. Bunu neden yaptığını biliyor musun? Hatırlamak zorunda mıydım?”

Bilmiyorum. Durumla ilgisi var mı?

“Bir sorunun cevabına bağlı,” dedi Dalinar. Pencerenin önünde duran şifonyerin üzerindeki kitabı dikkatle kapattı ve kapağındaki sembollere dokundu. “Bir adamın atabileceği en önemli adım nedir?”

Mavi üniformasını düzeltti, sonra kitabı aldı. Elinde tuttuğu *Krallanın Yolu* güven veriyordu, kapıdan çıktı ve şehre doğru indi.

“Bunca yol,” diye fısıldadı Shallan. “Zaten burada mıydı?”

Kaladin ve Adolin iki yanında heykel gibi duruyorlardı, yüzleri ifadesizdi. Shallan Yeminkapısı'nı belirgin bir şekilde görebiliyordu, köprünün ucundaki o yuvarlak platform kontrol binaları ile tam olarak aynı boyuttaydı.

Thaylen Şehri'nin kıyısını gösteren boncuk gölünün içinde yüzlerce ve yüzlerce garip spren duruyordu. Biraz insanımsı görünüyorlardı ama şekilleri çarpık ve garipti, pırıldayan karanlık bir ışıktan oluşmuş gibiydiler. Daha çok karalama insan silüetlerine benziyorlardı, tıpkı Shallan'ın çılgın bir hâldeyken çizdiği resimler gibi.

Kıyıda obsidiyen zemin boyunca kabaran canlı kırmızı ışıktan büyük koyu bir kütle vardı. Bu diğer hepsinden çok daha korkunç bir şeydi, bakmanın gözlerini *acıttığı* bir şey. Ve sanki bu da yetmezmiş gibi yarım düzine Kaynaşık tepelerinden geçti, sonra Yeminkapısı platformuna giden köprüye indi.

"Biliyorlardı," dedi Adolin. "O lanetli görü ile bizi buraya getirdiler."

"Geleceğini görebildiğini iddia eden *herkese* karşı dikkatli ol," diye fısıldadı Shallan.

"Hayır. Hayır, görü ondan değildi!" Kaladin telaşa ikisine birden baktı ve sonunda destek için Syl'e döndü. "Fırtınababa'yla birlikte... yani..."

"Çivit bizi bu yoldan gelmememiz için uyarmıştı," dedi Adolin.

"Başka ne yapabiliirdik ki?" dedi Kaladin, sonra sesini alçalttı, diğerleriyle birlikte ağaçların gölgelerine saklanmaya çekildi. "Çivit'in istediği gibi Boynuzyiyen Tepeleri'ne gidemezdik. Düşman orada da bekliyor! Herkes gemilerin orada devriye gezdiğini söylüyordu." Kaladin başını salladı. "Tek seçeneğimiz buydu."

"Geri dönmeye yetecek kadar yiyeceğimiz yok..." dedi Adolin.

"Olsaydı bile nereye gideceğiz?" diye fısıldadı Syl. "Celebrant ellerinde. Bu Yeminkapısı'nı izliyorlar, o yüzden büyük ihtimalle diğerlerini de izliyorlardır..."

Shallan obsidiyen zemine çöktü. Desen elini omzuna koyarak endişeyle alçak bir sesle uğuldamaya başladı. Bedeni yorgunluğundan kurtulmak için Fırtınaişığı arzuluyordu. Işık bir illüzyon yaratabilir, bu dünyayı birkaç saniye için de olsa başka bir şeylere dönüştürerek her şey yolundaymış gibi yapmasına izin verebilirdi...

"Kaladin haklı," dedi Syl. "Artık geri *dönemeyiz*. Kalan mücevherlerimiz fazla dayanmayacak."

"Denemek zorundayız," dedi Kaladin başıyla onaylayarak.

"Neyi deneyeceğiz Kal?" dedi Adolin. "Kendi başımıza bir Yokelçi ordusuyla savaşmayı mı?"

"Geçidin nasıl çalıştığını bilmiyorum," diye ekledi Shallan. "Ne kadar Fırtınaişığı'na ihtiyaç olabileceğini bile bilmiyorum."

"Bir şeyler... bir şeyler deneriz," dedi Kaladin. "Hâlâ Fırtınaişığı-

ğımız var. Bir illüzyon? Dikkat dağıtacak bir şeyler? Seni Yeminkapısı'na ulaştırabiliriz ve sen de... nasıl kaçacağımızı bulursun." Kafasını salladı. "Başarabiliriz. Başarmak zorundayız."

Shallan başını eğerek Desen'in uğuldamasını dinledi. Bazı sorunlar bir yalanla çözülemezdi.

Jasnah Yeminkapısı'na doğru koşan bir grup askerin yolundan dikkatle çekildi. Uzakalemler Urithiru'da yardıma gelmek için kuvvetlerin toplandıkları haberini almıştı. Ne yazık ki çok yakında onlar da Jasnah'nın bildiği şeyi kabul etmek zorunda kalacaktı.

Thaylen Şehri düşmüştü.

Düşmanları bu eli ustalıkla oynamıştı. Bu onu öfkeliyordu ama bu duyguyu kontrol altında tuttu. Hiç olmazsa Amaram'ın serse-riler çetesinin Thaylenli sivillere kaçacak zamanı verecek kadar dikkatleri üzerine çekeceğini umuyordu.

Fırtınanın şimşekleri şehri kızıyla aydınlatıyordu.

Odaklan. *Yapabileceği* şeylere odaklanmalıydı, yapmakta *başarısız olduğu* şeylere değil. Birincisi, amcasının anlamsız bir savaşta kendini öldürtmeyeceğinden emin olmalıydı. İkincisi, Thaylen Şehri'nin tahliye edilmesine yardım etmeliydi. Urithiru'yu sığınmacılara hazır olmaları konusunda uyarmıştı bile.

Ama daha bile acil olan bir konu ile ilgilenmesi için bu hedeflerin kısa bir süre beklemesi gerekecekti.

"Gerçekler uyuşuyor," dedi Bej. "Her zaman var olan gerçek yakında herkese görülecek." Elbisesinin yüksek yakasında tek elle tutunarak duruyordu, minicikti. "Haklısın. Bir hain var."

Jasnah eminelinin kol yenidoğmuşları açtı ve geriye kıvrılarak altındaki eldivenli elini açığa çıkardı. Ayrıca hazırlık olarak bir gözcünün kısa etekleri yanlardan ve önden yırtmaçlı, sarı ve altın renkli havahı ile altına pantolon giymişti. Çizmeleri sağlamdı.

Başka bir grup küfreden askerin yolundan çekildi ve Pailiah'Elin tapınağının kapısına giden merdivenleri çıktı. Kendisine verilen bilgiye uygun bir şekilde içeride Renarin Kholin'i yerde diz çökmüş buldu, başı eğikti. Yalnızdı.

Sırtından bir spren yükseldi, sıcaktan titreşen hava gibi ışıldıyordu, parlak kırmızıydı. Bir kar tanesi gibi kristalimsi bir yapıydı ama tavana doğru ışık damlatıyordu. Jasnah kesesinde Esasgörenlerin gerçek bir sprenlerinin bir çizimini taşıyordu.

Ve bu başka bir şeydi.

Jasnah elini yana uzattı, sonra derin bir nefes alarak Beji bir Pa-rekılıcı olarak çağırırdı.

Venli geminin doğaçlama köprüsünden aşağı atladı. Önündeki şehir başka bir harikaydı. Bir dağın yanı boyunca inşa edilmişti, neredeyse taşlar kesilerek yapılmış, Harap Ovalar'ı şekillendiren rüzgârlar ve yağmurlar tarafından oyulmuş gibi görünüyordu.

Etrafından yüzlerce şarkıcı geçiyordu. Aralarında bir Parezırh kadar etkileyici kabuk zırhları olan iri kıyım Kaynaşıklar yürüyordu. Sıradan şarkıcılardan bazıları savaşformdaydı ama Alethi akrabalarının aksine savaş eğitimi almamışlardı.

Azish, Thaylen, Marati... pek çok milletten oluşan bu yeni uyanmış şarkıcılar korkuyordu, şüphe içindeydi. Venli Ildırıp'a tutuldu. Onu da ön saflarda yürümeye zorlayacaklar mıydı? Venli'nin de pek bir savaş eğitimi yoktu, bir güç formundayken bile biçilip giderdi.

Narak'ta Dinmezfirtına'nın doğuşu için kurban edilen halkım gibi. Garaz hem dinleyici hem de şarkıcı hayatlarını harcamak konusunda epey hızlı görünüyordu.

Tını kesesinde Huzur'da titreşti ve Venli elini üzerine koydu. "Sus," diye fısıldadı Ildırıp'ta. "Sus. Onlardan birinin seni duymasını mı istiyorsun?"

Tını titreşimlerini isteksizce azalttı, gerçi Venli hâlâ kesesinden hafif bir titreşim hissedebiliyordu. Ve bu... bu onu rahatlatıyordu. Neredeyse kendisi de Huzur Ritmi'ni duyabildiğini düşündü.

İri Kaynaşıklardan biri ona seslendi. "Sen! Dinleyici kadın! Gel!"

Venli Yıkım Ritmi'ne tutuldu. Tanrı da olsalar bu şeylerin karşısında *gözü korkmayacaktı*. Bu Kaynaşık'ın yanına yürüdü ve başını dik tuttu.

Kaynaşık ona kını içinde bir kılıç uzattı. Kılıcı aldı ve İtaat'e tutuldu. "Daha önce balta kullanmıştım ama..."

"Bunu taşı," dedi Kaynaşık, gözleri hafifçe kırmızı parlıyordu. "Kendini koruman gerekebilir."

Venli daha fazla itiraz etmedi. Saygılı öz güven ile başkaldırı arasında ince bir çizgi vardı. Kılıcı ince vücuduna bağlarken biraz kabuğunun olmasını diliyordu.

"Şimdi," dedi Kaynaşık Kibir'de, uzun adımlarla ilerlerken ona yetişebilmesini bekliyordu. "Bana bu küçüğün ne dediğini söyle."

Venli ellerinde mızrak tutan işformlu bir grup şarkıcının toplandığı

yere doğru onu takip etti. Kaynaşıklarla antik dilde konuşuyordu ama bunlar Thaylence konuşuyorlardı.

Ben bir tercümanım, diye düşündü Venli rahatlayarak. Bu yüzden beni savaş meydanında istediler.

“Kutsal kişiye söylemek istediğin nedir?” dedi Venli Horgörü’de Kaynaşık’ın işaret ettiğine hitap ederek.

“Biz...” Şarkıcı dudaklarını yaladı. “Biz asker değiliz hanımefendi. Biz balıkçıyız. Burada ne yapıyoruz?” Her ne kadar kelimelerinde Kaygı Ritmi’nin birazı belli olsa da, sinmiş vücudu ve yüzü daha açık göstergelerdi. Bir insan gibi konuşuyor ve davranıyordu.

Dediklerini çevirdi.

“Size söyleneni yapmak için buradasınız,” dedi Kaynaşık onlara Venli aracılığıyla. “Karşılığında hizmet etmek için daha fazla fırsatla ödüllendirileceksiniz.” Ritmi Horgörü olsa da kızgın görünmüyordu. Daha çok... küçük bir çocuğa talimat verir gibiydi.

Bunu da iletti ve gemiciler huzursuzlukla kıpırdanarak birbirlerine baktılar.

“İtiraz etmek istiyorlar,” dedi Venli Kaynaşık’a. “Bunu onlarda görrebiliyorum.”

“Konuşabilirler,” dedi Kaynaşık.

Venli onlara söyledi ve liderleri başını eğdi, sonra Kaygı’da konuştu. “Sadece bu... Thaylen Şehri mi? Burası bizim evimiz. Ona saldırmamız mı bekleniyor?”

“Evet,” dedi Kaynaşık, Venli’nin çevirisinin ardından. “Sizi köle yaptılar. Ailelerinizi parçaladılar, size aptal hayvanlar gibi davrandılar. İntikam istemiyor musunuz?”

“İntikam mı?” dedi denizci destek için arkadaşlarına bakınarak. “Özgür olduğumuz için mutluyuz. Ama... demek istediğim... bazıları bize epey iyi davranıyordu. Başka bir yerlere yerleşip Thaylenlileri rahat bırakamaz mıyız?”

“Hayır,” dedi Kaynaşık. Venli çevirdi ve sonra sert adımlarla uzaklaşan Kaynaşık’ı takip etmek için atıldı.

“Yüce kişi?” diye sordu İtaat’te.

“Bunların yanlış Tutkusu var,” dedi. “Kholinar’a saldıranlar bunu memnuniyetle yaptı.”

“Alethiler savaşçı bir halk, yüce kişi. Bunu kölelerine de bulaştırmış olmaları şaşırtıcı değil. Belki bunlara daha iyi davranılıyordu.”

“Fazla uzun süre köle olmuşlar. Onlara daha iyi bir yol göstermeliyiz.”

Venli Kaynaşık'ı yakından takip etti, hem deli olmayan hem de mantıklı birini bulduğu için mutluydu. Pek çoğu benzer şikâyetleri paylaşan uğradıkları gruplara bağırıyordu. Sadece Venli'ye benzer türden cümleleri tekrarlatıyordu.

İntikamınızı almalısınız küçükler. Tutkunuzu kazanmak zorundasınız.

Daha önemli hizmetler için kendinizi kanıtlarsanız bir Soylu'nun konumuna yükseltilecek, bir güç formu kazanacaksınız.

Bu diyarlar çok uzun zaman önce sizindi, onlar çalmadan önce. Uysal olmak için eğitildiniz. Biz size tekrar güçlü olmayı öğreteceğiz.

Kaynaşık sakın kaldı ama sertti. İçin için yanan bir ateş gibiydi. Kontrollüydü ama parlamaya da hazırdı. En sonunda arkadaşlarından bazılarına katılmak için ilerledi. Etraflarında şarkıcı ordusu beceriksiz bir şekilde saf tutuyor, körfezin hemen doğusundaki alanı kaplıyordu. Alethi askerleri kısa bir savaş meydanının ilerisinde sancakları dalgalanarak toplanıyordu. Okçuları, ağır piyadeleri, hafif piyadeleri, hatta birkaç atlara binmiş süvarileri bile vardı.

Venli İzdırap'a tutuldu. Bu bir *katliam* olacaktı.

Birden garip bir şey hissetti. Bir ritim gibiydi ama baskıcıydı, *talpekârdı*. Havanın kendisini sallıyordu ve ayaklarının altında yer titre-di. Arkadaki bulutlardaki şimşekler bu ritimle çakıyor gibi görünüyordu ve bir an sonra etrafındaki bölgenin hayaletimsi sprenlerle dolu olduğunu gördü.

Bunlar ölülerin ruhları, diye fark etti Venli. Daha bir vücut seçmemiş Kaynaşıklar. Pek çoğu o kadar çarpılmıştı ki şarkıcı oldukları zor belli oluyordu. İkisi neredeyse bir bina kadar büyüktü.

Biri onların bile üzerinde yükseliyordu: girdap gibi dönen şiddetten oluşmuş bir yaratık, boyu küçük bir tepe kadar uzundu, tamamen kırmızı dumandan yapılmış gibi görünüyordu. Venli bunları gerçek dünyanın üzerini kaplar şekilde görüyordu ama bir şekilde çoğu kişi için görünmez olduklarını biliyordu. Diğer dünyayı görebiliyordu. Bu bazen olurdu, tam da...

Arkasında yakıcı bir sıcaklık ışıldadı.

Venli kendini hazırladı. Genellikle O'nu sadece fırtınalar sırasında görürdü. Ama... şimdi de fırtına *vardı*. Arkada asılı duruyordu, hareketsizdi, denizleri çalkalıyordu.

Yanında ışık katılaştı, altın ve beyaz mermer desenli yüzü ve bir baston gibi tuttuğu muhteşem bir asası olan antik bir parshmenin şeklini oluşturdu. Bir kez olsun varlığı Venli'yi anında buharlaştırmamıştı.

Venli rahatlayarak bir nefes verdi. Bu gerçek varlığından çok bir *izlenimiydi*. Yine de bir sarmaşıkfilizinin rüzgârda sallanan dokunaçları gibi güç yayılıyor, sonsuzluğa uzanıyordu.

Garaz bu savaşı bizzat yönetmek için gelmişti.

Teft saklanıyordu.

Diğerlerinin yüzüne bakamazdı. Yaptığı... yaptığı şeyden sonra mümkün değildi.

Kaya ve Bisig yaralı. Eth ölmüş. Oda harap edilmiş. Şerefkılıcı çalınmış.

Üzerinde... üzerinde Köprü Dört... üniforması varmış.

Teft dökülen utançsprenlerinin arasından geçerek taş koridorlarda koşturdu, kimsenin onu göremeyeceği bir yer arıyordu. Yine yapmıştı, ona güvenen bir başka gruba daha. Aynı iyi niyetle sattığı ailesi gibi. Aynı bağımlılığı için Sadeas'ın ordusunda terk ettiği mangası gibi. Ve şimdi... şimdi de Köprü Dört.

Karanlık koridorda yamuk bir taş parçasına ayağı takıldı ve düştü, homurdandı, yerde eli kesildi. İnledi, sonra orada yatarak kafasını taşlara vurdu.

Gizli bir yerler bulabilseydi de içeri sürünüp bir daha hiçbir zaman *asla* bulunamasaydı ya.

Başını kaldırdığı zaman onun orada durduğunu gördü. Işık ve havadan oluşmuş, saçlarının bukleleri sise dönüşerek kaybolan kadın.

“Neden beni takip ediyorsun?” diye hırladı Teft. “Git, diğerlerinden birini seç. Kelek! *Benden başka* kimi seçersen seç.”

Kalktı ve neredeyse hiç fiziksel varlığı olmayan kadını iterek geçti ve koridorda ilerlemeye devam etti. İleriden gelen ışık yanlışlıkla pencerelerin ve balkonların Yeminkapısı platformlarına yukarıdan baktığı kulenin dış halkasına geldiğini gösteriyordu.

Kanayan bir elle tutunarak taştan bir kapı ağzında nefes nefese durdu.

“Teft.”

“Beni istemiyorsun. Ben bitmişim. Lopen'i seç. Kaya'yı. Sizgil'i. Hay Cehennem be kadın. Ben...”

O neydi?

Zor duyulan sesler tarafından çekilerek boş odadan içeri yürüdü. O sesler... bağrışlar mıydı?

Balkona çıktı. Aşağıda mermer derili şekiller Yeminkapısı plat-

formlarının biri boyunca yayılmıştı, Kholinar'a gideniydi. Bunun kilitlenmiş olması gerekiyordu, kullanılmamalıydı.

Aşağıda gözcüler ve askerler panikle bağırırmaya başladılar. Urit-hiru saldırı altındaydı.

Koşmaktan nefes nefese kalmış olan Navani Thaylen Şehri'nin duvarına çıkan merdivenlerin son birkaç basamağını da aceleyle tırmandı. Burada Kraliçe Fen'in maiyetini buldu. *Nihayet.*

Kol saatini kontrol etti. Keşke sadece acıyı değil, yorgunluğu da etkileyebilen bir fabrial bulabilseydi. İşte o büyük bir şey olmaz mıydı? Ne de olsa yorgunluksprenleri vardı...

Navani uzun adımlarla duvarın üzerinde Fen'e doğru yürüdü. Aşağıda Amaram'ın kuvvetleri yeni Sadeas sancağını taşıyordu: orman yeşili üzerinde beyazla balta ve kule. Savaş meydanlarının ezeli eşlikçileri beklentispremleri ve korkuspremleri etraflarında büyüyordu. Sadeas'ın askerleri hâlâ kapılardan dışarı çıkıyordu ama okçu grupları şimdiden ilerliyordu. Yakında dağınık parshmen ordusunu oklamaya başlayacaklardı.

Ama o fırtına...

"Düşmanın sonu yok gibi," dedi Fen yaklaşan Navani'ye, amiralleri ona yer açıyordu. "Yakında meşhur Alethi askerlerinizi ilk elden değerlendirme fırsatım olacak, imkânsız bir savaşta çarpışırken."

"Aslında görüldüğünden daha iyi durumdayız," dedi Navani. "Yeni Sadeas ünlü bir stratejistir. Askerleri iyice dinlenmiş durumda ve disiplinde eksikleri olsa da azimleriyle bilinirler. Düşmana mevzilenmeyi bitiremeden saldıracakları. Ondan sonra eğer toparlanırlar ve sayı üstünlüğüyle bizi püskürtürlerse, takviye güçleri gelene kadar şehre çekilebiliriz."

Fen'in eşi Kmaki başıyla onayladı. "Bu savaş kazanılabilir Fen. Hatta gemilerimizden birkaçını bile geri almayı başarabiliriz."

Yer sarsıldı. Bir an için Navani sallanan bir gemideymiş gibi hissetti. Haykırdı, düşmemek için mazgalları kavradı.

Savaş meydanında, düşman ve Alethi birlikleri arasında zemin *parçalandı*. Çizgiler ve çatlaklar taşları yardı ve sonra elinin, önkolunun, dirseğinin ve üst kolunun hatları çatlaklarla çizilmiş devasa taştan bir *kol* kendini yukarı çekti.

En azından dokuz metre boyundaki bir canavar kendini taştan çekip çıkardı, aşağısındaki orduların üzerine taş parçacıkları ve toz yağ-

dırıyordu. Kayalardan yapılmış bir iskelet gibiydi; derin, erimiş kırmızı gözleri olan kama şeklinde bir kafası vardı.

Venli fırtınatortularının uyanmalarını izleyebilmişti.

Bekleyen ruhların arasında iki büyük enerji kütlesi vardı, o kadar çarpık, o kadar değişmiş ruhlardı ki hiç şarkıcı gibi görünmüyorlardı. Bir tanesi taş zeminden içeriye girdi, bir mücevherkalbin içine oturan bir spren gibi bir şekilde yerleşiyordu. Taşlar bedeni *oldu*.

Sonra kendisini kayalardan kopararak kurtuldu. Venli'nin etrafında parshmenler huşu içinde sendeleyerek geriledi, o kadar şaşırılmışlardı ki spren bile çekiyorlardı. Yoldaşı da taşın içine girer ama hemen kendini koparmazken, yaratık insan kuvvetlerinin tepesinde yükseldi.

Bunlardan bile daha büyük olan diğeri de vardı. Körfezin sularındaydı ama Venli diğer dünyayı görürken ona doğru bir bakış atmadan edemedi. Eğer bu iki daha küçük ruh böylesine korkutucu taş canavarlar yaratıyorsa, o güç dağı neydi?

Fiziksel Âlem'de Kaynaşıklar Garaz'ın önünde diz çöktü ve başlarını eğdi. Demek onlar da görebiliyorlardı. Venli de dizlerini taşlara vurarak hızla diz çöktü. Tını Kaygı'da titreşti ve Venli elini kesenin üstüne bastırarak sıktı. *Sus. Onunla savaşımayız.*

"Turash," dedi Garaz parmaklarını takip ettiği Kaynaşık'ın omzuna koyarak. "Eski dostum, bu yeni vücutta iyi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Turash.

"Zihnin sağlam Turash. Seninle gurur duyuyorum." Garaz elini Thaylen Şehri'ne doğru salladı. "Bugünkü zaferimiz için muazzam bir ordu hazırladım. Ödülümüz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Büyük öneme sahip mükemmel bir konum, Yeminkapısı olmandan bile," dedi Turash. "Ama ordularımız için korkuyorum efendim."

"Ya?" dedi Garaz.

"Zayıflar, eğitimsizler ve korkuyorlar. Çoğu savaşmayı reddedebilir. İntikama susamamışlar efendim. Fırtınatortularıyla bile kazanamayabiliriz."

"Bunlar mı?" diye sordu Garaz omzunun üstünden toplanmış şarkıcılara bakarak. "Ah, Turash. Çok *küçük* düşünüyorsun dostum! Benim ordum bunlar değil. Onları buraya izlemeleri için getirdim."

"Neyi izlemeleri için?" diye sordu Venli başını kaldırarak. Sindi ama Garaz onu hiç umursamadı. Garaz ellerini iki yana açtı, sarı-altın güç silüetinin arkasından sanki görünür olmuş rüzgâr gibi yayıldı.

Ötesinde, diğer yerde, o çalkalanan kırmızı güç daha *gerçek* oldu. Tamamen bu âleme çekildi ve okyanus kaydadı.

Bir şeyler dışarı fışkırdı. İlkel bir şeyler, Venli'nin daha önce de hissettiği ama hiçbir zaman gerçekten bilmediği bir şey. Kızıl sis. Karanlık bir günde görüp gerçek bir şey zannettiğin bir gölge kadar geçiciydi. Öfkeli, dört nala koşan kırmızı atlar. Öldüren ve ölen, kan döken ve bununla mest olan insanların silüetleri. Birbirlerinin üstüne yığılarak insanların üzerinde mücadele ettiği tepeyi oluşturan kemikler.

Kızıl sis kabaran dalgalardan yükseldi, suyun kenarı boyunca kuzeye doğru boş kayaların olduğu bir yere aktı. Venli'ye bir savaş arzusu getirmişti. Güzel bir odaklanma, dövüşmek için bir Heyecan.

Sprenlerin en büyüğü, çalkalanan kırmızı ışık kütlesi, Shades-mar'dan kayboldu.

Kaladin nefesini tuttu ve ağaçların dış kenarına yaklaştı, o gücün burayı terk ettiğini hissetti ve... diğer tarafa mı gitmişti?

"Bir şeyler oluyor," dedi hâlâ ne yapacaklarını tartışan Adolin ve Shallan'a. "Bir fırsat yakalamış olabiliriz!"

Garip spren ordusu da dalga dalga sönerek kaybolmaya başlar-ken Kaladin'in yanına gelip izlediler.

"Yeminkapısı mı?" diye sordu Shallan. "Belki onu kullanıyorlardır."

Saniyeler içinde sadece köprüyü koruyan altı Kaynaşık kaldı.

Altı, diye düşündü Kaladin. *Altı tanesini yenebilir miyim?*

Yenmesi gerekir miydi ki?

"Dikkatlerini dağıtmak için onlara meydan okuyabilirim," dedi diğerlerine. "Belki birkaç illüzyon da kullanabiliriz. Shallan gizlice gidip Yeminkapısı'nı nasıl çalıştıracağını çözerken onları uzaklaştırabiliriz."

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," dedi Adolin. "Ama..."

"Ne?" dedi Kaladin aceleyle.

"O ordunun nereye gittiği seni endişelendirmiyor mu?"

"Tutku," dedi Garaz. "Burada büyük Tutku var."

Venli üşüdüğünü hissetti.

"Bu adamları onlarca yıldır hazırlıyorum," dedi Garaz. "Yüceprenslerini öldüren den intikam almak, *kıracak* bir şeyler bulmaktan çok hiçbir şeyi istemeyen adamlar. Şarkıcılar izlesin ve öğrensin. Bugün bizim için savaşacak başka bir ordu hazırladım."

İlerilerindeki savaş meydanında insan saflarının omuzları çöktü, sancakları eğildi. Liderleri parıldayan Parezirh içindeki beyaz bir ata binmiş bir adamdı.

Miğferinin derinlerinde bir şeyler kırmızı parlamaya başladı.

Koyu sprenler adamlara doğru uçu, hazır vücutlar ve hevesli bedenler buluyorlardı. Kızıl sis onları arzuyla doldurmuş, zihinlerini açmıştı. Ve sprenler de bu açık ruhlardan içeri girerek adamlarla *bağ kuruyordu*.

“İnsanları içine yerleşmeyi mi öğrendiniz efendim?” dedi Turash İtaat'te.

“Sprenler her zaman onlarla bağ kurabiliyordu Turash,” dedi Garaz. “Sadece doğru zihin yapısı ve ortam gerekiyor.”

Yeşil üniformalı on bin Alethi silahlarını kavradı; gözleri koyu, tehlikeli bir kırmızıyla parladı.

“Gidin,” diye fısıldadı Garaz. “Kholin sizi kurban edecekti! Öfkedenizi gösterin! Yüceprensinizi öldüren Karadiken'i öldürün! Tutku'nuzu serbest bırakın! Acınızı bana verin ve bu şehri benim adıma ele geçirin!”

Ordu döndü ve parlayan zırhı içindeki Paredar önderliğinde Thaylen Şehri'ne saldırdı.

La Seta - 1400

Onları kabul ettik, tanrıların emrettiği gibi. Başka ne yapabilirdik ki? Mahzun bir halktı, yuvaları yoktu. Merhametimiz bizi yok etti. Çünkü ihanetleri tanrılarımıza kadar bile uzandı; sprenlere, taş ve rüzgâra.

Eila Stele'den

O bsidiyen ağaçların altından çıkarken Kaladin rüzgârı duyabildiğini düşündü. Syl bu yerde rüzgâr olmadığını söylemişti. Yine de o duyduğu titreyen cam yaprakların çınlaması mıydı? Etrafindan akan serin, temiz havanın iç çekişi miydi?

Son yarım yıl boyunca çok ilerleme kaydetmişti. Parshendi oklarına karşı köprü taşıyan adama çok uzak biri gibi görünüyordu. O adam ölümü kabul etmişti ama şimdi, her şeyin griye boyandığı kötü günlerde bile, ölüme *meydan okuyordu*. Ölüm onu alamazdı çünkü hayat acıyla dolu olsa da tatlıydı.

Syl vardı. Köprü Dört'ün adamları vardı. Ve en önemlisi de amacı vardı.

Bugün Kaladin, Dalinar Kholin'i *koruyacaktı*.

Thaylen Şehri'nin diğer taraftaki varlığına işaret eden ruhlar denizine doğru uzun adımlarla ilerledi. O sırayla duran ruhlardan pek çoğunun alevleri kesif *kırmızıya* dönmüştü. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile onu ürpertiyordu. Boncukların altında çalkalandığı köprüye çıktı ve düşman onu fark etmeden önce kemerinin en yüksek noktasına ulaştı.

Altı Kaynaşık döndü ve havaya yükseldi, onu incelemek için dizildiler. Uzun mızraklarını kaldırdılar, sonra etrafa bakındılar, şok olmuş gibi görünüyorlardı.

Bir insan, tek başına mıydı?

Kaladin çizmesinin ucunu hafifçe beyaz mermer köprüye sürterek bir ayağını geriye çekti ve bir savaş duruşuna geçti. Zıpkını tek eliyle kolunun altına kıştırarak tuttu, derin bir nefes verdi.

Sonra Fırtınasığrı'nın hepsini birden çekti ve ışıkla patladı.

Gücün kucaklayışı içinde bir ömrü dolduracak kadar hatıra yerine oturmuş gibi oldu. Yağmurda Gaz'ı yere devirmek. Bir köprünün önünde koşarken meydan okumayla bağışmak. Gözyaşları sırasında talim alanında kendine gelmek. Fırtınaduvarında suikastçıyla savaşmak.

Kaynaşıklar uzun pelerinleri ve cübbeleri arkalarında dalgalanarak ona doğru atıldı. Kaladin kendini dümdüz yukarıya Çiviledi ve çok ama çok uzun zamandır ilk defa gökyüzüne yükseldi.

Dalinar yer bir kez daha sarsılırken tökezledi. Dışarıdan ikinci bir dizi çatlama sesi duyuldu. Şehir duvarının dışını görebilmek için artık şehrin çok aşağısındaydı ama kırılan taşların ne anlama geldiğini bildiğinden korkuyordu. İkinci bir fırtınatortusu.

Etrafta siviller bağırır ve çığlık atarken mor korkusprenleri sokaklardan fıskırdı. Dalinar şehrin Eski Semt denilen merkezi bölgesi boyunca ilerlemiş ve şehir duvarına en yakındaki alçak bölge Aşağı Semt'e daha yeni girmişti. Arkasındaki basamaklar yukarıdaki Yemin-kapısı'na doğru kaçan insanlarla doluyordu.

Titreme azalırken Dalinar panik içinde bir binanın kapısını yumruklayan genç bir annenin kolunu yakaladı. Onu kollarında çocuğuyla merdivenlerden yukarı yolladı. Çarpışan orduların arasında kalmamaları için bu insanları sokaklardan çekmesi, tercihen Urithiru'ya sığınmaya göndermesi gerekiyordu.

Dalinar bir sonraki binalar sırasını koşarak geçerken yaşını hissediyordu, *Kralların Yolu* hâlâ kolunun altındaydı. Üstünde neredeyse hiç küre yoktu, bu bir hataydı ama Zırh'ı ya da Kılıç'ı da yoktu. Çok uzun yıllardan sonra Pareler olmadan ilk savaşı olacaktı. Bu rolden çekilmekte ısrar etmişti ve savaş meydanında komuta etmeyi Amaram ile diğer Paredarlara bırakmak zorunda kalacaktı.

Amaram'ın durumu nasıldı? Dalinar son gördüğünde yüceprens

okçularını diziyordu ama şehrin bu kadar aşağısındayken Dalinar dışarıdaki birlikleri göremiyordu.

Ani bir duygu üzerine çöktü.

Odak ve tutkuydu. Hevesli bir enerji, bir sıcaklık, bir güç vaadiydi. Şan.

Hayat.

Dalinar için bu savaşıma arzusu uzun zaman önce geri çevirdiği bir aşığın ilgisi gibiydi. Heyecan buradaydı. Eski, *sevgili* dostu.

“Hayır,” diye fısıldadı bir duvara doğru yığılarak. Duygu onu depremden daha fazla sarsmıştı. “*Hayır.*”

Tadı o kadar, o kadar güzeldi ki. Bu şehri tek başına kurtarabileceğini fısıldıyordu. Heyecan’ı içeri alırsa Karadiken geri dönebilirdi. Parelere ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey bu tutkuydu. Bütün şaraplardan daha tatlıydı.

Hayır.

Heyecan’ı bir kenara iterek aceleyle doğruldu. Ancak bunu yaparken duvarın ötesinde bir gölge hareket etti. Dokuz metre kadar taştan bir canavar altı metrelik şehir duvarının üzerinde yükseldi, görülerindeki yaratıklardan biriydi. Fırtınatortusu ellerini kenetledi, sonra aşağı savurarak şehir duvarını *kırdı*, etrafa iri taş parçaları savruldu.

Dalinar siper almak için atıldı ama düşen büyük bir kaya ona vurarak bir duvara çarptı.

Karanlık.

Düşüş.

Kuvvet.

Nefesi kesildi ve Fırtınaişığı içine doldu, silkinerek kendine geldi ve kolunun kaya parçasının altında sıkıştığını gördü, taşlar ve toz önündeki enkazla dolu bir sokağın üstüne yağıyordu. Ve... sadece enkaz değildi. Öksürdü. O yumruların bazılarının tozla kaplanmış hareketsiz yatan bedenler olduklarını fark etti.

Kolunu kayanın altından çekmeye çalıştı. Yakınlarda fırtınatortusu kırık duvara tekme atarak bir delik açtı. Sonra yeri sallayan adımlarla içinden geçerek Eski Semt’in ön kısmını oluşturan kayalık alana yaklaştı.

Devasa taş bir ayak Dalinar’ın yanında yeri *ezdi*. Fırtınalar adına! Acıyı ya da vücuduna verdiği hasarı umursamadan koluna asıldı ve en sonunda kurtardı. O sürünerek uzaklaşırken Fırtınaişığı onu iyileştirdi. Canavar Eski Semt’in ön kısmındaki binalarından birinin çatısını söktü ve her tarafa moloz yağdırdı.

Mücevher Rezervi miydi? Canavar çatıyı bir kenara attı ve Dalinar'ın daha önce gözden kaçırdığı omuzlarına binmiş birkaç Kaynaşık binanın içine atladı. Dalinar savaş meydanına gitmekle orada her ne oluyorsa araştırmak arasında kararsızdı.

Neyin peşinde oldukları hakkında fikrin var mı, diye sordu Fırtınababa'ya.

Hayır. Bu garip bir davranış.

Ani bir kararla Dalinar yakınlardaki molozun altından kitabını çekip çıkardı, sonra artık boş olan Eski Semt basamaklarından yukarı doğru geri koştu, fırtınatortusuna tehlikeli derecede yakındı.

Canavar aniden kükredi, gök gürültüsü gibiydi. Şok dalgası ne-redeyse Dalinar'ı bir kere daha yere deviriyordu. Devasa yaratık bir öfke krizi içinde Mücevher Rezervi'ne *saldırdı*, duvarlarını ve iç kısımlarını dağıttı, parçaları arkasına fırlattı. Milyonlarca parıltılı cam parçası şehrin üstüne, duvara ve ötesine dökülürken güneş ışığını yakaladı.

Küreler ve mücevherler, diye fark etti Dalinar. Thaylenah'nın bütün zenginliği. Yapraklar gibi saçıldı.

Yaratık rezervin etrafındaki bölgeyi yumruklarıyla döverken öfkesi de gittikçe artıyor gibi görünüyordu. Parlayan sarı bir sprene benzer bir şeyin yol gösterdiği iki Kaynaşık hızla geçerken Dalinar sırtını bir duvara yasladı. Bu iki Kaynaşık uçabiliyor gibi görünmüyorlardı ama hareketlerinde afallatıcı bir zarafet vardı. Taş sokak boyunca hiç zahmetsizce, sanki yerler yağ kaplıymış gibi kayarak geçtiler.

Dalinar sokakta birbirlerine sokulmuş bir grup katibin içinden sıkışarak geçip takip etti ama o yetişmeden önce Kaynaşıklar kalabalıkların içinde hareket etmeye çalışan pek çok sayıdaki tahttrevandan bir tanesine saldırdılar. Devirdiler, hamalları kenara ittiler ve içeri daldılar.

Kaynaşıklar Dalinar'ın bağırışlarını umursamadı. Kısa süre sonra hızla uzaklaştılar, bir tanesi kolunun altına büyük bir cisim sıkıştırmıştı. Dalinar kaçan birkaç tüccardan Fırtınaişığı çekti, sonra tahttrevana giden yolun geri kalanını koştu. İçinde genç bir Thaylenli kadın ve bandajlara bakılırsa önceden yaralanmış gibi görünen yaşlı bir adam buldu.

Dalinar sersemlemiş kadının doğrulup oturmasına yardım etti. "Ne istiyorlardı?"

"Berrakbey?" dedi kadın Thaylence. Gözlerini kırıştırdı, sonra Dalinar'ın kolunu kavradı. "Kralın Gözyaşı... bir yakut. Daha önce de çalmayı denemişlerdi ve şimdi, şimdi aldılar!"

Bir yakut mu? Basit bir mücevher mi? Hamallar pek kendinde olmayan yaşlı adamla ilgileniyordu.

Dalinar omzunun üzerinden uzaklaşan fırtınatortusuna baktı. Düşman Mücevher Rezervi'ndeki serveti görmezden gelmişti. Neden bu yakutu istiyorlardı? Daha fazla ayrıntı soracaktı ki başka bir şey dikkatini çekti. Daha yüksek olan bu noktadan fırtınatortusunun duvarda açtığı delikten dışarıyı görebiliyordu.

Dışarıdaki savaş meydanında gözleri kırmızı parlayan şekiller saf tutuyordu. Ama parshmen değillerdi.

Bunlar Sadeas üniformalıydı.

Jasnah Parekilici'nı sıkı sıkı tutarak, sessizce tapınağın içine doğru ilerledi. Renarin'den yükselen kristal ve ışıktan oluşmuş bir kar tanesi şeklindeki kırmızı spren Jasnah'yı hissetmiş ve paniğe kapılmış gibi göründü, hızla Renarin'in içine girdi.

Bir spren var, dedi Bej. Yanlış bir spren.

Renarin Kholin yalancıydı. O bir Esasgören değildi.

O Garaz'ın bir spreni, dedi Bej. Yozlaşmış bir spren. Ama... bir insan, ona mı bağlanmış? Bu şey yok gibi.

"Var," diye fısıldadı Jasnah. "Bir şekilde."

Şimdi Renarin'in fısıldadığını duyacak kadar yaklaşmıştı. "Hayır... Baba, hayır. Hayır, *lütfe*..."

Shallan Işık ördü.

Eskiz defterinin sayfalarından hatırladığı basit bir illüzyondu: ordu-
dan bazı askerler, Urithiru'dan insanlar ve yolculuğu sırasında çizdiği
sprenlerden bazıları. Toplamda yaklaşık yirmi kişiydi.

"Taln'ın tırnakları," dedi Adolin Kaladin gökyüzüne doğru fırlarken. "Köprücü epey hevesli."

Kaladin Kaynaşıkların dördünü uzaklaştırdı ama ikisi geride kaldı. Shallan grubuna Çivit'in bir illüzyonunu, sonra çizdiği Ulaşkanlar'ın bazılarını ekledi. Bu kadar fazla Fırtınaışığı kullanmaktan nefret ediyordu, ya Yeminkapısı'nı açmak için yeterince kalmazsa?

"İyi şanslar," diye fısıldadı Adolin'e. "Unutma, bunları ben kontrol etmeyeceğim. Sadece basit hareketler yapacaklar."

"İdare ederiz," Adolin Desen, Syl ve kılıcının sprenine bir bakış attı. "Değil mi çocuklar?"

"Mmmm," dedi Desen. "Şişlenmekten hoşlanmıyorum."

"Bilgece sözler dostum. Bilgece sözler." Adolin Shallan'a bir öpü-

cük verdi, sonra köprüye doğru koşmaya başladı. Syl, Desen ve ölü-
göz Adolin'i takip etti, ona bağlı olan illüzyonlar da.

Bu kuvvet geride kalmış son iki Kaynaşık'ın dikkatini çekti. Onların dikkati dağılmışken Shallan köprünün dibine doğru süzüldü, sonra boncukların içine yavaşça indi. Köprünün altından sessizce ilerledi, kıymetli Fırtınaışığı'nı kullanarak kendine *Şeref'in Yolu*'nda bulduğu boncuklardan biriyle yürüyecek güvenli bir yol yapıyordu.

Bu tarafta Yeminkapısı'nı temsil eden küçük ada platforma ulaştı. Yukarısında iki devasa spren duruyordu.

Köprüdeki bağışlara bakılırsa Adolin ve diğerleri işlerini yapıyorlardı. Ama Shallan kendininkini yapabilecek miydi? Zırh giymiş heykellere benzeyen binalar kadar uzun iki nöbetçinin altına geldi.

Biri sedef renkliydi, diğeri ise alacalı ve yağlı bir siyahla parılıyordu. Onlar Yeminkapısı'nı mı koruyorlardı yoksa bir şekilde çalışmasını mı sağlıyordu?

Yapacak başka bir şey bulamayan Shallan elini salladı. "Ee, merhaba?"

İki kafa yavaş yavaş ona doğru döndü.

Biraz önce ölülerin ruhlarıyla dolu olan Venli'nin etrafındaki hava şimdi girdaplanan dumandan tek bir siyah silüet dışında boştu. İlk başta onu gözünden kaçmıştı çünkü normal bir kişi büyüklüğündeydi. Garaz'ın yakınında duruyordu ve Venli neyi temsil ettiğini bilmiyordu.

İkinci fırtınatortusu kanca gibi elleri olan vücudu kadar uzun kollarını yerde sürüklüyordu. Doğuya doğru kayalık meydana geçerek şehir duvarları ve dönek insan ordusuna doğru yürüdü. Venli'nin hemen arkasında batıda sıradan şarkıcılar gemilerinin önünde dizilmişti. Savaş meydanının kuzeyini kaplayan Yaradılmamış'ın kırmızı sisinden uzak duruyorlardı.

Garaz Venli'nin yanında duruyordu, yanan altın renkte parlayan bir güçtü. İlk fırtınatortusu şehri terk etti ve yere bir şey koydu: Kaynaşıklardan iki tanesi, ince bedenleri ve çok az zırhları olan tanrılardı. Kayaların üzerlerinden acayip bir zarafetle kayarak dönek ordunun etrafından dolaştılar.

"O taşdıkları şey ne?" diye sordu Venli. "Bir mücevher mi? Bura-
ya *bunun* için mi geldik? Bir taş için mi?"

"Hayır," dedi Garaz. "Bu sadece bir önlem, potansiyel bir felaketi önlemek için yaptığım bir son dakika değişikliği. Bugün elde ettiğim

ödöl çok daha büyük, şehrin kendisinden bile daha müthiş. Özgür-lüğümün yolu. Roshar'ın felaketi. İlerle çocuğum. Duvardaki deliğe doğru. Benim için konuşmana ihtiyacım olabilir.”

Venli yutkundu, sonra şehre doğru yürümeye başladı. Girdapla-nan sislerden oluşan karanlık ruh da takip etti, bir vücuda yerleşme-miş son ruhtu.

Kaladin bu karanlık gökleri, tekinsiz bulutları ve uzak bir güneşi olan yerde havada yükseldi. Kaynaşıklardan sadece dördü peşinden gelmeyi seçmişti. Diğer ikisiyle Adolin'in başa çıkması gerekecekti.

Dörtlü becerikli bir şekilde uçuyordu. Kaladin gibi Çivileme kulla-nıyorlardı ama hızlarını onun kadar değiştiremiyor gibi görünüyorlar-dı. Çivilemelerle daha yüksek hızlara ulaşmaları daha uzun sürüyor-du, bunun da arayı açık tutmayı kolaylaştırması gerekirdi.

Ama *fırtınalar adına*, öyle uçuyorlardı ki! Ne kadar da zariflerdi. O ya da bu yöne doğru yalpalamıyor, bir hareketten diğerine kıvrakça ge-çiyorlardı. İlerlemelerinin rüzgârını şekillendirmek ve uçuşlarını kont-rol etmek için vücutlarının tamamını kullanıyorlardı. Beyazlı Suikastçı bile bunlar kadar akışkan, bunlar kadar rüzgârın kendisi gibi değildi.

Kaladin gökyüzüne çıkmış olabilirdi ama fırtınalar adına, zaten ön-ceden başka birilerinin daha önceden ilişkilendirildiği bir yere elini uzatmış gibi görünüyordu.

Onlarla savaşmak zorunda değilim, diye düşündü. *Sadece Shallan geçidi nasıl çalıştıracakını çözene kadar oyalamam yeter.*

Kaladin kendini yukardaki o garip, fazla düz bulutlara doğru Çivile-di. Havada döndü ve Kaynaşıklardan birinin ona yettiğini gördü, so-luk beyaz derisinde tek bir kırmızı mermer çizgisi olan bir erkekti, ya-naklar boyunca akan duman gibiydi. Yaratık uzun mızrağını ona doğru sapladı ama Kaladin tam zamanında kendini yana doğru Çiviledi.

Çivilemek uçmak *değildi* ve gücünün bir kısmı da bundan geliyor-du. Kaladin'in havada hareket etmek için herhangi bir yöne dönük ol-ması gerekmiyordu. Yukarıya ve biraz kuzeye doğru düştü ama aşı-ğuya dönük savaşıyor, düşmanın kargısını zıpkınıyla savuşturuyordu. Kaynaşık'ın silahı çok daha uzundu ve tek bir keskin uç yerine sivril-tilmiş kenarları vardı. Zıpkını Kaladin'e ciddi bir dezavantaj veriyordu.

Tamam. Bunu değiştirme zamanı.

Kaynaşık kargısını bir kez daha yukarı saplarken Kaladin zıpkının sapındaki iki eliyle birden öne uzanarak yan çevirdi. Düşman mızra-

ğının kolları, göğsü ve zıpkını arasındaki boşluktan geçmesine izin verdi.

Kendi silahını birkaç kere aşağı doğru Çiviledi. Sonra da bıraktı.

Zıpkın kargının sapı boyunca kaydı ve Kaynaşık'ın kollarına çarptı. Yaratık acıyla bağırarak silahını bıraktı. Kaladin aynı anda tüm yukarı Çivilemelerini bıraktı ve kendini aşağıya doğru bağlayarak dalış yaptı.

Ani sarsıcı değişiklik midesinin kasılmasına ve görüşünün kararmasına neden oldu. Fırtınasığı'yla bile bu neredeyse çok fazla gelmişti. Kulakları çınlarken dişlerini sıkı ve anlık görüş kaybı neyse ki geri dönene kadar dayandı. Havada döndü, sonra yukarı yükseldi ve yanından düşerken kargıyı yakaladı.

Dört Kaynaşık da arkasından daldılar, daha dikkatliydiler. Uçuşunun rüzgârı neredeyse bayılacak olması sebebiyle yüzünde biriken terleri serinletti.

Bunu... bir daha denemeyelim, diye düşündü Kaladin yeni silahını tartarken. Buna benzer şeylerle kargı düzeni antrenmanı yapmıştı ama normalde teke tek dövüşte kullanmak için fazla uzunlardı. Uçmak bunu telafi ederdi.

Silahsız bıraktığı Kaynaşık zıpkını yakalamak için aşağı fırladı. Kaladin avcunu yukarı çevirerek diğerlerine el salladı, sonra yakındaki yanları ormanlık obsidiyen dağlara doğru atıldı, Kaladin ve diğerlerinin geldikleri yöndü. Aşağıda Shalla'nın illüzyonlarının köprüdeki iki Kaynaşık'a saldırdıklarını görebiliyordu.

Gözler ileri, diye düşündü Kaladin diğer dördü peşinden gelirken. O da bu yaratıklar gibi göklere aitti.

Bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti.

Birinci Aqasix I. Yanagawn, bütün Makabak'ın imparatoru, gemisinin kamarasında volta atıyordu.

Gerçekten bir imparator gibi *hissetmeye* başlamıştı. Artık vezirlerle ya da evlatlarla konuşurken utanmıyordu. Şimdilerde bahsettikleri şeylerin çoğunu anlıyordu ve birileri ona "Majesteleri," diye seslendiği zaman yerinden sıçramıyordu. Bir zamanlar sarayda gizli gizli gezinen korku içindeki bir hırsız olduğunu dikkate değer derecede unutmaya başlıyordu.

Ama öte yandan, bir imparatorun bile hükmünün sınırları vardı.

Diğer tarafa yürüdü. Azish desenleriyle süslü asil cübbeler ile geniş kenarlı süslü bir şapka olan İmparatorluk Yuanazixini'nin ağırlığı

üstüne biniyordu. Lanet şeyi çıkarırdı ama en önemli üç danışmanı-
la konuşurken ona ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

“Lift kalmış olmamız gerektiğini düşünüyor,” dedi. “Savaş Thay-
len Şehri’ne geliyor.”

“Sadece donanmamızı fırtınadan koruyoruz,” dedi Noura.

“Kusura bakma Vezir ama bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun.
Şehirden ayrıldık çünkü siz Kholin’in düşman tarafından oyuna geti-
rildiğinden endişe ediyordunuz.”

“Tek neden bu değil,” dedi Evlat Unoqua. Koca göbekli yaşlı bir
adamdı. “Kayıp Parlayanlar konusunda her zaman şüpheli olmuştuz-
dur. Antik kayıtların tercümeleri tarafından da kanıtlandığı gibi Dalinar
Kholin’in kullanmayı arzu ettiği güçler aşırı derecede tehlikeli!”

“Lift diyor ki...” dedi Yanagawn.

“Lift mi?” dedi Noura. “Onun söylediklerine fazla kulak asıyorsu-
nuz Yüce Majesteleri.”

“Çok zeki.”

“Bir keresinde kuşağınızı yemeye çalıştı.”

“O bunun... bir tür tatlı olduğunu düşünmüştü.” Yanagawn derin
bir nefes aldı. “Dahası Lift sıradan zeki insanlar gibi değil. Zekâsı farklı.”

“Nasıl farklı Yüce Majesteleri?” diye sordu Vezir Dalksi. Resmî
başlığının altından çıkan saçları toz beyazıydı.

“Bir arkadaşına ihanet etmenin yanlış olacağını bilen türden. Ben
geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorum. İmparator ben miyim, de-
ğil miyim?”

“İmparator *sizsiniz*,” dedi Noura. “Ama Majesteleri, derslerinizi ha-
tırlayın. Bizi doğunun monarşilerinden ve katlandıkları kargaşalardan
ayırان şey imparatorumuzun yetkisinin sınırlı olması. Azir bir hanedan
değişikliğine dayanabilir ve dayanacaktır da. Gücünüz mutlak ama
tamamını kullanmıyorsunuz. Kullanmamalısınız.”

“Siz seçildiniz,” dedi Unoqua. “Yaezir tarafından...”

“Ben *seçildim*,” diye lafını kesti Yanaga. “Çünkü Beyazlı Suikastçı
benim için de gelseydi kimse arkamdan bir damla gözyaşı dökmeye-
cekti! Artık oyun oynamayalım, olur mu?”

“Siz bir mucize gerçekleştirdiniz,” dedi Unoqua.

“*Lift* bir mucize gerçekleştirdi. Şimdi güvenmek için fazla tehlikeli
dediğiniz güçleri kullanarak!”

Üçlü birbirlerine baktılar; iki vezir, bir evlat. Unoqua dinî liderle-
riydi ama yüksek mevki sınavlarını geçtiği yıla göre en kıdemli olan
Noura’ydı, ki bunu da inanılmaz bir şekilde *on iki* yaşında başarmıştı.

Yanagawn kamara penceresinin önünde durdu. Dışarıda dalgalar gemilerini dövüyor, çalkalanıyor, sallıyordu. Kendi daha küçük gemisi ana donanmayla buluşmuş ve Thylen kıyısındaki Vtlar Koyu'na sığınırken onlara katılmıştı. Ama uzakalemlerle gelen raporlar Dinmez fırtına'nın Thaylen Şehri'nin yanında *durduğunu* söylüyordu.

Kapı çalındı. Yanagawn kabul etmeyi yaşına rağmen en az kıdemli olana Dalksi'ye bıraktı. Açık kahverengi derili bir muhafız içeri girerken Yanagawn gösterişli sandalyesine oturdu. Yüzünün kenarına bir kumaş parçası bastıran ve resmî imparator huzuruna kabul selamını vererek eğilirken yüzünü buruşturan bu adamın tanıdık geldiğini düşündü.

“Vono?” diye sordu Noura. “Ne oldu? Onun dikkatini dağıtacak ve meşgul tutacaktın, değil mi?”

“Öyle yapıyordum Ekselansları,” dedi Vono. “Kürelerimi tekmeleyip beni yatağın altına tikiştirene kadar. Ee, Ekselansları. Beni nasıl hareket ettirebildi, bilmiyorum. Pek de büyük sayılmaz ama...”

“*Lift mi?*” diye düşündü Yanagawn. Neredeyse haykırarak açıklama talep edecekti ama bunu yapmak bu adamı küçük düşürdü. Yanagawn güçlkle kendini tuttu ve Noura dersini öğrenmiş olmasını başıyla onaylayarak takdir etti.

“Bu ne zaman oldu?” diye sordu Noura.

“Yola çıkmadan hemen önce,” dedi muhafız. “Üzgünüm Ekselansları. O zamandan beri baygındım, daha yeni kendime geldim.”

Yanagawn Noura'ya döndü. Şüphesiz *şimdi* geri dönmenin önemini görecek. Fırtınanın ilerlemesine daha vardı. Hâlâ geri dönebilirlerdi...

Kapıya ikinci bir şekil yaklaştı, cübbelerinde ikinci seviye, yedinci halka kâtiplerin desenleri olan bir kadındı. Hızla içeri girdi ve Yanagawn'a resmî selamı verdi, o kadar acele ediyordu ki üçüncü koşulsuz itaat hareketini unutmıştu.

“Vezirler,” dedi onlara da eğilerek, sonra Unoqua'ya. “Şehirden haber var!”

“İyi haber mi?” diye sordu Noura umutla.

“Alethiler Thaylenlilere karşı döndü ve şimdi şehri fethetmeye çalışıyorlar! En başından beri parshmenlerle müttefiklermiş. Ekselansları, bir tuzaktan kıl payı kurtulduk!”

“Çabuk,” dedi Noura. “Gemilerimizi Alethi askeri taşıyan bütün gemilerden ayırın. Hazırlıksız yakalanmamalıyız!”

Yanagawn'ı huzuruna çıkma zevkini tatma sırası gelmiş bir düzine

genç katibin gözetimine terk ederek gittiler. Endişe ve korkuyla sandalyesine yerleşti, içinde bir bulantı hissediyordu. Alethiler hain miydi? Lift yanılmıştı. Yanagawn yanılmıştı. Yaezir onları kutsasın. Bu gerçekten de dünyanın sonuydu.

Biz kapının bekçileriyiz, dedi iki dev spren Shallan'a, sanki birmiş gibi birbirlerinin üstüne binen seslerle konuşuyorlardı. Ağızları oynama da sesleri Shallan'ın içinde çınılıyordu. Işıkören, bu geçidi kullanmaya iznin yok.

"Ama geçmem gerek," diye haykırdı Shallan onlara doğru. "Ödeme yapacak Fırtınaışığı'm var."

Ödemen reddedilecek. Atanın sözüyle kilitlendik.

"Atanız mı? O kim?"

Ata artık ölü.

"O zaman..."

Kilitliyiz. Shadesmar'a gidiş ve dönüş atanın son günlerinde yasaklandı. İtaat etmeye zorunluyuz.

Shallan'ın arkasında köprüde Adolin zekice bir taktik geliştirmişti. Bir illüzyon gibi davranıyordu.

Shallan sahte insanlarını savaşıyor gibi davranmaya ayarlamıştı, gerçi doğrudan kontrolü olmadan bu sadece öyle durmaları ve silahlarını havaya sallamaları anlamına geliyordu. Kendisi açığa çıkmamak için Adolin de aynısını yapmayı seçmişti, zıpkınını rastgele etrafına sallıyordu. Desen ve Syl de aynısını yaparken iki Kaynaşık havaya yükselmişti. Bir tanesi darbe aldığı kolunu tutuyordu ama iyileşiyor gibiydi. O kalabalıkta *birilerinin* gerçek olduğunu biliyor ama kim olduğunu kestiremiyorlardı.

Shallan'ın zamanı azdı. Tekrar kapı bekçilerine baktı. "Lütfen. Diğer Yeminkapısı Kholinar'da, geçmeme izin vermişti."

İmkânsız, dediler. Şeref tarafından sprenlerin çiğneyemeyeceği kurallarla bağlandık. Bu geçit kapalı.

"O zaman neden o diğerlerinin geçmelerine izin verdiniz? Daha önce burada duran ordunun?"

Ölülerin ruhlarının mı? Onların bizim geçidimize ihtiyaçları yoktu. Düşman tarafından çağırıldılar, antik yollardan bekleyen taşıyıcılara doğru çekildiler. Siz yaşayanlar aynısını yapamazsınız. Geçmek için dikeyselliğe gitmeniz gerek. Devasa sprenler uyum içinde başlarını yana eğdiler. Özür dileriz. Biz çok uzun bir zamandır... yalnızız. Tekrar

insanoğluna geçit vermek hoşumuza giderdi. Ama yasaklanmış şeyi yapamayız.

Semadeşenlerden Szeth savaş meydanının çok üstünde asılı duruyordu.

“Alethiler taraf mı değiştirdi aboshi?” diye sordu Szeth.

“Gerçeği gördüler,” dedi yanında asılı duran Nin. Sadece ikisi izliyordu, Szeth Semadeşenlerin geri kalanının nereye gittiğini bilmiyordu.

Yakınlarında Dinmez fırtına memnuniyetsizle gümbürdedi. Yüzeyinde kırmızı şimşekler dalgalanıyor, bir buluttan diğerine geçiyordu.

“En baştan beri bu dünya parshmenlere aitti,” dedi Szeth. “Hal-kım işgalci bir düşmanın dönüşüne karşı değil, evin sahiplerine karşı nöbet tutuyordu.”

“Evet,” dedi Nin.

“Ve sen de onları durdurmaya çalıştın.”

“Eğer dönerlerse neyin olması gerektiğini biliyordum.” Nin ona doğru döndü. “Bu diyarlarda yetki kime ait Neturo-oğlu-Szeth? Bir adam evini şehirbeyi vergi toplamaya gelene kadar yönetebilir. Şehirbeyi arazilerini yücebey ödemesini almak için gelene kadar kontrol edebilir. Ama savaş ülkesine geldiği zaman yücebey yüceprence hesap vermek zorundadır. Ya kral? O ise... Tanrı'ya hesap vermek zorundadır.”

“Tanrı'nın öldüğünü söylemiştin.”

“Bir tanrı öldü. Başka biri fetih hakkıyla savaşı kazandı. Senin de epey uygun bir benzetmeyle belirttiğin gibi, bu diyarların esas efendileri evin anahtarlarıyla geri döndüler. Şimdi söyle bana Üçüncü İdeal'e yemin etmek üzere olan Neturo-oğlu-Szeth, Semadeşenler kimin kanunlarını takip etmeli? İnsanların mı, yoksa bu diyarların gerçek sahiplerinin mi?”

Bir seçenek varmış gibi görünmüyordu. Nin'in mantığı sağladı. Hiçbir seçenek yoktu...

Aptal olma, dedi kılıç. Hadi gidip şunlarla savaşalım.

“Parshmenlerle mi? Bu diyarların haklı sahipleri onlar,” dedi Szeth.

Haklı mı? Bir diyar üzerinde kimin hakkı olur ki? İnsanlar her zaman bir şeyleri sahipleniyorlar. Ama kimse, sahiplenilenlere sormuyor, değil mi? Mesela benim sahibim yok. Vivenna bana anlattı. Ben hür bir kılıcımdır.

“Başka seçeneğim yok.”

Öyle mi? Bana binlerce yılı bir taşın emirlerine uyarak geçirdiğini anlatmamış mıydın?

“Yedi yıldan fazla kılıç-nimi. Ve taş a değil, onu elinde tutanın sözlerine uydum. Benim...”

Başka seçeneği mi yoktu?

Ama hiçbir zaman bir taştan fazlası olmamıştı.

Kaladin aşağı daldı ve ağaç tepelerinin üzerinden geçerek cam yaprakları tıngırdattı, arkasına kırık cam parçalarından bir sağanak gönderdi. Dağın yokuşuyla birlikte yukarı dönerken hızına bir Çivileme, sonra bir tane daha ekledi.

Ağaç hattını geçtikten sonra kendini kayalara yaklaştıracak şekilde Çiviledi, yüzü obsidiyen sadece birkaç santimle sıyrılıyordu. Rüzgârı etrafında şekillendirmek için kollarını kullanarak iki dağın buluştuğu camsı siyah kayalardaki bir açıklığa doğru açıldı.

Işık ve rüzgârla canlıydı, Kaynaşıkların ona yetişip yetişmemeleri umurunda değildi.

Bırak izlesinler.

Açısı aralıktan geçmek için yanıştı, bu yüzden Kaladin kendini dağ yamacından uzağa doğru Çiviledi ve Çivilemelerini sürekli olarak birbiri ardına değiştirerek kocaman bir dönüş yaptı. Havada bir daire çizdi, sonra Kaynaşıkların yanından hızla geçerek doğrudan aralığın içine daldı, duvarlara o kadar yakındı ki geçişlerini hissedebiliyordu.

Diğer taraftan dışarı çıktı, sevinçliydi. Şimdiye kadar Fırtınaşığı'nın tükenmiş olması gerekmez muydu? Eğitiminin ilk aylarındaki kadar hızla bitirmiyordu.

Kaynaşıkların üçü onu takip etmek için aralıktan dışarı fırlarken Kaladin yamaçlara doğru daldı. Onları obsidiyen dağın dibi boyunca peşine taktı, sonra Shallan ve diğerlerini kontrol etmek için geri Yeminkapısı'na doğru geri döndü. Yaklaşırken ağaçların arasına alçaldı, hâlâ inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Kendini uçurumların içinde gidiyormuş gibi ayarlıyordu. Bu ağaçlardan kaçınmak da ondan pek farklı değildi.

Aralarından dolandı, yönünü kontrol etmek için Çivilemelerden çok vücudunu kullanıyordu. Geçiş kırıkan camlardan bir melodi yarattı. Ormandan dışarı fırladı ve onun zıpkınını almış olan dördüncü Kaynaşık'ı buldu. Yaratık saldırdı ama Kaladin kaçındı ve boncuk de-

nizinin üstünden geçmeye başlayana kadar zemin boyunca şiddetle ilerledi.

Hızlı bir bakışla Shallan'ın platformda ellerini başının üzerinde salıdığını gördü; daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu gösteren, önceden ayarladıkları işaretleri.

Kaladin denizin üstünde devam etti ve boncuklar Fırtınası'na tepki verdi, arkasında bir dalga gibi titiyor ve kabarıyorlardı. Sonuncu Kaynaşık yavaşlayarak olduğu yerde durdu ve diğer üçü de yavaşça ormandan çıktılar.

Kaladin bir kez daha daire çizdi, boncuklar arkasında sudan bir sütun gibi havaya yükseldi. Bir yay çizerek döndü ve zıpkınlı Kaynaşık'a yaklaştı. Kaladin parshmenin silahına vurup kenara itti, sonra düşmanının göğsüne bir tekme atarken kendi kargısının arkasını yukarı savurarak zıpkını sapından yakaladı.

Zıpkın yukarı gitti. Kaynaşık geriye gitti.

Yaratık bir Çivilemeyle kendini havada durdurdu, sonra ellerine baktı, Kaladin zıpkını boş eliyle yakalarken afallamıştı. Silahsız kalan düşman bir şeyler bağırdı ve kafasını iki yana sallayarak kılıcını çekti. Uçuşan cübbeleriyle yaklaşan diğer üçüne yaklaşmak için arkaya doğru kaydı.

Bunlardan biri tek başına ileri çıktı, beyaz yüzünde kırmızı desenler olan erkekti ve kargısıyla Kaladin'i işaret ederek bir şeyler söyledi.

"Dilinizi bilmiyorum," diye seslenerek cevap verdi Kaladin. "Ama eğer bana teke tek meydan okuduysan kabul. Seve seve."

O anda Fırtınası'ğı bitti.

Navani en sonunda kayayı sıkıştığı yerden kurtarmayı başardı ve iterek kapı ağzından geriye kalanların içinden attı. Diğer taşlar da etrafına düştü ve duvarın üstüne çıkan bir yol açıldı.

Ya da geriye ne kaldıysa.

Durduğu yerden beş metre kadar uzakta duvar çıkıntılı ve kırık bir boşlukla bitiyordu. Öksürdü, sonra örgüsünden kaçmayı başarmış bir tutam saçını geri itti. Duvardaki taş muhafız kulelerinden birine kaçıp sığınmışlardı ama sallantılar yüzünden bir tarafı çökmüştü.

Kraliçeyi korumak için gelen üç askerin üstüne yıkılmıştı. Zavallılar. Arkada Fen başından yaralanmış eşinin enkazın üzerine çıkmasına yardım ediyordu. İki kâtip de Navani ve kraliçeyle birlikte buraya sığınmıştı ama amirallerin çoğu diğer yöne koşarak bir sonraki muhafız kulesine girmişlerdi.

O kule artık yoktu. Canavar yıkıp atmıştı. Şimdi de yaratık dışarıdaki ovada yürüyerek ilerliyordu, gerçi Navani dikkatini neyin çektiğini görememişti.

“Merdivenler,” dedi Fen eliyle göstererek. “Görünüşe göre sağlam kalmış.”

Aşağıya inen merdiven tamamen taşların içindeydi ve aşağıdaki küçük bir muhafız odasına gidiyorlardı. Belki yaralılara yardım edecek ve hayatta kalanlar için enkazı arayacak askerler bulabilirlerdi. Navani kapıyı çekip açtı ve Fen ile Kmakl’ın önden geçmesine izin verdi. Kendi de takip etmek için hareketlendi ama tereddüt etti.

Hay Cehennem, duvarın ötesindeki görüntü büyüleyiciydi. Kırmızı şimşekli fırtına. İki taş canavarı. Ve sağ kıyı boyunca kaynayan, çalkalanan kırmızı sis. Belirli bir şekli yoktu ama bir şekilde etleri parçalanmış koşan atlar gibilerdi.

Kesinlikle Yaradılmamışlardan biriydi. Garaz’ın antik bir spreni. Zaman ve tarihin ötesinden bir şey. Buradaydı.

Bir bölük asker delikten şehre girmeyi yeni bitirmişti. Bir bölük daha içeri girmek için dışarıda toplanıyordu. Navani onlara bakarken gittikçe artan bir ürperti hissetti.

Kırmızı gözler.

Alaşak bir sesle nefesini tutarak merdivenden uzaklaştı ve duvar boyunca yalpalayarak kırık taş kenara geldi. *Ah Yaradan, hayır...*

Dışarıdaki saflar ayrılarak tek bir parshmen kadınına yol açtılar. Navani gözlerini kısarak onda neyin bu kadar özel olduğunu görmeye çalıştı. Kaynaşıklardan biri miydi? Kadının arkasından kırmızı sis kabarıyor ve parlak beyaz bir aygırın üstündeki Parezirhi giymiş olanı da dâhil askerlerin arasında dalgalanmaları için dokunaçlar gönderiyordu. Amaram taraf değiştirmişti.

Her şekil ve boyutta Yokelçilerden oluşmuş ezici bir orduya katılmıştı. Bununla nasıl savaşılabiliyorlardı?

Bununla *kim* nasıl savaşılabirdi?

Navani yıkık duvarın kıyısında dizlerinin üstüne düştü. Ve sonra başka bir şeyi fark etti. Aykırı bir şeyi, aklının ilk başta kabul etmeyi reddettiği bir şeyi. Yalnız bir şekil nasıl olduysa şehre zaten girmiş askerlerin etrafından dolanmayı başarmıştı. Şimdi de mavi üniformasıyla enkazın üstünde ilerliyordu, kolunun altına bir *kitap* sıkıştırmıştı.

Yardımsız ve savunmasız Dalinar Kholin yıkık duvardaki açıklığa adımını attı ve orada kâbusla tek başına yüzleşti.

Başkadünyalılardan sakının. Hainlerden. Dilleri tatlı ama zihinleri kana susamış olanlardan. Onları aranızda almayın. Onların yardımına koşmayın. Doğru adlandırıldılar Yokelçi diye, çünkü yokluk onları takip etti. Duyguyu içine çeken boş çukur. Yeni bir tanrı. Onların tanrısı.

Eila Stele'den

Dalinar çizmeleri taşlarda sürtünerek yıkıntıların üstüne çıktı. Burada kırmızı fırtınanın yakınında hava fazla durgundu. Can-sızdı. Hava nasıl bu kadar hareketsiz olabiliyordu?

Amaram'ın ordusu deliğin dışında tereddüt ediyordu. Askerlerin bazıları şimdiden içeri girmişti ama büyük kısmı kendi sıralarını beklemek için saftutuyordu. Bir şehre böyle saldırdığın zaman kendi birliklerini arkadan çok fazla itmek istemezdin, yoksa düşmanın önünde sıkışılırdı.

Bunlar düzgün saf tutmuyordu, hırılıyorlardı, gözleri kırmızıydı. Daha da çarpıcı olanı ayaklarının altında yatan zenginliği görmezden gelmeleri idi. Rezervi yok eden fırtınatortusu tarafından bu ovaya fırlatılmış küreler ve mücevherlerden bir tarlaydı, hepsi sönüktü.

Bunun yerine kan istiyorlardı. Dalinar onların savaşmak için duydukları açlığın tadını alabiliyordu. Onları geride tutan neydi?

İkiz fırtınatortuları duvara doğru gümbür gümbür yürüdüler. Askerlerin arasında kırmızı bir pus süzülüyordu. Savaşın ve ölümün görüntüleri. Ölümcül bir fırtına. Dalinar bununla tek başına yüzleşiyordu. Tek bir adam. Yıkık bir hayalden geriye kalmış tek şey.

“Ee...” dedi aniden bir ses sağ tarafından. “Plan ne?”

Dalinar kaşlarını çattı, sonra dönüp baktığında basit bir gömlek ve pantolon giymiş uzun saçlı Reshi bir kız buldu.

“Lift? Sen gitmedin mi?” diye sordu Dalinar Azişçe.

“Gittim tabii. Orduna ne oldu?”

“Artık ona aitler.”

“Onları beslemeyi mi unuttun?”

Dalinar ciddi bir savaş düzeni almış birliklerden çok hayvan sürülerine benzeyen askerlere baktı. “Belki de yeterince çok çaba harcamamışımdır.”

“Sen... hepsiyle birden tek başına savaşmayı filan mı düşünüyorsun?” dedi Lift. “Bir kitapla mı?”

“Burada savaşacağım başka birisi var.”

“...Bir kitapla mı?”

“Evet.”

Lift başını salladı. “Peki tamam. Niye olmasın? Benim ne yapmamı istiyorsun?”

Kız geleneksel Parlayan Şövalye İdeallerine uymuyordu. Boyu bir buçuk metre bile yoktu, zayıf ve cılızdı, askerden çok bir sokak çocuğuna benziyordu.

Ayrıca Dalinar’ın elindeki tek şeydi.

“Bir silahın var mı?” diye sordu Dalinar.

“İ ih. Okumam yok.”

“Okuma...” Dalinar kitabına bir baktı. “Gerçek bir silahı kastetmiştim Lift.”

“Ha! Evet, bunlardan bir tane var.” Elini yana doğru uzattı. Sisler katlaşılarak küçük ışıltılı bir Parekiliç şeklini aldı.

...Ya da hayır, bu sadece bir çubuktu. Basit bir tutacağı olan gümmüş bir çubuk.

Lift omzunu silkti. “Wyndle insanları incitmekten hoşlanmıyor.”

İnsanları incitmekten... Dalinar gözlerini kırıştırdı. Nasıl bir dünyada yaşıyordu ki *kılıçlar insanları incitmekten* hoşlanmıyordu?

“Kısa süre önce bir Kaynaşık bu şehirden kaçtı,” dedi Dalinar. “Devasa bir yakut taşıyordu. Onu neden istediklerini bilmiyorum ve öğrenmemeyi tercih ederim. Onu geri çalabilir misin?”

“Tabii. Kolay.”

“Seninkine benzer bir güçle hareket edebilen bir Kaynaşık bulacaksn. Bir kadın.”

“Dediğim gibi. Kolay.”

“Kolay mı? Bence düşündüğün kadar...”

“Rahat ol dede. Taşı çal. Bunu yapabilirim.” Derin bir nefes aldı, sonra Fırtınaşığıyla patladı. Gözleri incimsi bir beyaza dönerek parladı. “O zaman sadece ikimiziz, öyle mi?”

“Evet.”

“Tamam. Orduyla iyi şanslar.”

Dalinar dönüp bir asayı bir baston gibi tutan, altın rengi giyinmiş bir silüetin aralarında belirlediği askerlere baktı.

“Beni endişelendiren ordu değil,” dedi Dalinar. Ama Lift çoktan fırlayıp gitmiş, duvarın dibinden koşuyor ve ordunun dışından dolanıyordu.

Garaz peşinde bir avuç Kaynaşık ve Dalinar’ın görülerine çektiği kadınla birlikte yürüyerek Dalinar’a yaklaştı, bir de dönen dumandan yapılmış gibi görünen gölgeli bir spren vardı. O neydi?

Garaz ilk başta Dalinar’a hitap etmek yerine Kaynaşıklarına döndü. “Yushah’a söyleyin burada kalıp hapishaneyi korumasını istiyorum. Kai-garnis duvarı yıkmakla iyi iş çıkardı, ona şehre geri dönüp Yeminkapısı’na ilerlemesini söyleyin. Eğer Tisark cihazı güvenceye alamazsa yok etsinler ve mücevherlerini alsınlar. Sprenlerine bir şey olmadığı sürece yeniden inşa edebiliriz.”

İki Kaynaşık gitti, kule gibi yükselen fırtınatortularından birer tane sine doğru koştu. Garaz ellerini esasının üstünde kavuşturdu ve Dalinar’a gülümsedi. “Pekâlâ dostum. İşte buradayız ve zamanı geldi. Hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Dalinar.

“Güzel, güzel. Başlayalım.”

İki Kaynaşık, Adolin’in yakınlarında kolayca erişemeyeceği bir mesafede asılı durmuş, Shalla’nın illüzyonlarını izliyorlardı. Adolin aralarına karışmak için elinden geleni yapıyor, zıpkınını deli gibi sallıyordu. Syl’in nereye gittiğinden emin değildi ama memnuniyetle uğuldayan ve camdan bir dalı sallayan Desen eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Kaynaşıklardan biri diğerini dürterek daha yeni fark ettikleri Shalla’nı işaret etti. İkisi de onun Yeminkapısını açmasından endişeli gibi görünmüyordu, bu kötüye işaretli. Cihaz hakkında Adolin’in ekibinin bilmediği neyi biliyorlardı?

Kaynaşıklar Shalla’nı arkalarını döndüler ve Adolin’in anlamadığı bir dilde konuşmaya devam ettiler. Bir tanesi sırayla birer birer il-

lüzyonlara işaret etti, sonra mızrağıyla saplama hareketi yaptı. Kadın olan diğeri kafasını iki yana salladı ve Adolin neredeyse cevabını anlayabiliyordu. *Hepsine teker teker vurmayı denedik. Birbirlerine karşı şıp duruyorlar, bu yüzden takip etmek zor.*

Bunun yerine kadın olan bir bıçak çekti ve elini kesti, sonra illüzyonlara doğru salladı. Turuncu kan illüzyonların üstüne düştü ve leke bırakmadan içlerinden geçti ama Adolin'in yanağına damladı. Adolin kalbinin hızlandığını hissetti ve belli etmeden kanı silmeye çalıştı ama kadın memnun bir gülümsemeyle ona doğru işaret etti. Erkek olan başına götürdüğü parmağıyla onu selamladıktan sonra kargısını uzattı ve dümdüz Adolin'e doğru uçtu.

Hay Cehennem.

Adolin kenara kaçtı ve Kaptan Notum'un bir illüzyonunun içinden geçerek dağılmasına sebep oldu. Geri birleşti ama bir saniye sonra kargısını Adolin'in sırtına doğrultmuş olan Kaynaşık'ın içinden geçmesiyle tekrar parçalandı.

Adolin hızla döndü ve zıpkınını kargıyı engellemek için havaya savurdu ama Kaynaşık yine de ona çarparak geriye fırlattı. Adolin taş köprüye düştü sertçe ve kafasını vurdu, yıldızlar görüyordu.

Görüşü bulanarak zıpkınına uzandı ama Kaynaşık kargısının arkasıyla vurarak silahı uzağa yolladı. Sonra yaratık köprü'nün üzerinde hafifçe parlamaya başladı, dalgalanan cübbesi hareketsizleşti.

Adolin kemerindeki bıçağı çekti, sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı, dengesi bozuktu. Kaynaşık kargısını indirerek iki elle kolunun altında tuttu ve bekledi.

Mızrağa karşı bıçak. Adolin nefesini alıp verdi, Shalan'a doğru giden diğeri Kaynaşıklar konusunda endişeliydi. Zahel'in derslerini hatırlamaya çalıştı, tam olarak böyle bir karşılaşmanın antrenman alanında pratiğini yaptıkları günleri. Jakamav bir Paredarın mızrağa karşı bıçakla kendini savunması gerekebileceği fikrine gülerек eğitimi reddetmişti.

Adolin bıçağı döndürerek ucunu aşağı çevirdi, sonra mızrak darbelerini savuşturabilmek için öne doğru uzattı. Zahel ona fısıldıyordu. Düşman mızrağı saplayana kadar bekle, savuştur ya da kaç, sonra sol elinle mızrağı yakala. Kendini bıçağı düşmanın boynuna saplayabilecek kadar yakına çek.

Tamam. Bunu yapabiliirdi.

Gerçi elbette bunu Zahel'e karşı yaparken on seferin yedisinde ölüyordu.

Yine de seni rüzgârlar kutsasın, seni yaşlı baltatazısı, diye düşündü. Adolin denemek için öne bir adım attı ve darbeyi bekledi. Geldiği zaman Adolin kargının ucunu bıçağıyla kenara itti, sonra sol eliyle...

Düşmanı doğaüstü bir hareketle geriye kaydı, fazla hızlıydı, hiçbir sıradan insan bu şekilde hareket edemezdi. Adolin uyum sağlamaya çalışırken tökezledi. Kaynaşık kargıyı tembelce çevirdi, sonra akıcı bir hareketle Adolin'in tam karnına sapladı.

Ani acı saplanmasıyla Adolin'in nefesi kesildi, iki büküm oldu, kanı ellerinde hissetti. Kaynaşık, ucu Adolin'in kanıyla parıldayan mızrağı çekip çıkarırken neredeyse *sıkılmış* gibi görünüyordu, sonra silahı attı. Yaratık yere indi ve onun yerine kötü görünüşlü bir kılıcı kınından çekti. İlerledi, Adolin'in savuşturmak için yaptığı zayıf hamleyi vurarak bir kenara itti ve öldürmek için kılıcı kaldırdı.

Birisi arkadan Kaynaşık'ın üzerine atladı.

Yırtık kıyafetler içindeki bir şekildi, deri yerine kahverengi sarmaşıkları ve kazınarak silinmiş gözleri olan öfkeli, tırmalayan bir kadındı. Adolin ölügözü uzun tırnaklarıyla Kaynaşık'ın yüzünü çizerek geriye doğru sendelemesine sebep olurken bakakaldı. Kaynaşık ise her nedense *mırıldanıyordu*. Kılıcını sprenin göğsüne sapladı ama bu onu biraz bile engellemedi. Sadece Adolin Kılıç'ını çağırmaya çalıştığı zaman yaptığı gibi bir çığlık attı ve saldırmaya devam etti.

Adolin silkindi. *Kaçsana salak!*

Yaralı karnını tutarak ve attığı her adımda acıyla sarsılarak sendeleyerek adımlarla köprü boyunca Shallan'a doğru ilerledi.

Hileye başvurmak bizi kandırmayacak ya da irademizi zayıflatmayacak, Işıkören, dedi nöbetçiler. Çünkü bu gerçekten de bir karar meselesi değil, bir doğa meselesi. Yol kapalı kalacak.

Shallan illüzyonların etrafında erimesine izin verdi, sonra yorgunlukla yere çöktü, tükenmişti. Yalvarmayı, kandırmayı, bağırmayı ve hatta Işıkörmeyi denemişti. Faydasızdı. Başarısız olmuştu. Köprüdeki illüzyonları dalgalanıyor ve yok oluyorlardı, Fırtınasıkları bitiyordu.

Aralarından arkasından akan karanlık enerjiyle bir Kaynaşık fırladı, kargısı doğrudan Shallan'ı hedefliyordu. Kenara atlayarak önünden kıl payı kaçabildi. Yaratık bir rüzgârla geçti, sonra bir saldırı daha yapmak için yavaşladı ve döndü.

Shallan ondan önce ayağa sıçradı. "Desen!" diye bağırıyordu içgüdüsel bir hareketle ellerini öne uzatırken, Kılıç'ını çağırmaya çalışmıştı.

Bir parçası tepkisinin bu olmasından etkilenmişti. Adolin onunla gurur duyardı.

Elbette ki işe yaramadı. Desen köprüden bağırarak özür diledi, paniğe kapılmıştı. Ama yine de o anda kargısını kalbine doğrultmuş üzerine gelen düşmanla yüzleşirken Shallan *bir şeyi* hissetti. Desen ya da onun gibi bir şeydi, zihinsel menzilinın hemen ötesinde. Diğer taraftaydı ve eğer ona bir tutunabilse, onu bir besleyebilseydi...

Fırtınasığı damarlarında köpürerek içinden akar, cebindeki bir şeye doğru uzanırken bağırırdı.

Önünde bir duvar belirdi.

Shallan'ın nefesi kesildi. Duvarın diğer tarafından gelen tiksindirici bir *güm sesi* Kaynaşık'ın çarptığına işaret ediyordu.

Bir duvar. İşlenmiş taşlardan yapılmış, kenarları kırık fırtına kapası bir *duvardı*. Shallan aşağı baktı, hâlâ Peçe'nin beyaz pantolonunu giyiyordu ve cebinin garip duvara bağlı olduğunu gördü.

Bu da neydi böyle? Küçük bıçağını çıkardı ve cebini kesip kurtardı, sonra tökezleyerek geri çekildi. Duvarın ortasında taşların içine gömülmüş küçük bir boncuk vardı.

Bu aşağıdaki denizi geçmek için kullandığım boncuk, diye düşündü Shallan. Yaptığı şey Ruhdökme gibi hissettirmişti ama farklıydı.

Desen koşarak yanına geldi, köprüden inerken uğulduyordu. Adolin ve Syl neredeydi?

"Duvarın ruhunu aldım," dedi Shallan. "Ve fiziksel şeklinin bu tarafta belirmesini sağladım."

"Mmm. Ben bu boncukların ruhtan çok zihin olduğunu düşünüyorum ama burada gerçekten zuhur ettiler. Çok güzel. Ama antrenmansızsın. Mmm. Uzun süre dayanmayacak."

Kenarları şimdide dağılarak dumana dönmeye başlamışlardı. Diğer taraftan gelen bir tıkırtı sesi Kaynaşık'ın yenilmediğini, sadece sersemlediğini gösteriyordu. Shallan duvara arkasını döndü ve koşarak köprüye çıktı, dev nöbetçilerden uzaklaşıyordu. Birkaç illüzyonunun yanından geçti ve Fırtınasığı'nın birazını geri aldı. Şimdi Adolin nerede...

Adolin! Yaralanmıştı!

Shallan koştu ve kolundan yakaladı, tökezleyen Adolin'i ayakta tutabilmek için uğraştı.

"Sadece küçük bir kesik," dedi Adolin. Tam göbeğinin altına bastırıldığı parmaklarının arasından kan sızıyordu. Üniformasının arkası da kan olmuştu.

“Küçük bir kesik mi? Adolin! Sen...”

“Zaman yok,” dedi Adolin ona yaslanarak. Başıyla Shallan’ın sa-
vaştığı Kaynaşık’a işaret etti, duvarının üzerinden havaya yükseliyor-
du. “Diğeri benim arkamda bir yerlerde. Her an tepemize binebilir.”

“Kaladin,” dedi Shallan. “Nerede...”

“Mmm...” dedi Desen eliyle işaret ederek. “Fırtınasığı tükendi ve
şu taraftaki boncukların içine düştü.”

Harika.

“Derin bir nefes al,” dedi Shallan Adolin’e, sonra onu da kendisiy-
le birlikte köprüden aşağı çekerek boncuklara doğru atladı.

Lift süper oldu.

Güçleri, cisimlere gerçekten dokunmadan üzerlerinden kayabil-
me becerisi şeklinde ortaya çıkıyordu. Çok ama çok kaygan olabili-
yordu, ki bu da iyiydi çünkü Alethi ordusunun etrafından dolanırken
askerler onu yakalamaya çalışıyorlardı. Döğmeleri açık gömleğini,
kolunu, saçını yakalıyorlardı. Onu tutamıyorlardı. Kayıp gidiyordu.
Sanki bir şarkıyı yakalamaya çalışır gibiydiler.

Sıralarının arasından fırladı ve iyice bir kayganladığı dizlerinin üze-
rine düştü. Bu da gözleri kırmızı parlayan adamlardan uzaklaşarak
dizlerinin üzerinde gitmeye devam ettiği anlamına geliyordu. Şimdi
büyük ihtimalle bir Yokelçi olmadığı kesinleşmiş olan Wyndle yanında
yerde sürünerek ilerleyen küçük yeşil bir çizgiydi. Hızla büyüyen, ora-
sından burasından küçük kristallerin çıktığı bir sarmaşığa benziyordu.

“Ah, bu hoşuma gitmedi,” dedi.

“Hiçbir şey senin hoşuna gitmiyo ki.”

“Bakin işte bu doğru *değil* hanımım. Azir’de geçtiğimiz o hoş ka-
sabayı sevmiştim.”

“Terk edilmiş olanı mı?”

“Ne kadar da huzur doluydu.”

İşte, diye düşündü Lift *gerçek* bir Yokelçi’yi görerek, Parshmenle-
re benzeyen türdendi, ama büyük ve korkutucuydu. Bu bir kadındı ve
kayaların üzerinde kolayca ilerliyordu, o da *süper* gibiydi.

“Her zaman merak etmişimdir,” dedi Lift. “O mermer desenler *her*
yerlerinde var mı sence?”

“Hanımım, bunun bir önemi var mı?”

“Belki şimdi yoktur,” diye itiraf etti Lift, kırmızı fırtınaya bir bakış
atarak. Bacaklarını kayganlı ama ellerini kaygansız tutuyordu, böy-

lece kendini çekebiliyor ve yönlendirebiliyordu. Dizlerinin üzerinde gitmek ayakta durmak kadar havalı görünmüyordu ama Lift ayakta süper olmaya çalıştığı zaman genellikle sonu kıcı havada bir kaya parçasına çakılmak oluyordu.

O Kaynaşık gerçekten bir elinde büyük bir şey taşıyormuş gibi görünüyordu. Büyük bir mücevher gibi bir şey. Lift o tarafa yöneldi, bu da onu o parshmen ordusuna ve gemilerine tehlikeli şekilde yaklaştırıyordu. Yine de Yobelçi kadın dönüp onu fark etmeden önce epey bir yaklaştı.

Lift kayarak durdu, Fırtınaişığı'nı söndürdü. Midesi guruldadı, o yüzden muhafızının cebinde bulduğu kurutulmuş etten bir lokma aldı.

Yobelçi monoton bir sesle bir şeyler söyleyerek devasa yakutu kaldırdı, içinde Fırtınaişığı yoktu, bu da iyiydi çünkü olsa epey bir parlak olurdu. Hatta Gawx'a bebeklerin nasıl yapıldığını anlattığındaki yüzünden bile daha kırmızı ve daha parlak olurdu. Böyle şeyleri zaten öğrenmiş olması gerekirdi. Eskiden aç kalası bir hırsızdı! Hiç mi fahişe filan görmemişti?

Neyse... o yakutu nasıl alacaktı? Yobelçi bir kez daha konuştu ve her ne kadar Lift sözleri anlayamasa da Yobelçi'nin sesinin eğlenmiş gibi çıktığını düşünmeden edemiyordu. Kadın tek ayağıyla kendini itti ve sonra sanki yağın üstünde duruyormuş gibi kolaylıkla diğerinin üzerinde kaydı. Bir an için ilerledikten sonra omzunun üzerinden geriye baktı ve yeri tekmeleyip sola doğru kaymadan önce sırttı, Lift'in süper aptal görünmesine neden olan bir zarafetle rahatça hareket ediyordu.

"Vay aç kalayım," dedi Lift. "O benden daha süpermiş."

"Bu terimi kullanmak zorunda mısınız?" diye sordu Wyndle. "Evet, onun da Aşınım Dalgası'na erişimi olması..."

"Ya bi' kes," dedi Lift. "Onu takip edebilir misin?"

"Sizi geride bırakabilirim."

"Yetişirim." Belki. "Sen onu takip et. Ben seni takip edeyim."

Wyndle içini çekti ama itaat ederek Yobelçi'nin arkasından fırladı. Lift de avuçlarıyla yere vurarak dizlerinin üstünde takip etti, profesyonel bir dansçıyı taklit etmeye çalışan bir domuz gibi hissediyordu.

"Seçmelisin Neturo-oğlu-Szeth," dedi Nin. "Semadeşenler Şafa-kezcicilerine ve onların kanunlarına biat edecekler. Ya sen? Sen de bize katılacak mısın?"

Rüzgâr Szeth'in giysilerini dalgalandırdı. Yıllar önce o haklıydı. Yobelçiler geri dönmüştü.

Şimdi... şimdi de öylece onların egemenliğini kabul mü etmesi gerekiyordu?

“Kendime güvenmiyorum aboshi,” diye fısıldadı Szeth. “Artık doğruyu göremiyorum. Kendi kararlarıma güvenemem.”

“Evet,” dedi Nin başıyla onaylayarak, ellerini arkasında birleşmişti. “Zihinlerimiz yanılabilir. Bu yüzden takip etmek için harici bir şeyi seçmeliyiz. Adaletle sadece değişmez bir kurala bağlılık ile yaklaşabiliriz.”

Szeth çok aşağılarındaki savaş meydanını inceledi.

“*Ne zaman birileriyle savaşıcağız?*” diye sordu sırtındaki kılıç. *Konuşmayı ne çok seviyorsun. Hatta hiç susmadan konuşan Vasher’den bile çok...*

“Aboshi,” dedi Szeth. “Üçüncü İdeal’i söylediğim zaman itaat edeceğim şey olarak bir kişiyi seçebilir miyim? Kanun yerine?”

“Evet. Semadeşenler’in bazıları takip etmek için beni seçti ve bunun Şafakezgcilerine itaate geçişi kolaylaştıracağını tahmin ediyorum. Bunu tavsiye etmem. Ben... kötüye gittiğimi hissediyorum...”

Mavili bir adam aşağıdaki şehre giren yolu engelliyordu. O... başka bir şeyle yüzleşiyordu. Szeth’in zar zor algılayabildiği bir kuvvetle. Gizli bir ateşle.

“Daha önce de insanları takip ettin,” diye devam etti Nin. “Sana acı getirdiler Neturo-oğlu-Szeth. İzdırabının sebebi değişmeyen ve saf bir şeyi takip etmemiş olman. Bir ideal yerine insanları seçtin.”

“Ya da,” dedi Szeth, “belki de sadece yanlış insanları takip etmeye zorlanmıştım.”

Kaladin boncukların içinde debelendi, öksürüyor, boğuluyordu. O kadar derinde değildi ama yukarı... yukarı ne taraftaydı? *Yukarı ne taraftaydı?*

Panikle yüzeye doğru yüzmeye çalıştı ama boncuklar su gibi hareket etmiyordu ve kendini hareket ettiremedi. Boncuklar ağzından içeri girdi, derisine bastırdı. Görünmez bir el gibi onu çekiyorlardı. Gittikçe daha da derinlere sürüklemeye çalışıyorlardı.

İşıktan uzağa. Rüzgârdan uzağa.

Boncukların arasında parmakları ılık ve yumuşak bir şeye süründü. Çırpınarak bunu tekrar bulmaya çalıştı ve bir el kolunu yakaladı. Öbür koluyla o tarafa uzandı ve zayıf bir bileği kavradı. Başka bir el ceketinin önünden tuttu, çekerek karanlıktan uzaklaştırdı ve ayakları denizin dibini bularak tökezledi.

Çiğerleri yanarak adım adım takip etti, en sonunda boncuklardan dışarı çıktığında Syl'in ceketinin önünden tutarak onu sürüklediğini gördü. Syl Kaladin'i kıyıya getirdi, o da oraya devrildi ve nefes nefese küreleri tükürdü. Savaşığı Kaynaşıklar Yeminkapısı platformunda bıraktıkları diğer ikisinin yanına inmişti.

Kaladin nefesini toplarken yakınındaki boncuklar geriye çekilerek yarattığı bir çeşit geçitten deniz tabanında yürüyerek gelen Shallan ve yanındaki Adolin ve Desen'i ortaya çıkardı. Denizin içinde bir koridor mu yapmıştı? Boncukları kontrol etme becerisi gittikçe artıyordu.

Adolin yaralıydı. Kaladin dişlerini sıkı, kendini ayağa kalkmaya zorladı ve Shallan'ın prensi kıyıya çıkarmasına yardım etmek için ilerledi. Prens sırtüstü yattı, sessizce küfrediyor, kanlı ellerle karnını tutuyordu.

"Bakayım," dedi Kaladin Adolin'in parmaklarını kenara çekerek.

"Kan..." diye başladı Shallan.

"Kan dertlerinin en küçüğü," dedi Kaladin yarayı dürterek. "Bu yarayla kan kaybından ölmesine daha çok var ama sepsis riski daha önemli. Ayrıca iç organları zarar gördüyse..."

"Beni bırakın," dedi Adolin öksürerek.

"Bırakıp nereye gidelim?" dedi Kaladin parmaklarıyla yaranın içini yoklayarak. Fırtınalar adına. Bağırsakları kesilmişti. "Fırtınasığmı bitti."

Shallan'ın parıltısı söndü. "Bende son kalan oydu."

Syl Kaladin'in omzunu kavradı ve havaya yükselip onlara doğru uçmaya başlayan kargılarını kaldırmış Kaynaşıklara doğru baktı. Desen alçak sesle uğuldadı. Endişeyle.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Shallan.

Hayır... diye düşündü Kaladin.

"Bıçağını ver," dedi Adolin oturmaya çalışarak.

Son bu olamaz.

"Adolin, hayır. Dinlen. Belki teslim olabiliriz."

Onu hayal kırıklığına uğratamam!

Kaladin omzunun üzerinden hafifçe kolunu kavramış olan Syl'e baktı.

Syl başını salladı. "Kelimeler, Kaladin."

Amaram'ın askerleri Dalinar'ın etrafından geçerek şehrin içine doluyordu. Onu görmezden geliyorlardı ve ne yazık ki o da onları görmezden gelmek zorundaydı.

“Evet, çocuğum...” Garaz başıyla şehri işaret etti ve Dalinar’ın omzunu tuttu. “O ittifakı yaratmakla muazzam bir iş çıkardın. Kendinle gurur duymalısın. *Ben kesinlikle duyuyorum.*”

Dalinar bu her ihtimali düşünen, her sonucu hesaplayan şeyle nasıl savaşılabildi? Bu kadar engin, bu kadar inanılmaz bir şeyle nasıl yüzleşebildi? Ona dokunurken Dalinar sonsuzluğa uzayıp gittiğini *hissedebiliyordu*. Yere, göğe, insanlara ve taşlara sinmişti.

Bu varlığı anlamaya çalışsa yıkılır, delirirdi. Bir de onu yenmesi mi gerekiyordu?

Onu kaybedebileceğine inandır, demişti Yaradan görüde. Bir şampiyon tayin etmesini sağla. Bunu seçecektir... Sana verebileceğim en iyi öğüt bu.

Şeref bu şeye karşı koyarken öldürülmüştü.

Dalinar dudaklarını yaladı. “Bir şampiyonlar karşılaşması,” dedi Garaz’a. “Bu dünya için çarpışmamızı talep ediyorum.”

“Ne amaçla?” dedi Garaz.

“Bizi öldürmek seni özgür bırakmayacak, değil mi?” dedi Dalinar. “Bize hükmedebilir ya da bizi yok edebilirsin ama iki türlü de hâlâ burada hapis kalacaksın.”

Yakınlarında fırtınatortularından biri duvarın üzerinden geçip şehre girdi. Diğeri geride kalmış, ordunun arka artçılarının yakınlarında yürüyordu.

“Bir düello,” dedi Dalinar Garaz’a. “Eğer sen kazanırsan özgürlüğün, eğer insanlar kazanırsa hayatlarımız.”

“Ne istediğine dikkat et Dalinar Kholin. Bağdökcümcü olarak bu anlaşmayı önerebilirsin. Ama gerçekten benden istediğin şey bu mu?”

“Ben...”

Bu muydu?

Wyndle Yokelçi’yi takip ediyor, Lift de onu takip ediyordu. Tekrar insan ordusundaki askerlerin arasına kaydılar. Ön saflar şehrin içine giriyordu ama delik hepsinin aynı anda girebileceği kadar büyük değildi. Çoğu burada sıralarının gelmesini bekliyor, gecikme yüzünden küfrediyor ve homurdanıyordu.

Wyndle’in arkasında bıraktığı sarmaşık yolunu takip eden Lift’e vurmaya çalıştılar. Neyse ki küçük olmak onlardan kaçınmasını kolaylaştırıyordu. Küçük olmayı seviyordu. Küçük insanlar diğerlerinin sığmayacağı yerlere girebilirdi ve fark edilmeden geçebilirdi. Onun

daha fazla büyümemesi gerekiyordu, Gecegözcüsü ona söz vermişti.

Gecegözcüsü yalan söylemişti. Tıpkı aç kalası bir insan gibi. Lift başını iki yana salladı ve bir askerin bacakları arasından kayarak geçti. Küçük olmak güzeldi ama her adamın tepesinde yükselen bir dağ gibi *gelmemesi* de zor oluyordu. Silahlarını Lift'in etrafında yere çarpıyor, gırtlaktan Alethçeleriyle küfür ediyorlardı.

Bunu dizlerimin üstünde yapamam, diye düşündü kılıçlardan biri neredeyse gömleğini yırtarken. *Onun gibi olmalıym. Özgür olmalıym.*

Lift kayalardaki küçük bir yükseltinin üzerinden aştı ve ayaklarının üzerine inmeyi başardı. Bir an için koştu, sonra ayaklarının altını kayganlaştırdı ve kaymaya başladı.

Yokelçi kadın önünde gidiyordu. Kaymıyor ve düşmüyordu, bu pürüzsüzce kayışını kontrol etmesini sağlayan yürümeye benzer garip hareketleri yapıyordu.

Lift de aynısını yapmaya çalıştı. Nefesini tutarken ona güç vermesi için *süperliğine*, Fırtınasığrı'na güveniyordu. Etrafında adamlar küfretti ama Lift kendini Işık'la kaplarken sesler de üzerinden kayıp gidiyordu.

Rüzgârın kendisi bile ona dokunamazdı. Daha önce de buraya gelmişti. Devrilmeden önceki güzel bir an boyunca çıplak ayaklarının üzerinde kaymış, dokunulmaz, özgür bir şekilde hareket etmişti. Sanki dünyaların arasında süzülüyordu. Bunu yapabiliirdi. Bu...

Bir şeyler yakınlarda yere inerek birkaç askeri ezdi, Lift'in dengesini bozdu ve yere devirdi. Kayarak durdu ve yuvarlanarak yukarı, dev taş canavarlardan birine baktı. İskelet benzeri şey dikenli bir elini kaldırdı ve yere çarptı.

Lift kendini bir tarafa fırlattı ama darbenin sallantısı onu bir kez daha yere serdi. Yakınındaki askerler arkadaşlarının ezilmesini umursuyor gibi görünmüyorlardı. Parlayan gözleriyle ona doğru koşuşturdular, sanki onu ilk kimin öldürebileceğinin yarışını yapıyorlardı.

Tek seçeneği taş canavara *doğru* kaçmaktı. Belki de yeterince yaklaşırsa...

Yaratık tekrar yumruğunu indirerek üç askeri ezdi ama Lift'e de çarptı. Darbe göz açıp kapayıncaya kadar bacaklarını kırdı ve belinden aşağısını ezerek onu bir acı çığlıkları nöbetine soktu. Gözleri yavaşarak yerde iki büküm oldu.

İyileş. İyileş.

Sadece acıya dayanması gerekiyordu. Sadece...

Tepesinde taşlar birbirlerine sürterek gıcırdadı. Yaşlı gözlerini kır-

pıstırdı, dikenli yumruğunu gökyüzündeki ölümcül fırtına bulutlarının önünü kapatmaya başladığı güneşe doğru kaldırmış canavara baktı.

“Hanımım!” dedi Wyndle. Sarmaşıkları sanki onu sarmalamaya çalışıyormuş gibi vücuduna tırmandı. “Ah, hanımım. Beni kılıç olarak çağırın!”

Bacaklarındaki acı kaybolmaya başladı. Çok yavaştı. Yine acıkmaya başlamıştı, Fırtınasığı azalıyordu. Wyndle’ı bir çubuk olarak çağırıp, acıya direnerek döndü ve canavara doğru kaldırdı, zorlanmaktan gözleri sulanıyordu.

Yukarıda bir ışık patlaması belirdi, genişleyen bir Parlaklık topu. Ortasından bir şey düştü, arkasında hem siyah hem de beyaz dumanlar bırakıyordu. Bir yıldız gibi parlıyordu.

“Annel!” dedi Wyndle. “O ne...”

Canavar Lift’e vurmak için yumruğunu kaldırırken ışıktan mızrak canavarın kafasından vurdu ve *kesip geçti*. Devasa şeyi ikiye ayırarak kara dumanlardan bir patlama yaydı. Canavarın yarıları yanlara doğru düşüp gümbürtüyle taşlara çarptı, sonra *yanıp gitti*, buharlaşarak siyah duman oldu.

Fırtınanın merkezindeki bir şey ortaya çıkarken askerler öksürdü ve küfretti. Dumanın içinde beyazla parıldayan bir şekil vardı, elinde dumanları üzerine çekip, sonra sıvı bir karanlık şeklinde aşağısına akıtarak *yiymuş* gibi görünen kapkara bir Parekılıcı tutuyordu.

Beyaz ve siyah. Kafası tıraşlı, gözleri açık bir griyle parlayan, üzerinden Fırtınasığı tüten bir adam. Doğruldu ve arkasında şeffaf bir gölgesini bırakarak uzun adımlarla dumanların içinden yürüdü. Lift bu adamı daha önce de görmüştü. Beyazlı Suikastçı. Katil.

Şimdi ise görünüşe göre kurtarıcı.

Lift’in yanında durdu. “Karadiken sana bir görev mi verdi?”

“İl... evet,” dedi Lift tekrar çalışmaya başlamış gibi görünen ayak parmaklarını oynatarak. “Bir Yokelçi büyük bir yakut çalmış. Onu geri almam gerekiyor.”

“O zaman kalk,” dedi suikastçı garip Parekılıcı’nı düşman askerlerine doğru kaldırarak. “Efendimiz bize bir görev verdi. *Biz de yerine getireceğiz.*”

Navani duvarın tepesi boyunca koşturdu, ezilmiş cesetlerin dışında tek başınaydı.

Dalinar sakın şehit olmaya filan kalkma, diye düşündü merdiven-

lere ulaşırken. Kapıyı çekip açtı ve karanlık basamaklardan aşağı inmeye başladı. Ne düşünüyordu? Koca bir orduyla tek başına mı yüzleşecekti? Gençliğinin baharında Parezirhı giymiş bir adam değildi!

Bir küre arayarak eminkesesini karıştırdı, sonra en sonunda kol fabrialının tokasını açarak merdivenlerden aşağıdaki odaya inen yolu görmek için onun ışığını kullandı. Fen ve eşi nereye...

Bir el onu yakaladı, yana çekti ve duvara çarptı. Fen ve Kmakl kolları ve ağızları sıkıca bağlanmış yerde yatıyorlardı. Gözleri kırmızı parlayan orman yeşili üniformalı iki adam bıçaklarını onlara dayamıştı. Bir yüzbaşının düğümlerini taşıyan üçüncüsü Navani'yi duvara bastırmıştı.

"Bana ne kadar dolgun bir ödül kazandıracaksın," diye tısladı adam Navani'ye. "İki kraliçe. Berrakbey Amaram bu hediyeden hoşlanacak. Bu kocanın Berrakbey Sadeas'a yaptıklarının karşılığı olarak seni bizzat öldüremememi telafi edecek."

Ash bir maltızın yanında tökezleyerek durdu. Ağız ince metal işçiliğiyle süslenmişti, insanın böyle sıradan bir yerde bulmayı beklemeyeceği kadar kaliteli bir parçaydı.

Bu doğaçlama kamp şehirde inşaat işlerini yapan Alethi ordularının yerleştiği yerd, Aşağı Semt'in birkaç sokağını ve meydanını kaplıyordu. Ash'i durduran yakılmamış maltız bir çadırın önündeydi ve belki de soğuk Thaylen gecelerinde ısınmak için kullanılıyordu. Kâseyi çevreleyen on tane figür vardı. Parmakları *kaşındı*. İş ne kadar acil olursa olsun, yapmadan yoluna devam edemezdi.

Kâseyi kaptı ve onu tasvir eden fırça ve maske simgeleriyle işaretlenmiş kadını bulana kadar çevirdi, yaratıcılığın sembolleriyle. Saçmalık. Bıçağını çıkardı ve yüzü kazımayı başarana kadar metali oydu.

Yeterince iyi. Yeterince iyi.

Maltızı yere attı. Yürümeye devam etti. O Mraize denen adamın söyledikleri doğru olsa iyi olurdu. Eğer yalan söylediyse...

Duvarın yanındaki büyük çadır tamamen savunmasızdı, gerçi kısa bir süre önce gözleri yozlaşmış Kuşam'ın ışığıyla parıldayan askerler koşarak yanından geçmişti. *Garaz insanları ele geçirmeyi öğrenmiş*. Karanlık, tehlikeli bir gündü. Her zaman onları kendi adına savaşmaları için cezbetmeyi başarırdı ama onlarla bağ kurmaları için sprenler göndermek? Korkunçtu.

Kendi fırtınasını yaratmayı nasıl becermişti ki?

Eh, bu dünyanın nihayet sonu gelmişti. Ve Ash... Ash artık içinde umursayan bir parça bulamıyordu. Çadıra girdi, Elçiler'in tasvirleri olabilir diye haliya bakmamak için kendine zorla engel oldu.

Onu orada buldu, loş ışıktaki tek başına oturuyor, görmeyen gözlerle ileriye bakıyordu. Koyu, Ash'inkinden bile daha koyu bir deri ve kaslı bir vücut. Hiçbir zaman taç giymemiş olsa da bir kraldı. İçlerinin yüklerini taşımamış olması gereken tek kişiydi.

Yine de en uzun o taşıyordu.

"Taln," diye fısıldadı Ash.

Renarin Kholin gerçekten bir Parlayan Şövalye olmadığını biliyordu. Glys bir zamanlar başka türden bir sprendi ama bir şeyler onu değiştirmiş, yozlaştırmıştı. Glys bunu pek iyi hatırlamıyordu, bağları kurulmadan önce olmuştu.

Şimdi ikisi de neye dönuştüklerini bilmiyorlardı. Renarin sprenin içinde titrediğini, saklandığını ve tehlikenin yaklaştığını fısıldadığını hissedebiliyordu. Jasnah onları bulmuştu.

Renarin bunun olacağını görmüştü.

Antik Pailiah tapınağında diz çökmüştü ve onun gözlerinde burası renklerle doluydu. Binlerce vitraylı pencere duvarları kaplıyor, birleşiyor ve eriyerek birbirlerine karışıyor, bir panorama yaratıyorlardı. Günün erken saatlerinde kendisini Thaylen Şehri'ne gelirken gördü. Babasının hükümdarlarla konuştuğunu ve ona sırt çevirdiklerini gördü.

Bizi incitecek! Bizi incitecek!

"Biliyorum Glys," diye fısıldadı Renarin vitrayların belli bir noktasına doğru dönerek. Bu Renarin'i tapınakta diz çökmüş hâlde gösteriyordu. Vitray camlar dizisinde Jasnah arkasından yaklaşıyor, kılıcını kaldırıyor.

Ve sonra da... onu öldürüyordu.

Renarin ne gördüğünü ya da ne zaman gördüğünü kontrol edemiyordu. Bazı resimlerin altında beliren sayıları ve kelimeleri anlayabilmek için okumayı öğrenmişti. Ona Dinmez fırtına'nın ne zaman geleceğini göstermişlerdi. Ona Urithiru'daki gizli bölmeleri nasıl bulacağını göstermişlerdi. Şimdi de ölümünü gösteriyorlardı.

Geleceği. Renarin yasaklanmış olanı görebiliyordu.

Gözlerini Jasnah'yı ve onu gösteren vitraydan kopararak daha da kötü birine döndü. Burada babası altın ve beyazdan bir tanrının önünde diz çöküyordu.

“Hayır baba,” diye fısıldadı Renarin. “Lütfen. Bu olamaz. Bunu yapma...”

O’na karşı koymayacaksın, dedi Glys. Kederim, Renarin. Sana kederimi veriyorum.

Altın küreler şeklinde bir çift şanspreni gökyüzünden aşağı indi. Parlak güneş ışığı damlaları gibi Dalinar’ın etrafında süzülüyor ve dönüyorlardı.

“Evet,” dedi Dalinar. “İstediğim bu.”

“En iyi savaşçım mı karşılaşmak mı istiyorsun?” diye tekrar etti Garaz. “Bu dışarıdan bir zorlama olmadan senin gerçek isteğin mi? Herhangi bir şekilde kandırılmıyor ya da oyuna getirilmiyor musun?”

“En iyi savaşçınla bir düello. Roshar’ın kaderi için.”

“Pekâlâ,” dedi Garaz, sonra alçak sesle içini çekti. “Kabul ediyorum.”

“Bu kadar kolay mı?”

“Ah, seni temin ederim. Kolay olmayacak.” Garaz kaşlarını açık, davetkâr bir şekilde kaldırdı. Endişeli bir ifadeydi. “Ben şampiyonumu çoktan seçtim. Onu uzun, çok uzun zamandır hazırlıyorum.”

“Amaram.”

“O mu? Tutkulu bir adam evet, ama hiç de bu göreve uygun sayılmaz. Hayır, benim savaş meydanına güneşin gökyüzüne hükmettiği gibi hükmedecek birine ihtiyacım var.”

Bir anda Heyecan Dalinar’a geri döndü. Solmakta olan kırmızı sis kükreyerek hayata döndü. Görüntüler zihnini doldurdu. Savaşmakla geçen gençliğinin hatıraları.

“Amaram’dan daha güçlü birine ihtiyacım var,” diye fısıldadı Garaz.

“Hayır.”

“Bedeli ne olursa olsun kazanacak bir adama.”

Heyecan Dalinar’ı eziyor, boğuyordu.

“Bütün hayatı boyunca bana hizmet etmiş olan bir adama. Güvendiğim bir adama. İnanıyorum ki seni doğru kararı vereceğini bildiğime dair uyarmıştım. Ve işte şimdi buradayız.”

“Hayır.”

“Derin bir nefes al dostum,” diye fısıldadı Garaz. “Korkarım bu acıtacak.”

Bu Yokelçiler şarkı bilmez. Roshar'ı duymazlar ve nereye gitseler sessizliği götürürler. Yumuşak görünüyorlar, kabukları yok ama sertler. Sadece tek bir kalpleri var ve gerçekten atmıyor.

Eila Stele'den

“**H**ayır,” diye fısıldadı Dalinar bir kez daha, Heyecan içinde çınlarken sesi perişandı. “Hayır. Yanılıyorsun.”
Garaz, Dalinar'ın omzunu kavradı. “O ne diyor?”

O mu?

Evi'nin ağladığını duydu. Çığlık atıyordu. Alevler onu yutarken hayatı için yalvarıyordu.

“Kendini suçlama,” dedi Garaz Dalinar yüzünü buruştururken. “Onu sana ben öldürttüm Dalinar. Bunların *hepsine* ben sebep oldum. Hatırlıyor musun? Yardım edeyim. İşte.”

Hatıralar Dalinar'ın zihnini doldurdu, görüntülerden oluşan mahvedici bir hücum. Hepsini birden her nasılsa bir saniyenin içinde ayırtılarıyla yaşıyor, Heyecan içinde köpürüyordu.

Kendini, kılıcını zavallı bir askerin sırtına saplarken gördü. Genç bir adam sürünerek kaçmaya çalışıyor, ağlayarak annesine sesleniyordu...

“O zaman seninleydim,” dedi Garaz.

Kendinden çok daha iyi bir adamı, Teleb'in sadık olduğu yücebe-

yi öldürdü. Dalinar onu yere devirdi ve saplı bir baltanın sivri ucunu göğsüne sapladı.

“O zaman seninleydim.”

Dalinar garip bir kaya oluşumunun üzerinde savaşıyor, Heyecan’ı hisseden başka bir adamla yüzleşiyordu. Dalinar gözlerini yakarak onu aşağı attı ve buna merhamet dedi.

“O zaman seninleydim.”

Gavilar’a doğru koştu, öfke ile arzu ikiz duygular hâlinde yükseliyordu. Kavganın tadını çıkarmaktan alıkoyulmasına öfkelenerek hânda bir adamın belini kırdı. Jah Keved sınırlarında savaştı, zemin cetsellerle dolarken güldü. Her katliam anını hatırladı. Her ölümü ruhuna saplanan bir çivi gibi hissetti. Yıkımın karşısında ağlamaya başladı.

“Yapman gereken buydu Dalinar,” dedi Garaz. “Daha iyi bir krallık inşa ettin!”

“Çok... fazla... acı.”

“Beni suçla Dalinar! Suç senin değildi! O şeyleri yaptığın zamanlarda kırmızı görüyordun! *Benim* suçumdur. Bunu kabul et. Acı çekmek zorunda değilsin.”

Dalinar gözlerini kırıştırarak Garaz’ın gözlerine baktı.

“Acıyı almama izin ver Dalinar,” dedi Garaz. “Acıyı bana verirsen bir daha asla suçluluk hissetmeyeceksin.”

“Hayır.” Dalinar *Kralların Yolu*’na sıkı sıkı sarıldı. “Hayır. Olmaz.”

“Ah Dalinar. O ne diyor?”

Hayır...

“Unuttun mu? Gel, hatırlatayım.”

O güne geri dönmüştü. Evi’yi öldürdüğü güne.

Szeth amacını kılıcı kullanmakta bulmuştu.

Ona kötülüğü yok etmesi için bağıırıyordu, kötülüğün kılıcın kendisinin anlayamadığı bir kavram olduğu belli olsa da. Kılıç kördü, gerçeği algılayamıyordu, Szeth gibi.

Onunki kadar çarpık bir ruh kimin ölmesi gerektiğine nasıl karar verebilirdi? İmkânsızdı. Bu yüzden başka birisine, ışığı gölgelerin arasından görünen birine güvenmişti.

Dalinar Kholin’e. Parlayan Şövalye’ye. O bilirdi.

Bu seçim mükemmel değildi. Ama... Kutsanmamış Taşlar... Szeth’in yapabileceğinin en iyisi buydu. Düşman ordusunun arasına dalarken bu seçim ona biraz da olsa huzur veriyordu.

Kılıç ona bağırdı. **KÖTÜLÜK!**

Bir çizikle bile dokunduğu herkes kara dumanlara *dönüşüyordu*. Szeth korku izi göstermeden gelmeye devam eden kırmızı gözlü askerleri yok ediyordu. Ölüme susamış gibi bağırarak geliyorlardı.

Bu Szeth'in servis etmekte usta olduğu bir içkiydi.

Bir eliyle Fırtınaışığı kullanıyor, fazla yaklaşan adamları Çivileyerek havaya fırlatıyor ya da gerideki arkadaşlarının üstüne bindiriyordu. Diğer eliyle de kılıcı savuruyordu. Çevik ayaklarla hareket ediyordu, kendi vücudunu sadece hafifletecek kadar yukarıya Çivilemişti. Semadeşenlerin Çivilemelerin hepsine erişimi yoktu ama en kullanışlıları ve en ölümcül olanları hâlâ ondaydı.

Mücevheri hatırla.

Hayalet bir duygu ona seslendi, öldürmeye devam etmenin ve katliamdan zevk almanın arzusu. Szeth midesi bulanarak bunu reddetti. Hiçbir zaman bundan hoşlanmamıştı. Hiçbir zaman bundan *hoşlanamazdı*.

Mücevheri taşıyan Yokelçi fazla hızlı ayaklarının üzerinde kayarak uzaklaşmıştı. Szeth kılıcı ileri uzattı, bir parçası Fırtınaışığı'nı tüketmekteki hızının karşısında dehşete düşmüştü ve takip etmek için kendini Çiviledi. O tek bir kişiyi arayarak askerleri yarıp geçerken adamlar patlayarak dumanlara dönüşüyordu.

Yokelçi son anda dönerek kılıcından sıyrıldı. Szeth kendini aşağı Çiviledi, sonra geniş bir yay çizerek döndü, büyük bir daire şeklinde adamları öldürürken neredeyse sıvı gibi kara dumanlar kılıcını takip ediyordu.

YOK ET! diye haykırdı kılıç.

Szeth Yokelçi kadına doğru atladı ama kadın yere düştü ve taşlar yağlanmış gibi üzerlerinden kaydı. Kılıç kafasının üstünden geçti ve kadın kendini sırtüstü Szeth'e doğru iterek hemen bacaklarının yanından kaydı. Orada zarif bir hareketle ayaklarının üzerinde kalktı ve Szeth'in güvende olması için sırtına bağladığı *kını* yakaladı.

Kurtardı. Szeth saldırmak için döndüğü zaman kılıcı kendi kınıyla engelledi. Bunu nasıl yapmıştı? Gümüşsü metalde Szeth'in bilmediği bir şey mi vardı?

Kadın sonraki birkaç saldırısını daha engelledi, sonra çökerek onu Çivileme girişiminden kaçtı.

Kılıç öfkeleniyordu. **YOKET, YOKET, YOKET!** Siyah damarlar Szeth'in elinin etrafında belirmeye başladı, önkoluna doğru ilerliyorlardı.

Tekrar saldırdı ama Yokelçi kolayca kayarak uzaklaştı, zeminde

sanki doğa kanunlarının onun üzerinde hükmü yokmuş gibi gidiyordu. Diğer askerler üstüne atladı ve Szeth onlara ölüm sunarken acı kolundan yukarı ilerlemeye başladı.

Jasnah Renarin'ın bir adım arkasında durdu. Artık fısıltılarını açıkça duyabiliyordu. "Baba. Ah baba..." Genç adam başını hızla bir o yöne, bir bu yöne çeviriyor, orada olmayan şeyleri görüyordu.

"Olanı değil, olacağı görüyor," dedi Bej. "Garaz'ın gücü, Jasnah."

"Taln," diye fısıldadı Ash önünde diz çökerek. "Ah Taln..."

Elçi koyu gözlerle ileriye bakıyordu. "Ben Talenel'Elin, Savaş Elçisi. Dönüşün, İssızlık'ın zamanı yakın..."

"Taln?" Ash elini tuttu. "Benim. Ash."

"Hazırlanmak zorundayız. Çok şeyi unutmuş olacaksınız..."

"Lütfen Taln."

"Kalak size tunç dökmeyi öğretecek..."

Sadece konuşmaya devam ediyor, aynı sözleri tekrar tekrar söylüyordu.

Kaladin Shadesmar'ın soğuk obsidiyeninde dizlerinin üstüne düştü.

Kaynaşıklar etraflarına indi, ısıtılı dalgalanan kıyafetleri olan altı şekildi.

Tek bir zayıf umudu vardı. Söylediği her İdeal muazzam bir güç ve kuvvet patlamasına sebep olmuştu. Dudaklarını yaladı ve fısıldayarak söylemeyi denerdi. "Ben... ben..."

Kaybettiği arkadaşlarını düşündü. Malop. Jaks. Beld ve Pedin.

Söyle fırtına kapasıca!

"Ben..."

Rod ve Mart. Kurtaramadığı köprücüler. Ve onlardan önce kurtarmaya çalıştığı köleler. Goshel. Bir hayvan gibi tuzağa yakalanmış Nalma.

Yanında bir ışık çizgisi gibi bir rüzgârspreni belirdi. Sonra bir tane daha.

Tek bir umut.

Kelimeler. Kelimeler'i söyle!

“Ah Anne! Ah Terbiye!” diye haykırdı Wyndle suikastçının önüne geleni öldürerek ovada ilerlemesini izlerlerken. “Biz ne yaptık?”

“*Onu kendimizden* uzağa gönderdik,” dedi bir kayanın üstüne tünemiş olan Lift, gözleri sonuna kadar açılmıştı. “Yakınımızda olmasını mı tercih ederdin?”

Wyndle sızlanmaya devam etti, Lift anlıyordu. Suikastçı çok fazla öldürüyordu. Doğru, içlerinde hiç ışık kalmamış gibi görünen kırmızı gözlü adamlardı ama... fırtınalar adına.

Lift mücevheri taşıyan kadının izini kaybetmişti ama en azından ordu Szeth’ten uzaklaşıyor gibi görünüyordu, ona öldürecek fazla kimse bırakmıyorlardı. Yavaşlayarak tökezledi, sonra da dizlerinin üstüne düştü.

“Ah be.” Lift suikastçının aç kalası aklından geride ne kalmışsa onu da kaçırıp ona saldırmayı ihtimaline karşı Wyndle’ı bir çubuk olarak çağırdı. Kayadan aşağı atladi, sonra ona doğru koştu.

Acayip Parekılıcı’nı önünde tutuyordu. Yere doğru aktıkça buharlaşarak kaybolan siyah sıvıdan sızdırmaya devam ediyordu. Bütün eli siyaha dönmüştü.

“Ben...” dedi Szeth. “Kını kaybettim...”

“Bırak kılıcı!”

“...bırakamıyorum...” dedi Szeth, dişleri sıkılıydı. “Beni tutuyor... Fırtınasığ’ımdan besleniyor. Yakında beni de tüketecek.”

Hay! “Tamam. Tamam. Eee...” Lift etrafına bakındı. Ordu şehirden içeri giriyordu. İkinci taş canavar Eski Semt’te tepiniyor, binaları eziyordu. Dalinar Kholin hâlâ duvardaki deliğin önünde duruyordu. Belki... belki o yardım edebilirdi.

“Hadi,” dedi Lift.

“Adamı öldürün,” dedi Navani’yi tutan yüzbaşı. Elini Fen’in eşi Kmakl’a doğru salladı. “Ona ihtiyacımız yok.”

Ağzı bağlı Fen bağırdı ama sıkıca bağlanmıştı. Navani dikkatlice eminelinin parmaklarını oynatarak kol yeninden çıkardı, sonra diğer kolundaki fabriale dokunarak bir mandalı açtı. Tam bileğinin üstünde aletin ön tarafından küçük yumrular çıktı.

Kmakl doğrulmak için çabaladı. Ölümle korkusuzca yüzleşmek istiyor gibi görünüyordu ama diğer iki asker bu şerefi ona layık görmemişti. Biri hançerini çekerken onu duvara geri ittiler.

Navani onu tutan adamın kolunu yakaladı, sonra acı fabrialarının çı-

kıntılarını derisine batırdı. Adam ılık atarak yere yığılıp acı içinde kıvranmaya başladı. Diğerlerinden biri Navani'ye doğru döndü ve o da acıralı adamın kaldırdığı eline bastırdı. Elbette ki aleti kendi üzerinde de denemişti, bu yüzden nasıl hissettirdiğini biliyordu. Binlerce iğnenin deriye, tırnakların altına, gözlerle saplanması gibiydi.

İkinci adam düşerken altını ıslattı.

Sonuncusu da seçirerek yere yıkılmadan önce koluna bir kesik atmayı başardı. Nalet. Acıralının düğmesini çevirerek kesiğın acısını bastırdı. Sonra bıçağı aldı ve hızlıca Fen'in bağlarını kesti. Kraliçe Kmakl'ı kurtarıırken Navani de acımayan yarasını sardı.

"Bunlar yakında kendilerine gelir," dedi Navani. "Bu olmadan onlardan kurtulmamız gerekebilir."

Kmakl boğazını kesmek üzere olan adamı tekmeledi, sonra şehir açılan kapıyı araladı. Kırmızı gözlü adamlardan bir grup koşarak önlerinden geçti. Bütün bölgeyi kaplamışlardı.

"Bunlar sorunlarımızın en küçüğü gibi görünüyor," dedi yaşlı adam kapıyı kapatırken.

"Duvara geri dönelim o zaman," dedi Fen. "Yüksekten kendi askerlerimizi görebiliriz belki."

Navani başıyla onayladı ve Fen yukarı çıkarken önden gitti. Tepede kapıyı sürgülediler. Kapının iki tarafında da sürgüler vardı; hem duvarı ele geçiren düşmanlara hem de kapılardan içeri giren düşmanlara engel olabilmek içindi.

Navani seçeneklerini gözden geçirdi. Hızlı bir bakış sokakları gerçekten de Amaram'ın askerlerinin elinde olduğunu gösterdi. Daha uzakta bazı Thaylenli grupları savunma yapıyordu ama hızla yeniliyorlardı.

"Kelek, fırtınalar ve Tutkular'ın hepsi adına," dedi Kmakl. "O ne öyle?"

Savaş meydanının kuzey tarafındaki içinde oluşup dağılan korkunç görüntüleriyle kırmızı sisi fark etmişti. Ölen askerlerin, iskelet silüetlerin, koşan atların gölgeleri. Muazzam, korkutucu bir görüntüydü.

Ama Dalinar... Navani'nin gözleri Dalinar'a takılmıştı. Etrafı düşman askerleriyle çevrili tek başına durmuştu ve Navani'nin zar zor hissedebildiği bir şeyle yüzleşiyordu. Engin bir şeydi. Hayal edilemez bir şey.

Öfkeli bir şey.

Dalinar iki yerdeydi.

Kendini kararmış bir manzaranın önünde Parekılıcı'nı arkasından çekerek giderken gördü. Thaylen Şehri'ndeki ovada Garaz ile birlikte duruyorlardı ama aynı anda geçmişteydi, Rathalas'a yaklaşıyordu. Heyecan'ın kaynayan kızıl öfkesi tarafından teşvik ediliyordu. Ölümün bir spreni gibi kampa dönerek askerlerini şaşırttı. Kanla kaplanmıştı, gözleri parlıyordu.

Kırmızı parlıyordu.

Yağın getirilmesini emretti. Evi'nin hapsedildiği, çocukların uyuduğu, masum insanların saklandığı ve dua ettiği ve ründuaları yaktığı ve ağladığı bir şehre doğru döndü.

"Lütfen..." diye fısıldadı Dalinar Thaylen Şehri'nde. "Bana bunu tekrar yaşatma."

"Ah Dalinar," dedi Garaz. "Bırakana kadar tekrar ve tekrar yaşayacaksın. Bu yükü taşıyamazsın. Lütfen, onu bana ver. Seni bunları yapmaya ben ittim. *Senin suçun değildi.*"

Dalinar *Kralların Yolu*'nu göğsüne bastırarak sarıldı, bir çocuğun geceleyin battaniyesine sarılması gibi. Ama önünde aniden sağır edici bir gümbürtünün eşlik ettiği bir ışık *parlaması* oldu.

Dalinar geriye sendeledi. Yıldırım. O bir *yıldırımdı*. Ona mı çarpmıştı?

Hayır. Bir şekilde sadece kitaba çarpmıştı. Tutuşmuş ve dumanları tüten sayfalar yanarak etrafında uçuşuyordu. Ellerinin arasından koparılıp gitmişti.

Garaz başını iki yana salladı. "Çoktan ölmüş, çoktan başarısız olmuş bir adamın sözleri."

Tepede güneş nihayet fırtınanın bulutları arkasına girdi ve her şey karanlığa gömüldü. Yavaş yavaş yanan sayfaların alevleri söndü.

Teft karanlık bir yerde büzüldü.

Belki karanlık günahlarını saklardı. Ama uzaktan bağırsıklar duyuyordu. Savaşan adamlar.

Köprü Dört ölüyordu.

Kaladin kekeledi, Kelimeler gelmiyordu.

Amaram'ın ordusundaki adamlarını düşündü. Dallet ve mangası, Shallan'ın ağabeyi ve Amaram tarafından öldürülmüşlerdi. Ne kadar çok arkadaşını kaybetmişti.

Ve sonra elbette Tien'i düşündü.

Dalinar dizlerinin üstüne düştü. Birkaç şanspreni etrafında dönüyordu ama Garaz elini sallayarak onları kovaladı ve solup gittiler.

Zihninin arkalarında Fırtınababa ağlıyordu.

Kendini Evi'nin hapis tutulduğu yere gelirken gördü. Kayaların içine oyulmuş o mezara. Dalinar başka yöne bakmaya çalıştı ama görüşü her yerdeydi. Sadece görmüyor, *yaşıyordu*. Evi'nin ölümünü emretti ve çılgınlıklarını dinledi.

"Lütfen..."

Garaz'ın işi daha bitmemişti. Dalinar şehrin yanışını izlemek, çocukların ölmelerini duymak zorunda kaldı. Dişlerini sıkarak acıyla inledi. Eskiden acıları onu içkiye iterdi. Şimdi içki yoktu. Sadece Heyecan vardı.

Onu her zaman arzulamıştı. Onu yaşatan şey Heyecan'dı. On-suz... o... o zaten ölmüş sayılırdı...

Başını eğerek yığıldı ve ona inanmış bir kadının gözyaşlarını dinledi. Onu *hiçbir zaman* hak etmemişti. Garaz bir şekilde spreni iterek ikisini ayırırken Fırtınababa'nın ağlayışı sustu.

Böylece Dalinar yalnız kalmıştı.

"Çok yalnız..."

"Yalnız *değilsin* Dalinar," dedi Garaz yanında bir dizinin üstüne çökerek. "Ben buradayım. Ben her zaman buradaydım."

Heyecan içinde kayınıyordu. Ve Dalinar gördü. Her zaman bir yalancı olduğunu *gördü*. Amaram'la aynıydı. Dürüsttü ama içinde bir katil vardı. Bir kasap. Bir çocuk katili.

"Acını bırak," diye fısıldadı Garaz.

Dalinar titreyerek gözlerini sıkı sıkı kapattı, iki büklüm olup parmaklarıyla yeri tırmalarken elleri gergindi. Ne kadar çok acıtıyordu. Herkesi yüzüstü bıraktığını bilmek. Navani'yi, Adolin'i, Elhokar'ı, Gavilar'ı. Bununla yaşayamazdı.

Onun *gözyaşlarıyla* yaşayamazdı!

"Bana ver," diye yalvardı Garaz.

Dalinar tırnaklarını kopardı ama acısı dikkatini dağıtılamıyordu. Ruhunda duyduğu ızdırap yanında fiziksel acı hiçbir şeydi.

Gerçekte ne olduğunu bilmenin acısı.

Szeth Dalinar'a doğru yürümeye çalıştı. Karanlık kolunda ilerlemişti ve kılıç son Fırtınasığı damlalarını da tüketti.

Burada... burada bir ders vardı... değil mi? Olmak zorundaydı. Nin... Nin'in öğrenmesini istediği şey...

Yere düştü, hâlâ akılsızca haykıran kılıcı tutuyordu.

KÖTÜLÜĞÜ YOK ET.

Küçük Parlayan kız ona doğru koşturdu. Güneş bulutların arasında kaybolurken gökyüzüne baktı. Sonra Szeth'in başını elleriyle kavradı.

"Hayır..." demeye çalıştı. *Seni de alır...*

Bir şekilde Szeth'in içine hayat üfledi ve kılıç hevesle bunu içti. Kızın gözleri kocaman açılırken parmakları ve elleri boyunca kara damarlar ilerlemeye başladı.

Renarin ölmek istemiyordu. Ama garip bir şekilde kendini Jasnah'nın darbesini memnuniyetle karşılarken buldu.

Ölmek, yaşayıp babasına olacakları görmekten daha iyiydi. Çünkü geleceği görmüştü. Babasını siyah zırh içinde gördü, salgın gibi dünyanın üzerine çöküyordu. Karadiken'in geri döndüğünü gördü, dokuz gölgeli korkunç bir felaket.

Garaz'ın şampiyonu.

"Yenilecek," diye fısıldadı Renarin. "Düştü bile. O artık düşmana ait. Dalinar Kholin... artık yok."

Ovada Venli titredi, Garaz'ın yanındaydı. Tını Huzur'da titreşiyordu ama şimdi sessizleşti. Yirmi ya da otuz metre ötede beyaz kıyafetler giymiş bir silüet yere yığıldı, yanında küçük bir kız vardı.

Venli'nin daha yakınında karşı koyan insan Dalinar Kholin öne doğru çöktü, başı eğilmiş, bir elini göğsüne bastırıyor ve titriyordu.

Garaz geriledi, görünüşü altın kabuklu bir parshmen şeklindeydi. "Oldu," dedi Venli ve toplanmış Kaynaşıklar grubuna doğru bakarak. "Bir lideriniz var."

"Onlardan birini mi takip edeceğiz?" diye sordu Turash. "Bir insanı?"

Venli'nin nefesi kesildi. O ses tonunda hiç saygı yoktu.

Garaz gülümsedi. "Beni takip edeceksiniz Turash ya da size kalıcı hayat veren şeyi geri alırım. Kılıcın şekli umurumda değil. Sadece öldürmesi umurumda."

Turash başını eğdi.

Parezırh içinde parıldayan bir şekil onlara doğru yaklaşırken taşlar çtırdadı, bir elinde bir Parekılıcı ve garip bir şekilde diğerinde de boş bir kın tutuyordu. İnsan yüz plakasını kaldırarak kırmızı gözlerini ortaya çıkarmıştı. Gümüşsü kını yere attı. “Bunu size getirmem söylendi.”

“Aferin Meridas,” dedi Garaz. “Abaray, bu insana Yelig-nar için uygun bir yuva verebilir misin?”

Kaynaşıklardan biri öne çıkarak insan Meridas’a küçük kesilme-miş bir ametist uzattı.

“Peki *bu* ne?” diye sordu Meridas.

“Sana verdiğim sözü tutuyorum,” dedi Garaz. “Yut.”

“Ne?”

“Eğer söz verilen gücü istiyorsan onu yut ve olacakları kontrol et-meye çalış. Ama haberin olsun, Kholinar’daki kraliçe de bunu dene-di ama güç onu yuttu.”

Meridas mücevheri kaldırdı, inceledi, sonra da Dalinar Kholin’e doğru bir bakış attı. “Demek bu kadar zamandır onunla da konuşı-yordunuz?”

“Onunla senden çok daha önce konuşmaya başlamıştım.”

“Onu öldürebilir miyim?”

“Seni öldürmesine izin vermediğimi düşünürsek belki bir gün.” Garaz elini iki büklüm olmuş Dalinar Kholin’in omzuna koydu. “Oldu, Dalinar. Acı geçti. Kalk ve sahip olmak için doğduğun konumu al.”

Kaladin en sonunda Dalinar’ı düşündü.

Kaladin bunu yapabilir miydi? Bu Kelimeleri gerçekten söyleyebi-lir miydi? Sözlerin anlamını gerçekten hissedebilir miydi?

Kaynaşıklar süzülerek yaklaştılar. Adolin kan kaybediyordu.

“Ben...”

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

“Ben... yapamam,” diye fısıldadı Kaladin en sonunda, gözyaşla-rı yanaklarından aşağı akıyordu. “Onu kaybedemem ama... ah, Ya-radan... onu kurtaramıyorum.” Kaladin titreyerek başını eğdi ve öne doğru yığıldı.

O Kelimeler’i söyleyemezdi.

Yeterince güçlü değildi.

Syl kollarıyla arkadan ona sarıldı ve yanağını ensesine bastırdığını hissetti. Hıçkırarak başarısızlığına ağlarken onu sıkı sıkı tuttu.

Jasnah Kılıç'ını Renarin'in başının üstünde kaldırdı.

Hızlı. Acısız.

Bir hanedana karşı olan tehlikelerin çoğu içeriden gelir.

Renarin'in ele geçirilmiş olduğu belliydi. Jasnah, onun Dinmez fırtına'yı öngördüğünü okuduğu anda bir sorun olduğunu anlamıştı. Şimdi Jasnah'nın güçlü olması gerekiyordu. *Doğru* olanı yapması gerekiyordu, çok ama çok zor olsa da.

Vurmaya hazırlandı ama sonra Renarin dönüp ona baktı. Gözyaşları aşağı süzülürken gözlerinin içine baktı ve *başıyla onayladı*.

Aniden yine küçüklerdi. Renarin titreyen bir çocuktu, sevgi nedir bilmez bir babası olduğu için omzunda ağlıyordu. Küçük Renarin her zaman ağırbaşlıydı. Her zaman yanlış anlaşılırdı, insanlar ona güler ve aşağılardı.

Jasnah dondu, bir uçurumun kenarında duruyor gibiydi. Tapınağın içinde rüzgâr esti, altın küreler şeklindeki bir çift spreni esintisiyle sürüklüyordu.

Jasnah kılıcını geri gönderdi.

"Jasnah?" dedi Bej tekrar bir adam şeklinde belirip yakasına tutunarak.

Jasnah dizleri üstüne çöktü ve Renarin'i kendine çekerek sarıldı. Renarin küçük bir çocukken de yaptığı gibi yüzünü omzuna gömerek ağlamaya başladı.

"Bende ne sorun var?" diye sordu Renarin. "Neden bu şeyleri görüyorum? Glys'le birlikte doğru bir şeyler yaptığımı sanıyordum ama bir şekilde hepsi yanlış..."

"Şşş," diye fısıldadı Jasnah. "Bir yolunu bulacağız Renarin. Bu her neyse düzeltereğiz. Bir şekilde bunu atlatacağız."

Fırtınalar. Dalinar hakkında söyledikleri...

"Jasnah," dedi Bej yakasından aşağı atlayarak gerçek boyutuna geri dönerken. Eğildi. "Jasnah, bu doğru. Bir şekilde." Tamamen afallamış gibi görünüyordu. "Mantıklı olan şey bu değil ama yine de doğru. Nasıl? Bu *nasıl* olur?"

Renarin geriye çekildi, yaşlı gözleri büyümüştü. "Beni öldürdüğünü gördüm."

"Önemli değil Renarin. Bunu yapmayacağım."

"Ama *görmüyor musun*? Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Jasnah başını iki yana salladı.

“Jasnah, görüm senin hakkında yanlış,” dedi Renarin. “Gördük-
lerim... yanlış olabilir.”

Yalnız.

Dalinar bir yumruğunu göğsüne bastırdı.

Çok yalnızdı.

Nefes almak, düşünmek acıyordu. Ama yumruğunun içinde bir şeyler kımıldandı. Kanayan parmaklarını açtı.

Bir adamın... atabileceği...

Yumruğunun içinde her nasılsa altın bir küre buldu. Tek bir şanspreni.

Bir adamın atabileceği en önemli adım. İleri değil, değil mi?

Bir sonraki. Her zaman bir sonraki adımdır, Dalinar.

Titreyen, kanayan, acı çeken Dalinar ciğerlerini nefes almaları için zorladı ve çatallı sesle tek bir cümle söyledi.

“Acımı alamazsın.”

Yolculuğuma başlarken, yalnız başıma gitme nedenimi savunmam için meydan okuyanlar oldu. Bunu sorumsuzluk olarak adlandırdılar. Görevlerden ve zorunluluklardan bir kaçış. Bunu söyleyenler çok büyük bir hataya düşmüşlerdi.

Kralların Yolu, son not

G araz bir adım geri çekildi. “Dalinar? Ne oluyor?”
“Acımı alamazsın.”
“Dalinar...”

Dalinar kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Acımı. Alamazsın.”
“Mantıklı ol.”

“O çocukları ben öldürdüm!” dedi Dalinar.

“Hayır, ben...”

“Rathalas halkını ben yaktım!”

“Ben oradaydım, seni kontrol...”

“**ACIMI ALAMAZSIN!**” diye kükredi Dalinar Garaz’a doğru bir adım atarak. Tanrının kaşları çatıldı. Kaynaşık takipçileri geriye çekildi ve Amaram gözlerini kısarak bir eliyle kapattı.

Bu Dalinar’ın etrafında dönen şeyler şansprenleri miydi?

“Rathalas halkını *ben* öldürdüm,” diye bağırdı Dalinar. “Sen orada olabiliydin ama seçimi *ben* yaptım. Ben karar verdim!” Hareketsizleşti. “Onu ben öldürdüm. Çok acıyor ama ben yaptım. Kabul ediyorum. Onu alamazsın. Onu bir daha benden *alamazsınız.*”

“Dalinar,” dedi Garaz. “Bu yükü taşımaya devam ederek ne elde etmeyi umuyorsun?”

Dalinar tanrıya burun kıvırdı. “Eğer o şeyleri... *yapmamış* gibi davranırsam, bu başka birine dönüşmediğim anlamına gelir.”

“Bir beceriksize.”

Dalinar’ın içinde bir şeyler kımıldadı. Daha önce sadece bir kere hissettiği bir sıcaklık. Sıcak, sakinleştirici bir ışıık.

Onları birleştir.

“Hedeften önce yolculuk,” dedi Dalinar. “*Eğer bir başlangıcı yoksa* yolculuk olmaz.”

Zihninde bir gök gürültüsü yankılandı. Birden farkındalık tekrar içine doldu. Fırtınababa uzaktaydı, korkuyordu ama şaşırmıştı da.

Dalinar?

“Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleneceğim,” diye fısıldadı Dalinar. “Eğer düşersem her seferinde daha iyi bir adam olarak kalkacağım.”

Renarin şehrin Çatı Semtler bölgesinde Jasnah’nın arkasından koştu. İnsanlar sokakları tıkamıştı ama Jasnah sokaklardan geçmiyordu. Binalardan binalara sıçırıyor, aşağı seviyelerdeki çatılara iniyordu. Bunları koşarak geçiyor, sonra sokakların üzerinden atlıyordu.

Renarin takip edebilmek için çabaladı, zayıflığından korkuyordu, gördüğü şeyler aklını karıştırmıştı. Bir çatıya indiğinde düştüğü için ani bir acı hissetti ama Fırtınasığı bunu iyileştirdi. Acı bitene kadar Jasnah’nın arkasından topalladı.

“Jasnah!” diye seslendi. “Jasnah, yetişemiyorum!”

Jasnah bir çatının kenarında durdu. Renarin ona yetişti ve o da kolunu kavradı. “*Yetişebilirsin* Renarin. Sen bir Parlayan Şövalye’sin.”

“Bir Parlayan olduğumu sanmıyorum Jasnah. Ne olduğumu bilmiyorum.”

Şansprenlerinden bütün bir sel/ uçarak yanlarından geçti, yüzlercesi şehrin aşağısına doğru kıvrılarak akan bir nehir gibi gidiyordu. Orada parlayan bir şey vardı, bulutlarla örtülü şehirde bir işaret atıyordu.

“Ben ne olduğumu biliyorum,” dedi Jasnah. “Benim kuzenimsin. Ailemsin Renarin. Elimi tut. Benimle koş.”

Renarin başını salladı ve Jasnah onu da arkasından çekerek çatı-

dan atladı, yakınlarından geçen korkunç yarattığı görmezden gelmişti. Jasnah sadece tek bir şeye odaklanmış gibi görünüyordu.

O ışığa.

Onları birleştir!

Şanspremleri Dalinar'ın etrafında aktılar. Binlerce altın küre, daha önce hiç bu kadar çok spreni bir arada görmemişti. Etrafında altın ışıktan bir sütun hâlinde dönüyorlardı.

Ötelerinde Garaz tökezleyerek geri çekildi.

Çok küçük, diye düşündü Dalinar. Her zaman bu kadar küçük mü görünüyordu?

Syl yukarı baktı.

Kaladin onun dikkatini neyin çektiğini görmek için döndü. Saldırmak için yere inen Kaynaşıkların ötesine bakıyordu. Gözlerini boncuk okyanusuna ve üstünde titreyen ruhların ışıklarına dikmişti.

“Syl?”

Syl ona sarıldı. “Belki de kimseyi kurtarmana gerek yoktur Kaladin. Belki de birilerinin *seni* kurtarmasının zamanı gelmiştir.”

ONLARI BİRLEŞTİR!

Dalinar sol elini yana uzatarak âlemlerin arasına soktu ve varoluşun dokusunun kendisini kavradı. Zihinlerin dünyasını, düşüncelerin âlemini.

Sağ elini diğer yana uzatarak engin bir şeye, bir tek yer olmayan bir şeye dokundu; bütün yerlerin hepsi birdendi. Bunu daha önce de görmüştü, Garaz'ın Ruhsal Âlem'e bir anlık bakış atmasına izin verdiği zaman.

Bugün ise elinde tutuyordu.

Kaynaşıklar kaçıştı. Amaram yüz plakasını indirdi ama yeterli olmamıştı. Kolunu kaldırarak geriye tökezledi. Sadece tek bir kişi yerinde duruyordu. Dalinar'ın görüşüne getirdiği genç parshmen kadın.

“Sen nedin?” diye fısıldadı kadın Dalinar kollarını açmış, zihnin ve ruhun dünyalarını elinde tutarken.

Gözlerini kapattı, nefesini verdi, ani bir sessizliği dinledi. Ve onun içindeki sıradan, alçak bir sesi. Bir kadının sesiydi, çok iyi tanıyordu.

Seni affediyorum.

Dalinar gözlerini açtı ve parshmen kadının onda neyi gördüğünü biliyordu. Girdaplanan bulutlar, parıldayan ışık, gök gürültüsü ve şimşek.

“Ben Birlik'im.”

Ellerini birbirine çarptı.

Ve üç âlemi birleştirdi.

Shadesmar ışıkla patladı.

Bir rüzgâr onları savurup götürürken Kaynaşıklar çığlık attılar ama Kaladin hiçbir şey hissetmemişti. Boncuklar tıkırdadı ve kükredi.

Kaladin elini gözlerine siper etti. Işık solarak geride denizin orasından ışıltılı, parıldayan bir sütun bıraktı. Bunun altında boncuklar birbirlerine kenetlenerek camdan bir yola dönüştü.

Kaladin gözlerini kırıştırdı, Shallan'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzattığı elini tuttu. Adolin yaralı karnını tutarak kendini oturmaya zorladı. “Bu... bu da ne?”

“Şeref'in Dikeyselliği,” diye fısıldadı Syl. “Üç âlemi de delen bir güç kuyusu.” Kaladin'e baktı. “Eve giden yol.”

Taln, Ash'in elini kavradı.

Ash kalın ve nasırlı parmaklara baktı. Binlerce yıl gelip geçebilirdi ve rüyada ömürleri geçirebilirdi ama o eller... o elleri asla unutmazdı.

“Ash,” dedi Taln.

Ona baktı, sonra nefesi kesildi ve elini ağzına götürdü.

“Ne kadar oldu?” diye sordu Taln.

“Taln.” Ash onun elini iki eliyle birden kavradı. “Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim.”

“Ne kadar oldu?”

“Dört bin yıl diyorlar. Ben zamanın geçtiğini... her zaman fark edemiyorum...”

“Dört bin yıl mı?”

Ash elini daha da çok sıkı. “Özür dilerim. *Özür dilerim.*”

Taln elini ellerinden çekti ve ayağa kalktı, çadırın içinde yürüdü. Ash onu takip etti, tekrar özür diledi ama sözlerin ne faydası vardı? Ona ihanet etmişlerdi.

Taln ön perdeleri kenara itti ve dışarı adım attı. Başını kaldırıp üzerlerinde yükselen şehre, gökyüzüne, duvara baktı. Göğüs plaka-

ları ve zincir zırhlar giymiş askerler daha ilerideki bir savaşa katılmak için koşarak geçtiler.

“Dört bin yıl mı?” diye sordu Taln bir kere daha. “Ash...”

“Devam edemeyecektik... Ben... biz düşündük ki...”

“Ash.” Bir kez daha elini tuttu. “Ne kadar *harika* bir şey.”

Harika mı? “Seni *terk ettik* Taln.”

“Onlara nasıl bir hediye vermişsiniz! Bir kez olsun Issızlıklar’ın arasında toparlanacak zaman. Gelişmek için zaman. Bu şansları daha önce hiç olmamıştı. Ama bu sefer... evet, belki de olur.”

“Hayır Taln. Böyle olamazsın.”

“Gerçekten de harika bir şey Ash.”

“Böyle *olamazsın* Taln. Benden nefret etmek zorundasın! Nefret et, *lütfe*.”

Taln ona arkasını döndü ama hâlâ elini tutuyordu, arkasından çekti. “Gel. Bekliyor.”

“Kim?” diye sordu Ash.

“Bilmiyorum.”

Karanlığın içinde Teft’in nefesini tuttu.

“Görebiliyor musun Teft?” diye fısıldadı spren. “Kelimeler’i hissedebiliyor musun?”

“Ben *bozuldum*.”

“Kim sağlam kaldı ki? Hayat bizi yıpratıyor Teft. Sonra biz çatlakların içini daha güçlü bir şeyle dolduruyoruz.”

“Kendimden öğreniyorum.”

“Teft,” dedi spren, karanlıkta parıldayan bir hayaletti. “Kelimeler’in söylediği şey zaten *bu*.”

Ah, Kelek adına. Bağrışlar. Savaş. Arkadaşları.

“N...”

Fırtına kapsın seni! Hayatında bir kereliğine adam ol!

Teft dudaklarını yaladı ve konuştu.

“Nefret ettiklerimi bile koruyacağım. En çok... nefret ettiğim... ben olsam bile.”

Renarin şehrin son katmanı Aşağı Semt’e düştü. Burada tökezleyerek durdu, eli Jasnah’nın elinden kaydı. Bu sokaklarda askerler yürüyordu, gözleri kor gibiydi.

“Jasnah!” diye seslendi. “Amaram’ın askerleri taraf değiştirdiler. Artık Garaz’a hizmet ediyorlar. Bir görüde gördüm!”

Jasnah onlara doğru koştu.

“Jasnah!”

İlk asker kılıcını ona doğru savurdu. Jasnah eğilerek silahtan kaçtıktan sonra eliyle vurarak askeri geriye fırlattı. Adam havada *kristalleşerek* arkasındaki adama çarpıp ve dönüşüm bir hastalık gibi ona da bulaştı. Sanki Jasnah’nın itişinin bütün kuvveti ona da aktarılmış gibi o da *bir başka* adama çarpıp geriye savurdu. Bir an sonra o da kristalleşti.

Jasnah hızla dönerken eldivenli eminelinde bir Parekılıcı oluştu, eteği dalgalanırken tek bir hamleyle altı adamı kesti. Avcunu arkasındaki binanın duvarına vururken kılıç kayboldu ve o duvar dumana dönüşerek dağılırken çatıyı çökertip başka askerlerin yaklaştığı binaların arasındaki bir sokağı tıkadı.

Jasnah uzun adımlarını neredeyse hiç aksatmadan elini yukarı doğru salladı ve hava katılaşıp taşla dönerek bir sonraki binanın çatısına çıkmak için kullandığı basamaklara dönüştü.

Renarin’in ağız açık kalmıştı. Bu... Nasıl...

“Bu... harika... engin... mükemmel olacak!” dedi Glys Renarin’in kalbinin içinden. *Çok güzel olacak Renarin! Bak!*

İçinde bir güç filizlendi. Daha önce hiç hissetmediği bir enerji, müthiş, ezici bir *kuvvet*. Sonsuz Fırtınaışığı. O kadar engin bir kaynak ki afallatıyordu.

“Jasnah?” diye bağırdı, sonra geç de olsa koşarak onun yarattığı merdivenleri çıktı, kendini o kadar *canlı* hissediyordu ki dans etmek istiyordu. Nasıl görünceğini hayal bile edemedi. Renarin Kholin, bir çatının üstünde dans ederken...

Yavaşladı ve duvardaki bir delikten baktığında bir ışık sütunu görerek yine bakakaldı. Gittikçe daha da fazla yükseliyor, bulutlara doğru uzanıyordu.

Fen ve eşi ışıktan fırtınanın karşısında gerilediler.

Navani’nin içi sevinçle dolmuştu. Duvarın kenarından aşağıya sarkarken aptal gibi gülüyordu. Şansprenleri etrafından akıyor, saçlarını okşuyor, Dalinar’ın etrafında dönen imkânsız sayıdaki şansprenine doğru akarak yüzlerce metre havaya yükselen sütuna katılıyorlardı.

Sonra ova boyunca, duvarın tepesinde, aşağıdaki sokakta bir dalga hâlinde *ışıklar* alev aldı. Parçalanmış bankadan etrafa saçılmış,

umursanmadan yerlerde yatan mücevherler Dalinar'ın Fırtınaışığı içiyordu. Binlerce renkli iğne deliği gibi zeminde parladılar.

“Hayır!” diye bağırdı Garaz. Öne adım attı. “Hayır, seni öldürdük. SENİ ÖLDÜRDÜK.”

Dalinar ışıktan sütun ve dönen şansprenlerinin içinde duruyordu, iki elini yanlarına uzatmış, gerçekliği oluşturan âlemleri tutuyordu.

Affedilmişti. Daha biraz önce vermemek için ısrar ettiği acı kendiliğinden solmaya başlamıştı.

Bu Kelimeler... kabul edildi, dedi Fırtınababa, sesi afallamış gibiydi. *Nasıl? Ne yaptın?*

Garaz sendeleyerek geri çekildi. “Öldürün onu! *Saldırın!*”

Parshmen kadın hareket etmedi ama Amaram yavaş yavaş elini yüzünden indirdi, sonra Parekılıcı'nı çağırarak öne çıktı.

Dalinar elini parıldayan sütundan çıkarıp uzattı. “Sen de *değişebilirsin*,” dedi. “Daha iyi birisi olabilirsin. Ben oldum. Hedeften önce yolculuk.”

“Hayır,” dedi Amaram. “Hayır, o beni asla affetmeyecek.”

“Köprücü mü?”

“O değil.” Amaram göğsüne vurdu. “O. Üzgünüm Dalinar.”

Tanıdık bir Parekılıcı'nı kaldırdı. Dalinar'ın Parekılıcı, Oathbringer. Bir despottan diğerine, sonra bir diğerine geçmişti.

Işığın bir kısmı Dalinar'ın sütunundan koptu.

Amaram bağırarak Oathbringer'ı salladı ama ışık kıvılcımlardan bir patlamayla Parekılıcı'nı karşılayarak Amaram'ı geriye fırlattı, sanki Parezirhi'nin gücü bir çocuğunkinden fazla değilmiş gibi. Işık mavi üniformalı, dalgalı saçları omuz hizasında ve elinde gümüş bir mızrak tutan bir adamın şeklini aldı.

İkinci bir şekil koparak Shallaan Davar'a dönüştü, parlak kıvılcık saçları arkasında dalgalanıyor, ellerinde hafif bir kıvrımı olan ince uzun bir Parekılıcı belirliyordu.

Ve sonra şükürler olsun ki Adolin belirdi.

“Hanımım!” dedi Wyndle. “Ah, hanımım!”

Bir kez olsun Lift'in ona sesini kesmesini söyleyecek hâli yoktu. Her şeyini kollarına tırmanan koyu karanlık sarmaşıklar gibi olan o dokunaçlara odaklanmıştı.

Suikastçı yerde yatıyordu, gözlerini yukarı dikmişti, o sarmaşıklar tarafından neredeyse tamamen *kaplanmıştı*. Lift dişlerini sıkmış, onları uzak tutuyordu. Karanlığa karşı iradesini zorlayacaktı, sonuna kadar... Işık.

Ani bir patlama gibi ışıktan bir kuvvet ova boyunca yayıldı. Yerdeki mücevherler Fırtınaişığı yakalayarak alevlendiler ve suikastçı çığlık atarak parlayan bir sis gibi ışık'ı içine çekti.

Kılıcın susuzluğu Fırtınaişığı tarafından giderilirken sarmaşıklar soldu. Lift sırtüstü taşlara düştü ve ellerini Szeth'in kafasından ayırdı.

Senden hoşlandığımı biliyordum, dedi bir ses Lift'in zihninin içinde.

Kılıç. Öyleyse bir spren miydi? "Onu neredeyse *yiyecektin*," dedi Lift. "Neredeyse *beni de yiyecektin* be!"

Yo, ben öyle bir şey yapmam, dedi ses. Tamamen şaşırmış gibi konuşmuştu, sanki uykusu geliyormuş gibi konuşması yavaşladı. *Ama... eğer gerçekten çok fazla acıırırsam belki o zaman...*

Eh, Lift bunun için kimseyi suçlayamazdı.

Suikastçı dengesizce ayağa kalktı. Yüzü sarmaşıkların olduğu yerlerde çizgi çizgiydi. Bir şekilde çizgiler derisini grileştirmiş, taş rengine çevirmişti. Lift'in kollarında da aynı izler vardı. Hmm.

Szeth arkasında şeffaf bir görüntüsünü bırakarak parıldayan ışık sütununa doğru yürüdü. "Gel," dedi.

Elhokar, diye düşündü Dalinar. Ama ışık sütununun içinden başka kimse gelmedi. Ve anladı. Bir şekilde kralın gelmeyeceğini anladı.

Gözlerini kapattı ve bu kederi kabul etti. Kralı birçok açıdan yüzüstü bırakmıştı.

Ayağa kalk, diye düşündü. *Ve daha iyisini yap.*

Gözlerini açtı ve şanspreni sütunu yavaşça kaybolmaya başladı. İçindeki güç çekildi, onu tükenmiş hâlde bıraktı. Neyse ki ova ışılda-yan mücevherlerle doluydu. Fırtınaişığı boldu.

Ruhsal Âlem'e doğrudan bağlantı, dedi Fırtınababa. *Küreleri mi dolduruyorsun Dalinar?*

"Bağlantı'mız var."

Daha önce de insanoğluna bağlandım. Bu hiç olmamıştı.

"O zamanlar Şeref hayattaydı. Biz farklı bir şeyiz. Onun kalıntıları, senin ruhun, benim iradem."

Kaladin Stormblessed duvarın yıkıntılarının önünde Dalinar'ın yanına geldi, Shallan Davar da diğer tarafına geçti. Jasnah şehirden

çıkı ve eleştirel bir havayla manzarayı inceledi, Renarin de arkasında belirdi, sonra haykırdı ve Adolin'e koşmaya başladı. Abisini yakalayıp sarıldı, sonra nefesi kesildi. Adolin yaralı mıydı?

Aferin oğlum, diye düşündü Dalinar, Renarin hemen kardeşini iyileştirmeye başlarken.

İki kişi daha savaş meydanından geliyordu. Dalinar Lift'i bekliyordu. Ama suikastçı? Szeth Dalinar'ın yanına gelmeden önce yerdeki gümüş kını kaptı ve siyah Parekılıcı'nı içine soktu.

Semadeşen, diye düşündü hepsini sayarak. *Hudutaşar.* Yedi etmişti.

Üç kişi daha olmasını beklerdi.

Orada, dedi Fırtınababa. *Yeğeninın arkasında.*

Duvarın gölgesinde iki kişi daha belirdi. Etkileyici fiziği olan iri güçlü bir adam ve uzun koyu saçlı bir kadın. Koyu derileri Makabaki, belki Azish olduklarına işaret ediyordu ama gözleri yanlıştı.

Onları tanıyorum, dedi Fırtınababa şaşkın bir sesle. *Onları çok uzun zaman öncesinden tanıyorum. Tam olarak yaşamadığım günlerin hatıralarından.*

İlahi varlıkların huzurundasın Dalinar.

"Alıştım artık," dedi Dalinar tekrar ovaya dönerek. Garaz hiçliğe çekildiyse de, Kaynaşıkları ile ordusunun büyük kısmı ve siyah dumana benzeyen garip spren hâlâ oradaydı. Bunun dışında Heyecan hâlâ kuzey kıyısını bütünüyle kaplıyordu.

Amaram'ın on bin adamı vardı ve şimdiye kadar bunların yarısı şehre girmişti. Dalinar'ın gösterisi karşısında geri çekilmişlerdi ama şimdi...

Dur.

Bu ikisiyle sadece dokuz ediyor, diye düşündü Dalinar Fırtınababa'ya. İçinden bir şey bir kişinin daha olması gerektiğini söylüyordu.

Bilmiyorum. Belki henüz bulunmamışlardır. Ne olursa olsun, bağla bile sadece tek bir adamsın. Parlayanlar ölümsüz değil. Bu orduyla nasıl başa çıkacaksın?

"Dalinar?" dedi Kaladin. "Emriniz nedir komutanım?"

Düşman safları toparlanıyordu. Gözleri koyu kırmızıyla parlayarak silahlarını kaldırıyorlardı. Birkaç metre ötede olan Amaram da kımıldandı. Ancak Dalinar'ı en çok endişelendiren Heyecan'dı. Neler yapabileceğini biliyordu.

Koluna bir bakış attı ve bir şeyi fark etti. Çarpıp *Kralların Yolu*'nu parçalayan yıldırım kol fabrialını da kırmıştı. Tokası açıktı ve Dalinar çalıştırmaları için Navani'nin içine yerleştirdiği minik mücevherleri görebiliyordu.

“Komutanım?” diye sordu Kaladin tekrar.

“Düşman bu şehri ezmeye çalışıyor yüzbaşı,” dedi Dalinar kolunu indirirken. “Biz savunacağız.”

“Yedi Parlayan ile mi?” dedi Jasnah şüpheyle. “Amca, bu çok mantıklı bir şeye benzemiyor, hatta içimizden birinin fırtına kapası *Be-yazlı Suikastçı* olduğunu düşünürsek.”

“Ben Dalinar Kholin’e hizmet ediyorum,” diye fısıldadı Vallano-oğlu-oğlu-Szeth. Nedense yüzü gri çizgilerle kaplıydı. “Hakikati ben bilemem, o yüzden bilen birini takip ediyorum.”

“Ne yaparsak çabuk yapalım,” dedi Shalla. “O askerler...”

“Renarin!” diye haykırdı Dalinar.

“Komutanım!” dedi Renarin aceleyle öne fırlarken.

“Urithiru’dan ordularımız gelene kadar dayanmamız gerekiyor. Fen’in tek başına savaşacak kadar adamı yok. Yeminkapısı’na git, o yukarıdaki fırtınatortusunun yok etmesine engel ol ve geçidi aç.”

“Emredersiniz!” Renarin selam verdi.

“Shalla, daha bir ordumuz yok,” dedi Dalinar. “Bizim için bir tane Işıkkör ve o askerleri meşgul et. Dikkatlerini dağıtmayı kolaylaştıracğını düşündüğüm bir kana susamışlığa kendilerini kaptırdılar. Jasnah, savunduğumuz şehrin duvarında kocaman bir fırtına kapası delik var. Orayı tutup içeri girmeye çalışanları engelleyebilir misin?”

Jasnah düşünceli bir şekilde başıyla onayladı.

“Ya ben?” dedi Kaladin.

Dalinar ayağa kalkan Parezirhli Amaram’ı işaret etti. “Şimdi yapacağım şey yüzünden beni öldürmeye çalışacak, bu yüzden bir korumam olsa iyi olur. Hatırladığım kadarıyla senin yücebeyle bir hesabın vardı.”

“Öyle denebilir.”

“Lift, sana zaten bir emir vermiştim sanıyorum. Suikastçıyı yarına al ve *bana o yakutu getirin*. Renarin askerlerle birliklerle dönene kadar bu şehri tutacağız. Sorusu olan?”

“Ee...” dedi Lift. “Bana... nereden yiyecek bir şeyler bulabileceğimi söyleyebilir misin...?”

Dalinar ona bir bakış attı. *Yiyecek bir şeyler mi?* “Duvarın... hemen içinde bir erzak deposu olmalı.”

“Sağ ol!”

Dalinar içini çekti ve denize doğru yürümeye başladı.

“Komutanım!” diye seslendi Kaladin. “Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Düşman bu savaşa çok büyük bir sopa getirdi yüzbaşı. Onu ellerinden almaya gidiyorum.”

Büyük
THAYLEN ŞEHİRİ'nin
bir haritası

Tapınak Konumları İşaretlenmiştir

1. Jezerezeh	6. Shalash
2. Nalan	7. Battah
3. Chanaranach	8. Kelek
4. Vedeledav	9. Talenelat
5. Pailiah	10. İshi

* Kraliyet Sarayı

K
↑

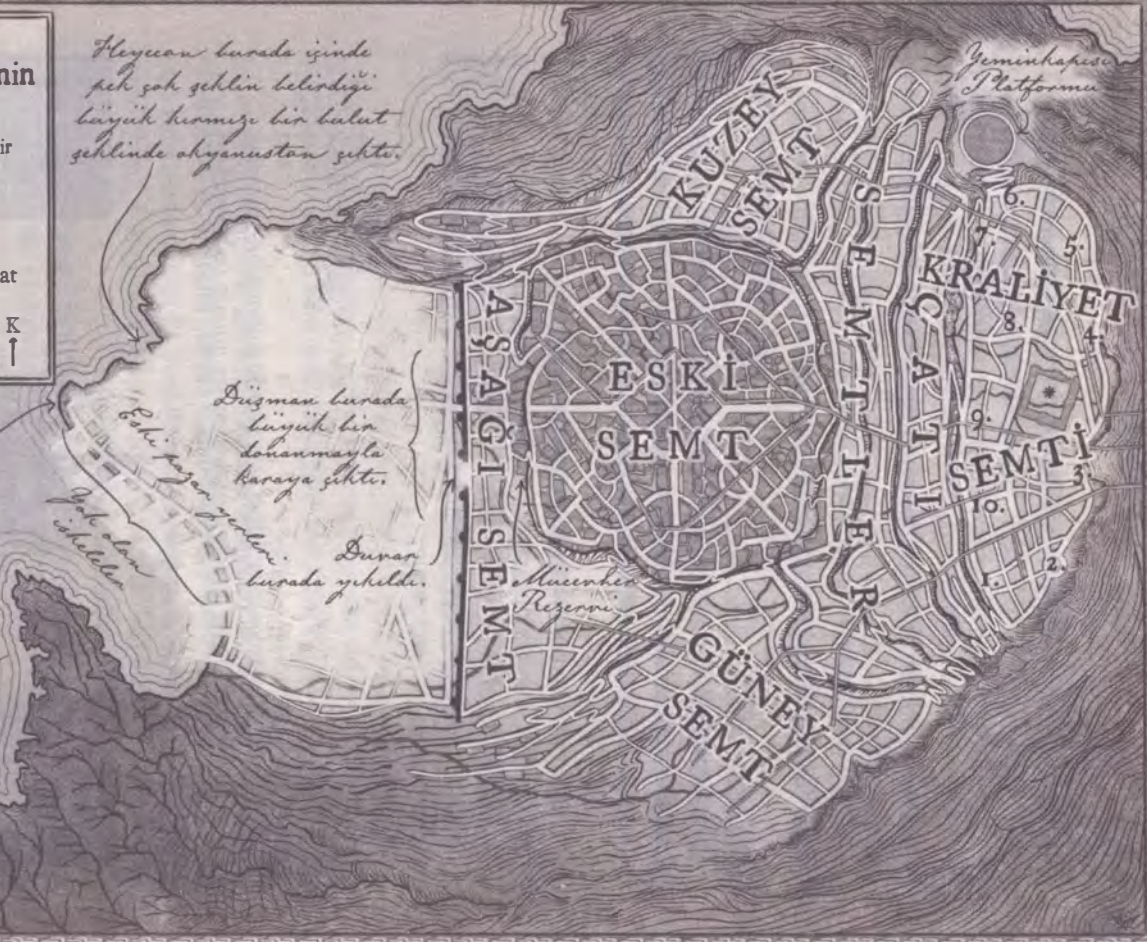
Heyecan burada içinde
pek çok şehlin belirdiği
büyük birer bir kalat
şehrinde ahyarustan şehri.

Düzman ordusunun
büyük kısmı burada
saf tuttu.

Düzman burada
büyük bir
dolanmayla
karaya çıktı.

Thaylen Orası Savaşı'nın
Kaba Haritası

Kavani pholin tarafından
nattandırılmıştır.

Gerçekten en önemli kısım hedeften ziyade yolculuksa o zaman ben görevden kaçmak için değil, bulmak için yola çıktım.

Kralların Yolu, son not

Kaladin gökyüzüne yükseldi, Fırtınasığı'yla canlıydı.

Aşağısında Dalinar kırmızı sise doğru yürüyordu. Uzantıları Amaram'ın ordusunun askerleri arasında hareket etse de büyük kısmı kıyının yakınındaydı, körfezin ve yıkık limanın sağında girdaplanıyordu.

Fırtınalar adına, tekrar gerçek dünyada olmak iyi gelmişti. Dinmez fırtına güneşi kapatırken bile burası Shadesmar'dan çok daha aydınlık geliyordu. Hava nispeten durgun olsa da bir grup rüzgârspreni etrafında dolandı. Belki bunlar diğer tarafta hayal kırıklığına uğrattığı yanına gelenlerdi.

Kaladin, dedi Syl. Kendini azarlamak için bir sebebe daha ihtiyacın yok.

Haklıydı. Fırtınalar adına, gerçekten de bazen kendine fazla yüklenbiliyordu. Dördüncü İdeal'in Kelimeleri'ni söylemesine engel olan kusur da bu muydu?

Nedense Syl içini çekti. *Ah Kaladin.*

"Sonra konuşuruz," dedi Kaladin.

Şimdilik Dalinar Kholin'i korumak için eline ikinci bir şans geçmiş-

ti. İçinde köpüren Fırtınasığı ve elindeki Sylmızrağı'nın rahat ağırlığıyla kendini aşağıya Çiviledi, Amaram'ın yakınlarında taşlara sertçe indi.

Yücebey ise karşılık olarak dizlerinin üzerine düştü.

Ne oldu, diye düşündü Kaladin. Amaram öksürüyordu. Başını geriye attı ve inledi, yüz plakasını kaldırmıştı.

Bir şey mi *yutmuştu*?

Adolin karnını yokladı. Kan lekeli yırtığın altında hissettiği tek şey pürüzsüz, yeni deriydi. Ufak bir ağrı kalıntısı bile yoktu.

Bir süre için öleceğinden emin olmuştu.

Bu daha önce de olmuştu. Aylar önce Harap Ovalar'da Sadeas geri çekilerek Kholin ordularını tek başlarına ve etrafları çevrilmiş hâlde bıraktığında da bunu hissetmişti. Bu seferki farklıydı. O siyah gökyüzüne ve o anormal bulutlara bakmak, aniden kendini *dehşet verici derecede* kırılğan hissetmek...

Ve sonra ışık. Babasında, Adolin'in asla boy ölçüşemeyeceği o büyük adamda, bir şekilde Yaradan vücut bulmuştu. Adolin o ışığın içine adım atmaya layık olmadığını hissetmeden edemiyordu.

Ama yine de buradaydı.

Parlayanlar Dalinar'ın emirlerini yerine getirmek için dağıldılar, gerçi Shallan Adolin'i kontrol etmek için yanında diz çöktü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu ceketi ne kadar sevdiğimi biliyor muydun?"

"Ah, Adolin."

"Gerçekten Shallan. Hekimler kesip açtıkları kıyafetler konusunda daha dikkatli olmalı. Eğer bir adam yaşayacaksa o gömleği isteyecektir. Ve eğer ölürse... eh, *en azından* ölüm döşeginde güzel giyinmiş olmalı."

Shallan gülümsedi, sonra omzunun üzerinden kırmızı gözlü askerlere doğru bir bakış attı.

"Git," dedi Adolin. "Bana bir şey olmaz. Şehri kurtar. *Parlayan* ol Shallan."

Shallan onu öptü, sonra döndü ve ayağa kalktı. Üstünden Fırtınasığı yükselmeye başlarken o beyaz giysisi de parıltıyor gibi göründü, kızıl saçları göz alıcı bir kumaştı. Desen boylu boyunca soluk, neredeyse görünmez işlemelerle süslenmiş bir Parekilici olarak belirdi. Gücünü ördü ve etrafındaki zeminden dışarı bir *ordu* tırmandı.

Urithiru'da Yaradılmamış'ın dikkatini dağıtmak için yirmi kişilik bir ordu yaratmıştı. Şimdiyse etrafından *yüzlerce* illüzyon çıkıyordu: askerler, işçiler, çamaşırcı kadınlar, kâtipler, hepsi de sayfalarındaki çizimlerdi. Kuvvetle parlıyorlardı, sanki hepsi birer parlayan şövalyeymiş gibi üzerlerinden ışık akıyordu.

Adolin ayağa kalktı ve Kholin üniforması giymiş kendi illüzyonuyla yüz yüze geldi. Illüzyon Adolin Fırtınası'yla parlıyor ve yerden birkaç santim yukarıda asılı duruyordu. Onu bir Rüzgârkoşucu yapmıştı.

Bu... bunu kaldıramam. Şehre doğru döndü. Babası Parlayanlar'a odaklanmış ve Adolin'e belli bir görev vermeyi ihmal etmişti. Bu yüzden belki de içeride şehri savunanlara yardım edebilirdi.

Adolin enkazın içinde yol bularak ilerledi ve duvardaki delikten içeri girdi. Jasnah hemen içeride duruyordu, sanki yaramaz çocukların geride bıraktığı bir dağınıklığı inceler gibi elleri belindeydi. Delik kışalar ve depolarla dolu sıradan bir şehir meydanına açılıyordu. Thaylen ya da Sadeas üniforması giymiş ölü askerler burada yakın zamanda bir çarpışma olduğuna işaret ediyordu ama düşmanın çoğu ilerlemiş gibi görünüyordu. Yakınlardaki sokaklardan bağrışlar ve tangırtılar geliyordu.

Adolin yerde duran bir kılıca doğru uzandı, sonra durakladı ve aptal gibi hissederek Parekılıcı'nı çağırdı. Kendini bir çılgına karşı hazırladı ama gelmedi ve on kalp atışından sonra Kılıç elinde belirdi.

"Üzgünüm," dedi pırıldayan silahı kaldırarak. "Ve teşekkür ederim."

Yardım isteyen adamların bağrışlarının yükseldiği yakınlardaki çarpışmalardan birine doğru ilerledi.

Semadeşenlerden Szeth, Dalinar Kholin'i koruma şerefine eriştiği için Stormblessed denilen Kaladin'e özeniyordu. Ama elbette ki şikâyet etmeyecekti. Yeminini seçmişti.

Ve efendisinin emrettiğini yapacaktı.

Hayaletler belirdi, kızıl saçlı kadın tarafından Fırtınası'yla yaratılmışlardı. Bunlar Szeth'in cinayetlerini fısıldadıklarını duyduğu karanlıktaki gölgelerdi. Onları nasıl hayata getirdiğini bilmiyordu. Dalga-bağlayan Lift'in yanında yere indi.

"Ee," dedi Lift ona. "O yakutu nasıl bulacağız?"

Szeth kılıfındaki Parekılıcıyla körfeze demir atmış gemileri işaret etti. "Onu taşıyan yaratık şu tarafa kaçtı." Parshmenler hâlâ orada Dinmez fırtına'nın gölgesinin çok derinlerinde yığılmış duruyorlardı.

“Orada tabii,” dedi Lift, sonra ona bir bakış attı. “Beni yine yemeye çalışmışıycan, değil mi?”

Saçmalama, dedi Szeth’in elindeki kılıç. *Sen kötü değilsin. Sen iyisin. Ayrıca ben insanları yemem.*

“Sen ölmediğin ve ben de ölümü kabul etmeye karar vermediğim sürece kılıcı çekmeyeceğim,” dedi Szeth.

“Oooleeey,” dedi Lift.

İnsan yemediğimi söylediğim zaman bana itiraz etmen gerekiyordu Szeth, dedi kılıç. *Vasher hep ederdi. Sanırım şaka yapıyordu. Neyse beni taşımış insanlara kıyasla bu işte pek iyi değilsin.*

“Hayır,” dedi Szeth. “Bir insan olmakta iyi değilim. Bu benim... kusurlarımdan biri.”

Sorun değil! Mutlu ol. Görünüşe göre bugün yok edecek bol bol kötülük var! Bu oooleeey, değil mi?

Sonra kılıç söylenmeye başladı.

Amaram’a saldırmak için dalışa geçerken Kaladin’in alnındaki damgalar taze bir acı gibiydi. Ama Amaram kendini hızla toparladı, sonra yüz plakasını çarparak kapattı.

O kırmızı gözler miğferin aralığından dışarıya kızıl bir parlıltı yayıyordu. “Bana teşekkür etmelisin evlat.”

“Teşekkür mü?” dedi Kaladin. “Ne için? Bir insanın benim kasabamı yöneten rezil açığızlıktan bile daha aşağılık olabileceğini gösterdiğin için mi?”

“Seni ben yarattım mızrakçı. Seni ben şekillendirdim.” Amaram kanca uçlu geniş Parekılıcı’nı Kaladin’e doğrulttu. Sonra sol elini açarak *ikinci* bir Kılıç çağırdı. Uzun ve kıvrımlıydı, arka tarafı ilerleyen dalgalar gibi çıkıntılıydı.

Kaladin bu Kılıç’ı iyi tanıyordu. Onu Amaram’ın hayatını kurtarıırken o kazanmış, sonra da taşımayı reddetmişti. Çünkü gümüşsü metaldeki yansımaya baktığı zaman görebildiği tek şey öldürdüğü arkadaşlarıydı. Bu dalgalı Kılıç o kadar çok ölüm ve acıya neden olmuştu ki.

Kaladin’in kaybettiği her şeyin bir sembolü gibiydi, özellikle de şimdi ona yalan söyleyen adamın elindeyken. Tien’i ondan alan adamın.

Amaram elinde iki Kılıç’la bir dövüş duruşuna geçti. Birisi kanla satın alınmış, Kaladin’in mangasına mal olmuştu. Diğeri Oathbringer’dı. Köprü Dört’ün fidyesi olarak verilen bir kılıçtı.

Gözün korkmasın, diye fısıldadı Syl Kaladin'in zihninde. Geçmişiniz sayılmazsa o sadece bir insan. Ve sen bir Parlayan Şövalye'sin.

Amaram'ın zırhının ön kolundaki kolçağı aniden sanki alttan itti ren bir şey varmış gibi titredi. Miğferin içindeki kırmızılık koyulaştı ve Kaladin bir şeylerin Amaram'ı kapladığına dair belirgin bir hisse kapıldı.

Siyah bir dumandı. Kaladin'in saraydan kaçarlarken en sonunda Kraliçe Aesudan'ı çevrelediğini gördüğü dumanın aynısıydı. Amaram'ın zırhının diğer parçaları da titreşmeye ve tangırdamaya başladı ve bir anda şiddetli bir hız patlamasıyla harekete geçti, bir Parekılıcı'nın ardından diğerini savurmaya başladı.

Dalinar Heyecan'ın ana çekirdeğine yaklaşıırken yavaşladı. Kırmızı sis burada çalkalanıyor ve kaynıyordu, neredeyse katıydı. İçinde yansıyan tanıdık yüzler gördü. Eski yüceprens Kalanor'un bir kaya oluşumunun üstünden düştüğünü gördü. Bir heyelandan sonra kendisini tek başına taş bir ovada savaşırken gördü. Harap Ovalar'da bir uçurumşeytanının pençesini yakalamasını izledi.

Heyecan'ı duyabiliyordu. Çınlayan, ısrarcı, ılık bir nabız gibi atıyordu. Neredeyse bir davulun gümlemesi gibiydi.

"Merhaba eski dostum," diye fısıldadı Dalinar, sonra kırmızı sisin içine adım attı.

Shallan kollarını iki yana açmış duruyordu. Fırtınasığı ondan yere yayılan bir sıvı ışık havuzuydu, üstünde parıldayan sis girdaplanıyordu. Bir kapıya dönuştü. İçinden koleksiyonu çıktı.

Bugüne kadar çizdiği herkes, babasının evindeki hizmetçilerden Syl'i esir alan şerefsprenlerine kadar hepsi Fırtınasığı'ndan oluştu. Adamlar ve kadınlar, çocuklar ve dedeler. Askerler ve kâtipler. Anneler ve gözcüler, krallar ve köleler.

Mmm, dedi Desen elindeki bir kılıç olarak. Mmmmmmm.

"Bunları kaybetmiştim," dedi Shallan denizci Yalb sisin içinden çıkıp ona el sallarken. Havadan parıldayan bir Paremızrağı çekti. "Bu resimleri kaybetmiştim!"

Onlara yakınsın, dedi Desen. Düşünce âlemine yakınsın... ve ötesine. Yıllar içinde Bağlantı kurduğun bütün insanlara...

Ağabeyleri belirdi. Onlar için olan endişelerini zihninin arkalarına

gömmüştü. Hayaletkanların elindelerdi... Denediği hiçbir uzakalemden bir haber gelmemişti...

Işık'ın içinden babası çıktı. Ve annesi.

İllüzyonlar anında dağılmaya, eriyerek tekrar Işık'a dönmeye başladılar. Sonra biri sol elini yakaladı.

Shallan'ın nefesi kesildi. Sisten oluşan... Peçe miydi? Uzun siyah düz saçlı, beyaz kıyafetli, kahverengi gözlü. Shallan'dan daha akıllı başında ve daha odaklıydı. Shallan büyük resmin altında ezilirken küçük parçaların üzerinde çalışabiliyordu.

Başka bir el sağ elinden tuttu. Lal renkle pırıldayan Parezırhı içindeki Parlayan'dı, uzundu, saçları örülüydü. Mesafeli ve temkinliydi. Sabit, kararlı bir bakışla Shallan'a başını salladı.

Başkaları da Shallan'ın ayaklarının dibinde kaynıyor, Fırtınasığrı'nın dışarı çıkmaya çalışıyorlardı, parlayan elleriyle bacaklarını kavıyorlardı.

"...Hayır," diye fısıldadı Shallan.

Bu kadarı yeterdi. Peçe ve Parlayan'ı kendisi zayıf olduğu zaman güçlü olmaları için yaratmıştı. Ellerini sıkı sıkı tuttu ve yavaşça tıslayarak nefesini bıraktı. Diğer Shallan'lar Fırtınasığrı'nın içine geri çekildiler.

Sonra daha ileride yüzlerce şekil yerden yükseldi ve silahlarını düşmana doğru kaldırdılar.

Şimdi iki düzine askerin eşlik ettiği Adolin Aşağı Semt'in sokaklarında koşarak ilerliyordu.

"Orada!" diye bağırdı adamlarından biri ağır bir Thaylen şivesiyle. "Berrakbey!" Duvara doğru giden bir ara sokağa girerek gözden kaybolan bir grup düşman askerini işaret etti.

"Hay Cehennem," dedi Adolin onları takip ederken askerlerine peşinden gelmeleri için elini sallayarak. Jasnah o tarafta tek başınaydı, duvardaki deliği tutmaya çalışıyordu. Ara sokak boyunca koşarak...

Kırmızı gözlü bir asker bir anda üstündeki havadan uçarak geçti. Adolin eğildi, Kaynaşık olmasından endişelenmişti ama bu sıradan bir askerdi. Şanssız adam bir çatının üstüne çakıldı. Ne oluyordu orada?

Ara sokağın sonuna yaklaşırlarken bir başka beden çıkışın hemen sağında duvara çarptı. Parekılıcı'nı kavrayan Adolin köşeden bir göz attı, Eski Semt'e çıkan taş canavar gibi başka bir tanesini görmeyi bekliyordu.

Bunun yerine sadece Jasnah Kholin'i buldu, gayet rahat görünüyordu. Etrafında solan bir parlıltı vardı, Fırtınaşığı'nın dumanından farklıydı. Jasnah'yı çevreleyen geometrik şekiller gibiydi...

Peki o zaman. Jasnah'nın yardıma ihtiyacı yoktu. Adolin bunun yerine adamlarına sağdaki savaş seslerine doğru onu takip etmeleri için elini salladı. Burada etrafları çevrilmiş küçük bir grup Thaylen askeri buldular, çok daha kalabalık yeşil üniformalı bir kuvvet tarafından duvarın dibine sıkıştırılmışlardı.

Hah. Bu Adolin'in çözebileceği bir şeydi.

Kendi askerlerine geri çekilmelerini işaret etti, sonra Parekılıcı'nı savurarak düşmana Dumanduruşu'yla saldırdı. Düşman avlarına ulaşabilmek için birbirlerine iyice sokulmuşlardı ve arkalarından vuran küçük fırtınaya karşılık vermekte zorlandılar.

Adolin birbiri ardına darbeler indirerek ilerledi, nihayet bir şeyler yapabiliyor olduğu için müthiş bir tatmin hissediyordu. Kırmızı gözleri yanarak kömür olurken sönen son düşman grubunu da devirdiğinde Thaylenlilerden bir tezahürat yükseldi. Tatmin duygusu yere bir bakıp da cesetlerin ne kadar insansı göründüğünü fark edene kadar sürdü.

Parshendilerle savaşarak yıllar geçmişti. Bir başka Alethi'yi en son öldürmesinin üzerinden... eh, ne kadar zaman geçtiğini hatırlayamıyordu.

Sadeas. Sadeas'ı unutma.

Ayaklarının dibinde elli ölü adam yatıyordu ve diğer askerlerini toplarken üç düzine kadarını daha öldürmüştü. Fırtınalar adına... Shadesmar'da kendini o kadar işe yaramaz hissetmişti, sonra şimdi de bu. Naminin ne kadarı ona, ne kadarı her zaman aslında kılıca ait olmuştu?

"Prens Adolin?" diye seslendi bir ses Alethçe. "Ekselansları!"

"Kdralk?" dedi Adolin Thaylenlilerin arasından birisi çıkarken. Kraliçenin oğlu daha iyi günler görmüştü. Alnındaki bir kesikten kan sızıyordu. Üniforması yırtılmıştı ve pazusunda bir sargı vardı.

"Annem ve babam," dedi Kdralk. "Biraz aşağıda duvarın üstünde mahsur kaldılar. Onlara ulaşmaya çalışıyorduk ama köşeye sıkıştırıldık."

"Tamam. Gidelim o zaman."

Jasnah bir cesedin üzerinden geçti. Kılıç'ı bir Fırtınaşığı dumanı içinde yok oldu ve Bej yanında belirdi, gökyüzüne bakarken yağımسی siyah yüz hatları endişeliydi. "Bu yer üç, hâlâ," dedi. "Neredeyse üç."

“Ya da üç yer neredeyse bir,” diye cevap verdi Jasnah. Bir başka şanspreni grubu daha yanlarından geçti ve onları Bilinçsel Âlem’de oldukları şekilde görebiliyordu: Uzun kanatlı, kafalarının yerinde altın küreler olan garip uçan hayvanlar gibi. Eh, uğraşmadan Bilinçsel Âlem’i görebilmek bugün olanlar içinde *en az* rahatsız edici olan şeylerden biriydi.

İçinde inanılmaz bir miktarda Fırtınaışığı gümbürdüyordu, şimdiye kadar hiç bu kadar çoğunu tutmamıştı. Başka bir asker grubu Shallan’ın illüzyonlarının içinden çıktı ve enkazın üstünden duvardaki deliğe doğru saldırıya geçti. Jasnah elini onlara doğru şöyle bir salladı. Başka zaman olsa ruhları büyük güçle karşı koyardı. Canlıları Ruhdökmek zordu, çoğu zaman uygun bilgi ve prosedürün yanında dikkat ve konsantrasyon da gerektirirdi.

Bugün ise askerler en ufak düşüncesiyle duman olup gidiyordu. O kadar kolaydı ki bir parçası dehşete düşüyordu.

Kendini yenilmez hissediyordu, bu da başlı başına bir tehlikeydi. İnsan vücudu Fırtınaışığı’yla bu kadar fazla dolmaya uygun değildi. Bir şenlik ateşinden yükselen duman gibi vücudundan yayılıyor-
du. Ancak Dalinar düşeyseelliğini kapatmıştı. Fırtınanın kendisi olmuş ve bir şekilde küreleri tekrar doldurmuştu, ama bir fırtına gibi onun da etkileri geçiyordu.

“Üç dünya,” dedi Bej. “Yine yavaşça ayrılıyorlar ama şu an için üç âlemde yakınlık *var*.”

“O zaman bitmeden önce faydalanalım, değil mi?”

Duvarın yıkık kısmının önüne geldi, küçük bir mahalle büyüklüğündeki bir delikti.

Sonra ellerini kaldırdı.

Semadeşenlerden Szeth parshmen ordusuna doğru gidiyor, çocuk Hudutaşar da takip ediyordu.

Szeth acıdan korkmuyordu, çünkü hiçbir fiziksel ızdırap zaten taşıdığı acıya rakip olamazdı. Ölümden korkmuyordu. Bu tatlı ödül zaten elinden alınmıştı. Korktuğu tek şey yanlış seçim yapmış olmaktı.

Szeth bu korkuyu bir kenara attı. Nin haklıydı. Hayat her kavşakta karar vererek yaşanamazdı.

Körfezin kıyısında duran parshmenlerin parlayan gözleri yoktu. Onu Kral Gavilar’a suikast yapmak için kullanan Parshendilere oldukça benziyorlardı. Yaklaştığı zaman birkaç tanesi koşarak gitti ve gemilerden birine bindiler.

“İşte,” dedi Szeth. “Aradığımız kişiyi uyaracaklarını tahmin ediyorum.”

“Ben hallederim deli surat,” dedi Lift. “Kılıç, ilk onlar seni yemeye çalışmadığı sürece sakın kimseyi yeme.” Dizlerinin üstünde ellerini yere vurarak kendi gülünç yöntemiyle fırlayıp gitti. Parshmenlerin arasından kaydı. Gemiye ulaştığı zaman bir şekilde kenarından yukarı tırmandı, sonra sıkışarak minik bir lombozdan içeriye girdi.

Buradaki parshmenler saldırgan görünmüyordu. Szeth’ten çekiniyor, kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Szeth gökyüzüne baktı ve bir nokta gibi görünen Nin’in hâlâ izlediğini gördü. Szeth Elçi’nin kararında hata bulamıyordu, artık bu dünyanın kanunları bu yaratıkların *kanunlarıydı*.

Ama... o kanunlar da çoğunluğun ürünüydü. Szeth çoğunluğun fikir birliği yüzünden sürgün edilmişti. Efendi üstüne efendiye hizmet etmiş, çoğu tarafından korkunç ya da en azından bencil amaçlara ulaşmak için kullanılmıştı. Mükemmelliğe bu insanların ortalaması ile ulaşamazdı. Mükemmellik kişisel bir hedefti, grup çalışması değildi.

Uçan bir Parshendi, Lift’in onlar için kullandığı terimle “Kaynaşık” gemiden dışarı fırladı, Dalinar’ın istediği büyük sönük yakutu taşıyordu. Lift Kaynaşık’ı takip ederek çıktı ama uçamıyordu. Geminin pruvasına kadar çıkıp orada kalırken yüksek sesle uzun bir dizi küfür savurdu.

Ooo, dedi kılıç. *Bir çocuk için kelime dağarcığı etkileyici. En sonuncusunun ne demek olduğunu biliyor mu acaba?*

Szeth Kaynaşık’ın peşinden kendini havaya Çiviledi.

Eğer biliyorsa bana da söyler mi, diye ekledi kılıç.

Düşman aşağı inerek savaş meydanı boyunca ilerledi ve Szeth de takip etti, zeminden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Kısa süre sonra savaşı illüzyonların arasından geçtiler. Bunlardan bazıları kargaşayı arttırmak için düşman askeri gibi görünüyordu. Akıllıca bir hareketti. Düşman silah arkadaşlarının çoğunun hâlâ savaştığını düşünürse geri çekilmeleri daha az olası olurdu ve savaşın çok daha gerçekçi görünmesini sağlıyordu. Ama Szeth’in hedefi hızla yanlarından geçtiği zaman dalgalanan cübbeleri illüzyonlara çarpıyor ve şekillerini bozuyordu.

Szeth yakından takip etti, illüzyon olduklarını gördüğü iki adamın içinden geçti. Bu Kaynaşık yetenekliydi, Semadeşenlerden daha iyiydi, gerçi Szeth en iyileriyle karşılaşmamıştı.

Kovalamaca ona uzun bir daire çizdirdi, en sonunda Dalinar’ın kır-

mızı sisin kenarında yürüdüğü yere geri getirdi. Fısıltılı sesler yükseldi ve Szeth uçarken kulaklarını elleriyle kapattı.

Kaynaşık akıcı ve zarıftı ama hızlanması ve yavaşlaması Szeth'ten daha yavaştı. Bundan faydalandı, düşmanın hareketini tahmin etti ve dönerlerken yana saptı. Szeth düşmana çarptı ve havada döndüler. Bir elinde mücevheri tutan Kaynaşık Szeth'i çirkin bir bıçakla bıçakladı.

Neyse ki Fırtınasığı sayesinde bu acıtmaktan başka şey yapmadı.

Szeth sıkıca tutunarak ikisini de aşağı doğru Çiviledi ve taşlara çakıldılar. Kaynaşık inlerken mücevher elinden kurtulup yuvarlandı. Szeth kendini Çivileyerek zarafetle ayağa kalktı, sonra ayakta dururken taşların üzerinde kaydı. Kınındaki kılıcını taşımayan boş eliyle mücevheri yakaladı.

Vay be, dedi kılıç.

"Teşekkür ederim kılıç-nimi," dedi Szeth. Fırtınasığı'nı yakınlarında yere saçılmış küreler ve mücevherlerle yeniledi.

Şuna diyorum. Sağında.

Üç Kaynaşık daha ona doğru hızla dalıyordu. Görünüşe göre Szeth düşmanın dikkatini çekmişti.

Adolin ve adamları duvarın üzerine çıkan kapalı bir merdivene ulaştılar. Navani Yenge yukarıdan el salladı, sonra acele etmeleri için işaret etti. Adolin hızla merdivenleri çıktı ve tepede el baltalarıyla kapıyı kırmaya çalışan Sadeas'ın askerlerinden bir öbek buldu.

"Ben büyük ihtimalle daha kolay açabilirim," dedi Adolin arkalarından.

Kısa bir süre sonra basamaklarda beş tane daha ceset bırakarak duvarın üzerindeki yola çıktı. Bunlar moralini o kadar da fazla bozmuştu. Navani Yenge'ye ulaşmalarına dakikalar kalmıştı.

Navani ona sarıldı. "Elhokar nerede?" diye sordu gerginlikle.

Adolin başını iki yana salladı. "Üzgünüm."

Navani ona sıkıca sarıldı ve Adolin de Kılıç'ını geri gönderip, sessiz gözyaşları akarken onu tuttu. Fırtınalar adına... nasıl hissettiğini biliyordu. Elhokar'ın ölümünden beri onun da düşünecek pek zamanı olmamıştı. Sorumluluğun baskıcı elini üzerinde hissetmişti ama kuzeninin yasını tutmuş muydu?

Yengesine daha sıkı sarıldı, onunla aynı acıyı hissetti. Taş canavar şehirde ilerliyor ve askerler her taraflarında bağıırıyordu ama Ado-

lin o an için oğlunu kaybeden bir anneyi teselli etmek için elinden geleni yapacaktı.

En sonunda ayrıldılar. Navani bir mendille gözlerini kuruladı. Adolin'in kanlı gömleğini görünce nefesini tuttu.

"Ben iyiyim," diye açıkladı Adolin. "Renarin beni iyileştirdi."

"Nişanlını ve köprücüyü aşağıda gördüm," dedi Navani. "Yani... onun dışında herkes mi?"

"Üzgünüm yenge. Ben sadece... Onu yüzüstü bıraktık. Elhokar'ı da, Kholinar'ı da."

Navani gözlerini sildi ve kararlılıkla dikleşti. "Gel. Şimdi bu şehrin de aynı kaderi paylaşmasına engel olmaya odaklanmalıyız."

Duvarın tepesinden savaşı izleyen Kraliçe Fen'e katıldılar. "O şey geldiği zaman Estnatil de bizimle duvarın üstündeydi," diyordu oğluna. "Aşağı düştü ve büyük ihtimalle öldü ama o enkazın altında bir yerlerde bir Parekılıcı var. Tshadr'ı görmedim. Belki de malikânesindedir. Onu üst katlarda birlikleri toplarken bulursak şaşırmam."

Paredarlarını sayıyordu. Thaylenah'ın üç Zırh'ı ve beş Kılıç'ı vardı, bu büyüklükte bir krallık için iyi bir sayıydı. Sekiz evde babadan oğula geçiyorlardı, hepsi de bir yücemuhafız olarak tahta hizmet ederdi.

Adolin şehri gözden geçirerek savunmayı değerlendirdi. Şehir sokaklarında savaşmak zordu, adamların bölünür ve kolaylıkla arkadan saldırıya uğrayabilir ya da etrafları çevrilebilirdi. Neyse ki Sadeas'ın askerleri savaş eğitimlerini unutmuş gibi görünüyorlardı. Düzgün bir şekilde ilerlemiyorlardı, baltatazısı sürüleri gibi rastgele gruplara ayrılmış, şehrin içinde dolanıyor ve kendilerine rakip arıyorlardı.

"Kuvvetlerinize katılmanız gerek," dedi Adolin, Thaylenililere. "Aşağıdaki bir sokağı kapatın, direniş örgütleyin. Ondan sonra..."

Ani bir vınlama sesi lafını böldü.

Duvar sallanırken geriye tökezledi, sonra yıkılmış delik *kapandı*. Deliği doldurmak için kristaller gibi metal büyüdü, uluyarak akan bir kasırga şeklindeki havadan var oluyordu.

Sonuç taşların içine kaynayarak deliği tamamen kapatan cilalı tunçtan güzel, ıslıl ıslıl bir parça oldu.

"Taln'ın *avuçları*," dedi Fen. O ve eşi kenara yaklaşarak aşağıda ellerinin tozunu silkip tatmin olmuş bir duruşla beline dayayan Jasnah'ya baktılar.

"Peki... taktik değiştirelim," dedi Adolin. "Delik kapandığına göre hem dışarıdaki orduyu rahatsız etmeleri hem de iç meydanı tutmaları için okçular getirebilirsiniz. Buraya bir komuta noktası kurun, aşağı-

ğidaki sokağı temizleyin ve sonra *ne pahasına olursa olsun* bu duvarı koruyun.”

Aşağıda Jasnah uzun adımlarla yarattığı mucizeden uzaklaştı, sonra bir enkazın yanında diz çöktü ve başını yana eğerek bir şeyi dinledi. Elini enkaza bastırdı ve enkaz dumana dönerek kaybolup altındaki bir cesedi ve ışıldayan bir Parekılıcı’nı ortaya çıkıttı.

“Kdralk,” dedi Adolin. “Parekılıcı durumların nasıl?”

“Ben de... diğer subaylar gibi eğitim aldım ve, yani...”

“Harika. On asker alıp o Kılıç’ı al, sonra Eski Semt’in tabanında toplanmış şu asker grubunu kurtarın. Sonra basamaklarda savaşıp o diğer grubu kurtarmayı deneyin. Bulabildiğin her okçuyu buraya duvarın üzerinde konumlandır ve diğer askerleri de sokakları korumakla görevlendir.” Adolin omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. Shallan’ın dikkat dağıtan illüzyonları şimdilik iyi iş yapıyordu. “Fazla uzaklaşmayın ama daha fazla adam kurtardıkça bütün Aşağı Semt’i tutmak için koordineli bir çaba gösterin.”

“Ama Prens Adolin, siz ne yapacaksınız?” dedi Fen.

Adolin Kılıç’ını çağırdı ve ucuyla Eski Semt’in arka tarafında devasa taş canavarın bir grup askeri bir çatıdan aşağı süpürdüğü yeri gösterdi. Diğerleri ise canavarı halatlarla düşürmek için boşuna uğraşıyorlardı.

“Şu adamların taş kesmek için tasarlanmış bir silahın yardımına ihtiyaçları varmış gibi görünüyor.”

Amaram çarpıcı bir şiddetle savaşıyordu, hummalı türden bir uyumla savrulan Parekılıçları ve güzel duruşlardan oluşan bitmeyen bir saldırı. Kaladin bir Kılıç’ı Sylmızrağı’yla engelledi ve bir an için kilitlendiler.

Amaram’ın dirseğinden Parezirh’ını orada çatlatan keskin mor bir *kristal* fırladı, yumuşak bir iç ışıkla parıltıyordu. Fırtınalar adına! Amaram diğer Kılıç’ını da savurur ve neredeyse vururken Kaladin kendini geriye attı.

Uzaklaştı. Kılıçtaki eğitimi kısa sürmüştü ve daha önce kimsenin aynı anda iki Kılıç kullandığını görmemişti. Bunun hantal olacağını düşünürdü. Amaram’ın ise zarif, büyüleyici görünmesini sağlıyordu.

Amaram’ın miğferinin içindeki o koyu kırmızı parlaltı iyice koyulaştı, kan rengiydi, bir şekilde daha bile uğursuz görünüyordu. Kaladin bir darbeyi daha engelledi ama vuruşun gücüyle taşların üzerinde geri-

ye kaydı. Savaş için kendini hafifletmişti ama bunun Zırh giyen birine karşı dezavantajları vardı.

Nefes nefese kalan Kaladin arayı biraz açmak için havaya yükseldi. O Zırh Amaram'a karşı Çivileme kullanmasına engel oluyordu ve Sylmızrağı'nın darbelerini durduruyordu. Ama eğer Amaram tek bir darbe bile indirse Kaladin'i etkisiz hâle getirirdi. Bir Parekılıcı'nın yarasını iyileştirmek mümkündü ama yavaştı ve Kaladin'i inanılmaz derecede zayıflatırdı.

Bütün bunların üzerine bir de Amaram sadece düellolarına odaklanabilirken, Kaladin'in bir yandan da bir gözünü Dalinar'da tutarak...

Hay Cehennem!

Kaladin kendini yana doğru Çivileyerek Dalinar'ın yakınlarında havada durmaya başlamış olan bir Kaynaşık'a saldırmak için havada fırladı. Mızrağını Kaladin'e doğru sapladı ama bu sadece hamlesinin ortasında Syl'i bir Kılıç'a çevirmesi ve Kaynaşık'ın uzun mızrağını ortadan ikiye kesmesini sağladı. Kızgın bir şarkı mırıldandı ve geriye doğru süzülürken kılıcını kınından çekti. Aşağıda Dalinar hareketli kızıl bulutun içindeki bir gölgeden ibaretti. Bulutun içinden yüzler çıkıyor, hiddetle, öfkeyle, kana susamışlıkla çığlık atıyorlardı; fırtına bulutlarının dalgalandıran ön cephesi gibiydi.

Sise yakın olmak Kaladin'in midesini bulandırmıştı. Neyse ki düşmanlar da içine girmeye istekli görünmüyordu. Dışında asılı durarak Dalinar'ı izliyorlardı. Birkaçı daha yakına girdi ama Kaladin onları da uzaklaştırmayı başardı.

Syl'i bir mızrak olarak kullanarak o anki düşmanının üzerine gitti. Kaynaşık çevikti ama Kaladin Fırtınasığı'yla doluydu. Aşağıdaki ova hâlâ parıldayan kürelerden bir hazineyle kaplıydı.

Bir darbesiyle fazla yaklaşarak Kaynaşık'ın cübbelerini kestiği zaman o da Szeth'in üzerine odaklanmış bir gruba katılmak için uçup gitti. Suikastçının arayı açmayı başarabileceğini umdu.

Peki Amaram nereye gitmişti... Kaladin omzunun üzerinden baktı, sonra haykırdı ve önünde Fırtınasığı dumanı bırakarak kendini geriye Çiviledi. Kalın, siyah bir ok tam ortasından geçerek Işık'ı dağıttı.

Amaram atının yanında duruyordu, bir mızrağın gövdesi kadar kalın oklar atan devasa bir Pareyayı'nı kancasından çıkarmıştı. Amaram tekrar ok atmak için yayı yukarı kaldırdı ve bir dizi kristal Parezirhı'nı çatlatarak kolunun yanı boyunca dışarı *çıktı*. Fırtınalar adına, bu adama ne oluyordu?

Kaladin uçarak okun yolundan çekildi. Böyle bir darbeyi iyileştire-

bilirdi ama bu dikkatini dağıtırdı ve birkaç Kaynaşık'ın onu yakalamasına neden olabilirdi. Dünyadaki bütün Fırtınaışığı bile sürekli darbe alması durumunda onu kurtaramazdı.

Amaram bir ok daha attı ve Kaladin bunu elinde bir kalkana dönüştürerek Syl ile engelledi. Sonra kendini Çivileyerek dalışa geçti ve Syl'i bir kargı olarak çağırdı. Pareyayı'nı tekrar atının eyerindeki kancaya asan ve inanılmaz bir hızla yana kaçan Amaram'ın üzerine indi.

Kaladin yanından geçerken Amaram Sylkargısı'nı yakalayarak Kaladin'i kenara fırlattı. Kaladin Syl'i bırakmak ve kendini yavaşlatmak zorunda kalmıştı. Çivilemesi bitip durana kadar kadar zeminde döne döne kaydı.

Kaladin dişlerini sıkarak Syl'i kısa bir mızrak olarak çağırdı, sonra Amaram'a doğru koştu, Kaynaşıklar tekrar Dalinar'a saldırmak için dönmeden önce yücebeyin işini bitirmeye kararlıydı.

Heyecan Dalinar'ı gördüğüne sevinmişti.

Dalinar onu şeytani bir güç, Garaz ya da Sadeas gibi habis ve sinisi bir şey olarak hayal etmişti. Ne kadar da yanılmıştı.

Dalinar sisin içinden yürüdü ve her adım yeniden yaşadığı bir savaştı. Alethkar'ı güvence altına almak için gençliğindeki savaşlar. Namını korumak ve savaşa açlığını gidermek için orta yaşlarındaki savaşlar. Ve... Heyecan'ın geri çekildiği zamanları da gördü. Adolin'i ilk defa kucağına aldığı zaman gibi. Ya da Harap Ovalar'da kayalık bir tepenin üstünde Elhokar'la birbirlerine sırttıkları zaman olduğu gibi.

Heyecan bu olayları buruk bir terk edilmişlik ve şaşkınlık hissiyle hatırlıyordu. Heyecan nefret etmiyordu. Bazı sprenlerin karar verme yetisi olsa da diğerleri hayvanlar gibiydi, ilkellerdi, tek bir karşı konulamaz dürtüyle hareket ediyorlardı. Yaşa. Yan. Gül.

Ya da bu durumda savaş.

Jasnah'nın varlığı yarı yarıya Bilinçsel Âlem'deydi; bu da her şeyi gölgeler, havada asılı duran ruh ışıkları ve cam boncuklardan oluşmuş bulanık bir labirente döndürüyordu. Shadesmar'ın okyanusunda binlerce çeşit spren çalkalanıyor ve birbirlerinin üstüne tırmanıyorlardı. Çoğu fiziksel dünyaya yansımıyordu.

Ayaklarının altına basamakların Ruhdökülmesini istedi. Havanın ayrı ayrı parçaları sıraya dizildi ve birbirlerine sokuldu, sonra taş

Ruhdöküldüler, gerçi bu âlemlerin bağlı olmasına rağmen zordu. Hava kavramsal olarak bile şekilsizdi. İnsanlar havayı gökyüzü, bir nefes, bir rüzgâr esintisi, bir fırtına ya da sadece hava olarak düşünüyordu. Özgür olmayı, zor tanımlanabilmeyi severdi.

Yine de sert bir emir ve istediği şeyi net olarak düşünerek, ayağının altında basamakların oluşmasını sağladı Jasnah. Duvarın tepesine ulaştı ve burada annesini Kraliçe Fen ve birkaç askerle birlikte buldu. Eski nöbetçi kulelerinden birini komuta noktası yapmışlardı. Dışarıda toplanmış askerler mızraklarını gökyüzündeki iki Kaynaşık'a doğru tutuyordu.

Nalet. Jasnah dışarıdaki illüzyonlar ve askerlerin savaşını inceleyerek uzun adımlarla duvar boyunca yürüdü. Shallen geride duruyordu, etrafındaki kürelerin çoğu şimdiden tükenmişti. Fırtınasığrı'nı korkunç bir hızla tüketiyordu.

"Kötü mü?" diye sordu Bej'e.

"Öyle," dedi Bej yakasından. "Öyle."

"Anne," diye seslendi Jasnah, Fen ve Navani'nin komuta noktasında durdukları yere yaklaşırken. "Şehrin içindeki birlikleri toplamanız ve içerideki düşmanları temizlemeniz gerekiyor."

"Uğraşıyoruz," dedi Navani. "Ama... Jasnah! Havada..."

Jasnah bakmadan bir elini öylesine kaldırarak siyah ziftten bir duvar oluşturdu. Bir Kaynaşık çarparak içinden geçti ve Jasnah bir kıvılcım Ruhdökerek yarattığı çığlık çığlığa debelenerek gönderdi, korkunç bir dumanla yanıyordu.

Jasnah duvarının üstüne düşen ziftin geri kalanını dumana Ruhdöktü, sonra ilerlemeye devam etti. "Parlayan Shallen'ın yarattığı karışıklıktan faydalanmalı ve Thaylen Şehri'ni temizlemeliyiz. Yoksa dışarıdan bir saldırı daha geldiği takdirde dikkatimiz bölünecek."

"Dışarıdan mı?" dedi Fen. "Ama duvarı onarıldı ve... Berrakhanım!"

İkinci Kaynaşık da dalışa geçerken Jasnah bakmadan kenara bir adım attı, Shadesmar'daki sprenlerin tepkileri nerede olduğunu kestirebilmesini sağlıyordu. Döndü ve elini yaratığa doğru savurdu. Bej belirdi ve yanından geçerken Kaynaşık'ın kafasının içinden geçti, havada dönen Kaynaşık duvarın üstüne düşüp yanan gözlerle yuvarlanarak gitti.

"Düşman bir duvar tarafından durdurulmayacaktır," dedi Jasnah. "Ve Berrakhanım Shallen Dalinar Amca'nın yeniden doldurduğu kürelerin neredeyse hepsini tüketti bile. Benim Fırtınasığrı'm bitti sayılır.

Güç bittiği zaman bu konumu geleneksel yöntemlerle tutmak için hazır olmalıyız.”

“Mutlaka düşmanın yeterli sayıda askeri...” dedi Fen’in eşi ama Jasnah Bej’le parshmen ordularına işaret ettiğinde sesi azalarak sustu. Ne asılı duran kırmızı pus ne de fırtınanın çakan şimşekleri parshmenlerin gözlerinde belirmeye başlayan kırmızı parıltıları boğmaya yetmiyordu.

“Urithiru’daki birlikler gelene kadar bu duvarı tutmaya hazır olmalıyız,” dedi Jasnah. “Renarin nerede? Fırtınatortusuyla onun ilgilenmesi gerekmiyor muydu?”

“Askerlerimden biri onu gördüğünü bildirmişti,” dedi Fen. “Kala-balıklar tarafından yavaşlatılmış. Prens Adolin gidip yardım etmeye niyetli olduğunu söylemişti.”

“Mükemmel. Bu görevi kuzenlerime bırakacak ve maiyetimin kendini öldürtmesini engellemek için neler yapabileceğime bakacağım.”

Sol elinde büyük sönük yakutu taşıyan, sağ elinde de kını içindeki siyah kılıcını tutan Szeth beş Kaynaşık’ın saldırılarından kaçıyor. Kırmızı sisin içindeki Dalinar’a yaklaşmayı denedi ama düşman önünü kesti ve o da doğuya dönmek zorunda kaldı.

Şimdi tamir olmuş duvarın üstünden aştı ve şehrin üzerinden geçti, neden sonra taştan canavarın üzerinden uçtu. Birkaç askeri havaya fırlattı ve bir anlığına onlar da Szeth’le birlikte süzüldü.

Szeth kendini aşağı doğru Çivileyerek şehrin sokaklarına daldı. Arkasında Kaynaşıklar canavarın etrafından dolaştı ve peşinden geldi. Küçük bir evin kapısından içeri daldı ve bir askerin vücudu çatıya düştüğünde yukarıdan bir gümlleme duydu, sonra ise arka kapıdan dışarı fırladı ve kendini yukarı Çivileyerek yan binaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

“O askerleri kurtarmam mı gerekirdi kılıç-nimi?” dedi Szeth. “Artık bir Parlayan’ım.”

Bana kalırsa eğer kurtarılmak isteselerdi aşağı düşmek yerine senin gibi uçarlardı.

Bu sözlerde Szeth’in şu anda düşünemeyeceği derin bir bilmece vardı. Kaynaşıklar ustaydı, ondan daha yetenekliLERdi. Sokaklar arasında dolanıyordu ama izini kaybetmiyorlardı. Geri dönerek Eski Semt’i terk etti ve duvara doğru atıldı, Dalinar’a geri dönmeye çalışıyordu. Ne yazık ki düşmanlardan bir yığın önünü kesti. Diğerleri ise etrafını sardılar.

Köşeye sıkışmışız gibi görünüyor, dedi kılıç. Savaşma zamanı gel-

di, değil mi? Ölümü kabul edip elimizden geldiği kadarını yanımızda götüreceğiz. Ben hazırım. Hadi. Şehit olmaya hazırım.

Hayır. Szeth ölerek kazanmazdı.

Mücevheri yapabildiği kadar uzağa fırlattı.

Kaynaşıklar peşinden giderek Szeth'e kaçabileceği bir açıklık bıraktı. Kürelerin yıldızlar gibi parladığı zemine doğru alçaldı. Derin bir nefes Fırtınaışığı çekti, sonra savaşı illüzyonlar ile bekleyen parshmenlerin arasında ovada bekleyen Lift'i gördü.

Szeth yavaşça yanına indi. "Bu yükü taşımakta başarısız oldum."

"Sorun değil. Acayip yüzün bir adamın taşıması için yeterince yük zaten."

"Sözlerin bilgece," dedi Szeth başıyla onaylayarak.

Lift gözlerini devirdi. "Haklısın kılıç. Pek eğlenceli değil, değil mi?"

Bence yine de benzersiz.

Szeth, Lift'in neşeyle bir kıkırdama krizine girmesine ve kılıcın da onu taklit etmesine neden olmuştu.

"Karadiken'in talebini yerine getirmedi," diye tersledi Szeth ikiliyi, dudaklarından Fırtınaışığı tütüyordu. "Taşı efendimize ulaştırmaya yetecek kadar o Kaynaşıkların önünde kalmayı başaramadım."

"Evet, gördüm," dedi Lift. "Ama bir fikrim var. İnsanlar hep bir şeylerin peşinden koşuyor ama aslında peşinde koştukları şeyleri sevmiyorlar, onlara sahip olmak seviyorlar."

"Bu sözler... o kadar bilgece değil. Ne demek istiyorsun?"

"Basit. Birini soymanın en kolay yolu ona her şeyin yolunda olduğunu düşündürmektir..."

Shallan Peçe ve Parlayan'ın ellerine asılıyordu.

Uzun süre önce dizlerinin üstüne düşmüştü, gözlerinden yaşların akarken ileriye bakıyordu. Gergindi, dişlerini sıkımişti. *Binlerce* illüzyon yaratmıştı. Her biri... her biri oydu.

Zihninin bir parçası.

Ruhunun bir parçası.

Garaz bu askerleri böylesine bir kana susamışlıkla doldurmakla hata yapmıştı. Shallan'ın onları illüzyonlara boğması umurlarında değildi, tek istedikleri savaşmaktı. Bu yüzden Shallan da onlara bir savaş vermişti ve düşman saldırdığı zaman illüzyonları bir şekilde karşı koyuyordu. Belki de Ruhdöküm ile Işıkkörüyü birleştiriyor olabileceğini düşünüyordu.

Düşman uluyor ve şarkılar söylüyor, dövüşün zevkini çıkarıyordu. Shalla zemini kırmızıya boyuyor ve düşmanın üstüne gerçekmiş gibi gelen kanlar saçıyordu. Onlara çılgılık atan ve ölen adamların, çarpışan kılıçların, kırılan kemiklerin sesleriyle serenat yapıyordu.

Onları sahte gerçekliğin içine çekmişti ve onlar da bunu içiyor, *zi-yafet* çekiyorlardı.

Ölen illüzyonlarının her bir ona küçük bir *şokla* vuruyordu. Küçük birer zerresi de ölüyordu.

Shalla onları tekrar dans etmeye gönderirken yeniden doğuyorlardı. Düşman Kaynaşıklar bağırarak emir veriyor, askerlerini kontrol altına almaya çalışıyordu ama Shalla onların seslerini çılgılıklar ve metale inen metalin sesleriyle boğuyordu.

İllüzyona kendini tamamiyle kaptırmıştı ve başka hiçbir şeyin farkında değildi. Çizim yaparken olduğu gibi. Çeşitli eşyalar şeklindeki yaratımsprenleri etrafında yüzer yüzer belirliyordu.

Fırtınalar adına. Harikaydı. Peçe ve Parlayan'ın ellerini daha da sıktı. Yanında diz çöktüler. Çizdiği şiddet manzarasının içinde başlarını öne eğmişlerdi, Shalla'nın...

"Hey," dedi bir kız sesi. "Bir dakikalığına, ee, kendi kendine sarılmayı bırakabilir misin? Biraz yardıma ihtiyacım var."

Kaladin eğilip mızrağını tek elle saplayarak Amaram'a doğru uzandı. Bu çoğu zaman zırh giymiş kılıçlı bir adama karşı iyi bir taktikti. Mızrağı sıradan bir düşmanın tam koltuk altına gelecek şekilde hedefini vurdu. Ne yazık ki burada mızrak sadece kenara kaydı. Geleneksel zayıf noktalar Parezirhi'nda göz aralığı dışında yoktu. Bir yengicin kabuğunu kırar gibi tekrar tekrar vurarak kırıp açmak gerekirdi.

Amaram güldü, şaşırtıcı derecede samimi bir neşeydi. "Formun harika mızrakçı! Bana ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun? O köyde seni almam için bana yalvardığını? Asker olmak için yanıp tutuşan zırlıdayan bir çocuktun! Savaşın şanı için! O açlığı gözlerinde görebiliyordum evlat."

Kaladin bulutun etrafında dolaşan, çekingenlikle Dalinar'ı arayan Kaynaşık'a baktı.

Amaram hafifçe güldü. O koyu kırmızı gözler ve vücudundan çıkan garip kristallerle Kaladin sesinin bu kadar kendisi gibi olmasını beklememişti. Bu melez canavar her neyse hâlâ Meridas Amaram'ın zihnine sahipti.

Kaladin geriye çekildi ve gönülsüzce Syl'i Zırh'ı kırmakta daha kullanışlı olacak bir Kılıç'a çevirdi. Her zaman ona uygun görünmüş olan Rüzgârduruşu'na geçti. Amaram yine güldü ve öne atıldı, ikinci Parekılıcı da boş bekleyen elinde belirdi. Kaladin kenara doğru kaçtı ve bir Kılıç'ın altından eğilerek Amaram'ın arkasına geçti, orada Zırh'a sağlam bir darbe indirip çatlattı. Bir daha saldırmak için Kılıç'ını kaldırdı.

Amaram ayağını kuvvetle yerde vurdu ve Parezirhi'nin çizmesi *parçalandı*, erimiş metal parçaları şeklinde patlayarak saçıldı. Altından yırtık çorabının içinde kabuk ve koyu mor kristallerle kaplanmış bir ayak göründü.

Kaladin saldırısı için yaklaşırken Amaram ayağıyla yere dokundu ve taş zemin bir an için *sıvılaştı*. Kaladin tökezledi ve sanki taşlar krem çamuruymuş gibi birkaç santim aşağı battı. Bir an sonra sertleşti ve Kaladin'in çizmelerini olduğu yerde sabitledi.

"Kaladin!" diye bağırdı Syl Amaram iki Parekılıcı'nı da birbirlerine paralel savururken zihninin içinde. Syl ellerinde bir baltalı mızrağa dönüştü ve Kaladin darbeleri engellemeyi başardı ama darbelerin kuvveti onu yere fırlattı, bilekleri kırılmıştı.

Kaladin dişlerini sıkarak acı içindeki ayaklarını çizmelerinden çıkardı ve kendini geriye çekti. Arkasında Amaram'ın kılıçları yeri biçerek onu kıl payı ıskaladı. Sonra Amaram'ın zırhının diğer çizmesi da patladı, içerideki kristaller tarafından parçalanmıştı. Yücebey tek ayağıyla kendini itti ve yerde *kaydı*, silahlarını savurarak inanılmaz bir hızla Kaladin'e yaklaşıyordu.

Syl büyük bir kalkana dönüştü ve Kaladin saldırıyı zar zor engelledi. Kendini geriye doğru Çiviledi ve Fırtınasığı bileklerini iyileştirirken menzilinden çıktı. Fırtınalar adına. *Fırtınalar adına!*

Şu Kaynaşık, dedi Syl. *Dalinar'a çok yaklaştım.*

Kaladin küfretti, sonra yerden büyük bir taş aldı. Üst üste bindirdiği birkaç Çivilemeyle havaya fırlattı ve taş uçarak Kaynaşık'ın kafasına bindirdi. Kaynaşık acıyla bağırarak geri çekildi.

Kaladin bir taş daha aldı ve Amaram'ın atına doğru Çiviledi.

"Beni yenemediğin için hayvanı mı dövüyorsun?" diye sordu Amaram. Hızla kaçan atın Pareyayı da yanında götürdüğünü fark etmiş gibi görünmüyordu.

Daha önce Parezirhi giyen bir adamı öldürdüm, diye düşündü Kaladin. *Yine yapabilirim.*

Yalnız karşısındaki sadece bir Paredar değildi. Amaram'ın kolları

boyunca ametist kristaller zırhı kırarak çıktılar. Kaladin bu... her neyse onu nasıl yenecekti?

Yüzüne vursak, diye önerdi Syl.

Denemeye değeri. O ve Amaram kırmızı sisin yakınındaki savaş meydanında dövüşüyorlardı, batı kıyısında ama ana orduyla bekleyen parshmenlerin arasındalardı. Birkaç yıkılmış bina temeli dışında bölge çoğunlukla düzdü. Kaladin kendini birkaç santim yukarı Çiviledi, böylece Amaram bir daha... o yaptığı şey neyse tekrarlarsa yere batmayacaktı. Sonra dikkatle geriye çekilerek kendini Amaram'ın ona ulaşmak için yıkık bir temelin üzerinden atlamasının olası olacağı bir yere getirdi.

Amaram sessizce gülererek yaklaştı. Kaladin Syl'i bir Parekılıcı olarak kaldırdı ama tutuşunu değiştirerek yüz zırhındaki aralığa saplayacağı ince bir mızrağa dönüşeceği an için hazırlık...

"Kaladin!" diye bağırdı Syl.

Bir şey Kaladin'e düşen bir kaya parçasının gücüyle çarparak kenara savurdu. Kemikleri kırıldı ve dünya etrafında döndü.

İçgüdüsel olarak Kaladin kendini yukarı ve ileri, fırlatıldığı yönün tersine Çiviledi. Yavaşladı ve tam momentumu biterken Çivilemelerini bırakarak yere indi, sonra taşların üzerinde kayarak durdu, iyileşen omzu ve göğsünde acı soluyordu.

Kaslı bir Kaynaşık Kaladin'in üzerinde kullandığı parçalanmış bir sopayı yere attı, Zırh içindeki Amaram'dan bile uzun boyluydu. Kabuğu taş rengindeydi, o temelin yanında çökmüş olmalıydı ve Kaladin de onu taşlık ovanın bir parçası sanmıştı.

Kaladin izlerken yarattığın kahverengi kabuğu kollarından yukarı büyüdü, bir miğfer gibi yüzünü kapladı, saniyeler içerisinde kalın bir zırha dönüşmüştü. Kollarını kaldırdı ve ellerinin üstünden ve altından kabuk dikenler çıktı.

Harika.

Adolin yıkık bir çatının kenarını tutup kendini çekerek iki binanın arasındaki küçük bir ara sokağa tırmandı. Eski Semt'in hemen üstünde olan şehrin Çatı Semtler'e ulaşabilmişti. Burada binalar neredeyse birbirlerinin üstüne inşa edilmişlerdi, katlar hâлиндelerdi.

Solundaki bina tamamen ezilmişti. Adolin molozun üzerinden sessizce ilerledi. Sağında şehrin bir ana caddesi yukarıdaki Kraliyet Semti ve Yeminkapısı'na doğru çıkıyordu ama aşağıdaki düşman as-

kerlerinden kaçan insanlar yüzünden tıkanmıştı. Buna bir de kalabalığa karşı ilerlemeye çalışan yerel tüccarların muhafızları ile Taylen ordusunun müfrezeleri ekleniyordu.

Sokaklarda hareket etmek imkânsıza yakındı ama Adolin boş bir koridor bulmuştu. Fırtınatortusu binaları yıkarak Eski Semt'i geçmişti, sonra Çatı Semtler'e tırmanırken çatıların üzerlerine basmıştı. Bu yıkım hattı neredeyse bir yol oluşturunuyordu. Adolin de yıkıntıları merdiven olarak kullanarak yolu takip etmeyi başarmıştı.

Şimdi de yaratığın tam gölgesinin içindeydi. Yakınlardaki bir çatının üstünden bir Taylen askerinin halatlara dolanmış cesedi sarkıyordu. Orada asılı kalmıştı, sarkık kaşları yeri süpürüyordu. Adolin binaların arasından daha büyük bir sokağa bakarak yanından geçti.

Burada bir avuç Taylenli savaşıyor, fırtınatortusunu devirmeye çalışıyordu. Halatlar harika bir fikirdi ama yaratığın bu şekilde devrilmek için çok güçlü olduğu belliydi. Adolin'in ilerisindeki sokakta bir asker yakınına girdi ve canavarın bacağına bir çekiçle vurmaya çalıştı. Silah geri sekti. Sertleşmiş eski kremtaşındandı. Cesur askerin sonu üstüne basılarak ezilmek oldu.

Adolin dişlerini sıkarak Parekılıcı'nı çağırdı. Zırh olmadan o da diğerleri kadar kolaylıkla ezilebilirdi. Dikkatli olmalı, taktiksel düşünmeliydi.

"Sen bunun için tasarlanmıştın, değil mi?" dedi Adolin sessizce Kılıç'ı eline düşerken. "Şunun gibi şeylerle savaşmak için. Parekılıcı düello için kullanışsız derecede uzun ve Zırh savaş meydanları için bile çok fazla. Ama taştan bir canavara karşı..."

Bir şey hissetti. Rüzgârda bir titreşim.

"Onunla savaşmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Adolin. "Sana canlı olduğun zamanları hatırlatıyor."

Bir iç çekiş gibi çok hafif bir şey zihnini okşadı. Tek bir kelime: *Mayalaran*. Bir... isim miydi?

"Tama Maya," dedi Adolin. "Hadi şu şeyi indirelim."

Adolin canavarın savunma yapan küçük asker grubuna doğru dönmesini bekledi, sonra yıkıntılarla dolu sokağa atılıp doğrudan fırtınatortusuna doğru koştu. Boyu baldırına zar zor geliyordu.

Adolin kılıç duruşlarından hiçbirini kullanmadı, sadece bir duvara saldırıyormuş gibi vurarak yaratığı bileğinin hemen üzeri boyunca kesti.

Yukarıdan ani bir *pat* sesi geldi, yaratık bağırırken sanki iki taş birbirlerine *bindiriyordu*. Havadaki bir şok dalgası Adolin'in üzerinden

geçti ve canavar dönüp bir elini ona doğru savurdu. Adolin kenara kaçtı ama canavarın avcu yere öyle bir kuvvetle çarpmıştı ki bir an için Adolin'in ayakları yerden kesildi. Düşerken Maya'yı gönderdi ve yuvarlandı.

Soluk soluğa bir dizinin üstünde kalkarak elini uzattı, Maya'yı bir daha çağırıyordu. Fırtınalar adına, bir chulun ayak parmaklarını kemiren bir fare gibiydi.

Yaratık onu yüzeyin hemen altındaki erimiş kayalar gibi gözlerle inceledi. Adolin bu şeylerin tarifini babasının görülerinden duymuştu ama başını kaldırıp ona bakarken yüzünün ve kafasının şeklinde bir şeyi fark etmişti.

Bir uçurumşeytanı, diye düşündü. Bir uçurumşeytanına benziyor. En azından kafası. Vücudu daha çok kalın bir insan iskeletini andırıyordu.

"Prens Adolin!" diye bağırdı hayatta kalmış az sayıdaki askerden biri. "Karadiken'in oğlu!"

"Prensi koruyun! Canavarın dikkatini Paredardan uzaklaştırın. Tek şansımız..."

Canavar elini zemin boyunca sürüklerken Adolin son kısmı duymadı. Zar zor kaçabildi, sonra kendini alçak bir binanın kapısından içeri attı. İçeride birkaç yatak döşəğinin üzerinden atladı, diğer odaya geçti ve tuğla duvara Maya ile saldırarak dört hızlı kesik attı. Omzuyla duvara bindirerek delik açıp çıktı.

Bunu yaparken arkasından bir ağlama sesi duydu.

Adolin dişlerini sıktı. *Şu anda o fırtına kapası Parlayanlar'dan biri işime yaradı.*

Tekrar binanın içine döndü ve bir masayı kenara fırlatarak altına sığınmış küçük bir çocuk buldu. Adolin'in binada gördüğü tek kişi oydu. Tam fırtınatortusu bir yumruğunu çatıya indirirken oğlanı kaldırıp dışarı çıkardı. Tozlar arkasında yayılırken Adolin çocuğu bir askerin ellerine tutuşturdu ve ikisine güneye doğru giden sokağı işaret etti. Kendisi doğuya doğru koşmaya başladı, binanın etrafından dolanıyordu. Belki Çatı Semtler'in bir üst seviyesine çıkıp yaratığın diğer tarafına geçebilirdi.

Ancak askerlerin dikkatini dağıtmak için tüm bağrıışmalarına rağmen canavarın kime odaklanacağını bildiği belliydi. Yıkık evin üzerine bastı ve bir pencereden başka bir evin içine dalan, bir masanın üzerinden ve sonra diğer taraftaki açık bir pencereden dışarı atlayan Adolin'e doğru bir yumruk savurdu.

Güm.

Arkasındaki bina çöktü. Yaratık saldırılarıyla kendi ellerine zarar veriyor, bileklerinde ve parmaklarında beyaz çizikler bırakıyordu. Umurunda değil gibiydi, neden olacaktı ki? Bu vücudu yapmak için ne de olsa toprağı kullanmıştı.

Kılıç'ı dışında Adolin'in tek avantajı yaratıktan daha hızlı tepki verme becerisiydi. Adolin içeri giremeden önce yıkmaya çalışarak bir sonraki binaya doğru yumruğunu salladı ama Adolin geri dönme-ye başlamıştı bile. Canavarın darbesinin altına koştu, taş parçaları ve tozların üzerinden kayarken yumruk kafasının hemen üstünden geçti.

Fırtınatortusunun bacaklarının arasından geçebileceğı bir konuma gelmişti. Önceden kestiğı bileğe bir kez daha saldırarak Kılıç'ını taşın derinliklerine kadar sapladı, sonra diğer tarafa savurarak çıkardı. *Aynen bir uçurumşeytanı gibi*, diye düşündü. *Önce bacaklar.*

Yaratık bir kez daha adım attığı zaman bileğı sert bir sesle çatladı, sonra ayağı kırılarak düştü.

Adolin kendini yukarıdaki fırtınatortusunun acı haykırışına karşı hazırlamasına rağmen şok dalgasıyla yüzünü buruşturdu. Ne yazık ki canavar dengesini kolayca sağlıyordu. Öncekinden biraz daha sakardı ama ciddi bir düşme tehlikesiyle karşı karşıya değildi. Ama Thaylen askerleri tekrar toplanmış ve halatlarını hazırlamışlardı, o yüzden belki...

Parezırlı giymiş bir el yakınlardaki bir binadan uzanıp Adolin'i tuttu ve içeri çekti.

Heyecan ile sarmalanmış Dalinar ellerini iki yana uzattı. Kendisine dair nefret ettiğı her hatırayı geri getiriyordu. Savaş ve çekişme. Bağırarak Evi'yi sindirdiğı zamanlar. Onu deliliğın eşiğine kadar getiren öfke. Utancı.

Bir zamanlar kurtuluş için yalvararak Gecegözcüsü'nün önünde sürünmüş olsa da artık unutmak istemiyordu. "Seni kucaklıyorum," dedi. "Eskiden olduğum şeyi kabul ediyorum."

Heyecan görüşünü kırmızıya boyadı; içine savaş, çatışma, rekabet için derin bir arzu doldurdu. Eğer bunu geri çevirirse Heyecan'ı da uzaklaştırırdı.

"İhtiyacım olduğü zaman bana güç verdiğın için teşekkür ederim," dedi Dalinar.

Heyecan memnun bir sesle çınladı. Etrafına toplandı, kırmızı sisten yüzleri coşku ve neşeyle gülümsüyorlardı. Koşan atlar çığlık atıyor ve ölüyordu. Askerler öldürülürken kahkaha atıyordu.

Dalinar bir kere daha içerideki herkesi öldürme niyetiyle taşların üstünde Yarık'a doğru yürüyordu. Öfkenin sıcaklığını hissetti. O kadar güçlü bir arzuydu ki canını yakıyordu.

"Ben o adam *idim*," dedi Dalinar. "Seni *anıyorum*."

Venli savaş meydanından gizlice uzaklaştı. İnsanları öfke ve arzu-
dan oluşmuş bir yığın hâlinde gölgelere karşı savaşmaya bırakmıştı. Garaz'ın fırtınasının altındaki karanlığın daha da içlerine doğru yürüdü, garip bir şekilde rahatsızlık hissediyordu.

Ritimler içinde *deliye dönmüştü*, birbirlerine karışıyor ve savaşıyorlardı. İhtiras'tan bir parça Gazap'a kaydı, Alay'a dönüştü.

Şimdi Garaz geri çekildiği için ne yapacaklarını tartışan bir grup Kaynaşık'ın yanından geçti. Savaşmaları için parshmenleri mi göndereceklerdi? Böyle bir Yaradılmamış tarafından kendilerinden geçirilmiş insanları kontrol edemiyorlardı.

Ritimler ritimlerin üstüne yığıldı.

Izdırap. Kibir. Yıkım. Kayıplar...

İşte, diye düşündü Venli. Yakala onu!

Kayıplar Ritmi'ne tutuldu. Çaresizce o ağır tempoya tutundu, özlediklerini hatırlamak için olan bir ritimdi. Artık olmayanları.

Tını da aynı ritimle çınladı. Bu neden öncekilerden farklı gelmişti? Tını Venli'nin bütün *benliği* boyunca titreşiyordu.

Kayıplar. Venli ne kaybetmişti?

Venli güç dışında başka bir şeyi de umursayan biri olmayı özlüyordu. Bilgi, nüfuz, formlar, zenginlik; onun için hepsi aynıydı. Nerede hata yapmıştı?

Tını nabız gibi atıyordu. Venli dizlerinin üzerinde düştü. Soğuk taşlar yukarıdaki cart kırmızı şimşekleri yansıtıyordu.

Ama kendi gözleri... ışıldayan ıslak kayalarda kendi gözlerini görebiliyordu.

İçlerinde kırmızıdan eser yoktu.

"Ölüm..." diye fısıldadı.

Alethilerin kralı ona elini uzatmıştı. Dalinar Kholin, kardeşini öldürdükleri adam. Ama yine de şanprenlerinden bir sütunun içinden ona elini uzatmış ve onunla konuşmuştu.

Sen de değışebilirsın.

“Ölümünden önce yaşam.”

Daha iyi birisi olabilirsiniz.

“Zayıflıktan önce... zayıflıktan önce güç...”

Ben oldum.

“Hed...”

Biri Venli'yi kolundan sertçe yakaladı ve hızla çevirip yere çarptı. Parezırlı gibi kabuk zırh büyütebilen formdaki bir Kaynaşık'tı. Venli'yi baştan aşağı süzdü ve panik dolu bir an boyunca Venli onu öldüreceğinden emindi.

Kaynaşık Tını'yı sakladığı kesesini kaptı. Venli bağırđı ve ellerini tırmaladı ama Kaynaşık onu geri itti ve keseyi yırtarak açtı.

Sonra içini dışına çevirdi.

“Çok emindim...” dedi kendi dillerinde. Keseyi bir kenara attı. “Tutku'nun Sözü'ne itaat etmekte başarısız oldun. Emir verildiği zaman düşmana saldırmadın.”

“Ben... ben korkmuştum,” dedi Venli. “Zayıftım.”

“O'nun hizmetindeysen zayıf olamazsın. Kime hizmet edeceğini seçmen gerek.”

“Seçiyorum,” dedi Venli, sonra bağırđı. “Seçiyorum!”

Kaynaşık başını salladı, Tutku'sundan etkilenmiş olsa gerekti ve tekrar savaş meydanına doğru yürüdü.

Venli ayağa kalktı ve gemilerden birine doğru yürüdü. İskele tah-tasından tökezleyerek çıktı ama yine de kendini uzun, çok uzun za-mandır olmadığı kadar zinde, uyanık hissediyordu.

Zihninde Zevk Ritmi çalışıyordu. Halkının uzun zaman önce öğren-diği eski ritimlerden biriydi, tanrılarında kaçtıktan sonra.

Tını içinde titreşiyordu. Mücevherkalbinin içindeydi.

“Hâlâ onların formlarında birindeyim,” dedi Venli. “Mücevherkal-bimde bir Yokspreni vardı. Nasıl?”

Tını Azim'de attı.

“Ne yaptın?” diye tısladı Venli güvertede durarak.

Yine Azim.

“Nasıl bir...” Sustu, sonra kamburunu çıkararak daha alçak sesle konuştu. “Nasıl bir Yoksprenini *tutsak* alabildin?”

Tını içinde Zafer'de titreşti. Venli hızla geminin kamarasına gitti. Bir parshmen onu engellemeye çalıştı ama Venli ters ters bakarak boyun eğdirdi, sonra adamın fenerindeki yakut küreyi alıp içeri girdi, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi.

Küreyi yukarı kaldırdı ve kalbi heyecanla çırparak Fırtınasığı'nı içti. Derisi hafif beyaz bir ışıkla parıldamaya başladı.

"Hedefte önce yolculuk."

Adolin'in karşısında ışıldayan siyah bir Parezırhı giymiş, sırtına bağlı büyük bir çekiç taşıyan bir şekil vardı. Miğferin geriye uzanan bıçaklar gibi stilize edilmiş kaşları ve Zırh'ın birbirine geçen pulların oluşan üçgen şeklinde bir eteği vardı. *CvaderIn*, diye düşündü Adolin. Thaylen Pareleri listelerini hatırlayarak. Aşağı yukarı "Cva'nın kabuğu" anlamına geliyordu.

"Sen Tshadr mısın?" diye tahmin etti Adolin.

"Hayır, Hrdalm," dedi Paredar koyu bir Thaylen şivesiyle. "Tshadr Saray Meydanı'nı tutuyor. Ben geldim, canavarı durdurmaya."

Adolin başıyla onayladı. Dışarıda yaratık geriye kalan Thaylen askerleriyle yüzleşirken öfkeyle haykırıyordu.

"Dışarı çıkıp o adamlara yardım etmeliyiz," dedi Adolin. "Canavarın dikkatini dağıtabilir misin? Sen darbeye dayanabilirsin, benim Kılıç'ım da kesebilir."

"Evet, dedi Hrdalm. "Evet, iyi."

Adolin hızla Hrdalm'ın çekicini çözmesine yardım etti. Hrdalm çekici kaldırdı, sonra pencereyi işaret etti. "Oraya git."

Adolin başıyla onayladı ve Hrdalm kapıdan fırlayıp Thaylence bir savaş narası atarak doğrudan fırtınatortusuna doğru koşarken pencerenin yanında bekledi. Yaratık Hrdalm'a doğru döndüğü zaman Adolin pencereden dışarı atladı ve koşarak diğer tarafına gitti.

İki uçan Kaynaşık Hrdalm'ın arkasından dalarak mızraklarını sırtına indirip onu ileriye fırlattı. O yüzüstü yere düşerken Zırh'ı taşların üzerinde gıcırdadı. Adolin fırtınatortusunun bacağına doğru koştu ama canavar Hrdalm'ı görmezden geldi ve Adolin'e odaklandı. Avcuyla yakınında yere vurarak Adolin'i geri kaçmaya zorladı.

Hrdalm ayağa kalktı ama Kaynaşıklardan biri dalış yapıp bir tekme atarak onu geri düşürdü. Diğer göğsüne indi ve bir çekiçle miğferine vurmaya başlayarak çatlattı. Hrdalm Kaynaşık'ı yakalayıp üzerinden atmaya çalışırken diğeri de aşağı indi ve mızrağıyla elini yere kistirdi. Hay Cehennem!

"Pekâlâ Maya," dedi Adolin. "Bunun çalışmıştık."

Gerildi ve Parekılıcı'nı fırlattı, o da ışıldayan bir yay çizerek havada

döndü ve Hrdalm'ın göğsündeki Kaynaşık'a çarparak tam ortasından geçti. Yanıp giderlerken gözlerinden siyah dumanlar tıttı.

Hrdalm doğrulup oturdu ve Zırh'la güçlendirilmiş bir yumrukla diğer Kaynaşık'ı da öteye savurdu. Ölü olana doğru döndü, sonra afalladığını belli eden bir duruşla tekrar Adolin'e baktı.

Fırtınatortusu bağırarak sokak boyunca taş parçalarını titreten bir ses dalgası gönderdi. Adolin yutkundu ve koşarak uzaklaşırken kalp atışlarını saymaya başladı. Canavar arkasındaki sokaktan gümbür gümbür geliyordu ama Adolin çok geçmeden sokağı kapatan büyük bir enkaz yığınının önünde durdu. Fırtınalar adına, yanlış yöne koşmuştu.

Bağırarak arkasını döndü. Ona geldi ve Maya eline geri döndü.

Fırtınatortusu tepesinde yükseliyordu. Avcunu aşağı savurdu ve Adolin gölgesini izleyerek iki parmağın arasına kaçmayı başarabildi. Avuç gümlenmeye yere inerken Adolin düşmemeye çalışarak havaya zıpladı. Sol koluyla devasa bir parmağı yakaladı, sağ eliyle umutsuzca Maya'yı yan tarafında tutuyordu.

Daha önceki gibi fırtınatortusu avcunu yerde sürüklemeye başladı, Adolin'i taşlarla ezmeye çalışıyordu. Parmakta asılı durdu, ayakları yerden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Ses korkunçtu, Adolin bir heyelanın içinde sıkışmış gibiydi.

Fırtınatortusu elini sürüklemeyi bitirdiği anda Adolin aşağı atladı, sonra Maya'yı iki eliyle kaldırdı ve parmağın tam ortasından kesti. Yaratıktan öfkeli bir gök gürültüsü yükseldi ve elini geri çekti. Kırılmamış bir parmağın ucu Adolin'e çarptı ve geriye fırlattı.

Acı.

Onu bir yıldırım gibi çarpmıştı. Yere düştü ve yuvarlandı ama ızdırap o kadar şiddetliydi ki farkına bile varmamıştı. Yuvarlanması biterken öksürdü ve titredi, bedeni kilitlendi.

Fırtınalar adına... Acıya karşı gözlerini sıkı sıkı kapattı. Zırh... Zırh'ın yenilmezliğine fazla alışmıştı. Ama Zırh'ı Urithiru'daydı, kısa süre içinde Zırh yedeği Gaval'ın üzerinde buraya geleceğini umuyordu.

Adolin bir şekilde ayağa kalktı, her hareket göğsüne bir acı mızrağı saplıyordu. Kaburgaları mı kırılmıştı? Neyse ki en azından kolları ve bacakları hâlâ çalışıyordu.

Hareket et. O şey hâlâ arkasındaydı.

Bir.

Önündeki yol yıkık bir binanın enkazıyla doluydu.

İki.

Sağa doğru topalladı, alt kattaki evler sırasına inen kenara doğru.

Üç. Dört.

Fırtınatortusu öttü ve takip etti. Adımları yeri sallıyordu.

Beş. Altı.

Taşların tam arkasında ezildiğini duydu.

Dizlerinin üstüne düştü.

Yedi.

Maya, diye düşündü, gerçekten umutsuzdu. Lütfen!

Şükürler olsun ki ellerini kaldırırken Kılıç belirdi. Taş duvara sapladı, ucunu aşağı değil, yana döndürmüştü, sonra kabzayı tutarak kenardan yuvarlandı. Fırtınatortusunun yumruğu bir daha inip güm-bürtüyle kayaya çarptı. Adolin Maya'nın kabzasına tutunmuş sallanı-yordu, aşağıdaki çatıyla arasında üç metrelik bir mesafe vardı.

Adolin dişlerini sıkı, dirseği gözlerini yaşartacak kadar acıyordu. Ama fırtınatortusu elini yana süpürdüğü zaman Adolin bir eliyle ke-narı kavradı ve Maya'yı yana doğru savurarak taştan kurtardı. Aşağı uzanıp Maya'yı altındaki kayalara sapladıktan sonra elini bıraktı ve Kılıç'ı da bırakıp aşağıdaki çatıya düşmeden önce bir anlığına sallandı.

Bacağı acıyla yanıyordu. Gözleri yaşarak çatının üzerinde yığıldı. Orada ızdırap içinde yatarken bir şeyler hissetti, rüzgârda hafif bir *panik*. Kendini kenara yuvarlanmaya zorladı ve yanından bir Kaynaşık geçti, kargısı onu kıl payı ıskalamıştı.

Bir silah... lazım...

Bir daha saymaya başladı ve titreyerek dizlerinin üstünde doğruldu. Ama fırtınatortusu tepesindeki seviyede yükseliyordu, sonra gü-dük bacağını Adolin'in üzerinde durduğu taş çatının ortasına sapladı.

Adolin kırık taş parçaları ve tozdan bir kümenin içinde aşağı düş-tü, sonra sertçe içerideki zemine çakıldı, etrafında takırtılarla kaya parçaları dökülüyordu.

Her şey karardı. Nefes almaya çalıştı fakat ama gereken hareke-ti yapamıyordu. Tek yapabildiği orada yatmak, zorlanmak ve alçak sesle inlemektir. Bir parçası fırtınatortusunun bacağını yıkık evden dışarı çekerken çıkardığı seslerin farkındaydı. Onu ezmesini bekledi ama görüşü yavaş yavaş geri gelirken yaratığın yukarı seviyeden dışarıdaki sokağa indiğini gördü.

En azından... en azından Yeminkapısı'na doğru devam etmiyor-du.

Adolin kımıldandı. Parçalanmış çatının kıymıkları üzerine akıyor-du. Yüzü ve elleri yüz ayrı noktadan kanıyordu. Acıyla nefes alıp vere-

rek nefesini topladı ve hareket etmeye çalıştı ama bacağı... *Hay Cehennem*, çok acıyordu.

Maya zihnine dokundu.

“Kalkmaya çalışıyorum,” dedi Adolin sıkıdığı dişlerinin arasından. “Bir saniye bekle. Fırtına kapası kılıç.” Bir öksürük krizine daha tutuldu, sonra nihayet yuvarlanarak enkazın üstünden indi. Emekleyerek sokağa doğru süründü, Skar ve Drehy’nin onu ayağa kaldırmak için orada olmalarını bekliyordu. Fırtınalar adına, o köprücülerini özlüyordu.

Sokak etrafında boştu ama belki altı metre ilerisinde insanlar toplanmıştı, ana caddeden yukarı çıkarak güvenli bir yere gitmeye çalışıyorlardı. Telaş ve korkuyla sesleniyor ve bağırıyorlardı. Eğer Adolin o tarafa kaçarsa fırtınatortusu da takip ederdi. Adolin’in işini bitirmeye kararlı olduğunu kanıtlamıştı.

Tepesinde yükselen canavara sırttı ve içine düştüğü küçük evin duvarına yaslanarak ayağa kalktı. Maya elinin içine düştü. Kendi üstü tozla kaplı olsa da, Kılıç hâlâ parlıyordu.

Kendini hazırladı, sonra Maya’yı kanla ıslanmış iki eliyle kavradı ve Taşduruşu’na geçti. Kimildatılamaz duruşa.

“Gel de yakala bakalım aşâğılık canavar,” diye fısıldadı.

“Adolin?” diye seslendi arkasından tanıdık bir ses. “Fırtınalar adına Adolin! Ne yapıyorsun!”

Adolin irkildi, sonra omzunun üstünden arkasına baktı. Parlayan bir silüet kalabalığı yararak bu sokağa geliyordu. Renarin’in elinde bir Parekılıcı vardı ve mavi Köprü Dört üniforması lekesizdi.

Nihayet gelebildin.

Renarin yaklaşırken fırtınatortusu geriye bir adım attı, sanki *korkmuştu*. Eh, bunun yardımı dokunabilirdi. Adolin ızdırabına dayanmaya çalışarak dişlerini sıkı. Sendeledi, sonra dengesini topladı. “Tamam, hadi benimle...”

“Adolin aptallık etme!” Renarin kolunu yakaladı. Damarlarından akan soğuk su gibi bir iyileştirme dalgası Adolin’in içinden geçti, acılarını azalttı.

“Ama...”

“Git,” dedi Renarin. “Zırhsızsın. Bu şeyle savaşıırken kendini öldürteceksin!”

“Ama...”

“Ben hallederim Adolin. Sen git! Lütfen.”

Adolin sendeleyerek geriye çekildi. Daha önce Renarin’in bu kadar ısrarlı konuştuğunu hiç duymamıştı, bu neredeyse canavardan

bile daha inanılmazdı. Renarin şok edici bir şekilde canavara doğru koştu.

Bir tangirtı Hrdalm'ın yukarıdan tırmanarak indiğini duyurdu, Zırh'ının miğferi çatlamıştı ama bunun dışında iyi durumdaydı. Çekicini kaybetmişti ama Kaynaşıklardan birinin kargısını taşıyordu ve yumruğu kanla kaplıydı.

Renarin! Zırh'ı yoktu. Nasıl...

Fırtınatortusunun avcu Renarin'in üzerine inerek onu ezdi. Adolin bağırdı ama kardeşinin Parekılıcı avcu keserek yukarı çıktı, sonra eli bilekten ayırdı.

Renarin elin molozundan çıkarken fırtınatortusu öfkeyle öttü. Kadın ya da Shallan'dan daha hızlı iyileşiyor gibi görünüyordu, sanki ezilmek sıkıntı bile değildi.

"Harika!" dedi Hrdalm miğferinin içinden gülererek. "Sen dinlen. Tamam?"

Adolin bir acı inlemesini bastırarak başıyla onayladı. Renarin'in iyileştirmesi içindeki ağırları durdurmuştu ve artık ağırlığını bacağına vermek acıtmıyordu ama kolları hâlâ ağrıyordu ve kesiklerin bir kısmı kapanmamıştı.

Hrdalm dövüşe doğru yürürken Adolin adamın kolunu tuttu, sonra Maya'yı uzattı.

Şimdilik onunla git Maya, diye düşündü Adolin.

Neredeyse itiraz etmesini diliyordu ama duyduğu belli belirsiz his kaderine boyun eğmiş bir kabullenmeydi.

Hrdalm kargısını bıraktı ve Kılıç'ı saygıyla aldı. "Büyük Şeref var içinde Prens Adolin," dedi. "Büyük Tutku var içimde bu yardımdan."

"Git," dedi Adolin. "Ben de gidip sokakların tutmalarına yardım edebilir miyim, bakacağım."

Hrdalm koşarak gitti. Adolin enkazdan bir piyade mızrağı seçti ve arkasındaki yola doğru yürüdü.

Semadeşenlerden Szeth neyse ki on Dalga'nın hepsinde de eğitim almıştı.

Kaynaşıklar devasa yakutu içlerinden Aşınım kullanabilen birine vermişlerdi, Lift gibi zemin boyunca kayabilen bir kadındı. Yakutu doldurmuş, Çivilemenin onlardaki hâliyle parlatmıştı. Bu mücevheri imkânsız derecede kayganlaştıracak ve başka birinin taşıyabilmesini engelleyecekti.

Düşmanlarının böyle bir şey karşısında tecrübelerinin olmayacağını düşünüyor gibiydi. Onların şanssızlığına Szeth sadece bu gücü veren bir Şerefkılıcı'nı taşımakla kalmamış, bir Hudutaşar'ın hareketlerini biraz taklit eden bir talim antrenmanı olarak buz üstünde patenlerle pratik de yapmıştı.

Ve böylece mücevheri kovalarken Kaynaşık kadına onu hafife alması için pek çok fırsat verdi. Onun kaçınmasına izin verdi ve yönünü değiştirmekte yavaş davrandı, kadın bir o yana, bir bu yana kayarak gittiği zaman şaşırmış gibi yaptı.

Kaynaşık bu yarışı kendisinin kontrol ettiğinden iyice emin olduğu zaman Szeth saldırdı. Kadın taş bir çıkıntıdan sıçrayıp kısa bir süre havada süzülürken Szeth ani bir Çivileme dizisiyle öne atıldı. Tam yere indiği anda Kaynaşık'a bindirdi. Yüzü kabuğuna dokununca kadını yukarı doğru Çiviledi.

Bu Kaynaşık'ı bir çığlıkla havaya uçurdu. Szeth yere indi ve takip etmeye hazırlandı, sonra Kaynaşık mücevheri *elinden kaçırırken* lanet etti. Mücevher düşerken ceketini hızla çıkardı. Uçan Kaynaşıklardan biri yakalamak için araya dalsa da yakut parmaklarından kaydı.

Szeth bir kese gibi tuttuğu ceketıyla yakaladı. Şanslı bir andı, mücevheri Kaynaşık'ın elinden almak için bir kere daha saldırmak zorunda kalacağını düşünmüştü.

Gerçek sınav şimdi olacaktı. Kendini doğruya, şehre doğru Çiviledi. Burada askerlerden karmaşık bir yığın boyanmış bir savaş meydanında savaşıyordu. Işıkören iyiydi, cesetler bile gerçek görünüyordu.

Bir Kaynaşık gerçek olan kırmızı gözlü askerler bir araya toplama-ya başlamış, sonra onlara sırtlarını şehir duvarına dayayarak dizmişti. Mızraklarını dışarıya döndürerek saf tutmuşlardı ve askerlere on ara katılmaları için bağıryorlardı, her yaklaşıma da dokunuyorlardı. Aralarına girmeye çalışan illüzyonlar bozuluyordu. Kısa süre sonra düşman illüzyonları görmezden gelmeye başlayabilecek, yeniden toplanacak ve o duvarı aşmaya odaklanacaktı.

Dalinar'ın dediğini yap. Bu mücevheri ona götür.

Mücevher nihayet parlamayı kesti, kayganlığı da geçmişti. Yukarıda çok sayıda Kaynaşık Szeth'in önünü kesmek için dalışa geçiyordu, bu oyunu oynamaktan memnun görünüyorlardı, mücevher elden ele geçtiği sürece Dalinar'a götürülmüyor demektir.

Kaynaşıkların ilki ona doğru gelirken Szeth eğilerek yuvarlandı ve yukarı yöndeki Çivilemesini iptal etti. Bir taş çarparak sersemlemiş

gibi davrandı. Sonra başını salladı, ceketıyla içindeki yakutu aldı ve tekrar havaya yükseldi.

Sekiz Kaynaşık onu kovaladı ve her ne kadar Szeth aralarından kaçsa da en sonunda bir tanesi ceketini yakalayıp elinden sökecek kadar yaklaştı. Bir sürü hâlinde uçarak uzaklaştılar ve Szeth yavaşça aşağı indi ve illüzyon kayanın içinden çıkan Lift'in yanına kondu. Elinde kumaştan bir tomar vardı, Szeth'in sahte çarpışması sırasında ceketinden aldığı gerçek mücevherdi. Şimdi Kaynaşıklar bir Parekılıcı'yla kabaca kesilerek aynı şekle sokulmuş, sonra da bir illüzyonla kaplanmış bir kaya parçasını götürüyordu.

"Gel," dedi Szeth, kızı tuttu ve yukarı Çiviledi, sonra ovanın kuzey kıyısına doğru uçarken onu da arkasından çekti. Kırmızı sise en yakın olan bu yer karanlığa gömülmüştü, Rüzgârkoşucu yerdeki mücevherlerin içindeki bütün Fırtınasığı'nı tüketmişti. Yakınlarda birkaç düşmanla savaşıyordu.

Gölgeli karanlık. Fısıldanan sözler. Szeth yavaşlayarak durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Lift. "Deli surat?"

"Ben..." Szeth titredi, altlarındaki zeminden korkusprenleri kabarıyordu. "O sisin içine giremem. Buradan uzaklaşmam gerekiyor."

Fısıltılar.

"Bana bırak," dedi Lift. "Geri dön ve kızıla yardım et."

Lift'i yere indirdi ve geriledi. O çalkalanan kırmızı sis, o bozulan ve tekrar oluşan ve çığlık atan yüzler. Dalinar hâlâ içeride bir yerlerde miydi?

Uzun saçlı küçük kız sisin kenarında durdu, sonra da içine girdi.

Amaram acıyla çığlık atıyordu.

Kaladin garip, aşırı büyümüş kabuklu Kaynaşık'la kapıştıyordu ve dönüp bakmaya ayıracak bir anı bile yoktu. Çığlıkları dinleyerek Amaram'ın ona hemen saldıramayacak kadar uzakta kaldığından emin oluyordu.

Ama fırtınalar adına, dikkat dağıtıcıydı.

Kaladin Sylkılıcı savurarak Kaynaşık'ın ön kollarını kesti. Bu dikenlerini tamamen kopardı ve ellerini etkisiz hâle getirdi. Yaratık geriledi, alçak ama kızgın bir ritimle hırılıyordu.

Amaram'ın çığlık atan sesi yaklaştı. Syl Kaladin'in ihtiyacını hissederek bir kalkana dönüştü ve Kaladin de onu yanına doğru kaldırarak ve çığlık atan yücebeyin bir dizi darbelerini engelledi.

Fırtınababa. Amaram'ın miğferi yüzünün kenarlarından çıkan korkunç sivri ametistler tarafından çatlatılmıştı. İçindeki gözleri hâlâ koyu kırmızı parlıyordu ve taş zemin kristal kaplı ayaklarının altında *yanıyor*, arkasında alevli ayak izleri bırakıyordu.

Yüceprens iki Parekılıcı'yla Sylkalkanı'na darbeler indirdi. Syl de karşılık olarak dış tarafından parçalar uzattı, bir çatalın dişleri gibi çıkıntılardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kaladin.

Doğaçlama.

Amaram bir daha vurdu ve Helaran'ın kılıcı dişlerin arasına takıldı. Kaladin kalkanı döndürerek kılıcı Amaram'ın elinden söktü. Kılıç dumana dönüşerek kayboldu.

Şimdi fırsatı değerlendirmeliydi.

Kaladin!

İri Kaynaşık koşarak geliyordu. Yaratığın kesik kolları iyileşmişti ve ellerini sallarken orada kabuktan büyük bir sopa oluşuyordu. Kaladin darbeyi durdurmak için Syl'i zar zor doğru yöne çekti.

Pek bir işe yaramadı.

Sopanın yandan gelen darbesinin gücü Kaladin'i bir duvarın kılınlarına savurdu. Hırladı, sonra kendini havaya Çiviledi, Fırtınaışığı vücudunu onarıyordu. Hay Cehennem. Savaştlıkları yerin etrafındaki alan kararmış ve gölgelerle dolmuştu, mücevherler sönmüştü. Kaladin gerçekten de o kadar fazla mı harcamıştı?

Dalinar, dedi ışıktan bir kurdele şeklinde etrafında uçan Syl.

Kırmızı sis kabardı, karanlıkta uğursuz görünüyordu. Siyah üstüne kızıl. İçinde Dalinar bir gölgeydi, iki uçan Kaynaşık üstüne gidiyordu.

Kaladin bir daha hırladı. Amaram biraz uzakta atın eyerinden düşmüş yayını almak için yürüyerek gitmişti. Hay Cehennem. Hepsini birden yenemezdi.

Yere doğru atıldı. İri Kaynaşık ona doğru geldi ama Kaladin kaçmak yerine yaratığın bıçak gibi bir dikenini karnına saplamasına izin verdi.

Kan tadı aldı ve homurdandı ama irkilmedi. Yaratığın elini yakaladı ve onu yukarıya ve sise doğru Çiviledi. Kaynaşık havada yoldaşlarının yanından geçerken bir yardım çağrısına benzer bir şeyler bağırdı. Peşinden uçtular.

Kaladin Amaram'ın arkasından sendeleyerek ilerledi ama iyileştikçe adımları da sağlamlaştı. Daha önce kaçırdığı birkaç mücevherden biraz daha Fırtınaışığı çekti, sonra göğse yükseldi. Syl bir kargı oldu

ve Kaladin dalışa geçerek Amaram'ın daha hâlâ biraz uzağında olan yaya arkasını dönerek Kaladin'i izlemesine sebep oldu. Bütün kolları ve sırtı boyunca kristaller zırhını kırarak çıkmıştı.

Kaladin hızla dalış yaparak saldırdı. Ama bir kargıyla uçmaya alışkın değildi ve Amaram bir Parekılıcı'yla Sylkargısı'nı savuşturdu. Kaladin diğer taraftan yükselirken bir sonraki hareketini düşündü.

Amaram kendini havaya fırlattı.

İnanılmaz bir sıçramayla yükseldi, Parezirh'in sağlayabileceğinden çok daha yükseğe ve uzağa gelmişti. Ve bir süre için havada asılı kaldı, geriye doğru kaçan Kaladin'in yakınından geçti.

"Syl," diye tısladı Kaladin Amaram yere inerken. "Syl o bir Çivilemeydi. Bu ne?"

Bilmiyorum. Ama o Kaynaşıklar geri dönmeden önce fazla zamanımız yok.

Kaladin süzülerek aşağı indi ve kondu, Syl'i kısaltarak bir baltalı mızrağa çevirdi. Amaram hızla ona döndü, miğferin altındaki gözlelerinden kırmızı ışıklar yayılıyordu. "Hissedebiliyor musun?" diye sordu Kaladin'e. "Savaşın güzelliğini?"

Kaladin eğilerek öne atıldı ve Syl'i Amaram'ın çatlak göğüs zırhına sapladı.

"Ne kadar güzel olurdu," dedi Amaram saldırıyı bir kenara iterek. "Sen, ben, Dalinar. Hepimiz aynı tarafta."

"Yanlış tarafta."

"Bu dünyanın gerçek sahiplerine yardım etmeyi istemek yanlış mı? Şerefli değil mi?"

"Artık konuştuğum Amaram değil, değil mi? Kim ya da nesen?"

"Hayır, benim," dedi Amaram. Kılıç'larından birini gönderdi ve miğferini kavradı. Elinin bir çekişiyle en sonunda tamamen parçalanarak etrafa saçıldı ve altında Meridas Amaram'ın yüzü ortaya çıktı, hafif ve bir şekilde karanlık bir ışıkla parıltıyan ametist kristallerle çevrelenmişti.

Sırıttı. "Garaz bana muazzam bir şey söz vermişti ve bu söz yerine getirildi. Şerefle."

"Hâlâ şereften bahsetme numarası mı yapıyorsun?"

"Yaptığım her şey şeref için." Amaram bir Kılıç'ını savurarak Kaladin'in kaçınmasına sebep oldu. "Beni Elçiler'in, güçlerin ve tanrımızın geri dönüşünü aramaya iten şerefti."

"Öbür tarafa katılabilesin diye mi?"

Amaram'ın arkasında şimşek çakarak ikinci kılıcını geri çağırırken

yere kırmızı ışık ve uzun gölgeler vurdu. “Garaz bana Elçiler’in neye dönüştüğünü gösterdi. Yıllarımızı onları geri getirmeye çalışarak harcadık. Ama onlar *en başından beri buradaydı*. Onlar bizi *terk etti* mızrakçı.”

Amaram elinde iki Parekılıcıyla, Kaladin’in etrafında dikkatle dönmeye başladı.

Kaynaşıkların gelip yardım etmesini bekliyor, diye düşündü Kaladin. *Bu yüzden şimdi dikkatli davranıyor*.

“Bir zamanlar acı çekmiştim,” dedi Amaram. “Bunu biliyor muydun? Senin manganı öldürmek zorunda kaldıktan sonra... acı çektim. Benim suçum olmadığını fark edene kadar.” Parlayan gözlerinin rengi yoğunlaşarak kaynayan bir kıızı döndü. “Bunların hiçbiri benim suçum değil.”

Kaladin saldırdı, ne yazık ki neyle karşı karşıya olduğuna bir fikri yoktu. Zemin dalgalandı ve sıvılaştı, neredeyse onu tekrar yakalıyordu. İki Parekılıcı’nı birden sallarken ateşler Amaram’ın kollarını takip etti. Bir şekilde kısa bir an için havayı bile ateşe veriyordu.

Kaladin önce bir Kılıç’ı, sonra da diğerini engelledi ama kendisi saldırıya geçemiyordu. Amaram hızlı ve vahşiydi ve Kaladin de ayakları bir daha donmuş taşın içinde hapsolmasın diye yere dokunmaya cesaret edemiyordu. Birkaç saldırıdan sonra Kaladin geri çekilmek zorunda kaldı.

“Baş edemeyeceksin mızrakçı,” dedi Amaram. “Pes et ve şehri teslim olmaya ikna et. En iyisi bu. Bugün daha fazla insanın ölmesine gerek yok. Merhamet göstermeme izin ver.”

“Arkadaşlarıma merhamet gösterdiğin gibi mi? Bu damgaları basmakla bana merhamet gösterdiğin gibi mi?”

“Yaşamana izin verdim. *Seni bağışladım*.”

“Vicdanını rahatlatmak için bir deneme.” Kaladin yüceprensle çarpıştı. “Başarısız bir deneme.”

“Seni *ben* yarattım Kaladin!” Amaram’ın kırmızı gözleri yüzünü çevreleyen kristalleri aydınlatıyordu. “Sana bu granitten iradeyi, bu savaşı duruşunu *ben* verdim! Dönüştüğün bu kişi, bu *benim hedi-yem!*”

“Sevdiğim herkese mal olan bir hediye mi?”

“Umurunda mı? Seni güçlü kıldım! Adamların savaş adına öldü, silaha en güçlü adam sahip olsun diye. Kim olsa benim yaptığımı yaptı, hatta Dalinar bile.”

“Bana bu acıyı geride bıraktığını söylememiş miydin?”

“Evet! Ben suçluluğ u aştım!”

“O zaman neden h     acı çekiyorsun?”

Amaram *irkildi*.

“Katil,” dedi Kaladin. “Huzur bulmak için taraf değiştirdin Amaram. Ama aradığını asla bulamayacaksın. O bunu sana as/a vermeyecek.”

Amaram kükredi ve Parekılıçları’nı savurarak atıldı. Kaladin kendini yukarı Çiviledi ve Amaram altından geçerken dönerek geri al    , iki elle g     bir darbe savurdu. Sözsüz bir emrine karşılık bir  ekice dönüşen Syl Amaram’ın zırhının sırtına bindirdi.

Tek parçadan oluşan göğüs zırhı beklenmedik bir kuvvetle patlayarak Kaladin’i taşların üzerinde geriye itti. Tepelerinde şimşekler gümbürdedi. Dinmezfırtına’nın gölgesinin tamamen altındaydılar, bu da Amaram’a olanları görmeyi daha da ürpertici h    getiriyordu.

Yüceprensin g  s n n tamamı içeri çökmüştü. Kaburgalar ya da i  organlardan hiçbir iz yoktu. Onların yerine göğüs boşluğunun içinde kara damarlarla sarmalanmış büyük mor bir kristal parlıyordu. Eğer zırhının altında bir üniforma ya da i lik vardiysa bile kristal tarafından yutulmuştu.

Kaladin’e doğru döndü, kalbinin ve akciğerinin yerini Garaz’ın karanlık işığıyla parılayan bir kristal almıştı.

“Yaptığım her şeyi,” dedi Amaram kırmızı gözlerini kırpıştırarak. “Her şeyi Alethkar için yaptım. Ben bir vatanseverim!”

“Eğer bu doğruysa neden h     acı çekiyorsun?” diye fısıldadı Kaladin.

Amaram  ığlık atarak saldırıya geçti.

Kaladin bir Parekılı ı şeklini alan Syl’i kaldırdı. “Bugün ne yapıyorsam, senin  ld rd ğ n adamlar için yapıyorum. Bugün olduğum adama onlar sayesinde dönüştüm.”

“Seni ben yarattım!” Kendini yerden fırlatarak Kaladin’e doğru atıldı ve havada asılı kaldı.

Ve bunu yaparak Kaladin’in bölgesine girmiş oldu.

Kaladin Amaram’a doğru uçtu. Yüceprens kılıçlarını savurdu ama r zg rların kendileri Kaladin’in etrafında kıvrılıyorlardı ve Kaladin saldırısını bekliyordu. Kendini yana doğru Çivileyerek bir Kılıç’tan ucu ucuna kaçındı. Diğer kılıçtan da kıl payı kaçarken yanından r zg rspremleri geçti.

Elinin içinde bir mızrağa dönüşen Syl Kaladin’in hareketleriyle mükemmel uyumluydu. Döndü ve Syl’i Amaram’ın kalbindeki m -

cevhere vurdu. Ametist çatladı ve Amaram havada bocaladı, sonra yere düştü.

Yüceprens altı metre kadar aşağı düşüp yere çakılırken iki Parekilici sise dönerek kayboldu.

Kaladin ona doğru alçaldı. “On mızrak savaşa gider,” diye fısıldadı. “Ve dokuzu kırılır. Geriye kalan bir tanesini o savaş mı *yaratmış-tır*? Hayır, Amaram. Savaşın tek yaptığı kırılmayacak mızrağı belirlemek.”

Amaram dizleri üstünde doğruldu, hayvansı bir sesle uluyor ve göğsündeki yanıp sönen mücevheri avuçluyordu, ışık tamamen sönerek bölgeyi karanlığa gömdü.

Kaladin, diye bağırdı Syl zihninin içinde.

İki Kaynaşık yanından geçerken zorlukla kaçabildi, kargıları göğsünü kıl payı iskalamıştı. Sol taraftan iki tane daha geldi, sağdan da bir tane daha. Bir altıncısı ise iri Kaynaşık’ı taşıyarak geliyordu, Kaladin’in Çivilemesinden kurtarmışlardı.

Arkadaşlarını getirmeye gitmişlerdi. Görünüşe göre Kaynaşıklar Dalinar’ı durdurmanın en iyi yolunun önce Kaladin’i ortadan kaldırmak olduğunu fark etmişlerdi.

Fırtınatortusu yere yığılırken Renarin nefes nefeseydi, düşüşüyle evleri yıkıyordu ama kolu da kırılarak koptu. Geri kalan koluyla yukarı doğru uzandı ve hüznü bir haykırıyla bağırdı. Renarin ve yoldaşı Thaylen Paredar iki bacağını da diz hizasından kesmişti.

Thaylenli yürüyerek yaklaştı ve Zırhlı eliyle sırtına bir şaplak attı, dikkatli bir şekilde. “Çok iyi savaş.”

“Sen bacaklarını parça parça keserken ben sadece dikkatini dağıttım.”

“İyi yaptın,” dedi Thaylenli. Başıyla dizlerinin üstünde doğrulup sonra geri devrilen fırtınatortusunu işaret etti. “Nasıl bitecek?”

Senden korkacak, dedi Glys Renarin’in içinden. *Gidecek. Onun gitmesini sağla.*

“Ne yapabileceğime bir bakayım,” dedi Renarin Thaylenliye. Sonra dikkatle sokağı geçti ve fırtınatortusunun kafasını daha iyi görebilmek için bir kat yukarıya çıktı.

“Ee... Glys?” diye sordu. “Şimdi ne yapacağım?”

Işık. Işıkla gitmesini sağlayacaksın.

Yaratık kendini yıkılmış bir binanın enkazı üzerinden çekti. Devasa

kama şekilli kafası Renarin'e dönerken taşlar taşlara sürtündü. Girintili eriyik gözleri yanıp söndü, sönen ateş gibi titreşiyordu.

Acı içindeydi. Acı çekebiliyordu.

Gidecek, diye söz verdi Glys her zamanki heyecanıyla.

Renarin yumruğunu kaldırdı ve Fırtınaışığı çağırdı. Güçlü bir fener gibi parlıyordu. Ve...

Kırmızı eriyik gözler o ışığın karşısında soldu ve yaratık son bir tükenmiş iç çekişle yere çöktü.

Thaylenli yoldaşı Zırhı'nın hafif tıngırtılarıyla yaklaştı. "Güzel. Harika!"

"Gidip savaşanlara yardım et," dedi Renarin. "Yeminkapısı'nı biz-zat açmam gerekiyor." Adam sorgulamadan itaat etti ve Eski Semt'e inen ana caddeye doğru koştu.

Renarin taş cesedin başında oyalandı, sıkıntılıydı. *Ölmem gerekiyordu. Öldüğümü gördüm...*

Başını iki yana salladı, sonra şehrin yukarı kısımlarına doğru yürüdü.

Shallan, Peçe ve Parlayan bir halka şeklinde el ele tutuşmuşlardı. Üçü yüzleri değişerek, kimlikleri birbirlerine karışarak akıyordu. Birlikte bir ordu yaratmışlardı.

Şimdi ise ölüyordu.

İri yarı türden Kaynaşıklar düşmanı organize ediyorlardı. Bunların dikkatleri dağılmıyordu. Her ne kadar Peçe, Shallan ve Parlayan gerçek olanlarının saldırıya uğramasını engellemek için kendi kopyalarını yaratsalar da onlar da ölüyordu.

Titreşiyorlardı. Fırtınaışığı tükeniyordu.

Kendimizi fazla zorladık, diye düşündüler.

Üç Kaynaşık ölen illüzyonları kesiyor, buharlaşan Fırtınaışığı'nın içinden geçerek yaklaşıyorlardı. İnsanlar dizlerinin üstüne düşüyor ve buhar oluyordu.

"Mmmm..." dedi Desen.

"Yorgunum," dedi Shallan, gözleri kapanıyordu.

"Memnunum," dedi Parlayan, gururluydu.

"Endişeliyim," dedi Peçe Kaynaşıkları izleyerek.

Hareket etmek istiyorlardı. Hareket etmeleri gerekiyordu. Ama ordularının ölerək buharlaşıp gitmesini izlemek acı veriyordu.

Bir şekil diğerleri gibi eriyip gitmedi. Simsiyah saçları her zamanki

örgülerinden kaçmış bir kadın. O Shallan, Parlayan ve Peçe ile düşmanların arasına girerken rüzgârda özgürce uçuşuyorlardı. Zemin cı-lalanmış gibi parladı, taşın yüzeyi yağa Ruhdökülmüştü. Peçe, Shal-lan ve Parlayan bunu Bilinçsel Âlem'den görebiliyorlardı. Ne kadar kolay değişmişti. Jasnah bunu nasıl başarıyordu?

Jasnah havadan bir kıvılcım Ruhdökerek yağı tutuşturdu ve alev-lerden bir meydan yarattı. Kaynaşıklar ellerini yüzlerinin önüne kaldı-rarak geriye tökezledi.

“Bu bize birkaç saniye kazandırır.” Jasnah Parlayan, Peçe ve Shallan’a döndü. Shallan’ı kolundan tuttu ama Shallan dalgalandı, sonra buharlaşıp gitti. Jasnah dondu, sonra Peçe’ye döndü.

“Burada,” dedi Parlayan tökezleyerek kalkarken yorgunca. Jas-nah’nın dokunabildiği oydu. Yaşlanmış gözlerini kırıştıtararak. “Sen... gerçek misin?”

“Evet Shallan. Burada iyi iş çıkardın.” Parlayan’ın koluna dokun-du, sonra ısıya rağmen alevlerin içinden geçen Kaynaşıklara doğru bir baktı. “Hay Cehennem. Belki de altlarında bir çukur açmalıydım.”

Shallan ordusunun son kalanları da batan güneşin ılık huzmeleri gibi kaybolurken yüzünü buruşturdu. Jasnah bir mücevher uzattı ve Parlayan da hevesle içti.

Amaram’ın askerleri bir kez daha saf tutmaya başladı.

“Gel,” dedi Jasnah Peçe’yi taşın kendisinden basamakların büyü-müş olduğu duvara doğru çekerek.

“Ruhdöküm mü?” diye sordu Shallan.

“Evet,” dedi Jasnah. İlk basamağa çıktı ama Shallan takip etmedi.

“Bunu göz ardı etmemeliydik,” dedi Parlayan. “Bunu da çalışma-lıydık.” Bir anlığına Shadesmar’ı görmeye kaydı. Altında boncuklar yuvarlanıyor ve kabarıyordu.

“Çok uzağa gitme,” diye uyardı Jasnah. “Bir zamanlar yapabile-ceğini düşündüğüm gibi fiziksel varlığını bu âleme getiremezsin ama burada zihninden beslenebilecek şeyler var.”

“Havayı Ruhdökmek istiyorum. Nasıl?”

“Daha fazla alıştırma yapana kadar havadan kaçın,” dedi Jasnah. “Kullanışlı ama kontrol etmesi zordur. Neden benim yaptığım gibi taş-ların bazılarını yağa çevirmeyi denemiyorsun? Merdivenlerden çıkar-ken tutuşturabilir ve düşmanı daha fazla engelleyebiliriz.”

“Ben...” Thaylen Şehri’ni işaretleyen gölde o kadar fazla boncuk, o kadar fazla *spren* çalkalanıyordu ki. Fazlasıyla afallatıcıydı.

“Duvarın yanındaki şu enkaz yerin kendisinden daha kolay ola-

cak,” dedi Jasnah. “Çünkü o taşlara ayrı parçalar olarak davranabilirsin ama yer kendisini tek bir bütün olarak görür.”

“Çok fazla,” dedi Shalla, yorgunlukspremleri etrafında dönüyordu. “Yapamam Jasnah. Üzgünüm.”

“Sorun değil Shalla,” dedi Jasnah. “Sadece görmek istemiştin, illüzyonlarına ağırlık vermek için Ruhdöküyor gibi görünüyordun. Öte yandan yoğun miktarda Fırtınaşığı’nın hafif bir kütlesi vardır. Neyse, çık basamakları çocuğum.”

Parlayan taş basamaklardan çıkmaya başladı. Arkasında Jasnah elini yaklaştıran Kaynaşıklara doğru salladı ve havadan oluşan taşlar onları tamamen çevreledi.

Muhteşimdi. Bunu sadece Fiziksel Âlem’de gören herkes etkileirdi ama Parlayan çok daha fazlasını görüyordu. Jasnah’nın mutlak iradesini ve öz güvenini. Fırtınaşığı’nın ona itaat etmek için atılmasını. Havanın sanki Tanrı’nın sesiymiş gibi yanıt vermesini.

Shalla’nın hayret içinde nefesi kesildi. “İtaat etti. Hava değişme emrine uydu. Ben *tek bir küçük sopayı* değiştirmeye çalıştığım zaman bile reddetmişti.”

“Ruhdöküm çalışma gerektiren bir sanattır,” dedi Jasnah. “Çık, çık. Yürümeye devam et.” Yürürlerken bir yandan da basamakları kesiyordu. “Unutma, taşlara emir vermeyeceksin çünkü onlar insanlardan daha inatçıdır. Onlar ikna edilir. Özgürlükten ve hareketten bahset. Ama bir gazın katıya dönüşmesi için ise disiplin ve irade kullanmalısın. Her Öz farklıdır ve Ruhdöküm malzemesi olarak kullanıldıkları zaman hepsinin farklı avantajları ve dezavantajları vardır.”

Jasnah omzunun üzerinden toplanan orduya bir bakış attı. “Belki de... bu, ders vermek için makul bir zaman değildir. Himayemde kimseyi istemediğime dair bütün itirazlarıma bakarak, uygunsuz zamanlarda insanlara ders verme dürtüme karşı koyabilmem gerekeceğini düşünüyor olabilirsin. Yürümeye devam et.”

Bitkin hisseden Peçe, Shalla ve Parlayan ayaklarını sürüyerek ilerlediler ve en sonunda duvarın tepesine ulaştılar.

Renarin fırtınatortusuyla savaşmak için yukarı çıkarken insan kalabalığının arasında sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca sıkışıp kalarak o kadar zorlanmasından sonra, Yeminkapısı’na kadar geri kalan yolun da onu uğraştıracığını düşünmüştü. Ancak artık insanlar şimdi daha hızlı ilerliyordu. Yukarıdakiler sokakları boşalta-

rak Kraliyet Semti'ndeki çok sayıdaki tapınak ve binalara saklanmış olmalıydı.

Kalabalığın akışıyla birlikte hareket edebiliyordu. En üst kata yaklaştığında bir binanın içine girdi ve bir grup sinmiş tüccarın yanından geçerek arka tarafına doğru yürüdü. Buradaki binaların çoğu tek katlıydı, o yüzden çatıda bir delik açmak için Gly's'i kullandı. Sonra taş duvarda tutunabileceği boşluklar oydu ve yukarı tırmandı.

İleride Yeminkapısı platformuna giden sokağa çıkabilmişti. Renarin... böyle şeyleri yapabilmeye alışkın değildi. Sadece Parekılıcı'nı kullanmaya değil, fiziksel hareketliliğe de. Her zaman nöbetlerinden korkmuş, güçlü olduğu anların bir anda zayıflık anlarına dönüşebileceğinden her zaman endişe etmişti.

Böyle yaşamak insana geride durmayı öğretiyordu. Her ihtimale karşı. Uzun zamandır nöbet geçirmemişti. Bu sadece bir tesadüf müydü –nöbetler düzensiz olabiliyordu– ya da bozuk gözleri gibi iyileşmiş miydi, bilmiyordu. İnsanlarla konuşurken hâlâ telaşlanıyordu ve dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Diğerleri birbirlerinde onun hiçbir zaman anlayamadığı şeyler görüyordu. O kadar çok gürültü ve yıkım ve konuşan insanlar ve yardım çağrıları ve ağlamalar ve mırıldanmalar ve fısıldamaların hepsi, vızıltılar gibiydi.

En azından burada, Yeminkapısı'na yakın bu sokak kalabalık değildi. Neden? Kaçma umuduyla buraya yığılmaları gerekmez miydi? Neden...

Ah.

Yeminkapısı'nın üstündeki gökyüzünde kargılarını önlerine uzatmış, giysileri aşağılarına uzanan ve dalgalanan bir düzine Kaynaşık asılı duruyordu.

On iki. On iki.

Bu kötü olabilir, dedi Gly's.

Bir hareket dikkatini çekti, genç bir kız bir kapının ağzında durmuş ona el sallıyordu. Kaynaşıkların ona saldıracağından korkarak oraya doğru yürüdü. Çoğunu fırtınatortusuyla savaşırken harcadığı Fırtınaişiği'nin öfkelerini üzerine çekecek kadar parlak olmadığını umdu.

Yine tek katlı, ön tarafında büyük açık bir odası olan binaya girdi. İçerisi pek çoğu bir uzakalemin etrafına toplanmış olan düzinelerce kâtip ve ardently doluydu. Renarin'in göremediği çocuklar arka odaları doldurmuştu ama ağlamalarını duyabiliyordu. Ve kâğıdın üzerinde cızır cızır cızırdayan kalemleri de duyabiliyordu.

"Ah, Yaradan'a şükür," dedi insan kalabalığının içinden çıkan Ber-

rakhanım Teshav. Renarin'i odanın içine doğru çekti. "Yeni haber var mı?"

"Babam beni buraya yardım etmem için gönderdi," dedi Renarin. "Berrakhanım, General Khal ve oğlunuz nerede?"

"Urithiru'dalar," dedi Teshav. "Kuvvetlerimizi toplamak için geri gittiler ama sonra... Berrakbey, Urithiru'ya bir saldırı yapıldı. Uzakalemlerle bilgi almaya çalışıyoruz. Görünüşe göre bir tür saldırı kuvveti Dinmez fırtına'dan hemen önce gelmiş."

"Berrakhanım!" diye seslendi Kadash. "Sebarial'ın kâtiplerinin uzakalemi tekrar cevap veriyor. Uzun gecikme için özür diliyorlar. Aladar'ın emri üzerine Sebarial üst katlara çekilmiş. Saldıranların parshmen olduğunu doğruluyor."

"Yeminkapıları?" diye sordu Renarin umutla. "Onlara ulaşış buraya yol açabilirler mi?"

"Olası değil. Platoyu düşman tutuyor."

"Urithiru'da avantaj ordularımızda Prens Renarin," dedi Teshav. "Raporlar düşman kuvvetinin bizi orada yenebilecek kadar büyük olmadığında hemfikir. Bunun Yeminkapısı'nı açmamız ve Thaylen Şehri'ne yardım getirmemizi geciktirmek için bir taktik olduğu açık."

Kadash başıyla onayladı. "Yeminkapısı'nın üstündeki o Kaynaşıklar dışarıdaki taş canavar düşerken bile yerlerinde kaldılar. Emirlerini biliyorlar, o cihazın çalışmasını engelleyecekler."

"Ordularımızın Yeminkapısı'ndan bize ulaşmasının tek yolu Parlayan Malata," dedi Teshav. "Ama onunla ya da Kharbranth kafilesinden herhangi biriyle iletişim kuramıyoruz. Düşman ilk onlara saldırdı. Bizi engellemek için ne yapmalarını gerektiğini tam olarak biliyorlardı."

Renarin derin bir nefes alarak Teshav'ın taşıdığı Fırtınaşığı'nı çekti. Parlaması odayı aydınlattı ve odadaki bütün gözler uzakalemlerden ona doğru döndü.

"Geçidin açılması gerek," dedi Renarin.

"Ekselansları..." dedi Teshav. "Hepsiyle savaşamazsınız."

"Başka kimse yok." Renarin gitmek için döndü.

Şok edici bir şekilde kimse durması için seslenmedi.

Bütün hayatı boyunca bunu yapmışlardı. Hayır, Renarin. Bu sana göre değil. Bunu yapamazsın. Sen iyi değilsin Renarin. *Makul* ol Renarin.

Her zaman makul olmuştu. Her zaman laf dinlemişti. Bugün kimsenin bunu yapmadığını bilmek hem harika hem de dehşet vericiydi. Uzakalemler cızırdamalarına devam etti, neler olduğunun farkında değillerdi.

Renarin dışarı çıktı.

Dehşet içinde sokak boyunca ilerledi, Gly's'i bir Parekılıcı olarak çağırırdı. Yeminkapısı'na çıkan rampaya yaklaşıırken Kaynaşıklar alçaldı. Dört tanesi önündeki rampaya indi ve ona selama benzeyen bir hareket yaptı, Renarin'in bilmediği hızlı bir melodiyle mırıldanıyordu.

Renarin o kadar korkmuştu ki altını ıslatacağından korkuyordu. Şimdi o kadar da asil ya da cesur sayılmazdı, değil mi?

Ah... *şimdi ne gelecek*, dedi Gly's sesi Renarin'in içinde çınlayarak. *Ne çıkıyor?*

Nöbetlerinden biri başladı.

Zayıf düştüğü eski nöbetlerinden değildi. Artık yeni nöbetleri vardı, ne onun ne de Gly's'in kontrol edemediği nöbetler. Gözlerinde zemin boyunca camlar büyüdü. Kristaller gibi yayılarak örgüler, görüntüler, anlamlar ve yollar oluşturdular. Vitray cam resimleri.

Bunlar her zaman doğru çıkmıştı. Bugüne kadar; Jasnah Kholin'in sevgisinin yenik düşeceğini ilan edene dek.

Bu en son vitray pencere resimleri dizisini okudu, sonra korkusunun akıp gittiğini hissetti. Gülümsedi. Bu selam vermeyi bırakan Kaynaşıkları şaşırtmış gibiydi.

"Neden gülümsediğimi merak ediyorsunuz," dedi Renarin.

Cevap vermediler.

"Merak etmeyin," dedi Renarin. "Komik bir şey kaçırmadınız. Ama... size eğlenceli geleceğinden şüpheliyim."

Yeminkapısı platformundan dalga hâlinde ışık patladı. Kaynaşıklar garip bir dilde haykırarak havaya fırladılar. Yeminkapısı platformundan parıldayan bir duvar yayıldı, arkasında ısıltılı bir iz bırakıyordu.

Solduğu zaman Kholin mavisii giymiş bütün bir Alethi tümeni Yeminkapısı platformunda duruyordu.

Sonra bir adam efsanelerden bir Elçi gibi aralarından havaya yükseldi. Beyaz Fırtınasıyla parlayan sakallı adamın elinde ucunun arkasında garip bir kabza şekli olan uzun gümüş bir Paremızrağı vardı.

Teft.

Parlayan Şövalye.

Shallan sırtını mazgallı siperlere dayayarak oturmuş, bağıarak emir veren askerleri dinliyordu. Navani ona Fırtınası ve su vermişti ama şu anda dikkati Urithiru'dan gelen raporların üzerindeydi.

Desen Peçe'nin ceketinin yanından uğuldadı. "Shallan? İyi iş çıkardın Shallan. Çok iyiydin."

"Şerefli bir savaştı," diye katıldı Parlayan. "Çok sayıda düşmana karşı tek başımızaydık ve geri çekilmedik."

"Fazla bile durduk," dedi Peçe. "Zaten çok yorgunduk."

"Hâlâ çok fazla şeyi görmezden geliyoruz," dedi Shallan. "Numara yapmakta fazla iyi olmaya başladık." En başından Jasnah'nın yanında kalmaya karar vermesinin nedeni öğrenmekti. Ama kadın ölümünden geri döndüğü zaman Shallan eğitim almak yerine anında kaçıp gitmişti. Ne düşünüyordu ki?

Hiçbir şey. Yüzleşmek istemediği şeylerden kaçmaya çalışıyordu. Her zaman olduğu gibi.

"Mmm..." dedi Desen endişeli bir uğultuyla.

"Yorgunum," diye fısıldadı Shallan. "Endişelenmene gerek yok. Dinlendikten sonra kendimi toparlar ve sadece bir kişi olmaya geri dönerim. Hatta aslında... aslında şimdi daha önce olduğum kadar kayıp olmadığımı düşünmüyorum."

Jasnah, Navani ve Kraliçe Fen duvarın ilerisinde aralarında fısıldaşıyorlardı. Thaylenli generaller onlara katıldı ve etraflarında korkusprenleri birikti. Savunma onlara göre iyi gitmiyordu. Peçe isteksizce ayağa kalktı ve savaş meydanını inceledi. Amaram'ın kuvvetleri yay menzilinin ötesinde toplanıyorlardı.

"Düşmanı geciktirdik," dedi Parlayan. "Ama yenemedik. Hâlâ karşımızda ezici büyüklükte bir ordu var..."

"Mmmm..." dedi Desen tiz bir sesle, endişeliydi. "Shallan, bak. Ötelerinde."

Körfezin daha yakınlarında yeni gelen binlerce parshmen yeni bir taarruz için gemilerinden merdivenler indirmeye başlamıştı.

"Adamlarımıza o Kaynaşıkları kovalamamalarını söyle," dedi Renarin Lopen'e. "Öncelikli olarak Yeminkapısı'nı tutmamız gerek."

"Tamam, olur," dedi Lopen gökyüzüne fırladı ve emri Teft'e iletmeye gitti.

Kaynaşıklar şehrin üzerindeki havada Köprü Dört'le çarpışıyordu. Bu düşman grubu Renarin'in aşağıda gördüklerinden daha yetenekli gibiydi ama savaşmaktan çok kendilerini savunuyorlardı. Savaşı düzenli bir şekilde şehirden uzağa çekiyorlardı ve Renarin, Köprü Dört'ün özellikle Yeminkapısı'ndan uzaklaştığından endişeleniyordu.

Alethi tümeni etraftaki insanların övgü ve sevinç çılgınlıklarıyla şehrin içine iniyordu. Eğer dışarıdaki o parshmenler savaşa katılırsa iki bin adam pek bir işe yaramayacaktı ama bu da bir başlangıçtı, dahası General Khal bir değil, üç Paredar getirmişti. Renarin şehirdeki durumu açıklamak için elinden geleni yapmıştı ama Khal'lara babasının durumunu bilmediğini söylediği için utanıyordu.

Onlar Teshav'ın yanına geri dönerek kâtip odasını bir karargâha çevirirlerken Kaya ve Lyn Renarin'in yanında indiler.

"Ha!" dedi Kaya. "Ne oldu üniformana? İhtiyacı var iğneme."

Renarin yırtık giysilerine baktı. "Kocaman bir taş parçası vurdu. Yirmi kere... Ama senin şikâyet edecek durumun yok. O üniformandaki *kendi* kanın mı?"

"Değil bir şey!"

"Onu ta Yeminkapısı'na kadar taşımak zorunda kaldık," dedi Lyn. "Sana getirmeye çalışıyorduk ama buraya geldiğimiz gibi Fırtınaşığı çekmeye başladı."

"Kaladin yakında," dedi Kaya. "Ha! Besliyorum ben onu. Ama burada bugün, besledi o beni. Işıkla!"

Lyn Kaya'ya ters ters baktı. "Fırtına kapası Boynuzyiyen bir chul kadar ağır..." Başını iki yana salladı. "Kara diğerleriyle birlikte savaşacak, kimseye söyleme ama pis hileci çocukluğundan beri mızrak antrenmanı yapıyormuş. Ama Kaya savaşmıyor, ben de birkaç haftadır mızrak tutuyorum. Bizi nerede istiyorsun?"

"Ben... ee... burada komuta bende filan değil aslında..."

"Öyle mi?" dedi Lyn. "En iyi Parlayan Şövalye sesin bu mı?"

"Ha!" dedi Kaya.

"Sanırım ben bugün için yeteri kadar Parladım," dedi Renarin. "İl, ben Yeminkapısı'nı çalıştırarak buraya daha fazla asker getireceğim. Belki ikiniz gidip şehir duvarlarında yardım edebilirsiniz, yaralıları ön saflardan uzaklaştırırsınız."

"İyi fikir," dedi Kaya. Lyn başıyla onayladı ve uçarak gitti ama Kaya oyalandı, sonra Renarin'i epey sıcak, boğucu ve beklenmedik bir şekilde kucakladı.

Renarin kıvranmamak için elinden geleni yaptı. Bu Kaya ilk kucaklaması değildi. Ama... fırtınalar adına. İnsan böyle bir anda kucaklanmazdı.

"Neden?" dedi Renarin bıraktıktan sonra.

"Görünüyordun kucaklanmaya ihtiyacı olan biri gibi."

"Seni temin ederim ki ben *hiçbir zaman* öyle görünmüyorum. Ama, ee, gelmenize sevindim. Çok, çok sevindim."

“Köprü Dört,” dedi Kaya ve havaya yükseldi.

Renarin yakınlardaki basamaklara oturdu, her şeyden sonra titriyordu ama yine de gülümsedi.

Dalinar Heyecan'ın kucağında süzülüyordu.

Bir keresinde hayatı boyunca dört adam olduğunu düşünmüştü ama şimdi aşırı derecede azımsadığını görüyordu. İki, dört ya da altı adam olarak yaşamamıştı, binlerce adam olmuştu çünkü her gün hafifçe farklı biri oluyordu.

Tek bir büyük sıçramayla değil, milyonlarca küçük adımla değişmişti.

En önemli olanı her zaman bir sonrakiydi, diye düşündü kırmızı sisin içinde süzülürken. Heyecan onu ele geçirmek, kontrol etmek, parçalara ayırmak ve onu memnun etmek için olan hevesiyle ruhunu lime lime etmekle tehdit ediyordu, Dalinar'a tehlikeli olduğunu hiçbir zaman anlayamayacağı bir şeyi vermek istiyordu.

Küçük bir el Dalinar'inkini tuttu.

İrkilerek aşağı baktı. “L-Lift? Buraya gelmemeliydin.”

“Ama gitmemem gereken yerlere gitmekte *en iyi* olan benim.” Bir şeyi eline tutuşturdu.

Büyük yakuttu.

Şükürler olsun.

“Bu ne?” diye sordu Lift. “Bu taş neden ihtiyacın var?”

Dalinar gözlerini kısarak sislerin içine baktı. “*Sprenleri nasıl yakaladığımızı biliyor musun Dalinar?*” demişti Taravangian. *Spreni sevdiği bir şeylerle cezbediyorsun. Spreni çekmek için ona tanıdığı bir şey veriyorsun...*

Çok iyi bildiği bir şeyi.

“Shallan kulede Yaradılmamışlardan birini görmüştü,” diye fısıldadı Dalinar. “Yaklaştığı zaman ondan korkmuş ama Heyecan'ın o şekilde bir anlayışı olduğunu sanmıyorum. Sadece onu derinden, içten anlayana birisi tarafından alt edilebilir.”

Mücevheri başının üzerinde kaldırdı ve son bir defa Heyecan'ı kucakladı.

Savaş.

Zafer.

Rekabet.

Dalinar'ın bütün yaşamı bir yarışma olmuştu: bir fetihten diğerine giden bir mücadele. Yaptıklarını kabul ediyordu. Her zaman onun bir

parçası olacaklardı. Ve her ne kadar direnmeye kararlı olsa da, öğrendiklerini bir kenara atmayacaktı. O mücadele, savaş, zafer açlığının kendisi onu Garaz'ı geri çevirmeye hazırlamıştı.

"İhtiyacım olduğu zamanlarda bana güç verdiğin için teşekkür ederim," diye tekrar Heyecan'a fısıldadı.

Heyecan çalkalanarak etrafında toplandı, övgüsüyle seviniyor ve ötüyordu.

"Şimdi eski dostum, dinlenme zamanı."

Hareket et.

Kaladin kaçarak ve çekilerek birkaç saldırıyı atlattı, atlatamadıklarını iyileştirdi.

Dikkatlerini dağıt.

Gökyüzüne yükselmeyi denedi ama sekiz Kaynaşık üstüne atılarak onu yere geri devirdi. Taş zemine çarptı, sonra kendini yana doğru Çivileyerek saplanan kargılar ve savrulan sopalardan uzaklaştı.

Kaçamazsın.

Dikkatlerini üzerinde tutmak zorundaydı. Eğer Kaladin uzaklaşmayı başarırса bunların hepsi birden Dalinar'a saldırırdı.

Onları yenmene gerek yok. Sadece yeteri kadar uzun süre dayan.

Yerden birkaç santim yukarıda süzülerek sağa doğru kaçtı. Ama iri Kaynaşıklardan biri ayağından yakaladı, şimdi dördüyle birlikte savaşıyordu. Kadın Kaladin'i yere vurdu, sonra kollarından aşağı kabuk büyüyerek onu yere bağlamaya çalıştı.

Kaynaşık'ı tekmeleyerek kurtuldu ama başka biri kolundan yakaladı ve Kaladin'i kenara fırlattı. Uçanlar üzerine indi ve Kaladin Sylkalkanı'yla kargılarını savuştursa da yanları acıyla sızlıyordu. Artık iyileşmesi yavaşlamıştı.

İki diğer Kaynaşık uçuşuyor, yakınlardaki mücevherleri yerden toplayarak Kaladin'i gittikçe genişleyen bir karanlık halkasının içinde bırakıyordu.

Zaman kazan, yeter. Dalinar'ın zamana ihtiyacı var.

Hızla dönerken Syl zihninde çınlayarak bir mızrak şeklini aldı ve iri olanlardan birinin göğsüne saplandı. Bunlar göğüs kafesindeki tam doğru noktayı vurmadığı sürece iyileşebiliyordu ve Kaladin iskalamıştı. O yüzden hâlâ Kaynaşık kadının göğsünde saplı olan Syl'i bir kılıca çevirdi ve yukarı doğru çekerek kafasının içinden geçirdi, gözlerini yaktı. İri Kaynaşıklardan bir diğeri sopasını savurdu ama vurduğu

anda Kaladin sopa yarattığın vücudunun bir parçası olduğundan Fırtınasığ'ından geriye kalanın büyük bir kısmını kullanarak bu adamı yukarı doğru Çivileyip üzerlerindeki bir Kaynaşık'a çarptırdı.

Başka biri yandan ağır bir darbe indirerek Kaladin'i yere yuvarlandı. Yuvarlanarak sırtüstü yerde kaldığında yukarıda kırmızı şimşek çaktı. Anında Syl'i bir mızrak olarak çağırdı ve dümdüz yukarıya tuttu. Bu ona saldırmak için aşağı dalış yapan Kaynaşık'ın göğsüne saplanarak kemiklerini kırdı ve gözlerinin yanmasına sebep oldu.

Bir başkası Kaladin'i ayağından yakaladı ve yukarı kaldırdı, sonra yüzüstü yere vurdu. Bu Kaladin'in nefesini kesmişti. Canavar gibi Kaynaşık kabuk zırhla kaplı bir ayağıyla sırtına basarak kaburgalarını kırdı. Kaladin bağırdı ve Fırtınasığ'ı yapabildiği kadarını iyileştirse de içinde son kalanları da titreşti.

Sonra söndü.

Kaladin'in arkasından acı çığlıklarının eşlik ettiği esen rüzgârı andıran ani bir ses yükseldi. Kaynaşık hızlı, endişeli bir ritimle mırıldanarak geriye sendeledi. Sonra şaşırtıcı bir şekilde döndü ve kaçtı.

Kaladin arkasına bakmak için döndü. Artık Dalinar'ı seçemiyordu ama sisin kendisi kıvranmaya başlamıştı. Kabarıyor ve titriyordu, güçlü bir rüzgâra yakalanmış gibi savruluyordu.

Daha çok Kaynaşık kaçtı. O çığlık sesleri daha da yükseldi, ağızları ızdırapla açılmış binlerce yüz içeriden bastırıyormuş gibi gerilen sis sanki kükrüyordu. Yüzler kuyruklarından çekilen fareler gibi sisin içine geri emildi.

Kırmızı sis içeri doğru çökerek kayboldu. Her şey karardı, yukarıdaki fırtına bulutları hareketsizleşti.

Kaladin kendini yerde yaralı yatarken buldu. Fırtınasığ'ı hayati yaralarını iyileştirmişti, gerçi kırık kemikleri yüzünden oturmaya çalıştığı zaman acıdan nefesi kesildi ama iç organları büyük ihtimalle sağlamdı. Etraftaki bölgede küreler sönüktü ve karanlık Dalinar'ın hayatta olup olmadığını görmesini engelliyordu.

Sis tamamen kaybolmuştu. Bu iyi işaret gibi görünüyordu. Karanlıkta Kaladin şehirden bir şeylerin yükseldiğini görebiliyordu. Havada uçan parlak beyaz ışıklar.

Yakınlardan bir gıcırta sesi geldi ve sonra karanlığın içinde mor bir ışık titreşerek yandı. Bir gölge tökezleyerek ayağa kalktı, göğüs kafesinde koyu mor ışık kalp gibi atarak canlandı, mücevher dışında içinde hiçbir şey yoktu.

Amaram'ın kırmızı parlayan gözleri çarpık bir suratı aydınlattı, düş-

tüğü zaman çenesi kırılmıştı ve yüzünün kenarından garip açılarla dışarı mücevherler çıkmıştı, çenesinin hissizce ağzından aşağı sallanarak kenarlarından salya akmasına neden oluyordu. Tökezleyerek Kaladin'e doğru geldi, mücevher kalbi ışıkla yanıp sönüyordu. Elinde bir Parekılıcı oluştu. O kadar uzun zaman önce Kaladin'in arkadaşlarını öldüren kılıçtı.

"Amaram," diye fısıldadı Kaladin. "Senin ne olduğunu görebiliyorum. Her zaman olduğun şeyi."

Amaram konuşmaya çalıştı ama sarkık çenesinden sadece tükürük ve homurtular çıkıyordu. Kaladin'in aklına birden Hearthstone'da yücebeyi ilk defa gördüğü zaman geldi. Ne kadar uzun boylu ve cesurdu. Mükemmel görünüyordu.

"Bunu gözlerinde gördüm Amaram," diye fısıldadı Kaladin bir insandan geriye kalmış boş kabuk ona doğru tökezleyerek gelirken. "Coreb, Hab ve diğer arkadaşlarımı öldürdüğün zaman. Hissettiğin suçluluğu *gördüm*." Dudaklarını yaladı. "Beni bir köle yaparak yıkmaya çalıştın. Ama başarısız oldun. Beni kurtardılar."

Belki de birilerinin seni kurtarmasının zamanı gelmiştir, demişti Syl Shadesmar'da. Ama bu zaten olmuştu.

Amaram Parekılıcı'nı yukarı kaldırdı.

"Köprü Dört," diye fısıldadı Kaladin.

Bir ok Amaram'ın kafasına arkadan saplanarak kafatasının içinden tamamen geçip insanlık dışı ağzından çıktı. Amaram kafasına saplı okla öne tökezledi, Parekılıcı'nı düşürdü. Boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra tam da bir diğer oku göğsüne yiyeceği anda arkasını döndü, yanıp sönen mücevher kalbin tam ortasından vuruldu.

Ametist patladı ve Amaram'dan geriye kalanlar Kaladin'in yanında yıkıldı.

İlerideki molozların üzerinde parlayan bir silüet duruyordu, Amaram'ın devasa Pareyayı elindeydi. Silah karanlığın içinde bir fener gibi parlayan uzun boylu ıslıl ıslıl Kaya'ya uyuyor gibiydi.

Amaram ölürken kırmızı gözleri söndü ve Kaladin cesedinden siyah bir dumanın yükseldiğini görür gibi oldu. İki Parekılıcı yanında belirdi ve tangırtıyla taşlara düştü.

Düşman saldırısına hazırlanan askerler duvarda Parlayan için yer açtı. Parshmenler merdivenleri getirirken Amaram'ın ordusu saldırı düzenine geçiyordu, gelmeye hazırlanıyorlardı.

Duvar da bir korkuspreninin üzerine basmadan adım atmak zordu. Taylenliler Alethi savaş becerilerini fısıldaşıyor, on bin Veden'e karşı duran Hamadin ve elli askeri gibi hikâyeleri hatırlıyorlardı. Bu, Taylenlilerin bu çağda gördükleri ilk savaşı ama Amaram'ın orduları Harap Ovalar'daki sürekli savaşlarla güçlenmişti.

Shallan'a sanki onları kurtarabilirmiş gibi bakıyorlardı. Parlayan Şövalyeler bu şehrin sahip olduğu tek avantajdı. Kurtulmak için en büyük umutlarıydı.

Bu Shallan'ı dehşete düşürüyordu.

Ordu duvara doğru koşmaya başladı. Durmak dinlenmek yoktu. Garaz kuvvetlerini Taylen Şehri düşene kadar bu duvarın üstüne göndermeye devam edecekti. Onun kontrolü altındaki kana susamış askerler...

Gözlerindeki ışıklar sönmeye başladı.

Bulutlu gökyüzü yanılmayı imkânsız hâle getiriyordu. Bütün ova boyunca Amaram'ın askerlerinin gözlerindeki kırmızılar soluyordu. Pek çoğu anında dizlerinin üstüne düşerek yerde öğürmeye başladılar. Diğerleri tökezledi, mızraklarına dayanarak ayakta kalıyorlardı. Sanki içlerinden hayatın kendisi emilmiş gibiydi, bu o kadar ani ve beklenmedikti ki Shallan'ın zihninin bunun gerçekten de olduğunu kabul etmeden önce birkaç kere gözlerini kırıştırması gerekti.

Kaynaşıklar bilinmez bir nedenle gemilere çekilmeye başlarken duvar boyunca tezahüratlar başladı. Parshmenler aceleyle onları takip etti, Amaram'ın askerlerinin pek çoğu da; gerçi bazıları kırık taşların üzerinde yatıyordu.

Siyah fırtına geride sadece uykulu kırmızı şimşekle dalgalanan karanlık bir leke kalana kadar yavaş yavaş soldu. En sonunda adanın üzerinden ilerledi, güçsüz, rüzgârdan yoksundu ve doğuda gözden kayboldu.

Kaladin Lopen'in mücevherlerinden Fırtınasığdı içti.

"Boynuzyiyen seni aradığı için şanslısın gon," dedi Lopen. "Geri kalanımız sadece savaşalım demiştik, harbiden bak."

Kaladin Amaram'ın cesedinin başında dikilmiş, devasa yayı tek eliyle gevşekçe tutarak başını eğmiş Kaya'ya baktı. Yayı nasıl çekmişti? Fırtınasığdı müthiş dayanıklılık verirdi ama fazla bir güç artışı sağlamazdı.

"Ooo," dedi Lopen. "Gancho! Bak!"

Bulutlar hafiflemişti ve aralarından sızan gün ışığı taştan ovayı aydınlatıyordu. Çok uzakta olmayan Dalinar Kholin dizlerinin üstüne çökmüş, Kaynaşıkların sahip olduğu hayaletsi garip ışıkla parlayan büyük bir yakutu tutuyordu. Reshi kız, minik eli omzunda Dalinar'ın yanında duruyordu.

Karadiken mücevheri kucaklamış, ağlıyordu.

“Dalinar?” dedi Kaladin endişeyle, koşarak yaklaştı. “Ne oldu?”

“Bitti yüzbaşı,” dedi Dalinar. Sonra gülümsedi. O zaman bunlar sevinç gözyaşları mıydı? Neden bu kadar üzgün görünüyordu? “Bit-ti.”

Gerçeğe sahip olmadığını fark ettiği zaman onu aramaya gitmek her kişinin sorumluluğu hâline gelir.

Kralların Yolu, son not

Moash adam öldürmekten enkaz parçalamaya geçişi kolay bulmuştu.

Eskiden Kholinar sarayının doğu kanadı olan buradaki düşmüş taşları kırmak için bir kazma kullanıyor ve diğer işçilerin taşıyıp götürebilmesi için devrilmiş sütunları parçalıyordu. Yakınlarında zemin hâlâ kurumuş kanla kırmızıydı. Bu Elhokar'ı öldürdüğü yerdin ve yeni efendileri kanın temizlenmemesini emretmişti. Bir kralın ölümünün hürmet gösterilmesi gereken bir şey olduğunu iddia ediyorlardı.

Moash'ın zevk duyması gerekmez miydi? Ya da en azından tatmin? Bunun yerine Elhokar'ı öldürmek ona sadece... mutsuzluk getirmişti. Roshar'ın yarısını inatçı chullardan oluşan bir kervanla aşmış bir adam gibi. Son tepenin üzerine çıktığı zaman tatmin hissetmezdin. Sadece yorgun hissederdin. Belki sonunda işini bitirmenin verdiği bir damla rahatlama.

Kazmasını devrilmiş bir sütuna indirdi. Kholinar savaşının sonuna doğru fırtınatortusu sarayın doğu galerisinin büyük bir kısmını yıkmıştı. Şimdi ise insan köleler enkazı temizlemek için çalışıyordu. Diğerleri sık sık ağlama krizlerine giriyor ya da çökmüş omuzlarla çalışıyordu.

Moash taşın üzerindeki kazmanın huzurlu ritminin tadını çıkarırken başını iki yana salladı.

Parezırh kadar parlak ve korkunç bir kabuk zırhla kaplı bir Kaynaşık yürüyerek yanından geçti. Onların dokuz tarikatı vardı. Neden on değildi?

“Burası,” dedi Kaynaşık bir çevirmen aracılığıyla. Duvarın bir bölümünü işaret etti. “Burayı yıkın.”

Moash alnını sildi, diğer köleler orada çalışmaya başlarken kaşlarını çatı. Neden o duvarı kırıyorlardı? Sarayın bu kısmını yeniden inşa ederken lazım olmayacak mıydı?

“Merak mı ettin insan?”

Moash sıçradı, kırık tavandan içeri alçalan siyahlar içindeki silüeti gördüğü için irkilmişti. Leydi Leshwi, Moash’ı, onu öldüren adamı hâlâ ziyaret ediyordu. Şarkıcılar arasında önemliydi ama bir yüceperens gibi bir şey değildi. Daha çok bir yüzbaşı gibiydi.

“Sanırım merak ettim Kadim Şarkıcı,” dedi Moash. “Sarayın bu kısmını parçalara ayırmanızın bir sebebi var mı? Sadece enkazı temizlemekten başka bir sebep?”

“Evet. Ama henüz öğrenmene gerek yok.”

Moash başını salladı, sonra işine geri döndü.

Moash’ın memnuniyetle özdeşleştirmeye başladığı bir ritimle mırıldandı. “Tutkun seni yüceltiyor.”

“Tutkum yok. Sadece donukluk.”

“O’na acını verdin. İhtiyaç duyduğun zaman sana geri verecek insan.”

Kaladin’in gözlerindeki ihanete uğramış ifadeyi de unutabilseydi, bu iyi olurdu.

“Hnana seninle konuşmak istiyor,” dedi antik kişi. “İsim tam bir sözcük değildi. Daha çok belirli vurguları olan bir mırıldanma sesiydi. “Yukarıda bize katıl.”

Uçarak gitti. Moash kazmasını kenara koydu ve daha sıradan bir şekilde takip ederek sarayın önüne çıktı. Kazmalardan ve taşların taktıklarından uzaklaştığı zaman hıçkırıkları ve iç çekmeleri duymaya başladı. Sarayın yakınlarındaki bu yıkılmış binalara sadece insanların en sefilleri sığınıyordu.

Eninde sonunda bunlar da toplanıp çiftliklerde çalışmaya gönderilecekti. Ancak şu an için koca şehir ağıtlar ve kırık kalplerin yuvasıydı. İnsanlar dünyanın sonunun geldiğini düşünüyordu ama sadece kısmen haklıydılar. Onların dünyasının sonu gelmişti.

Saraya engellenmeden girdi ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Kaynaşıkların muhafızlara ihtiyacı yoktu. Onları öldürmek zordu ve başarılı olsan bile, yükü taşımaya istekli bir parshmenin bulunabileceği düşünüldüğünde bir sonraki Dinmez fırtına'da yeniden doğarlardı.

Kralın odalarının yakınında Moash kütüphanede kitap okuyan iki Kaynaşık'ın yanından geçti. Uzun ceketlerini çıkarmışlar, dalgalanan bol pantolonlarından çıkan çıplak ayaklarının parmakları aşağıya dönük havada asılı duruyorlardı. En sonunda Hnanan'ı kralın balkonu- nun ötesinde havada asılı dururken buldu, elbisesinin kuyruğu aşağı- dan gelen rüzgârla uçuşuyor ve dalgalanıyordu.

"Antik Şarkıcı," dedi Moash balkondan. Hnanan bir yüce prensin dengiydi ama Moash'ın onun önünde bile eğilmesini emretmemişler- di. Görünüşe göre iyi savaşçılarından bir tanesini öldürerek bir mik- tar saygı elde etmişti.

"İyi iş çıkardın," dedi ağır şiveli bir Alethçe ile. "Bu sarayda bir kra- lı öldürdün."

"Kral ya da köle, benim ve sevdiklerimin düşmanıydı."

"Kendime bilge dedim ve seni bulduğu için Leshwi'yle gurur duy- dum," dedi. "Yıllar boyunca erkek kardeşim ve kız kardeşimle birlik- te seni seçmekle övüneceğiz." Moash'a baktı. "Garaz'ın senin için bir emri var. Bu bir insan için ender bir durum."

"Söyleyin."

"Bir kralı öldürdün," dedi Hnanan cübbesinin içindeki bir kından bir şey çıkararak. Kabzasına bir safir yerleştirilmiş garip bir hançerdi. Silah parlak altın renkli bir metalden yapılmıştı, o kadar açık renkli- di ki neredeyse beyaz sayılırdı. "Aynısını bir tanrıya da yapar mısın?"

Navani Thaylen Şehri duvarındaki çıkış kapısından geçti ve arka- sından koşarak seslenen askerlere aldırmandan ova boyunca koştu. Düşman ordusunun geri çekilmesi için yeterince makul bir süre bo- yunca beklemişti.

Dalinar Lopen ve Yüzbaşı Kaladin'in yardımıyla yürüyordu, ikisinin de omuzlarına birer kolunu atmıştı. Arkasından yorgunlukspreni fiski- yelerinden bir sürüyü de çekiyordu. Navani yine de ona güçlü bir kav- rayışla sarıldı. Karadiken'di o. Kuvvetli bir sarılmayla ölmezdi.

Kaladin ve Lopen yakında bekliyorlardı. "O benim," dedi Nava- ni onlara.

Başlarıyla onayladılar ve yerlerinden kıpırdamadılar.

“İçeride insanların yardımınıza ihtiyaçları var,” dedi. “Ben onunla ilgilenebilirim çocuklar.”

En sonunda uçup gittiler ve Navani de Dalinar’ın kolunun altına girmeye çalıştı. Dalinar başıyla reddederek ona sarılmaya devam etti, bir elinde tuttuğu ceketine sarılı büyük bir taş Navani’nin sırtına bastırıyordu. O neydi?

“Galiba hatıralarımın neden geri geldiklerini biliyorum,” diye fısıldadı Dalinar. “Garaz onunla yüzleştığım zaman bana hatırlatacaktı. Tekrar ayakta durmayı öğrenmem gerekiyordu. Bu son iki aydır çektiğim acılar bir nimetti.”

Navani fırtınatortularının parçaladığı o açık, kayalık ovada ona sıkı sıkı sarıldı, boş gökyüzüne doğru haykıran, ne yaptıklarını, neden terk edildiklerini soran askerlerle kaplıydı.

Dalinar Navani’nin onu duvara doğru çekme çabalarına direndi. Bunun yerine gözlerinde yaşlarla onu öptü. “Bana ilham verdiğin için teşekkür ederim.”

“Ne ilhamı?”

Navani’yi bıraktı ve onun verdiği saat ve acıralin bağlı olduğu kolunu kaldırıp gösterdi. Kırılıp açılmıştı, içindeki mücevherler görünüyordu. “Bana fabrialları nasıl yaptığımızı hatırlattı.”

Yorgunlukla üniforma ceketini açarak büyük bir yakutu çıkardı. Derin ve koyu renkli acayip bir ışıkla parlıyordu. Bir şekilde etrafındaki ışığı içine çekmeye çalışmış gibi görünüyordu.

“Bunu benim için saklamamı istiyorum,” dedi Dalinar. “İnceleyin. Neden özellikle bu taşın Yaradılmamışlardan bir tanesini hapsetmeyi başarabildiğini bulun. Ama kırmayın. Tekrar dışarı çıkmasını göze alamayız.”

Navani dudağını ısırıldı. “Dalinar, daha önce de buna benzer bir şey görmüştüm. Çok daha küçüktü, bir küre gibiydi.” Başını kaldırıp ona baktı. “Gavilar yapmıştı.”

Dalinar taşa çıplak parmağıyla dokundu. Derinlerindeki bir şeyler kımıldanır gibi göründü. Gerçekten bir Yaradılmamış’ı bu şeyin içine mi hapsetmişti?

“İnceleyin,” diye tekrarladı Dalinar. “Ve bu arada yapmanı istediğim başka bir şey var canım. Alışılmadık, belki de rahatsız edici bir şey.”

“Ne olursa,” dedi Navani. “Ne istersin?”

Dalinar gözlerinin içine baktı. “Bana okumayı öğretmeni istiyorum.”

Herkes kutlama yapmaya başladı. Shallan, Parlayan ve Peçe ise sadece tekrar duvar yoluna oturup sırtlarını taş a dayadılar.

Parlayan kutlamalar esnasında şehri savunmasız bırakacaklarından endişe ediyordu. Ya sokaklarda savaşılan düşmanlara ne olacaktı? Savunmacıların bunun karmaşık bir aldatmaca olmadığından emin olmaları gerekirdi.

Peçe yağma konusunda endişe ediyordu. Karmaşa içindeki bir şehir çoğu zaman ne kadar vahşi olabildiğini kanıtlardı. Peçe sokaklara çıkmak, soyulması muhtemel insanları bulmak ve onlarla ilgilenildiğinden emin olmak istiyordu.

Shallan uyumak istiyordu. O öbür ikisinden daha... zayıf... daha yorgun hissediyordu.

Jasnah duvar boyunca yaklaştı, sonra yanında eğildi. "Shallan? İyi misin?"

"Sadece yorgun," diye yalan söyledi Peçe. "Bunun ne kadar yorucu olduğunu tahmin edemezsiniz Berrakhanım. Sert bir içki iyi olurdu."

"Bunun çok az faydası olacağını düşünüyorum," dedi Jasnah doğrularak. "Bir süre daha burada dinlen. Ben düşmanın geri dönmeyeceğinden kesinlikle emin olmak istiyorum."

"Daha çok çalışmaya söz veriyorum Berrakhanım," dedi Parlayan Jasnah'nın elini tutarak. "Himayenizi tamamlamak, siz hazır olduğuma karar verene kadar çalışmak ve öğrenmek istiyorum. Bir daha kaçmayacağım. Daha gitmem gereken çok yol olduğunu fark ettim."

"Bu iyi Shallan." Jasnah uzaklaştı.

Shallan. *Hangisi... hangisi benim...?* Yakında daha iyi olacağına ısrar ediyordu ama bu oluyormuş gibi görünmüyordu. Navani yaklaşıp yanında diz çökene kadar bir cevap arayarak boşluğa baktı. Arkasında Dalinar, Kraliçe Fen'in bir reveransını kabul ettikten sonra o da eğilerek karşılık verdi.

"Fırtınalar adına Shallan," dedi Navani. "Gözlerini zar zor açık tutuyor gibisin. Seni şehrin yukarılarına götürmesi için bir tahtirevan getirteceğim."

"Yeminkapısı büyük ihtimalle kalabalıktır," dedi Parlayan. "Benden daha fazla ihtiyacı olanların yerini almayayım."

"Aptal olma çocuğum," dedi Navani, sonra bir sarıldı. "Başına çok şey gelmiş olmalı. Devmrh, Berrakhanım Davar'a bir tahtirevan getirir misin?"

"Kendi ayaklarım yeterince iyi," dedi Peçe Navani'nin emrine uy-

mak için fırlayan katibe ters ters bakarak. “Kusura bakmayın Berrak-hanım ama ben düşündüğünüzden daha güçlüyüm.”

Navani dudaklarını büzdü ama dikkati Dalinar ve Fen arasındaki konuşmaya kaymıştı, Azishlere yazmayı ve olanları açıklamayı planlı-yorlardı. Peçe Dalinar’ın bugünkü olayların Alethkar’ın ihanetinin de-dikoduları olarak yayılmasından haklı olarak endişe ettiğini düşündü. Fırtınalar adına, eğer kendisi de burada olmasaydı buna inanabilirdi. Bütün bir ordu her gün taraf değiştirmiyordu.

Parlayan on dakika dinlenebileceklerine karar verdi. Shallan bunu kabul ederek kafasını duvara dayadı. Dalıyordu...

“Shallan?”

O ses. Gözlerini açtığında Adolin’in duvardan koşturarak ona doğru geldiğini gördü. Yanında dizlerinin üstüne çökerken biraz kaydı, sonra ellerini uzattı ama aniden tereddüt etti, sanki karşısında çok kırılğan bir şey vardı.

“Bana öyle bakma,” dedi Peçe. “Ben kırılğan bir kristal parçası değilim.”

Adolin gözlerini kıstı.

“Gerçekten,” dedi Parlayan. “Ben de en az bu duvarın üzerindeki adamlar kadar askerim. Bana da onlara davrandığın gibi davran.”

“Shallan...” dedi Adolin elini tutarak.

“Ne?” diye sordu Peçe.

“Bir sorun var.”

“Elbette öyle,” dedi Parlayan. “Bu savaş hepimizi tamamen tüket-ti.”

Adolin gözlerinde bir şeyler arıyordu. Birinden diğerine, sonra tekrar öbürüne geçti. Bir an Peçe. Bir an Parlayan. Bir bakış atan Shal-lan...

Adolin’in eli onunkinin etrafında sıkıldı.

Shallan’ın nefesi kesildi. *İşte*, diye düşündü. *İşte bu. İşte o, be-nim oyum.*

O biliyor.

Adolin rahatladı ve Shallan kıyafetlerinin ne kadar perişan olduğunu ilk defa fark etti. Emineliyle ağzını kapattı. “Adolin, sen iyi misin?”

“Ha!” Yırtık üniformasına ve yaralı ellerine baktı. “Göründüğü kadar kötü değil Shallan. Kanın çoğu benim değil. Ya da benim. Ama daha iyi hissediyorum.”

Hüreliliyle Adolin’in yüzünü kavradı. “Fazla yara izi almamış olsan iyi olur. Aklında bulunsun, yakışıklı kalmanı bekliyorum.”

“Yaralı bile sayılmam Shallan. Renarin beni buldu.”

“O zaman bunu yapmam sorun olur mu?” dedi Shallan ona sarılarak. Adolin de karşılık vererek onu sıkıca tuttu. Ter ve kan kokuyordu, en güzel kokulardan değillerdi belki ama bu *Adolin’di* ve o da *Shallan’dı*.

“Nasılsın?” diye sordu Adolin. “Gerçekten?”

“Yorgun...” diye fısıldadı Shallan.

“Bir tahtirevan istersen...”

“Herkes bunu sorup duruyor.”

“Seni yukarı taşıyabilirim,” dedi Adolin, sonra geri çekildi ve sırtıttı. “Tabii sen Parlayan’sın. O yüzden belki de sen taşımalsın. Zaten bir kere şehrin en tepesine kadar çıkıp geri indim...”

Shallan duvarın ilerisinde mazgallı siperlere maviler giymiş parlayan bir şeklin indiğini görene kadar gülümsedi. Mavi gözleri parlayan Kaladin yanında Lopen ve Kaya ile oturdu. Duvarın üzerindeki bütün askerler ona doğru döndü. Çok sayıda Parlayan Şövalye’nin rol aldığı bir savaşta bile Kaladin’in uçuşunda, hareketlerinde farklı bir şeyler oluyordu.

Peçe anında kontrolü ele aldı. Kaladin Dalinar’la buluşmak için duvarda uzun adımlarla yürürken ayağa kalktı. *Çizmelerine ne olmuş?*

“Shallan?” diye sordu Adolin.

“Bir tahtirevan harika olur,” dedi Peçe. “Sağ ol.”

Adolin kızardı, sonra başını salladı ve şehre inen merdivenlerden birine doğru yürümeye başladı.

“Mmm...” dedi Desen. “Aklim karıştı.”

“Buna mantıklı bir bakış açısıyla yaklaşmamız gerek,” dedi Parlayan. “Aylardır, Stormblessed’le uçurumların içinde geçirdiğimiz o günlerden beri iki arada bir derede kaldık. Kendi adıma iki Parlayan Şövalye arasındaki bir ilişkinin daha adil bir birliktelik oluşturacağını düşünmeye başladım.”

“Önce bir şu *gözlere* baksanıza,” diye ekledi Peçe. “Hırçın bir aygır gibi, dizginlenmiş duygularla kaynıyor.” Sırtarak Kaladin’e doğru yürüdü.

Sonra yavaşladı.

Adolin beni tanıyor.

Ne yapıyordu?

Parlayan ve Peçe’yi bir kenara itti ve direndikleri zaman ikisini de beyninin arkalarına tıktırdı. Gerçek Shallan bu değildi. Arada sırada onlar oluyordu, o kadar.

Kaladin duvar yolunda bir durakladı ama Shalla ona sadece el salladı, sonra diğer tarafa yürüdü, yorgun ama kararlıydı.

Venli kaçan bir geminin parmaklıklarında duruyordu.

Kaynaşıklar kaptan kamarasında böbürleniyordu. Bir sonraki seferden bahsediyor, ne yapacakları ve nasıl kazanacaklarını anlatıyorlardı. Geçmiş zaferlerden konuşuyor ve üstü kapalı olarak yenilgilerinin sebeplerine işaret ediyorlardı. Şimdiye kadar çok azı uyanmıştı ve uyanmış olanlar da fiziksel bir vücutları olmasına alışkın değildi.

Başarısızlığa bakmanın ne kadar garip bir yoluydu. Yine de Takdir'e tutuldu. Eski bir ritimdi. Bunları tekrar istediği zaman duyabilmeye bayılıyordu, eski ya da yeni ritimlere tutulabiliyor, Fırtınasığ çektiği zamanların dışında gözlerini kırmızı parlatabiliyordu. Tını bunu içindeki Yokspreni'ni hapsederek mümkün kılıyordu.

Bu Kaynaşıklardan saklayabileceği anlamına geliyordu. Garaz'dan da. Kamaranın kapısından uzaklaştı ve suları yararak Marat'a geri dönen geminin yan tarafı boyunca yürüdü.

"Bu bağı imkânsız olması gerekiyordu," diye fısıldadı Tını'ya.

Tını Huzur'da titreşti.

"Ben de memnunum," diye fısıldadı Venli. "Ama neden ben? Neden insanlardan biri değil?"

Tını Sinir'de, sonra da Kayıplar'da titreşti.

"O kadar fazla mı? İnsanların ihanetinin halkının çoğunun hayatına mal olduğunu bilmiyordum. Deden de mi?"

Yine Sinir.

"Ben de insanlara ne kadar güvendiğimden emin değilim. Eshonai güveniyordu ama."

Yakınlarında halatlar üzerinde çalışan denizciler alçak sesle Thaylence konuşuyordu. Evet, parshmenlerdi ama aynı zamanda Thaylenlilerdi de. "Bilmiyorum Vldgen," dedi bir tanesi. "Evet, bazıları o kadar da kötü değildi. Ama bize yaptıkları..."

"Bu onları öldürmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu arkadaşı. Atılan bir halatı yakaladı. "Bana doğru görünmüyor."

"Bizim kültürümüzü aldılar Vldgen," dedi eril parshmen. "Rüzgâr götüresiler kimliğimizi elimizden aldılar. Ve hiçbir zaman bir avuç parshmenin özgür kalmasına izin vermezler. Gör bak. Peşimizden gelecekler."

"Gelirlerse savaşırım," dedi Vldgen. "Ama... bilmiyorum. Sadece düşünebilmenin tadını çıkaramaz mıyız? Var olabilmenin?" Bir halatı

sıkıca bağlarken başını iki yana salladı. “Keşke kim olduğumuzu bilseydim.”

Tını Övgü’de titreşti.

“Dinleyiciler mi?” diye fısıldadı Venli sprene. “Garaz’a karşı koyma konusunda o kadar da iyi iş çıkarmadık. Gücün kokusunu aldığımız gibi koşa koşa ona geri döndük.” Bu Venli’nin suçuydu. Onları yeni bilgilere, yeni güçlere doğru o itmişti. Her zaman buna aç olmuştu. Yeni bir şeylere.

Tını Teselli’de titreşti ama sonra değişerek tekrar Azim’e dönüştü. Venli de aynı dönüşümle mırıldandı.

Yeni bir şeydi.

Ama aynı zamanda eskiydi de.

İki denizciye doğru yürüdü. Anında hazır ola geçtiler ve gemide bir güç formunda olan tek Soylu olduğu için ona selam verdiler. “Ben kim olduğunuzu biliyorum,” dedi ikisine.

“Siz... biliyor musunuz?” diye sordu dişil.

“Evet.” Venli eliyle işaret etti. “Çalışmaya devam edin, ben de size dinleyicilerden bahsedeyim.”

Bence çok iyi bir iş çıkardın Szeth, dedi kılıç Thaylen Şehri üzerinde yükselirlerken Szeth’in elinden. Çok fazla yok etmedin, evet ama sadece biraz daha alıştırmaya yapman gerek!

“Teşekkür ederim kılıç-nimi,” dedi Szeth Nin’in yanına gelerek. Elçi ellerini arkasında birleştirmiş, ayakları aşağıya dönük havada asılı duruyor, parshmen gemilerinin uzakta gözden kaybolmasını izliyordu.

“Üzgünüm efendi,” dedi Szeth en sonunda. “Seni kızdırdım.”

“Ben senin efendin değilim,” dedi Nin. “Ve beni kızdırmadın. Neden hoşnutsuz olayım?”

“Bu diyarların gerçek sahiplerinin parshmenler olduklarına ve Semadeşenlerin onların kanunlarına uymaları gerektiğine karar vermiştin.”

“Harici bir şeyin üzerine yemin etmemizin sebebi zaten kendi karar ve görüşlerimizin kusurlu olduğunu kabul etmemiz. Yanlış kararlar verdiğimi kabul ediyorum.” Gözlerini kıstı. “Eskiden hissedebiliyordum Neturo-oğlu-Szeth. Eskiden merhametim vardı. O günleri hatırlayabiliyorum, eski günlerimi...”

“İşkenceden önceyi mi?” diye sordu Szeth.

Nin başıyla onayladı. “Braize’de, sizin Cehennem dediğiniz yer-

de geçen yüzyıllar hissedebilme becerimi benden çaldı. Hepimiz bir şekilde idare ediyoruz ama zihni sağlam kurtulabilen sadece Ishar oldu. Ne olursa olsun, yemininle bir insanı takip etmek istediğinden emin misin?”

“Kanun kadar mükemmel değil, biliyorum,” dedi Szeth. “Ama doğru olduğunu düşünüyorum.”

“Kanun da insanlar tarafından yapılır, o yüzden o da mükemmel değildir. Bizim aradığımız şey mükemmellik değil çünkü mükemmellik imkânsız. Bizim aradığımız tutarlılık. Kelimeler’i söyledin mi?”

“Daha değil. Dalinar Kholin’in iradesine uymaya yemin ediyorum. Yeminim bu.” Kelimeler’le etrafındaki havada kar taneleri oluştu, sonra aşağıya uçtular. Bir şey hissetti. Onaylama mıydı? Kendini Szet-h’e hâlâ nadiren gösteren gizli sprendendi.

“İnanıyorum ki Kelimeler’in kabul edildi. Bir sonraki İdeal için görevini seçtin mi?”

“Shinleri sahte liderlerden temizleyeceğim, Dalinar Kholin de kabul ettiği sürece.”

“Göreceğiz. Onun katı bir efendi olduğunu görebilirsin.”

“O iyi bir adam Tanrı-oğlu-Nin.”

“Sebebi de tam olarak bu.” Nin onu sessizce selamladı, sonra havada uzaklaşmaya başladı. Szeth takip etmeye başladığı zaman başını salladı ve aşağıya işaret etti. “Bir zamanlar öldürmeye çalıştığın adamı koruman gerekiyor Neturo-oğlu-Szeth.”

“Ya savaş meydanında karşılaşırsak?”

“O zaman ikimiz de yeminlerimizin kaidelerine uyduğumuzu bilmenin rahatlığıyla savaşacağız. Hoşça kal Neturo-oğlu-Szeth. İkinci sanatımız Dağılım Dalgası’ndaki eğitimini gözlemlemek için geri geleceğim. Şimdi ona da erişebilirsin ama dikkatli ol. Tehlikelidir.”

Szeth’i gökyüzünde kendi kendine mutlulukla mırıldanan ve sonra aslında Nin’i en başından beri pek sevmediğini itiraf eden kılıcıyla yalnız bıraktı.

Shallan işler ne kadar kötü olursa olsun birilerinin çay yapacağını öğrenmişti.

Bugün bu kişi Teshav’dı ve Shallan minnetle bir bardak aldı, sonra şehrin tepesindeki karargâhtan dışarıya göz attı, hâlâ Adolin’i arıyordu. Şimdi harekete geçtiği için bitkinliğini görmezden gelebildiğini fark etti. Momentum güçlü bir şey olabiliyordu.

Adolin burada değildi ama haberci kızlardan biri onu kısa bir süre önce görmüştü, o yüzden Shallan doğru yoldaydı. Yürüyerek ana caddeye geri döndü, yaralılarla dolu sedyeleri taşıyan adamların yanından geçti. Onlar dışında sokaklar çoğunlukla boştu. Kraliçe Fen'in askerleri rezervin mücevherlerini toplar, Amaram'ın askerleriyle ilgilenir ve yağmalama yapılmadığından emin olurken insanlar fırtınasıgnaklarına ya da evlerine gönderilmişti.

Shallan bir ara sokağın girişinde oyalandı. Çay acı ama güzeldi. Teshav düşünülürse, büyük ihtimalle içinde onu ayakta ve ayık tutacak bir şeyler olacaktı, kâtipler bu konudaki en iyi çayları bilirdi.

Bir süre insanları izledi, sonra yakınlardaki bir çatıya inen Kaladin'e bir bakış attı. Renarin'den sonra Yeminkapısı'nı çalıştırma sırası ondaydı.

Rüzgârkoşucu, bir gözcü gibi durup şehri inceledi. Artık bunu mu yapacaktı? Her zaman yüksek bir yerlerde mi dikilecekti? Uçuşan cübbeleriyle rüzgâr gibi hareket eden o Kaynaşıkları izlerken ne kadar özendiğini Shallan da görmüştü.

Shallan tanıdık bir ses duyarak ana caddeye baktı. Haberci kızın Shallan'a işaret ederek yol gösterdiği Adolin yürüyerek geliyordu. Nihayet. Haberci kız eğilerek selam verdi, sonra hızla geri karargâha doğru koştu.

Adolin yaklaştı ve elini sarışın ve siyah bir paspas gibi saçlarının arasından geçirdi. Yırtık üniforması ve yaralı yüzüne rağmen muhteşem görünüyordu. Belki de sürekli dağınık duran saçların avantajı buydu, her şeye uydurmayı başarıyordu. Gerçi üniformasını nasıl o kadar kirlettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bir kum çuvalıyla mı savaşırmıştı?

Onu ara sokağın ağzında kendine doğru çekti, sonra döndü ve Adolin'in kolunu omzuna doladı. "Nereye kayboldun?"

"Babam bütün Thaylen Paredarlarını kontrol etmemi ve ona bildirmemi istedi. Sana bir tahtirevan bırakmışım."

"Teşekkür ederim," dedi Shallan. "Savaştan sonraki durumu inceleyordum. Bence iyi iş çıkardık. Şehrin sadece yarısı yok oldu, ki bu Kholinar'daki performansımızdan sonra büyük bir gelişme. Eğer böyle gidersek bazı insanlar her şey bittikten sonra hayatta bile kalabilir."

Adolin homurdandı. "Önceye göre daha neşeli görünüyorsun."

"Teshav bana çay içirdi," dedi. "Yakında büyük ihtimalde bulutlardan seker olacağım. Beni güldürme. Sesim bir baltatazısı eniği gibi çıkıyor."

“Shallan...” dedi.

Ona bakmak için döndü, sonra bakışlarını takip etti. Yukarıda Kaladin onların göremediği bir şeyi incelemek için havaya yükseldi.

“Seni geride bırakmak istememiştim,” dedi Shallan. “Üzgünüm. Kaçıp gitmene izin vermemeliydim.”

Adolin derin bir nefes aldı, sonra kolunu omuzlarından çekti.

Elime yüzüme bulaştırdım, diye düşündü Shallan anında. *Fırtınababa. İşin içine ettim.*

“Geri çekilmeye karar verdim,” dedi Adolin.

“Adolin, yapmak istediğim...”

“Bunu söylemem gerek Shallan. Lütfen.” Duruşu dik ve katıydı. “Seni ona bırakacağım.”

Shallan gözlerini kırptı. “Beni ona mı bırakacaksın?”

“Sana engel oluyorum,” dedi Adolin. “Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Bana üzüldüğün için kendini benimle zaman geçirmeye zorlamayı istemiyorum.”

Fırtınalar adına. Şimdi de o eline yüzüne bulaştırıyor! “Hayır,” dedi Shallan. “Bir kere bana bir mal gibi davranamazsın. Beni kimin alacağına karar veremezsin.”

“Ben öyle...” Adolin bir daha derin bir nefes aldı. “Bak, bu benim için zor Shallan. Doğru şeyi yapmaya çalışıyorum. Daha da zorlaştırma.”

“Benim seçim hakkım yok mu?”

“Sen seçimini zaten yaptın. Ona nasıl baktığını görüyorum.”

“Ben bir sanatçuyum Adolin. Güzel bir resim gördüğüm zaman bakarım. Bu onu duvardan indirip odama götürmek istediğim anlamına gelmez.”

Kaladin uzaklarda bir çatının üstüne indi, hâlâ başka yöne bakıyordu. Adolin elini ona doğru salladı. “Shallan. Adam uçuyor.”

“Ya? Kadınların arayacakları özellik bu mu olmalı? *Kibar Hanımın İlişki ve Aile Kılavuzu*’nda böyle mi yazıyor? Bekenah derlemesinde mi? ‘Hanımlar, eğer bir adam uçamıyorsa onunla evlenmek imkânsız.’ Peki diğer seçeneğin ölümüne yakışıklı, karşılaştığı herkese karşı konumları ne olursa olsun nazik, sanatı hakkında tutkulu ve gerçekten mütevazı ve öz güvenli olsa bile; seni anlasa ve sorunlarını dinleyerek seni saklanmaya değil, kendin olmaya teşvik etse bile; *yakınlarında* olmak bile gömleğini yırtıp en yakın ara sokağa itme ve boğulana kadar öpme isteği uyandırsa bile olmaz mı? Eğer *uçamıyorsa* o iş yatar diyorsun!”

Soluk almak için durdu, nefes nefese kalmıştı.

“Anlattığın... bu adam... ben miyim?” dedi Adolin.

“Sen aptalın birisin.” Shallan yırtık ceketini kavradı ve onu kendine çekip öptü, etraflarındaki havada tutkusprenleri oluşuyordu. Öpücüğün sıcaklığı çayın yapabileceğinden çok daha fazlasını başarmıştı. İçinin köpürmesine ve kaynamasına neden oluyordu. Fırtınasıgı güzeldi ama bu... onu bile sönük gösteren bir enerjidi.

Fırtınalar adına, bu adama âşıktı.

Öpmeyi kestiği zaman Adolin onu kavradı ve kendine çekip sıkıca sarıldı, güçlkle nefes alıyordu.

“Emin... emin misin?” diye sordu. “Ben sadece... Öyle bakma Shallan. Bunu söylemem gerek. Artık dünya tanrılar ve Elçiler’le dolu ve sen de onlardan birisin. Ben ise bir hiç sayılırım. Bu hisse alışkın değilim.”

“O zaman bu, büyük ihtimalle hayatında başına gelen en iyi şeydir Adolin Kholinar. Benim dışımda tabii.” Ona sokuldu. “Dürüst olmak adına itiraf edeceğim ki, Peçe’nin Kaladin Stormblessed’e yılışmaya eğilimi vardı. Erkekler konusunda zevksiz ama onu yola gelmeye ikna ettim.”

“Bu kaygı verici Shallan.”

“Bir şey yapmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Onu demek istemedim,” dedi Adolin. “Demek istediğim... sensin Shallan. Başka insanlar olman.”

“Hepimiz farklı zamanlarda farklı insanlar oluruz. Hatırlamıyor musun?”

“Senin gibi değil.”

“Biliyorum,” dedi Shallan. “Ama ben... sanırım başka kişiliklere bürünmeyi kestim. Şimdilik üç kişiyiz.” Döndü ve Adolin’e gülümse-di, elleri hâlâ beline sarılmıştı. “Sen ne diyorsun peki? Bir yerine üç nişanlı. Böyle bir hayalin düşüncesi bile bazı erkeklerin ağzının suyunu akıtır. Eğer istersen herhangi biri olabilirim.”

“Ama sorun da bu Shallan. Ben herhangi birini istemiyorum. Seni istiyorum.”

“Çok zor olabilir. Ama sanırım yapabilirim Adolin. Biraz yardımla.”

Yüzünde o şapşal sırtışı belirdi. Fırtınalar adına, saçı içinde *çakıl taşları* varken nasıl bu kadar iyi görünebiliyordu? “Peki...” dedi. “Boğulana kadar öpmekten bahsetmiştin. Ama karşında duruyorum ve daha nefesim bile...”

Shallan onu bir daha öptü.

Kaladin, Thaylen Şehri'nin en yüksek çatılarından birine kondu.

Bu zavallı şehir. Önce Dinmez fırtına ve geri dönüşleri. Thaylenliler nasıl yeniden inşa edeceklerini daha yeni çözmeye başlamışlardı ve şimdi de devrilmiş bir heykel gibi yatan fırtınatortusunun cesedine kadar uzanan daha fazla yıkık binayla uğraşmaları gerekiyordu.

Kazanabiliriz, diye düşündü. Ama her zafer bizi biraz daha yaralıyor.

Avcunda küçük bir taşı başparmağıyla ovuyordu. Aşağıda ana caddeden çıkan bir ara sokakta uzun kızıl saçlı bir kadın yırtık ve perişan üniformalı bir adamı öptü. Bazı insanlar yara izlerine rağmen kutlama yapabiliyordu. Kaladin bunu kabul etmişti. Sadece bunu nasıl yapabildiklerini bilmek isterdi.

“Kaladin?” dedi Syl. Etrafında ışıktan bir kurdele şeklinde döndü. “Kendini kötü hissetme. Kelimeler zamanı geldiğinde gelecek. Dert etme lütfen.”

“Dert etmiyorum.”

Gözlerini kısıp Shalla ile Adolin'e baktı ve kıskanmadığını fark etti. Sıkın da hissetmiyordu. Asıl hissettiği şey... onaylama mıydı?

“Ha, onlar mı?” dedi Syl. “Eh, senin savaştan kaçmadığını *biliyorum*. Bu eli kaybetmiş olabilirsin ama...”

“Hayır,” dedi Kaladin. “O seçimini yapmış. Bunu görüyorsun.”

“Görüyor muyum?”

“Görebilmen gerekir.” Parmağıyla taşı ovdu. “Ona âşık olduğumu düşünmüyorum Syl. Bir şeyler... hissettim. Onun yakınlarındayken bir hafifleme. Bana birini hatırlatıyor.”

“Kimi?”

Kaladin avcunu açtı ve Syl de saçları ve elbisesi dalgalanan genç bir kadın şeklini alarak içine kondu. Eğilerek avcundaki taşı inceledi, heyecanlıydı. Syl hâlâ dünyaya karşı hayret ve heyecanla dolarak şok edici derecede masum olabiliyordu.

“Bu güzel bir taş,” dedi, tamamen ciddiymi.

“Sağ ol.”

“Nereden buldun?”

“Aşağıdaki savaş meydanında. Islatırsan rengi değişiyor. Kahve-rengi görünüyor ama biraz suyla beyaz, siyah ve gri görebiliyorsan.”

“Oooo.”

Bir saniye daha taşı incelemesine izin verdi. “O zaman doğru mu?” dedi en sonunda. “Parshmenler. Biz gelmeden önce burası onların diyarı, onların *dünyası* mıydı? Yokelçiler... *biz* miydik?”

Syl başıyla onayladı. “Yok olan Garaz, Kaladin. Duyguları çekiyor ve bırakmıyor. Siz... siz O’nu yanınızda getirdiniz. Ben o zaman yaşıyordum ama bu gerçeği biliyorum. Siz Şeref’e dönmeden önce sizin ilk tanrınız O’ydu.”

Kaladin yavaşça nefesini vererek gözlerini kapattı.

Köprü Dört bu fikrin karşısında zorluk yaşıyordu. Olması gerektiği gibi. Ordudaki başkalarının umurunda değildi ama onun adamları... onlar biliyordu.

Evini koruyabilirdin. İçindeki insanları savunmak için öldürebilirdin. Ama ya o evi sen çalmışsan? Ya öldürdüklerin sadece kendilerine ait olanı geri almaya çalışıyorsa?

Alethkar’dan gelen raporlar parshmen ordularının kuzeye ilerlediğini, bölgedeki Alethkar ordularının Herdaz’a geçtiğini söylüyordu. Hearthstone’a ne olacaktı? Ailesine? Mutlaka işgalin karşısında babasını Urithiru’ya taşınmaya ikna edebilirdi. Ama sonra ne olacaktı?

İşler çok karmaşıklaşmıştı. İnsanlar binlerce yıldır bu ülkelerde yaşıyorlardı. Yaptıkları ne kadar şerefsizce olursa olsun, eski insanların hareketleri yüzünden ülkelerini teslim etmeleri beklenebilir miydi?

Kiminle savaşıacaktı? Kimi savunacaktı?

Koruyucu muydu? İşgalci mi?

Şerefli bir şövalye miydi? Kiralık bir haydut mu?

“Hıyanet,” dedi Syl’e. “Her zaman bunun tek bir olay olduğunu düşünmüştüm. Dalinar’ın görüşündeki gibi bütün şövalyelerin Parelirini bıraktıkları bir gün. Ama gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum.”

“Peki... nasıl o zaman?” diye sordu Syl.

“Böyle,” dedi Kaladin. Gözlerini kısarak batan güneş ışığının okyanusun üstünde oynayışını izledi. “Görmezden gelemeyecekleri bir şeyi öğrendiler. En sonunda bununla yüzleşmek zorundalardı.”

“Yanlış seçimi yaptılar.”

Kaladin, taşı cebine attı. “Yeminler algıyla ilgili Syl. Bunu sen de doğruladın. Önemli olan tek şey prensiplerimize uyduğumuzdan emin olup olmadığımız. Eğer bu güveni kaybedersek, ondan sonra zırhı ve silahı bırakmak sadece bir formalite.”

“Kal...”

“Ben aynını yapmayacağım,” dedi Kaladin. “Köprü Dört’ün geçişinin bizi eski Parlayanlar’a göre biraz daha anlayışlı yapacağına inanmak istiyorum. Sizi terk etmeyeceğiz. Ama ne yapacağımızı çözmek karışık olabilir.”

Kaladin binadan aşığı adım attı, sonra şehrin üzerinde geniş bir yay çizecek şekilde kendini Çiviledi. Köprü Dört'ün çoğunluğunun bazlama ve kuma denen baharatlı ezilmiş lavisten oluşan bir akşam yemeğini yediğı yerin çatısına indi. Kumanyalarından çok daha iyisini talep edebilirlerdi ama bunun farkındaymış gibi görünmüyorlardı.

Hafifçe parlayan Teft onlardan ayrı duruyordu. Kaladin diğler adamlara elini salladı, sonra çatının kenarında ilerideki okyanusa bakan Teft'e katılmak için yürüdü.

"İşe geri dönmenin zamanı neredeyse geldi," diye belirtti Teft. "Kral Taravangian yaralıları triyaj istasyonlarından Yeminkapısı'na uçurmamızı istiyor. Adamlar sanki çok bir şey yapmışlar gibi yemek molası istediler, fırtına kapasıcalar. Biz buraya gelene kadar sen savaşı kazanmıştın Kal."

"Eğer sen Yeminkapısı'nı çalıştırmısaydın ölmüş olurdu," dedi Kaladin alçak sesle. "Bir şekilde bunu yapacağını biliyordum Teft. Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

"Demek ki benden daha çok biliyormuşsun." Teft içini çekti.

Kaladin elini Teft'in omzuna koydu. "Nasıl hissettiğini biliyorum."

"Evet," dedi Teft. "Sanırım biliyorsundur. Ama daha iyi olması gerekmiyor mu? Fırtına kapası yosun arzusunu hâlâ hissediyorum."

"Bizi değıştirmiyor Teft. Hâlâ kimsek oyuz."

"Hay Cehennem!"

Kaladin dönüp diğlerlerine baktı. Lopen şu anda kolunu nasıl kaybettiğinin hikâyesiyle Lyn ve Laran'ı etkilemeye çalışıyordu. Bu Kaladin'in duyduğu yedinci versiyondu, her biri farklıydı.

Sakal... diye düşündü Kaladin kaybın acısını saplanan bir bıçak gibi hissederek. *Lopen'le iyi anlaşırlardı.*

"Kolaylaşmıyor Teft," dedi. "Kelimeler'i öğrendikçe daha da zorlaşıyor sanırım. Neyse ki yardım *alıyorsun*. İhtiyaç duyduğumda sen benimleydin. Ben de seninle olacağım."

Teft başıyla onayladı ama sonra eliyle işaret etti. "Peki ya o?"

Kaladin ilk defa Kaya'nın ekibin kalaniyla birlikte olmadığını fark etti. Fırtınasığı sönmüş iri Boynuzyiyen aşığıdaki tapınaklardan birinin basamaklarında oturuyordu. Pareyayı kucağındaydı. Başı eğikti. Kaladin'in hayatını kurtarmış olsa bile yaptığını bir yemini bozmak olarak gördüğü belliydi.

"Köprüyü birlikte kaldıyoruz Teft," dedi Kaladin. "Ve birlikte taşıyoruz."

Dalinar Thaylen Şehri'nden hemen ayrılmayı reddetmişti ama Navani'ye taviz vererek Kraliyet Semti'ndeki villasına dönmeyi ve dinlenmeyi kabul etmişti. Yolda generallerin toplanması için içerisi boşaltılmış Talenelat tapınağında durdu.

Onlar henüz gelmemişlerdi, bu yüzden Dalinar'ın tek başına kalabileceği kısa bir zamanı vardı, Elçi'ye adanmış rölyeflere bakıyordu. Yukarı çıkıp en azından Azish temsilcisi gelene kadar uyuması gerektiğini biliyordu. Ama Talenelat'Elin'in ordular karşısında dimdik duran bu tasvirlerinde bir şey vardı...

Bu son savaşlarından birinde insanlara karşı savaşmak zorunda kalmış mıydı, diye düşündü Dalinar. Daha da kötüsü, ne yaptığını hiç düşünmüş müdür? Bu dünyayı almakla hepimizin ne yaptığını?

Kırılğan bir silüet tapınağın kapısını kararttığında Dalinar hâlâ orada duruyordu. "Hekimlerimi getirdim," dedi Taravangian sesi büyük taş odada yankılanarak. "Şehrin yaralılarına yardım etmeye başladılar bile."

"Teşekkür ederim," dedi Dalinar.

Taravangian içeri girmedi. Orada durdu ve Dalinar sessizce içini çekene kadar bekledi. "Beni terk ettin," dedi Dalinar. "Bu şehri terk ettin."

"Yenileceğini düşünmüştüm," dedi Taravangian. "Ve bu yüzden kendimi ittifakın kontrolünü ele geçirebileceğim bir konuma yerleştirdim."

Dalinar irkildi. Hâlâ kapının ağzında bir silüet olarak duran yaşlı adama döndü. "Ne yaptın?"

"İttifakın senin hatalarından sonra toparlanabilmesinin tek yolunun kontrolü ele geçirmem olacağını düşündüm. Senin yanında duramazdım dostum. Roshar'ın iyiliği için geri çekildim."

Tartışmalarından sonra bile, Taravangian'ın sorumluluklarını nasıl gördüğünü bilmesine rağmen Dalinar şok olmuştu. Bu vahşi, çıkarıcı bir politikaydı.

Taravangian en sonunda kırıksık bir eliyle duvar rölyeflerini takip ederek odaya girdi. Dalinar'a katıldı ve birlikte iki taş sütun arasında duran güçlü bir adamın oymasını incelediler, uzun boyluydu, canavarlar ve insanların arasında duruyordu.

"Sen... Jah Keved'in tahtına kazara çıkmadın, değil mi?" diye sordu Dalinar.

Taravangian başını iki yana salladı. Artık Dalinar'a açık oynuyordu. Kafasının yavaş çalıştığını düşündüğün zaman Taravangian'ı gör-

mezden gelmek kolaydı. Ama bir kere gerçeği öğrendiğin zaman diğer gizemler de yerlerine oturmaya başlıyordu.

“Nasıl?” dedi Dalinar.

“Kharbranth’da bir kadın var,” dedi Taravangian. “Dova ismini kullanıyor ama biz onun Battah’Elin olduğunu düşünüyoruz. Bir Elçi. Bize Issızlık’ın yaklaştığını söyledi.” Dalinar’a baktı. “Kardeşinin ölümüyle hiçbir ilişkim yok. Ama suikastçının yaptığı inanılmaz şeyleri öğrendiğim zaman onu aradım. Yıllar sonra onu buldum ve ona kesin talimatlar verdim...”

Moash, Kholinar sarayından gelişi fazlasıyla uzun sürmüş gibi gelen bir gecenin karanlığına adım attı.

Saray bahçeleri parshmenlere yer açmak için evlerinden kovulan insanlarla tıklım tıklımdı. Bu sığınmacılardan bazıları şistkabuk bankların aralarına gerdikleri tentelerle sadece birkaç karış yüksekliğinde çok alçak çadırlar yapmışlardı. Onların ve bahçelerdeki bitkilerin etraflarında hayatsprenleri uçuşuyordu.

Moash’ın hedefi bahçenin gerilerindeki karanlıkta oturmuş, kendi kendine kıkırdayan bir adamdı. Gözlerinin rengi karanlıkta kaybolmuş bir deli.

“Beni gördün mü?” diye sordu adam Moash yanında diz çökerken.

“Hayır,” dedi Moash ve garip altın bıçağı adamın karnına sapladı. Adam bıçağı sessiz bir homurdanmayla karşıladı, aptal gibi gülümse-di, sonra gözlerini kapattı.

“Gerçekten onlardan biri miydin?” diye sordu Moash. “Yaradan’ın Elçi’si miydin?”

“Miydim, miydim, miydim...” Adam şiddetle titremeye başladı, gözleri kocaman açıldı. “Miydim... hayır. Hayır, bu ölüm ne? *Bu ölüm ne!*”

Büzülmüş şekiller kımıldandı ve daha akıllı olanları kaçarak gitti.

“Beni alıyor!” diye çığlık attı adam, sonra Moash’ın elindeki bıçağa baktı. “O ne öyle?”

Adam bir an daha titredi, sonra bir kere kasıldı ve hareketsizleşti. Moash sarı-beyaz bıçağı çekip çıkardığında üzerinden koyu bir du-man çıktı ve arkasında kararmış bir yara bıraktı. Kabzasındaki büyük safir hafifçe parıldamaya başladı.

Moash omzunun üzerinden sarayın arkasındaki gece gökyüzün-

de asılı duran Kaynaşıklara baktı. Bu cinayet onların işlemeye cesaret edemediği bir şeymiş gibi görünüyordu. Neden? Korktukları şey neydi?

Moash bıçağı onlara doğru kaldırdı ama bir tezahürat gelmedi. Uyumaya çalışan insanlardan gelen birkaç mırıltıdan başka kimse suça eşlik etmedi. Bu anın tek tanıkları bu kölelerdi.

Jezrien'in son ölümünün. Yaezir'in. Elçiler'in Kralı Jezerezeh'Elin'in. Efsanelerde ve tarihte yaşamış en yüce insanın.

Lopen bir kayanın arkasına sığırdı, sonra bir yaprak şeklinde oraya sokulmuş küçük spreni görerek sırttı. "Buldum seni sefil şey."

Rua huysuz bir oğlanın şeklini aldı, dokuz ya da on yaşında olabiliyordu. İsmi Rua'ydı ama Lopen ona genellikle "sefil şey" diyordu.

Rua ışıktan bir kurdele şeklinde havaya fırladı. Köprü Dört Thaylen Şehri'nin Aşağı Semt'inde, duvarların hemen gölgesindeki bazı çadırların yakınlarında duruyordu. Burada devasa bir hekim istasyonunda yaralılarla ilgileniliyordu.

"Lopen!" diye seslendi Teft. "Deli olmayı bırak da gelip yardım et."

"Ben deli değilim!" diye geri bağırdı Lopen. "Harbiden, bu yığının içinde en az deli olan benim! Bunu hepiniz biliyorsunuz!"

Teft içini çekti, sonra Peet ve Leyten'e elini salladı. Birlikte dikkatlice en azından iki metre karelik büyük bir platformu havaya Çivilediler. Üzeri yaralılarla doluydu. Üç köprücü platformu şehrin yukarı kısmına doğru uçurdu.

Rua Lopen'in omzuna kondu ve genç bir adam şeklini aldı, sonra bir elini köprücülere doğru uzatarak Lopen'in ona öğrettiği hareketi yapmaya çalıştı.

"Güzel," dedi Lopen. "Ama yanlış parmak. 1 ih! O da değil. Sersem, o ayağın."

Spren hareketi Lopen'e doğru çevirdi.

"Hah, tamam," dedi Lopen. "Bana eğitimindeki bu büyük ilerlemeye ilham verdiğim için teşekkür edebilirsin, sefil şey. İnsanlar ve hiçbir şeyden oluşmuş küçük şeyler de tabii, bizim Lopen'den sık sık ilham alırlar."

Döndü ve yaralılara ayrılmış bir çadıra girdi, uzak kısmı şehir duvarının güzel parlak bronzdan bir yerine bağlanmıştı. Lopen Thaylenlilerin bunun kıymetini bilmelerini umut etti. Kimin metal duvarı vardı ki? Lopen kendi sarayını inşa ettirdiğinde bir tane koyacaktı. Gerçi Thay-

lenliler garipti. Bu kadar güneyde soğukta yaşamayı seven insanlar hakkında başka ne denilebilirdi ki? Yerel dil resmen takırdayan dişlerin seslerinden oluşuyordu.

Bu yaralı çadırı Renarin ya da Lift'in iyileştirmesi için fazla sağlıklı ama yine de bir hekimin bakımına ihtiyaç duyduklarına karar verilen insanlarla doluydu. Ölmüyorlardı. *Belki sonra* ölürlerdi. Zaten herkes *belki sonra* ölüyordu, o yüzden bağırsakları kaybolmuş birileriyle ilgilenirken bunları göz ardı etmenin büyük ihtimalle sakıncası yoktu.

İniltiler ve ağlamalar derhâl  lmemenin i lerini fazla rahatlatmadığına işaret ediyordu. Ardentler ellerinden geleni yapıyordu ama gerçek hekimlerin çoğu şehrin yukarılarındaydı. Taravangian'ın kuvvetleri kolay işler bittiği için savaşa katılmaya karar vermişti.

Lopen çantasını kaptı, sonra yeni kaynatılmış sargı bezlerini katlayan Dru'nun yanından geçti. Yüzyıllar sonra bile Elçiler'in onlara dediklerini yapıyorlardı. Kaynatmak   r kspremlerini öldürüyordu.

Lopen Dru'nun omzunu sıvazladı. İnce Alethi yukarı baktı ve Lopen'e başını salladığında kızarmış gözleri göründü. Bir askeri sevmek kolay değildi ve şimdi Kaladin Alethkar'dan yalnız döndüğüne göre...

Lopen devam etti ve sonunda bir yataktaki yaralı bir adamın yanında oturdu. Thaylenliydi, sarkık ka ları ve kafasına sarılmış bir bandaj vardı. Gözlerini kırpmadan dümdüz ileriye bakıyordu.

"Bir numara görmek ister misin?" diye sordu Lopen askere.

Adam omuz silkti.

Lopen ayağını kaldırdı ve çizmesini adamın yatağının üstüne koydu. Bağıcıkları çözülmüştü ve Lopen bir elini arkasına koyarak bağıcıkları ustalikle kavradı ve elinin etrafına doladı, döndürdü, sonra diğ r ayağıyla bir ucundan tutarak iyice sıktı. Güzel fiyonklu, mükemmel bir düğüm atmıştı. Simetrikti. Belki bir ardente bunun hakkında bir şiir yazdırabilirdi.

Asker bir tepki vermedi. Lopen geri yaslanıp sessizce tıngırdayan çantasını çekti. " yle bakma. Dünyanın sonu değil ya."

Asker başını yana eğdi.

"Yani tamam. *Teknik olarak*  yle olabilir. Ama dünyanın sonu için o kadar da kötü değil, değil mi? Ben her şey bittiği zaman etrafımızdaki havanın bile harbiden eriyeyeği ve ızdırapla nefes alır ve yarak son bir  ıglık atarken bir kadın tarafından sevildiğimize dair son anıları düşünerek zehirli ve kıyamet dolu bir çukura batacağımızı düşünmüştüm." Lopen adamın yatağına hafifçe vurdu. "Seni bilmem

ama benim ciğerlerim yanmıyor. Hava pek de erimiş gibi görünmüyor. Daha ne kadar kötü olabileceğini düşünürsen, şükredecek çok şeyin var. Bunu hatırla.”

“Ben...”Adam gözlerini kırıştırdı.

“Yani bu sözcükleri tam olarak hatırla. Bunlar görüştüğün kadına söyleyeceğin şeyler. Çok faydalı oluyor.” Çantasını karıştırdı ve enkazdan kurtardığı bir şişe Thaylen lavis birasını çıkardı. Rua aşağı inip şişeyi inceleyecek kadar çadırın tepesinde uçuşmayı kesti.

“Bir numara görmek ister misin?” dedi Lopen.

“Bir... bir tane daha mı?” diye sordu adam.

“Normalde kapağı tırnaklarımdan biriyle açardım. Sağlam Herdazlı tırnaklarım var, harbi sert. Seninkiler de çoğu insaninkiler gibi zayıf. O yüzden işte numara.”

Lopen bir eliyle pantolonunun paçasını kıvrıdı. Şişeyi tepesini üste gelecek şekilde bacağına bastırdı ve sonra hızlı bir fiske atarak kapağını çevirdi. Şişeyi adama doğru kaldırdı.

Adam dirseğin üzerinde biten sağ koluyla şişeye uzandı. Koluna baktı, yüzünü buruşturdu, sonra sol eliyle uzandı.

“Eğer espriye ihtiyacın olursa bende birkaç tane var,” dedi Lopen.

Asker sessizce içti, gözleri Kaladin’in hafifçe parlayarak içeri girdiği ve hekimlerin bazılarıyla konuştuğu çadırın önüne doğru kaydı. Büyük ihtimalle onlara işlerini nasıl yapacaklarını anlatıyordu.

“Sen de onlardan birisin,” dedi asker. “Parlayan.”

“Harbiden,” dedi Lopen. “Ama *gerçekten* onlardan değilim. Bir sonraki adımı halletmeye çalışıyorum.”

“Bir sonraki adım mı?”

“Uçmak tamam,” dedi Lopen. “Ve spren de. Ama daha insanları kurtarma konusunda iyi miyim, bilmiyorum.”

Asker içkisine baktı. “Bence... gayet iyi iş çıkarıyorsun.”

“O bir bira, insan değil. İkisini karıştırma. Çok utanç verici ama kimseye söylemem.”

“Nasıl...” dedi adam. “Nasıl katılabiliriz? Diyorlar ki... iyileştiriyor-muş...”

“Evet, boynunun sonundaki kayafilizinin içi dışında her şeyi iyileştiriyor harbiden. Bu da benim için harika. Bu grupta akli başında olan tek ben varım. Sorun olabilir.”

“Neden?”

“Biraz üşütmüş olman gerektiğini söylüyorlar,” dedi Lopen birkaç heyecanlı tur attıktan sonra tekrar saklanmak için uçup giden

sprene doğru bakarak. Lopen'in küçük adamı aramaya gitmesi gerekecekti, oyundan hoşlanmıyor değildi. "O uzun boylu kadını biliyor musun, kralın kız kardeşi? Parekılıcı'nı bile kırabilecek gibi bakan chortana var ya? O diyor ki gücün bir şekilde ruhundan içeri girmesi gerekiymiş. O yüzden ben de bol bol ağlayıp zırlıyor, hayatımın berbatlığından yakınıp duruyorum ama sanırım Fırtınababa yalan söylediğimi biliyor. Bizim Lopen olduğun zaman üzgün olmak zor."

"Ben sağlam değilim," dedi adam sessizce.

"Güzel, güzel! Daha bir Thaylenlimiz yok ve son zamanlarda her şeyden birer tane toplamaya çalışıyoruz. Bir parshmenimiz bile var!"

"Sadece merakımdan soruyorum," dedi adam içkisinden bir yudum alarak.

"Tabii. Sor. Bizimle takıl. Lyn'in işine yaramıştı. Ama Kelimeler'i söylemen gerek."

"Ne kelimesi?"

"'Ölümden önce yaşam, zaafıktan önce güç, yemekten önce yolculuk.' O kolay olanı. Zor olanı, 'Kendini koruyamayanları ben koruyacağım,' ve..."

Ani bir soğuk patlaması Lopen'i çarptı ve odadaki mücevherler titredi, sonra söndüler. Lopen'in etrafındaki taşların üzerindeki buzdan bir sembol oluştu, yatakların altında kalıyordu. Rüzgârkoşucuların antik sembolüydü.

"Ne?" Lopen ayağa kalktı. "*Ne? Şimdi mi?*"

Uzaklardan bir gümbürtü duydu, gök gürültüsü gibiydi.

"*ŞİMDİ Mİ?*" dedi Lopen yumruğunu gökyüzüne doğru sallayarak. "Bunu dramatik bir an için saklıyordum seni penhito! Niye daha önce dinlemedin? Harbi harbi ölmek üzere filandık."

Çok net ama çok uzak bir ses duydu.

TAM OLARAK HAZIR DEĞİLDİN.

"Fırtına kapsın seni!" Lopen gökyüzüne doğru iki elle birden kaba bir hareket yaptı, uzun bir süredir ilk defa düzgünce yapabilmek için beklediği bir şeydi. Rua da ona katılıp aynı hareketi yaptı, sonra ağırlık katmak için fazladan iki kol daha çıkardı.

"Güzel," dedi Lopen. "Hey gancho! Ben artık bir Parlayan Şövalye'yim, bu yüzden bana iltifat etmeye başlayabilirsin." Kaladin farkına bile varmış gibi görünmüyordu. "Bir dakika," dedi Lopen tek kollu askere ve Kaladin'in bir haberciyle konuştuğu yere doğru uzun adımlarla yürüdü.

"Emin misin?" dedi Kaladin katibe. "Dalinar bunu biliyor mu?"

“Beni o gönderdi komutanım,” dedi kadın. “Bu uzakalemin söylediği yeri gösteren bir harita.”

“Gancho,” dedi Lopen. “Hey, sen...”

“Tebrikler, Lopen, aferin. Ben dönene kadar Teft’ten sonra komuta sende.”

Kaladin çadırdan dışarı fırladı ve kendini göğşe Çivileyerek uçup gitti, çadırın ön kanatları gidişinin rüzgârıyla hışırdadı.

Lopen ellerini beline koydu. Rua kafasının üstüne kondu, sonra keyifli bir öfkeyle haykırarak Kaladin’e doğru iki eliyle kaba bir hareket yaptı.

“Fazla eskitme sefil şey,” dedi Lopen.

“Hadi,” dedi Ash, Taln’ın elini tutup onu son birkaç basamaktan yukarı çekerken.

Taln boş gözlerle bakıyordu.

“Taln,” diye fısıldadı. “*Lütfen.*”

Zihin açıklığının son kırıntıları da sönüp gitmişti. Bir zamanlar başka insanlar ölürken hiçbir şey onu savaş meydanından uzak tutamazdı. Bugün ise savaş sırasında saklanmış ve ağlamıştı. Şimdi de bir akılsız gibi Ash’i takip ediyordu.

Talenel’Elin de diğerleri gibi yitmişti.

Ishar, diye düşündü Ash. *Ishar ne yapılacağını bilir.* Gözyaşlarını tutmak için çabaladı, onun solup gidişini izlemek güneşin batışını izlemek gibiydi. Bütün bu yıllar boyunca Ash ummuştı ki belki... belki...

Ne ummuştı? Taln’ın onları affedebileceğini mi?

Yakınlarda birileri onun adıyla lanet okudu ve Ash adamı tokatlamak istedi. *Bizi anmayın. Resimlerimizi çizmeyin. Heykellerimize tapınmayın.* Hepsini yok edecekti. Her tasviri mahvedecekti. Her...

Ash nefes alıp verdi, sonra bir daha elinden tuttuğu Taln’ı çekerek onu şehirden kaçan diğer sığınmacılarla sıraya soktu. Şu anda Yeminikapısı’nın fazla çalışmasına engel olmak için sadece yabancıların çıkmasına izin veriliyordu. Ten renklerinin göze batmayacağı Azir’e geri dönecekti.

Onlara nasıl bir hediye vermişsiniz, demişti Taln. Bir kez olsun ıssızlıklar’ın arasında toparlanacak zaman. Gelişmek için zaman...

Ah Taln. Ash’ten nefret etse olmaz mıydı? Onun...

İçinde bir şeyler yırtılırken Ash olduğu yerde durdu.

Ah Tanrım. Ah Adonalsium!

Bu neydi? Bu neydi?

Taln inledi ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. Ash tökezledi, sonra dizlerinin üstüne düştü. Kollarını kendine dolayarak titredi. Bu acı değildi. Çok, çok daha kötü bir şeydi. Bir kayıp, içinde açılan bir delik, ruhunun bir parçasının kesilip koparılması.

“Bayan?” dedi bir asker koşarak yaklaşarak. “Bayan, iyi misiniz? Hey, hekimlerden birini getirin! Bayan, sorun nedir?”

“Onu... onu bir şekilde öldürdüler...”

“Kimi?”

Gözyaşlarının bulandırdığı gözlerini yukarı çevirip adama baktı. Bu diğer ölümler gibi değildi. Bu korkunç bir şeydi. Ash hissedemiyordu.

Jezrien’in ruhuna bir şey yapmışlardı.

“Babam öldü,” dedi Ash.

Sığınmacılar arasında karışıklığa sebep olmuşlardı ve bir kişi ilerideki kâtip grubundan ayırdı. Koyu morlar içinde bir kadın. Karadiken’in yeğeniydi. Ash’e, sonra Taln’a, sonra da elinde tuttuğu bir kâğıt parçasına baktı. Üstünde ikisinin şok edici derecede isabetli çizimleri vardı. İkonografik tasvirleri değil, gerçek çizimleriydi. Kim... neden?

Bu onun çizim tarzı, diye fark etti Ash’in bir parçası. Midius neden resimlerimizi dağıtıyor?

Yırtılma duygusu nihayet sona erdi. O kadar anıydı ki binlerce yıldan beri ilk defa Ash bilincini yitirdi.

*Evet, yolculuğuma yalnız başladım ve yalnız bitirdim.
Ama bu yalnız yürüdüğüm anlamına gelmez.*

Kralların Yolu, son not

Kaladin çalkalanan okyanus boyunca uçtu. Dalinar onu Fırtınai-şığı'yla iyice dolduracak gücü bulabilmişti, gerçi bunu yapmanın çok yorucu olduğu belliydi.

Kaladin bunu bir gece uyumak için mola verdiği Kharbranth'a ulaşmak için kullanmıştı. Fırtınaişığı bile bedeni belli bir yere kadar zorlayabilirdi. Sonraki gün uzun bir uçuştan sonra Tarat Denizi'ne ulaşmıştı.

Şimdi ise Kharbranth'daki kraliyet hazinesinden ödünç alınmış mücevherleri kullanarak uçuyordu. Alethkar'ın kıyısı boyunca şehirlerin hâlâ parshmen işgaline karşı direndiği çeşitli yerlerden dumanlar yükseliyordu. Kaladin'in haritası parmaklarında titreşti ve katibin onun için resmini çizdiği kaya oluşumlarını bulmak için kıyıyı izledi.

Bulduğu zaman güvenle geri dönmeye yetecek kadar Fırtınaişığı'nın kalmayacağından endişelenmeye başlamıştı. Talimatlardaki gibi yere indi ve Harap Ovalar'ı hatırlatan soğuk ve kayalık arazilerden yürüdü.

Kurumuş bir dere yatağından giderek taşlardaki bir mağaranın yanında büzüşmüş küçük bir sığınmacı grubu buldu. Çok küçük bir ateş havaya duman yayıyor ve kahverengi pelerinler giyen on kişiyi

aydınlatıyordu. Arayışı boyunca yanlarından geçtiği pek çokları gibi ilginç bir yönleri yoktu. Ayırt edici tek özellikleri kampın önündeki iki direğin arasına asılmış tenteye çizdikleri küçük bir semboldü.

Köprü Dört'ün sembolü.

Şekillerin ikisi ateşin başından kalkarak kapüşonlarını indirdiler. Biri uzun boylu ve ince, diğeri de şakaklarındaki gümüş saçlarla kısa boylu ve kavgacı iki adam.

Drehy ve Skar.

Kaladin'e keskin birer selam verdiler. Drehy'nin yüzünde eski kesikler vardı ve Skar da haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Dövmelerini kapatmak için alınlarını külle kaplamışlardı, daha basit zamanlarda işe yaramayacak bir hareketti. Kaçak köleler olduklarını açıkça belli ediyordu.

Syl neşeyle dolu bir kahkaha atarak onlara doğru fırladı ve tepkilerine bakılırsa onu görmelerine izin vermişti. Arkalarında Shallan'ın üç hizmetkârı pelerinlerin altından çıktı. Kaladin diğerlerini tanıımıyordu ama içlerinden biri buldukları hâlâ uzakalemi olan tüccar olmalıydı.

"Kal," dedi Skar Kaladin sırtına bir şaplak atarken. "Uzakalemlerle bahsetmediğimiz bir şey var."

Drehy ateşe geri dönüp oradaki şekillerden birini alırken Kaladin kaşlarını çatı. Bir çocuk muydu? Paçavralar içindeydi. Evet, korkmuş küçük bir oğlandı, üç ya da dört yaşındaydı, dudakları çatlamış, gözleri korku doluydu.

Elhokar'ın oğlu.

"Kendilerini koruyamayanları biz koruyacağız," dedi Drehy.

Taravangian bugünkü bulmacaların ilk sayfasını çözememişti.

Fırtınabekçisi Dukat kâğıdı aldı ve gözden geçirdi. Başını iki yana salladı. Bugün aptaldı.

Taravangian sandalyesinde arkasına yaslandı, Urithiru'daydı. Akınlı gittikçe daha sık kaybediyordu. Belki sadece ona öyle geliyordu.

Thaylen Ovası Savaşı'nın üzerinden sekiz gün geçmişti. Dalinar'ın bir daha ona güveneceğinden emin değildi ama ona biraz gerçek vermek hesaplanmış bir riskti. Şu an için Taravangian hâlâ ittifakın bir parçasıydı. Bu iyi bir şeydi, o... şey olsa bile...

Fırtınalar adına. Beynindeki pusun içinde düşünmeye çalışmak... zahmetliydi.

“Bugün zihni zayıf,” diye ilan etti Dukar Taravangian’ın kalın kollu koruması Mrall’a. “Toplum içine çıkabilir ama önemli idari kararları almamalı. Diyagram’a yapacağı yorumlara güvenemeyiz.”

“Vargo?” diye sordu Adrotagia. “Günü nasıl geçirmek istersin? Veden bahçelerine ne dersin?”

Taravangian gözlerini açtı ve sadık arkadaşlarına baktı. Dukar ve Mrall. Şimdi bu kadar yaşlanmış görünen Adrotagia. O da Taravangian gibi hissederek aynaya her baktığında şok oluyor, günlerin nereye gittiğini merak ediyor muydu? Gençliklerinde dünyayı fethetmeyi istemişlerdi.

Ya da kurtarmayı.

“Majesteleri?” dedi Adrotagia.

Ha. Doğru. Akli bazen başka yerlere gidiyordu. “Dinmez fırtına geçene kadar bir şey yapamayız. Doğru mu?”

Adrotagia başıyla onaylayarak hesaplamaları uzattı. “Neredeyse geldi.” İnsanlar savaştan sonraki sekiz günü Dinmez fırtına’nın sonunda dinmiş olabileceğini boş yere umarak geçirmişlerdi. “Bir önceki döngüsünde olduğu kadar güçlü değil ama *geliyor*. Şimdiden Azir’e ulaştı ve bir saat içinde Urithiru’yu da vuracaktır.”

“O zaman bekleyelim.”

Adrotagia Kharbranth’daki torunlarından gelen birkaç mektup verdi. Gerçi sözcüklerinden bazılarını çıkarması daha uzun sürüyordu ama aklını yitirdiği zamanlarda bile okuyabiliyordu. Gvori tüm âlimleri için Palanaeum’a kalıcı erişimi olan Fırtınalar Okulu’na kabul edilmişti. Ortanca torunu Karavaniga bir himayeye alınmıştı ve Taravangian’a üçünün bir resmini çizmişti. Küçük Ruli aralık dişli bir gülümsemeyle ortada sırtıyordu. Ona çiçekler çizmişti.

Taravangian okumayı bitirirken yanağındaki gözyaşlarına dokundu. Üçü de Diyagram hakkında bir şey bilmiyordu ve bunu bu şekilde tutmaya kararlıydı.

Adrotagia ve Dukar odanın köşesinde sessizce konuşuyorlardı, Diyagram’ın bazı kısımları akıllarını karıştırmıştı. Taravangian’ın alnını yoklayan oda hizmetçisi Maben’i görmezden geliyorlardı, son zamanlarda öksürmeye başlamıştı.

Ne kadar aptal olabiliyoruz, diye düşündü Taravangian parmaklarını çiçek çiziminin üstüne koyarak. *Hiçbir zaman sandığımız kadar çok şey bilmiyoruz. Belki bu açıdan zeki olan ben, her zaman aslında daha aptal olandım.*

Dinmez fırtına'nın geldiğini sadece Adrotagia'nın saatinden gelen bir *çın* sesinden anladı, Navani Kholin tarafından hediye edilmiş muhteşem küçüklükte bir cihazdı.

"Diyagram fazla sıklıkla yanlış çıktı," dedi Mrall Adrotagia ve Dukar'a. "Dalinar Kholin'in baskı uygulanırsa düşeceğini ve düşmanın şampiyonu olacağını öngörmüştü."

"Belki de Graves haklıydı," dedi Dukar endişeyle ellerini ovuşturarak. Dinmez fırtına'nın bu kadar yükseğe çıkmamasına rağmen kenkenklerini çektikleri pencereye baktı. "Karadiken bir müttefik olabilir. Diyagram bunu demek istiyordu."

"Hayır," dedi Taravangian. "Demek istediği o değildi."

Ona baktılar. "Vargo?" dedi Adrotagia.

Açıklayacak bir argüman bulmaya çalıştı ama bu bir bardak yağ avcunun içinde tutmaya çalışmak gibiydi.

"Tehlikeli bir konumdayız," dedi Dukar. "Majesteleri Dalinar'a çok fazla bilgi verdi. Artık izleniyor olacağız."

...aç...

"Dalinar'ın Diyagram'dan haberi yok," diye karşılık verdi Adrotagia. "Ya şarkıcıları Urithiru'ya bizim getirdiğimizden. Sadece suikastçıyı Kharbranth'ın kontrol ettiği ve bizi buna sevk edenin de Elçi'nin deliliği olduğunu düşünüyor. Hâlâ iyi durumdayız."

Pencereyi... aç... Diğerlerinin hiçbiri sesi duymadı.

"Diyagram fazla kusurlu olmaya başladı," diye ısrar etti Mrall. Bir âlim olmasa da planlara ortak oldu. "Koşullarından çok saptık. Planımızın değişmesi gerek."

"Artık çok geç," dedi Adrotagia. "Yüzleşme yakında gerçekleşecek."

AÇ HADİ.

Taravangian titreyerek sandalyesinden kalktı. Adrotagia haklıydı. Diyagram'ın öngördüğü yüzleşme yakında gerçekleşecekti.

Onun bile düşündüğünden daha yakında.

"Diyagram'a güvenmeliyiz," diye fısıldadı Taravangian yanlarından geçerken. "Ne yapılması gerektiğini bilen hâlîme güvenmeliyiz. İnançlı olmalıyız."

Adrotagia başını iki yana salladı. İçlerinden biri "inanç" gibi sözcükler kullandığında hoşuna gitmiyordu. Taravangian bunu hatırlamaya çalışırdı ve zeki olduğu zamanlarda hatırlardı da.

Fırtınalar götürsün seni Gecegözcüsü, diye düşündü. Garaz'ın zaferi seni de öldürecek. Beni lanetlemeden sadece nimet veremez miydin?

Halkını kurtarmak için güç istemişti. Merhamet ve zekâ için yalvarmış, onları almıştı. Sadece hiçbir zaman aynı anda kullanamıyordu.

Pencerenin kepenklerine dokundu.

“Vargo?” diye sordu Adrotagia. “İçeriye havalandıracak mısın?”

“Hayır, maalesef. Başka bir şey.”

Kepenkleri açtı.

Ve bir anda sonsuz ışıktan bir yerdedi.

Altındaki zemin parlıyor ve yakınından erimiş altın ve turuncu renğinde bir şeylerin aktığı nehirler geçiyordu. Garaz, Taravangian’a Shin gözleri ve bir asası olan altı metre boyunda bir insan olarak göründü. Sakalı Taravangian’ınki gibi ince değildi ama gür de değildi. Neredeyse bir ardentin sakalına benziyordu.

“Bir bakalım,” dedi Garaz. “Taravangian’dı, değil mi?” Sanki Taravangian’ı ilk defa görüyormuş gibi gözlerini kıstı. “Küçük adam. Bize neden yazdın? Neden Dalgabağlayanının Yeminkapısı’nın kilidini açmasına ve ordularımızın Urithiru’ya saldırımlarına izin verdin?”

“Sadece sana hizmet etmek istiyorum Yüce Tanrı,” dedi Taravangian dizlerinin üstüne çökerek.

“Kendini alçaltma,” dedi tanrı gülerek. “Bir dalkavuk olmadığını görebiliyorum ve öyleymiş gibi görünme numaralarına da kanmaya-cağım.”

Taravangian derin bir nefes aldı ama dizlerinin üstünde kaldı. Garaz onunla görüşmek için o günü mü bulmuştu? “Bugün iyi değilim Yüce Tanrı. Ben... ee... zayıfım ve sağlığım kötü. Sizinle iyi olduğum zaman tekrar görüşebilir miyim?”

“Zavallı adam!” dedi Garaz.

Taravangian’ın arkasındaki altın zeminden bir sandalye çıktı ve Garaz ona doğru bir adım attığında birden daha küçük, normal insan boyutundaydı. Taravangian’ı nazıkçe kaldırdı ve sandalyeye oturttu. “İşte. Böyle daha iyi değil mi?”

“Evet... teşekkür ederim.” Taravangian’ın alını kırıştı. Bu konuşmanın böyle bir şekilde gideceğini hayal etmemişti.

“Şimdi,” dedi Garaz asasını hafifçe Taravangian’ın omzuna dayayarak. “Seninle hiç kendini iyi hissettiğin bir zamanda görüşeceğimi düşünüyor musun?”

“Ben...”

“Bugünü hastalığın nedeniyle özellikle seçtiğimin farkında değil misin Taravangian? Benimle gerçekten güçlü bir konumdayken pazarlık yapabileceğine inanıyor musun?”

Taravangian dudaklarını yaladı. “Hayır.”

“Güzel, güzel. Birbirimizi anlıyoruz. Şimdi, sen ne yapıyordun...” Bir adım yana gitti ve üzerinde bir kitap duran altından bir kaide belirdi. Diyagram. Garaz sayfalarını çevirmeye başladı ve altından manzara değişerek kaliteli ahşaptan mobilyaların olduğu bir yatak odasına dönüştü. Taravangian burayı zemininden tavanına, yatağın başlığına kadar her yer yüzeyi kaplayan karalanmış yazılardan tanıdı.

“Taravangian!” dedi Garaz. “Bu fevkalade!” Duvarlar ve eşyalar silikleşerek geride havada asılı kalan ve altın rengiyle parıldamaya başlayan sözcükleri bıraktı. “Bunları Talih’e ya da Ruhsal Âlem’e erişimin olmadan mı yaptın? Gerçekten inanılmaz.”

“Te-teşekkür ederim.”

“Gel, sana ne kadar görebildiğimi göstereyim.”

Taravangian’ın Diyagram’a yazdığı kelimelerden dışarıya doğru altın sözcükler patladı. Milyonlarca ve milyonlarca sözcük havada yarılarak sonsuza kadar uzandılar. Her biri Taravangian’ın yazdıklarının tek bir küçük parçasını alıyor ve ciltler dolusu yazıyla genişletiyordu.

Bir an için sonsuzluğu gören Taravangian’ın nefesi kesildi.

Garaz Taravangian’ın bir şifonyerin kenarına yazdığı sözcükleri inceliyordu. “Anlıyorum. Alethkar’ı ele geçirmek mi? Cüretkâr plan, cüretkâr plan. Ama neden beni Urithiru’ya saldırmaya davet ettin?”

“Biz...”

“Gerek yok! Gördüm. Karadiken’in düşerek sana rakip olamayacağından emin olmak için Thaylen Şehri’ni feda ediyorsun. Bana bir teklif sunuyorsun ve işe yaradığı belli.” Garaz ona döndü ve gülümsedi. Bilmiş, öz güvenli bir gülümseme.

Benimle gerçekten güçlü bir konumdayken pazarlık yapabileceğine inanıyor musun?

Bütün o yazılar Taravangian’ın üzerinde yükselerek manzaranın önünü milyonlarca sözcükle kapattı. Daha zeki bir Taravangian okumayı denerdi ama bu aptal hâlinin sadece gözü korkmuştu. Bu onun... kendi iyiliği için olabilir miydi? Bu yazıları okumak onu tüketirdi. İçlerinde kaybolurdu.

Torunlarım, diye düşündü. Kharbranth halkı. Dünyanın iyi insanları. Hepsine neler olabileceğinin düşüncesiyle titredi.

Birilerinin zor kararları vermesi gerekiyordu. Garaz Diyagram’ın başka bir kısmını incelerken altın sandalyesinden indi. Orada. Yatağın durduğu yerin arkasında. Sözcüklerin bir kısmı solarak altın renginden kararmıştı. Neydi o? Taravangian yaklaştıkça duvarındaki bu

noktadan başlayan sözcüklerin sonsuza kadar karanlık olduklarını gördü. Sanki burada bir şey olmuştu. Garaz'ın görüşünde bir dalgalanma...

Kökünde bir isim. Renarin Kholin.

"Dalinar'ın Miraç'a ulaşamaması gerekirdi," dedi Garaz Taravangian'ın arkasından yaklaşarak.

"Bana ihtiyacın var," diye fısıldadı Taravangian.

"Kimseye ihtiyacım yok."

Taravangian başını kaldırdı ve orada önünde parlayan bir dizi sözcük gördü. Geçmişteki kendinden gelen bir mesaj. İnanılmazdı! Bir şekilde bunu bile öngörmüş olabilir miydi?

Teşekkür ederim.

Yüksek sesle okudu. "Bir savaşçılar düellosunu kabul ettin. Bu çarpışmanın olmasını engellemek için geri çekilmeli ve Dalinar Kholin'le bir daha yüz yüze gelmemelisin. Yoksa seni savaşmaya zorlayabilir. Bu da işini ajanlarının yapmasına izin vermek zorunda olduğun anlamına geliyor. Bana ihtiyacın var."

Garaz yanında durarak Taravangian'ın okuduğu sözcükleri fark etti. Sonra Taravangian'ın yanaklarındaki gözyaşlarına bakarak kaşlarını çatı.

"Tutkun seni yüceltiyor," dedi Garaz. "Karşılık olarak istediğin ne?"

"Yönettiğim insanları korumak."

"Sevgili Taravangian, planladığın şeyi görebildiğimi düşünmüyor musun?" Garaz bir zamanlar tavanın olduğu yerdeki yazıyı işaret etti. "Bütün insanların kralı olmaya çalışacaksın ve sonra benim de hepsini korumam gerekecek. Hayır. Eğer bana yardım edersen aileni kurarım. Sana iki nesil yakınlığı olan herkesi."

"Yeterli değil."

"O zaman anlaşma yok."

Her taraflarında sözcükler solmaya başladı. Taravangian'ı yalnız bırakıyorlardı. Yalnız ve aptal. Gözlerini kırıştıtararak kenarlarındaki yaşları akıttı. "Kharbranth," dedi. "Sadece Kharbranth'ı koru. Diğer bütün ulusları yok edebilirsin. Sadece benim şehrimi bırak. Sana bunun için yalvarıyorum."

Dünya kaybedilmiş, insanoğlunun kaderi mühürlenmişti.

Çok daha fazlasını korumayı planlamışlardı. Ama... ne kadar az şey bildiklerini şimdi görüyordu. Fırtınaların önünde bir şehir. Diğerlerinin kurban edilmesi gerekse bile korunacak bir tek ülke.

“Kharbranth,” dedi Garaz. “Şehrin kendisi ve orada doğmuş olan tüm insanlar ile eşleri. Bağışlayacaklarım bu kadar. Bunu kabul ediyor musun?”

“Bir... sözleşme yazmalı mıyız?”

“Sözüm senettir. Ben Şeref’in verdiği sözü asgari şekilde yerine getirmeye çalışan aciz sprenlerinden değilim. Eğer benimle bir anlaşma yaparsan buna sadece sözde değil, özde sadık kalırım.”

Başka ne yapabilirdi ki? “Bu anlaşmayı kabul ediyorum,” diye fısıldadı Taravangian. “Halkımın korunması karşılığında Diyagram sana hizmet edecek. Ama seni uyarayım. Suikastçı, Dalinar Kholin’e katıldı. Onunla olan bağlantımı açıklamak zorunda kaldım.”

“Biliyorum,” dedi Garaz. “Hâlâ işe yararsın. İlk önce o kadar kurnazca çaldığın o Şereflikıcı’na ihtiyacım olacak. Sonra benim için Alethilerin bu kule hakkında neler keşfettiğini öğreneceksin...”

Shallan’ın nefesini bırakarak Fırtınası’yla sadece Dalinar ile bir araya geldikleri zaman mümkün olan bir illüzyon şekillendirdi. Dönen sis bukleleri okyanuslar ve tepeler oluşturmak için yayıldı, bütün Ros-har kıtası canlı renklerden bir kütleydi.

Yücepremler Aladar ve Hatham generalleri ve kâtiplerine bel hizasına asılı duran ve büyük odayı dolduran haritanın etrafından dolaşmaları için işaret etti. Dalinar hepsinin tam ortasında, Urithiru’nun yakınlarındaki dağların arasında duruyordu, illüzyon üniformasına değdiği yerlerde dalgalanıyor ve dağılıyordu.

Adolin kollarını arkadan Shallan’a doladı. “Çok güzel görünüyor.”

“Sen çok güzel görünüyorsun,” diye karşılık verdi Shallan.

“Sen çok güzelsin.”

“Sadece burada olduğun için. Sen olmazsan solarım.”

Berrakhanım Teshav yakınlarında duruyordu ve kadın normalde katı bir profesyonellik havasını korusa da Shallan gözlerini devirdiğini fark ettiğini düşündü. Aman, Teshav o kadar yaşlıydı ki değil aşk, büyük ihtimalle bazı günlerde *nefes almanın* bile nasıl bir şey olduğunu unutuyordu.

Adolin Shallan’ın başını döndürüyordu. Sıcaklığı bu kadar yakınındayken harita illüzyonunu korumakta güçlük çekiyordu. Şapşal hissediyordu, nişanlanalı aylar olmuştu ve onun yanında olmaya o kadar alışkındı. Ama yine de bir şeyler değişmişti. İnanılmaz bir şeyler.

Nihayet zaman gelmişti. Dügünün tarihine sadece bir hafta kalmıştı, Alethiler bir şeyi bir kere kafalarına koydukları zaman yapıyorlardı. Eh, bu iyi bir şeydi. Shallan bir ilişkide yeminler olmadan fazla ileri gitmeyi istemezdi ve fırtınalar adına, bir hafta bile kulağına sonsuzluk gibi gelmeye başlamıştı.

Hâlâ Adolin'e açıklaması gereken bazı şeyler vardı. En önemli de Hayaletkanlar hakkındaki karmaşanın tamamı. Son zamanlarda bunu görmezden gelmekte iyi iş çıkarmıştı ama nihayet bu konuda konuşabileceği birilerinin olması onu rahatlatıyordu. Peçe açıklayabilirdi, Adolin ona alışmaya başlamıştı, gerçi Peçe'ye yakınlık göstermiyordu. Ona bir içki arkadaşısıymış gibi davranıyordu ki aslında bu ikisi için de işe yarıyor gibiydi.

Dalinar illüzyonun içinde yürüyerek elini İri, Rira ve Babathar-nam'ın üzerine tuttu. "Haritanın bu kısmını yanan altın rengine çevir."

Shallan'ın ona söylediğini anlaması bir an sürdü. Aptal Adolin ve aptal kolları. Aptal güçlü ama nazik kolları tam göğüslerinin altından bastırarak...

Tamam. Tamam. İllüzyon.

Dalinar'ın emrettiği gibi yaptı, kâtipler ve generallerin ona ve Adolin'e üstüne bastıra bastıra bakmamaları onu eğlendiriyordu. Bazıları Adolin'in duygularını fazla belli etmesine sebep olan Batılı tarafı hakkında fısıldaşıyordu. Alethiler çoğu durumda onun karışık soyunu umursarmış gibi görünmüyordu, kibirli bir halktı ve Adolin'in saçlarını hâkimiyet altına alınarak kendi daha üstün kültürlerine katılmış başka halkların bir işareti olarak görüyorlardı. Ama her zaman onların davranması gerektiğini düşündükleri şekilde davranmadığında baha-ne de *arıyorlardı*.

Uzakalemler gelen raporlara göre Kaynaşıkların desteklediği İri harekete geçerek, nesillerdir göz koyduğu Safgöl'ü çevreleyen küçük krallıkların çoğunu ele geçirmişti. Bu düşmanın toplamda üç Yemin-kapısı'nı aldığı anlamına geliyordu. Dalinar'ın isteği üzerine Shallan bu krallıkları haritada canlı bir altın rengine boyadı.

Azir ve tebaalarını Azish kâtiplerin krallıkları arasındaki ittifakın simgesi olarak seçtikleri mavi ve bordo desenle boyadı. Azir imparatoru müzakerelerin devam etmesini kabul etmişti, ittifaka tam olarak katılmış değillerdi. Dalinar'ın ordularını kontrol edebileceğine dair garanti istiyorlardı.

Dalinar'ın isteğiyle haritayı renklerle boyamaya devam etti. Marat ve etrafı altın rengi oldu, maalesef Alethkar da. Shinovar ve Tukar gibi

daha taraf seçmemiş ülkeler yeşerdi. Sonuç kıtanın iç karartıcı bir görüntüsüydü, çok azı ittifaklarının rengine boyalıydı.

Generaller taktik konuşmaya başladılar. Jah Keved ile Safgöl arasında uzanan geniş ülke Tu Bayla'yı işgal etmek istiyorlardı. Argümanları eğer düşman orayı alırsa ittifakı ikiye böleceğiydi. Yeminkapıları başkentlere çabuk erişim sağlıyordu ama pek çok şehir güç merkezlerinden uzaktı.

Dalinar odada yürüyerek arkasından takip eden bir dalgalanma oluşturdu. Adolin ve Shallan'ın Herdaz'ın yanında durdukları yere geldi. Ve Alethkar'ın.

“Bana Kholinar'ı göster,” dedi alçak bir sesle.

“Öyle olmuyor Berrakbey,” dedi Shallan. “Öncelikle bir çizim yapmam lazım ve...”

Dalinar omzuna dokundu ve zihnine bir düşünce girdi. Başka bir desen.

“Bu Fırtınababa'nın gördüğü,” dedi Dalinar. “Net değil, bu yüzden ayrıntılara güvenemeyiz ama bize bir izlenim vermesi gerekir. Lütfen.”

Shallan döndü ve elini duvara doğru sallayarak Fırtınasığı'yla boyadı. İllüzyon olduğu zaman odanın o tarafı kaybolmuş gibi göründü, sanki gökyüzündeki bir balkondan aşağıdaki Kholinar'a bakıyorlardı.

Onlara en yakın kapı hâlâ kırık ve içerideki yıkılmış binalar görünüyordu ama bunları temizlemekte bazı ilerlemeler kaydedilmişti. Parshmenler sokaklarda yürüyor ve duvarın yıkık olmayan kısımlarında devriye geziyorlardı. Arkalarında uzanan kıyafetleriyle Kaynaşıklar havada uçuyordu. Binaların çatılarında siyah üzerinde kırmızı çizgili bayraklar dalgalanıyordu. Yabancı bir semboldü.

“Kaladin yok etmeye değil, fethetmeye geldiklerini söylemişti,” dedi Adolin.

“Dünyalarını geri istiyorlar,” dedi Shallan ona yaslanarak, vücudunun ona dayandığını hissetmek istiyordu. “Onlara... ele geçirdikleri yerleri bırakamaz mıyız?”

“Hayır,” dedi Dalinar. “Garaz düşmana önderlik ettiği sürece bizi bu dünyadan süpürmeye ve biz ortadan kaldırarak bir daha başka ıssızlık olmamasını garantilemeye çalışacaklar.”

Üçü şehre tepeden bakan bir uçurumun üstünde duruyor gibilerdi. Dışarıda insanlar çalışıyor, ekim için hazırlanıyordu. Açık göz malikânelerinin işgale karşı direnmeye çalıştığı yerlerden kıvrılan du-

manlar yükseliyordu. Görüntüler Shallan'ı huzursuz ediyordu Adolin ve Dalinar'ın nasıl hissettiklerini ancak hayal edebiliyordu. Thaylenah'yı korumuşlar ama kendi vatanlarını kaybetmişlerdi.

"Aramızda bir hain var," dedi Dalinar alçak sesle. "Birileri Şerefkılıcı'nı almak için Köprü Dört'e özellikle saldırdı, çünkü Yeminkapısı'nı açmak ve düşmanı içeri almak için ona ihtiyaçları vardı."

"Ya da taraf değiştiren bir Parlayan tarafından açıldılar," dedi Shallan alçak bir sesle.

İmkânsız bir şekilde Beyazlı Suikastçı onlara katılmıştı. Odanın dışında oturuyor, Dalinar'ın yeni koruması olarak kapıyı koruyordu. Dürüstçe ve endişe duymadan Semadeşenler Tarikatı'nın büyük kısmının Garaz'a hizmet etmeyi seçtiklerini açıklamıştı. Shallan bunun mümkün olabileceğini düşünmezdi ama bu ve Renarin'in yozlaşmış bir sprenle bağ kurması, kimseye sadece İdealleri söyledi diye güvenemeyeceklerine işaret ediyordu.

"Sence bunu Taravangian yapmış olabilir mi?" dedi Adolin.

"Hayır," dedi Dalinar. "Neden düşmanla birlikte çalışsın ki? Şimdiye kadar yaptığı her şey gaddar yöntemlerle de olsa Roshar'ın güvenliğini sağlamak içindi. Yine de merak etmeden edemiyorum. Fazla güven duymayı göze alamam. Umarım bu Sadeas'ın bana öğrettiği bir şeydir."

Karadiken kafasını iki yana salladı, sonra Shallan ile Adolin'e baktı. "Ne olursa olsun, Alethkar'ın bir *krala* ihtiyacı var. Şimdi her zaman olduğundan daha fazla."

"Varis..." diye başladı Adolin.

"Çok küçük. Bu naiplik zamanı değil. Gavinor senin varisin ilan edilebilir Adolin ama ikinizi evlendirmeli ve monarşiyi güvenceye almalıyız. Alethkar'ın iyiliği için ama aynı zamanda dünyanın da." Gözlerini kıstı. "Bu ittifakın benim sağlayabileceğimden fazlasına ihtiyacı var. Liderlik etmeye devam edeceğim ama diplomasi konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Tahtta Alethkar'a ilham verecek ve hükümdarların saygısını kazanacak birine ihtiyacım var."

Adolin gerildi ve Shallan da elini tutarak sıktı. *Eğer istersen bu adam olabilirsin*, diye düşündü ona. *Ama onun seni çevireceği kişi olmak zorunda değilsin*.

"İttifakı taç giyme törenin için hazırlayacağım," dedi Dalinar. "Düğünden önceki gün olabilir." Yürüyüp gitmek için döndü. Dalinar Kholin fırtına gibi bir kuvvetti. Esip geçerci.

Adolin Shallan'a baktı, sonra çenesini sıkı ve babasının kolunu yakaladı. "Sadeas'ı ben öldürdüm baba," diye fısıldadı.

Dalinar dondu.

"Bendim," diye devam etti Adolin. "Savaş Kuralları'nı çiğnedim ve koridorda onu öldürdüm. Ailemize karşı konuştuğu için. Bize tekrar ve tekrar ihanet ettiği için. Onu durdurdum çünkü bunun yapılması gerekiyordu ve çünkü senin bunu yapmayı asla başaramayacağını biliyordum."

Dalinar döndü ve sert bir fısıltıyla konuştu. "Ne? Oğlum, neden bunu benden sakladın?"

"Çünkü seni tanıyorum."

Dalinar derin bir nefes aldı. "Bunu düzeltebiliriz," dedi. "Telafi edilmesini sağlayabiliriz. Ünümüze zarar verecek. Fırtınalar adına, şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Her şeye rağmen bunu düzelteceğiz."

"Düzgün zaten. Yaptığım şeyden dolayı üzgün değilim, yine olsa yine yapardım."

"Bunu taç giyme töreninden sonra daha..."

"Kral *olmayacağım* baba," dedi Adolin. Shallan'a bir bakış attı ve o da başıyla onayladı, sonra bir daha elini sıkı. "Demin dediğimi duymadın mı? Kurallar'ı çiğnedim."

"Bu fırtına kapası ülkedeki herkes Kurallar'ı çiğniyor," dedi Dalinar sesini yükselterek, sonra omzunun üstünden geriye baktı. Daha alçak bir sesle devam etti. "*Ben* Kurallar'ı yüzlerce kere çiğnedim. Mükemmel olman gerekmiyor, sadece görevini yapman gerekiyor."

"Hayır. Yüceprens olacağım ama kral değil. Ben sadece... hayır. Bu yükü istemiyorum. Sen kimsenin istemediğini söylemeden önce, benden berbat bir kral olur. Sen hükümdarların lafını dinleyeceklerine inanıyor musun?"

"Alethkar'ın kralı ben olamam," dedi Dalinar alçak sesle. "Parlayanlar'ın lideri olmak zorundayım ve kendimi Alethkar'daki o iktidardan ayırmam, o yücekral saçmalığından uzaklaşmam gerekli. Alethkar'da devrilmeyecek ama diplomatlarla diplomatik bir şekilde ilgilenebilecek bir hükümdara ihtiyacımız var."

"O kişi ben değilim," diye tekrarladı Adolin.

"Kim olacak?" diye hesap sordu Dalinar.

Shallan başını yana eğdi. "Hey. Aklınıza başka biri gelmiyor mu..."

Palona Tashikk'ten gelen son dedikodu raporlarını gözden geçiriyor, cazip ayrıntıları arıyordu.

Etrafında Urithiru'nun büyük konferans salonunda krallar ve prensler birbirleriyle ağız dalaşı yapıyordu. Bazıları Dalinar'ın bir üst katta generalleri ile birlikte düzenlediği toplantı her neyse ona katılmalarına izin verilmemesinden yakınıyordu. Natanlar hâlâ Harap Ovalar'daki Yeminkapısı'nın kontrolünün onlara verilmesi gerektiğinden yakınırken, Azishler iddialara göre Tanrı'nın bizzat kendisinin Dalgabağlayanların dünyanın sonunu getirecekleri kehanetinde bulunduğundan bahsediyorlardı. Yine.

Herkes oldukça inatçı ve oldukça gürültücüydü, Alethçe konuşmayanlar bile. Mızızlanmalarının tercüme edilmesini beklemek için insanın epey bir kararlı olması gerekirdi.

Turi Palona'nın yanında alçak sesle horluyordu. Numaraydı. Palona ona okuduğu son romanı anlatmaya çalıştığı zamanlarda da aynı sahte horlamayı yapardı. Sonra anlatmayı bıraktığı zaman da gıcık oluyordu. Hikâyeleri dinlemeyi seviyor gibiydi ama sadece ne kadar uyduruk ve kadınsı olduklarından şikâyet edebildiği sürece.

Palona onu dürttü ve dedikodu raporlarından birini ona doğru çevirip üstündeki bir çizimi gösterirken gözlerinden birini araladı. “Yezier ve Emul,” diye fısıldadı. “Prens ve prenses Thaylen Şehri'nde birlikte baş başa konuşurken görülmüşler, muhafızları moloz kaldırmaya çalışırken.”

Turi homurdandı.

“Herkes ilişkilerinin yeniden başladığını düşünüyor ama Azir'de imparatorun izni olmadan hükümdarların evlenmeleri yasak olduğu için bunu konuşamıyorlar. Ama dedikodular yanlış. *Bence* prenses Paredar Halam Khal'a kur yapıyor.”

“Gidip onunla *konusabilirsin*,” dedi Turi tembel bir parmağıyla çevirmenleri üzerinden şiddetle Dalgabağlama'nın tehlikelerinden bahseden Yezier prensesini göstererek.

“Ah Turi,” dedi Palona. “İnsanlara öylece gidip dedikoduları sormazsın. İşte bu yüzden umutsuz vakasın.”

“Ben de kadınlar konusunda zevkim berbat olduğu için umutsuz vaka olduğumu sanıyordum.”

Odanın kapıları çarpılarak açıldı, ses odanın içinde bir şok yayarak şikâyetleri susturdu. Jasnah Kholin'in girişte durduğunu gören Turi bile doğrulup oturdu.

Başında küçük ama yanlış anlaşılması imkânsız bir taç vardı. Görünüşe göre Kholin ailesi yeni hükümdarlarını seçmişti.

Turi odadaki pek çok kişinin yüzlerindeki endişe ifadeleri karşısında sırtı. “Hah,” diye fısıldadı Palona’ya. “Bak, işte bu ilginç olacak.”

Moash kazmayı bir daha indirdi.

İki haftalık çalışmanın sonunda hâlâ enkaz temizliyordu. Bir tanrıyı öldür. İşe geri dön.

Eh, onu rahatsız etmiyordu. Bu şehirden bütün enkazı tamamen temizlemek aylar, belki yıllar alabilirdi. Alethkar’daki bütün enkazı.

Haftanın çoğu günlerinde burada sarayda çalışan tek kişi oydu. Şehir yavaş yavaş tersine döndürülüyordu, insanlar gönderiliyor, şarkıcılar getiriliyordu. Ama onu taşları kırması için kendi başına bırakmışlardı, görünürde bir tane bile gözcü ya da muhafız olmadan.

Bu yüzden yanında başka bir kazmanın sesini duyduğunda şaşır-
dı. Döndü ve şok oldu. “Khen?”

Yapılı parshmen kadın taşları kırmaya başladı.

“Khen, sen kölelikten azat edilmiştin,” dedi Moash. “Saraya yaptığın saldırı sana Merhamet Tutkusu’nu kazandırdı.”

Khen çalışmaya devam etti. Savaşformda olan Nam ve Pal da geldi, saldırıdan onunla birlikte sağ kalmış olanlardı. Bunların sayısı çok azdı.

Onlar da kazmalarını kaldırıp taşları kırmaya başladılar.

“Pal,” dedi Moash. “Sen...”

“Ekim yapmamızı istiyorlar,” dedi. “Ekimden bıktım.”

“Ben hizmetçi değilim,” dedi Khen. Gerçek şarkıcılar gibi ritimlerle konuşmaya başlamışlardı.

“Bu yüzden taş mı kıracaksınız?”

“Bir şeyler duyduk. Senin yakınlarında olmak istiyoruz.”

Moash tereddüt etti ama sonra donukluk onu çalışmaya devam etmeye, zamanını geçirmesini sağlayan taşa vuran istikrarlı metal sesini duymaya itti.

Onun için geldikleri zaman belki bir saat geçmişti. Uçan dokuz Kaynaşık Moash’ın etrafında inerken dalgalanan kıyafetleri aşağılarında birikiyordu.

“Leshwi?” diye sordu. “Antik Kişi?”

Önünde iki eliyle bir şey tutuyordu. Uzun, ince bir silah. Metali büyük ölçüde süssüz hafif bir kıvrımlı olan bir Parekılıcı. Parekılıcı stan-

dartlarına göre zarif ama bir şekilde mütevazıydı. Moash bunu Beyazlı Suikastçı'nın kılıcı olarak biliyordu. Şimdi ise bir başka şey olarak da tanımıştı. Jezerezeh'in Kılıcı. Şerefkılıcı.

Moash tereddütle uzandı ve Leshwi uyaran bir ritimle mırıldandı. "Eğer alırsan ölürsün. Moash yok olur."

"Moash'ın dünyası yok oldu," dedi Kılıç'ı kabzasından kavrayarak. "Ona mezarda katılabilir."

"Vyre," dedi Leshwi. "Gökyüzünde bize katıl. Bir işin var." O ve diğerleri kendilerini yukarı doğru Çiviledi.

Gökyüzünde bize katıl. Şerefkılıçları Graves'in dediğine göre güçlerini onları elinde tutan herkese verirdi.

Tereddütle Moash Khen'in uzattığı küreyi aldı. "Dediği o şey neydi? Vyre?" "Hayır" ile kafiyeli olacak bir şekilde söylemişti.

"Onların isimlerinden biri," dedi Khen. "Bana 'Susturan Adam' anlamına geldiği söylendi."

Vyre, Susturan Adam, kürenin ışığını emdi.

Tatlı ve güzeldi ve ona söz verildiği gibi beraberinde Tutku getirdi. Buna sarıldı, sonra kendini gökyüzüne doğru Çiviledi.

Evlilik fikrine alışması için Shallan'a aylar verilmiş olsa da gün geldiği zaman kendini hazır hissetmiyordu.

Ne kadar büyük bir zahmet ve sıkıntıydı.

Dalinar ve Navani'nin aceleye getirilmiş düğününün ardından herkes bunu *doğru* yapmaya kararlıydı. Bu yüzden Shallan da oturup üstüne titrenmesine, süslenilmeye, saçlarının örülmesine ve Alethkar'ın kraliyet makyözleri tarafından yüzünün boyanmasına katlanmak zorunda kalmıştı. Böyle bir şey olduğunu bile kim bilebilirdi ki?

Hepsine katlandıktan sonra bir tahtın üzerine oturtuldu, kâtipler de ona ketek ve rünuası yığınları sunmak için sıraya girdi. Noura Azir imparatorundan bir kutu tütsü ile Lift'ten kurutulmuş balık getirdi. Kraliçe Fen'den bir Marati halısı gelmişti. Kurutulmuş meyveler. Parfümler.

Bir çift çizme. Ka, kutuyu açarak Kaladin ve Köprü Dört'ün hediyelerini sunarken utanmış görünüyordu ama Shallan sadece güldü. Bu stres dolu günde çok ihtiyaç duyduğu bir anlık rahatlama olmuştu.

Profesyonel organizasyonlardan, aile üyelerinden ve utanç içinde Urithiru'yu terk eden İalai dışındaki bütün yüceprenslere hediyeler aldı. Shallan minnettar olsa da kendini elbisesinin içinde kaybolmaya

çalışırken buldu. İstemediği o kadar çok şeyi veriyorlardı, en önemlisi de bu kadar fazla ilgi.

Eh, Alethkar'ın bir yüceprensiyle evleniyorsun, diye düşündü bugün tahtında kıvranırken. Ne bekliyordun ki? En azından kraliçe olmayacaktı.

En sonunda ardentler gelip kutsamayı, meshetmeyi ve dualarını bitirdikten sonra kendi başına bir maltız, bir pencere ve bir ayna olan küçük bir odaya tıktırıldı. Masada son bir dua çizmesi için araç gereçler vardı. Bir yerlerde Adolin de erkeklerden gelen hediyelere katlanıyordu. Büyük ihtimalle çeşit çeşit kılıca. Hem de çok sayıda.

Kapı kapandı ve Shallan aynada kendiyile yüz yüze durdu. Safir gelinliği eski tarzdaydı, ikiz kol yenleri ellerinin çok aşağılarına kadar iniyordu. Nakışlara işlenmiş küçük yakutlar tamamlayıcı bir ışıkla parlıyordu. Omuzlarında asılı altın rengi yeleği de saçının örgülerine işlenmiş gösterişli başörtüsüyle uyumluydu.

İçinde küçülüp kaybolmak istiyordu.

“Mmm,” dedi Desen. “Bu iyi bir sen oldu Shallan.”

İyi bir ben. Nefesini verdi. Odanın diğer tarafında duvara yaslanmış Peçe belirdi. Parlayan yanında belirttiği masaya bir parmağıyla hafifçe vurarak gerçekten de bir dua çizmesi gerektiğini hatırlatıyordu, hiç değilse geleneklerin hatırına.

“Bu konuda karara varmıştık,” dedi Shallan.

“Kıymetli bir birliktelik,” dedi Parlayan.

“Sana uygun biri sanırım,” dedi Peçe. “Hem şaraptan da anlıyor. Çok daha kötüsü de olabilirdi.”

“Ama daha iyisi pek olmazdı,” dedi Parlayan Peçe'ye ters bir bakış atarak. “Bu iyi Shallan.”

“Bir kutlama,” dedi Peçe. “*Senin* kutlaman.”

“Bunun tadını çıkarabilirim,” dedi Shallan sanki kıymetli bir şeyi keşfetmiş gibi. “Kutlama yapmak yanlış değil. Dünyada her şey korkunç olsa da yanlış değil.” Gülümsedi. “Ben... ben bunu hak ediyorum.”

Peçe ve Parlayan kayboldular. Shallan aynaya tekrar baktığı zaman artık ilgiden utanmıyordu. Utanmasına gerek yoktu.

Mutlu olmak yanlış değildi.

Ründuasını çizdi ama kapının çalınması yakmasına engel oldu. Ne vardı? Daha zamanı vardı.

Bir sırtımayla döndü. “Girin.” Büyük ihtimalle Adolin gelip bir öpücük almak için bir bahane bulmuştu...

Kapı açıldı.

Yıpranmış kıyafetler içinde üç genç adam göründü. Yuvarlak yüz-lü Balat en uzunlarıydı. Teni Shallan'inki kadar solgun olan Wikim hâlâ cılızdı. Jushu hatırladığından daha zayıf ama yine de tombuldu. Onları görmeyeli bir yıldan uzun zaman geçmişti, ama nedense kafa-sında canlandırdığından daha genç görünüyorlardı.

Ağabeyleri.

Shallan bir mutluluk çığlığı attı ve mavi çiçek yaprakları gibi saçı-lan neşespremlerinin içinden geçerek kendini onlara fırlattı. Özenle ayarlanmış elbisesine ne olacağını hiç umursamadan üçüne birden aynı anda sarılmaya çalıştı. "Nasıl? Ne zaman? Ne oldu?"

"Jah Keved'de yolculuk çok uzundu," dedi Nan Balat. "Shallan... o cihazla buraya getirilene kadar hiçbir şey duymadık. Sen *evleniyor* musun? *Karadiken'in* oğluyla?"

Onlara anlatacak o kadar çok şey vardı ki. Fırtınalar adına, bu göz-yaşları makyajını mahvedecekti. Bütün hazırlıklara bir kez daha kat-lanması gerekecekti.

Konuşabilmek için, açıklama yapmak için fazlasıyla duygulanmış-tı. Onlara bir kere daha sarıldı ve hatta Wikim her zaman yaptığı gibi bu sevgi gösterisinden de şikâyet etti. Shallan onları ne zamandır görmemişti, üstelik şikâyet mi ediyordu? Bu niyeysen Shallan'ı daha da mutlu etti.

Arkalarında beliren Navani, Balat'ın omzunun üzerinden baktı. "Kutlamaların ertelenmesini söyleyeceğim."

"Hayır!" dedi Shallan.

Hayır. Bunun tadını çıkaracaktı. Hepsine teker teker sarıldı. "Dü-ğünden sonra anlatırım. Anlatacak çok şey var..."

Balat sarılırken eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Bunu, sana ver-memi söyledi."

"Kim?"

"Anlayacağını söyledi." Balat'ın gözlerinde eskiden beri sürege-len o rahatsızlık okunuyordu. "Ne oluyor? Böyle insanları nereden ta-nıyorsun?"

Mektubu açtı.

Mraize'dendi.

"Berrakhanım," dedi Shallan Navani'ye. "Ağabeylerime şeref ma-sasında yer ayarlayabilir misiniz?"

"Elbette."

Navani, üç genci çekerek geride bekleyen Eylita'ya katıldı. Fırtına-lar adına. Ağabeyleri geri dönmüştü. *Yaşıyorlardı.*

Bir düğün hediyesi, yazıyordu Mraize'in notunda.

Yapılan işin ödemesi. Sözlerimi gerçekten tuttuğumu göreceksin. Gecikme için özür dilerim.

Yaklaşan düğünün için seni kutluyorum küçük bıçak. İyi iş çıkardın. Bu kulede olan Yaradılmamış'ı korkutup kaçırdın ve ödeme olarak biz de Ruhdökümcümüzün yok edilmesinden kaynaklanan borcunun bir kısmını affediyoruz.

Bir sonraki görevin de eşit derecede önemli. Yaradılmamışlardan bir tanesi Garaz'dan kopmaya istekli gibi görünüyor. Bizim ve senin Parlayan arkadaşlarının çıkarları örtüşüyor. Bu Yaradılmamış'ı bulacaksın ve onu Hayaletkanlara hizmet etmeye ikna edeceksin. Olmazsa, onu yakalayacak ve bize teslim edeceksin.

Ayrıntılar daha sonra iletilecek.

Mektubu indirdi, sonra dua için yaktığı ateşe attı. Demek Mraize'in Sja-anat'tan haberi vardı, öyle mi? Renarin'in yanlışlıkla bu sprenle bağ kurduğunu da biliyor muydu? Yoksa bir kez olsun Shalla Hayaletkanların haberinin olmadığı bir sırrı mı biliyordu?

Eh, onun için daha sonra endişelenebilirdi. Bugün katılması gereken bir düğün vardı. Kapıyı açtı ve uzun adımlarla dışarı çıktı. Kutlamaya doğru.

Gerçek benliğine dönüşünü kutlayacaktı.

Dalinar odalarına girdi, düğünden gelen yemeklerle doluydu, nihayet kutlamalardan sonra biraz kafasını dinleyeceği için mutluydu. Suikastçı her zamanki gibi beklemek için kapısının önüne oturdu. Şu an için Dalinar'ın tek muhafızı Szeth'ti çünkü Rial ve diğer korumalarının hepsi Köprü On Üç'tendi ve o ekibin tamamı Teft'in silahtarı olmuşlardı.

Dalinar kendi kendine gülümsedi, sonra çalışma masasına yürüdü ve oturdu. Karşısındaki duvarda bir Parekılıcı asılıydı. Geçici bir yerdi, ona bir yuva bulacaktı. Şimdilik yakınında olmasını istiyordu. Zamanı gelmişti.

Kalemi aldı ve yazmaya başladı.

Üç haftadır epey ilerleme kaydetmişti ama her harfi yazarken hâlâ kendinden emin olamıyordu. Navani geri dönüp odalarına girene kadar en az bir saat uğraştı. Hızlı adımlarla gelerek balkon kapılarını açarak batan güneşin ışığını içeri aldı.

Bir oğlu evlenmişti. Adolin, Dalinar'ın düşündüğü adam değildi ama öte yandan bunun için onu affedemez miydi? Kalemını mürekkebe batırdı ve yazmaya devam etti. Navani yürüyerek geldi ve ellerini omuzlarına koyup kâğıdına baktı.

“Al,” dedi Dalinar kâğıdı ona uzatarak. “Ne düşündüğünü söyle. Bir sorunla karşılaştım.”

Navani okurken endişeyle kımıldanma isteğine karşı koydu. Bugün kılıç ustalarıyla ilk günü kadar kötüydü. Navani kendi kendine başını salladı, sonra ona gülümsedi, kalemı mürekkebe batırdı ve hatalarını açıklamak için kâğıdın üzerine birkaç not aldı. “Sorun ne?”

“Nasıl ‘ben’ yazacağımı bilmiyorum.”

“Sana göstermiştim. İşte, unuttun mu?” Birkaç harf yazdı. “Hayır, dur. Bu yazıda birkaç defa kullanmışsın, yazmayı bildiğin belli.”

“Kadın alfabesinde zamirlerin cinsiyetleri olduğunu söylemiştin ve bana öğrettiğin kelimenin ‘kadın olan ben’ anlamına geldiğini fark ettim.”

Parmaklarının arasındaki kalemle Navani tereddüt etti. “Ha. Doğru. Sanırım... yani... Hmm. Sanırım eril bir ‘ben’ yok. Bir ardent gibi cinsiyetsiz olanı kullanabilirsin. Ya da bu.” Birkaç harf yazdı. “Bir erkeğin ağzından birinci şahısta bir alıntı yazdığın zaman kullanılan bu.”

Dalinar çenesini ovuşturdu. Yazıdaki çoğu kelime, konuşma diliyle aynıydı ama sesli okunmayan küçük eklemeler bağlamı değiştiriyordu. Ve üstüne bir de alt metin vardı, yazarın gizli yorumları. Navani biraz utanarak bunların metni dinlemek isteyen bir erkeğe hiçbir zaman okunmadığını açıklamıştı.

Biz Parekılıçları kadınlardan aldık, diye düşündü masasının üstündeki duvarda asılı olana bakarak. Ve onlar da yazıyı bizden aldı. Acaaba kim daha kârlı?

“Kadash ve ardentlerin okumayı öğrenmene nasıl tepki vereceklerini düşündün mü?” dedi Navani.

“Zaten aforoz edildim. Yapabilecekleri fazla bir şey yok.”

“Gidebilirler.”

“Hayır,” dedi Dalinar. “Gideceklerini düşünmüyorum. Aslında ben... ben Kadash’a ulaşıyor olabilirim. Onu düğünde gördün mü? Eski ilahiyatçıların yazdıklarını okuyor, modern Vorinizm’i haklı çıkarmak için bir şeyler arıyor. Bana inanmak istemiyor ama yakında buna engel olamayacak.”

Navani şüpheli görünüyordu.

“Şurada,” dedi Dalinar. “Bir kelimeyi nasıl vurgularım?”

“Vurgulamak istediğın kelimenin altında ve üstüne şu işaretleri koyacaksın.”

Başıyla teşekkür etti, kalemını mürekkebe batırdı, sonra gerekli değişiklikleri yaparak Navani’ye verdiğini yeniden yazmaya başladı.

Bir adamın söyleyebileceğı en önemli sözler, “Daha iyisini yapacağım,” olmalı. Ancak bunlar sıradan bir adamın söyleyebileceğı en önemli sözler değil. Bunlar benim söylemem gerekenlerdi.

Parlayan Şövalyeler’in kadim yasasında “hedeften önce yolculuk” diyor. Bazıları bunu önemsiz bir laf olarak görebilir ama anlamı çok derin. Bir yolculukta acı ve başarısızlıklar olabilir. Kabul etmemiz gereken adımlar sadece ileriye atılanlar değildir. Aksilikler, sıkıntılar olabileceğini, başarısız olabileceğimizi, ayrıca bizi sevenleri incitebileceğimizi de kabul etmek zorundayız.

Ama eğer durursak, başarısız olduğumuzda yenilgiyi kabullenirsek yolculuk biter. Başarısızlık hedefimiz hâline gelir.

Yolculuğu sevmek, böyle bir sonu kabul etmemektir. Ben acı dolu deneyimlerle bir şey öğrendim: Bir insanın atabileceğı en önemli adım, her zaman *bir sonraki* adımdır.

Eminim ki bazıları bu metni bir tehdit olarak algılayacak. Az sayıda insanın hoşuna gidecek. Çoğu ise var olmaması gerektiğini düşünecek.

Yine de yazmam gerekiyordu.

Memnuniyetle arkasına yaslandı. Bu kapıyı açarak yeni bir dünyaya girmiş gibiydi. *Kralların Yolu*’nu okuyabilirdi. Gavilar’ın, yeğeninin yazdığı biyografisini okuyabilirdi. Askerlerine vereceğı emirleri kendi eliyle yazabilirdi.

En önemlisi, bunu yazabilmişti. Düşüncelerini. Acılarını. Hayatını. Yan tarafa, Navani’nin getirmesini istediğı boş sayfaları koyduğu yere baktı. Çok azdı. Çok ama çok az.

Kalemını bir daha mürekkebe batırdı. “Balkon kapılarını geri kapatılır misin cevherkalbim?” diye sordu. “Güneş ışığı dikkatimi diğer ışıktan çekiyor.”

“Diğer ışık mı?”

Dalgınlıkla başını salladı. Sırada ne vardı? Bir daha başını kaldırıp tanıdık Parekılıcı’na baktı. Kendisi gibi iri ve kafası gibi kalındı, ucunda kancaya benzer bir şekil vardı. Bu Dalinar’ın hem şerefının hem de

utancının en iyi simgesiydi. Boynuziyen köprücü Kaya'ya ait olması gerekirdi. Amaram'ı öldürerek onu ve diğer iki Pareyi kazanmıştı.

Kaya, Dalinar'ın Oathbringer'ı geri almasında ısrar etmişti. Ödenen bir borç diye açıklamıştı Rüzgârkoşucu. Dalinar gönülsüzce kabul etmişti, Parekılıcı'na sadece bir kumaş parçasıyla sararak dokunuyordu.

Navani balkon kapılarını kapatırken gözlerini kapattı ve uzak, görülmeyen bir ışığın sıcaklığını hissetti. Sonra gülümsedi ve hâlâ daha ilk adımlarını atan bir çocuğun bacakları gibi titrek bir elle yeni bir sayfa aldı ve kitabın adını yazdı.

Oathbringer, Şanım ve Utancım.

Dalinar Kholin tarafından yazılmıştır.

“**B**ütün yüce sanat eserlerinden nefret edilir,” dedi Akıl.
Birkaç yüz kişiyle birlikte beklediği sırada bir adım daha ilerledi.

“Hiç kimsenin nefret etmeyeceği bir şey yapmak eğer imkânsız değilse bile tiksindirici derecede zordur,” diye devam etti Akıl. “Aksi-ne, kimsenin sevmeyeceği bir şeyi yapmak eğer beklenen sonuç değilse bile inanılmayacak kadar kolaydır.”

Kholinar’ın kaybedilmesinden haftalar sonra bile etraf duman kokuyordu. Her ne kadar şehrin yeni efendileri on binlerce insanı tarlalarda çalıştırmak için göndermiş olsa da nüfusun tamamıyla yer değiştirmesi aylar, belki yıllar alacaktı.

Akıl önündeki adamın omzunu dürttü. “Eğer bir düşünürsen aslında mantıklı. Sanat; *duygu, gözlem ve insanlar için daha önce hiç gitmedikleri yerlere gidip yeni bir şeyler keşfetmek ve incelemektir*. Kimsenin nefret etmeyeceği bir şey yaratmanın tek yolu sevilmeyeceğinden emin olmaktır. Çorbadan yeterince baharat çıkarırsan geriye sadece su kalır.”

Önündeki cüsseli adam ona ters ters baktı ve önüne döndü.

“İnsanların zevkleri parmak izleri kadar çeşitlidir,” dedi Akıl. “Kimse her şeyi sevmez, herkes bir şeyleri beğenmez, birileri senin nefret ettiğin şeyi sever ama en azından nefret edilmek hiç yoktan iyidir. Benzetme yapacak olursam, müthiş bir tablo çoğu zaman tezat unsurlar barındırır; en parlak parlaklar, en karanlık karanlıklar. Gri lapayla olmaz. Bir şeyden nefret edilmesi onun yüce bir sanat eseri olduğunu göstermez ama nefret edilmemesi kesinlikle olmadığının gösterir.”

Bir adım daha atarak ilerlediler.

Tekrar adamın omzunu dürttü. “Ve bu yüzden sevgili bayım, sizin iğrençliğin vücut bulmuş hâli olduğunuzu söylediğim zaman sadece sanatımı geliştirmeye çalışıyorum. O kadar çirkinsiniz ki birileri yüzünüzdeki siğilleri hararetli bir zımpara tedavisi ile kazımaya çalışmış ancak başarısız olmuş gibi görünüyor. Bir insandan ziyade hayalleri olan bir dışkı yığını sayılırsınız. Eğer birileri eline bir sopa alır ve size tekrar tekrar vuracak olursa bu yüz hatlarınızı ancak daha güzelleştirmiş olur.

“Yüzünüz karşısında betimlemeler kifayetsiz kalıyor ama sadece tüm şairlerin midesini bulandırdığı için. İnsanların söz dinlesinler diye çocukları korkuttukları şey sizsiniz. Kafanıza bir çuval geçirmenizi söyledim ama zavallı çuvala yazık değil mi! İlahiyatçılar sizi Tanrı’nın varlığının kanıtı olarak kullanıyor zira böyle bir iğrençlik ancak kasıtlı yaratılmış olabilir.”

Adam cevap vermedi. Akıl onu bir kere daha dürttü ve adam Thaylence bir şeyler mırıldandı.

“Siz... Alethçe bilmiyorsunuz, değil mi?” diye sordu Akıl. “Elbette bilmiyorsun.” Bilse şaşardı zaten.

Tüm söylediklerini Thaylence tekrarlamak sıkıcı olurdu. Bu yüzden Akıl sırada adamın önüne geçti. Nihayet bir tepki yaratmıştı. Cüseli adam Akıl’ı yakaladı ve döndürdü, sonra suratının tam ortasına bir yumruk indirdi.

Akıl sırtüstü taş zemine düştü. Sıra ilerlemeye devam etti, sıradakiler ona bakmayı reddediyorlardı. Dikkatle ağzını yokladı. Evet... görünüşe göre...

Dişlerinden biri yerinden çıktı. “Başarı!” dedi Thaylence, hafif peltekçe konuşuyordu. “Teşekkür ederim sevgili bayım. Sırada önünüze geçerek sergilediğim performansını takdir etmenize sevindim.”

Akıl, dişi bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı, üzerindeki tozu silkmeye başladı. Sonra kendini durdurdu. Ne de olsa o toza bulanmak için çok çalışmıştı. Ellerini perişan kahverengi ceketinin ceplerine soktu, sonra bir ara sokakta omuzlarını çökerterek yürümeye başladı. Kurtuluş için, merhamet için ağlayan, inleyen insanların yanından geçti. Bunu içine çekti, içinden yansımaları sağladı.

Taktığı bir maske değildi. Gerçek kederdi. Gerçek acıydı. Şehrin saraya en yakın kısmına doğru ilerlerken ağlamalar etrafında yankılanıyordu. Sadece en ümitsiz ya da en çıldırmış olanlar burada, işgalcilere ve onların gittikçe büyüyen güç merkezine en yakında kalmayı göze alıyordu.

Yukarı çıkan merdivenlerin önünden avlunun etrafından dolaştı. Büyük gösterisinin zamanı gelmiş miydi? Garip bir şekilde isteksiz olduğunu fark etti. Bir kere o merdivenleri çıktığı zaman şehirden ayrılacağı kesinleşecekti.

Bu fakir insanların içinde kendine Alethkar'ın açığözlerinden çok daha iyi bir izleyici kitlesi bulmuştu. Burada geçirdiği zamandan hoşlanmıştı. Öte yandan olur da Rayse burada olduğunu öğrenirse kuvvetlerine şehri yerle bir etmelerini emreder ve Akıl'ı yok etmek için her fırsatı değerlendirmek istediğinden bunu ucuz bir bedel kabul ederdi.

Akıl oyalandı, sonra avluda dolaşarak haftalar içinde tanıştığı insanlarla sessizce konuştu. En sonunda hâlâ boş beşiğini sallayarak rahatsız gözlerle meydanın karşısına bakan Kheni'nin yanında çöktü.

“Soru, bir sanat eserinin değerli sayılması için kaç kişi tarafından beğenilmesi gerektiğine geliyor,” diye fısıldadı ona. “Eğer kaçınılmaz olarak nefret uyandıracaksan riski dengelemek için ne kadar beğenilmesi gerekir?”

Kheni cevap vermedi. Kocasını her zaman olduğu gibi yakınlarda bir yerde dikiliyordu.

“Saçım nasıl?” diye sordu Akıl Kheni'ye. “Yoksa kelliğim mi demeliyim?”

Yine cevap yoktu.

“Bakıyorum da bir dişim daha eksilmiş,” dedi Akıl boşluğu dürterek. “Bence çok yakışmış.”

İyileşmesini bastırdığından diş geri çıkana kadar birkaç günü vardı. Doğru karışım da saçlarının parça parça dökülmesine neden olmuştu.

“Bir gözümü de çıkarsam mı?”

Kheni inanmaz gözlerle ona baktı.

Dinliyorsun demek. Omzunu sıvazladı. Bir tane daha. Bir tane daha ve sonra gideceğim.

“Burada bekle,” dedi ona, sonra kuzeye giden bir ara sokak boyunca yürümeye başladı. Yerden birkaç kumaş parçası aldı, bir spren kıyafetinin kalıntılarıydı. Artık etrafta onlardan pek göremiyordu. Cebinden bir tel çıkardı ve paçavraların etrafına doladı.

Yakınlarda birkaç bina fırtınatortusunun saldırılarıyla yıkılmıştı. Birinde yaşam olduğunu hissetti ve yaklaştığı zaman yıkıntıların altından kirli küçük bir surat çıktı.

Küçük kıza gülümsedi.

“Dişin bugün komik görünüyor,” dedi kız ona.

“Buna itirazım var, çünkü komik olan dış değil, eksikliği.” Elini ona uzattı ama kız geri çekildi.

“Annemi bırakamam,” diye fısıldadı.

“Anlıyorum,” dedi Akıl. Önceden hazırladığı paçavraları ve teli çıkarıp küçük bir oyuncak bebek şekline soktu. “Sorunun cevabı bir süredir aklımı kurcalıyor.”

Küçük yüz bir daha çıkıp bebeğe baktı. “Ne sorusu?”

“Daha önce sormuştum,” dedi Akıl. “Sen duymadın. Cevabı biliyor musun?”

“Acayipsin.”

“Doğru cevap ama yanlış soru.” Küçük bebeği yıkık sokak boyunca yürüttü.

“Benim için mi?” diye fısıldadı kız.

“Şehirden gitmem gerek,” dedi Akıl. “Ve onu yanımda götürmem. Birinin ona bakması lazım.”

Kirli bir el bebeğe doğru uzandı ama Akıl geriye çekti. “Karanlıktan korkuyor. Onu aydınlıkta tutmalısın.”

El, gölgelerin içinde kayboldu. “Annemi bırakamam.”

“Bu çok kötü,” dedi Akıl. Bebeği dudaklarına götürdü ve dikkatle seçilmiş birkaç kelime fısıldadı.

Yere koyduğu zaman bebek kendi kendine yürümeye başladı. Gölgelelerin içinden bir şaşkınlık sesi geldi. Küçük bebek sendeleyerek sokakta yürümeye başladı. Adım adım...

En fazla dört yaşındaki küçük kız en sonunda gölgelerden çıktı ve bebeği almak için koştu. Akıl ayağa kalktı ve şimdi gri olan paltosundaki tozu silkti. Kız bebeğe sarıldı ve Akıl da kızı kucağına alarak yıkık binaya ve hemen içerideki enkazın içinden çıkan bir bacağın kemiklerine arkasını döndü.

Kızı meydana taşıdı, sonra sessizce boş beşiği Kheni'nin önünden itti ve önünde diz çöktü. “Sanırım sorunun cevabı... Bence bir kişi yeter.”

Kheni gözlerini kırıştırdı, sonra kollarındaki çocuğa odaklandı.

“Şehirden gitmem gerek,” dedi Akıl. “Ve birinin ona bakması lazım.”

En sonunda nihayet Kheni kollarını uzatana kadar bekledi. Akıl çocuğu verdikten sonra ayağa kalktı. Kheni'nin kocası kolundan tuttu, gülümsüyordu. “Biraz daha kalamaz mısın?”

“Sanıyorum ki bana bunu soran ilk kişi sensin Cob,” dedi Akıl. “Dürüst olmak gerekirse, bu istek beni korkutuyor.” Tereddüt etti,

sonra eğilip çocuğun elindeki bebeğe dokundu. “Önceden sana dediğimi unut,” diye fısıldadı. “Bunun yerine ona göz kulak ol.”

Döndü ve saraya giden merdivenleri çıkmaya başladı.

Yürüdükçe rolüne büründü. Deliliğin seğirmeleri, ayakların sürüklenmesi. Bir gözünü kısıtı ve kamburunu çıkardı, nefesini arada bir gelen keskin iç çekişlerle düzensizleştirdi. Kendi kendine mırıldandı ve dişlerini gösterdi ama eksik olanı değil, çünkü bu imkânsızdı.

Sarayın gölgesine girdi ve havada asılı duran rüzgârın uzun giysilerini dalgalandırdığı nöbetçiyi geçti. İsmi Vatwha’ydı. Binlerce yıl önce bir defa onunla dans etmişti. Sonradan diğerleri gibi o da Akıl’a karşı tetikte olmak için eğitilmişti.

Ama anlaşılan yeteri kadar eğitilmemişti. Altından geçerken ona sadece göz ucuyla baktı. Bunu bir hakaret olarak görmemeye karar verdi çünkü istediği buydu. Akıl, çorbanın o kadar yavan olmasını istiyordu ki su gibi olmalıydı. Nasıl bir açmazdı ama. Bu durumda sanat için en iyisi görmezden gelinmesiydi.

Belki de felsefesini gözden geçirmeliydi.

Nöbetçi noktasını geçti ve sarayın bu yıkık kısmının yakınlarında Kaynaşıkların bu kadar zaman geçirmelerinin garip olduğunu başkalarının da düşünüp düşünmediğini merak etti. Bu kadar sıkı çalışmalarının, büyük enkaz parçalarını temizleyip duvarları yıkmalarının nedenini kimse merak etmemiş miydi?

Bir gösteri sırasında kalbinin hâlâ çırpınabildiğini bilmek güzeldi. İş alanına doğru eğilerek yaklaştı ve bir çift daha sıradan şarkıcı muhafız ona diğer dilenciler gibi bahçelere doğru gitmesini söyleyerek azarladı. Birkaç kere eğildi, sonra onlara ceplerinden çıkardığı çer çöpleri satmaya çalıştı.

Biri onu itti ve bu yüzden paniğe kapılmış gibi davranarak hızla yanlarından geçti ve iş alanının içine giden bir rampadan yukarı çıktı. Yakınlarda bazı işçiler kayaları kırıyordu, yerde bir kan lekesi vardı. İki şarkıcı muhafız dışarı çıkması için ona bağırdı. Akıl korkmuş bir ifade takındı ve itaat etmek için aceleyle hareketlendi fakat ayakları birbirine takıldı, o yüzden düşerek saray duvarının hâlâ ayakta olan bir kısmına doğru devrildi.

“Bak,” diye fısıldadı duvara. “Şu anda pek fazla seçeneğin yok.”

Yukarıdaki Kaynaşık ona bakmak için döndü.

“Başka birilerini tercih ederdin, biliyorum,” dedi Akıl. “Ama şimdi seçici olma zamanı değil. Artık bu şehirde olma sebebimin seni bulmak olduğundan eminim.”

İki şarkıcı muhafız yaklaştı, biri özür diler gibi havadaki Kaynaşık'a eğildi. Hâlâ böyle davranışların şarkıcıları etkilemeyeceğini fark etmiyorlardı.

“Ya şimdi benimle gelirsin ya da bekleyip yakalanırsın,” dedi Akıl duvara. “Dürüst olmak gerekirse senin dinleyebilecek kadar aklın var mı, onu bile bilmiyorum. Ama eğer varsa şunu bil: Sana gerçekleri anlatacağım. Ve oldukça ilginç birkaç tane biliyorum.”

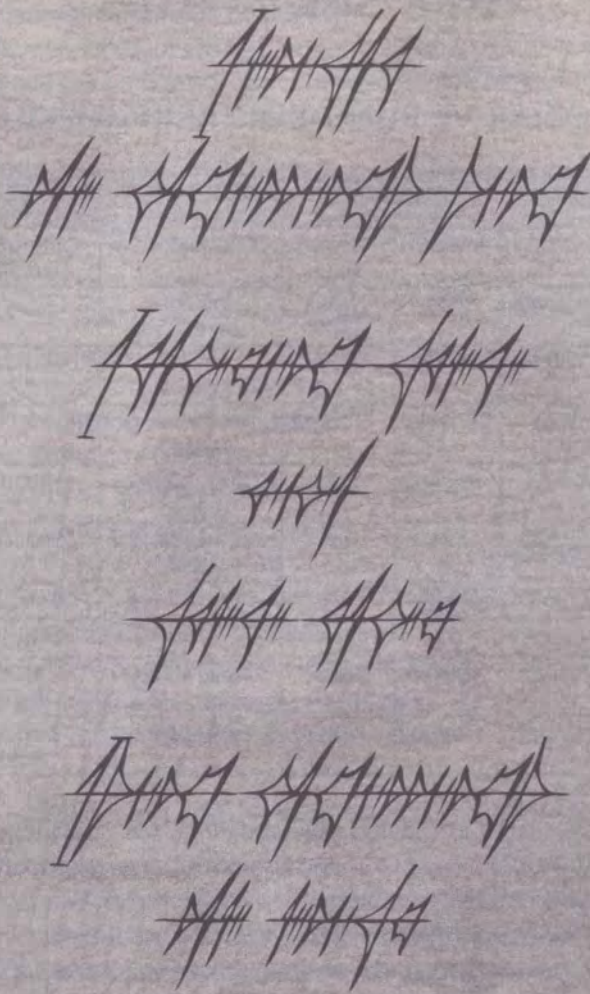
Muhafızlar ona ulaştı. Akıl muhafızlara abanarak kendini tekrar duvara çarptı.

Duvardaki çatlakların birinden dışarı bir şey kaydı. Taşları kabartan hareketli bir Desen. Elinin üstüne kaydı, Akıl da muhafızlar kollarının altından kavrarken elini paçavralarının arasına soktu, onu çekerek bahçelere götürüp oradaki dilencilerin arasına attılar.

Gittikleri zaman Akıl yuvarlandı ve şimdi avcunu kaplayan Desen'e baktı. Titriyor gibi görünüyordu.

“Ölümden önce yaşam, ufaklık,” diye fısıldadı Akıl.

FIRTINAİŞİĞİ ARŞİVİ ÜÇÜNCÜ ROMANIN SONU

SON NOT

Birlikte, yeni başlangıçlar şarkı söyler: "Meydan okur gerçek sevgi.
Gerçeğe meydan oku!" Söyle şarkısını başlangıçların, yeni birlik.

Jasnah Kholin tarafından, hamisi olduğu Shallaan Davar'ın düğün
kutlaması için yazılmış ketek.

ARS ARCANUM

ON ÖZLER VE BUNLARIN TARİHİ İLİŞKİLERİ

SAYI	Mücevher	Öz	Vücut Odağı	Ruhdökümsel Özellikleri	Birincil / İkincil İlahî Öznelikleri
1 Jes	Safir	Meltem	Nefes alma	Şeffaf gaz, hava	Koruyucu / Önderlik edici
2 Nan	Dumantaşı	Buhar	Nefes verme	Koyu gaz, duman, sis	Adil / Emin
3 Chach	Yakut	Kıvılcım	Ruh	Ateş	Cesur / İtaatkâr
4 Vev	Elmas	Berraklık	Gözler	Kuvars, cam, kristal	Seven / İyileştirici
5 Palah	Zümrüt	Selüloz	Saç	Tahta, bitkiler, yosun	Âlim / Cömert
6 Shash	Lâl Taşı	Kan	Kan	Kan, yağ dışında sıvılar	Yaratıcı / Dürüst
7 Betab	Zirkon	İçyağı	Yağ	Her türlü yağ	Bilge / Dikkatli
8 Kak	Ametist	Sır	Tırnaklar	Metal	Azimli / Üretici
9 Tanat	Topaz	Çakıl	Kemik	Kaya ve taş	Güvenilir / Becerikli
10 Ishi	Heliodor	Kiriş	Et	Et, vücut	Dindar / Yol gösterici

Yukarıdaki liste On Özler'le ilişkilendirilmiş olan geleneksel Vorin sembolizminin kusursuz olmayan bir şekilde bir araya getirilmiş halini gösteriyor. Bir araya toplandıkları zaman bunlar Yaradan'ın Çifte Göz'ünü oluşturuyor; bitkilerin ve yaratıkların yaratılışını temsil eden iki gözbebeği olan bir göz. Bu ayrıca çoğu zaman Parlayan Şövalyeler ile ilişkilendirilen kum saati şeklinin de temelini oluşturuyor.

Eski âlimler ayrıca bu listeye her biri sayılardan ve Özler'den biriyle klasik bir şekilde ilişkilendirilmiş olan Elçiler'in kendilerinin yanı sıra, Parlayan Şövalyeler'in on tarikatını da ekliyordu.

Ben henüz Yokbağlama'nın on seviyesinin ya da onun kuzeni olan Eski Büyü'nün bu düzenlemeye nasıl dâhil edilebildiklerinden, tabii eğer gerçekten de dâhil edilebiliyorlarsa, emin değilim. Araştırmalarım gerçekten de Yokbağlama'dan bile daha ezoterik olan bir dizi yetenek olması gerektiğine işaret ediyor. Belki de Eski Büyü on-

ların içine dâhil edilebiliyordur; gerçi ben onun tamamen farklı bir şey olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Ben şu anda “Vücut Odağı” kavramının bu Kuşam ve onun teza-hürlerinin gerçek bir özelliği olmaktan çok, felsefi bir yorum meselesi olduğuna inanıyorum.

ON DALGA

On Dalgalar, Roshar’da klasik elementler olarak kabul edilen Öz’leri tamamlayıcı olarak bulunur. Dünyanın işleyişini sağlayan temel kuvvetler olduğu düşünülen Dalgalar, daha doğru olarak Elçiler’e ve sonra bağları sayesinde Parlayan Şövalyeler’e önerilen on temel becerinin bir temsili sayılmalıdır.

Tutunum: Basınç ve Vakum Dalgası

Çekim: Yerçekimi Dalgası

Dağılım: Yıkım ve Bozunum Dalgası

Aşınım: Sürtünme Dalgası

Gelişim: Büyüme ve İyileşme Dalgası, ya da Filizlenme

Aydınlık: Işık, Ses ve Çeşitli Dalgaformları Dalgası

Dönüşüm: Ruhdöküm Dalgası

Taşınım: Hareket ve Âlemsel Geçiş Dalgası

Bağınım: Güçlü Eksenel Bağlantı Dalgası

Gerilim: Yumuşak Eksenel Bağlantı Dalgası

FABRIALLARIN YARATIMI ÜZERİNE

Şu ana kadar beş fabrial gruplaması keşfedildi. Onların yaratılış yöntemleri artifabrian dünyası tarafından dikkatle korunuyor ama onlar bir zamanlar Parlayan Şövalyeler tarafından yapılan daha mistik Dalgabağlamaların aksine, kararlı bilim kadınlarının işi gibi görünüyorlar. Ben bu araçların imal edilmesinin, yerel halklar tarafından “spren” olarak bilinen dönüşebilir bilinçsel varlıkların zorla esir alınmasını gerektirdiğinden gittikçe daha da fazla emin oluyorum.

DEĞİŞİM FABRIALLARI

Artırcılar: Bu fabriallar bir şeyleri artırmak için inşa ediliyorlar. Örneğin ısı, acı ve hatta hafif bir rüzgâr yaratabiliyorlar. Bunlar da bütün fabriallar gibi Fırtınasığı ile çalışıyor. En verimli kuvvetler, duygular ya da algılarla çalışıyormuş gibi görünüyorlar.

Jah Keved'de yarım-pareler denilen aletler de dayanıklılığını artırmak üzere bir metal plakaya bu türdeki fabrialların eklenmesi ile yaratılıyor. Bu türdeki fabrialların pek çok farklı türden mücevher kullanılarak inşa edildiğini gördüm; benim tahminim on Kutuptaşından herhangi birinin işe yarayacağı.

Eksilticiler: Bu fabriallar da artırıcıların yaptığı şeyin tersini yapıyor ve genel olarak da kuzenleriyle aynı sınırlamalara sahipmiş gibi görünüyorlar. Benimle sırlarını paylaşmış olan artifabrianlar, şu ana kadar yaratılmış olanlardan çok daha üstün fabriallar yaratmanın da mümkün olduğuna inanıyor gibi görünüyorlardı, özellikle de artırıcılar ve eksilticiler konusunda.

ÇİFTLENİMLİ FABRİALLAR

Birleştiriciler: Bir yakutu doldurarak ve bana açıklanmamış olan bir yöntem takip edilerek (gerçi bazı tahminlerim var) çiftlenimli iki mücevher yaratılabilir. Süreç orijinal yakutu ikiye bölmeyi gerektiriyor. Ondan sonra ise iki yarı uzaktan paralel tepkiler yaratıyor. Bu türdeki fabrialların en sık bulunan çeşitlerinden biri uzakalemler.

Kuvvetin korunumu geçerli; örneğin eğer bir tanesi ağır bir taş takılıysa, ona çiftlenimli olan fabrialı kaldırmak için de taşın kendisini kaldırmak için gerekli olanla aynı büyüklükte kuvvete ihtiyaç var. Fabrialın yaratılması sırasında, yarıların etkileşimleri yok olmadan birbirlerinden uzaklaştırılabilecekleri mesafeyi etkileyen bir tür süreç varmış gibi görünüyor.

Çeviriciler: Bir yakut yerine bir ametist kullanmak da bir mücevherin çiftlenimli iki yarısını oluşturuyor ama bu ikisi birbirlerine zıt tepki veriyorlar. Örneğin bir tanesi yukarı kaldırıldığı zaman öbürü aşağı doğru bastırılıyor.

Bu fabriallar daha yeni keşfedildiler ama şimdiden olası kullanım alanları üzerine tahminlerde bulunuluyor. Bu fabrial türünde bazı beklenmedik sınırlamalar varmış gibi görünüyor ancak ben bunların ne olduğunu keşfetmekte başarılı olamadım.

UYARI FABRİALLARI

Bu grupta sadece gayri resmi olarak Uyarıcı olarak bilinen bir tane fabrial var. Bir Uyarıcı yakınlardaki bir nesne, duygu, algı ya da olayın haberini verebiliyor. Bu fabriallar odak olarak bir heliodor taşı kullanıyorlar. Bunun işe yarayacak tek mücevher türü mü olduğunu, yok-

sa heliodorun kullanılması için başka bir sebep mi olduğunu bilmiyorum.

Bu fabrialın durumunda, içine doldurabileceğiniz Fırtınaışığı miktarı menzilini etkiliyor. Bu nedenle de kullanılan mücevherin büyüklüğü çok önemli.

RÜZGÂRKOŞUSU VE ÇİVİLEMELER

Beyazlı Suikastçı'nın garip yeteneklerinin raporları, beni genel olarak bilinmediklerine inandığım bazı bilgi kaynaklarına yönlendirdi. Rüzgârkoşucular, Parlayan Şövalyeler'in bir tarikatıydı ve onlar iki birincil Dalgabağlama türünü kullanırdı. Bu Dalgabağlamalarının etkileri, tarikatın üyeleri arasında gayrıresmi olarak Üç Çivilemeler olarak bilinirdi.

TEMEL ÇİVİLEME: YERÇEKİMSEL DEĞİŞİM

Tarikat içinde en sık kullanılan Çivileme türü buydu, gerçi kullanması en kolay olanı bu değildi. (Bu özellik aşağıdaki Tam Çivileme'ye ait.) Bir Temel Çivileme bir varlığın ya da nesnenin altındaki gezegenle olan görünmeyen yerçekimsel bağını yok ederek, bunun yerine o varlık ya da nesneyi geçici olarak farklı bir nesne ya da yöne doğru bağlamayı içeriyordu.

Bu fiilen yerçekimi kuvvetinde bir değişiklik yaratarak, gezegenin kendi enerjilerinin yönünü değiştiriyor. Bir Temel Çivileme bir Rüzgârkoşucunun duvarlardan yukarı koşabilmesini, cisimleri ya da insanları uçurarak havaya fırlatmasını ya da benzer etkiler yaratmasını sağlıyordu. Bu türdeki Çivilemenin gelişmiş kullanımları bir Rüzgârkoşucunun kütlesinin bir kısmını yukarıya doğru bağlayarak kendisini daha hafif hale getirmesini de sağlayabilirdi. (Matematiksel olarak kişinin kütlesinin dörtte birini yukarı bağlamak bir kişinin etkin ağırlığını yarıya indirir. Kişinin kütlesinin yarısını yukarı bağlamak da ağırlıksızlık yaratır.)

Birden fazla Temel Çivileme, ayrıca bir nesneyi ya da insan vücudunu aşağı doğru ağırlığının iki katı, üç katı veya başka katlarıyla da çekebilirdi.

TAM ÇİVİLEME: NESNELERİ BİRBİRLERİNE BAĞLAMA

Bir Tam Çivileme, Temel Çivilemeye çok benziyor olabilir ama tamamen farklı prensipler ile çalışıyorlardı. Bir tanesi yerçekimiyle ilgiliyken, diğeri cisimleri birbirlerine bağlayan kuvvet (ya da Parlayanlar'ın onları adlandırdığı şekliyle Dalga) olan adezyon kuvveti ile ilgiliydi. Ben bu Dalga'nın atmosfer basıncıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.

Bir Tam Çivileme yaratmak için, bir Rüzgârkoşucu bir nesneyi Fırtınasığıyla doldurur, sonra da buna başka bir nesneyi bastırırdı. İki nesne birbirlerine neredeyse koparması imkânsız olan aşırı derecede kuvvetli bir bağ ile bağlanırdı. Hatta çoğu malzeme onları bir arada tutan bağın kopmasından önce kendileri kırılırdı.

TERS ÇİVİLEME: BİR NESNEYE YERÇEKİMSEL KUVVET VERME

Ben bunun aslında Temel Çivilemenin özelleştirilmiş bir şekli olduğuna inanıyorum. Bu Çivileme-türü üç Çivilemenin arasında en az miktarda Fırtınasığı gerektireniydi. Rüzgârkoşucu bir şeyi doldurur ve ona zihinsel bir komut vererek, başka nesneleri bu nesneye doğru kuvvetle sürükleyecek olan bir *çekim* yaratırdı.

Özünde, bu Çivileme bir nesnenin etrafında, o nesnenin aşağıdaki zeminle olan görünmez bağını taklit eden bir baloncuk yaratıyordu. Bu nedenle de bu Çivilemenin yere dokunmakta olan, yani gezenle olan bağları en kuvvetli durumda olan nesneleri etkilemesi çok daha zordu. Düşmekte ya da havada olan cisimleri etkilemek en kolayıydı. Diğer nesneler de etkilenebilirdi ama bunun için gerekli olan beceri ve Fırtınasığı miktarı çok daha yüksekti.

IŞIKÖRÜ

İkinci bir Dalgabağlama türü, ışık ve sesin kozmerin her yerinde sık bulunur şekilde illüzyontaktikleri için manipüle edilmesini içeriyor. Ancak Sel'de bulunan versiyonlarının aksine, bu yöntemin güçlü bir Ruhani bileşeni var, sadece amaçlanan illüzyonun tam bir zihinsel resmini gerektirmekle kalmayıp, bir de onunla arada bir bağlantıyı seviyesi olmasını gerektiriyor. Illüzyon yalnızca Işıkören'in hayal ettiği şeyi değil, yaratmayı *arzu ettiği* şeyi temel alıyor.

Pek çok açıdan, orijinal Yolen versiyonuna en çok benzeyen beceri bu, bu da beni heyecanlandırıyor. Ben bu beceriyi daha da derinlemesine inceleyerek, onun Bilinçsel ve Ruhani özelliklerle arasında nasıl bir bağlantı olduğu hakkında tam kapsamlı bir anlayış edinmeyi umut ediyorum.

RUHDÖKÜM

Ruhsal doğasını değiştirmek suretiyle maddenin bir türünün doğrudan başka bir türüne dönüştürüldüğü Ruhdöküm sanatı Roshar'ın ekonomisi için hayati önem taşır. Roshar'da bu Ruhdökümcü olarak bilinen cihazların kullanımı ile gerçekleştirilir ve (çoğunluğu taşları et veya tahıla dönüştürmeye odaklıymış gibi görünen) bu cihazlar hareket halindeki ordulara ikmal malzemesi sağlamak ya da yerel yiyecek kaynaklarını çoğaltmak için kullanılır. Bu yücefirtına yağmurları sayesinde temiz su sıkıntısının nadiren yaşandığı Roshar'daki krallıkların ordularını başka yerlerde hayal bile edilemeyecek şekillerde savaşa sürebilmelerini sağlamaktadır.

Ancak Ruhdöküm hakkında benim en çok ilgimi çeken şey, onun sayesinde dünya ve Kuşam hakkında çıkarabileceğimiz sonuçlar. Örneğin, belirli sonuçları elde etmek için belirli mücevherler gerekir; ancak eğer tahıl üretmek istiyorsanız, Ruhdökümcünüz hem o dönüşüme uyumlu olmalı, *hem de* üzerine takılı bir zümrüt (ve mutlaka zümrüt) olmalı. Bu da mücevherlerin nadirliğini değil, yaratabilecekleri ürünlerin göreceli değerlerini temel alan bir ekonomi yaratıyor. Dahası, bu mücevher türlerinin birkaç tanesinin eser miktarlardaki yabancı maddeler dışında kimyasal yapıları tamamen aynı olduklarına göre en önemli olan şey asıl eksenel karakterleri değil, *renkleri*. Eminim ki rengin bu önemini ilgi çekici bulacaksınız, özellikle de diğer Kuşam formlarıyla olan ilişkisi nedeniyle.

Bu ilişkinin bilimsel açıdan fazla değerli olmayan, ancak Ruhdöküm hakkındaki yerel görüşlerle çok yakından bağlantılı olan yukarıda eklediğim tablonun türetilmesinde hayati önem taşımış olması gerekir. Bir zümrüt yiyecek yaratmak için kullanılabilir ve bu sayede geleneksel olarak benzer bir Öz ile ilişkilendirilir. Gerçekten de, Roshar'da başka yerlerde geleneksel olan şekilde dört ya da on altı değil, on tane element olduğuna inanılır.

İlginç bir şekilde, bu mücevherlerin bir Parlayan Şövalyeler tarikatı olan Ruhdökümcülerin orijinal yetenekleriyle ilişkilymiş gibi görün-

mektedir, ama canlı bir Parlayan tarafından Kuşamın kullanılması için *mutlaka* gerekiymiş gibi görünmüyorlar. Buradaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum, gerçi değerli bir şeylere işaret ediyor.

Cihaz olan Ruhdökümcüler, Ruhdöküm (ya da Dönüşüm) Dalgasının yeteneklerini *taklit etmek* için yaratılmış. Bu da bir zamanlar sadece bir Kuşam Sanatını kullanabilme becerisi olan çok az sayıda ki kişi tarafından kullanılabilen becerilerin, mekanizmalar sayesinde taklit edilmesinin *bir diğer* örneği. Roshar'daki Şerefkılıçları gerçekten de bunun en ilk örneği olabilirler, binlerce yıl önceden kalmalar. Ben bunun Scadrial'da halihazırda yapılmakta olan keşifler ile Alломansi ve Ferusimya'nın metalaştırılması konusuyla da ilişkisi olduğuna inanıyorum.

Akılçelen Kitaplar tarafından
yayınlanmış diğ er
Brandon Sanderson kitapları

Yeni bir fırtına geldi.

Kül ve kırmızı yıldırımlar dünyayı süpürüyor, kadim düşmanlarımızı uyandırıyorlar. İnsanoğlunun gözleri açılırken, düşmanın ruhunun gölgeleri olan Yaradılmamışlar hareketleniyor. Bu savaş onların düşündüğü gibi değil ve hiçbir zaman da öyle olmamıştı.

Yakında Dalgalar elimizde olabilir tekrar çünkü Işık bazılarını geri döndü ve bazıları da Işık'a yaklaşıyor. Kayıpların mahvettiği Yüzbaşı uzlaşmayı arzuluyor. Zulmün mahvettiği Casus tamamlanmak istiyor. Yeminlerin mahvettiği Taştayürüyen hakikatin peşinde. Hırsın mahvettiği Hain ise özgürlüğü bulmaya çabalıyor.

Ve son olarak savaşın mahvettiği Kral... O da geçmişi arıyor. Terk edilmiş olanı. Bilmemesi gerekeni.

Çünkü o sırlar, aynı kendinden önceki şövalyeleri yıktığı gibi, onu da yıkıp geçecek.

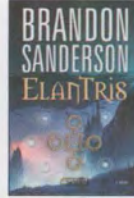
Sissoylu (6 Kitap)

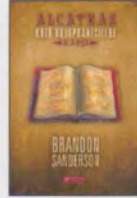
Fırtınaşığı Arşivi (3 Kitap)

Savaşkiran

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

Lejyon (3 Kitap)

Beyaz Kum

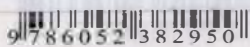
İsimsiz'in Çocukları

/akicelenk

/akicelenkitaplar

9 786052 382950

KDV Hariçtir

